ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΙΖ'.

AELIANI

DE

NATVRA ANIMALIVM

LIBRI XVII.

PARS ALTERA.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XI.

CAPVT I.

De Cycnis ex Rhipaeis montibus advolantibus ad Apollinis templum, quod eſt apud Hyperboreos.

HYPERBOREORVM gentem, et Apollinis apud eos honores, non modo poetae, ſed alii etiam ſcriptores celebrant; et inter alios Hecataeus, non Mileſius ille, ſed Abderita. Is cum et alia quaedam, nec pauca nec vilia, referat, quae in praeſentia recitari nihil attinet; ea in aliud tempus differentur, quo et mihi narrare jucundius, et aliis forſan audire ſit commodius: quae vero praeſentis ſunt inſtituti, ea nunc ſolum exponam. Apollini igitur ſacri ſunt Boreae et Chionis filii, tres numero fratres, ſex cubitorum proceritate. Hi cum ſolenne ſacrificium ſtato et praefinito tempore peragunt, innumera cycnorum examina e Rhipaeis, ut ipſi appellant, montibus advolant; qui ubi templum volando circumvecti fuerint, et veluti luſtrarint, in ſeptum templi deſcendunt, quod et ſpatio ampliſſimum eſt, et ſpecie pulcherrimum. Cum autem cantores vernaculo muſicae genere deum celebrant, et ſimul cithariſtae ſuaviſſimam melodiam

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ
ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α΄.

Περὶ τῶν Κύκνων τῶν ἀφικνουμένων ἐκ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, τὸ ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις.

ΑΝΘΡΩΠΩΝ Ὑπερβορέων γένος, καὶ τιμὰς Ἀπόλλωνος τὰς ἐκεῖθι, ᾄδουσι μὲν καὶ ποιηταὶ, ὑμνοῦσι δὲ καὶ συγγραφεῖς· ἐν δὲ τοῖς καὶ Ἑκαταῖος, οὐ Μιλήσιος, ἀλλ' ὁ Ἀβδηρίτης. Ἃ δὲ λέγει πολλά τε καὶ σεμνὰ ἕτερα, οὔ μοι νῦν ἡ χρεία παρακαλεῖν δοκεῖ αὐτά· καὶ οὖν καὶ εἰς ἄλλον ὑπερθήσομαι χρόνον ἕκαστα εἰπεῖν, ἡνίκα ἐμοί τε ἥδιον, καὶ τοῖς ἀκούουσι λῷον ἔσται· ἃ δέ μοι μόνα ἥδε ἡ συγγραφὴ παραβάλλει, καὶ δεῖ λέγειν ταῦτα. Ἱεροί εἰσι τῷδε τῷ δαίμονι Βορέου καὶ Χιόνος υἱέες τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, ἀδελφοὶ τὴν φύσιν, ἑξαπήχεις τὸ μῆκος. Ὅταν οὖν οὗτοι τὴν νενομισμένην ἱερουργίαν κατὰ τὸν συνήθη καιρὸν τὸν προειρημένον ἐπιτελῶσιν, ἐκ τῶν Ῥιπαίων, οὕτω καλουμένων παρ' αὐτοῖς, ὀρῶν καταπέτανται κύκνων ἀμήχανα τῷ πλήθει τὰ νέφη· καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει, εἶτα μέντοι κατίασιν εἰς τὸν τοῦ νεὼ περίβολον, μέγιστόν τε μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος ὡραιότατον ὄντα. Ὅταν οὖν οἵτε ᾠδοὶ τῇ σφετέρᾳ μέσῃ τῷ θεῷ προσᾴδωσι, καὶ μέντοι καὶ οἱ κιθαρισταὶ συγκεκράγωσι τῷ

melodiam cantantium choro adſonant: cycni etiam ipſis concinne accinunt, nec uſquam abſona aut inepta voce aberrant; ſed tanquam incitamentum et auſpicium cantus a chorodidaſcalo editum ſecuti, peritiſſimis carminum ſacrorum decantatoribus concinunt. Hymno jam perfecto, volucris ille chorus, ut ita dicam, recedit, poſtquam ſolito ſibi dei celebrandi munere eſt defunctus, ac divinos honores per totum audivit diem, ſimulque et ipſe cantavit, et oblectavit alios.

CAP. II.

De ſacris Draconibus in Epiro.

EPIROTAE etiam tum ipſi, tum peregrini quotquot adſunt, Apollini ſacrificant, et unum quotannis diem feſtum in ejus honorem perquam magnifice agitant. Lucus apud eos deo ſacer eſt, et muro ſeptus, intra quem dracones ſunt, deo grati. Huc virgo ſacerdos nuda accedit ſola, et victum draconibus porrigit. Eos Epirotae a Pythone Delphico prognatos aiunt. Quod ſi virginem accedentem illi placide adſpexerint, et alimenta prompte ſuſceperint, annum fertilem et ſalubrem ſignificare creduntur; ſin et terribiles erga illam fuerint, et porrecta cibaria non acceperint, contrarium anni futurum ſtatum alii divinant, alii ſuſpicantur.

CAP. III.

De Canibus Aetnaeis.

IN Aetna Siciliae ſacra eſt Vulcani aedes, et circa eam muri et arbores ſacrae; ibidem ignis perpetuus et inextinctus adſervatur. Sunt et canes in templo lucoque ſacri, qui modeſte ac decenter in templum et lucum accedentes blande et adulantes exci-

χορῷ παναρμόνιον μέλος· ἐνταῦθά τοι ϗ οἱ κύκνοι συναναμέλπουσιν ὁμοῤῥοθοῦντες, ϗ οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἀπηχὲς ϗ ἀπῳδὸν ἐκεῖνοι μελῳδοῦντες· ἀλλ' ὥσπερουν ἐκ τοῦ χορολέκτου τὸ ἐνδόσιμον λαβόντες, ϗ τοῖς σοφισταῖς τῶν ἱερῶν μελῶν τοῖς ἐπιχωρίοις συνᾴσαντες. Εἶτα, τοῦ ὕμνου τελεσθέντος, οἵδε ἀναχωροῦσι τῇ πρὸς τὸν δαίμονα τιμῇ τὰ εἰθισμένα λατρεύσαντες, ϗ ἀκούοντες τῶν θεῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν οἱ προειρημένοι, ὡς εἰπεῖν, χορευταὶ πτηνοὶ τέρψαντές τε ἅμα ϗ ᾄσαντες.

ΚΕΦ. β'.

Περὶ τῶν ἐν τῇ καλουμένῃ Ἠπείρῳ δρακόντων ἱερῶν.

ΘΥουσί τε ϗ ἄλλως οἱ Ἠπειρῶται τῷ Ἀπόλλωνι, ϗ αὐτοί, ϗ πᾶν ὅσον τῶν ξένων ἐπίδημόν ἐστι θύουσι, ϗ τούτῳ ἤδη τὴν μεγίστην ἑορτὴν ἄγουσι μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους σεμνήν τε ϗ μεγαλοπρεπῆ. Ἔστι δὲ ἄνετον τῷ θεῷ ἄλσος, ϗ ἔχει κύκλῳ περίβολον, ϗ ἔνδον εἰσὶ κύκλῳ δράκοντες, τοῦ θεοῦ ἄθυρμα οὗτοί γε. Ἡ τοίνυν ἱέρεια γυμνὴ παρθένος πάρεισι μόνη, ϗ τροφὴν τοῖς δράκουσι κομίζει. Λέγονται δὲ ἄρα ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν ἔκγονοι τοῦ ἐν Δελφοῖς Πύθωνος εἶναι. Ἐὰν μὲν οὖν οὗτοι παρελθοῦσαν τὴν ἱέρειαν προσηνῶς θεάσωνται, ϗ τὰς τροφὰς προθύμως λάβωσιν, εὐθηνίαν τε ὑποδηλοῦν ὁμολογοῦνται, ϗ ἔτος ἄνοσον· ἐὰν δὲ ἐκπλήξωσι μὲν αὐτήν, μὴ λάβωσι δὲ ὅσα ὀρέγει μειλίγματα, τἀναντία τῶν προειρημένων οἱ μὲν μαντεύονται, οἱ δὲ ἐλπίζουσι.

ΚΕΦ. γ'.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Αἴτνῃ Κυνῶν.

ΕΝ Αἴτνῃ δὲ ἄρα τῇ Σικελικῇ Ἡφαίστου τιμᾶται νεώς, ϗ ἔστι περίβολα, ϗ δένδρα ἱερά, ϗ πῦρ ἄσβεστόν τε ϗ ἀκοίμητον. Εἰσὶ δὲ ϗ κύνες περί τε τὸν νεὼν ϗ τὸ ἄλσος ἱεροί, ϗ τοὺς μὲν σωφρόνως, ϗ ὡς πρέπει τε ἅμα ϗ χρή,

3

παρι-

excipiunt, et, tanquam familiaribus, illis ſe benignos oſtendunt; at ſi quis ſceleratus aut manibus impurus adeat, illum et mordent et laniant; illos vero, qui libidine aliqua turpi ſe contaminarint, fugant ſolum et perſequuntur.

C A P. IV.

De Bobus, qui in Chthonio feſto Cereri ſacrificantur.

CEREREM Hermionenſes colunt, et ſplendida ei magnificaque ſacra faciunt: feſtum id Chthonium appellant. Audio ſane maximos boves a muliere, Cereris ſacerdote, ad aram e grege ſe abduci atque mactari permittere. Haec autem teſtimonio comprobat Ariſtocles, qui canit:

O foecunda Ceres, Siculas veneranda per oras,
Cecropioſque agros! hoc ego praecipue
Miror, in Hermione quod magno robore taurum,
Quemque viri poſſent vix domuiſſe decem,
E grege deductum ſola aure adducit ad aram
Sancta tibi mulier; qui puer ut ſequitur.
Haec tua vis, Ceres, eſt; tu nobis eſto benigna,
Per teque Hermione laeta beata fuat.

C A P. V.

De Canibus in Daulia Graecorum amantibus.

IN Daulia regione celebre eſt Iliadis Minervae templum; ejus loci canes Graecis adventantibus adulari, barbaros allatrare, praedicant.

παριόντας εἰς τὸν νεὼν καὶ τὸ ἄλσος οἵδε σαίνουσι καὶ αἰκάλλουσι, οἷα δὴ φιλόφροσιν ἐνούμενοί τε καὶ γνωρίζοντες δήπου· ἐὰν δέ τις ᾖ χεῖρας ἐναγὴς, τοῦτον μὲν καὶ δάκνουσι καὶ ἀμύσσουσι· τοὺς δὲ ἄλλους, ἔκ τινος ὁμιλίας ἥκοντας ἀκολάστου, μόνον διώκουσι.

ΚΕΦ. δʹ.

Περὶ τῶν Βοῶν τῶν τῇ Δήμητρι θυομένων ἐν τοῖς καλουμένοις Χθονίοις.

ΤΗΝ Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς· καὶ τὴν ἑορτὴν Χθονίαν καλοῦσι. Μεγίστας οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαί τε πρὸς τὸν βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν. Καὶ οἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅς που φησί·

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κὴν Σικελοῖσιν ἐναργὴς,
Καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις· ἐν δέ τι . . . . μέγα
Κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι, τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐκ αἴρουσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
Τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνη μόνον οὔατος ἕλκει
Τόν δ' ἐπὶ βωμόν· ὁ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται.
Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· ἵλαος εἴης,
Καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

ΚΕΦ. εʹ.

Περὶ τῶν Φιλελλήνων Κυνῶν τῶν ἐν Δαυλίᾳ.

ΕΝ γῇ τῇ Δαυλίᾳ νεὼν μὲν εἶναι τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ᾄδουσιν· τοὺς δὲ ἐνταυθοῖ κύνας τρεφομένους ὑμνοῦσι τῶν μὲν Ἑλλήνων τοὺς ἀφικνουμένους σαίνειν, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς βαρβάρους.

CAP. VI.

De templo Panis in Arcadia; et Animalibus, quae istuc confugiunt.

IN Arcadia locus est, Aula nomine, et in eo delubrum Panis. Ad id quaecunque animantes confugerint, deus veluti supplices miseratus suscipit, et incolumem earum vitam tuetur. Itaque lupi etiam, si quae animalia eo usque forte fuerint persequuti, intrare non audent, et solo loci, in quem illae confugerunt, adspectu territi recedunt. Ita etiam animalibus istius loci peculiaris est salutis causa.

CAP. VII.

De Cervis in Curidio.

IN Curidio magna cervorum copia est, de quibus capiendis multi venatores spem sibi faciunt inanem. Hi cum in lucum, qui ingens illic Apollini sacer est, confugerint, latrant quidem canes, sed propius accedere non audent; cervi vero quieti, et sui custodiam deo curae futuram ineffabili quadam naturae vi certo persuasi, pascuis sine metu libere fruuntur.

CAP. VIII.

De Muscis accedentibus ad festum, quod Actio Apollini celebratur.

MUSCAS Olympia tempore festo sua sponte discedere, et, ut ita dicam, una cum mulieribus in ulteriorem Alphei ripam trajicere, jam supra memoravi. Ceterum in Leucade [insula] promontorium est excelsum, in quo templum Apollinis, quem Actium venerantes cognominant, constructum est. Cum igitur

ΚΕΦ. ϛʹ.

Περὶ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Πανὸς αὐλῆς, ϗ τῶν ἐκεῖ καταφευγόντων Ζώων.

ΕΝ Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρᾳ ἐστὶν ἱερὸν Πανὸς, Αὐλὴ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ὄνομα. Οὐκοῦν ὅσα ἂν ἐνταυθοῖ τῶν ζώων καταφύγοι, ὥσπερ οὖν ἱκέτας ὁ θεὸς δι' αἰδοῦς ἄγων τὰ ζῶα, εἶτα μέντοι σώζει τὴν μεγίστην σωτηρίαν. Αὐτὰ γάρ τοι λύκοι οἱ διώκοντες παρελθεῖν εἴσω πεφρίκασι, ϗ ἀναστέλλονται μόνον θεασάμενοι, οὗ καταπέφευγεν. Ἴδια δὲ ϗ τούτων τῶν ζώων ἔφυ πρὸς σωτηρίαν ἀγαθά.

ΚΕΦ. ζʹ.

Περὶ τῶν ἐν Κουριδίῳ ἐλάφων.

ΕΝ Κουριδίῳ αἱ ἔλαφοι (πλῆθος δὲ ἄρα τούτων τῶν θηρίων ἐνταῦθά ἐστι, ϗ πολλοὶ θηραταὶ περὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν ἠνέμωνται) ὅταν καταφύγωσιν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν τὸ ἐνταυθοῖ τιμήσιον, ἔστι δὲ ἄλσος μέγιστον, ὑλακτοῦσι μὲν οἱ κύνες, πλησίον δὲ ἐλθεῖν οὐχ ὑπομένουσιν· αἱ δὲ ἐνστᾶσαι νέμονται ἄτρεστον ϗ ἀδεῆ τὴν νομὴν, ἀπορρήτῳ τινὶ φύσει τὴν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας τῷ θεῷ πιστεύουσαι αἱ ἔλαφοι.

ΚΕΦ. ηʹ.

Περὶ τῶν Μυῶν τῶν ἐν τῇ πανηγύρει, ἣν ἐν Ἀκτίῳ ἄγουσι τῷ Ἀπόλλωνι.

ΑΝΩ που λέλεκταί μοι τὰς μυίας τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ τῇ τῆς πανηγύρεως ἐπιδημίᾳ ἑκούσας ἀφίστασθαι, ϗ ὡς ἂν εἴποι τις, μετὰ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ ἀπιέναι. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μέν ἐστιν ὑψηλὴ, νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται, ϗ Ἀκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν.

igitur tempus festum instat, in quo saltationem Deo peragunt, bovem muscis immolant: cujus illae sanguine saturatae recedunt, veluti munere ad id faciendum persuasae. Pisaeae vero muscae, non mercede, sed Dei reverentia motae, quod ab eis requiritur, faciant, laude mihi digniores videntur.

CAP. IX.

De Capris, Dorcadibus, et Leporibus in Icaro insula.

ICARVS insula maris Rubri est, in qua templum Dianae, et caprarum sylvestrium dorcadumque optimae habitudinis et leporum quoque magnus numerus est. Ex illis si quis venari aliquas desideret, venia a dea impetrata, non frustrabitur, sed capiet, captisque gaudebit; at si non petierit, praeter id quod frustra venabitur, poenas etiam luet, quarum alii meminerunt.

CAP. X.

De Apide tauro in Memphitide.

CVM cycnos Riphaeos, quod Iovis et Latonae filio apud Hyperboreos quotidie studiose inserviant, supra commemorarim, taurine proprietates Aegyptiis sacri praetermittam? Atqui hoc si facerem, tum hoc quod suscepi munus scribendi, tum ipsa natura, quae huncce bovem mortalibus et procreat et donat, incusare me possent. Exponam igitur, ut par est, hanc quoque theologiam non oscitanter. Apis apud Aegyptios efficacissimus deus creditur; ex vacca autem, quae fulgure adflata conceperit, nascitur. Epaphum Graeci vocant, atque hujus generis antiquam stirpem repetentes, Io Argivam Inachi filiam illius matrem fuisse testantur. Sed hunc sermonem Aegyptii ut mendacem rejiciunt, temporis longinquitatem testem citantes. Epaphum enim multis post seculis extitisse ferunt, primum vero Apim

ζουσιν. Οὐκοῦν τῆς πανηγύρεως ἐπιδημεῖν μελλούσης, καθ' ἣν καί τι πήδημα πηδῶσι τῷ Θεῷ, θύουσι βοῦν ταῖς μυίαις· αἱ δὲ ἐμπλησθεῖσαι τοῦ αἵματος ἀφανίζονται, δεκασθεῖσαι μὲν οὖν ἀπαλλάττονται αὗται. Αἱ δὲ Πισαῖαι ἀδέκαστοι, κρείττους ἄρα γε ἐκεῖναι, αἰδοῖ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὴ μισθοῦ τὰ δέοντα πράττουσαι.

ΚΕΦ. θʹ.

Περὶ τῶν ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ Αἰγῶν, ϗ Δορκάδων, ϗ Λαγῶν.

Ικαρός ἐστι νῆσος, ϗ τῇγε Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ ἔγκειται· ἐνταῦθα τοίνυν νεώς ἐστιν Ἀρτέμιδος, ϗ πλήθη αἰγῶν ἀγρίων ϗ δορκάδων εὖ μάλα εὐτραφῶν, ϗ λαγῶν μέντοι. Τούτων οὖν ἐάν τις αἰτήσας λαβεῖν παρὰ τῆς Θεοῦ, εἶτα ἐπιχειρήσῃ θηρᾶν, ὅσα ἂν ἔχῃ καλῶς, οὐ διαμαρτάνει τῆς σπουδῆς, ἀλλὰ ϗ λαμβάνει, ϗ τῷ δώρῳ χαίρει· ἐὰν δὲ μὴ αἰτήσῃ, οὔτε αἱρεῖ, ϗ δίδωσι δίκας, ἃς ἄλλοι λέγουσιν.

ΚΕΦ. ιʹ.

Περὶ τοῦ ἐν Μέμφιδι Ἄπιδος ταύρου.

ΕΙΤΑ κύκνων μὲν τῶν Ῥιπαίων τῶν ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις, ἐπεὶ λατρεύουσι τῷ Διὸς ϗ Λητοῦς ὁσημέραι φιλοπόνως, ἐποιησάμην μνήμην· ταύρου δὲ ἱεροῦ, ὅνπερ οὖν ἐκθεοῦσιν Αἰγύπτιοι, οὐκ ἐροῦμεν τὰ ἴδια; Καὶ πῶς ἡμᾶς οὐκ ἂν μέμψαιτο ϗ ἡ συγγραφὴ, ϗ ἡ φύσις, ἧς ϗ τοῦτο ἔργον τε ϗ δῶρον; ἀλλὰ μήσιός γε οὐδὲ ταύτῃ ῥᾴθυμον, ϗ εἰκότως εἰρήσεται ϗ ἡ θεολογία ἥδε. Θεὸς Αἰγυπτίοις ἐναργέστατος ὁ Ἄπις εἶναι πιστεύεται· γίνεται δὲ ἐκ βοὸς, εἰς ἣν οὐράνιον σέλας ἐμπεσὸν σπορᾶς αἴτιόν ἐστι τῷ προειρημένῳ. Ἕλληνες αὐτὸν καλοῦσιν Ἔπαφον, ϗ γενεαλογοῦσίν οἱ μητέρα Ἰὼ τὴν Ἀργείαν τὴν Ἰνάχου· Αἰγύπτιοι δὲ ἐκβάλλουσι τὸν λόγον ὡς ψευδῆ, ϗ χρῶνται τῷ χρόνῳ μάρτυρι. Φασὶ γὰρ Ἔπαφον μὲν ὀψὲ ϗ κάτω γενέσθαι, τὸν δὲ Ἄπιν τὸν πρῶτον μυριάδας ἐτῶν παμπόλλας

Apim permultis annorum myriadibus ante illum ad homines acceſſiſſe. Inſignes ejus notas Herodotus atque Ariſtagoras explicant; quibus Aegyptii non adſentiuntur, novem enim et viginti eas huic ſacro bovi aptas et conſentaneas eſſe dicunt. Quaenam ſint, tum quemadmodum per corpus ſparſae, tum ut ipſis quaſi floribus inſignitus ſit, aliunde intelligendum; cujuſnam autem ex ſideribus naturam unumquodque inſigne per notas deſignet, Aegyptii ſatis ſuperque declarant. Etenim Nili adſcenſum unum inſigne ſignificare aiunt, aliud mundi, aliud quo tenebras ante lucem fuiſſe inſinuatur, aliud lunaris figurae, aliaque inſignia aliarum rerum ſignificationes eſſe, haud profecto profanis et divinae hiſtoriae ignaris intellectu facilia. Cum autem fama emanavit, Aegyptiorum deum exortum eſſe, ex ſacris ſcribis quidam, qui documentum filio a patre traditum, inſignium notarum indicium, accurate callent, eo, ubi divina vacca partum ex ſeſe ediderit, accedunt; atque ibidem domum ad orientem ſolem, ex vetuſtiſſimo Mercurii praeſcripto, ubi commode alant quatuor menſes, quibus ipſum lacte nutriri oportet, excitant. Poſtea autem quam ibi nutritus eſt, exoriente nova luna, ſcribae ſacri et prophetae eodem proficiſcuntur: et ſimul navem huic ſacram quotannis inſtruunt, eaque ipſum Memphim tranſportant, ubi ſedes huic ſunt et commorationes ſuaves, et loca ad voluptatem comparata, curricula, pulverationes, exercitationes, et vaccarum formae praeſtantia inſignium aedes, tanquam thalami, in quos ingreditur, quum quam amat ſupervenire appetit: itemque eſt puteus, et fons aquae potabilis; nam ejuſmodi huic ſemper conducere miniſtri et ſacerdotes aiunt; non item ex Nili potione, ne propter dulcedinem in

τὴν εἰς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν προειληφέναι. Σημεῖα δὲ αὐτοῦ ϗ γνωρίσματα λέγει μὲν ϗ Ἡρόδοτος ϗ Ἀρισταγόρας· οὐχ ὁμολογοῦσι δὲ αὐτοῖς Αἰγύπτιοι, ἐννέα ϗ εἴκοσι γὰρ αὐτὰ εἶναί φασι, ϗ ἐμπρέπειν τῷδε τῷ ἱερῷ βοΐ. Τίνα δὲ ταῦτ᾽ ἐστι, ϗ ὅπως διέσπαρται κατὰ τοῦ σώματος τῷ ζώῳ, ϗ ὅν τινα τρόπον οἱονεὶ διήνθισται αὐτοῖς, ἀλλαχόθεν εἴσεσθε· ὅτου δὲ τῶν ἀστέρων ἕκαστον σημεῖον διὰ συμβόλων αἰνίττεται τὴν φύσιν, Αἰγύπτιοι τεκμηριῶσαι ἱκανοί. Καὶ γάρ τοι ϗ τὴν ἄνοδον τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖόν φασι, ϗ τὸ τοῦ κόσμου σχῆμα, ἀλλ᾽ ὄψει τι ϗ σύμβολον, ὡς ἐκεῖνοι λέγουσιν, ὅπερ οὖν αἰνίττεται τοῦ φωτὸς εἶναι τὸ σκεῦος πρεσβύτερον, ϗ τὸ μηνοειδὲς τῆς σελήνης κατηγορεῖ σχῆμα συνιέντι μέρος ἄλλο, ϗ ἄλλα δὲ ἐπὶ τούτοις ἄλλων τε αἰνίγματα βεβήλοις τε ϗ ἀμαθέσιν ἱστορίας θεοπρεποῦς οὐκ εὐσύμβολα ταῦτα ὀφθαλμοῖς ὄντα. Ὅταν δὲ διαῤῥεύσῃ ἡ φήμη τὸν θεὸν Αἰγυπτίοις τετέχθαι λέγουσα, τῶν γραμματέων τῶν ἱερῶν τινες, ὥσπερ οὖν μάθημα παιδὶ ἐκ πατρὸς παραδοθὲν ἀκριβοῖ τὸν ὑπὲρ τῶν σημείων ἔλεγχον, ἥκουσιν ἐνταῦθα, οὗ τῆς θεοῦ φασιν Αἰγυπτίου βοὸς τὸ βρέφος ἐτέχθη· ϗ κατά γε τὴν ὑφήγησιν τοῦ Ἑρμοῦ τὴν πρεσβυτάτην, οἰκίαν τε ἐγείρουσιν, ἔνθα δήπου ϗ διαιτήσεται τήν γε πρώτην εἰς ἡλίου μὲν ἀνατολὰς ὁρῶσαν, τροφὰς δὲ τὰς τοῦ βρέφους ὑποδέξασθαι ϗ μάλα γε ἱκανήν, τεττάρων γὰρ δεῖ μηνῶν ἐν γάλαξι τόνδε εἶναι τὸν μόσχον. Ἐπὰν δὲ γένηται τραφείς, ἐνταῦθά τοι, ὑπανισχούσης σελήνης νέας, ἀπαντῶσι γραμματεῖς ἱεροὶ ϗ προφῆται· ϗ μέντοι ϗ ναῦν ἀνὰ ἔτος ἐς τοῦτο ϗ τῷδε τῷ δαίμονι ἱερὰν κοσμοῦσι, ϗ ταύτῃ πορθμεύουσιν αὐτὸν ἐς Μέμφιν, ἔνθα φίλα τὰ ἤθη αὐτῷ, ϗ τριβαὶ κεχαρισμέναι, ϗ ἐνηβητήρια, ϗ δρόμοι, ϗ κονίστραι, ϗ γυμνάσια, ϗ θηλειῶν βοῶν ὡραίων οἶκοι, οἱονεὶ θάλαμοι, ὅτε ἐθέλοι, ϗ ἣν ἐρᾷ θυμὸς ἀναβαίνειν αὐτόν· ϗ φρέαρ, ϗ κρήνη ποτίμου νάματος· τοῦτο γάρ οἵ φασιν οἱ θεραπευταί τε ϗ ἱερεῖς λυσιτελεῖν ἀεί, Νειλῴου πίνειν κᾆτα πιαίνεσθαι· ϗ γὰρ γλυκὺ τούτου τοῦ ῥεύματος, ϗ εἰς

in immenſam molem pingueſcat. Iam vero quas pompas, quae ſacrificia Aegyptii conficiant, cum novae amnis alluvionis adventum, tum Dei exortum celebrantes, quas etiam ſaltationes tum agant, quae convivia agitent, quos conventus habeant, tum quemadmodum omnes urbes et vici immortaliter gaudeant, longum eſſet explicare. Is autem, ex cujus armento haec divina beſtia exorta fuerit, beatus et habetur et eſt, ſummamque Aegyptiorum admirationem habet. Is bos praeſenſione valet: nec ſane vel puellas, vel aniculas, ad tripodem ſeſſitantes habet, neque ſacra potione implet; ſed pueri divino adflatu concitati extra ludentes, atque inter ſe ad numerum ſaltantes, conſulentibus futura praedicunt, quae vel iis, quae apud Sagram contigerunt, veriora habeantur. Apin ſane Aegyptii etiam Oro comparant, quem frugum proventus et totius anni fertilitatis praecipuum eſſe auctorem exiſtimant. Hinc eſt quod de multifario ejus colore differunt, fructuum varietatem hoc ſymbolo innuentes. Extat et propheticus quidam ſermo, non paſſim notus, Aegyptiorum regem Menin [al. Mnevin] nomine, cum inquireret quodnam potiſſimum animal eſſet colendum, ceteris omnibus taurum praetuliſſe, quod illum omnium eſſe formoſiſſimum judicaret, Homeri quidem hac in re, ut ferunt, veſtigia ſecutus. Sic enim in Iliade Homerus canit:

Taurus in armento praecellit ut omnibus unus,
Dux gregis et princeps.

Cetera, quae Aegyptii animalium naturae ſcriptores de hac animante fabulantur, rerum veritate perverſa, repetere mihi non libet.

CAP.

ὄγκον σαρκῶν ὄντος ἀγαθοῦ. Πομπὰς δὲ, ἃς πέμπουσι, καὶ ἱερουργίας ἐπιτελοῦσι, τοῦ νέου ὕδατος καὶ δαίμονος τὰ θεοφάνια θύοντες Αἰγύπτιοι, καὶ χορείας χορεύουσι, καὶ θαλίας, καὶ πανηγύρεις, ἃς ἐπιτελοῦσι, καὶ ὅπως αὐτοῖς καὶ πόλις ἅπασα καὶ κώμη δι' εὐφροσύνης ἔρχεται, μακρὰ ἂν εἴη λέγειν. Λέγει δὲ ἐκεῖνος, ἐν ὅτου τῇ ἀγέλῃ τόδε τὸ θεῖον ἐγένετο ζῶον, δοκεῖ τε εὐδαίμων καὶ ἐστιν, ἄγουσι δὲ Αἰγύπτιοι θαυμαστόν γε αὐτόν. Μάντις τε ἦν ἄρα ἀγαθὸς ὁ Ἄπις, οὐ καθίζων μὰ Δία κόρας, ἢ πρεσβυτέρας γυναῖκας, ἐπί τινων τριπόδων, οὐ δὲ μὴν πόματος ἱεροῦ ἐμπιπλάς· ἀλλ' ὁ μέν τις εὔχεται τῷ θεῷ, τῷ δὲ αὐτοῦ καὶ μαθεῖν ἐθέλει· παῖδες δὲ ἀθύροντες ἔξω, καὶ πρὸς ἀλλήλους σκιρτῶντες, ἐπίπνοοι γενόμενοι σὺν τῷ ῥυθμῷ αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν, ὡς εἶναι σάφραν τὰ λεχθέντα. Εἰκάζουσι δὲ ἄρα καὶ τῷ Ὥρῳ αὐτὸν Αἰγύπτιοι, ὅνπερ οὖν πεπιστεύκασι φορᾶς καρπῶν καὶ εὐετηρίας αἰτιώτατον ἁπάσης. Ἔνθεν τοι καὶ ὑπὲρ τῆς πολυχροίας αὐτοῦ φιλοσοφοῦσι, τὸ ποικίλον τῶν τρόπων ὑπαινιττόμενοι διὰ συμβόλων. Λέγει δέ τις τῶν προφητῶν λόγος οὐ πᾶσιν ἔκπυστος, ὅτι ἄρα ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἐπενόησε ζῶον ὥστε σέβειν ἔμψυχον, εἶτα μέντοι προείλετο ταῦρον, ἁπάντων ὡραιότατον αὐτὸν εἶναι πεπιστευκώς· καὶ τῆς γε Ὁμηρείου κρίσεως τῆς ὑπὲρ τούτων κατ' ἴχνια ἰὼν ὁ Μῆνις φασίν. Εἰπεῖν γὰρ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὅμηρον·

Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι.

Οἷα δὲ μυθολογίαν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζώου ἐκτρέπουσιν Αἰγύπτιοι τῇδε τῇ περὶ ζώων ἀληθείᾳ καὶ ἰδιότητι, οἱ τὰ περὶ τῶν ζώων γράψαντες, οὔ μοι δοκεῖ φίλα εἶναι.

CAP. XI.

De bove Mnevide ab Aegyptiis dicto.

NVNC age jam transi, inquit poeta, non quidem ad durium illum equum, et in eo conditos milites decantandum; sed nostri ut sermonis institutum postulat, ad Mnevim bovem, quem soli sacrum Aegyptii faciunt, ut Apin lunae. Iidem hunc quoque suo quodam insigni, quo genuinus et verus et soli acceptus dignoscatur, esse aiunt conspicuum: quod, qui desiderat, aliunde petat: sed nec ipse dissimulabo, quem accepi Aegyptiorum sermonem super hujus tauri procreatione, utrum procreatio ejus, ita ut par est, excellat, necne. Bocchoris Aegyptiorum rex, nescio quomodo falsam hanc gloriam et fictitiam famam adeptus, justus in judiciis et causis decernendis existimabatur, et animo erga deum moderato ac probe composito, cum ingenio prorsus contrario esset; nam ut aliud nihil dicam, adversus Mnevin, ut injurius ac molestus Aegyptiis esset, haec est molitus. Taurum ferum ei adversarium adduxit, qui Mnevidem mugientem vicissim primum edito mugitu excepit; dein impetu in sacrum illum taurum irruens aberravit, et cornibus in Perseae caudicem defixis inhaesit: tum Mnevis eum per latera sauciatum interemit. Hujus facti et pudore ductus est Bocchoris, et in odium Aegyptiorum incurrit. Quod si quis parum nobis benignus me iis, quae ritu naturae fiunt, relictis ad fabulas divertisse putat, fallitur. Refero enim ea, quae et nostro tempore circa hos tauros fieri solent, et facta sunt olim, quaeque ipsos narrantes audivi Aegyptios, ejus quidem auctoritatis viros, quos mentiri voluisse minime credas.

CAP.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καλουμένου Μνεύιδος.

ΑΛΛ' ἄγε δὴ μετάβηθι, φαίη ἂν ὁ λόγος, καὶ οὐκ ἵππον μὰ Δία, οὐδὲ μὴν τὸν ἐν αὐτῷ λόγον ᾆδε, ἀλλὰ Μνεῦιν βοῦν, καὶ τοῦτον Αἰγύπτιοι ἡλίου φασὶν ἱερὸν, ἐπεὶ τόνγε Ἄπιν ἀνάθημα εἶναι Σελήνῃ λέγουσιν. Ἴδιον δὲ ἄρα καὶ τούτῳ γνώρισμα ἐς τὸ εἶναι μήτε κίβδηλον, μήτε μὴν νόθον, ἀλλὰ φίλον τῷ θεῷ τῷ προειρημένῳ, φασὶν Αἰγύπτιοι· καὶ ὑπὲρ τοῦδε ἐρεῖ ἄλλος. Ὃν δὲ ἤκουσα λόγον Αἰγύπτιον ἐς βάσανον τοῦδε τοῦ ταύρου καὶ ἔλεγχον, εἴτε ἐστὶ σπορᾶς κρείττονος, εἴτε μὴ, τοῦτον εἰπεῖν ἐθέλω. Βόκχορις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, κατὰ κλέος ψευδὲς καὶ φήμην οὐδὲν λέγουσαν ὑγιὲς, οὐκ οἶδα ὅπως ἁρπάσας, δίκαιός τε ἐν ταῖς κρίσεσι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τὴν ψυχὴν κεκοσμημένος, ἦν δὲ ἄρα ἔμπαλιν πεφυκὼς ἐκεῖνος· καὶ τὰ μὲν πλείω ἐῶ νῦν, τὸν δὲ Μνεῦιν λυπῆσαι θέλων Αἰγυπτίους, οἷα ἐργάζεται γοῦν αὐτόν. Ταῦρον ἄγριον ἐπάγει οἱ ἀντίπαλον, οὐκοῦν μυκᾶται μὲν ὁ Μνεῦις, ἀντεμυκήσατο δὲ ὁ ἔπηλυς· εἶτα ὑπὸ θυμοῦ φέρεται ἐμπεσεῖν τῷ ταύρῳ τῷ θεοφιλεῖ μὲν ὁ ξένος, ἐθέλων δὲ καὶ σφάλλεται, καὶ εἰς περσαίας ἐμπεσὼν πρέμνον ἐπεσχέθη τὸ κέρας· ὁ δὲ κατὰ πλευρὰν ὁ Μνεῦις τιτρώσκων τῇ κεφαλῇ, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Αἰδεῖται Βόκχορις, καὶ μισοῦσιν αὐτὸν Αἰγύπτιοι. Εἰ δέ τις ἔχθιστος οἴεται ἐκ τῶν φυσικῶν λόγων εἰς μύθους ἐμπεσεῖν, μωρός ἐστι. Λέγω γὰρ, ὅσα τε δρᾶται ἐπὶ τοῖσδε τοῖς ταύροις, καὶ ὅσα ἐπράχθη, καὶ ἀκούω λεγόντων Αἰγυπτίων· οὐκ ἦν δὲ ἄρα, οὔ· ὡς τὸ ψευδὲς ἐκείνοις ἔχθιστόν ἐστι.

CAP. XII.

De Delphinorum intellectu.

QVAM vehementi delphini muſicae amore teneantur, quamque admirabili ad vocis cantum ſtudio concitentur, ſermone et literis multorum longe lateque pervagatum eſt; quam item hominum amantes ſint, cum alii plerique ſcripſerunt, tum nos ante explicavimus: nunc de intellectu eorum dicere non alienum eſt. Simul enim ut in retia delphinus incidit, ſtatim primo quidem quiete et libere manet, neque omnino fugere meminit; ſed et epulatur, et alios ſecum captos depaſcitur, et tanquam ad convivium vocatus iis exſaturatur: deinde cum ſe extrahi, atque ad litus appropinquare intelligit, dentibus lacerato reti, e ſervitute liberatur. Iam ſi quando piſcatores, poſteaquam captivi delphini nares holoſchoeno junco trajecerint, eum ex poteſtate idcirco dimittant, ut hoc ſigno, ſi iterum capiatur, det indicia ſe antea captum et ſervatum fuiſſe; is velut indicium et notam priſtinae captivitatis veritus, non amplius ad ſagenam appropinquat. Si delphinus quiſpiam comprehenſus in piſcatoriam navim, ut narrat Ariſtoteles, ſubtrahatur, alii tum permulti naviculam hanc circumnatantes, tamdiu ſe ibi crebris ſaltibus verſant, et tanquam piſcatoribus pro hujus ſalute ſupplicantes provolvunt, dum piſcatores captivi miſericordia ducti, eiſque ita ſuppliciter quaſi petentibus cedentes, comprehenſum dimittant.

CAP. XIII.

De Canibus Daphnidis.

DAPHNIDIS Syracuſani bubulci, celebri illa calamitate a nympha quadam adfecti, canes quinque ab ipſo nutritos, Sanum, Podargum, Lampadem, Alcimum, et Theontem, cum miſerabilem

ΚΕΦ. ιβ'.

Περὶ τῆς τῶν Δελφίνων Συνέσεως.

ΟΙ δελφῖνες, τὸ μὲν φιλόμουσον αὐτῶν, ϗ περὶ τὴν φωνὴν ᾠδικόν τε ϗ φιλόπονον, κεκήρυκταί τε ϗ εἰς πολλοὺς ἐξεφοίτησε· ϗ ὡς εἰσὶ φιλάνθρωποι, ἄλλοι τε εἶπον, ϗ ἡμεῖς ἄνω που διεξήλθομεν τῷ λόγῳ· ἐνταυθοῖ δὲ εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς συνέσεως αὐτῶν οὐ χεῖρόν ἐστιν. Ὅταν γοῦν δικτύῳ περιπέσῃ δελφὶς, τὰ μὲν πρῶτα ἡσυχάζει, ϗ φυγῆς οὐδέν τι μέμνηται, εὐωχεῖται δὲ τῶν συνεαλωκότων ἰχθύων, ϗ ὥσπερ ἐπὶ δαῖτα ἥκων κλητὸς εἶτα ἐμφορεῖται αὐτῶν· ὅταν δὲ αἴσθηται ἐπισυρόμενος ὅτι γίνεται τῆς γῆς πλησίον, ἐνταῦθά τοι τὸ δίκτυον διατραγὼν ἀπαλλάττεται, ϗ ἔστιν ἐλεύθερος. Ἐὰν δέ ποτε ἁλῷ, οἱ χαριέστεροι τῶν ἁλιέων ὁλόσχοινον αὐτοῦ διείραντες τῶν ῥινῶν, ἐπαφῆκαν αὐτόν· γνώρισμα δὲ τοῦτο, εἰ ἐμπέσοι ἄρα, τοῦ ϗ πρόσθεν ἁλῶναί τε ϗ σεσῶσθαι αὐτὸν περιφέρει· ὁ δὲ, οἷα τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, οὐκ ἔτι πλησιάζει σαγήνῃ τὸ ἐντεῦθεν. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι ϗ ἂν ἁλῷ ϗ δεθῇ εἷς ἐν τῇ σκάφῃ, πολλοὶ περινήχονται δελφῖνες τὴν ἁλιάδα, ϗ ἐς τοσοῦτον πηδῶσί τε ϗ σκιρτῶσι δίκην ἱκετῶν, ἔς τε παθεῖν τι τοὺς ἁλιέας, ϗ οἰκτεῖραι μὲν τὸν δεσμώτην, εἶξαι δὲ τοῖς δεομένοις, ϗ ἀπολῦσαι αὐτοῖς τὸν ᾑρημένον.

ΚΕΦ. ιγ'.

Περὶ τῶν Δάφνιδος Κυνῶν.

ΔΑφνιδος τοῦ βουκόλου τοῦ Συῤῥακουσίου, παθόντος ὑπὸ τῆς νύμφης ταῦτα δή που τὰ ὑμνούμενα, πέντε τροφίμους κύνας, τὸν Σάνον, ϗ τὸν Πόδαργον, ϗ τὴν Λαμπάδα, ϗ τὸν Ἄλκιμον, ϗ τὸν Θέοντα, θεασαμένους τοῦ δεσπότου τὰς πά-

ſerabilem domini caſum vidiſſent, propter illum mori voluiſſe aiunt, luctu prius et ululatu plurimo eum proſequutos.

C A P. XIV.

De memoria Elephantorum; et de amoris adfectu erga eos, qui curam ipſorum gerunt.

VARIA et multiplicia de elephantorum natura ante dixi: nunc quam memoria ſint bona; quamque diligenter praeceptum officii adverſus praecipientes teneant; quamque ſimul eorum, qui quippiam eis committunt, vel expectationem vel fidem non fallant, explicandum eſt. Cum Antigonus Megarenſem urbem obſideret, femina ſimul elephas, Nicaea nomine, cum uno de elephantis bellatoribus verſabatur. Et cum illius, qui elephantum aleret, uxor infantem puerum ante menſem peperiſſet, eundem Nicaeae elephanto, lingua utens Indica, quam elephanti intelligunt, commendavit. Is autem puerulum diligebat, et cuſtodiebat, ex eoque proxime adjacente magnam voluptatem capiebat; cum ploraret, oculos tum avertebat, tum vero ab eo dormiente muſcas abigebat, promuſcide ventilans arundinis ramum ex illis, qui pro pabulo ei objiciebantur; omnem vero cibum, niſi puer adeſſet, rejiciebat. Nutrix igitur neceſſe habebat, poſteaquam eum lacte compleviſſet, elephanto curatori apponere; vel omnino elephantus non parum iracundia incitabatur, ac nonnunquam ita, ut etiam mali aliquid minari et moliri videretur. Saepe etiam cum vagiret infans, cunas, in quibus jaceret, movebat; ſicque eidem ipſi ex hoc motu oblectamenta et ſolatia, ſicut nutrix, adferre ſtudebat.

θας, ἐπ' αὐτῷ θάνατον ἑλέσθαι φασὶ, καὶ πολλὰ μὲν ὀδύρασθαι πρότερον, κλαῦσαι δὲ πάμπολλα.

ΚΕΦ. ιδ'.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων μνήμης τε, καὶ πρὸς τοὺς κηδεμόνας φιλοστοργίας.

Διάφορα μὲν καὶ ποικίλα τῆς τῶν ἐλεφάντων ἰδιότητος ἄνω μοι λέλεκται· νῦν δὲ εἰρήσεται, ὅτι καὶ μνήμην ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ ἐντολὰς φυλάξαι οἶδε, καὶ μὴ ψεύσασθαι τὴν τῶν παρακαταθεμένων ὁτιοῦν αὐτῷ προσδοκίαν τε καὶ ἐλπίδα. Ὅτε γοῦν Ἀντίγονος ἐπολιόρκει Μεγαρέας, ἑνὶ τῶν ἐλεφάντων τῶν πολεμικῶν συνετρέφετο καὶ θῆλυς, ὄνομα Νίκαια ταύτῃ. Ἡ τοίνυν τοῦ τρέφοντος αὐτὸν γυνὴ παιδίον ἔτυχε τεκοῦσα πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ παρακατέθετο φωνῇ τῇ Ἰνδῶν, ἧς ἀκούουσιν ἐλέφαντες. Ὁ δὲ καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, καὶ ἐφύλαττε, καὶ κειμένου πλησίον ἥδετο, καὶ κνυζομένου παρέβλεπε, καὶ καθεύδοντος τῇ προβοσκίδι τὰς μύας ἀνεσόβει, καλάμου κλαδὶ τοῦ παραβαλλομένου εἰς τροφήν· εἰ δὲ μὴ παρῆν τὸ βρέφος, τότε καὶ τροφὴν ἀνεστέλλετο. Οὐκοῦν ἔδει τὴν τρέφουσαν αὐτὸ ἐμπλῆσαι μὲν τοῦ γάλακτος, παραθεῖναι δὲ τῷ κηδεμόνι· ἢ πάντως ἀγανακτῶν ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος, καί τι καὶ δρασείων τῶν δεινῶν. Πολλάκις δὲ καὶ ἀνακλαύσαντος αὐτοῦ, εἶτα τὴν σκάφην, ᾗ ἐνέκειτο, διέσεισε, παραμυθούμενος τῷ σεισμῷ τὸ βρέφος, οἷα δήπου φιλοῦσι καὶ αἱ τροφοὶ, καὶ αἱ τίτθαι δρᾷν, ποιῶν, ὦ ἄνθρωποι, ὁ ἐλέφας.

CAP. XV.

De Elephantorum rivalitate.

ZELOTYPIAM vehementem diverſorum animalium, porphyrionis, canis, et ciconiae diximus ſuis locis; nunc mihi exponendum videtur elephanti odium in eos, qui cum alienis uxoribus ſtuprum faciant. Nam cum uxorem ſui domitoris et altoris ſtuprari manifeſto deprehendiſſet, ambos, et eum qui ſtuprum inferebat, et eam quacum id faciebat, cornibus transfigens interfecit, ac in ſtragulis conſtupratis et lecto adulterato jacentes reliquit; ut cum primum ſuus rector veniſſet, et manifeſto nefarium facinus, et ſe hujus vindicem cognoſceret. Hoc quidem factum ab India huc ad nos manavit. At Romae aliud ſimile eveniſſe audio ſub optimo imperatore Tito: praeterquam quod addunt, ibi elephantum non utrumque modo occidiſſe, ſed et ſtragula veſte eos texiſſe, et nutritio advenienti ſtragula rejeciſſe, et retexiſſe, et proxime inter ſe jacentes demonſtraſſe; ita ille tum facile injuriam illatam ſibi fuiſſe intellexit, tum etiam maxime facinus ei liquebat, ubi cornu, quo ipſos confixiſſet, cruentum perſpexit.

CAP. XVI.

De divinatione Draconum.

EST et peculiaris draconum divinatio. Nam et in Lavinio, oppido Latinorum (quod a Lavinia Latini filia nomen accepit, quo tempore Latinus, Aeneae adverſus Rutulos auxiliatus, eos devicit, et Aeneas Trojanus Anchiſae filius civitate praedicta potitus eſt; quae quidem Romae veluti avia nominari poſſet, ex hac enim profectus Aſcanius Aeneae et Creuſae Trojanae filius Albam condidit, cujus colonia eſt Roma) ceterum in Lavinio ſacer

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων ζηλοτυπίας.

ΖΗλοτυπίαν ζώων ἐνεργοτάτην διαφόρων ἐν καιροῖς οἶδα εἰπὼν, πορφυρίωνος, ϗ κυνὸς, ϗ μέντοι ϗ πελαργοῦ νὴ Δία ἐκ τρίτου· νῦν δὲ ἔοικα λέξειν ἐλέφαντος ὀργὴν εἰς γάμον ἀδικουμένου. Μοιχευομένην γὰρ τὴν τοῦ πωλεύσαντος αὐτὸν ϗ τρέφοντος γυναῖκα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβὼν, δι' ἀμφοτέρων θάτερον πείρας τοῖν κεράτοιν, ἀπέκτεινε ϗ τὸν μοιχὸν ϗ τὴν μοιχευομένην, ϗ εἴασε κεῖσθαι κατὰ τῶν στρωμάτων τῶν ὑβρισμένων, ϗ τῆς εὐνῆς τῆς πεπατημένης, ὡς ἐλθόντα τὸν πωλευτὴν καταγνῶναι ϗ τὸ ἀδίκημα, ϗ τὸν τιμωρήσαντα αὐτῷ γνωρίσαι. Καὶ τοῦτο μὲν Ἰνδικὸν τὸ ἔργον, ἐκεῖθεν δὲ ἐξεφοίτησε δεῦρο. Ἀκούω δὲ ϗ ἐπὶ Τίτου Ῥωμαίων βασιλεύοντος, ἀνδρὸς καλοῦ ϗ ἀγαθοῦ, ϗ ἐν τῇ Ῥώμῃ ταὐτὸν γεγονέναι· προστιθέασι δὲ, ὅτι ἄρα ὁ ἐνθάδε ἐλέφας ἀπέκτεινε μὲν ἀμφοτέρους, ϗ ἐν ἱματίῳ κατεκάλυψε, ϗ ἐλθόντι τῷ τροφεῖ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον κειμένους πλησίον ἀλλήλων ἀπέδειξε, ϗ τὸ κέρας δὲ, ᾧπερ οὖν διέπειρεν αὐτοὺς, ϗ τοῦτο ᾑμαγμένον ἑωρᾶτο.

ΚΕΦ. ις΄.

Περὶ τῆς τῶν Δρακόντων μαντικῆς.

ἼΔιον δ' ἦν ἄρα τῶν δρακόντων ϗ ἡ μαντική. Ἐν γοῦν Λαυινείῳ τῷδε τῷ πολίσματι, ὅπερ τῆς Λατίνων χώρας ἐστὶ (κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς Λατίνου θυγατρὸς Λαυινείας, ἡνίκα Λατῖνος Αἰνείᾳ συνεμάχησε κατὰ τῶν καλουμένων Ῥουτουλῶν, εἶτα ἐνίκησεν αὐτούς· ἐνίκησε δὲ Αἰνείας ὁ Ἀγχίσου ὁ Τρὼς τὴν πόλιν τὴν προειρημένην, εἴη δ' ἂν τῆς Ῥώμης μητρομήτωρ, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐντεῦθεν γὰρ ὁρμηθεὶς Ἀσκάνιος ὁ Αἰνείου ϗ Κρεούσης τῆς Τρῳάδος ᾤκισε τὴν Ἄλβαν, Ἀλβανῶν

δὲ

cer eſt lucus magnus et opacus, juxtaque ipſum aedes Iunonis Argolidis. In luco autem latibulum eſt amplum ac profundum, draconis cubile. In hunc lucum ſanctae virgines ſtatis diebus ingrediuntur, quae mazam geſtant manibus, oculos faſciis devinctae; eas recta ad latibulum divinus quidam ſpiritus deducit, ſenſimque ac pedetentim progrediuntur ſine offenſione, ac ſi detectis oculis viderent. Quod ſi virgines fuerint, cibos tanquam puros et deo gratae animanti convenientes admittit draco; ſin minus, non attingit, corruptas eſſe intelligens et divinans. Formicae vero hanc mazam a vitiata relictam minutatim confractam, quo facilius ferant, e luco exportant, expurgandi gratia loci. Hoc cum fit, ab indigenis animadvertitur, et quae ingreſſae fuerant indicantur, examinanturque; et cujus pudicitiam eſſe violatam conſtiterit, poena legibus conſtituta plectitur. Dracones igitur non expertes eſſe vaticinationis hoc modo demonſtrarim.

CAP. XVII.

De Dracone in Melite Aegyptia.

NON temere canit Homerus:

Terribiles dii, cum apparent manifeſti.

Nam et draco ſacer ac venerandus divinius in ſe aliquid habet, quodque praeſtet ignorari. Nempe, in Melite Aegyptia draco divinis honoribus adficitur in turri quadam; adſunt ei ſacerdotes et miniſtri, menſa et crater ponuntur; crateri quotidie immittunt libum ex farina ſubacta melicrato, et recedunt; poſtridie vero reverſi craterem inveniunt vacuum. Et cum aliquando maximus natu ſummo videndi draconis deſiderio teneretur, ſolus ingreſſus,

δὲ ἡ Ῥώμη ἄποικος) ἐκεῖ ἐν τῷ Λαυαινείῳ ἄλσος τιμᾶται μέγα καὶ δασὺ, καὶ ἔχει πλησίον νεὼν Ἥρας Ἀργολίδος. Ἐν δὲ τῷ ἄλσει φωλεός ἐστι μέγας καὶ βαθὺς, καὶ ἔστι κοίτη δράκοντος. Παρθένοι τε ἱεραὶ νενομισμέναις ἡμέραις παρίασιν εἰς τὸ ἄλσος ἐν ταῖν χεροῖν φέρουσαι μάζαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τελαμῶσι κατειλημμέναι· ἄγει δὲ αὐτὰς εὐθύωρον ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ δράκοντος πνεῦμα θεῖον, καὶ ἀπταίστως προΐασι βάδην καὶ ἡσυχῆ, ὥσπερ οὖν ἀκαλύπτοις ὁρῶσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Καὶ ἐὰν μὲν παρθένοι ὦσι, προσίεται τὰς τροφὰς ἁγνὰς ὁ δράκων, καὶ πρεπούσας ζώῳ θεοφιλεῖ· εἰ δὲ μὴ, ἄπαστοι μένουσι, προειδότος αὐτοῦ τὴν φθορὰν, καὶ μεμαντευμένου. Μύρμηκες δὲ τὴν μάζαν τὴν τῆς διακορηθείσης εἰς μικρὰ καταθρύψαντες, ὡς ἂν εὔφορα αὐτοῖς εἴη, εἶτα ἐκφέρουσιν ἔξω τοῦ ἄλσους, καθαίροντες τὸν τόπον. Γνωρίζεταί τε ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων τὸ πραχθὲν, καὶ αἱ παρελθοῦσαι ἐλέγχονται· καὶ ἥγε τὴν παρθενείαν αἰσχύνασα ταῖς ἐκ τοῦ νόμου κολάζεται τιμωρίαις. Μαντικὴν μὲν δὴ δρακόντων ἂν ἀποφήναιμι τὸν τρόπον τοῦτον.

ΚΕΦ. ιζ'.

Περὶ τοῦ ἐν τῇ Μελίτῃ Δράκοντος.

ΛΕγει μὲν οὖν Ὅμηρος·

Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

Οὐκοῦν ἔχει τι καὶ δράκων ὁ ἐν ταῖς ἁγιωτάταις τιμαῖς θειότερον, καὶ εἰδέναι οὐ λυσιτελὲς αὐτόν. Καὶ ὅγε λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν· Ἐν Μελίτῃ τῆς Αἰγύπτου δράκων ἐστὶν ἱερὸς ἐν πύργῳ, καὶ τετίμηται, καὶ ἔχει θεραπευτὰς καὶ ὑπηρέτας· καὶ κεῖταί οἱ τράπεζα, καὶ κρατήρ· εἰς τοῦτον οὖν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἄλφιτα ἀναδεύσαντες μελικράτῳ, εἶτα ἀπίασι· καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὑποστρέψαντες κενὸν τὸν κρατῆρα εὑρίσκουσιν. Οὐκοῦν ὁ πρεσβύτατος τῶνδε τῶν ὑπηρετῶν ἵμερον δριμύτατον ἔσχε θεάσασθαι τὸν δράκοντα, καὶ παρελθὼν μόνος, καὶ ποιήσας τὰ εἰθισμένα, ὑπα-

 πέστη·

greffus, et libo propofito, receffit; et mox dracone menfa confcenfa epulante, ille fubito magno cum ftrepitu fores, quas pro more clauferat, aperuit. Draco indignatus abiit: at ille, vifo quem voluerat, fuo quidem malo, mente captus, et fuum confeffus crimen, mox obmutuit; et paulo poft collapfus interiit.

CAP. XVIII.

Proprietates quaedam admirandae Pavonis et Equi.

HAEC etiam animalibus peculiaria funt. Pavo fafcini veluti naturale amuletum lini radicem inquirit, et fub alarum altera retrorfum geftat. Retentam in equo urinam laxari aiunt, et ftatim copiofe reddi, fedarique dolorem, fi virgo zona, qua amicitur, foluta faciem ejus feriat. Equae in venerem furor nimius, Ariftotele auctore, fedabitur facile, juba cervicis ejus detonfa; fic enim veluti pudore ducta furorem, motumque libidinis, et concitationem nimiam, prae verecundia remittet. Quod ipfum etiam Sophocles innuit in fabula, cui titulus Tyro, quae ita loquitur:

Luctum capillus arguit tonfus gravem.
[illegible]
Flavam comantem tondere a cervicibus
Equifones. Haec inde moefta in [illegible]
Et amnibus contemplatur fe priftina
Iubae decore fpoliatam, luget, dolet
Adeo, movere poffit ut vires quoque
Ad condolendum miferatos vicem ipfius.

CAP.

πέσῃ· ὁ δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν τράπεζαν ὁ δράκων εἱστιᾶτο· καὶ τὰς θύρας ὁ πολυπράγμων ἀνοίξας, ἔτυχε γὰρ κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐπικλείσας, ψόφον εἰργάσατο ἰσχυρόν. Ὁ δράκων δὲ ἠγανάκτησε, καὶ ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ ἰδὼν ὃν ἐπόθει σὺν τῷ ἑαυτοῦ κακῷ, γίνεται μὲν ἔκφρων, εἰπὼν δὲ ὅσα εἶδε, καὶ ὡς ἠσέβησεν ὁμολογήσας, ἦν ἄφωνος, εἶτα οὐ μετὰ μακρὸν πεσὼν ἀπέθανεν.

ΚΕΦ. ιή.

Ἰδιά τινα θαυμαστὰ Ταὼ καὶ Ἵππου.

Ἴδια δὲ ἄρα τῶν ζώων καὶ ταῦτ' ἐστιν. Ὁ ταὼς ὑπὲρ τοῦ μὴ βασκανθῆναι λίνου ῥίζαν οἱονεὶ περίαπτον φυσικὸν ἀναζητήσας, ὑπὸ τῇ ἑτέρᾳ πτέρυγι βύσας περιφέρει. Λέγονται δὲ, καὶ ἵππου τὰ οὖρα εἰ ἐπισχεθῇ, παρθένον λύσασαν ἣν φορεῖ ζώνην, ἐὰν αὐτὸν παίῃ κατὰ τοῦ προσώπου τῇ ζώνῃ, παραχρῆμα ἐξερεῖν ἀθρόως, καὶ τῆς ὀδύνης παύεσθαι. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστὶν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας· αἰδεῖται γὰρ, καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. Τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι, πεποίηται δέ οἱ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστι·

Κόμης δὲ πένθος λαχαροπώλου δίκην,
Ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο
Μάνδραισιν ἱππείοισιν ἀγρίᾳ χερὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.
Σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
Εἴδει σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ', ὕπο
Κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
Ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείρῃ ὃν ἵππον
Ἴσουσιν αἰσχύνῃσιν οἷα μαίνεται
Πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

CAP. XIX.

Quod quaedam Animalia imminentes domorum ruinas praesentiant.

DOMUM ruituram, qui in ea sunt, mures et mustelae etiam praesentiunt, et mature excedunt. Hoc et in Helice contigisse aiunt. Nam cum Helicenses in Iones advenas impii fuissent, eosque ad aram mactassent, juxta Homericum illud, *Prodigia iis dii ostenderunt*; quinque enim diebus priusquam pessum iret Helice, omnes in ea mures, mustelae, serpentes, scolopendrae, verticilli, et alia hujusmodi animalia, magnis copiis exibant per viam, quae ducit Coriam. Haec Helicenses cum fieri viderent, admirabantur; neque tamen de rei causa facere conjecturam poterant. Proxima autem ab illorum animalium egressu nocte terrae motu concussa civitas subsedit, et inundantibus aquis abolita est; et pariter cum urbe Lacedaemoniorum naves decem, quae tum forte ad portum appulerant, eadem maris exundatione perierunt. Est quando animalium etiam ad capiendam ab hominibus impiis ultionem ministerio justitia utitur: argumento est Pantedidas Lacedaemonius, qui cum artifices Dionysii proficiscentes Cythera per Spartam transire prohibuisset, postea in ephororum curia sedens a canibus laceratus est.

CAP. XX.

De Canibus sacris in Adrano Siciliae.

IN Sicilia Adranus est civitas, ut ait Nymphodorus, et in ea Adrani daemonis vernaculi templum, quod omnino insigne ac splendidum esse ait. Sed quae de hoc deo refert cetera, quamque

ΚΕΦ. ιθ΄.

Ὅτι αἰσθητικῶς ἔχει τινὰ τῶν Ζώων τῶν μελλȣσῶν ἐν ταῖς οἰκίαις γίνεσθαι ἀνατροπῶν.

ΜΕλλȣ́σης δὲ οἰκίας καταφέρεσθαι αἰσθητικῶς ἔχȣσιν οἵ τε ἐν αὐτῇ μῦες, ϗ μέντοι ϗ γαλαὶ, ϗ φθάνȣσι τὴν καταφορὰν, ϗ ἐξοικίζονται. Τȣ̃τό τοι καί φασιν ἐν Ἑλίκῃ γενέσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν ἐς τȣ̀ς Ἴωνας τȣ̀ς ἀφικομένȣς οἱ Ἑλικήσιοι, ϗ ἐπὶ βωμȣ̃ ἀπέσφαξαν αὐτȣ̀ς, ἐνταῦθα δήπȣ τὸ Ὁμηρικὸν τȣ̃το, Τοῖσι δὲ Θεοὶ τέρατα πρȣ̀φαινον· πρὸ πέντε γὰρ ἡμερῶν τȣ̃ ἀφανισθῆναι τὴν Ἑλίκην, ὅσοι μῦς ἐν αὐτῇ ἦσαν, ϗ γαλαὶ, ϗ ὄφεις, ϗ Σκολόπενδραι, ϗ Σφονδύλαι, ϗ τὰ λοιπὰ ὅσα ἦν τοιαῦτα, ἀθρόα ὑπεξῄει τῇ ὁδῷ τῇ εἰς Κορίαν ἐκφερȣ́σῃ. Οἱ δὲ Ἑλικήσιοι ὁρῶντες ταῦτα πραττόμενα ἐθαύμαζον μὲν, ȣ̓κ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν Συμβαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἀνεχώρησαν τὰ προειρημένα ζῶα, νύκτωρ γίνεται Σεισμὸς, ϗ Συνιζάνει ἡ πόλις, ϗ ἐπικλύσαντος πολλȣ̃ κύματος, ἡ Ἑλίκη ἠφανίσθη· ϗ κατὰ τύχην Λακεδαιμονίων ὑφορμȣ̃σαι τῇ πόλει δέκα νῆες, Συναπώλοντο τῇ προειρημένῃ Θαλάσσης ἐπικλύσει πολλῇ. Χρῆται δὲ ἅμα εἰς τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν ἀνδρῶν ὑπηρέταις τοῖς ζώοις ἡ δίκη, ϗ τȣ̃δε μαρτύριον. Παντεδίδας ὁ Λακεδαιμόνιος ἀναςείλας διὰ τῆς Σπάρτης ἐλθεῖν τȣ̀ς ἐς Κύθηρα ἀπιόντας τῶν περὶ τὸν Διονύσιον τεχνιτῶν, εἶτα καθήμενος ἐν τῷ ἐφορείῳ, ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη.

ΚΕΦ. κ΄.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ Κυνῶν τῶν ἐν Ἀδρανῷ.

ΕΝ Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐςι πόλις, ὥς λέγει Νυμφόδωρος, ϗ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανȣ̃ νεὼς ἐπιχωρίȣ δαίμονος, πάνυ δὲ ἐναργῆ φησιν εἶναι τȣ̃τον. Καὶ τὰ ἄλλα μὲν ὅσα ὑπὲρ αὐτȣ̃ λέγει, ϗ ὅπως ἐμφανής ἐςι, ϗ ἐς τὸ τῶν δεο-

μένων

quamque ſit clarus, et in ſupplices prompte facilis ac propitius, alias dicam; nunc aliud explicabo. Canes ei ſacri ſunt, qui et ipſi colunt eum atque inſerviunt, Moloſſis canibus tum forma tum magnitudine ſuperiores, numero non pauciores quam mille. Hi interdiu blande et adulantes tum peregrinos, tum indigenas, qui templum lucumque ingrediuntur, excipiunt. Nocte vero jam ebrios et titubantes, tanquam viae duces et comites, egregie deducunt, ad ſuam uſque domum quemque antecedentes. Ceterum contumelioſos, ut par eſt, puniunt; inſiliunt enim, et veſtes eorum lacerant, et eatenus caſtigant: eos vero, qui furari praedarive moliuntur, crudeliſſime dilaniant.

CAP. XXI.

De Cochlea in mari Rubro.

In Rubro mari cochlea marina tum ſpecie pulcherrima, tum maxima naſcitur. Teſta ei purpurea, et in ejus medio ſpira, ſive voluta, mira colorum varietate et veluti floribus nativis diſtincta; ſertum diceres ſummo artificio et ornatu contextum, e floribus multijugis, viridibus, aureis, rubicundis, per aequa digeſtis intervalla.

CAP. XXII.

Quod Delphinus ſemper movetur.

Delphinum perpetuo motu praeditum eſſe ferunt, adeo quidem ut motus finis ei terminus vitae ſit. Cum enim ſomno indiget, ex alto ad ſummam aquam elatus, ut totus videatur, dormit; neque enim inſomnis eſt, aut dei illius expers.

Quando

μένων προχείρως εὐμενής τε ἅμα ϗ ἵλεως εἰσόμεθα· νῦν δὲ ϗ ἐκεῖνα εἰρήσεται. Κύνες εἰσὶν ἱεροὶ, ϗ οἵδε θεραπευτῆρες αὐτȣ, ϗ λατρεύοντές οἱ, ὑπεραίροντες τὸ κάλλος τȣς Μολοττȣς κύνας, ϗ σὺν τȣτῳ ϗ τὸ μέγεθος, χιλίων ȣ μείȣς τὸν ἀριθμόν. Οὐκȣν ȣτοι μεθ' ἡμέραν μὲν αἰκάλλȣσί τε ϗ σαίνȣσι τȣς ἐς τὸν νεὼν ϗ τὸ ἄλσος παριόντας, εἴτε εἶεν ξένοι, εἴτε ἐπιχώριοι. Νύκτωρ δὲ τȣς μεθύοντας ἤδη, ϗ σφαλλομένȣς κατὰ τὴν ὁδὸν, οἵδε πομπῶν δίκην ϗ ἡγεμόνων τε μάλα εὐγενῶς ἄγȣσι, προηγȣμενοι ἐς τὰ οἰκεῖα ἕκαστον. Καὶ τῶν μὲν παροινȣντων τιμωρίαν ἀρκȣσαν εἰσπράττονται, ἐμπηδῶσι γὰρ, ϗ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῖς καταῤῥηγνύȣσι, ϗ σωφρονȣσιν ἐς τοσȣτον αὐτȣς· τȣς γε μὴν πειρωμένȣς λωποδυτεῖν διασπῶσι πικρότατα.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ Κοχλίȣ τȣ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ.

Κοχλίας δὲ ἄρα θαλάττιος ὁ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ γινόμενος, ὡραιότατος ἰδεῖν ἦν, ϗ μέγιστος. Ἔστι μὲν γὰρ φοίνιξ τὸ ἔλυτρον, ἔχει δὲ ϗ ἕλικα μεστὴν, διηνθισμένην ϗ πεποικιλμένην ὑπὸ τῆς φύσεως· κόσμῳ δὲ περιττῷ στέφανον ἂν εἴποις ὁρᾷν, ἔκ τινος πολυχροίας ἀνθῶν ποικίλης διαπλακέντα, πρασίνων τε, ϗ χρυσοειδῶν, ϗ κινναβαρίνων, ἐναλλὰξ τῶν χρωμάτων κατεσπαρμένων τοῖς διαστήμασιν ἴσοις.

ΚΕΦ. κβ΄.

Ὅτι ἀεικίνητος ὁ Δελφίς.

ΤΟΝ δελφῖνα ἡ φύσις ἀεικίνητον εἰργάσατο, ὥς φασι, ϗ πέρας τȣτῳ τῆς κινήσεως τὸ ϗ τȣ βίȣ τέλος. Ὕπνȣ γȣν δεόμενος μετεωρίσας τὸ σῶμα, ϗ ἀναπλεύσας ἐπ' ἄκρον τὸ ὕδωρ, ὡς ὁρᾶσθαι πᾶς, καταδαρθάνει τηνικάδε· ἄϋπνος δὲ, ϗ ἄμοιρος τȣδε τȣ θεȣ, ȣδὲ ȣτός ἐστιν. Ὅτε γȣν καθεύ-

Quando autem dormit, in profundum tamdiu depellitur, quoad imam ſedem maris contingat; ad quam poſtquam funditus delapſus eſt, in ſolum impulſus e ſomno excitatur, et rurſum emergit: deinde iterum in ſomnum actus, et a deo illo victus, fundum petit, et ſimili impulſu excitatus, rurſus natat ſuper aquam: et hoc ipſum ſaepe facit, eamque ob cauſam inter quietem et actionem medius nunquam omnino a motu quieſcit.

CAP. XXIII.

De Citharoedo piſce.

In mari Rubro piſcis procreatur, cujus corpus ita figuratum eſt, ut ſimilitudinem lingulacae ejus latitudo gerere feratur. Ejus ſquamae tangenti non valde aſperae ſunt; ſubaureo eſt colore; tum lineis a ſummo capitis vertice ad extremam caudam nigris ſic diſtinguitur, ut eas citharae fidiculas contentas eſſe dicas, unde is citharoedus appellatur; os ei peſſum it et ſubſidet, idemque nigerrimum eſt, cinguloque croceo circumligatur; vertex varietate diſtinguitur, fulgore aureo, et nigris quibuſdam lineis; pinnas aureas habet; cauda vero nigra eſt, praeter extrema, quae candidiſſimo colore adſperguntur. Alii item citharoedi picti naſci dicuntur, toto corpore purpurei, certis intervallis aureolas lineas poſſidentes; eorum vero caput cingulis violaceis illuſtratur, uno ante oculos ad branchias pertinente, altero ſecundum oculos uſque ad medium caput excurrente, alio autem tanquam monili ſic collum circumplicante.

δει, ὠθεῖται εἰς βυθὸν, ἕως ψαύσῃ τῆς κάτω γῆς· ὅταν δὲ προσπελασθῇ αὐτῇ, διυπνίζεται κρουσθεὶς πρὸς τὸ δάπεδον, εἶτα ἀναδύνει· καὶ πάλιν εἰς ὕπνον ὑπαχθεὶς, καὶ νικώμενος τοῦ θεοῦ, καταλισθαίνει, καὶ αὖθις ἀφυπνισθεὶς τῇ αὐτῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν· καὶ πολλάκις δρᾷ τοῦτο, μεταξὺ ἡσυχίας καὶ ἐνεργείας ὢν, οὐ μὴν εἰς ἀκινησίαν ἐκπίπτων παντελῆ ποτε.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ ἰχθύος τοῦ λεγομένου Κιθαρῳδοῦ.

ΕΝ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ γίνεται ἰχθὺς πλατὺς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν βούγλωττον, ὥς φασι. Καὶ φολίδας μὲν οὐ σφόδρα τραχύς ἐστι προσαψαμένῳ· τὴν δὲ χρόαν ὑπόχρυσός ἐστι, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐκτεταμένας, ἔνθεν τοι καὶ ἰχθὺς αὐτὸς κιθαρῳδὸς κέκληται· τὸ στόμα δὲ αὐτῷ συνίζει, καὶ ἔστι μέλαν ἰσχυρῶς, ζώνῃ γε μὴν κροκοειδεῖ κατείληπται· πεποίκιλται δέ οἱ ἡ κορυφὴ διαφόρως, τῇ τε χρυσοειδεῖ αὐγῇ, καὶ μέντοι καὶ μελαίναις τισὶ περιγραφαῖς· πτερύγια χρυσοειδῆ ἔχει· μέλαινα δὲ αὐτῷ ἡ οὐρὰ, πλὴν τῶν ἄκρων· ταῦτα δὲ λευκὰ ἰσχυρῶς. Καὶ ἄλλοι δὲ ᾄδονται κιθαρῳδοὶ στικτοὶ τίκτεσθαι· καί εἰσι πορφυροὶ μὲν τὸ πᾶν σῶμα· γραμμὰς δὲ ἐκ διαστημάτων ἔχοντες χρυσᾶς· ζώνας δὲ ἔχουσι ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἴοις τοῖς ἄνθεσι παραπλησίας, τὴν μὲν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῶν βραγχίων καθέρπουσαν, τὴν δὲ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς προχωροῦσαν, τὴν δὲ περιθέουσαν κατὰ τῆς δέρης ὡς ὅρμον.

CAP. XXIV.

De Pardali pisce et Oxyryncho in mari Rubro.

PARDALIS piscis, ut ii, qui ipsum viderunt, dicunt, in mari Rubro nascitur; colore et maculis orbiculatis similis est montanae pardali. Oxyrynchus, quem idem mare alit, ore est praelongo, oculis auri instar fulgentibus, palpebris albis; ejus dorso puncta pallore insignita sunt, pinnae priores ei nigrae existunt, eae vero in dorso albae; cauda forma oblonga et colore viridis est, quam mediam aureola linea intersecat.

CAP. XXV.

De Hinnulo cervi Ptolemaei.

PTOLEMAEO secundo, quem et Philadelphum cognominant, hinnulus cervi dono datus est, qui sermone Graecanico enutritus loquentes intelligebat; cum ante visum et auditum hoc animal solam Indorum linguam cervi intelligere crederentur.

CAP. XXVI.

Quod Sexum masculum etiam inter Bruta natura praeferat.

SEXUS masculus etiam inter bruta videtur a natura praeferri. Siquidem draco mas insignis est crista, et barba hirsutus; gallinaceus et ipse cristatus, paleas insuper veluti barbam gerit; cervus cornutus, leo jubatus, cicada mas canorus est.

CAP.

ΚΕΦ. κδ΄.

Περὶ Παρδάλεως ἰχθύος τοῦ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ, καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ Ὀξυρύγχου.

Πάρδαλις δὲ ἰχθῦς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ φύεται θαλάττῃ, ὡς οἱ θεασάμενοι λέγουσι· καὶ ἔοικε τὴν χροιὰν καὶ τὰ στίγματα τὰ περιφερῆ τῇ ὀρείῳ παρδάλει. Ὁ δὲ ὀξύρυγχος ὁ ἐνταῦθα γινόμενος, ἔχει μὲν πρόμηκες τὸ στόμα, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς χρυσοειδεῖς, τὰ δὲ βλέφαρα αὐτῷ λευκά· τῷ δὲ νώτῳ οἱ σημεῖά τε ἐπέστικται ὠχρά, καὶ πτέρυγες αὐτῷ, αἱ μὲν πρῶται μέλαιναι, αἱ δὲ νωτιαῖαι λευκαί· ἡ οὐρὰ προμήκης τὸ σχῆμα, τὴν δὲ χρόαν πράσινός ἐστι, μέσην δὲ αὐτὴν διείληφε χρυσοειδὴς γραμμή.

ΚΕΦ. [illegible]

Περὶ τῆς τοῦ Πτολεμαίου Ἐλάφου.

Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ, ὃν καὶ Φιλάδελφον καλοῦσι, βρέφος ἐλάφου δῶρον ἐδόθη, καὶ τῇ φωνῇ ἀνετράφη τῇ Ἑλλάδι, καὶ λαλούντων συνίει· ἐπεπίστευτο δὲ πρὸ τούτου τοῦ ζώου τῆς Ἰνδῶν μόνης φωνῆς ἐπαΐειν τοὺς ἐλάφους.

ΚΕΦ. κς΄.

Ὅτι κᾀν τοῖς Ἀλόγοις προτιμᾶται ὁ Ἄῤῥην φύσει.

Ἔοικε δὲ ἄρα καὶ ἐν τοῖς ἀλόγοις ὑπὸ τῆς φύσεως προτιμᾶσθαι τὸ ἄῤῥεν. Ἔχει γοῦν ὁ μὲν δράκων ὁ ἄῤῥην τὸν λόφον, καὶ τὴν ὑπήνην δασεῖαν· ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν, καὶ οὗτος λόφον, καὶ τὰ κάλλεα· ὁ δὲ ἐλέφας τὰ κέρατα, χαίτην ὁ λέων, ὁ τέττιξ φωνήν.

CAP. XXVII.

Quod exigui Praetextus magnorum Bellorum causae fuerint.

GRAECIS et Trojanis belli causam Helena, ut aiunt, dedit. Darii uxor Atossa, quod ancillas Atticas et Ionicas habere desideraret, Persis ad bellum Graecis inferendum argumentum dedit. Tabella contra Megarenses proposita causam attulit Graecis diuturni belli. Magnetes atque Ephesios locusta ad bellum excitavit, atque inflammavit. Columba Chaonas et Illyricos in bellum commisit. Thebani in Aegypto propter canem contra Romanos pugnasse dicuntur.

CAP. XXVIII.

Quod Res parvae ingentes Motus excitarunt.

PYTHOCHAREN tibicinem fama est concitato et vehementi tibiae sono luporum impetum cohibuisse. Murium multitudo Megarenses sedibus pepulit, Phaselitas vespae fugarunt, Rhoetienses scolopendrae.

CAP. XXIX.

De Ovibus, quae felle carent, idemque duplex habent.

OVES in Ponto sine felle nasci aiunt; in Naxo vero insula etiam duplici.

CAP. XXX.

De Meropum pietate in parentes.

MEROPS avis hoc nomine ciconiis etiam justior est, quod parentes non senectute demum adfectos alit; sed ut pri-

mum

ΚΕΦ. κζ'.

Ὅτι καὶ μικραὶ Προφάσεις πολλάκις αἰτίαι μεγάλων Πολέμων γεγόνασι.

ΥΠόθεσις μὲν τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς Τρωσὶ τοῦ πολέμου ἡ Διὸς Ἑλένη, φασί. Καὶ Πέρσαις πρὸς τοὺς Ἕλληνας Ἄτοσσα ἡ Δαρείου γυνὴ, ποθήσασα θεραπαίνας κτήσασθαι Ἀττικὰς καὶ Ἰάδας. Καὶ τοῦ μακροῦ πολέμου τοῖς Ἕλλησι τὸ πινάκιον τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων. Μάγνητας δὲ καὶ Ἐφεσίους εἰς πόλεμον ἀκρὶς ἐξῆψε. Περιστερὰ δὲ Χάονας καὶ Ἰλλυριούς. Θηβαῖοι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὲρ κυνὸς πρὸς Ῥωμαίους πολεμῆσαι λέγονται.

ΚΕΦ. κή.

Ὅτι καὶ μικρὰ Αἴτια πολλάκις μεγάλας Ὁρμὰς ἔστησαν.

ΛΕγει τις λόγος Πυθοχάρην τὸν αὐλητὴν ἀναστεῖλαι λύκων ὁρμὴν, αὐλήσαντα σύντονον καὶ γενναῖον αὔλημα. Μυῶν δὲ πλῆθος ἀνέστησε Μεγαρέας, Φασηλίτας δὲ σφῆκες, σκολοπένδραι δὲ Ῥοιτιεῖς.

ΚΕΦ. κθ'.

Περὶ Προβάτων ἀχόλων τε, καὶ διχόλων.

ΠΡόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ φασὶν, ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.

ΚΕΦ. λ'.

Περὶ τῆς τῶν Μερόπων ὀρνίθων δικαιοσύνης.

Ο Μέροψ ὄρνις ταύτῃ τοι δοκεῖ δικαιότερος εἶναι τῶν πελαργῶν· οὐ γὰρ ἀναμένει γηράσαντας ἐκτρέφειν τοὺς

πατέρας,

mum majores alarum pennae ei natae fuerint, id facit. Itaque inter aves juſtiſſima et piiſſima omnium habetur.

CAP. XXXI.

Quod Deus etiam Brutarum animantium curam agat.

HOC peculiare bonum quoque animalibus contigit; quod diis curae ſint, neque vel contemnantur ab eis, vel negligantur. Nam ut ratione careant, ſuo tamen intellectu, et conveniente eis ſapientia, non deſtituuntur. Quomodo autem a diis amentur, dicam, ſi non multa e multis, tantum tamen, quantum ſatis fore videbitur. Vir quidam, Lenaeus nomine, equum poſſidebat et forma ſpecioſum, et curſu celerrimum, et animo intrepidum; quique in ſpectaculis curſum, ad quem inſtitutus erat, egregie decurrebat, et in bello fortitudinem tolerantiamque ſuam cum alias declarabat, tum perſequendo ſi opus eſſet, tum retrocedendo tempeſtive. Propter haec igitur omnia commendabilis equus dominum ſuum inter ceteros equites quam celeberrimum reddebat. Hic equus adeo eximius ictu quodam dextro oculo laeſus, eoque captus eſt. Et cum Lenaeus ſpem ſuam omnem propter hunc equi caſum vacillare videret (nam laevo ejus oculo, ſoli adhuc integro, ſcutum equeſtre et alia [arma] tenebras offundebant) Serapidis templum adit, adducto ſecum ceu victima quadam equo; et pro eodem deum precatur, ceu fratre aut filio, et ut ſupplicem inſontem miſereatur orat; hujus enim calamitatis cauſam ab hominum quorundam ſive facto nefario, ſive mali ominis dicto, eſſe profectam. Equus vero quonam pacto, dicebat, vel ſacrilegium, vel caedem, vel blaſphemiam committeret? Per ſuam quoque innocentiam, ut qui nemini unquam injurius fuiſſet, deum obteſtabatur; et propterea, ut commilitonis

πατέρας, ἀλλὰ ἅμα τῷ φῦσαι τὰ ὠκύπτερα τοῦτο ἐργάζεται. Καὶ ἔστι δικαιότερος καὶ εὐσεβέστατος ὀρνίθων ἁπάντων.

ΚΕΦ. λά.

Ὅτι καὶ τῶν Ἀλόγων πρόνοιαν ποιεῖται τὸ Θεῖον.

Ἴδιον δὲ ἄρα τῶν ζώων καὶ ἐκεῖνο ἀγαθόν· Πρόνοιαν αὐτῶν καὶ οἱ θεοὶ ποιοῦνται, καὶ οὔτε αὐτῶν καταφρονοῦσιν, οὐδὲ μὴν ὀλιγώρως ἔχουσιν. Εἰ γὰρ καὶ ἀμοιρεῖ λόγου, ἀλλὰ γοῦν συνέσεως, καὶ τῆς καθ' ἑαυτὰ σοφίας, οὐκ ἔστιν ἀτυχῆ. Ὅπως δ' οὖν καὶ αὐτὰ φιλεῖται θεοῖς, ἐρῶ, καὶ εἰ μὴ πολλὰ ἐκ πολλῶν, ὅσα δ' οὖν ἀποχρήσει, τοσαῦτα. Ἀνὴρ ἱππεὺς τὴν στρατείαν, Ληναῖος τὸ ὄνομα, ἵππον εἶχεν ἰδεῖν μὲν ὡραῖον, δραμεῖν δὲ ὤκιστον, τὸν δὲ θυμὸν ἀνδρειότατον· καὶ ἀγαθὸν μὲν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσι τὴν ἱππείαν περιδραμεῖν τὴν δεδιδαγμένην, καρτερικὸν δὲ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ, καὶ διῶξαι ἔνθα ἦν καιρὸς, καὶ ἀναχωρῆσαι ἔνθα αὐτὸν χρεία παρεκάλει, πάνυ γεννικόν. Οὐκοῦν ἐκ τούτων ἁπάντων ὁ μὲν κτῆμα ἦν ἀγαθὸν, ὁ δὲ εὐκλεέστατος ἐν τοῖς ὁμοτέχνοις ἱππεῦσιν ἐδόκει. Ὁ τοίνυν ἵππος, ὁ τοιοῦτος τὴν ἱππικὴν ἀρετὴν, θατέρῳ τοῖν ὀφθαλμοῖν τῷ δεξιῷ ὑπό τινος πληγῆς προσπεσούσης ὁρᾶν ἀδύνατος ἦν. Οὐκοῦν ὁ Ληναῖος ὁρῶν ἑαυτοῦ σαλεύουσαν τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἐν τῷ τοῦ ἵππου τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου πάθει (ἐπεὶ τὰ ἄλλα καὶ ἀσπὶς ἡ ἱππικὴ τὸν λαιὸν ὀφθαλμόν οἱ ἔσκεπε, τὸν μόνον ὁρῶντα) εἰς τοῦ Σαράπιδος ἔρχεται, θρέμμα ἀνάγων, καὶ μάλα ἀληθὲς, ὥσπερ οὖν ἱερεῖον τὸν ἵππον, καὶ δεῖται τοῦ θεοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦ τινος ἢ υἱοῦ ὁ Ληναῖος τοῦ ἵππου, οἰκτεῖραι τὸν οἰκέτην, καὶ ταῦτα ἀδικήσαντα οὐδέν· εἶναι γάρ τινας ἀνθρώπους σφίσι κακῶν αἰτίους, ἢ δράσαντάς τι ἀσεβὲς, ἢ εἰπόντας τι ἀπόφημον. Ἵππου δὲ, ἔλεγε, ποία μὲν θεοσυλία, φόνος δὲ τίς, βλασφημία δὲ πῶς, ἢ πόθεν; Ἐμαρτύρατο δὲ τὸν θεὸν καὶ αὐτὸς, ὡς οὐδεπώποτε οὐδένα οὐδὲν ἀδικήσας· καὶ διὰ ταῦτα τὸν συστρατιώτην οἱ καὶ φίλον

ἐδεῖτο

militonis ac amici ſui oculum reſtitueret, rogabat. Tum deus utcunque magnus non neglexit, neque contempſit brutum mutumque animal; et pariter ipſius, et ſupplicantis miſertus, remedium dictat: jubetque oculum equi non quidem perfundi liquido ullo remedio, ſed fomentis per meridiem in ambitu templi calefieri. His peractis, equi oculus redintegratus eſt; et Lenaeus quidem deo ſacrificia, quibus grates et praemia recuperatae valetudinis equi deo perſolveret, peregit. Equus vero ſaltabat, et hinniebat circa templum: jamque grandior et formoſior videbatur, ſeque veluti oſtentans ad aram uſque non ſine ambitione accurrebat; denique circa gradus ſe volutans deo ſervatori, quo poſſet modo, gratias ſe agere prae ſe ferebat.

CAP. XXXII.
De Aſpide.

VINITOR dum ſcrobem fodit, pulchram et generoſam vitem plantaturus, ligonis ictu aſpidem ſacram et minime infeſtam hominibus, quae forte illic latebat, imprudens mediam diſſecuit. Deinde cum terram dimoveret, poſteriorem ejus partem, quae caudam continet, in arena jacentem reperit; anteriorem vero, quae a ventre ad cervicem tendit, adhuc reptantem et ex diſſectione cruentam. Quamobrem obſtupefactus et mentis impos, totus ad inſaniam, eamque vehementem redactus eſt. Et cum interdiu non apud ſe, nec rationis compos erat, tum noctu etiam delirans e lecto exſiliebat, et aſpidem ſe perſequi dictitabat, et veluti morſu laeſus terribili clamore vociferabatur, et auxilium implorabat, et interemptae ab ipſo aſpidis ſimulacrum ſe videre aiebat, idque frendens et minans, et aliquando morſu ſe impetitum ejulatu quidem dolere ſe arguebat. Cum autem jam aliquandiu duraſſet morbus, cognati ejus ſupplicem ipſum in ae-
dem

ἐδεῖτο τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάξαι τὸν θεόν· ὁ δὲ, οὐχ ὑπερορᾷ, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογόν τε ϗ ἄφωνον ἰάσεσθαι, ὧν τοσοῦτος θεός· ϗ διὰ ταῦτα οἰκτείρει ϗ τὸν νοσοῦντα, ϗ τὸν δεόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ, ϗ δίδωσιν ἴασιν· μὴ καταιονᾷν μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, πυριάσεσι δὲ αὐτὸν ἀλεαίνειν, μεσούσης ἡμέρας, ἐν τῷ τοῦ νεὼ περιβόλῳ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπράττετο, ἐῤῥώσθη δὲ τῷ ἵππῳ τὸ ὄμμα· ϗ ὁ μὲν Ληναῖος χαριστήριά τε ϗ ζωάγρια ἀπέθυεν. Ὁ δὲ ἵππος ἐσκίρτα τε, ϗ περὶ τὸν νεὼν ἐφριμάττετο· ϗ ἐδόκει μείζων τε ϗ ὡραιότερος, ϗ ἦν φαιδρὸς, ϗ τῷ βωμῷ προσθέων ἐκυδροῦτο· ϗ μέντοι ϗ πρὸς τοῖς ἀναβαθμοῖς καλινδούμενος ἑωρᾶτο τῷ θεῷ τῷ Σωτῆρι χαριστήρια ἐκτίνων, ἧπερ οὖν ἔσθενεν.

ΚΕΦ. λβ΄.

Περὶ Ἀσπίδος.

ΕΝ ἀμπέλῳ δὲ γεωργὸς εἰργάζετο τάφρον, ἵνα ἐμφυτευθῇ καλὸν κλῆμά τε ϗ εὐγενές· εἶτα τὴν σμινύην καταφέρων ὑποικουροῦσαν ἀσπίδα ἱερὰν, ϗ ἀνθρώπων ἥκιστα ἐχθρὰν, λαθὼν διέκοψε μέσην. Καὶ τὴν γῆν διαξαίνων, τὸ μὲν οὐραῖον βλέπων τῇ ψάμμῳ κατειλημμένον· τὸ δὲ ἡμίτομον τὸ ἐκ τῆς γαστρὸς ἐς τὴν δέρην ἀνιὸν, ἔτι ἕρπον ϗ τοῦ λύθρου τοῦ διὰ τὴν τομὴν πεπληρωμένον, ϗ ἐκπλήττεται, ϗ ἔκφρων γενόμενος εἴς τε ὀρθὴν μανίαν, ϗ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν, ἐκφοιτᾷ. Καὶ μεθ' ἡμέραν ἑαυτοῦ τε, ϗ τοῦ λογισμοῦ ἦν ἀκράτωρ· ϗ μέντοι ϗ νυκτὸς ἡνίκα παράφορος, ϗ ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο, ϗ ἔλεγε τὴν ἀσπίδα διώκων, ϗ ὥσπερ οὖν ὁμοῦ τι τῷ δήγματι ὢν ἐκπληκτικώτατος ἐβόα, ϗ ἐκάλει συμμάχους, ϗ μέντοι ϗ τῆς ἀνῃρημένης ὑπ' αὐτοῦ τὸ εἴδωλον ἔλεγεν ὁρᾷν, βριμούμενόν τε ϗ ἀπειλοῦν, ϗ ὡμολόγει πολὺ ϗ δεδῆχθαι, ϗ ὡς ὠδυνᾶτο ἐξ ὧν ᾤμωξεν, ἦν δῆλος. Ἐπεὶ μέν οἱ ἡ νόσος

dem Serapidis ducunt, deumque, ut ſpectrum illud aſpidis amoliri et cohibere dignetur, orant. Miſertus ille, virum curat. Quemadmodum inulta non manſerit aſpis, dictum, et quidem ſufficienter prorſus.

CAP. XXXIII.

De Pavone.

AEGYPTIORVM rex cum Indicum pavonem maximum pulcherrimumque dono accepiſſet, noluit cum gregariis ceteris eum alere, vel cibi gratia, vel familiae oblectamenti; itaque Iovi, urbis cuſtodi, eum conſecravit, dignum hoc deo munus hujuſmodi alitem judicans. Hujus deinde capiendae deſiderio ventri ac luxui deditus juvenis quidam locuples, ut ſplendide epularetur, captus eſt; ſolebat enim ſemper indulgere gulae, et varias quaerebat dapes, etiam cum periculo, quavis occaſione, quovis pretio, lucrum exiſtimans omnia, quibus ſuam delectaret improbitatem, et ſatiaret ingluviem. Mercedem igitur hujus ſacrilegii amplam uni ex miniſtris dei largitur, et inſuper aliam promittit. Is vero ſpe vana inductus eum acceſſit ad locum, ubi morari alitem norat, et capere juveni adferendam aggreſſus eſt; ſed non apparuit pavo, et loco illius aſpis viſa eſt, erecta, et adverſus ipſum irata. Quare territus retroceſſit; cum vero guloſus ille urgeret et inſtigaret, miniſter ad pavonem venit; qui mox ambabus alis in aerem elevatus, neque in ſacra aliqua arbore conſedit, neque in alio ſublimi et excelſo loco, ſed in medio quodam inter templum [et ipſos] unde intrepide illos adſpectans prae ſe ferre hoc videbatur, ſe illorum inſidiis ſuperiorem eſſe, neque capi ab eis poſſe. Itaque re infecta luxurioſus ille

πόῤῥω τοῦ χρόνου ἦν, οἱ προσήκοντές οἱ τὸν ἄνδρα ἐς τοῦ Σαράπιδος ἄγουσιν ἱκέτην, ϗ ἐδέοντο ἀναστεῖλαι ϗ ἀφανίσαι τῆς προειρημένης τὸ φάσμα. Οἰκτείρει μὲν οὖν τὸν ἄνδρα ὁ θεὸς, ϗ ἰᾶται. Ὡς δὲ ἀτιμώρητος οὐκ ἔμεινεν ἡ ἀσπὶς, εἴρηται, ϗ πάνυ γε ἀποχρώντως.

ΚΕΦ. λγʹ.

Περὶ Ταώ.

ΤΑὼν δὲ Ἰνδικὸν δῶρον λαβὼν ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, ταῶν ὡς ἰδεῖν μέγιστόν τε ϗ ὡραιότατον, οὐκ ἀξιοῖ σὺν τοῖς ἀγελαίοις τρέφειν, ὡς οἰκίας ἄθυρμα αὐτὸν εἶναι, ἢ γαστρὸς χάριν· ἀλλὰ ἀνάπτει τῷ Πολιεῖ Διῒ, κρίνας ἀνάθημα ἐπάξιον τῷ θεῷ τὸν ὄρνιν τὸν προειρημένον. Ἐρᾷ τοῦτον συλλαβεῖν ἄσωτος νεανίας, ϗ πάνυ γε πλούσιος, ϗ ποιήσασθαι δεῖπνον· ἀεὶ γὰρ τῇ γαστρὶ ἐχαρίζετο, ϗ ἐξ ἁπάσης αἰτίας ὁ ἄσωτος οὗτος τὸ ποικίλον τῆς τροφῆς, ϗ τὸ σὺν κινδύνῳ πορισθὲν, ϗ τὸ ἐωνημένον πολλοῦ, τρόπῳ βδελυρίας ϗ λαιμαργίας ὑπερβολῇ, κέρδος ἡγέμενος εἰς ἡδονήν. Μισθὸν οὖν τῆς θεοσυλίας ἁδρὸν προτείνει τινὶ τῶν τοῦ θεοῦ θεραπευτήρων, ϗ ὑπισχνεῖται ϗ ἄλλον. Ὁ δὲ ἐλπίδι κουφισθεὶς ματαίᾳ, ἔνθα ᾔδει τὸν ὄρνιν αὐλιζόμενον ἐλθὼν, ἐπεχείρει συλλαβεῖν, ϗ τῷ πλουσίῳ κομίσαι· ϗ ἐκεῖνον μὲν οὐχ ὁρᾷ, μεγίστην δὲ ἀσπίδα ὀρθὴν εἶδε, ϗ ἐπ' αὐτὸν τεθυμωμένην. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἔδεισε, ϗ ὑπαπῆλθεν· ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀσώτου ϗ παρορμῶντος, ὁ ὑπηρέτης ἐπὶ τὸν ταὼν ἦλθεν· ὁ δὲ ἀμφοτέρων αἴξας, ϗ ἑαυτὸν τοῖς πτεροῖς μετεωρίσας, ϗ ἀρθεὶς κοῦφος, οὔτε ἐπί τι τῶν ἱερῶν δένδρων ἐκάθισεν, οὔτε ἐπ' ἄλλον μετέωρόν τε ϗ ὑψηλὸν χῶρον, ἀλλὰ ἐπί τι μέσον τοῦ θεοῦ τοῦ νεὼ, ϗ εἰς αὐτοὺς ἀτρέπτως ἑώρα, οἷον ὑποφαίνων ὅτι ἄρα τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ἐκείνων κρείττων πέφυκε, ϗ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἑλεῖν αὐτόν. Οὐκ-

ille pecuniam expenſam repetit. Negat ille ſe redditurum, quod quantum in ſe eſſet, nihil non feciſſet, rem vero ſacram deo auferre nequiret. Hinc, ut veriſimile eſt, ortam contentionem, et clamores, multi audiverunt; et tandem ſummus quoque ſacerdos ſuperveniens litis in aede cauſam ſciſcitatur. Illi ſe invicem accuſant: et juvenis ille dives minis, conviciis, et maledictis adfectus diſcedit, et alterius cujuſdam avis oſſe deglutito, magno cum dolore e vita migravit, miniſtrum vero improbum illum, utpote ſacrilegum, civitatis princeps punivit. Avis ab eo tempore neque viva, neque mortua, viſa eſt; ſed, cum annis centum, ut ferunt, vixiſſet, evanuit.

C A P. XXXIV.

De Muraena, et quemadmodum ea ſanatus fuerit, qui ſerpentis ova comederat.

HUC et illud pertinet. Vir quidam, Ciſſus nomine, Serapidis cultui deditiſſimus, petitus inſidiis mulieris, quam prius amatam, deinde uxorem duxerat, cum ova ſerpentis devoraſſet, dolore angebatur et miſere affligebatur, ita ut a morte parum abeſſe videretur. Rogatus autem ab eo deus muraenam vivam praecepit emendam, et manum vivario ſeu vaſi, in quo ſervaretur, immittendam. Paret ille, et manum immittit; cui muraena mordicus inhaeret, et cum avelleretur, morbum juvenis illius in ſe attraxit ſimul. Sic muraenae hujus, divinae Serapidis curationis miniſtrae ad nos quoque fama pervenit.

ἒν ἐπεὶ μηδὲν ἤνυσο, ὅπερ ἦν προδὲς ἀργύριον ὁ ἄσωτος ἀπῄτει λαβεῖν· ὁ δὲ ἐκ ἀπεδίδε, λέγων ποιῆσαι μὲν τὰ ἑαυτȣ̃ πάντα, ἀδύνατος δὲ εἶναι θεῶν κτῆμα ὑφελέσθαι. Οἷα ἒν εἰκὸς ἦν ἔρις ὑπὲρ τέτων ϗ βοὴ ἤδη, ϗ ἤκεον πολλοί· εἶτα ἄνεισιν ὁ ἐπὶ πᾶσιν ἱερεὺς, ϗ ἐρωτᾷ τῆς ἐν τῷ νεῷ φιλονεικίας τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἐλέγχεσιν ἀλλήλες· ϗ ὁ μὲν πλέσιος ἀπειλαῖς, ϗ βλασφημίαις, ϗ λοιδορίαις αἰκισθεὶς ἀπαλλάττεται, ϗ ὄρνιθος ἄλλε καταπιὼν ὀςέον, ϗ ὀδυνώμενος τὸν βίον κατέςρεψεν ἀλγεινότατα· τὸν δὲ ὑπηρέτην τὸν κακὸν, οἷαδήπε ἱερόσυλον, ὁ τῆς πόλεως ἁρμοςὴς ἐκόλασεν. Τὸν δὲ ὄρνιν ἔτε ζῶντα, ἔτε νεκρὸν, ἐθεάσαντο· ἀλλὰ ἐκαλον, ὡς ὁ λόγος, ἔτη διαβιώσας, εἶτα ἠφανίσθη.

ΚΕΦ. λδʹ.

Περὶ Μυραίνης, πῶς δι᾽ αὐτῆς ἐσώθη ὁ φαγὼν ὄφεως ὠά.

ΚΑΙ ἐκεῖνο δὲ ἔοικε τέτῳ ϗ ὁμολογεῖ. Κίσσος ὄνομα, θεραπεύων τὸν Σάραπιν ἰσχυρῶς, ἐπιβελευθεὶς ὑπὸ τῆς πρότερον μὲν ἐρωμένης, ὕςερον δὲ γαμετῆς, ϗ ὠὰ ὄφεως φαγὼν, ὠδυνᾶτο, ϗ ἑαυτῷ κακῶς εἶχε, ϗ ἐπίδοξος τεθνήξεσθαι ἦν. Δεῖται δὲ τȣ̃ θεȣ̃· ὁ δὲ προσέταξε πρίασθαι μύραιναν ζῶσαν, καθεῖναι δὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ζώγριον. Καὶ ὁ Κίσσος πείθεται, ϗ καθίησιν· ἡ δὲ ἐμφῦσα εἴχετο, ἀποσπωμένη δὲ ϗ τὴν νόσον τὴν ἐν τῷ νεανίᾳ ςυνέσπασεν. Ὑπηρέτις μὲν δὴ θεȣ̃ θεραπείας ἡ μύραινα αὕτη γενομένη, ϗ εἰς ἀκοὴν τὴν ἡμετέραν ἀφίκετο.

CAP. XXXV.

Quod Chrysermus, cum sanguinem taurinum bibisset, et Bathylis phthisi laborans, a Serapide curati sunt.

IDEM hic deus, imperante Nerone, Chrysermum, qui revomebat sanguinem, et contabescebat, epoto tauri sanguine, curavit. Haec eo proposito mihi referuntur, ut significem animalia tam grata esse diis, ut et ab iis serventur, et ipsa quoque alios eorum voluntate servent. Idem hic deus Bathylin Cretensem tabe periclitantem ab hoc gravissimo malo, asininae carnis imperato esu, restituit; atque accidit, ut res evenerit ei juxta nomen animalis, dixerat enim deus ὀνησίφορον [salutarem] futuram hanc curationem et medelam. Et de illis haec dicta sufficiunt.

CAP. XXXVI.

De Equis.

DE animalium natura haec quoque feruntur. Equae ad vectionem curulem aptiores esse creduntur. Viros rei equestris peritos affirmare audio, equos lavatione et unctione gaudere. Solitos quidem unguentis liniri equos Simonides in Iambis testatur. Persae post Cyri pugnam in Lydia camelos simul cum equis alunt, equorum metum ex camelis convictu conantes expellere.

CAP. XXXVII.

Differentiae animalium secundum appellationem, et procreandi modum.

CARTILAGINEA vocantur, quae squamis carent; ut, muraena, conger, torpedo, pastinaca, bos, mustellus; delphinus

ΚΕΦ. λέ.

Ὅτι καὶ Χρύσερμος αἷμα ταύρειον πιὼν, καὶ Βάθυλις φθισικὸς, ὑπὸ τοῦ Σαράπιδος ἐσώθησαν.

ΧΡύσερμόν τε ἐπὶ Νέρωνος αἷμα ἀνεμοῦντα, καὶ τηκόμενον ἤδη, αἷμα ταύρου πιόντα, ἰάσατο αὐτὸς οὗτος ὁ θεός. Ἐγὼ δὲ λέγω ταῦτα, ὅτι ἐς τοσοῦτον ἄρα τὰ ζῶα θεοφιλῆ ἐστιν, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν σώζεσθαι, καὶ σώζειν, ἐκείνων βουλομένων, ἑτέρους. Ἀτὰρ οὖν καὶ Βάθυλιν τὸν Κρῆτα ἐς νόσον φθίσεως ἐμπεσόντα, ἐξάντη τοῦ τοσούτου κακοῦ ὅδε ὁ θεὸς εἰργάσατο, ὀνείων κρεῶν γευσάμενον· καὶ προσέπεσε γενέσθαι καὶ αὐτῷ παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ζώου, ἔφατο γὰρ ὀνησιφόρον οἱ ταύτην ἔσεσθαι τὴν θεραπείαν καὶ ἴασιν. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἀπόχρη καὶ ταῦτα.

ΚΕΦ λϛ΄.

Περὶ τῶν Ἵππων.

ΙΔια δὲ ἄρα τῶν ζώων καὶ ἐκεῖνα λέγεται. Αἱ ἵπποι εἰς ἁρματηλασίαν ἐπιτηδειότεραι εἶναι πιστεύονται. Πυνθάνομαι δὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς πωλευτικοὺς λέγειν, ὅτι ἄρα χαίρουσιν ἵπποι λουτρῷ τε καὶ ἀλοιφῇ. Ὅτι δὲ καὶ μύρῳ ἐχρίοντο ἵπποι Σιμωνίδης ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγει. Πέρσαι δὲ μετὰ τὴν Κύρου μάχην τὴν ἐν Λυδίᾳ καμήλους τοῖς ἵπποις συντρέφουσι, τὸ δέος τῶν ἵππων τὸ ἐκ τῶν καμήλων εἰς αὐτοὺς ἐξαπτόμενον ἐκβάλλειν πειρώμενοι τῇ συντροφίᾳ.

ΚΕΦ. λζ΄.

Διαφορότητες Ζώων εἰς ἐπωνυμίαν τε, καὶ ζωογονίαν.

ΚΑλεῖται δὲ σελάχεια, ὅσα οὐκ ἔχει λεπίδας, εἶεν δ᾽ ἂν μύραινα, γόγγρος, νάρκη, τρυγὼν, βοῦς, γαλεός· δελ-

φὶς

nus vero et balaena cete ſunt: et haec quidem de aquatilibus ſola vivipara. Mollia appellantur ex aquatilibus oſſium expertia; ut polypus, ſepia, lolligo, urtica: quae etiam ſanguine et viſceribus carent. Cruſtis tenuibus tecta; aſtaci, ſquillae, cancri, paguri: haec ſenectutem exuunt. Siliceis teſtis operta; conchae, murices, buccinae, ſtrombi, echini, locuſtae. Dentibus ſerratis praedita eſſe dicuntur, quae dentes teretes et acutos habent; ut, lupus, canis, leo, panthera: haec eadem ſunt carnivora. Vtrinque dentati, homo, equus, aſinus; adipem etiam habent. Dentes continuos habent, bos, ovis, capra. Dentes exertos habent, quae extra dentes eminentes oſtendunt, aper, talpa; nam elephanti, potius quam dentes, cornua appellanda ſunt. Inſecta; ut, veſpae, apes: haec etiam pulmonibus carere dicuntur. Ambigentia; equus fluviatilis, lutra, caſtor, crocodilus. Cortice teguntur, lacertus, ſalamandra, teſtudo, crocodilus, ſerpens: haec etiam ſenectutem exuunt, praeter crocodilum et teſtudinem. Solipeda; equus, aſinus. Biſulca; bos, cervus, capra, ovis, ſus. Multifida; ut, homo, canis. Planipeda, et latis unguibus praedita; cycnus, anſer. Cuteis alis praedita; veſpertilio. Vncinatis unguibus ſunt, quibus incurvum eſt roſtrum; ut, accipitres, aquilae. Aliorum animalium naturam alibi dixi.

CAP. XXXVIII.

De Vulpanſere.

VVLPANSER pullos ſuos vehementer amat, eandemque operam, quam perdix, in eis tuendis ponit. Nam ante ſuos foetus ſeſe provolvens, aucupi ſpem ſui capiendi praebet; hi vero interea elabuntur; quibus fuga elapſis, is ſeſe alis allevans diſcedit.

CAP.

φὶς [δὲ ϗ] φάλαινα [ἐςὶ] κήτη· ταῦτα δὲ ἄρα μόνα τῶν ἐνύδρων ζωοτοκεῖ. Μαλάκια δὲ καλεῖται, ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀνόςεά εἰσι, ϗ εἴη ἂν πολύπους, σηπία, τευθὶς, ἀκαλήφη· ταῦτά τοι ϗ αἵματος ἄμοιρα καὶ σπλάγχνων ἐςί. Μαλακόςρακα δὲ, ἄςακοὶ, καρίδες, καρκίνοι, πάγουροι· ἀποδύεται δὲ ϗ τὸ γῆρας ταῦτα. Ὀςρακόδερμα δὲ, ὄςρεα, πορφύραι, κήρυκες, ςρόμβοι, ἐχῖνοι, κάραβοι. Καρχαρόδοντα δὲ, ςρογγύλους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ϗ ὀξεῖς, λύκος, κύων, λέων, πάρδαλις· ταῦτα μέντοι ϗ σαρκῶν ἐσθίει. Ἀμφώδοντα δὲ ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, ἅπερ οὖν πιμελὴν ἔχει. Συνώδοντα δὲ, βοῦς, πρόβατον, αἴξ. Χαυλιόδοντα δὲ, τὰ ὑποφαίνοντα ἔξω τοὺς ὀδόντας, ὗς ὁ ἄγριος, σπάλαξ· τὸν γὰρ ἐλέφαντα οὔ φημι ὀδόντας ἔχειν, ἀλλὰ κέρατα. Ἔντομα δὲ, σφὴξ, μέλισσα· λέγουσι δὲ μηδὲ πνεύμονας ἔχειν ταῦτα. Ἀμφίβια δὲ, ἵππος ποτάμιος, ϗ ἔνυδρος, ϗ κάςωρ, ϗ κροκόδειλος. Φολιδωτὰ δὲ, σαῦρος, σαλαμάνδρα, χελώνη, κροκόδειλος, ὄφις· ταῦτα δὲ ϗ τὸ γῆρας ἀποδύεται, πλὴν κροκοδείλου ϗ χελώνης. Μώνυχα δὲ, ἵππος, ὄνος. . . . βοῦς, ἐλέφας, αἴξ, ὄϊς, χοῖρος. Πολυσχιδῆ δὲ, ἄνθρωπος, κύων. Στεγανόποδα ϗ πλατυώνυχα, κύκνος, χήν. Δερμόπτερος δὲ, νυκτερίς. Γαμψώνυχα δὲ, οἷς ϗ τὸ ῥάμφος ἐπικαμπὲς, ἱέρακες, ἀετοί. Τὴν δὲ ἄλλων τῶν ζώων ἰδιότητα ἀλλαχοῦ εἶπον.

ΚΕΦ. λή.

Περὶ τοῦ καλουμένου Χηναλώπεκος.

ΦΙλότεκνον δὲ ἄρα ζῶον ἦν ϗ ὁ χηναλώπηξ, ϗ ταυτὸν τοῖς πέρδιξι δρᾷ. Καὶ γὰρ οὗτος πρὸ τῶν νεοττῶν ἑαυτὸν κοιμίζει, ϗ ἐνδίδωσιν ἐλπίδα ὡς θηράσοντι αὐτὸν τῷ ἐπιόντι· οἱ δὲ ἀποδιδράσκουσιν οἱ νεοττοὶ ἐν τῷ τέως· ὅταν δὲ πρὸ ὁδοῦ γένωνται, ϗ ἐκεῖνος ἑαυτὸν τοῖς πτεροῖς ἐλαφρίσας ἀπαλλάττεται.

CAP. XXXIX.

De Accipitribus.

Accipiter, quoad vivit, ab Aegyptiis charus deo esse fertur; tum post excessum e vita, cum corpore exutus est anima et spiritus, futura ostendere, et somnia immittere. Eidem Aegyptii ternis aliquando pedibus accipitrem apud se visum aiunt, et nonnullis persuadent.

CAP. XL.

De animalibus partes aliquas sui corporis duplicatas habentibus; quemadmodum Perdices, Lepores, Cervi, atque alia ejusmodi animalia.

Perdices in Paphlagonia, ut scribit Theophrastus, cor geminum habent. In Bisaltia lepores Theopompus ait singulos duplex habere jecur. Apion, nisi nugatur, alicubi cervis quatuor esse renes prodidit. Et, cum Oenis Menidis filius regnaret in Aegypto, gruem bicipitem esse visam, et feracitatem regionis secutam, idem auctor est; item sub alio rege quadricipitem avem, et alluvione Nili secuta copiosiore quam alias unquam, fructuum et segetum admirabilem fertilitatem extitisse. Quadricornem cervum Nicocreon Cyprius habuit, et Delphis consecravit cum hac inscriptione:

Quatuor insignem quod cervum cornibus altis
Nicocreon cepit, munus, Apollo, tuum est.

Oves etiam tum quadricornes, tum tricornes, fuerunt in templo Iovis custodis urbis [in Aegypto.] Ego etiam quinque pedes

2 bovis

ΚΕΦ. λθʹ.

Περὶ Ἱεράκων.

Λέγουσι δὲ Αἰγύπτιοι τὸν ἱέρακα ζῶντα μὲν καὶ ἔτι περιόντα θεοφιλῆ ὄρνιν εἶναι· τοῦ βίου δὲ ἀπελθόντα καὶ μαντεύεσθαι, καὶ ὀνείρατα ἐπιπέμπειν, ἀποδυσάμενον τὸ σῶμα, καὶ ψυχὴ γεγενημένον γυμνή. Λέγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τρίποδα ἱέρακα παρ᾽ αὐτοῖς φανῆναί ποτε, καὶ ὑγιῆ δοκοῦσι λέγειν τοῖς πεπιστευκόσι.

ΚΕΦ. μʹ.

Περὶ ζώων διπλᾶ μέλη ἐχόντων· οἷον Πέρδικες, Λαγωοὶ, Ἔλαφοι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα.

Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσιν, ὥσπερ οὖν Θεόφραστος λέγει. Καὶ Θεόπομπος τοὺς ἐν Βισαλτίᾳ λαγὼς διπλᾶ ἧπατα ἔχειν ἕκαστόν φησι. Λέγει δὲ Ἀπίων, εἰ μὴ τερατεύεται, καὶ ἐλάφους νεφροὺς τέτταρας ἔχειν κατά τινας τόπους. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κατὰ τὸν Οἴνιδα τὸν Μήνιδος βασιλεύοντα δικέφαλον γέρανον φανῆναι, καὶ εὐθηνῆσαι τὴν Αἴγυπτον· καὶ Διπάλλου βασιλέως τετρακέφαλον ὄρνιν, καὶ πλημμυρῆσαι τὸν Νεῖλον ὡς οὔποτε, καὶ καρπῶν ἀφθονίαν γενέσθαι, καὶ εὐποτμίαν ληΐων θαυμαστήν. Τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχε, καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ, καὶ ὑπέγραψε·

Σῆς ἕνεκεν, Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ᾽, ἐπινοίας
Τήνδ᾽ ἕλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

Καὶ μέντοι καὶ τετράκερω πρόβατα ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως ἦν, καὶ τρίκερω. Ἐγὼ δὲ καὶ πεντάποδα βοῦν ἱερὸν ἐθεα-

bovis miratus ſum, quem vidi ſacrum eidem deo in magna urbe Alexandria, in luco dei, ubi conſitae perſeae egregiam umbram et ſpectaculum praebebant. Ibidem vitulus colore cereo pedem ab humero dependentem ferebat, abſolutum quidem illum, ſed ad greſſum inutilem. Haec etſi conſuetam naturae rationem non omnino ſequi videantur; ea tamen, ut vel ipſe vidi, vel fama accepi, referre libuit.

σάμην, ἀνάθημα τῷ Θεῷ τῷδε ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀλεξάνδρου τῇ μεγάλῃ, ἐν τῷ καλουμένῳ τοῦ Θεοῦ ἄλσει, ἔνθα περσαῖαι σύμφυτοι σκιὰν περικαλλῆ καὶ ὄψιν ἀπεδείκνυντο. Καὶ ἦν μόσχος ἐνταῦθα τὴν χρόαν κηρῷ προσεικασμένος, καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου πόδα ἐπηρτημένον εἶχεν, ἀσύνεργον μὲν ὅσα ἐπιβῆναι, τέλειον δὲ ὅσα εἰς πλάσιν. Καὶ ταῦτα μὲν δοκεῖ τῇ φύσει ὁμολογεῖν οὐ πάντως· ἐγὼ δέ, ὅσα εἰς ἐμὴν ὄψιν τε καὶ ἀκοὴν ἀφίκετο, εἶπον.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XII.

CAPVT I.
De ſacris piſcibus apud Myrenſes, qui Orphi appellantur.

IN Myrenſi Lyciae ſinu fons eſt, et Apollinis templum, ad cujus ſacerdotem vitulinas carunculas ex oblatis ſacrificiis diſpergentem orphi gregatim adnatant, et tanquam ſane convivae ad epulas invitati carnes comedunt. Et vero immolantes ex eo magna voluptate adficiuntur, quod piſces ſua ſacrificatione paſcantur; quod quidem ipſum res ſuas bene et feliciter caſuras eſſe ſignificare ſibi perſuadent, idcircoque propitium eſſe ſibi deum dicunt, cujus voluntate cibis piſces expleantur. Quod ſi caudis carnes in terram ejiciant, tanquam ſordidas a ſe deteſtantes, exinde ſibi iram dei portendi arbitrantur. Itemque hujuſcemodi piſcium genus ſacerdotis vocem et agnoſcit, et ſi ad eos, a quibus appellatur, acceſſerit, ſic incredibilem ipſis laetitiam adfert; ut, ſi contra fecerit, magnum dolorem eiſdem inurit.

CAP.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ
ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒʹ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ αʹ.

Περὶ τῶν ἱερῶν ἰχθύων τῶν παρὰ Μυρεῦσιν, οὓς καλοῦσιν Ὀρφούς.

ΜΥΡΕΩΝ τῶν ἐν Λυκίᾳ κόλπος ἐστὶ, καὶ ἔχει πηγὴν, καὶ ἐνταῦθα νεὼς Ἀπόλλωνός ἐστι, καὶ ὁ τοῦδε τοῦ θεοῦ ἱερεὺς κρέα μόσχεια διασπείρει τῶν τῷ θεῷ τεθυμένων· ὀρφοὶ δὲ οἱ ἰχθύες ἀθρόοι προσνέουσι, καὶ τῶν κρεῶν ἐσθίουσιν, οἷα δήπου καλούμενοι δαιτυμόνες. Καὶ χαίρουσιν οἱ θύσαντες, καὶ τὴν τούτων δαῖτα πιστεύουσιν εἶναί σφισιν ὅτταν ἀγαθήν· καὶ λέγουσιν ἵλεων εἶναι τὸν θεὸν, δι' ὃν οἱ ἰχθύες ἐνεπλήσθησαν τῶν κρεῶν. Εἰ δὲ ταῖς οὐραῖς αὐτὰ εἰς τὴν γῆν ἐκβάλλοιεν, ὡσπεροῦν ἀτιμάσαντες, καὶ μυσαρὰ κρίναντες, τοῦτο δὴ τοῦ θεοῦ μῆνις εἶναι πεπίστευται. Γνωρίζουσι δὲ καὶ τὴν τοῦ ἱερέως φωνὴν οἱ ἰχθύες, καὶ ἐπακούσαντες μὲν εὐφραίνουσι τούτους, δι' οὓς κέκληνται· τοὐναντίον δὲ δράσαντες λυποῦσι.

ΚΕΦ.

CAP. II.

De Piscibus Hieropolitanis.

Ad Bambycen olim sic appellatam, nunc vero Hierapolim a Seleuco nuncupatam, pisces et sacri habentur, et confertis turmis natant. Duces item habent, qui cibos eis objectos primi degustant; maximeque ex omnibus piscibus amicitiam inter se servant, perpetuaque pace devinciuntur; sive quod dea hunc animorum consensum eis adflat, sive quod objectis escis cum abunde expleantur, necesse non habent se invicem invadere et vorare.

CAP. III.

De Agno Aegyptio geminam caudam habente.

Aegyptii ferunt (quod mihi quidem non persuaserint) quo tempore decantatus ille Bocchoris regnavit, agnum pedibus octonis et cauda gemina esse natum; ac eundem fuisse bicipitem, et quadricornem, et humano sermone locutum. Veniam merentur poetae, ut Homerus, qui Xantho equo sermonem attribuit; et imitatus illum hac in re Alcman, cum id post tantum auctorem, qui primus id fingere fuit ausus, Homerum fecerit, non est accusandus. Aegyptiis vero talia jactantibus quis credat? Volui tamen haec de agno, licet fabulosa, non praeterire.

CAP. IV.

De pennis, quae Accipitribus succrescunt.

De accipitribus audire memini, solere eos, antequam Nilus inundet, et agros operiat, ex pennis illas, quae jam consenuerint, dimittere, ut rami fruticum jam arida folia; et alias no-

vellas

ΚΕΦ. β'.

Περὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει Ἰχθύων.

ΚΑτὰ τὴν πάλαι Βαμβύκην, καλεῖται δὲ νῦν Ἱεράπολις, Σελεύκου ὀνομάσαντος τοῦτο αὐτὴν, ἰχθύες εἰσὶν ἱεροὶ, καὶ κατ' ἴλας νήχονται. Καὶ ἔχουσιν ἡγεμόνας, καὶ τῶν ἐμβαλλομένων αὐτοῖς τροφῶν προεσθίουσιν οὗτοί γε· φυλάττουσι δὲ καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν μάλιστα ἰχθύων, καὶ ἔστιν ἀεὶ ἔνσπονδα αὐτοῖς· ἤτοι τῆς θεοῦ τὴν ὁμόνοιαν καταπνεούσης, ἢ διότι τῶν ἐμβαλλομένων τροφῶν ἐμπιμπλάμενοι οὗτοι τῆς ἀλλήλων βορᾶς ἄγευστοί τε καὶ ἀμαθεῖς εἰκότως διαμένουσι.

ΚΕΦ. γ'.

Περὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ δικέρκου Ἀρνός.

ΛΕγουσιν Αἰγύπτιοι (καὶ ἐμὲ μὲν ἥκιστα πείθουσι) λέγουσι δ' οὖν ἄρνα καὶ ὀκτάπουν καὶ δίκερκον κατὰ τὸν Βόκχοριν τὸν ᾀδόμενον ἐκεῖνον γενέσθαι, καὶ ῥῆξαι φωνήν· καὶ δύο κεφαλὰς ᾄδουσι τῆς ἀρνὸς, καὶ τετράκερων γενέσθαι φασὶ τὴν αὐτήν. Ὁμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια, ποιητὴς γάρ· καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμέμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν, ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν. Αἰγυπτίοις δὲ τὰ τοιαῦτα κομπάζουσι προσέχειν πῶς οἷόν τε; Εἴρηται γοῦν, εἰ καὶ μυθώδη τὰ τῆσδε τῆς ἀρνὸς ἴδια.

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ τῶν πτερῶν τῶν τοῖς Ἱέραξιν ἐπιφυομένων.

ΚΑΙ ἐκεῖνο δὲ ὑπὲρ τῶν ἱεράκων ἀκούσας οἶδα πρὸ τοῦ τὸν Νεῖλον ἐπιπολάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, καὶ ἐς τὰς ἀούρας ἀνέρχεσθαι, ἀφιᾶσι τῶν πτερύγων τὰ ἤδη γηρῶντα ὥσπερ οὖν

vellas et elegantes producere, similiter ut arbores comam. Sunt autem accipitrum genera plura, quod et Aristophanes insinuare videtur, cum inquit:

Atqui misimus
Ter mille accipitres, sagittarios equites.
Iamque quilibet procedit unguibus amentatis
Cerchnes, buteo, vultur, cymindis, aquila.

Distributi sunt autem et consecrati variis diis: perdicarius et ocypteros Apollinis minister est, ut ferunt; ossifraga et harpe sacrae sunt Minervae; palumbario Mercurium delectari aiunt; Iunoni dedicatur tanysipteros, Dianae buteo, Matri deum mermnus, alii denique aliis diis. Genera autem accipitrum permulta sunt.

CAP. V.

De Mustela, quam Thebani in Boeotia adorant; item de Muribus in Apollinis Sminthii templo.

AEGYPTII quod diversa animalium genera in deos referant, et diversimode colant, multiplex risus eos consequitur. At Thebani, natione quidem Graeci, risu obruendi, qui mustelam, ut audio, religiose venerentur, et dicant Herculis hanc nutricem fuisse; vel non fuisse quidem nutricem, sed cum Herculem Alcmena parturiret, et parere non posset, hanc praetercurrentem partus vincula dissolvisse; eoque esse factum, in lucem ut Hercules exiret, et jamjam natus reptaret; cui deinde Iuno decantatos illos dracones immisit. Porro mures adorant ii, qui Troadis Hamaxitum incolunt; unde Apollinem, qui apud eos maxima religione est, Sminthium appellant. Murem enim Sminthium Aeoles et Trojani nominant, sicut Aeschylus in Sisypho testatur, cum ait:

Sed

τῶν φυτῶν οἱ κλάδοι φύλλα τὰ ξηρὰ, καὶ ἀναφύουσι πτίλα νεαρὰ καὶ ὡραῖα οἱ ἱέρακες, ὡς τὴν ἄνθην τὰ δένδρα. Γένη δὲ ἱεράκων πλείονα ἄρα ἦν, καὶ ἔοικεν ὑπαινίττεσθαι καὶ Ἀριστοφάνης τοῦτο, φησὶ γοῦν·

Ἀλλ' ἐπέμψαμεν
Τρὶς χιλίους ἱέρακας, ἱπποτοξότας.
Χωρὶς δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
Κερχνῆς, τριόρχης, γὺψ, κύμινδις, αἰετός.

Νενέμηνται δὲ καὶ ἀπεκρίθησαν θεοῖς πολλοῖς· ὁ μὲν περδικοθήρας καὶ ὠκύπτερος Ἀπόλλωνός ἐστι θεράπων, φασί· φήνην δὲ καὶ ἅρπην Ἀθηνᾷ προσνέμουσιν· Ἑρμοῦ δὲ τὸν φασσοφόντην ἄθυρμα εἶναι φασίν· Ἥρας δὲ τὸν τανυσίπτερον, καὶ τὸν τριόρχην οὕτω καλούμενον Ἀρτέμιδος, Μητρὶ δὲ θεῶν τὸν μέρμνον, καὶ ἄλλον δὲ ἄλλῳ θεῷ. Γένη δὲ ἱεράκων ἐστὶ πάμπολλα.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ τῆς Γαλῆς, ἣν Θηβαῖοι ἐν τῇ Βοιωτίᾳ σέβουσι· καὶ περὶ τῶν ἐν Σμίνθῳ Μυῶν.

Αἰγύπτιοι μὲν οὖν σέβοντές τε καὶ ἐκθεοῦντες γένη ζώων διάφορα, καὶ διαφόρως, γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρά γε τοῖς πολλοῖς· καὶ Θηβαῖοι δὲ σέβουσιν Ἕλληνες ὄντες, ὡς ἀκούω, γαλῆν, καὶ λέγουσί γε Ἡρακλέους αὐτὴν γενέσθαι τροφόν· ἢ τροφὸν μὲν οὐδαμῶς, καθημένης δὲ ἐπ' ὠδῖσι τῆς Ἀλκμήνης, καὶ τεκεῖν οὐ δυναμένης, τήνδε παραδραμεῖν, καὶ τοὺς τῶν ὠδίνων λῦσαι δεσμοὺς, καὶ προελθεῖν τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἕρπειν ἤδη· καὶ τούς γε ὑμνησίους δράκοντας, ἡ Ἥρα ἔπεμπεν αὐτῷ. Καὶ οἱ τὴν Ἀμαξιτὸν δὲ τῆς Τρῳάδος κατοικοῦντες, μῦς σέβουσιν· ἔνθεν τοι καὶ τὸν Ἀπόλλω, τὸν παρ' αὐτοῖς τιμώμενον, Σμίνθιον καλοῦσι, φασίν. Ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθιον, ὥσπερ οὖν καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Σισύφῳ·

Sed eſt agreſtis maximuſque ſminthius.

Tum vero in aede Sminthii cicures aluntur mures, eiſque victus publice praebetur; atque infra altare, ubi degant, mures albi latibula habent; apud tripodem Apollinis muris eſt effigies. Ceterum de hujus religionis origine hanc accepi fabellam: Permulta murium millia cum Aeolum et Trojanorum ſegetes invaſiſſent, atque immaturas ſuccidiſſent, eis, qui ſementem feciſſent, meſſem infructuoſam reddidiſſent; cumque Delphicus deus de hac re conſultus eſſet, reſpondiſſe; oportere ſacrificare Sminthio Apollini: eos, quibus datum eſſet oraculum, reſponſum ſecutos ab hoc murium impetu liberatos fuiſſe, et frumentum eis ad ſolitas meſſes perveniſſe. Huc etiam addunt: Cretenſes ad coloniam domo miſſos propter calamitatem, quae ipſis acciderat, Pythium rogaſſe, quempiam ſibi locum ad habitandum adpoſitum oſtenderet; illum oraculum edidiſſe, ubi terra geniti bellum eis inferrent, ibi conſidendum, atque urbem excitandam eſſe: ita eos profectos ad Hamaxitum caſtra poſuiſſe, ut illic quieſcerent; murium vero immenſam vim erupiſſe, et clypeorum lora deroſiſſe, et arcuum nervos exediſſe; ex quo conjecturam duxerunt illos eſſe terrigenas, proinde ad armorum etiam inopiam redactos hunc locum incoluiſſe, atque Sminthio Apollini templum excitaſſe. Ad hanc theologiam murium nos mentio promovit, et haec quoque obiter cognoviſſe detrimento nobis non fuerit.

CAP.

Ἀλλ᾽ ἀρουραῖός τις ἐστὶ Σμίνθιος, ὡς δ᾽ ὑπερφυής.

Καὶ τρέφονται μὲν ἐς τοὺς Σμινθίους μῦες τιθασσοὶ δημοσίας τροφὰς λαμβάνοντες, ὑπὸ δὲ τῷ βωμῷ καὶ φωλεύουσι λευκοί, καὶ παρὰ τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος ἕστηκε μῦς. Μυθολόγημα δὲ ὑπὲρ τῆσδε τῆς θρησκείας καὶ ἐκεῖνο προσακήκοα· Τῶν Αἰολέων καὶ τῶν Τρώων τὰ λήϊα πολλὰς μυῶν μυριάδας ἐπελθούσας ἀώρους ὑποκείρειν, καὶ ἀτελῆ τὰ θέρη τοῖς σπείρασιν ἀποφαίνειν· οὐκοῦν τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν πυνθανόμενον εἰπεῖν, ὅτι δεῖ θύειν Ἀπόλλωνι Σμινθεῖ· τοὺς δὲ πεισθέντας ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐκ τῶν μυῶν ἐπιβουλῆς, καὶ τὸν πυρὸν αὐτοῖς ἐς τόνδε τὸν νενομισμένον ἄμητον ἀφικνεῖσθαι. Ἐπιλέγουσι δὲ ἄρα τούτοις καὶ ἐκεῖνα· Εἰς ἀποικίαν Κρητῶν οἱ σταλέντες οἴκοθεν ἔκ τινος τύχης καταλαβούσης αὐτοὺς, ἐδεήθησαν τοῦ Πυθίου φῆναί τινα αὐτοῖς χῶρον ἀγαθὸν, καὶ εἰς τὸν συνοικισμὸν λυσιτελῆ· ἐκπίπτειν δὴ λόγιον, ἔνθα ἂν αὐτοῖς οἱ γηγενεῖς πολεμήσωσιν, ἐνταῦθα καταμεῖναι, καὶ ἀναστῆσαι πόλιν· οὐκοῦν ἥκουσι μὲν εἰς τὴν Ἁμαξιτὸν τήνδε, καὶ στρατοπεδεύουσιν ὥστε ἀναπαύσασθαι· μυῶν δὲ ἄφατόν τι πλῆθος ἐφερπύσαν τάτε ὄχανα αὐτοῖς τῶν ἀσπίδων διέτραγε, καὶ τὰς τῶν τόξων νευρὰς διέφαγεν· οἱ δὲ ἄρα συνέβαλον τούτους ἐκείνους εἶναι τοὺς γηγενεῖς, καὶ μέντοι καὶ εἰς ἀπορίαν ἥκοντες τὴν τῶν ἀμυντηρίων τόνδε τὸν χῶρον οἰκίζουσι, καὶ Ἀπόλλωνος ἱδρύονται νεὼν Σμινθίου. Ἡ μὲν οὖν τῶν μυῶν μνήμη προήγαγεν ἡμᾶς καὶ εἰς θεολογίαν τινὰ, χείρους δὲ αὐτῶν οὐ γεγόναμεν καὶ τοιαῦτα προσακούσαντες.

ΚΕΦ.

CAP. VI.

Quod Delphini sui generis mortuorum cadavera sepeliant; et de Cicadis.

DELPHINI etiam mortuorum memoriam non abjiciunt, et eos, quibuscum consuetudinem vivis habuerant, extinctos quoque non deserunt. Itaque sui generis cadavera subeuntes, ad continentem elata, hominibus sepelienda tradunt, Aristotele teste; post vero sequitur magna delphinorum multitudo, tanquam in extinctos honorem conferentium, aut certe eos ab impetu aliarum belluarum ne abrepti devorentur defendentium. Itaque homines justi, et rei musicae intelligentes, reverentia studii in delphinorum musicam adducti humatione eos adficiunt; illi vero, qui a Musis ipsisque Gratiis (quod aiunt) alieni sunt, eos inhumatos relinquunt. At truci horum animo, o delphini, veniam concedatis oportet: quandoquidem vel ipsi Athenienses Phocionem probum virum inhumatum projecerunt: tum Olympias, quae filium Iovis peperisset, ut ipsa gloriabatur, et ille profitebatur, insepulta jacuit: Pompeius item Romanus, cognomine Magnus, cum tot tantasque res praeclaras gessisset, ac summis victoriis partis, ter triumphasset, et interfectoris sui patrem servasset, et in regnum restituisset, Aegyptii non modo interfecerunt, sed capite truncatum, projectum ad litus reliquerunt; quemadmodum erga vos sepulturae officium saepe negligunt. Vidi ego quoque, qui connexas cicadas in cibum venderent. Omnivorum enim istud animal neque vobis, o delphini, parcit, sed vos sale inveterare et devorare audet; neque cicadis etiam parcit, nec animadvertit se rem perpetrare Musis, Iovis filiabus, invisam.

CAP.

ΚΕΦ. ϛʹ.

Ὅτι τοὺς ἀποθανόντας αὐτῶν οἱ Δελφῖνες θάπτουσι· καὶ περὶ Τεττίγων.

ΗΣαν δὲ ἄρα δελφῖνες καὶ νεκρῶν μνήμονες, καὶ τῶν συννόμων ἀπελθόντων τοῦ βίου οὐδαμῶς προδόται. Τὸν γοῦν ἑαυτῶν τεθνεῶτα ὑποδύντες εἶτα μέντοι κομίζουσι φοράδην ἐς τὴν γῆν, τοῖς ἀνθρώποις πιστεύοντες θάψαι, καὶ Ἀριστοτέλης μαρτυρεῖ τούτῳ· ἕπεται δὲ πλῆθος ἕτερον οἱονεὶ τιμῶντες, ἢ καὶ νὴ Δία ὑπερμαχοῦντες, μήποτε ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ, καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν εἶτα καταδαίσηται. Ὅσοι μὲν οὖν εἰσιν ἔνδικοι, καὶ τῆς μουσικῆς ἐπαΐοντες, τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας αἰδοῖ θάπτουσιν αὐτούς· οἱ δὲ ἀπό τε Μουσῶν (φασὶν) ἀπό τε Χαρίτων ἀκηδῶς αὐτῶν ἔχουσι. Καὶ δότε γε συγγνώμην, ὦ δελφῖνες φίλοι, τῇ τῶν ἀνθρώπων ἀγριότητι· εἴγε καὶ Ἀθηναῖοι Φωκίωνα τὸν χρηστὸν ἔρριψαν ἄταφον· καὶ Ὀλυμπιὰς δὲ ἔκειτο γυμνὴ, ἡ τεκοῦσα τὸν τοῦ Διὸς, ὡς ἐκόμπαζεν αὐτὴ, καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε· καὶ τὸν Ῥωμαῖον Πομπήϊον τὸν Μέγαν ἐπίκλην ἀποκτείναντες Αἰγύπτιοι, τοσαῦτα ἐργασάμενον, καὶ νίκας νικήσαντα ἄγαν σεμνὰς, καὶ θριαμβεύσαντα τρὶς, καὶ τὸν τοῦ φονέως πατέρα σώσαντα, καὶ εἰς τὴν Αἰγυπτίων βασιλείαν ἐπαναγαγόντα, εἴασαν ἐρριμμένον ἄμοιρον τῆς κεφαλῆς, πλησίον τῆς θαλάττης· καὶ ἐκεῖνον, ὡς ὑμᾶς πολλάκις ἐῶσιν. Ἐγὼ δὲ εἶδον καὶ τέττιγας εἴραντάς τινας, καὶ πιπράσκοντας ἐπὶ δεῖπνον, καὶ μάλα γε ἐδείπνει. Τὸ γάρ τοι ζῶον τὸ πάμβορον τοῦτο οὐδὲ ὑμῶν φείδεται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ταρίχους ἐργάσασθαι τολμῶσι· καὶ ἐσθίειν ὑμῶν, καὶ τεττίγων ἀφειδῶς ἔχουσι, καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς λελήθασι ταῖς Μούσαις, ταῖς Διὸς θυγατράσι, ταῦτα ἀπὸ θυμοῦ δρῶντες.

ΚΕΦ.

CAP. VII.

De Leonibus, quos Aegyptii ceu ſacros colunt; et de Sphinge.

LEONIBUS in Aegypto religioſus cultus non modo tribuitur, ſed etiam ex iis urbs nomen traxit; quorum ſane vim ac naturam exponere non alienum videtur. Templa habent ſibi conſecrata, et ſedes ad commorandum amplas; tum eis bubulae carnes quotidie praebentur, quas diſtractas atque ab oſſibus et fibris nudas dum exedunt, Aegyptii iis accinunt Aegyptia voce. Cantionis argumentum eſt, ne ex adſpicientibus quenquam faſcinent, eamque, ut ita dicam, amuleti vice uſurpare videntur. Neque vero eorum modo permulti apud ipſos conſecrantur, verum etiam ſedes eis dedicatae e regione contrarios adverſoſque adſpectus habent; quarum feneſtrae, tam quae ad ſolis exortum pertinent, tam etiam quae ad occaſum ſpectant, apertae ſuaviorem vivendi rationem eis, et jucundius habitandi domicilium efficiunt. Tum eis etiam ſunt exercitationum loca ad tuendam valetudinem, tum propinquae palaeſtrae. Exhibetur autem cuique, quocum certet, adverſarius ei vitulus aliquis bene habitus, quem cum certando proſtraverit (quod quidem tardius facit, utpote otio et exercitii venandique penuria ſegnior) inde ſatiatur, et ad ſuum redit ſtabulum. Eos ideo Vulcano Aegyptii conſecrarunt, quod ſint natura vehementer ignita; atque adeo exteriorem ignem ob copiam interioris aegerrime intuentur, et fugiunt. Tum idcirco ſolis domicilium leonem conſtituunt, quod igneus ſit: ſimul et ſolem, cum eſt aeſtivo tempore calidiſſimus ac fervidiſſimus, accedere ad Leonem coeleſtem dicunt. Ii quidem, qui magnam Heliopolim incolunt, in dei veſtibulis eos divinae cujuſdam ſortis, ut Aegyptii dicunt, participes alunt. Nam iis, quibus propitius eſt deus, ſomniorum ſignificationibus ſecundum quietem, futura non ſolum oſtendunt:

ΚΕΦ. ζ΄.

Περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐκθεουμένων Λεόντων· καὶ περὶ Σφιγγός.

Λέοντας μὲν ἐν Αἰγύπτῳ σέβουσι, καὶ ἐξ αὐτῶν κέκληται πόλις· καὶ τὰ ἴδιά γε τῶν ἐκεῖ λεόντων εἰπεῖν ἄξιον. Ἔχουσι νεώς, καὶ διατριβὰς εὖ μάλα ἀφθόνους· καὶ κρέα βοῶν αὐτοῖς ἐστιν ὁσημέραι, καὶ διασπαρακτὰ κεῖται γυμνὰ ὀστέων καὶ ἰνῶν, καὶ ἐσθιόντων ἐπᾴδουσιν Αἰγυπτίᾳ φωνῇ. Ἡ δὲ ὑπόθεσις τῆς ᾠδῆς, μὴ βασκήνητέ τινα τῶν ὁρώντων, καὶ ἔοικεν, ὡς ἂν εἴποις, ἀντὶ περιάπτων τὸ ᾆσμα. Ἐκθεοῦνται δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς πολλοί, καὶ ἀντιπρόσωποί γε δίαιται ἀνειμέναι αὐτοῖς εἰσι· καὶ αἱ μὲν πρὸς τὴν ἕω θυρίδες, αἱ δὲ πρὸς τὴν ἑσπέραν ἀνεῳγμέναι, κεχαρισμενωτέραν αὐτοῖς τὴν δίαιταν ἀποφαίνουσιν. Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ γυμνάσια ὑγείας χάριν, καὶ πλησίον παλαῖστραι. Ὁ δὲ ἀντίπαλος τῶν εὐτραφῶν μόσχος, καὶ πρὸς τοῦτον γυμνασάμενος, ἵνα αὐτὸν καθέλῃ (δρᾷ δὲ βραδέως ὑπ' ἀργίας αὐτὸ καὶ ἀθηρίας) ἐμφορεῖταί τε, καὶ ὑποστρέφει εἰς τὸ αὔλιον τὸ ἴδιον. Διάπυρον δέ ἐστι τὸ ζῶον ἰσχυρῶς, καὶ ἐντεῦθεν καὶ Ἡφαίστῳ ἀνῆψαν αὐτὸ Αἰγύπτιοι· τὸ δὲ ἔξωθεν πῦρ δυσωπεῖται, καὶ φεύγει, πλήθει τοῦ ἔνδοθεν, φασίν. Ἐπεὶ δὲ ἄγαν πυρῶδές ἐστι, καὶ αὐτὸν οἶκον Ἡλίου φασὶν εἶναι· καὶ ὅταν γε ᾖ ἑαυτοῦ θερμότατος καὶ θερειότατος ὁ ἥλιος, λέοντι αὐτὸν πελάζειν τῷ οὐρανίῳ φασί. Προσέτι γε μὴν καὶ οἱ τὴν μεγάλην οἰκοῦντες Ἡλιούπολιν, ἐν τοῖς τοῦ θεοῦ προπυλαίοις τούσδε τρέφουσι τοὺς λέοντας, θειοτέρας τινὸς μοίρας, ὡς Αἰγύπτιοί φασι, μετειληχότας. Καὶ γάρ τοι καὶ ὄναρ, οἷσπερ οὖν θεός ἐστιν ἵλεως ἐπιστάντες, προθεσπίζουσί

oſtendunt; ſed etiam a perjuris non longo intervallo, atque adeo e veſtigio, deo eis juſtam iracundiam adflante, poenas illorum fraudi debitas repetunt. Empedocles inquit, ſi poſt exceſſum e vita homo de ſemetipſo in beſtiae alicujus naturam demigrare debeat, multo praeſtantiſſimam converſionem eſſe, quae fit ex homine in leonem; ſi in plantam commutari, optimam eſſe demigrationem in laurum. Verſus quidem ipſius hi ſunt:

Utque feras inter praeſtat leo montivagus trux,
Sic aliis fruticum laetiſſima laurea cunctis.

Quod ſi ſapientiae Aegyptiorum, qui animantes etiam earumque partes ad naturam referunt, ratio habenda eſt; illi attribuunt igni hujus animalis anteriora, aquae vero poſteriora. Sphingem quoque Aegyptii qui ſculpturam exercent, et Thebanae fabulae duplici natura egregie adornantes, biformem nobis conantur repraeſentare, ipſam ex corpore virginis et leonis compoſitam celebrantes. Quod et Euripides inſinuat, cum inquit:

Caudam revolvens ſub leoninos pedes
Sedebat.

Porro Nemeaeum leonem e luna decidiſſe aiunt. Vnde et Epimenides in ſuis carminibus cecinit:

Nam genus e luna noſtrum coeleſtis origo eſt,
Terribili quae me quondam concuſſa rigore
In Nemeam ſylvam, Iunoni ſcilicet almae
Ut gratum faceret, dejecit.

Sed haec in fabellas rejicienda; nos propriam leonum vim et ſupra et in praeſentia ſatis explicavimus.

CAP.

τινα· καὶ τοὺς ἐπίορκον ὀμόσαντας οὐκ εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ' ἤδη δικαιοῦσι, τοῦ θεοῦ τὴν ὁρμὴν τὴν δικαίαν αὐτοῖς καταπνέοντος. Λέγει δὲ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὴν ἀρίστην εἶναι μετοίκησιν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὲν εἰς ζῶον ἡ λῆξις αὐτὴν μετάγοι, λέοντα γίνεσθαι· εἰ δὲ εἰς φυτὸν, δάφνην. Ἃ δὲ Ἐμπεδοκλῆς λέγει, ταῦτ' ἐστιν·

Ἐν θηρσὶ δὲ λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
Γίνονται, δάφναι δ' ἐνὶ δένδρεσιν ἠϋκόμοισιν.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων σοφίας, εἰς φύσιν ἐκτρεπόντων καὶ τὰ τοιαῦτα, ὤραν τίθεσθαι· τὰ μὲν πρόσθια τοῦδε τοῦ ζώου πυρὶ ἀποκρίνουσιν, ὕδατι μὴν τὰ κατόπιν. Καὶ τὴν σφίγγα μέντοι τὴν διφυῆ Αἰγύπτιοί τε χειρουργοὶ γλύφοντες, καὶ Θηβαῖοι μῦθοι κομπάζοντες, δίμορφον ἡμῖν πειρῶνται δεικνῦναι, σεμνύνοντες τῇτε τοῦ παρθενωποῦ, καὶ τῇ τοῦ λεοντοειδοῦς σώματος κράσει αὐτήν· τοῦτό τοι καὶ Εὐριπίδης ὑπαινίττεται λέγων·

Οὐρὰν δὲ ὑπήλλασα ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
Καθίζετο.

Καὶ μέντοι καὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα τῆς σελήνης ἐκπεσεῖν φασι. Λέγει οὖν καὶ τὰ Ἐπιμενίδου ἔπη.

Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ σελήνης ἠϋκόμοιο,
Ἣ δεινὸν φρίξασ', ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα
Ἐννεμεαίαν· ἄγοις αὐτὸν διὰ ποτνίαν Ἥραν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐς τοὺς μύθους ἀπεκρίναμεν, τά γε μὴν λεόντων ἴδια καὶ ἀνωτέρω καὶ νῦν ἀποχρῶντα εἴρηται.

CAP. VIII.

De Pyrausta.

Pyrausta animal est, quod ignis fulgore gaudet; et ad lucernas advolat, cum flamma maxime viget, atque inde se aliquid adepturum putat: magno autem impetu in eam illapsus comburitur. Meminit vero ejus etiam Aeschylus Tragoediarum scriptor, canens:

Magnopere imprudentem metuo pyraustae necem.

CAP. IX.

De Cinclo ave, sive Motacilla.

Cinclus volucre animal est, posteriore sui parte debile, ideo suapte natura et per se dicunt non posse nidum construere, sed in alienis parere; eamque ob rem pauperes rusticorum proverbio cinclos appellari solere. Haec etiam semper caudam movet, ut apud Archilochum cerulus. Mentionem hujus avis Aristophanes etiam in Amphiarao facit, his versibus:

Et lumbis caveto tuis, ceu debilis illa
Cinclus parte senex: hoc incantatio quaedam
Creditur esse potens.

Idem in Gerolordo *cincliobaten rythmum* dixit. Et Autocrates in Tympanistis:

Ludere ut solent blandae
Virgines sono quondam
Tibiae delectatae,
Iactare palmas, comas,
Vibrare leviter pedes,
Ephesiae Dianae in festo;
Motitare lascive
Sursum deorsum lumbos,
Cincli more salientis.

CAP.

ΚΕΦ. ή.

Περὶ τοῦ καλουμένου Πυραύστου.

Ζῶόν ἐστιν ὁ πυραύστης, ὅπερ οὖν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς, καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις, ἐν ἀκμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογὶ, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι· ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥώμης, εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων·

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

ΚΕΦ. θ'.

Περὶ Κίγκλου.

Ὁ δὲ κίγκλος ζῶόν ἐστι πτηνὸν ἀσθενὲς τὸ κατόπιν· καὶ διὰ τοῦτό φασι μηδὲ ἰδίᾳ μηδὲ καθ' αὑτὸν δυνάμενον αὐτὸν νεοττείαν συμπλέξαι, ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ τίκτειν· ἔνθεν καὶ τοὺς πτωχοὺς κίγκλους ἐκάλουν αἱ τῶν ἀγροίκων παροιμίαι. Κινεῖ δὲ καὶ τὰ οὐραῖα πτερὰ, ὥσπερ οὖν ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ κήρυλος. Μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων·

Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον, ἠΰτε κίγκλου
Ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Καὶ ἐν τῷ Γηρολόρδῳ· Κιγκλιοβάταν ῥυθμόν. Καὶ Αὐτοκράτης ἐν Τυμπανισταῖς·

Οἷα παίζουσι φίλαι
Παρθένοι αὐλῶν κόραι
Κοῦφα πηδῶσαι, κόμας,
Κ' ἀνακρούουσαι χεροῖν,
Ἐφεσίαν παρ' Ἄρτεμιν
Κάλλιστ' ἂν καὶ τοῖν ἰσχίοιν
Τὸ μὲν κάτω, τὸ δ' αὖ
Εἰς ἄνω ἐξαίρουσαι,
Οἷα κίγκλος ἄλλεται.

CAP. X.

Quod Mures cum moriuntur, eorum partes non pariter, sed singillatim extinguantur; et de Turturibus, item quod Mures sint libidinosissimi.

MVRES, qui non ex insidiis, sed sua sponte moriuntur, defluentibus membris, e vita paulatim excedunt; unde profectum id, quod est in proverbio, *Iuxta muris interitum:* cujus Menander meminit in Thaide. Quin et *turture loquaciorem* hominem dicebant: siquidem turtur et ore semper garrula est, et postica etiam parte plurimum, ut ferunt, obstrepit. Et hanc quidem paroemiam idem poeta usurpat in Monili, et Demetrius in Sicilia fabula *turtures podice* etiam *loqui* ait. Porro mures flagranti libidine dicunt esse, testemque Cratinum adferunt dicentem in Fugitivis:

Age nunc tibi de sereno adversus mollitiem muris fulgurabo Xenophontis.

Et feminam quidem murem majore veneris rabie flagrare dicunt; et rursus Epicratem citant in dramate, quod inscribitur Chorus:

Postremo subiit laena detestabilis,
Per Phersephattam, per Dianam dejerans,
Esse hanc puellam, virginemque, et integram
Pullus ut indomitus: at cavus erat murium.

Voluit autem extreme libidinosam dicere *cavum* totum *murinum* eam appellando. Et Philemon:

Mus albus, illam si quis (at fari pudet)
Clamavit adeo laena mox turpissima;
Latere nusquam licuit.

CAP.

ΚΕΦ. ί.

Ὅτι τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκοντες οἱ Μῦες κατὰ μέρος ἀποθνήσκουσι, καὶ περὶ Τρυγόνων, καὶ ὅτι λαγνίστατοι οἱ Μῦες.

ΟΙ μῦες ἀποθνήσκοντες καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐκ μηδεμιᾶς ἐπιβουλῆς, ἀποῤῥεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν, κατὰ μικρὰ ἀπέρχονται τοῦ βίου· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία λέγει, Κατὰ μυὸς ὄλεθρον· μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος ἐν τῇ Θαΐδι. Τρυγόνος δὲ λαλίστερον ἔλεγον· ἡ γάρ τοι τρυγὼν, καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως φθέγγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν, ὥς φασι, πάμπλεισα. Μέμνηται δὲ καὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός· καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες. Λέγουσι δὲ τοὺς μῦς λαγνιστάτους εἶναι, καὶ μάρτυρά γε Κρατῖνον ἐπάγονται, εἰπόντα ἐν ταῖς Δραπετίσι·

Φέρε νῦν σοι ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος.

Καὶ ἔτι μᾶλλον τὸν θῆλυν ἔλεγον εἰς τὰ ἀφροδίσια εἶναι λυττητικόν· καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ, δρᾶμα δ' ἐστὶ τῷ Ἐπικράτει τοῦτο·

Τελέως δὲ ὕμιν ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαστροπὸς
Ἐπομνύουσα τὰν κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσέφατταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
Ὡς πῶλος ἀδμής· ἥδ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Εἰς ὑπερβολὴν δὲ λαγνιστάτην αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε, μυωνίαν ὅλην ὀνομάσας. Καὶ Φιλήμων·

Μῦς λευκὸς, ὅταν αὐτήν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι
Λέγειν) κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ κατάρατος
Μαστροπός· ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

CAP. XI.

De tauro Aegyptio, quem Onuphin nominant.

COLVNT et nigrum taurum Aegyptii, quem Onuphin vocitant. Loci nomen, ubi nutritur, ipſi referant; ego propter aſperitatem omitto. Pili in eo, contra quam aliis, vertuntur; atque hoc ei proprium eſt. Inter boves magnitudine excellit, ita ut chaonas etiam, quos Theſproti et Epirotae larinos nuncupant, et e Geryonis bobus prognatos dicunt, exſuperet. Paſcitur autem medica herba.

CAP. XII.

Omnium animalium ſaltu praeſtantiſſimos eſſe Delphinos.

NON modo aquatilium beſtiarum, ſed etiam terrenarum, omnium delphinus velociſſimus, et ad ſaliendum praeſtantiſſimus eſt. Navem enim, ſicut Ariſtoteles ait, tranſilit, et cauſam conatur adferre ejuſmodi: quemadmodum urinatores animam continent, ſic ille primo ſpiritum comprimit; deinde corpus, ſicut ſagittam nervo expulſam, jaculatur; nam ſpiritus intus compreſſus, ut ait, et illum et urinatores compellit ac jaculatur.

CAP. XIII.

De Phyſa piſce.

PHYSA Aegyptius piſcis admirabili natura praeditus eſt. Nam eum notionem habere ferunt, quando luna augeatur et diminuatur; ejuſque jecur cum luna pariter decreſcere, pariterque recreſcere; corporiſque habitu modo eſſe opimo, modo gracili et tenui.

CAP.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ ταύρου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ὃν Ὄνουφιν καλοῦσι.

ΣΕβουσι δὲ Αἰγύπτιοι καὶ μέλανα ταῦρον, καὶ καλοῦσιν Ὄνουφιν αὐτόν. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χώρου, ἔνθα τρέφεται, Αἰγύπτιοι λεγέτωσαν ἡμῖν λόγοι· τραχὺ γάρ. Ἀντίαι αὐτῷ τρίχες, ἤπερ οὖν τοῖς ἄλλοις, εἰσίν· ἴδια γάρ τοι καὶ τοῦδε ταῦτα. Μέγιστος δὲ ἦν ἄρα βοῶν οὗτος, καὶ ὑπὲρ τοὺς Χάονας, οὕσπερ καὶ λαρινοὺς καλοῦσι Θεσπρωτοί τε καὶ Ἠπειρῶται, τῆς σπορᾶς τῆς τῶν Γηρυόνου βοῶν γενεαλογοῦντες αὐτούς. Καὶ σιτεῖταί γε Ὄνουφις πόαν μηδικὴν οὗτος.

ΚΕΦ. ιβ'.

Ὅτι πάντων ἁλτικώτατοι Δελφῖνες.

ΟΞύτατος δὲ ἦν ἄρα καὶ ἁλτικώτατος ἰχθύων ὁ δελφὶς, ἀλλὰ καὶ τῶν χερσαίων ἁπάντων. Ὑπερπηδᾷ γοῦν καὶ ναῦν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, καὶ τήνγε αἰτίαν πειρᾶται προστιθέναι. Καὶ ἔστιν αὕτη, συνεχὲς τὸ πνεῦμα, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ὕφυδροι κολυμβηταί· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνοι καὶ οὗτοι συντείναντες ἔνδον τὸ πνεῦμα, ὥσπερ οὖν νευρὰν, εἶτα τὸ σῶμα ὡς βέλος ἀφιᾶσι· τὸ δὲ θλιβόμενον, φησὶν, ἔνδον ὠθεῖται, καὶ ἐξακοντίζει αὐτούς.

ΚΕΦ. ιγ'.

Περὶ τῆς Φύσης τοῦ ἰχθύος.

Η Δὲ φύσα ἐστὶν ἰχθὺς Αἰγύπτιος, θαυμάσαι ἄξιος. Οἶδε γὰρ, ὥς φασιν, ὁπότε ἡ σελήνη λήγει, οἶδε δὲ αὐτῆς καὶ τὴν αὔξησιν· καὶ οὖν καὶ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ συναύξει τῇ θεῷ, ἢ συμφθίνει· καὶ πῆ μὲν εὔτραφής ἐστι, πῆ δὲ λεπτότερος.

CAP. XIV.
De Glani pisce.

GLANIS piscis, incola Maeandri et Lyci Asianorum fluminum, et Europaei Strymonis, speciem siluri similitudinemque gerit. Ex piscibus suorum foetuum amantissimus est: nam simul ut femina peperit, cura quidem illa de partu suo liberatur, veluti puerpera; at vero adsiduum se praestans mas custodem ad conservationem ejus, quam procreavit, sobolis, eam tuetur, et insidiantes pisces omnes arcet. Potest quidem et hamum devorare, Aristotele teste.

CAP. XV.
De Ranis, Hydris, et Crocodilis.

HYDRUM valde et metuit et odit rana, quamobrem multo clamore illum vicissim terrere ac perturbare conatur. Ceterum crocodili malignum ingenium, hominem quoque et alias animantes ut capiat, meditatur insidias; itaque in via, qua novit ad fluvios descensum esse, vel aquandi gratia, vel potandi, equum, camelumve, vel certe ingrediendi navim, aquam noctu, quam plenis buccis hauserit, effundit, idque saepius, ut locum reddat lubricum, ut facilius, quodcunque in eo collapsum fuerit animal, praedetur; labentia enim sustinere se nequeunt, et mox ab illo insiliente, ut jacent, corripiuntur ac devorantur. Addam et aliud nonnihil de hac fera. Cum non pauca sint trochilorum genera, et nomina (quae sane quidem, quoniam auditu dura sunt et aspera, praetereo) haudquaquam sane cum iis omnibus foedere devincitur crocodilus; sed cum solo nuncupato cladarorynicho societatem atque amicitiam colit, nulla enim hic offensione hirudines ei legere potest.

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ τȢ ἰχθύος τȢ καλȢμένȢ Λάγνιδος.

Ο Δὲ λάγνις ἐςὶ μὲν περὶ τὸν Μαίανδρον ϗ τὸν Λύκον τȣ̀ς Ἀσιανȣ̀ς ποταμȣ̀ς, τῆς δὲ Εὐρώπης περὶ τὸν Στρύμονα, ϗ Ϲιλȣ́ρῳ μὲν τὸ εἶδος ὅμοιός ἐςι. Πέφυκε δὲ φιλοτεκνότατος ἰχθύων ȣ̂τος· ὅταν γȣ̂ν θήλεια ἀποκυήσῃ, ἡ μὲν ἀφεῖται τῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων φροντίδος, οἷα δήπȣ λεχῶσα· ὁ δὲ ἄῤῥην τῇ φρȣρᾷ τῶν βρεφῶν ἑαυτὸν ἐπιτάξας παραμένει, πᾶν ἀνασέλλων τὸ ἐπιβȣλεῦον. Ἱκανὸς δέ ἐςι ϗ ἄγκιςρον καταπιεῖν, ὡς Ἀριςοτέλης φησί.

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ Βατράχων, ϗ Ὕδρων, ϗ Κροκοδείλων.

ΒΑτραχος ὕδρον μισεῖ, ϗ δέδοικεν ἰσχυρῶς, ἐκȣ̂ν τῇ βοῇ τῇ πολλῇ πειρᾶται ἀντεκπλήττειν αὐτὸν ϗ ἀντιφοβεῖν. Κροκοδείλȣ δὲ κακȣργία ϗ ἐκείνη εἰς ἀνθρώπȣ τε θήραν ϗ ζῴȣ ἑτέρȣ ἐτράπη, τίνα τρόπον, δι' ἧς οἶδε καταιόντας εἰς ποταμὸν, ἢ ἐφ' ὑδρείαν, ἢ ἵππȣ τινὸς ἀρδείαν, ἢ καμήλȣ, ἢ ϗ νὴ Δία ὥςε ἐπιβῆναι πλοίȣ, ταύτῃ τοι νύκτωρ ϗ πολλῷ τῷ ὕδατι καταῤῥαίνει ἐμπλήσας τὸ ςόμα, ϗ ἐγχεῖ κατὰ τῆς ἀτραπȣ̂ πολλάκις, ὀλισθηρὰν αὐτὴν ἐργάσασθαι θέλων, ϗ εὐκολωτέραν ἑαυτῷ τὴν ἄγραν ἀποφαίνων· τὰ γάρ τοι καταλισθαίνοντα ȣ̓ κρατεῖ τῆς ἐπιβάθρας, ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν κατηνέχθη, ὁ δὲ ὑπεπήδησεν ὑπολαβὼν, ϗ δειπνεῖ. Ὀλίγα δὲ κροκοδείλων πέρι ἐρῶ ϗ νῦν. Οὐ πρὸς πᾶν τὸ τῶν τροχίλων γένος ἐςὶ τῷδε τῷ θηρίῳ ἔνσπονδα (πολλὰ δὲ αὐτῶν γένη ϗ ὀνόματα, τραχέα δὲ, ϗ ἀκȣ̂σαι ἀντίτυπα, ϗ διὰ τȣ̂το ἐῶ αὐτὰ) μόνον δὲ τὸν καλȣ́μενον κλαδαρόρυγχον ἑταῖρον ϗ φίλον ἔχει, δύναται γὰρ ȣ̂τος ἀλύπως ἐκλέγειν αὐτῷ τὰς βδέλλας.

CAP. XVI.

Quaenam animalia juxta Democritum multos foetus partu edant, h. e. Sus, et Canis; item de Muribus.

CVR ſus et canis ſint multiparae, Democritus cauſam adfert, quod multas vulvas, et loca ſemini concipiendo apta multa habeant: ea omnia ſemen non uno initu explet; ſed iterum et ſaepius ea animalia ineuntur, ut coitus frequentia ſeminis receptacula impleantur. Mulas idem non parere ait: nec enim ſimiles aliis vulvas animalibus habere, ſed forma diverſas, nec genitali ſemini recipiendo idoneas; mulas enim non naturae opus eſſe, ſed humanae ſolertiae audaciaeque, ut ita dicam, adulterinum inventum et furtum. Videri autem ſibi ait, aſinum vi equae illata, fortuito gravidam reddidiſſe, ac homines poſtea hujus violentiae diſcipulos factos in conſuetudinem procreandi haec jumenta adduxiſſe. Libycorum aſini maximi non equas comatas ſuperveniunt, ſed duntaxat tonſas; nec enim has comae ornamento ſuperbientes, harum rerum periti aiunt, ejuſmodi maritos pati.

CAP. XVII.

Vbi crebrius Abortus fiant.

IN auſtralibus foetus utero magis excidere Democritus ait, quam in ſeptentrionalibus; idque rationi conſentaneum eſt. Quia ventrem ferentibus corpora auſtro laxentur, et diſſolvantur; idcirco receptaculo dilatato, et longe lateque diffuſo, et male compacto, partus errare et vagari, eoſdemque calefactos huc et illuc dilabi et diffluere, ac jam locis diſcluſis et remiſſis facilius excidere: contra ſi tempeſtas ſit frigida, et ſeptentriones venti ſpirent, locorum adſtrictione foetus contrahi et comprimi, ut de

locis

ΚΕΦ. ιϛʹ.

Τίνα τῶν ζώων πολύγονα κατὰ Δημόκριτον, οἷον Ὗς, καὶ Κύων· καὶ περὶ Μυῶν.

ΛΕγει Δημόκριτος πολύγονα εἶναι ὗν καὶ κύνα, καὶ τὴν αἰτίαν προστίθησι, λέγων, ὅτι πολλὰς ἔχει τὰς μήτρας, καὶ τοὺς τόπους τοὺς δεκτικοὺς τοῦ σπέρματος· ὁ τοίνυν θορὸς οὐκ ἐκ μιᾶς ὁρμῆς ἁπάσας αὐτὰς ἐκπληροῖ, ἀλλὰ δίς τε καὶ τρὶς ταῦτα τὰ ζῶα ἐπιθόρνυται, ἵνα ἡ συνέχεια πληρώσῃ τὰ τοῦ γόνου δεκτικά. Ἡμιόνους δὲ λέγει μὴ τίκτειν· μὴ γὰρ ἔχειν ὁμοίας μήτρας τοῖς ἄλλοις ζώοις, ἑτερομόρφους δὲ, ἥκιστα δυναμένας γονὴν δέξασθαι· μὴ γὰρ εἶναι φύσεως ποίημα τὴν ἡμίονον, ἀλλὰ ἐπινοίας ἀνθρωπίνης, καὶ τόλμης, ὡς ἂν εἴποις, μοιχίδιον ἐπιτέχνημα τοῦτο καὶ κλέμμα. Δοκεῖ δέ μοι τοῦτο, ἦδ' ὃς, ὄνος ἵππον βιασάμενος κατὰ τύχην κυῆσαι, μαθητὰς δὲ ἀνθρώπους τῆς βίας ταύτης γεγενημένους εἶτα μέντοι προσελθεῖν ἐπὶ τὴν τῆς γονῆς αὐτῶν συνήθειαν. Καὶ μάλιστά γε τοὺς τῶν Λιβύων ὄνους μεγίστους ὄντας ἐπιβαίνειν ταῖς ἵπποις οὐ κομώσαις, ἀλλὰ κεκαρμέναις· ἔχουσα γὰρ τὴν ἑαυτῆς ἀγλαΐαν τὴν διὰ τῆς κόμης οὐκ ἂν ὑπομεῖναι τὸν τοιόνδε γαμέτην, οἱ σοφοὶ τοὺς τούτων γάμους φασί.

ΚΕΦ. ιζʹ.

Ποῦ μᾶλλον ἐξαμβλίσκεται τὰ Ἔμβρυα.

ΕΝ τοῖς νοτίοις μᾶλλον τὰ ἔμβρυα ἐκπίπτειν Δημόκριτος λέγει, ἢ ἐν τοῖς βορείοις· καὶ εἰκότως. Χαυνοῦσθαι γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου τὰ σώματα ταῖς κυούσαις, καὶ διΐστασθαι· ἅτε τοίνυν τοῦ σκήνους διακεχυμένου καὶ οὐχ ἡρμοσμένου, πλανᾶσθαι καὶ τὰ κυούμενα, καὶ θερμαινόμενα δεῦρο καὶ ἐκεῖσε διολισθαίνειν, καὶ ἐκπίπτειν ῥᾷον· εἰ δὲ εἴη πάγος, καὶ Βορρᾶς καταπνέοι, συμπέπηγε

πέπηγε

locis dimoveri ac dipelli non queant, nec ſane diſſolutione et laxitate quaſi tempeſtate quati; praeſertim cum ab perturbatione conquieſcant, et firmiſſima ſede diſtringantur, ita ut facile ad pariendi tempus durare poſſint. Quamobrem frigida conſtitutione, inquit Abderita, foetus manent, calore vero ut plurimum excidunt; hoc enim ſuperante, fieri poſſe negat, quin nervi et artus laxentur et fatiſcant.

C A P. XVIII.

Quam ob cauſam Cervorum cornua renaſcantur.

CAVSAM cervis cur cornua renaſcuntur, idem Democritus eam dicit: Ventrem iis calidiſſimum eſſe; et eorum venas per univerſum corpus pertinentes eſſe rariſſimas; et os, quod cerebrum amplectitur, membranae inſtar tenuiſſimum et perrarum eſſe, indeque ad ſummum capitis verticem craſſiſſimas venas exoriri; itaque fieri, ut nutrimentum, et cibi pars utilior, celeriter a nativo calore digeratur: ex eo autem quod pinguius eſt, extrinſecus ipſis circumfundi, ait; quod ſolidius, per venas in caput retorqueri, et reflecti, ac inde cornua permulto humore irrigata enaſci. Hic influxus cum continenter fiat, quod ex eo coaluerit, promovetur et truditur foras, et ſubinde ſuccreſcit aliud atque aliud; quicquid igitur ejus extra corpus eminet, dureſcit ab aere eum ipſum conſolidante, et in corneam duritatem confirmante; id autem, quod etiam nunc intra cutem ſubeſt, molle et tenerum eſt. Quocirca recens cornu ſubnaſcens, et intrinſecus premens, vetus tanquam alienum expellit, dum veluti parturiens turget, et in lucem emergere gliſcit, morae interioris impatiens. Et humor quidem recenter concreſcens ad depellendum antiquum infirmus eſt, at dureſcens priora extrudere poteſt. Itaque vetera

cornua

πέπηγε μὲν τὸ ἔμβρυον, δυσκίνητον δέ ἐστι, καὶ οὐ ταράττεται ὡς ὑπὸ κλύδωνος· ἅτε δὲ ἄκλυστον καὶ ἐν γαλήνῃ ὄν, ἔῤῥωταί τε, καί ἐστι σύντονον, καὶ διαρκὲς πρὸς τὸν κατὰ φύσιν χρόνον τῆς ζωογονίας. Οὐκοῦν ἐν κρυμῷ μέν φησιν ὁ Ἀβδηρίτης συμμένειν, ἐν ἀλέᾳ δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκπτύεται· ἀνάγκην δὲ εἶναι λέγει, τῆς θέρμης πλεοναζούσης, διΐστασθαι καὶ τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα.

ΚΕΦ. ιή.

Διὰ ποίαν αἰτίαν ἀναφύεται τῶν Ἐλάφων τὰ κέρατα.

Αἰτίαν δὲ ὁ αὐτὸς λέγει τοῖς ἐλάφοις τῆς τῶν κεράτων ἀναφύσεως ἐκείνην εἶναι· Ἡ γαστὴρ αὐτοῖς ὡς ἔστι θερμοτάτη, ὁμολογεῖ· καὶ τὰς φλέβας δὲ αὐτῶν τὰς διὰ τοῦ σώματος πεφυκυίας παντὸς ἀραιοτάτας λέγει· καὶ τὸ ὀστέον τὸ κατειληφὸς τὸν ἐγκέφαλον λεπτότατον εἶναι καὶ ὑμνῶδες καὶ ἀραιόν, φλέβας τε ἐντεῦθεν καὶ ἐς ἄκραν τὴν κεφαλὴν ὑπανίσχειν παχυτάτας· τὴν γοῦν τροφήν, καὶ ταύτης τε τὸ γονιμώτατον, ὤκιστα ἀναδίδοσθαι· καὶ ἡ μὲν πιμελὴ αὐτοῖς ἔξωθεν, φησί, περιχεῖται· ἡ δὲ ἰσχὺς τῆς τροφῆς ἐς τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν φλεβῶν ἀναθόρνυται, ἔνθεν οὖν τὰ κέρατα ἐκφύεσθαι διὰ πολλῆς ἐπαρδόμενα τῆς ἰκμάδος. Συνεχὴς οὖν οὖσα, ἐπιῤῥέουσά τε, ἐξωθεῖται προτέρα· καὶ τὸ μὲν ὑπερίσχον ὑγρὸν ἔξω τοῦ σώματος σκληρὸν γίνεται, πηγνύντος αὐτὸ καὶ κερατοῦντος τοῦ ἀέρος· τὸ δὲ ἔνδον ἔτι μεμυκὸς ἁπαλόν ἐστι· καὶ τὸ μὲν σκληρύνεται ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύξεως, τὸ δὲ ἁπαλὸν μένει ὑπὸ τῆς ἔνδον ἀλέας. Οὐκοῦν ἡ ἐπίφυσις τοῦ νέου κέρατος τὸ πρεσβύτερον ὡς ἀλλότριον ἐξωθεῖ, θλίβοντος τοῦ ἔνδον καὶ ἀνωθεῖν τοῦτο ἐθέλοντος καὶ ὀδυνῶντος, καὶ σφύζοντος, ὥσπερ οὖν ἐπειγομένου τεχθῆναι καὶ προελθεῖν. Ἡ γάρ τοι ἰκμὰς πηγνυμένη, καὶ ὑπανατέλλουσα, ἀτρεμεῖν ἀδύνατός ἐστι, δύναται γὰρ καὶ αὐτὴ σκληρά, καὶ ἐπωθεῖται τοῖς προτέροις. Καὶ τὰ μὲν πλείω ἐκθλίβονται ὑπὸ

cornua pleraque interno robore expelluntur; nonnulla arborum ramis circumplicata, et feram ad curſum incitatam vi impedientia, abrumpuntur; et ſic veteribus eliſis, recentia ad erumpendum parata naturae munere proferuntur.

C A P. XIX.

De genere Bubulo caſtrato et non caſtrato, quomodo cornibus differat.

BVBVLO pecori caſtrato Democritus ait tortuoſa, gracilia, longa naſci cornua; contra teſtibus praedito enaſci ſecundum radicem craſſa, recta, minuſque prolixa; eoſdemque latiori, quam alteros, fronte eſſe. Nam hic ibidem cum multae venae ſunt, ab iis oſſa dilatantur; ſimul et cornuum eruptio, quoniam craſſior exſiſtat, frontis latitudinem promovet: caſtratis vero, quod ſedes cornuum et initium enaſcendi perparvum habeat circulum, minus, ut ait, haec pars dilatatur.

C A P. XX.

De Bobus mutilis.

PORRO mutili boves, foraminulentam, ut Democritus vocat, cranii partem, et poris ſeu meatibus plenam, non habent; ſed os univerſum ſolidum, quod cum adfluxum humorum non admittat, ut cornibus nudi ac mutili ſint, in cauſa eſt. Venae etiam circa idem os cum pertenues et infirmae ſint, minus alimenti continent. Sed cervix quoque mutilorum boum neceſſario ſiccior eſt; cum in ea ſimiliter graciliores habeantur venae, et idcirco minus validae. Ceterum Arabicis vaccis egregia naſcuntur cornua; quod ad ea ſcilicet, inquit ille, humor copioſus, unde generoſa

τῆς ἰσχύος τῆς ἔνδον· ἤδη δέ τινα καὶ κλάδοις περισχεθέντα, καὶ ἐμποδίζοντα εἰς τὸν ὠκὺν δρόμον ὑπὸ ῥώμης τὸ θηρίον ὠθέμενον, ἀπήῤῥαξε· καὶ τὰ μὲν ἐξώλισθε, τὰ δὲ ἕτοιμα ἐκκύπτειν ἡ φύσις προάγει.

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῶν τομίων Βοῶν, καὶ μὴ τομιῶν, πῶς διαφέρουσι κατὰ τὰ κέρατα.

ΟΙ τομίαι βόες, Δημόκριτος λέγει, σκολιά, λεπτά, καὶ μακρὰ φύεται τὰ κέρατα αὐτοῖς· τοῖς δὲ ἐνόρχοις παχέα τὰ πρὸς τῇ ῥίζῃ, καὶ ὀρθά, καὶ πρὸς μῆκος προήκοντα ἧττον· καὶ πλατυμετώπους εἶναι λέγει τούτους τῶν ἑτέρων πολλῷ μᾶλλον. Τῶν γὰρ φλεβῶν πολλῶν ἐνταῦθα οὐσῶν, εὐρύνεσθαι τὰ ὀστέα ὑπ᾽ αὐτῶν· καὶ ἡ ἔκφυσις δὲ τῶν κεράτων παχυτέρα οὖσα, εἰς πλάτος τὸ αὐτὸ τῷ ζώῳ μέρος προάγει καὶ ἐκείνη· οἱ δὲ τομεῖς μικρὸν ἔχοντες τὸν κύκλον τῆς ἕδρας τῆς τῶν κεράτων, πλατύνονται ἧττον, φησί.

ΚΕΦ. κ΄.

Περὶ τῶν ἀκεράτων Ταύρων.

ΟΙ δὲ ἄκερω ταῦροι τὸ θρηνῶδες, οὕτω δὲ ὀνομάζει Δημόκριτος, ἐπὶ τοῦ βρέγματος οὐκ ἔχοντες (εἴη δ᾽ ἂν τὸ σηραγγῶδες λέγων) ἀντιτύπου τοῦ παντὸς ὄντος ὀστέου, καὶ τὰς συῤῥοίας τῶν χυμῶν οὐ δεχομένου, γυμνοί τε καὶ ἄμοιροι γίνονται τῶνδε τῶν ἀμυντηρίων. Καὶ αἱ φλέβες δὲ αἱ κατὰ τοῦ ὀστέου τοῦδε ἀτροφώτεραι οὖσαι, λεπτότεραί τε καὶ ἀσθενέστεραι γίνονται. Ἀνάγκη δὲ καὶ ξηρότερον τὸν αὐχένα τῶν ἀκεράτων εἶναι· λεπτότεραι γὰρ καὶ αἱ τούτων φλέβες, ταύτῃ τοι καὶ ἐῤῥωμέναι ἧττον. Ὅσαι δὲ Ἀράβιοι βόες θήλειαι μέν εἰσι τὸ γένος, εὐφυεῖς δὲ ἐς τὰ κέρατα· καὶ ταύταις τις ἐπισύῤῥοια πολλὴ τῶν χυμῶν, φησὶ, τροφὴ τῆς εὐγενοῦς βλάστης τοῖς

generoſa illa germina nutriuntur, confluat. Ex iiſdem quae cornibus carent, os humorem capere ſolitum ſolidius habent, et haudquaquam hunc ipſum ſibi humorem recipere idoneum. In ſumma igitur, incrementi cauſa cornibus exſiſtit influentia, quam ſane plurimae et craſſiſſimae venae humore, quantum ferre poſſunt, gravidatae infundunt.

CAP. XXI.

Quod Aquila infantem ſervavit.

EST et amor et benignitas erga homines animalibus propria. Nam aquila olim infantem ſervavit. Sed operae pretium eſt hiſtoriam integram explicare, amplum ſententiae noſtrae teſtimonium futuram. Sacchorae Babyloniorum regis naſciturum e filia nepotem, et regnum avo adempturum, Chaldaei praedixerunt. Hoc ille metuens, ut aliquid joco dicam, Acriſius erga filiam ſuam redditur; arctiſſima enim cuſtodia eam adſervari juſſit. At filia (nam Babylonii regis ſapientiam ſuperabat fatum) ex obſcuro homine foetu concepto peperit. Natum autem ex ea infantem cuſtodes regis metu ex arce civitatis, ubi filia incluſa erat, praecipitarunt. Aquila vero acutiſſimis oculis infantem dejici videns, priuſquam terrae allideretur, volando ſubiens eum dorſo excepit, et in hortum quendam deportatum leniter depoſuit. Ille autem, qui horti curam agebat, pulcro puerulo conſpecto, eum dilexit, atque educavit; idemque Gilgamus appellatus Babyloniorum rex fuit. Hoc ſi cui fabula videtur, me quoque non approbare illi fatebor. Audio tamen Achaemenen Perſam quoque, a quo nobilis Perſarum proſapia deſcendit, aquilae alumnum fuiſſe.

κέρασίν ἐστιν. Ἄκερω δὲ καὶ αὗται, ὅσαι τὸ δεκτικὸν τῆς ἰκμάδος ὀστέον στερεώτερόν τε ἔχουσι καὶ δέχεσθαι τοὺς χυμοὺς ἥκιστον. Καὶ συνελόντι εἰπεῖν, αὔξης ἡ ἐπιῤῥοὴ αἰτία τοῖς κέρασι, ταύτην δὲ ἄρα ἐποχετεύουσι φλέβες πλεῖσταί τε, καὶ παχύταται, καὶ ὑγρὸν κύουσαι, ὅσον καὶ δύνανται στέγειν.

ΚΕΦ. κά.

Ὅτι καὶ Αἰετὸς ἀνθρώπου βρέφος ἔσωσε.

Ἴδιον δὲ τῶν ζώων καὶ ἡ φιλανθρωπία. Αἰετὸς γοῦν ἔθρεψε βρέφος. Καὶ εἰπεῖν τὸν πάντα λόγον ἐθέλω, ὡς ἂν γένοιτο μάρτυς ὧν προεθέμην. Βαβυλωνίων βασιλεύοντος Σακχόρου, Χαλδαῖοι λέγουσι τὸν γινόμενον ἐκ τῆς ἐκείνου θυγατρὸς, τὴν βασιλείαν ἀφαιρήσεσθαι τὸν πάππον· καὶ Χαλδαίων μὲν ἦν τὸ προειρημένον θέσπισμα. Τοῦτο ἐκεῖνος πέφρικε, καὶ, ἵνα εἴπω τι καὶ ὑποπαίξας, Ἀκρίσιος γίνεται εἰς τὴν παῖδα· ἐφρούρει γὰρ πικρότατα. Λάθρα δὲ ἡ παῖς (ἦν γὰρ τοῦ Βαβυλωνίου σοφώτερον τὸ χρεὼν) τίκτει ὑποπλησθεῖσα ἔκ τινος ἀνδρὸς ἀφανοῦς. Τοῦτον οὖν οἱ φυλάττοντες δέει τοῦ βασιλέως ἔῤῥιψαν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, ἦν γὰρ ἐνταῦθα ἀφειργμένη ἡ προειρημένη. Οὐκοῦν ὁ αἰετὸς τὴν ἔτι τοῦ παιδὸς καταφορὰν ὀξύτατα ἰδὼν, πρὶν ἢ τῇ γῇ προσαῤῥαχθῆναι τὸ βρέφος, ὑπῆλθεν αὐτὸ, καὶ τὰ νῶτα ὑπέβαλεν, καὶ κομίζει ἐς κῆπόν τινα, καὶ τίθησι πεφεισμένως εὖ μάλα. Ὁ τοίνυν τοῦ χώρου μελεδωνὸς καλὸν παιδίον θεασάμενος, ἐρᾷ αὐτοῦ, καὶ τρέφει· καὶ καλεῖται Γίλγαμος καὶ βασιλεύει Βαβυλωνίων. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ μῦθος τοῦτο, σύμφημι πειρώμενον εἰς ἰσχὺν κατεγνωκέναι αὐτόν. Ἀλλ' Ἀχαιμένη μὲν τὸν Πέρσην, ἀφ' οὗ κάτεισιν ἡ τῶν Περσῶν εὐγένεια, αἰετοῦ τρόφιμον ἀκούω γενέσθαι.

CAP. XXII.

De Canibus circa templum Dianae in Creta.

In Creta Dianae Roccaeae templum eſt, circa quod cum rabie corripiuntur canes, vehementer ex ea laborant; adeo quidem, ut ex promontorio in mare ſe praecipites dent.

CAP. XXIII.

De Leonibus manſuetis in aede Adonidis.

In Elymaea regione Adonidis templum eſt, et in eo manſueti leones, qui homines templum ingredientes, tanquam ſalutatos, adulando excipiunt. Eos ſi ad cibum advoces, tanquam invitati convivae accedunt; et quicquid porrexeris, poſtquam acceperint, modeſte et decenter abeunt.

CAP. XXIV.

De Hygrophoenice piſce in mari Rubro.

Piscem in mari Rubro naſci ferunt, cui nomen hygros [hoc eſt, humidus vel aquaticus] phoenix; is nigris lineis, quas coeruleae variant maculae, diſtinguitur.

CAP. XXV.

De Lacerto, Charace, et Sagittario, ejuſdem maris piſcibus.

Eiusdem maris lacertus eſt, cujus magnitudo ei, qui naſcitur apud nos, aequalis eſt; ſed virgatus ſpectatur, lineis nimirum aureolis circumdatur a branchiis ad caudam pertinentibus, quas

ΚΕΦ. κβ´.

Περὶ τῶν Κυνῶν τῶν παρὰ τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Κρήτῃ.

ΕΝ δὲ Κρήτῃ Ῥοκκαίας, οὕτως Ἀρτέμιδος καλεῖται νεὼς, ἐνταῦθα οἱ κύνες λυττῶσιν ἰσχυρῶς, ἐς ταύτην ὅταν τὴν νόσον ἐμπέσωσιν· εἶτα μέντοι ἑαυτοὺς ἐκ τῆς ἄκρας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠθοῦσιν εἰς τὴν θάλατταν.

ΚΕΦ. κγ´.

Περὶ τῶν ἐν Ἀδώνιδος τιθασσῶν Λεόντων.

ΕΝ τῇ Ἐλυμαίᾳ χώρᾳ νεώς ἐστιν Ἀδώνιδος, καί εἰσιν ἐνταῦθα τιθασσοὶ λέοντες, καὶ τοὺς ἐς τὸν νεὼν παριόντας ἀσπάζονταί τε καὶ σαίνουσι. Καὶ εἰ καλοίης ἐσθίειν, οἷδε ὡς κλητοὶ δαιτυμόνες ἔρχονται· καὶ ὅσ᾽ ἂν ὀρέξῃς λαβόντες, εἶτα ἀπίασι σωφρόνως τε καὶ κεκοσμημένως.

ΚΕΦ. κδ´.

Περὶ τοῦ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ καλουμένου Ὑγροῦ Φοίνικος.

ΕΝ τῇ θαλάσσῃ τῇ Ἐρυθρᾷ ἰχθὺς γίνεται, φασὶ, καὶ ὄνομα αὐτῷ ὑγρὸς φοῖνιξ· καὶ γραμμὰς ἔχει μελαίνας, καὶ μεταξὺ τούτων κυανέαις σταγόσι κατέστικται.

ΚΕΦ. κέ.

Περὶ Σαύρου, καὶ Χάρακος, καὶ Τοξότου τῆς αὐτῆς θαλάττης ἰχθύων.

ΤΩι δὲ σαύρῳ τῷ ἐκεῖθι τὸ μὲν μῆκος, τῷ κατὰ τὴν ἡμετέραν γινομένῳ ἴσον ἐστί· ῥάβδοι δὲ αὐτὸν περιέρχονται χρυσῷ προσεικασμέναι, ἀπὸ τῶν βραγχίων ἐς τὴν οὐρὰν καθή-
κουσαι,

quas media argentea diſtinguit; ore eſt hianti, maxilla inferior eminet in ſuperiorem; virides oculos habet, quos aureo fulgore palpebrae ambiunt. Ejus item maris foetura eſt charax nuncupatus piſcis; is pinnas habet et utrinque et in tergo auricolores, inferiores partes purpureis cingulis illuſtrantur, ſimiliter ejuſdem cauda auri colorem gerit, purpureus color medios oculos pulchre adumbrat. Sagittarius in eodem mari procreatur, echini ſpeciem et ſimilitudinem habens; ac firmis et longis armatur aculeis.

CAP. XXVI.
De Hyſtrice Libyca.

HYSTRICES Libycae eos, a quibus attinguntur, acerbe pungunt, et aculei eorum non leves dolores inferunt; quinetiam ſi mortuae ſint, aculeorum puncturas noxias eſſe aiunt.

CAP. XXVII.
De Simia maris Rubri.

EST etiam in mari Rubro ſimia, non piſcis quidem haec, ſed beſtia cartilaginea, velut ſquamarum expers, non magna. Colore eſt terreſtri ſimilis, tum facie ſpeciem ſimilitudinemque ejuſdem gerit. Non piſceo tegmine reliquum corpus, ſed illiuſmodi circumveſtitur, cujuſmodi teſtudinis involucrum eſt. Eadem, ſimiliter atque terreſtris, leviter ſima eſt; reliquum corpus inſtar torpedinis latum eſt, ut dicas avem eſſe alas explicantem; et cum natat, volare videtur. In hoc vero a terreſtri differt, quod

κουσαι, μέση δὲ αὐτὰς διαλέμνει χρυσῆ ἀργύρῳ προσεικασμένη· τὸ στόμα δὲ αὐτῷ κέχηνε, ϗ ἡ κάτω γένυς ἐς τὴν ἄνω νεύειν ὑποπέφυκε· πρασίνους δὲ ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. Βλέφαρα δὲ αὐτοὺς περιέρχεται χρυσοειδῆ. Ἔστι δὲ ϗ ὁ χάραξ ὁ καλούμενος τῆς αὐτῆς θαλάττης θρέμμα· ἔχει δὲ πτερύγια, ϗ χρυσῷ προσείκασται, ὅσα γε ἰδεῖν τὰ παρ' ἑκάτερα, ϗ νωτιαῖα ὅσα, ϗ ταῦτα ἔχει χρυσοειδῆ· κατωτέρω δὲ ἄρα εἰσὶ πορφυραῖ ζῶναι τὴν χρόαν, χρυσοειδὲς δὲ ϗ τὸ οὐραῖόν μοι νόει τοῦ αὐτοῦ, πορφυραῖ δὲ ἄρα γε σκιαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ μέσους ἐς κάλλος εἰσγράφουσιν. Ὁ δὲ τοξότης ἐν τῇ αὐτῇ θαλάττῃ γενόμενος, ἐχίνῳ ὅμοιός ἐστι τὸ εἶδος· κέντρα δὲ ἔχει στερεὰ ϗ μακρά.

ΚΕΦ. κϛ΄.

Περὶ Ὕστριχος τῆς Λιβυκῆς.

ΑΙ δὲ ὕστριχες αἱ Λιβυκαὶ κεντοῦσί γε τοὺς ἁπτομένους πικρῶς· ϗ μέντοι ϗ ὀδύνας ἐνεργάζονται χαλεπὰς τὰ κέντρα· ϗ τεθνεώτων δὲ πονηρὰ τὰ ἐκ τῶν ἀκανθῶν νύγματα ἀπαντᾷ, ὥς φασιν.

ΚΕΦ. κζ΄.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ Πιθήκου.

ΕΣτι δὲ ἐν θαλάττῃ τῇ ἐρυθρᾷ ϗ πίθηκος, οὐκ ἰχθύς, ἀλλὰ σελαχῶδες ζῶον, οἱονεὶ ἄλεπον, οὐ μέγα δὲ οὐδὲ τοῦτο. Ἔοικέ γε μὴν τῷ χερσαίῳ ὁ θαλάσσιος τὴν χρόαν, ϗ τὸ πρόσωπον δὲ πιθηκῶδές οἱ ἐστί· προβέβληται δὲ τοῦ λοιποῦ σώματος ἔλυτρον, οὐκ ἰχθυῶδες, ἀλλὰ ὥς γε τὸ τῆς χελώνης εἶναι. Ὑπόσιμος δὲ ϗ οὗτος, οἷα δήπου ϗ ὁ χερσαῖος· τὸ ἄλλο σῶμα πλατὺς, κατὰ σχῆμα τὸ τῆς νάρκης, ὡς εἰπεῖν ὄρνιν εἶναι τὰς πτέρυγας ἁπλώσαντα· ϗ νηχόμενός γε ἔοικε πετομένῳ. Παραλλάττει δὲ τῷ χερσαίῳ ϗ ταύτῃ, κατάστικτός

ἐστι·

quod varie diſtinguitur; et ruffa eſt cervice, ut branchiis quoque. Os vero non in ſumma facie oblongum ei prominet, ſed hac etiam parte modice ſima terreſtrem repraeſentat ſibi cognatam.

CAP. XXVIII.

De avibus ſonum mutantibus, ut Luſcinia, Merula, Turdo, tam volucri, quam marina; item de Merula marina, aliiſque, et de Lupo cervario.

LVSCINIA colorem et vocem per aeſtatem in aliam ſpeciem immutat; neque enim ſic cantum variat, diſtinguit, inflectit, acuit, quemadmodum verno tempore. Merula aeſtate quidem canit: at hieme ſtrepit, et inconditam vocem edit; et, quaſi veſtis mutatione facta, ex nigro colore in ruffum convertitur. Turdus vero conſpicitur magis murino colore, aeſtate varietate circa collum coloris diſtinguitur. Et vero piſces ex alio colore in alium mutabiles ſunt, ut turdi, merulae, fucae, maenides. Lupi item cervarii, ut Ariſtoteles refert, aeſtivo tempore a pilis nudi, hiberno contra hirti efficiuntur.

CAP. XXIX.

De Siluro.

IN Bubaſto Aegyptia ſtagnum eſt, quod cicures permultos ſiluros, eoſque piſcium manſuetiſſimos alit; quibus fruſta panis objiciunt, ad quae certatim ii adſilientes paſcuntur. Iidem etiam in fluminibus procreantur, ut in Cydno Ciliciae fluvio: ſed ii quidem idcirco minuti proveniunt, quod ejus confluens nitidiſſimus et frigidus ſit; quo non ipſi delectantur, ſed turbido

potius

ἐστι· πυῤῥοὶ δέ εἰσιν οἱ κατὰ τοῦ ἰνίου πλατεῖς, ὡς βράγχια. Τὸ δὲ στόμα οὐκ ἐπ' ἄκρῳ τῷ προσώπῳ ἔχει μακρὸν, ξυμφυῶς δὲ τῇ τοῦ χερσαίου πλάσει, καὶ κατὰ τοῦτο ὁ ἰχθὺς εἰκασμένος.

ΚΕΦ. κή.

Περὶ τῶν ὀρνίθων τῶν μεταβαλλόντων τὰς ᾠδὰς, οἷον Ἀηδόνος, Κοσσύφου, Κίχλης, πηνῆς τε καὶ θαλαττίας· ἔτι δὲ Κοσσύφου καὶ αὐτοῦ θαλαττίου, καὶ λοιπῶν ἑτέρων, καὶ Θωὸς τοῦ χερσαίου.

Η Ἀηδὼν διὰ τοῦ θέρους καὶ τὴν χρόαν ἐκτρέπει εἰς εἶδος ἕτερον, καὶ μεταβάλλει τὸ φώνημα· οὐ γὰρ ᾄδει πολυήχως καὶ ποικίλως, ἑτέρως δὲ ἤπερ οὖν διὰ τοῦ ἦρος. Κόσσυφος δὲ θέρους μὲν ᾄδει, χειμῶνος δὲ παταγεῖ, καὶ τεταραγμένον φθέγγεται· καὶ τὴν χρόαν, ὡς στολὴν, μεταμφιασάμενος ὑπὸ τοῦ πρόσθεν μέλανος ὑπόξανθός ἐστιν. Ἥγε μὴν κίχλη χειμῶνός ἐστι ψαροτέρα ἰδεῖν, θέρους δὲ τὸν αὐχένα ποικίλον ἐπιδείκνυσι. Καὶ ἰχθῦς δὲ τὴν χρόαν μεταβλητικοὶ οἵδε, κίχλαι τε, καὶ κόσσυφοι καὶ φυκίδες τε, καὶ μαινίδες. Οἱ δὲ θῶες, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, διὰ μὲν τοῦ θέρους εἰσὶ ψιλοὶ, δασεῖς δὲ διὰ τοῦ χειμῶνος.

ΚΕΦ. κθ΄.

Περὶ Σιλούρου.

ΕΝ Βουβάστῳ δὲ τῇ Αἰγυπτίᾳ λίμνη ἐστὶ, καὶ τρέφει Σιλούρων πάμπολυ πλῆθος, καὶ χειροήθεις εἰσὶν οὗτοί γε, καὶ ἰχθύων πρᾳότατοι· καὶ ἐμβάλλουσιν αὐτοῖς ἄρτων τρύφη, οἱ δὲ ἀνασκιρτῶσι, καὶ πηδῶντες ἄλλος πρὸ ἄλλου τὰς ἐμβαλλομένας τροφὰς ἐκλέγουσι. Γίνεται δὲ ἄρα ὁ ἰχθὺς ὅδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὥσπερ οὖν ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κιλικίῳ· βραχὺς δὲ οὗτός ἐστι τὸ μέγεθος· τὸ δὲ αἴτιον· οὐ τρέφει ἀφθόνως διειδὲς νᾶμα καὶ καθαρὸν, καὶ προσέτι καὶ ψυχρὸν, καὶ τοιοῦτος δὲ ὁ Κύδνος ἐστί· τεθο-

potius, ac plane limoſo, eoque pingueſcunt. Pyramus quidem atque Sarus, Ciliciae fluvii, eos longe pleniores ferunt; tum Orontes Syrorum fluvius eos progignit; Ptolemaeorum item fluvius, et Apamienſe ſtagnum, maximos generant.

CAP. XXX.

Quod multis in locis manſuefacti et cicures ſint Piſces, et, ſi appellantur, ſe vocantibus obtemperent.

PERMVLTIS quidem locis manſuefacti piſces, et ſe appellantibus obtemperantes, et cibos objectos libenter excipientes, aluntur: ut in Epiroticae, olim nuncupatae Stephanepoleos, templo Fortunae, in vivariis [ſive canalibus] utrinque juxta adſcenſum; atque in Peloro Siculo, olim Syracuſiorum propugnaculo. In templo etiam Iovis Labrandei fons nitidus manſuetos piſces habet, monilibus et aureolis inauribus ornatos; quod quidem templum ſeptuaginta ſtadia ab urbe Mylaſiorum diſtat. Ex hujus Iovis ſtatua gladius eſt appenſus, et colitur deus Carii Stratiique cognomine; quod Cares primi ſtipendia meruerunt, et pecunia militarunt, loris clypeos appenderunt, criſtas galeis accommodarunt. Cares autem ſunt appellati a Care Iovis et Cretae filio; at Iupiter Labrandeus nominatus eſt, quod multo et impetuoſo imbre pluiſſet. In Chio ad portum nuncupatum Γερόντων [ſenum] cicurum magnus eſt piſcium numerus, quos Chii ad ſolatium ſenectutis exacta aetate adfectis alunt. Inter Euphratem et Tigridem regione media fons intereſſe praedicatur, cujus aqua uſque ad imam ſedem perlucida eſt, et aquam limpidiſſimam emittit, unde fluvius emanat Burrhas, ubi piſcium manſuetorum

greges

λωμένῳ δὲ ϗ ἰλύος μεςῷ φιληδεῖ μᾶλλον, ϗ ἐνταῦθα πιαίνεται. Πύραμος δὲ ϗ Σάρος τρέφȣσι τȣ́των ἀθρόȣς, ϗ ȣ̃τοι δὲ Κίλικές εἰσι· εἶεν δ' ἂν οἱ αὐτοὶ τρόφιμοι ϗ Ὀρόντȣ τȣ̃ Σύρων· ϗ μέντοι ϗ Πτολεμαίων ποταμὸς μεγίςȣς τρέφει, ϗ λίμνη δὲ ἡ Ἀπαμεῖτις.

ΚΕΦ. λ'.

Ὅτι πολλαχόθι εἰσὶ χειροήθεις Ἰχθῦς ϗ πρᾶοι, ϗ ἐν τῷ καλεῖσθαι ὑπακȣ́οντες.

Χειροήθεις δὲ ἰχθῦς, ϗ ὑπακȣ́οντες τῇ κλήσει, ϗ τροφὰς ἀσμένως δεχόμενοι, πολλαχόθι ϗ εἰσὶ, ϗ τρέφονται· ὥσπερȣ̃ν ϗ ἐν Ἠπείρῳ, ἐνεςῶτι μὲν τῇ πόλει, ἣν ἐκάλȣν πάλαι Στεφανήπολιν, ἐν τῷ νεῷ τῆς Τύχης, ἐν ταῖς παρ' ἑκάτερα ἀνιόντων δεξαμεναῖς· ϗ ἐν Χλωρῷ δὲ τῆς Σικελίας, ὅπερ ἦν πάλαι Συρακȣσίων φρȣ́ριον. Καὶ ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τȣ̃ Λαβράνδεω Διός ἐςι κρήνη διειδȣ̃ς νάματος, ϗ ἔχȣσιν ὁρμίσκȣς χρυσȣ̃ς, ϗ ἐλλόβια· χρυσᾶ μέντοι ϗ ταῦτα· ἀφέςηκε δὲ ὁ νεὼς τȣ̃ Διὸς τȣ̃δε τῆς Μυλασέων πόλεως ςαδίȣς ἑβδομήκοντα. Εἰς τόδε ἄγαλμα ξίφος παρήρτηται, ϗ τιμᾶται, καλȣ́μενος Κάριός τε ϗ Στράτιος· πρῶτοι γὰρ οἱ Κᾶρες ἀγορὰν πολέμȣ ἐπενόησαν, ϗ ἐςρατεύσαντο ἀργυρίȣ, ὄχανά τε ταῖς ἀσπίσι προσήρτησαν, ϗ λόφȣς ἐνέπηξαν τοῖς κράνεσιν. Ἐκλήθησαν δὲ τὸ ὄνομα τȣ̃το ὑπὸ Καρὸς τȣ̃ Κρήτης ϗ Διὸς, Ζεὺς δὲ Λαβρανδεὺς ὕσας λάβρῳ ϗ πολλῷ τὴν ἐπωνυμίαν τήνδε ἠνέγκατο ἔχειν. Καὶ ἐν τῷ Χίῳ δὲ, ἐν τῷ καλȣμένῳ Γερόντων λιμένι, τιθασσῶν ἰχθύων πλῆθός ἐςιν, ȣ̔́σπερ ȣ̃ν εἰς παραμυθίαν τȣ̃ γήρως τοῖς πρεσβυτάτοις οἱ Χῖοι τρέφȣσι. Καὶ ἐν τῇ γῇ δὲ τῇ τῶν ποταμῶν τȣ̃τε Εὐφράτȣ ϗ τȣ̃ Τίγριδος μέση πηγὴ ὑμνεῖται, ϗ εἰς βυθὸν κάτω διειδὴς εἶναι, ϗ ἐκβάλλειν ὕδωρ ἰδεῖν λευκὸν, ϗ γίνεται ποταμὸς τὸ ἐκπί-

greges exſultantes errant; praedicant autem incolae fabulam quandam ſacram, nempe Iunonem, celebratis cum Iove nuptiis, in hac aqua ſe abluiſſe, quod et Syri aiunt, unde locus etiamnum ſuavem odorem ſpiret, qui in vicinum etiam aerem circumquaque diſtribuitur.

C A P. XXXI.

Quod animalium feri maxime et manſueti ſint Lupus et Agnus, juxta teſtimonium oraculi Delphici.

ANIMALIVM vim et naturam noſſe ne dii quidem adſpernantur. Siquidem Euryſthenem et Proclem Ariſtomachi filios, cui pater fuit Cleadas, Hyllus avus, proavus Hercules, audio, cum in matrimonium feminas ducere conſtitutum haberent, profectos ad Delphicum oraculum deum conſuluiſſe, quocum Graecorum Barbarorumve adfinitate devincti pulchre et prudenter nuptiis alligati viderentur: iis deum reſpondiſſe, ut eadem via, qua veniſſent, in Lacedaemoniam reverterentur; ubicunque porro terrarum ſumme ferum animal ferens mitiſſimum eis occurreret, inde ducendas uxores eſſe, ſic enim feliciter ipſis et proſpere proceſſurum eſſe. Cui oraculo obtemperantes, cum in Cleonaeorum regionem veniſſent, ipſis occurrit lupus agnum, quem ex aliquo grege diripuerat, portans; ex eo illi conjecerunt Apollinem de iis animalibus oraculo ſignificationem dediſſe, proinde ipſos Theſandri filii Cleonymi, probi viri, filias uxores duxiſſe. Ergo ſi probe dii tenent, quodnam animal ſit manſuetiſſimum, quodque immanitate efferatiſſimum; neque nobis negligendum naturas eorum noſſe.

C A P.

πλον ὄνομα Βέῤῥας· ἐπᾴδουσί τε τῷ ὀνόματι οἱ ἐπιχώριοι καὶ λόγον ἱερὸν, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· ἡ Ἥρα μετὰ τοὺς γάμους τοῦ Διὸς ἐνταῦθα ἀπελούσατο, ὥς φασι καὶ Σύροι, καὶ ἐς νῦν ὁ χῶρος εὐωδίαν ἀναπνεῖ, καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ κύκλῳ ταύτῃ κίρναται· καὶ ἐνταῦθα σκιρτῶσιν ἰχθύων πρᾴων ἀγέλαι.

ΚΕΦ. λά.

Ὅτι ἀγριώτατον καὶ πρᾳότατον ζώων Λύκος καὶ Ἀρνὸς, κατὰ τὴν ἐκ Δελφῶν μαρτυρίαν.

ΤΑ δὲ ἴδια τῶν ζώων εἰδέναι οὐδὲ θεοὶ ὑπερορῶσιν. Ἀκούω γοῦν Εὐρυσθένην καὶ Προκλέα τοὺς Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεάδα, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέος, παῖδας, βουλομένους ἄγεσθαι γυναῖκας, ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς τὸν θεὸν ἐρέσθαι, τίνι ἂν κηδεύσαντες Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, εἶτα μέντοι καλῶς καὶ εὐβούλως γῆμαι δόξαιεν· τὸν δὲ θεὸν αὐτοῖς ἀποκρίνασθαι, ἐπανιέναι μὲν εἰς Λακεδαιμονίαν, ὑποστρέφειν δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην, καθ᾽ ἣν καὶ ἀφίκοντο· ἐν ᾗ δ᾽ ἂν αὐτοῖς χώρᾳ τὸ ἀγριώτατον ἀπαντήσῃ ζῶον φέρον τὸ πρᾳότατον, ἐντεῦθέν τοι ἁρμόσασθαι γάμους, οὕτως γὰρ αὐτοῖς ἔσεσθαι λῷον. Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο, οἱ δὲ γίνονται κατὰ τὴν Κλεωναίων χώραν, καὶ ἐντυγχάνει αὐτοῖς λύκος φέρων ἄρνα ἔκ τινος ποιμένος αὐτὸν ἡρπασμένον· συνέβαλον οὖν ἐκεῖνοι λέγειν ταῦτα τὰ ζῶα τὸν χρησμὸν, καὶ ἡρμόσαντο τὰς Θεσάνδρου τοῦ Κλεωνύμου θυγατέρας, δοκίμου ἀνδρός. Εἰ δὲ οἱ θεοὶ ἴσασι τὸ ἡμερώτατον ζῶον, καὶ τὸ ἀγριώτατον· οὐδὲ ἡμῖν ἀμελὲς τὰς φύσεις αὐτῶν εἰδέναι.

CAP. XXXII.
De Serpentibus Indiae.

Res multas et varias producit India: quarum aliae felicem ſane illam, et admirandam eſſe parentem teſtantur; aliae contra neque ulli ſunt expetendae, neque dignae, quae laudentur, vel deſiderentur. Sed de aliis, quae vel uſum aliquem ſui adferunt, vel ad luxum et oſtentationem faciunt, partim jam dixi, partim dicturus ſum poſtea, faventibus diis; in praeſentia de ſerpentibus tantum regionis illius verba facere ſtatui. Has illa multas variaſque educat, quarum ſpecies omnes perſequi velle infinitum foret. Non ſolum autem hominibus, verum etiam aliis animantibus pernicioſa ſunt. Eademque regio herbas defendentes a venenatorum morſuum pernicie producit, ad quarum uſum et ſcientiam tantopere periti ſunt indigenae, ut quodnam medicamentum cuique ſerpentium adverſetur, probe teneant; ſimul et ne acerrima veneni vis celerrime per corpus manet, neve id ipſum conficiat, praeſens ſibi mutuo ferunt auxilium, quod neceſſarium regio ipſa abunde ſubminiſtrat. Iam porro ſerpentem, qui hominem interfecerit, Indi permultis in hanc rem teſtibus Libycis, et Aegyptiis Thebarum incolis, utentes dicunt, idcirco ſubterraneam latebram ingredi nequire, quia terra ſuis ipſa ſedibus eam non amplius recipiat, et quaſi gremio ſuo in exilium ejiciat; atque hinc poſtea errare, vagari, et pluribus jactatam miſeriis, aeſtivo et hiberno ſub dio aerumnoſum omne aetatis tempus degere, neque amplius a conjugibus adiri, neque ab iis, quos ex ſe procreaverit, parentem agnoſci. Poena igitur homicidii ipſis rationis expertibus a natura inflicta eſt, dei providentia, prout ipſe commemoravi; dictum eſt vero, ut inde diſcat prudens.

CAP.

ΚΕΦ. λβ΄.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Ὄφεων.

ΙΝδῶν γῆ φέρει μὲν πολλὰ ϗ ποικίλα· ϗ τὰ μὲν εὐδαίμονός ἐςι ϗ θαυμαςῆς μαρτύρια φορᾶς· τὰ δὲ οὐκ ἀξιόζηλα αὐτῆς, οὐδὲ οἷα ἐπαινεῖν ἢ ποθεῖν ἄξια. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν λυσιτελῶν, ἢ ἁβρῶν τε, ϗ πολυτελῶν, τὰ μὲν εἶπον, τὰ δὲ εἰρήσεται σὺν τοῖς θεοῖς· τὸ δὲ νῦν ἔχον ὅπως ὠδῖνα ὄφεων ἡ γῆ ἀποδείκνυται, εἰπεῖν ὥρμημαι. Πολλοὺς τίκτει ϗ διαφόρους, ϗ τὸ λειφθὲν τοῖς ἀπείροις ἄπειρον. Οὗτοι οὖν ἄρα οἱ ὄφεις ϗ ἀνθρώπους, ϗ τὰ ἄλλα ζῶα ἀδικοῦσι. Τίκτει δὲ ἡ αὐτὴ γῆ ϗ πόας τῶν δηγμάτων ἀμυντηρίους, ἔχουσί τε αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν τε ϗ σοφίαν οἱ ἐπιχώριοι, ϗ ποῖον φάρμακον ὄφεως τίνος ἀντίπαλόν ἐςι κατεγνώκασι· ϗ ἀμύνουσιν, ὡς ὅτι τάχιςα, ἀλλήλοις ἐπιτεμέσθαι πειρώμενοι τὴν τοῦ ἰοῦ κατὰ τοῦ σώματος ἐπινομὴν ὀξυτάτην τε οὖσαν ϗ ὠκίςην, ϗ ταῦτα μὲν αὐτοῖς εἰς ἐπικουρίαν τὴν ἀναγκαίαν ϗ μάλα εὐπόρως ἀνίησιν ἡ χώρα ϗ ἀφθόνως. Ὄφις δὲ, ὃς ἂν ἀποκτείνῃ ἄνθρωπον, ὡς Ἰνδοὶ λέγουσι, ϗ μάρτυρας ἐπάγουσι Λιβύων πολλοὺς, ϗ τοὺς περὶ Θήβας οἰκοῦντας Αἰγυπτίους, οὐκ ἔτι καταδῦναι ϗ εἰσερπύσαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔχει, τῆς γῆς αὐτὸν μὴ δεχομένης, ἀλλ' ἐκβαλλούσης τῶν οἰκείων, ὡς ἂν εἴποις, φυγάδα κολπῶν· ἀλήτης δ' ἐντεῦθεν ϗ πλάνης περιέρχεται, ϗ ταλαιπωρεῖται ὑπαίθριος, ϗ διὰ τοῦ θέρους, ϗ διὰ τοῦ χειμῶνος, ϗ οὔτε ἔτι σύννομος αὐτῷ πρόσεισιν, οὔτε οἱ ἐξ αὐτοῦ γεινόμενοι γνωρίζουσι πατέρα. Τιμωρία μὲν δὴ ϗ τοῖς ἀλόγοις ἐπ' ἀνδροφονίᾳ παρὰ τῆς φύσεως τοιάδε ἐλέχθη, προνοίᾳ τοῦ θείου, κατά γε τὴν μνείαν τὴν ἐμήν· εἴρηται δὲ εἰς παίδευσιν τῷ συνιέντι.

ΚΕΦ.

CAP. XXXIII.

De Canum et Anserum custodia in Capitolio.

ANSERES ad custodiam praeferendi sunt canibus, quod Romanorum periclitatione constat; quo tempore acerrime a Gallis impugnati sunt, qui eis repulsis jam in urbem invaserant, jamque universam occupabant, Capitolio tantum excepto, quod superare non facile poterant. Hujus igitur loca, quae insidiantes admissura et minus tuta videbantur, custodibus committebant. Consulatum gerebat tum temporis M. Manlius consul, et commissum sibi Capitolium custodiebat. Hic est, qui filium propter fortitudinem et rem bene gestam coronavit; sed, quod extra ordinis sui locum progressus esset, morte affecit. Postquam vero Galli collem sibi undequaque inaccessum animadverterunt, intempesta nocte per insidias adoriri somno profundiore detentos statuerunt; conscensuros autem se sperabant per illam partem, quae tanquam natura satis munita custodibus erat vacua, quod inde insidiaturos Gallos Romani minime credidissent. Atqui ex eo etiam loco collis cum Iovis aede turpiter occupatus fuisset, nisi forte adfuissent anseres; canes enim ad cibum eis objectum silebant, anserum vero proprium est, ad esculenta, quae eis objiciuntur, non quiescere, sed exclamare; suo igitur clangore Manlium et custodes excitarunt. Quamobrem nunc etiam canes apud Romanos poenas luunt quotannis, ad veteris perfidiae memoriam; anseri vero certis diebus suus decernitur honor, et magna cum pompa in foro incedit.

CAP.

ΚΕΦ. λγ'.

Περὶ τῆς τῶν Κυνῶν ϗ Χηνῶν φρȣρᾶς τῆς ἐν τῷ Καπετωλίῳ.

ΦΥλάττειν δὲ ἄρα χηνῶν κύνες ἀχρειότεροι, ϗ τȣ̃το κατεφώρασαν Ῥωμαῖοι· ἐπολέμȣν γȣ̃ν αὐτοῖς οἱ Κελτοὶ, ϗ πάνυ καρτερῶς, ϗ ὠσάμενοί γε αὐτȣ̀ς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἦσαν, ϗ ᾕρητό γε ὑπ' αὐτῶν ἡ Ῥώμη πλὴν τȣ̃ λόφȣ τȣ̃ Καπετωλίȣ, ἦν γὰρ αὐτοῖς ȣ̓κ ἐπιβατὸς ἐκ τȣ̃ ῥάςȣ. Τὰ μὲν ȣ̃ν δοκȣ̃ντα δέξασθαι οἷά τε χωρία τȣ̀ς ἐπιόντας, σὺν ἐπιβȣλαῖς πέφρακτο μέν τισι ταῦτα. Ἦν δὲ ὁ χρόνος, καθ' ὃν Μάρκος Μάλλιος ὑπατεύων τὸν λόφον τὸν προειρημένον ἐγχειρισθέντά οἱ διεφύλαττεν. Οὗτός τοι ϗ τὸν υἱὸν ἀριςεύσαντα μὲν ἀνέδησε ςεφάνῳ· ὅτι δὲ ἐκ τῆς αὐτȣ̃ μετῆλθε τάξεως, ἀπέκτεινεν. Ἐπεὶ δὲ οἱ Κελτοὶ πανταχόθεν ἄβατα ἐθεώρȣν εἶναί σφισι, τῆς νυκτὸς τὸ ἀόρατον ἔκριναν ἐλλοχήσαντες, εἶτα ἐπιθέσθαι καθεύδȣσι βαθύτατα· ἔσεσθαι δὲ ἐπιβατὰ ἑαυτοῖς ἤλπισαν, κατά γε τὸ ἀφύλακτον, ϗ ἔνθα ἠρεμία ἦν, τῶν Ῥωμαίων πεπιςευκότων μὴ ἂν ἐντεῦθεν ἐπιθήσεσθαι τȣ̀ς Γαλάτας. Καὶ μέντοι ϗ ἐκ τȣ́των ἀκλεέςατα ἐλήφθη ἂν ϗ αὐτὸς ϗ ἡ ἄκρα τȣ̃ Διὸς, εἰ μὴ χῆνες παρόντες ἔτυχον· οἱ μὲν γὰρ κύνες πρὸς τὴν ῥιφθεῖσαν τροφὴν κατεσιώπησαν· ἴδιον δὲ ἄρα χηνῶν πρὸς τὰ ῥιπτέμενα εἰς ἐδωδήν σφισι βοᾶν, ϗ μὴ ἀτρεμεῖν· ȣ̓κȣ̃ν ἀνέςησάν τε τὸν Μάλλιόν ἀνακλάγξαντες, ϗ τὴν περικειμένην φυλακήν. Ταῦτά τοι τίνȣσι δίκας οἱ κύνες παρὰ Ῥωμαίοις ϗ νῦν ἀνὰ πᾶν ἔτος, προδοσίας ἀρχαίας μνήμῃ· τιμᾶται δὲ χὴν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, ϗ ἐν φορείῳ πρόεισιν εὖ μάλα πομπικῶς.

CAP. XXXIV.

De Animalibus, quibus diverſae nationes vario modo utuntur.

HAEC etiam non a cognitione ſcientiaque animalium abhorrent. Scythae ligni inopia, quae diis immolant, eorum oſſibus ſuccenſis coquunt. Apud Phryges, ſi quis aratorem bovem occiderit, morte mulctatur. Sagarenſes quotannis ſumma adverſus Minervam obſervantia ei celebrant camelorum certamen, ad curſum enim aptiſſimi et velociſſimi apud eos procreantur. Saracori aſinis neque ad ferenda onera utuntur, neque ad molas, ſed bellatores habent; et quemadmodum equis Graeci inſidentes, ſic aſinis hi bellica pericula ſuſtinent. Quod ſi quis aſinorum apud eos corpulentior eſſe videatur, illum Marti ſacrificant. Clearchus Peripateticus dicit ſolos de Peloponnenſibus Argivos ſerpentem non interimere; et ſi canis in forum ingrediatur certis quibuſdam diebus, quos illi ſacros agunt, et Arneidas vocant, eum interficere. In Theſſalia vero is, qui uxorem ducturus eſt, pro nuptiis ſacrificans, equum bellatorem inducit frenatum, et omnibus armis inſtructum; deinde poſtquam ſacrificium peractum ſit, et pactum cum virgine fecerit, equum uxori habenis ducendum tradit. Iam porro id quam ſignificationem habeat, Theſſalis explicandum relinquo. Tenedii olim praeſtantiſſimam gravidam vaccam Baccho alebant, et, cum peperit, tanquam ſane puerperae inſerviunt; vitulum autem recentem natum cothurnis induti immolant; ſed qui eum ſecuri percuſſit, dicis gratia lapidibus petitur, atque in mare fugit. Eretrienſes Embointho Dianae pecudes mutilas immolant.

ΚΕΦ. λδʹ.

Περὶ Ζώων τῶν παρὰ διαφόροις ἔθνεσι διαφόρῳ μετερχομένων ἔθει.

ΚΑΙ ταῦτα μὲν ὑπὲρ ζώων εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἀπὸ μέσης. Σκύθαι ξύλων ἀπορίᾳ, ἅτινα ἂν καταθύσωσι, τοῖς αὐτῶν ὀστέοις ἕψουσι. Φρύγες δὲ ἐὰν παρ' αὐτοῖς τις ἀροτῆρα ἀποκτείνῃ βοῦν, ἡ ζημία θάνατος αὐτῷ. Σαγαραῖοι δὲ τῇ Ἀθηνᾷ καμήλων ἀγῶνα ὅσα ἔτη σὺν αἰδοῖ τῇ τῆς θεοῦ ἐπιτελοῦσι, γίνονται δὲ ἄρα παρ' αὐτοῖς αὗται δρομικώταταί τε ἅμα καὶ ὤκισται. Σαρακόροι δὲ οὔτε ἀχθοφόρους οὔτε ἀλοῦντας ἔχουσι τοὺς ὄνους, ἀλλὰ πολεμιστάς· καὶ ἐπ' αὐτῶν γε τοὺς ἐνοπλίους κινδύνους ὑπομένουσιν, ὥσπερ οὖν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν ἵππων. Ὅστις δ' ἄρα παρ' αὐτοῖς ὄνων ὀγκωδέστερος εἶναι δοκεῖ, τοῦτον τῷ Ἄρει προσάγουσιν ἱερόν. Λέγει δὲ Κλέαρχος, ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, μόνους Πελοποννησίων Ἀργείους ὄφιν μὴ ἀποκτείνειν· ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν Ἀρνηΐδας οἱ αὐτοί, ἐὰν κύων εἰς τὴν ἀγορὰν παραβάλῃ, ἀναιροῦσιν αὐτόν. Ἐν Θετταλίᾳ δὲ ὁ μέλλων γαμεῖν, θύων τὰ γαμοδέσια, ἵππον εἰσάγει πολεμιστὴν τὸν χαλινὸν περικείμενον, καὶ τὴν ἐνόπλιον σκευήν, καὶ ἐκείνην πᾶσαν· εἶτα ὅταν ἀπὸ τῆς ἱερουργίας γένηται, καὶ σπείσῃ τῇ νύμφῃ, τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ ῥυτῆρος ἀγαγὼν παραδίδωσι. Τί δὲ νοεῖ τοῦτο, Θετταλοὶ λεγέτωσαν. Τενέδιοι δὲ τῷ πάλαι ἂν ἀρίστην Διονύσῳ ἔτρεφον κύουσαν βοῦν, τεκοῦσαν δὲ ἄρα αὐτὴν οἱαδήπου λεχὼ θεραπεύουσι· τὸ δὲ ἀρτιγενὲς βρέφος καταθύουσιν, ὑποδήσαντες κοθόρνους· ὅγε μὴν πατάξας αὐτὸ τῷ πελέκει λίθοις βάλλεται τῇ ὁσίᾳ, καὶ ἔστε ἐπὶ τὴν θάλατταν φεύγει. Ἐρετριεῖς δὲ τῇ Ἐμβοΐνθῳ Ἀρτέμιδι κολοβὰ θύουσι.

CAP. XXXV.

Alii Canes dominorum amantes.

PRAETER ea, quae ſupra dixi, Xanthippi, cui pater fuit Ariphrus, canes domini perſtudioſos fuiſſe audio. Eo enim tempore, cum ingenti bello Perſarum in Graeciam exardeſcente, Athenienſes oraculi juſſu, relicta patria, in claſſem demigrarunt; tum hujuſce, quem modo nominavi, canes una cum domino tranſmittente ipſi ex Attica in Salamina natando trajecerunt. Haec referunt Ariſtoteles et Philochorus.

CAP. XXXVI.

De aqua in Crathide fluvio, et quemadmodum ejus potu Pecora albeſcant; item de Bubus in Euboea.

CONFLVENTEM candidi coloris efficientem Crathis fluvius emittit. Nam ovillum et bubulum pecus, et omnis grex quadrupes, ſicut Theophraſtus ait, ex eo bibens de nigro rufove albus fit. Boves quoque in Euboea fere omnes albi naſcuntur, quare et ἀργιβόειον [albis bobus gaudentem] poetae Euboeam cognominant.

CAP. XXXVII.

De Gallo, qui vini miniſtrum amavit; itemque de Graculo et Apibus.

PHILO dicit eum, qui Nicomedi Bithyniae regi pocula adminiſtraret, a gallinaceo, Centauro nomine, adamatum fuiſſe. Tum graculo formoſus puer in amore fuit; tum etiam apes amatorio adfectu flagrare audio, quamvis earum plurimae a libidine ſint alienae.

CAP.

ΚΕΦ. λέ.

Κύνες ἕτεροι φιλοδέσποτοι.

Πέπυσμαι δὲ πρὸς τοῖς ἤδη μοι προειρημένοις κύνας γενέσθαι φιλοδεσπότες, ὡς Ξανθίππε τε Ἀρίφρε. Μετοικιζομένων γὰρ τῶν Ἀθηναίων ἐς τὰς ναῦς, ἡνίκα τε χρόνε ὁ Πέρσης τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε, κὴ ἔλεγον οἱ χρησμοὶ λῷον εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν μὲν πατρίδα ἀπολιπεῖν, ἐπιβῆναι δὲ τῶν τριήρων· ἐδὲ οἱ κύνες τε προειρημένε ὑπελείφθησαν, ἀλλὰ συμμετῴκισαν τῷ Ξανθίππῳ, κὴ διανηξάμενοι ἐς τὴν Σαλαμῖνα ἀπέβησαν. Λέγετον δὲ ἄρα ταῦτα Ἀριστοτέλης κὴ Φιλόχορος.

ΚΕΦ λϛ΄.

Περὶ τε ὕδατος τε ἐν τῷ Κράθει, κὴ ὡς λευκαίνει τὰ Θρέμματα· κὴ περὶ τῶν Βοῶν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ.

Τὸ ὕδωρ ὁ Κρᾶθις λευκῆς χρόας ποιητικὸν μεθίησι ποταμὸς ὤν. Τὰ γεν πρόβατα πιόντα αὐτε, κὴ οἱ βόες, κὴ πᾶσα ἡ τετράπες ἀγέλη, καθά φησι Θεόφραστος, λευκὰ ἐκ μελάνων ἐγένετο ἢ πυῤῥῶν. Καὶ ἐν Εὐβοίᾳ δὲ οἱ βόες λευκοὶ τίκτονται σχεδὸν πάντες, ἔνθεν κὴ ἀργιβόειον ἐκάλεν οἱ ποιηταὶ τὴν Εὔβοιαν.

ΚΕΦ. λζ΄.

Περὶ Ἀλεκτρυόνος, ὃς ἠράσθη τε οἰνοχόε· κὴ περὶ Κολοιε τε κὴ Μελισσῶν.

Οἰνοχόε βασιλικε, κὴ ἦν ὁ βασιλεὺς Νικομήδης ὁ Βιθυνῶν, ἀλεκτρυὼν ἠράσθη, Κένταυρος ὄνομα· κὴ λέγει Φίλων τετο. Ἠράσθη δὲ ἄρα κὴ κολοιὸς ὡραίε παιδός· κὴ μελίττας δέ τινας ἐρωτικὰς εἶναι πέπυσμαι, εἰ κὴ αἱ πλείες σωφρονεσι.

ΚΕΦ.

CAP. XXXVIII.
De Sphinge et Sue alato.

SPHINGEM, quicunque vel picturae vel plasticae operam dant, fingere alatam solent. Ceterum apud Clazomenios suem alatum exortum fuisse audio, qui Clazomenios agros vastaret; quod quidem ipsum in libro De Clazomeniorum finibus Artemon confirmavit, unde illic locus decantatus *Sus alatus* nominatur. Id quod si cuipiam fabula videatur, non prohibeo; ego, quod de animali dictum ab aliis non ignorabam, non invitus retuli.

CAP. XXXIX.
De Dracone et Ophiogenis.

HALIAE Sybaridis filiae, cum in Phrygia lucum Dianae ingressa esset, draco quidam sacer conspectu praegrandis apparuit, et cum ea coivit; unde Ophiogenae dicti primam sui generis originem trahunt.

CAP. XL.
Quaenam Animalia a quibus cultu vel honore afficiantur.

LVPVM Delphi colunt, Samii ovem venerantur, leaenam Ampraciotae; causas autem, quamobrem hujusmodi bestias divini cultus honore prosequantur, non alienum est explicare. Delphis aurum sacrum furto direptum, et in Parnasso defossum, sicut dicit Polemon, investigavit lupus; Samiis item aurum furto sublatum ovis invenit; quare Mandrabolus Samius Iunoni ovem consecravit, ut Aristoteles tradit. Ampraciotae leaenam, quod tyrannum ipsorum Phaylum dilacerasset, idcirco ut suae libertatis vindicem

ΚΕΦ. λή.

Περὶ Σφιγγὸς καὶ τῆς πλερωτῆς Ὑός.

ΤΗΝ σφίγγα ὑπόπλερον γράφουσί τε καὶ πλάττουσι πᾶν ὅσον περὶ χειρουργίας σπουδαῖον καὶ πεπονημένον. Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομενίοις σῦν γενέσθαι πτηνὸν, ὅπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὅροις τοῖς Κλαζομενίων, ἔνθεν τοι καὶ χῶρος ἐκεῖ κέκληται, ὑὸς πτερωτῆς ὀνομαζόμενός τε καὶ ᾀδόμενος. Τοῦτο δὲ εἴ τῳ δοκεῖ μῦθος εἶναι, δοκείτω· ἐμὲ δ' οὖν περὶ ζώου λεχθὲν, καὶ μὴ λαθὸν, οὐκ ἐλύπησεν εἰρημένον.

ΚΕΦ. λθ'.

Περὶ Δράκοντος καὶ τῶν καλουμένων Ὀφιογενῶν.

ΑΛίᾳ τῇ Συβάρεως περιϊούσης εἰς ἄλσος Ἀρτέμιδος, ἦν δὲ ἐν Φρυγίᾳ τὸ ἄλσος, δράκων ἐπεφάνη θεῖος, μέγιστος τὴν ὄψιν, καὶ ὡμίλησεν αὐτῇ· καὶ ἐντεῦθεν οἱ καλούμενοι Ὀφιογενεῖς τῆς σπορᾶς τῆς πρώτης ὑπῆρξαν.

ΚΕΦ. μ'.

Τίνα παρὰ τίσι τιμᾶται Ζῶα.

ΤΙμῶσι δὲ ἄρα Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον, Ἀμπρακιῶταί γε μὴν τὸ ζῶον τὴν λέαιναν· τὰ δὲ αἴτια τῆς ἑκάστου τιμῆς εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἔξω τῆσδε τῆς σπουδῆς. Δελφοῖς μὲν χρυσίον ἱερὸν σεσυλημένον, καὶ ἐν τῷ Παρνασσῷ κατορωρυγμένον, ἀνίχνευσεν ὁ λύκος· Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε, καὶ ἐντεῦθεν Μανδράβολος ὁ Σάμιος τῇ Ἥρᾳ πρόβατον ἀνάθημα ἀνῆψε· καὶ τὸ μὲν Πολέμων λέγει τὸ πρότερον, τὸ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ δεύτερον. Ἀμπρακιῶται δὲ, ἐπεὶ τὸν τύραννον αὐτῶν Φαΰλον διεσπά-

vindicem ſumma religione colunt. Miltiades tres equas, Olympiae victrices, ſepulturae honore in Ceramico affecit. Evagoras Lacon itidem Olympionicas equos ad ſepulturam magnifice dedit.

C A P. XLI.

De Cetis, Teſtudinibus, et Crocodilis in Gange.

GANGES Indiae fluvius, initium ducens a fontibus, cum per ſe fluit, et nondum ad alios admiſtus eſt, altitudine eſt viginti paſſuum, latitudine vero octoginta ſtadiorum; cum vero jam alii in eum influxerint, altus ſexagenos paſſus profluit, dilatatur autem et diffunditur in quadringenta ſtadia. Inſulas Leſbo Cyrnove majores efficit; et cete procreat, quorum adeps unguentorum uſum praeſtat. In eo etiam teſtudines naſcuntur, quarum teſta non minori magnitudine ſit, quam dolium capax viginti amphorarum. Idem crocodilorum genera duo educat; quorum alteri nihil nocent, alteri inexorabili atque immiſericordi in quidlibet voragine carnivori ſunt; in eorum ſummo roſtro quiddam, ſimiliter ut in ceraſtis [ſerpentibus] eminet. His adminiſtris ad maleficos puniendos Indi utuntur; nam eoſdem criminum graviſſimorum damnatos illis objiciunt, neque carnifice egent.

C A P. XLII.

Quibus eſcis quidam marini Piſces capiantur.

PISCATIONIS marinae periti, ut auctor eſt Leonides, ſcaris eſcam demittunt coriandrum et carton, ſic enim facile et nullo negotio capiuntur; ſcarus enim his condimentis, ceu praeſtigiis quibuſdam, allicitur. At betarum foliis mulli capiuntur; nam hoc olere gaudet hic piſcis, eoque facile ineſcatus capitur.

C A P.

διεσπάσατο λέαινα, τιμῶσι τὸ ζῶον αἴτιον αὐτοῖς ἐλευθερίας γεγενημένον. Μιλτιάδης δὲ τὰς ἵππους τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ. Καὶ Εὐαγόρας δὲ ὁ Λάκων καὶ ἐκεῖνος Ὀλυμπιονίκεις ἵππους ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.

ΚΕΦ. μα΄.

Περὶ τῶν ἐν Γάγγῃ Κητῶν, Χελωνῶν τε, καὶ Κροκοδείλων.

Ὁ Γάγγης ὁ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ῥέων, ὑπαρχόμενος μὲν ἐκ τῶν πηγῶν βαθύς ἐστι εἰς ὀργυιὰς εἴκοσι, πλατὺς δὲ εἰς ὀγδοήκοντα σταδίους, ἔτι γὰρ αὐθιγενεῖ τῷ ὕδατι πρόεισι, καὶ ἀμιγεῖ πρὸς ἕτερον· προϊὼν δὲ, τῶν ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐμπιπτόντων καὶ ἀνακοινουμένων οἱ τὸ ὕδωρ, εἰς βάθος μὲν ἥκει καὶ ἑξήκοντα ὀργυιῶν, πλατύνεται δὲ καὶ ὑπερεκχεῖται εἰς σταδίους τετρακοσίους. Καὶ ἔχει νήσους Λέσβου τε καὶ Κύρνου μείζονας· καὶ τρέφει κήτη, καὶ ἐκ τῆς τούτων πιμελῆς ἄλιφα ἐργάζονται. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτῷ καὶ χελῶναι, καὶ αὐταῖς τὸ χελώνειον πιθάκνης καὶ εἴκοσιν ἀμφορέας δεχομένης οὐ μεῖόν ἐστι. Κροκοδείλων δὲ παιδεύει διπλᾶ γένη· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἥκιστα βλάπτει, τὰ δὲ παμβορώτατα σαρκῶν ἐσθίει καὶ ἀφειδέστατα· καὶ ἔχουσιν ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ ῥύγχους ἐξοχὴν, ὡς κεράστου. Τούτοις καὶ πρὸς τὰς τῶν κακούργων τιμωρίας ὑπηρέταις χρῶνται· τοὺς γὰρ ἐν τοῖς μεγίστοις τῶν ἀδικημάτων ἑαλωκότας ῥίπτουσιν αὐτοῖς, καὶ δημίου δέονται ἥκιστα.

ΚΕΦ. μβ΄.

Τίνα τίσιν ἁλίσκεται τῶν Θαλαττίων.

Δέλεαρ καθιᾶσιν οἱ σοφοὶ τὰ θαλάττια τοῖς μὲν σκάροις, ὡς Λεωνίδης φησὶ, κορίαννα καὶ κάρτα, καὶ ἔστιν εὐθήρατα ταῦτα καὶ ἑλεῖν ῥᾶστα· προσνεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ σκάρος γοητευόμενος, ὥσπερ ἡδύσμασι. Φύλλα δὲ τευτλίων αἱρεῖ τὰς τρίγλας, χαίρει γὰρ τῷδε τῷ λαχάνῳ τὸ ζῶον, καὶ δι᾽ αὐτοῦ ἁλίσκεταί τε καὶ δουλοῦται ἕκαστα.

CAP. XLIII.

Piſcationis modi diverſi.

PISCATIONIS modi quatuor traduntur; fit enim vel reti, vel conto, vel naſſa, vel hamo. Ea, quae retibus utitur, praecipue ditare piſcatores poteſt propter copioſam capturam, qua piſces pariter plurimi, ut occupatis hoſtium caſtris captivi, in eorum poteſtatem veniunt. Supellectilem vero requirit variam; ut ſunt funes, fila alba et nigra, cyperus, ſuber, plumbum, picea, lora, rhus, lapis, byblus ſive papyrus, cornua, navis ſex remorum, axis, ſcytalides [ſive bacilli teretes,] cottana, tympanum, ferrum, ligna, pix. Incidunt autem in ea diverſa genera piſcium, et varii multique eorum greges. Quae vero per contum piſcatio fit, inter ceteras ſtrenuiſſima eſt, et piſcatore opus habet robuſtiſſimo. Ad eam requiruntur pertica recta oleagina, et funes e ſparto contexti, et taedae vel faces de pinu perquam reſinoſa, item navis parva, et remiges aſſidui validique brachiis. At naſſarum uſus, prae ceteris inſidioſus atque doloſus, ingenuos homines minime decere videtur. Adhibentur holoſchoeni juncorum generis non madidi, vimen, lapis qui facile manibus tractetur, alga marina, funes, coma cupreſſi, ſuber, ligna, eſca, et navis parva. Porro ea, quae hamis fit piſcatio, ut callidiſſima eſt, ita liberis hominibus inprimis decora. Opus autem habet pilis equinis, albis, nigris, ruffis, et ad canum colorem vergentibus, ceteris qui tinguntur inſerunt albos vel purpureos, reliquos omnes improbant; aprorum etiam ſetis rigidis utuntur; et linis ſeu filis, et aere multo, plumboque, et e ſparto funiculis, et pennis, praecipue albis aut nigris et variis. Sunt ex piſcatoribus, qui etiam lanis utantur puniceis vel purpureis, et ſuberibus, et lignis; ferroque, et aliis rebus indigeant, et inter illas arundinibus rectis proceriſque, nec

ΚΕΦ. μγ΄.

Ἐνύδρου Θήρας διαφοραί.

ΕΝύδρου δὲ θήρας διαφοραὶ δ΄, φασί· δικτυΐα, κόντωσις, ϗ κυρτία, ϗ ἀγκιστρία προσέτι. Καὶ ἡ μὲν δικτυΐα πλουτοφόρος, ϗ ἔοικεν ἁλισκομένῳ στρατοπέδῳ, ϗ αἱρουμένοις αἰχμαλώτοις τισί. Καὶ δεῖται χορηγίας ποικίλης· οἷον σπάρτου, ϗ λίνου λευκοῦ, ϗ μέλανος ἄλλου, ϗ κυπέρου, ϗ φελλῶν, μολίβδου τε, ϗ πίτυος, ϗ ἱμάντων, ϗ ῥοῦ, ϗ λίθου, ϗ βύβλου, ϗ κεράτων, ϗ νεὼς ἐξήρους, ἄξονός τε, ϗ σκυταλίδων, ϗ κοττάνης, ϗ τυμπάνου, ϗ σιδήρου, ϗ ξύλων, ϗ πίττης. Ἐμπίπλει δὲ γένη τε ἰχθύων διάφορα, καὶ ἀγέλαι ποικίλαι τε ϗ πολλαί. Ἡ δὲ διακόντωσίς ἐστι μὲν τῶν ἄλλων ἀνδρειοτάτη, ϗ δεῖται θηρατοῦ ῥωμαλεωτάτου. Παρεῖναι δὲ δεῖ κάμακα ὀρθὴν ἐλαίαν, ϗ σχοινία σπάρτινα, πυρία τε πεύκης τῆς λιπαρωτάτης, νεὼς μικρᾶς, ἐρετῶν συντόνων ϗ βραχίονας ἀγαθῶν. Ἡ δὲ κυρτία δολερωτάτη θήρα ϗ ἐπιβουλοτάτη δεινῶς ἐστι, ϗ ἐλευθέροις πρέπειν δοκεῖ ἥκιστα. Δεῖται δὲ ὁλοσχοίνων τε ἀβρόχων, ϗ λύγου, ϗ χερμάδος, ϗ ἄνεων, ϗ λίθου, ϗ φύκους θαλασσίου, σχοίνων τε, ϗ κυπαρίττου κόμης, ϗ φελλῶν, ϗ ξύλων, ϗ δελέατος, ϗ νεὼς μικρᾶς. Ἡ δὲ ἀγκιστρία σοφωτάτη ἐστὶ, ϗ τοῖς ἐλευθέροις πρεπωδεστάτη. Δεῖται γὰρ ἱππείων τριχῶν, τὰς χρόας ϗ λευκὰς, ϗ μελαίνας, ϗ πυῤῥὰς, ϗ μεσαιπολίους, τῶν δὲ βαπτομένων ἐγκρίνουσι τὰς λευκὰς, ἢ τὰς ἁλιπορφύρους, αἱ γὰρ ἄλλαι πᾶσαι πονηραί, φασί· χρῶνται δὲ ϗ τῶν ἀγρίων συῶν ταῖς θριξὶ ταῖς ὀρθαῖς, ϗ περίνθῳ δὲ, ϗ χαλκῷ πλείστῳ, ϗ μολίβδῳ, ϗ σπαρτίναις, ϗ πτεροῖς, μάλιστα μὲν λευκοῖς ἢ μέλασι ϗ ποικίλοις. Χρῶνται γε μὴν οἱ ἁλιεῖς ϗ φοινικοῖς ἐρίοις ϗ ἁλουργέσι, ϗ φελλοῖς, ϗ ξύλοις· ϗ σιδήρου, ϗ ἄλλων δέονται, ἐν δὲ τοῖς ϗ καλάμων εὐφυῶν, ϗ ἀβρόχων, ϗ ὁλο-

nec madidis, holoſchoenis vero madefactis, et ferula raſa, et virga de corno arbore, et caprae cornibus, et corio. Alii enim piſces aliis iſtorum capiuntur, ut jam ſupra explicatum eſt.

C A P. XLIV.

De Indicis Elephantis et Equis Libycis.

DVAE hae narrationes, quarum una Indica eſt, altera Libyca, generatim utique inter ſe differunt; illa autem, quae regioni ſuae peculiaria eſſe utraque perhibet, haec ſunt. Si Indicus elephantus robore aetatis confirmatus capiatur, ex feritate aegre traducitur ad manſuetudinem, et quod deſiderio libertatis teneatur, ideo caedes molitur; ac ſi vinculis devinciatur et conſtringatur, magis incitatur animo, neque ullam ſervitutem perpetitur. At enim Indi variis et multiplicibus cibariorum illecebris ventrem implere, eumque delinire ſtudent; ille tamen nihil de acerbitate ſua remittens, nihilque ab iis blanditiis miteſcens, iis praeclare contemptis, pergit iiſdem infeſtus eſſe. Quid igitur ii comminiſcuntur, et machinantur? Inſtrumento quodam muſico, quod ſcindapſum vocant, vernaculam cantiunculam ei canunt; is animum attendit, auremque ad audiendum erigit, et ſuavitate illius demulcetur, animi incitatio comprimitur, ac paulatim in objectum cibum reſpicit; et quamvis omnibus vinculis exſolvitur, tamen cantu devinctus non amplius ad priſtinos mores a manſuetudine deficit, et cibo libenter veluti conviva fruitur. Tibiae cantu (nam et alteram narrationem audire oportet) uſque eo capiuntur Libycae equae, ut hujus blandimentis ad homines manſueſcant ac mitigentur, et inſultare ac laedere deſinant; et quocunque eas cantiuncularum blanditiae invitaverint, eo paſtorem conſequuntur; cum ille inſiſtit, hae etiam a progrediendo ſe ſuſtinent; ac ſi cantum contentiorem ad tibiam canat, ex eo tanta voluptate adficiuntur, ut lachrymas tenere non poſſint. Harum igitur paſtores ex rododaphnes arboris ramo excavato paſtoritiam fiſtulam conficiunt,

cujus

σχοίνων βεβρεγμένων, ϗ νάρθηκος ἐξεσμένου, ϗ ῥάβδου κρανείας, ϗ χιμαίρας κεράτων, ϗ δέρματος. Ἄλλος δὲ ἄλλῳ τούτων ἰχθῦς αἱρεῖται, ϗ τάς γε θήρας ἤδη εἶπον αὐτῶν.

ΚΕΦ. μδʹ.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Ἐλεφάντων, ϗ τῶν ἐν Λιβύῃ Ἵππων.

Λόγω δὲ ἄρα τώδε Ἰνδὸς ϗ Λίβυς τὸ γένος διαφόρω· ἐρεῖ δὲ ὁ μὲν Ἰνδὸς τὰ ἐπιχώρια, ὁ δὲ Λίβυς ὅσα οἶδε ϗ ἐκεῖνος· ἃ δὲ οὖν ᾄδετον ἄμφω τὼ λόγω ἐστὶν ἐκεῖνα. Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἁλῷ τέλειος ἐλέφας, ἡμερωθῆναι χαλεπός ἐστι, ϗ τὴν ἐλευθερίαν ποθῶν φονᾷ· ἐὰν δὲ αὐτὸν ϗ δεσμοῖς διαλάβοις, ἔτι ϗ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, ϗ δεσπότην οὐχ ὑπομένει. Ἀλλ᾽ οἱ Ἰνδοὶ ϗ ταῖς τροφαῖς κολακεύουσιν αὐτὸν, ϗ ποικίλοις ϗ ἐφολκοῖς δελέασι πραΰνειν πειρῶνται, παρατιθέντες ὡς πληροῦν τὴν γαστέρα, ϗ θέλγειν τὸν θυμόν· ὁ δὲ ἄχθεται αὐτοῖς, ϗ ὑπερορᾷ. Τί οὖν ἐκεῖνοι κατασοφίζονται, ϗ δρῶσιν; Μοῦσαν αὐτοῖς προσᾴδουσιν ἐπιχώριον, ϗ κατᾴδουσιν αὐτοὺς ὀργάνῳ τινὶ, ϗ τούτῳ συνήθει, καλεῖται σκινδαψὸς τὸ ὄργανον· ὁ δὲ ὑπέχει τὰ ὦτα ϗ θέλγεται, ϗ ἡ μὲν ὀργὴ πραΰνεται, ὁ δὲ θυμὸς ὑποστέλλεταί τε ϗ θόρνυται, κατὰ μικρὰ δὲ ϗ εἰς τὴν τροφὴν ὁρᾷ· εἶτα ἀφεῖται μὲν τῶν δεσμῶν, μένει δὲ τῇ μούσῃ δεδεμένος, ϗ δειπνεῖ προθύμως ἁβρὸς δαιτυμὼν καταδεδεμένος, πόθῳ γὰρ τοῦ μέλους οὐκ ἂν ἔτι ἀποσταίη. Λιβύων δὲ ἵπποι (δεῖ γὰρ ἀκοῦσαι ϗ τὸν λόγον τὸν ἕτερον) ἐς τοσοῦτον αὐτὰς αἱρεῖ ἡ αὔλησις, πραΰνονταί τε ϗ ἡμεροῦνται, ϗ ὑπολήγουσι μὲν τοῦ ὑβρίζειν τε ϗ σκιρτᾷν· ἕπονται δὲ τῷ νομεῖ, ὅπῃ ἂν αὐτὰς τὸ μέλος ἐπάγῃ· ἐπιστάντος δὲ, ϗ ἐκεῖναι ἐφίστανται· ἐὰν δὲ παρατείνῃ εἰς τὸ αὔλημα, λείβεται δάκρυα ὑφ᾽ ἡδονῆς αὐταῖς. Οἱ μὲν οὖν βουκόλοι τῶν ἵππων ῥοδοδάφνης κλάδον κοιλάναντες ϗ ἐργασάμενοι αὐλὸν, ϗ εἰς αὐτὸν ἐμ-

πνέοντες,

cujus ſonoro inflatu armentum antegredientes demulcent. Euripides dicit, paſtores hymenaeos ad tibiam cantantes ad venerem equas incitare, atque etiam equos ad ineundas feminas incendere. Ad hunc igitur modum equinae nuptiae initiantur, ut nuptiale carmen tibia praecinat.

CAP. XLV.

De Delphinorum muſices amore.

DELPHINORVM genus quantopere cantu et tibiis delectetur, luculentum Arionis Methymnaei hiſtoria nobis teſtimonium fuerit; quam et ſtatua ejus in Taenaro, et ſubſcriptum epigramma repraeſentant, hoc videlicet diſtichon:

E pelago ſervavit Ariona Cyclone natum
Delphinus vector, diis ducibus, Siculo.

Ceterum hymnus, quo ſe Arion gratum Neptuno declarare, et ſimul delphinorum in muſicam ſtudium teſtari voluit, tanquam et illis mercedem pro ſe ſervato et ſuperſtite exſolvens, ab eo conditus ejuſmodi eſt:

Neptune deum maxime,
Qui rex maris profundi
Tridente clarus aureo
Complecteris undique terram:
Te branchiis et pinnis
Inſigne piſcium genus
Mutae colunt natantes:
Prae ceteris te pandi
Circumnatant delphines,
Canes marini, et errant
Iuxta, leveſque ſaliunt;
Quandoque et inſtar jaculi
Vibrant ſeipſos eminus
Pernicitate mira,

Cervice

πνέοντες, εἶτα ἔτω προειρημένων καταυλȣ̃σιν. Λέγει δὲ Εὐριπίδης ϗ ποιμνίτας τινὰς ὑμεναίȣς· ἔςι δὲ ἄρα τȣ̃το αὔλημα, ὅπερ ȣ̃ν τὰς μὲν ἵππȣς τὰς θηλείας εἰς ἔρωτα ἐμβάλλει, ϗ οἶςρον ἀφροδίσιον· τȣ̀ς δὲ ἄῤῥενας μίγνυσθαι αὐταῖς ἐκμαίνει. Τελȣ̃νται μὲν ἱππικοὶ γάμοι τὸν τρόπον τȣ̃τον, ϗ ἔοικεν ὑμέναιον ᾄδειν τὸ αὔλημα.

Κ Ε Φ. μέ.

Περὶ τῆς τῶν Δελφίνων φιλομȣσίας.

ΤΟ τῶν δελφίνων φῦλον, ὡς εἰσι φιλῳδοί τε ϗ φίλαυλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς ϗ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τȣ̃ ἀγάλματος τȣ̃ ἐπὶ Ταινάρῳ, ϗ τȣ̃ ὑπ' αὐτȣ̃ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔςι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα Κύκλονος υἱὸν,
Ἐκ Σικελȣ̃ πελάγȣς σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ὕμνον χαριςήριον τῷ Ποσειδῶνι, ϗ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομȣσίας, οἱονεὶ ϗ τȣ́τοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε· ϗ ἔςιν ὁ ὕμνος ȣ̃τος·

Ὕψιςε θεῶν πόντιε,
Χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
Γαιήοχ', ἐγκυμονάλμαν·
Βράγχιοι περὶ δέ σε πλωτοὶ θῆρες
Χορεύȣσιν ἐν κύκλῳ,
Κȣ́φοισι ποδῶν ῥίμμασιν
Ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι·
Σεισμοὶ φριξαύχενες
Ὠκυδρόμοι σκύλακες,
Φιλόμȣσοι δελφῖνες,

Ἔναλα

Cervice rigidi recta;
Oblectat hosce musica;
Amant eos Nereides
Suum pecus puellae,
Quas Amphitrite peperit.
Vos me vagantem Siculo
In aequore ad Tenarium
Litus tulistis equitem,
Vectumque dorsis vestris;
Vester chorus me placide,
Non pervium mortalibus,
Longe salum lateque
Sulcans natando eduxit;
In quod viri me nautae
Dejecerant e navi
Curva, marina, perfidi.

Ergo etiam alia, quae praediximus, et musicae studium in delphinis laudari convenit.

CAP. XLVI.

Apri et Cervi quomodo musica capiantur.

TYRRHENORUM sermone pervagatum est apros et cervos apud eos, cum retibus et canibus, ut venandi sane usus ferre solet, tum multo maxime musicae adjumento capi; quod quidem ipsum quemadmodum fiat, jam porro dicam. Circumjectis retibus, et ceteris instrumentis idoneis ad faciendas bestiis insidias collocatis, homo tibia canendi bene peritus, quoad ejus fieri potest, omnem cantus contentionem remittit et relaxat, et quidlibet ad canendum suave praeclare usurpat; et sensim pedetentimque progrediente illo, in montium vertices et convalles, et densa frutetis loca, atque, ut brevi explicem, in omnia lustra ferarum

Ἔναλα θρέμματα κουρᾶν
Νηρηΐδων θεᾶν,
Ἃς ἐγείνατ᾽ Ἀμφιτρίτα.
Οἵ μ᾽ εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ
Ταιναρίαν ἀκτὰν ἐπορεύσατε
Πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
Κυρτοῖσι νώτοις χορεύοντες,
Ἄλοκα Νηρείας πλακὸς
Τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον·
Φῶτες δ᾽ ἕλιοί με ἀπὸ ἁλιπλόου
Γλαφυρᾶς νεὼς εἰς οἶδμα
Ἁλιπόρφυρον λίμνας ῥίψαν.

Ἴδιον μὲν δήπου δελφίνων, πρὸς τοῖς ἄνω λεχθεῖσι, καὶ τὸ φιλόμουσον.

ΚΕΦ. μϛʹ.

Πῶς ἄρα τὰ ζῶα ἁλίσκεται ὑπὸ μουσικῆς, Σύές τε καὶ Ἔλαφοι.

Λόγος που διαῤῥεῖ Τυῤῥηνὸς, ὁ λέγων τοὺς ὗς τοὺς ἀγρίους, καὶ τοὺς παρ᾽ αὐτοῖς ἐλάφους, καὶ ὑπὸ δικτύων μὲν καὶ κυνῶν ἁλίσκεσθαι, ᾗπερ οὖν θήρας νόμος, συναγωνιζομένης δ᾽ αὐτοῖς τῆς μουσικῆς καὶ μᾶλλον· πῶς δὲ, ἤδη λέγω. Τὰ μὲν δίκτυα περιβάλλουσι, καὶ τὰ λοιπὰ θήρατρα, ὅσα ἐλλοχᾷ τὰ ζῶα· ἕστηκε δὲ ἀνὴρ αὐλῶν τεχνίτης, καὶ ὡς ὅτι μάλιστα πειρᾶται τοῦ μέλους ὑποχαλᾷν, καὶ ὅ,τι πολέ ἐστι τῆς μούσης σύντονον ἐᾷ, πᾶν δὲ ὅτι γλύκιστον αὐλῳδίας, τοῦτο ᾄδει· ἡσυχίᾳ τε καὶ ἠρεμίᾳ ῥᾳδίως διαπορθμεύει, καὶ εἰς τὰς ἄκρας, καὶ εἰς τοὺς αὐλῶνας, καὶ εἰς τὰ δάση, καὶ εἰς ἁπάσας, συνελόντι εἰπεῖν, τὰς τῶν θηρίων

rarum et cubilia, tibiae cantus influit. Ac nimirum primo in eorum aures influentis soni insolentia ipsos exterret; deinde cum impotenti voluptate aures tenentur, tum nullo negotio comprehenduntur, cantusque suavitate permulsi et deliniti in eorum, quae procreaverint, et domesticarum sedium oblivionem veniunt; etiamsi ferae bestiae non a locis, ubi versari adsueverunt, aberrare solent. Sic igitur Tyrrhenae bestiae paulatim tanquam suadae illecebra ducuntur, et quasi cantu praestrictae in laqueos sese inserunt, quibus illaqueatae comprehenduntur.

C A P. XLVII.

Quid capti pisces, Anthiae qui appellantur, faciant.

ANTHIAE cum sunt capti, miserabile praebent spectaculum, mortemque suam lugere et quodammodo supplicare videntur, sicut homines, qui in latrones immisericordes et caedis avidos inciderunt. Nonnulli autem eorum, dum aufugere nituntur, ac retibus insultantes insidias transilire conantur, trucidantur ferro; qui vero mortem evadunt, in terram antehac eis inimicam exsiliunt, atque ibidem mortem obire malunt, quam gladio perire.

AELIANI

κοίτας ϗ εὐνὰς τὸ μέλος εἰσρεῖ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα, παριόντος εἰς τὰ ὦτα αὐτοῖς τοῦ ἤχου, ἐκπέπληγε, ϗ διὰ τὸ ἀηθὲς καί που ϗ δείματος ὑποπίμπλανται· εἶτα ἀκρατῶς ϗ ἀμάχως αὐτὰ ἡδονὴ τῆς μούσης περιλαμβάνει, τὰ δὲ κατακηλούμενα λήθην ἔχει ϗ ἐγγόνων, ϗ οἰκιῶν, ϗ χωρίων· καί τοι φιλεῖ τὸ θηρίον μὴ ἀπὸ τῶν συντρόφων χωρίων πλανᾶσθαι. Τά δ' οὖν Τυῤῥηνὰ κατ' ὀλίγον ὥσπερ ὑπό τινος ἴυγγος ἀναπειθούσης ἕλκονται, ϗ καταγοητεύοντος τοῦ μέλους ἀφικνεῖται, ϗ ἐμπίπτει ταῖς πάγαις τῇ μούσῃ κεχειρωμένα.

ΚΕΦ. μζ'.

Τί δρῶσιν οἱ ἰχθύες, οἱ καλούμενοι Ἀνθίαι, ἁλισκόμενοι.

ΑΝθίαι δὲ βαλλόμενοι ὅταν ἁλῶσι, οἴκτιστόν εἰσι θεαμάτων, ϗ ἀποθνήσκοντες ἑαυτοὺς ἐοίκασιν θρηνεῖν, ϗ τρόπον τινὰ ἱκετεύειν, ὥσπερ οὖν ἄνθρωποι λῃσταῖς ἐντυχόντες ἀνοικτίστοις τε ϗ φονικωτάτοις. Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀποδιδράσκειν πειρώμενοι εἶτα τοῖς δικτύοις ἐμπλάσσονται, ὑπεράλλεσθαι δὲ αὐτοὺς πειρωμένους τὸν λόχον εἶτα μέντοι καταλαμβάνει αἰχμή· οἱ δὲ ἀποδιδράσκοντες τὸν θάνατον, ἐς τὴν τέως πολεμίαν ἰχθύσι γῆν ἐξεπήδησαν, τὸ τέλος τοῦ βίου τὸ χωρὶς τοῦ ξίφους προῃρημένοι, ϗ μάλα ἀσμένως.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XIII.

CAPVT I.

De Aquila, quae Gordio regnum praesignificavit; et de Lupo, qui Gelonem Syracusanum servavit.

GORDIO filium suum Midam regem fore aquilam praesignificasse audio, cum ea supra hujus caput arantis primo volasset, deinde totum diem in jugo sessitare non prius destitisset, quam is, vespera accedente, arationem dimisisset. Lupus item maxima magnitudine cum in ludum invasisset, et de manibus Gelonis Syracusani pueri tabellam rapuisset, Gelon de sede surgens, non quidem feram timore perterrebat, sed acerrimo tabellae suae desiderio eam insequebatur. Postea autem quam hic extra tabernam ludi literarii fuisset, haec quidem repentina ruina corruens pueros una cum praeceptore confecit et oppressit, ac Gelon solus divinae providentiae munere sodalibus suis superfuit; quod ipsum, non eum a lupo occisum, sed potius servatum fuisse, magnam profecto admirationem habet. Non igitur rationis expertia deus negligit, imo vero cara habet, cum per illa Gordio regnum praesignificarit, Gelonem vero ex impendente periculo servaverit. Ergo bestiae etiam in amore sunt divino numini.

CAP.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΓ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α΄.

Περὶ Ἀετοῦ τοῦ προσημήναντος Γορδίῳ τὴν βασιλείαν, καὶ Λύκου τοῦ σώσαντος Γέλωνα τὸν Συρακούσιον.

ΑΕΤΟΝ ἀκούω Γορδίῳ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Μίδου βασιλείαν ὑποσημῆναι, ἡνίκα ἀροῦντι τῷ Γορδίῳ ἐπιπτὰς, εἶτα μέντοι κατὰ τοῦ ζύγου καθίσας, συνδιημέρευσεν, οὐδὲ προαπέστη, πρὶν ἢ γενομένης ἑσπέρας καὶ ἐκεῖνος κατέλυσε τὴν ἄροσιν, ἐπιστάντος τοῦ βουλυτοῦ. Γέλωνος δὲ τοῦ Συρακουσίου παιδὸς ὄντος, λύκος μέγιστος εἰσπηδήσας εἰς τὸ διδασκαλεῖον ἐξήρπασε τῶν χειρῶν τοῖς ὀδοῦσι τὴν δέλτον, καὶ ὁ Γέλων ἐξαναστὰς τοῦ θάκου ἐδίωκεν αὐτὸν, τὸ μὲν θηρίον μὴ καταπλήξας, περιεχόμενος δὲ τῆς δέλτου ἰσχυρῶς. Ἐπεὶ δὲ ἔξω τοῦ διδασκαλείου ἐγένετο, τὸ μὲν κατηνέχθη, καὶ τοὺς παῖδας αὐτῷ διδασκάλῳ κατέλαβε, θείᾳ δὲ προμηθείᾳ ὁ Γέλων περιῄει μόνος· καὶ τόγε παράδοξον, οὐκ ἀπέκτεινεν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔσωσε λύκος. Οὐκ ἀτιμασάντων τῶν θεῶν ὅσον οὐ διὰ τῶν ἀλόγων τῷ μὲν τὴν βασιλείαν προδηλῶσαι, τὸν δὲ τοῦ μέλλοντος κινδύνου σῶσαι. Ἴδιον δὲ τῶν ζώων καὶ τὸ θεοφιλές.

ΚΕΦ.

CAP. II.

De piscatione Sargorum.

SARGOS Cares hoc modo capiunt. Cum auster placide et mollibus auris spirat, et undae tranquillae leni ad litus murmure offendunt; tum piscator non indigens arundine, juniperi alicujus vegetissimae virgam accipit, et extremitati ejus lineam alligat, hamoque lycostomum neque recentem neque plene salsum, ac in mare demittit; in piscatorii autem navigii puppe sedens, insidias in mare demissas leviter movet, simulque ei quiete inseservit puer, qui probe tenens ut sensim pedetentimque navis impellenda sit, ad terram versus remigat. Tum sargi permulti exsultantes ex suis latibulis prosiliunt, et ad hamum congregantur; piscis enim jampridem occisus, et ad capiendum divulsus, eos veluti illecebra allectat: cumque propius a terra sunt, cibi aviditate irretiti facile comprehenduntur.

CAP. III.

Herbarum marinarum differentiae; et quod alii Pisces alias depascantur.

PISCES alii alia loca amant et incolunt; alii inter saxa morantur, in arenis alii, quidam inter herbas. Sunt enim in mari etiam herbae, ut brya, et vites, et uvae dictae, et fuci vel algae; est et brassica quaedam marina, sunt mnia, et triches. Ex his pisces alii aliam degustant, familiarem sibi, et cui sit adsuetus quisque; nec aliam attigerit.

CAP.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ τῆς τῶν Σαργῶν θήρας.

ΟΙ Κᾶρες αἱροῦσι τοὺς σαργοὺς τὸν τρόπον τοῦτον. Νότου καταπνέοντος ἡσυχῆ, καὶ προσβάλλοντος αὔρας μαλακωτέρας, καὶ τοῦ κύματος στορεσθέντος, καὶ πράως ταῖς ψάμμοις ἐπηχοῦντος, τηνικαῦτα ὁ θηρατὴς καλάμου μὲν οὐ δεῖται οὐδὲ ἓν, λαβὼν δὲ ἀρκεύθου ῥάβδον πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένης, ἐπ᾽ ἄκρας αὐτῆς ἐξάπτει σειρὰν, καὶ περὶ τῷ ἀγκίστρῳ κυκλόστομον ὄντα ἡμιτάριχος, καὶ καθίησιν εἰς τὴν θάλατταν· καὶ κάθηται μὲν ἐπὶ τῇ πρύμνῃ τῆς πορθμίδος, καὶ τὸν δόλον ὑποκινεῖ, ὑπηρετεῖ δέ οἱ καὶ παῖς ἡσυχῆ, προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδὲς, καὶ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν προάγει τὸ σκάφος. Πολλοὶ δὲ οἱ σαργοὶ παρασκιρτῶσιν ἐκ τῶν συντρόφων φωλεῶν ἀναθορόντες, ἀθροίζονται δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον· ἄγει γὰρ αὐτοὺς οἱονεὶ ἴϋγγι ὁ πάλαι τεθνηκὼς μὲν, εἰς τὸ ἑλεῖν δὲ διασπασθεὶς ἰχθύς· εἶτα πλησίον τῆς γῆς γενόμενοι ῥᾳδίως ἁλίσκονται, τῇ λιχνείᾳ τῆς γαστρὸς δεδεμένοι.

ΚΕΦ. γ΄.

Θαλαττίας Πόας διαφοραὶ, καὶ ὅτι ἄλλος Ἰχθὺς σιτεῖται ἄλλην.

ΔΙατριβαὶ δὲ ἰχθύων πολλαὶ, καὶ γίνονται οἱ μὲν ἐν ταῖς πέτραις, οἱ δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, ἄλλοι δὲ ἐν ταῖς πόαις. Καὶ γάρ τοι καὶ πόαι θαλάττιαί εἰσι, καὶ αἱ μὲν αὐτῶν καλοῦνται βρύα, αἱ δὲ ἄμπελοι, καὶ σταφυλαί τινες, καὶ φυκία ἄλλα· ἦν δὲ ἄρα θαλαττίου πόας καὶ κράμβη ὄνομα, καὶ μνία καλεῖταί τινα ἐν αὐταῖς, καὶ τρίχες. Τροφὴ δὲ ἄρα τούτων ἄλλῳ ἄλλο ἦν, καὶ οὐκ ἂν πάσαιτο ἕτερον ὁ εἰθισμένος τῇ συντρόφῳ καὶ ὁμοεθνεῖ, ὡς ἂν εἴποι τις.

CAP. IV.

De Callionymo piſce.

DE rei piſcatoriae bene peritis audire potes, ex piſcibus quendam eſſe nomine callionymum. Huic Ariſtoteles ait in dextra jecoris fibra copioſum fel ſitum eſſe, jecur autem ad laevum latus collocatum eſſe. Cui quidem rei teſtimonio eſt Menander in Meſſenia inquiens:

Facio te habere fel callionymo copioſius.

Anaxippus item in Epidicazomeno:

Me ſi moveas, et ſicut callionymi
Fervere efficias omne fel,
Nihil a xiphia cane me differre videbis.

Sunt qui eum dicant edulem, alii plerique negant. Poetae quidem ubi convivia et epulas deſcribunt, non facile ejus meminerunt, cum alioqui pleroſque, quorum uſus eſt, ſuis verſibus nominarint: ut Epicharmus in Nuptiis Iunonis, et Terra Marique, et inſuper Muſis; et Mneſimachus in Iſthmionice.

CAP. V.

De Rana marina.

NON animatos partus edit, ſed, ſimiliter ut aves, ex ſeſe rana marina ovum parit: cujus quidem foetus vel a partu recentes capite praediti ſunt tum magno tum aſpero; eamque ob rem cum quippiam metuunt, ipſa intra ſe recipere minime eſt idonea, nam illam etiam rurſus ſubeuntes exulcerant; et ſimiliter ſi vivos in lucem proferret, exeundo laederent. Non ergo vivos parit, nec foetibus bona perfugia praeſtat. Hujus ovum non na-

turae

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου Καλλιωνύμου.

ΑΚέσαις δ' ἂν ἁλιέων καὶ ἰχθύων τινὰ καλλιώνυμον οὕτω λεγόντων· καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι ἄρα ἐπὶ τοῦ λοβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθημένην ἔχει χολὴν πολλήν, αὐτῷ δὲ τὸ ἧπαρ κατὰ τὴν λαιὰν φορεῖται πλευράν. Καὶ μαρτυρεῖ τούτοις καὶ ὁ Μένανδρος, ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οἶμαι λέγων·

Τίθημ' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
Πλείω.

Καὶ Ἀνάξιππος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ·

Ἐάν με κινῇς, καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
Ἅπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ζέσαι,
Ὄψει διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου κυνός.

Εἰσὶ μὲν οὖν οἵ καί φασιν αὐτὸν ἐδώδιμον, οἱ δὲ πλείους ἀντιλέγουσιν αὐτοῖς. Οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἔνθεσμον. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥρας Γάμῳ, καὶ Γῇ καὶ Θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μούσαις· Μνησίμαχος δὲ ἐν τῇ Ισθμιονίκῃ.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ θαλαττίου Βατράχου.

ΒΑτραχος δὲ θαλάττιος τίκτει κατὰ τοὺς ὄρνιθας ᾠὸν καὶ οὗτος, οὐ ζωογονεῖ γὰρ ἐν αὐτῷ· κεφαλὴν γὰρ ἔχει καὶ τὰ ἀρτιγενῆ, μεγάλην τε ἅμα καὶ τραχεῖαν· καὶ διὰ ταῦτα ὑποδέξασθαι τὰ βρέφη δείσαντα ἥκιστός ἐστι, ἑλκοῦσι γὰρ αὐτὸν καὶ κακῶς εἰσπίπτοντα τὴν αὖθις· ἀλλὰ καὶ τικτόμενα ἂν καὶ ἐξιόντα εἰργάζετο παραπλήσια. Οὔτε οὖν εὐώδινες εἰς ζώων γένεσίν εἰσιν, οὔτε μὴν κρησφύγετα τοῖς ἐγγόνοις ἀγαθοί. Ὡς δὲ τὴν

turae ovatae ſpeciem ſimilitudinemque proprie gerit, cum ſit ſquamoſum, aſperum, et ad tactum reſiſtens et durum.

C A P. VI.

Quod Polypi ad maximam magnitudinem procedant, et difficulter capiantur.

Temporis longinquitate polypi adeo magni evadunt, ut ad ceti magnitudinem accedant, cetaceique generis numerum obtineant. Puteolis oppido Italiae auditum eſt polypum, cum ad inuſitatam corporis molem excreviſſet, ſpreto et neglecto maritimo victu, in continentem proceſſiſſe, et terrena quaedam depraedatum eſſe; et çum per ſubterraneum ſpecum, Puteolanas ſordes in mare tranſmittentem, natando in maritimam domum adſcendiſſet, ubi mercatorum ex Iberia res ſalſamentaque in magnis vaſis eſſent, brachiorum circumplexione vaſa primo ſtricte comprimentem confregiſſe, deinde ſalſamenta depopulatum fuiſſe. Mercatores vero ingreſſos, ubi dolia diſrupta inſpexiſſent, et permagnum earum rerum, quas navi advexiſſent, numerum exhauſtum deprehendiſſent, ſtupuiſſe; ac nimirum cum ab inſidiis fores integras, tecta ab omni irruptione intacta, parietes non perfoſſos intuerentur, quiſnam populator fuiſſet, nulla conjectura adſequi potuiſſe; at enim cum reliquias conditorum piſcium a non vocato conviva relictas animadverterent, eos conſtituiſſe ex domeſticis audaciſſimum armatum intus in inſidiis ponendum eſſe. Polypum vero noctu ad adſuetas epulas adrepentem revertiſſe; et tanquam athleta adverſarium ſtrictiſſime correptum ſuffocat, ſic flagellis vaſa circumplicantem facillime perfregiſſe praedonem, ut ita dicam, polypum. Eum porro, qui inſidias moliretur, etiamſi lunae fulgore domus illuſtraretur, omniaque conſpicua eſſent, non tamen, quoniam ſolus eſſet, beſtiae tantae metu perterritum, hanc aggreſſum fuiſſe, ſed mane mercatoribus

φύσιν ἢ ἰδιότητα οὐχ ὁμολογεῖ τὸ τῶν βατράχων, τραχὺ δέ ἐστι ϗ ἐκεῖνο, ϗ ἔχει φολίδας, ϗ προσαψαμένῳ φανεῖταί σοι ἀντίτυπον.

ΚΕΦ. ς΄.

Ὅτι μέγιστοι γίνονται οἱ Πολύποδες, ϗ αἱρεθῆναι δυσκαταγώνιστοι.

ΟΙ πολύποδες ϗ αὐτοὶ χρόνῳ γίνονται μέγιστοι, ϗ εἰς κήτη προχωροῦσι, ϗ ἐναριθμοῦνται ἐν αὐτοῖς ϗ οὗτοι. Ἀκούω γοῦν ἐν Δικαιαρχίᾳ τῇ Ἰταλικῇ πολύπουν εἰς ὄγκον σώματος ὑπερήφανον προελθόντα, τὴν μὲν ἐν τῇ θαλάττῃ τροφὴν, ϗ τὰς ἐκεῖθεν νομὰς ἀτιμάσαι, ϗ ὑπερφρονῆσαι αὐτῶν, προΐει δὲ ἄρα οὗτος ϗ εἰς τὴν γῆν, ϗ ἐληΐζετο ϗ τῶν χερσαίων ἔστιν ἅ· ἐκοῦν ϗ διά τινος ὑπονόμου κρυπτοῦ, ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλατταν τὰ ἐκ τῆς πόλεως τῆς προειρημένης ῥυπαρὰ, εἰσνέων, ϗ ἀνιὼν εἰς οἶκόν τινα πάραλον, ἔνθα ἦν ἐμπόρων Ἰβηρικὸς φόρτος, ϗ ταρίχη τὰ ἐκεῖθεν ἐν σκεύεσιν ἀδροῖς, εἶτα τὰς πλεκτάνας περιχέων, ϗ σφίγγων τὸν κέραμον, ἐῤῥήγνυ τὰ ἀγγεῖα, ϗ κατεδαίνυτο τὰ ταρίχη. Οἱ δὲ εἰσιόντες, ὡς ἑώρων τὰ ὄστρακα, πολὺν δὲ τοῦ φόρτου ἀριθμὸν ἀφανῆ κατελάμβανον, ἐξεπλήττοντο· ϗ τίς ἦν ὁ κεραΐζων αὐτοὺς, συμβαλεῖν οὐκ εἶχον, τῶν μὲν θυρῶν ἀνεπιβουλεύτων βλεπομένων, τοῦ δὲ ὀρόφου ὄντος ἀσινοῦς, ϗ τῶν τοίχων μὴ διεσκαμμένων· ἑωρᾶτο δὲ ϗ τῶν ἰχθύων τῶν ταρίχων λείψανα ἀπολειφθέντα ὑπὸ τοῦ ἀκλήτου δαιτυμόνος, ἔκριναν δέ τινα τῶν οἰκείων μάλιστα εὐτολμότατον ἔνδον ὡπλισμένον καταλιπεῖν ἐλλοχῶντα. Νύκτωρ οὖν ἐπὶ τὴν συνήθη δαῖτα ὁ πολύπους ἀνέρπει, ϗ περιχυθεὶς τοῖς σκεύεσιν, ὥσπερ εἰς πνίγμα ἀθλητὴς, συλλαβὼν τὸν ἀντίπαλον ἐγκρατῶς τε ϗ μάλα εὐλαβῶς, εἶτα συνέτριβε τὸν κέραμον λῃστὴς, ὡς εἰπεῖν, ὁ πολύπους ῥᾷστα. Ἦν δὲ διχόμηνος, ϗ κατελάμπετο ὁ οἶκος, ϗ πάντα ἦν εὐσύνοπτα· ὁ δὲ οὐκ ἐπεχείρει μόνος, δείσας τὸν θῆρα, ϗ γὰρ μόνου μείζων ὁ ἐχθρὸς ἦν, περιηγεῖ-

toribus totam rem explicaſſe; quod quidem ipſum ii audientes ei fidem non habebant. Deinde tum negociatores ob tantum acceptum detrimentum, periculi memoria depoſita, conſenſerunt ſimul ingredi, et congredi cum hoſte; tum alii inuſitati et incredibilis ſpectaculi ſtudio ſua ſponte ſeſe auxiliatores una in domo illa concluſerunt. Poſtea vero quam ſub veſperam in ſolita dolia fur invaſiſſet, ex eis partim cloacam obſtruebant, partim armis tecti in hoſtem irruentes dolabris et cultris acutiſſimis ejus brachia abſcindebant; cumque, quemadmodum vinitores et putatores arborum robuſtiſſimos ramos ſecant, ſic ii ipſius membra circumcidiſſent, tandem vix non parvo labore eum ipſum confecerunt; et, quod quidem admirationem habet, in terra piſcem mercatores fuerunt expiſcati, hujuſque belluae propriam veteratoriam nobis oſtenderunt.

CAP. VII.

Quemadmodum Elephantorum vulneribus et oculorum, aliiſque morbis medeantur Indi.

Eorum, quos ceperint Indi, elephantorum vulneribus ad hunc modum medicinam adferunt. Aqua primum tepida haec perfundunt, ut Eurypyli Patroclus apud praeſtantiſſimum Homerum; deinde butyro ungunt; poſtea, ſi profundiora fuerint, inflammationem leniunt, ſuillam carnem recenti ſanguine ſuo madentem et calidam adhuc admoventes. Oculorum vero morbos ſanant, bubulum lac tepefactum iis infundentes; quo hi remedio oculos aperiunt, et magno cum voluptatis ſenſu, ſicut homines, vim medicinae agnoſcunt; tamdiu vero utuntur ac repetunt hoc remedium, donec lippitudo ceſſet. Ceteris, quibus adfliguntur, morbis vinum nigrum medetur; quod ſi hac medicina ex morbo non liberantur, inſanabiles ſunt.

CAP.

ται δὲ ἔωθεν τοῖς ἐμπόροις τὰ πεπραγμένα· ἀκέοντες δὲ ἠπίςευν. Εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τῆς τοσαύτης τὸν κίνδυνον μνήμην ἀνερρίπτευν, καὶ ζυνεισελθεῖν τῷ ἐχθρῷ ζυνέσπευδον· οἱ δὲ τῆς καινῆς καὶ ἀπίςου θέας διψῶντες ζυναπεκλείοντο αὐθαίρετοι ζύμμαχοι. Εἶτα ἑσπέρας ὁ φὼρ ἐπιφοιτᾷ, καὶ ὁρμᾷ ἐπὶ τὴν ζυνήθη τράπεζαν· ἐνταῦθα οἱ μὲν ἀπέφραττον τὸν ὀχετὸν, οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἐπὶ τὸν πολέμιον, καὶ κοπίσι καὶ ξυροῖς τεθηγμένοις αὐτοῦ διέκοπτον τὰς πλεκτάνας, ὡς δρυὸς κλάδους ἀδρολάτους ἀμπελουργοί τε καὶ δρυοτόμοι· καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ περικόψαντες, καθεῖλον ὀψὲ καὶ μόγις οὐκ ὀλίγα πονήσαντες· καὶ τὸ καινότατον, ἐν τῇ γῇ τὸν ἰχθὺν ἐθηράσαντο ἔμποροι, καὶ τὸ κακοῦργον δὴ τοῦδε τοῦ ζώου, καὶ τὸ δολερὸν ἀναπέφηναν ἡμῖν ἴδιον ὄν.

ΚΕΦ. ζ'.

Τίνα τρόπον ἰῶνται τὰ τῶν Ἐλεφάντων τραύματα οἱ Ἰνδοὶ, καὶ τὰς ὀφθαλμίας, καὶ ἄλλα νοσήματα.

ΤΩΝ τεθηραμένων ἐλεφάντων ἰῶνται τὰ τραύματα οἱ Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Καταιονοῦσι μὲν αὐτὰ ὕδατι χλιαρῷ, ὥσπερουν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ ὁ Πάτροκλος· εἶτα μέντοι διαχρίουσι τῷ βουτύρῳ αὐτά· ἐὰν δὲ ᾖ βαθέα, τὴν φλεγμονὴν πραΰνουσιν, ὕεια κρέα θερμὰ μὲν, ἔναιμα δὲ ἔτι προσφέροντες, καὶ ἐντιθέντες. Τὰς δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεαίνοντες, εἶτα αὐτοῖς ἐγχέοντες· οἱ δὲ ἀνοιγουσι τὰ βλέφαρα, καὶ ὠφελούμενοι ἥδονταί τε καὶ αἰσθάνονται, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύσωνται λημῶντες, μαρτύριον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλμίαν τοῦτ' ἔςιν. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει ἄλλως, ὁ μέλας οἶνός ἐςιν αὐτοῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ τῷδε, ἄσωςά οἱ ἐςί.

CAP. VIII.

Differentiae victus Elephantorum gregariorum, et certamini destinatorum.

ELEPHANTVS quidem gregarius adsuefactus aquae utitur potione; ei vero, qui in bello certat, vini, non quidem ex vitibus confecti, sed ex oryza vel calamis factitii usus indulgetur. Simul et flores eis dantur, atque in prata ad legendos flores, quia suavitatem odorum amplexentur, et mansuetiores evadant, aguntur; ipso enim odoratu flores internoscentes colligunt, atque etiam hos lectos in calathum inferunt, quem eorum rector sustinet. Postquam hunc floribus compleverint, tanquam vindemia facta, lavatione, similiter atque homines lauti, delectantur. Vt vero ea usi reverterint, flores suos expetunt; quod si rector adferre tardaverit, barritum edunt, neque prius cibum sumunt, quam eis quispiam, quos collegerint, flores attulerit; eos allatos de quasillo tollentes sui praesepis labra ornant, hanc nimirum cibo suavitatem ex his bene olentibus, ut ita dicam, excogitantes: stabulum etiam, ubi diversantur, floribus permultis sternunt, ut suavius dormiant. Ceterum Indici elephanti novem cubitorum altitudine, latitudine vero quinque, habentur; maximi illic, qui prasii appellantur; his magnitudine proximi existimantur taxilae nuncupati.

CAP. IX.

Quod Equi Indici ad domandum difficillimi sunt; et de Elephantis.

INDICVM equum exsultantem, et immoderatius excurrentem continere, et habenis adductis coercere, non est cujusvis, sed hominum, qui a prima aetate ad rerum equestrium scientiam instituti sint. Hi fraeno ipsos sustinere, regere, et moderari adsueverunt; et quanquam nullis lupatis, sive fraenis aculeatis, os et palatum

ΚΕΦ. ή.

Διαφοραὶ τροφῆς Ἐλεφάντων ἀγελαίων, ϗ ἀθλητῶν.

Ἐλέφαντι δὲ ἀγελαίῳ μὲν, εἰθισμένῳ γε μὴν, ὕδωρ πόμα ἐστί· τῷ δὲ εἰς πόλεμον ἀθλοῦντι οἶνος μὲν, οὐ μὴν ὁ τῶν ἀμπέλων, ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὀρύζης χειρουργοῦσι, τὸν δὲ ἐκ καλάμου. Προΐασι δὲ ϗ ἄνθη σφίσιν ἀθροίσαντες, εἰσὶ γὰρ ἐρασταὶ εὐωδίας, ϗ ἄγονταί γε ἐπὶ τοὺς λειμῶνας, ϗ ὀσμῇ πωλευθησόμενοι τῇ ἡδίστῃ· ϗ ὁ μὲν ἐκλέγει κρίνας τῇ ὀσφρήσει τὸ ἄνθος, τάλαρον δὲ ἔχων ὁ πωλευτὴς τρυγῶντος ϗ ἐμβάλλοντος ὑπέχει. Εἶτα ὅταν ἐμπλήσῃ τοῦτον, ὥσπερ οὖν ὀπώραν δρεπόμενος, λοῦται, ϗ ἥδεται τῷ λουτρῷ, κατὰ τοὺς τῶν ἀνθρώπων ἁβροτέρους. Εἶτα ἐπανελθὼν τὰ ἄνθη ποθεῖ, ϗ βοᾷ βραδυνόντος, ϗ οὐχ αἱρεῖται τροφὴν, πρὶν ἢ κομίσῃ τίς οἱ, ὅσα ἐτρύγησεν· εἶτα μέντοι τῇ προβοσκίδι ἀναιρούμενος ἐκ τοῦ ταλάρου τῆς φάτνης καταπάττει τὰ χείλη, ἥδυσμα τοῦτό γε τῇ τροφῇ διὰ τῆς εὐοσμίας ἐπινοῶν, ὡς εἰπεῖν· κατασπείρει δὲ ϗ τοῦ χώρου, ἔνθα αὐλίζεται τῶν ἀνθέων πολλὰ, ἡδυσμένον αἱρεῖσθαι γλιχόμενος ὕπνον. Ἰνδοὶ δὲ ἐλέφαντες ἦσαν ἄρα πηχῶν ἐννέα τὸ ὕψος, πέντε δὲ τὸ εὖρος· μέγιστοι ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων οἱ καλούμενοι πραίσιοι, δεύτεροι δ' ἂν τάττοιντο τῶνδε οἱ ταξίλαι.

ΚΕΦ. θ'.

Ὅτι δυσμεταχείριστοι οἱ Ἰνδοὶ Ἵπποι· καὶ περὶ Ἐλεφάντων.

Ἵππον δ' ἄρα Ἰνδὸν κατασχεῖν, ϗ ἀνακροῦσαι προπηδῶντα ϗ ἐκθέοντα, οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς ἱππείαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐστιν ἐν ἔθει, χαλινῷ ἄρχειν αὐτῶν, ϗ ῥυθμίζειν αὐτοὺς, ϗ ἰθύνειν· κημοῖς δ' ἄρα κεντρωτοῖς ἀκόλαστόν τε ἔχουσι τὴν γλῶτταν, ϗ τὴν ὑπερῴαν ἀβασά-

νιστον

latum ipſorum urgeant; cogunt tamen eos, utcunque effraenes, equinae tractationis bene periti in gyrum circumagi, ut ipſe vidi. Veruntamen ad hunc gyrum agendum, atque ad conficiendum orbem, manuum robore opus eſt, et ſumma rei equeſtris ſcientia. Qui hujus diſciplinae ſunt experientiſſimi et callidiſſimi agitatores, currum etiam ſive quadrigas verſare in orbem plane norunt, cujus certamen non eſt contemnendum; currus vero duos milites pugnantes fert. Ceterum militaris elephantus thoracio, ut vocant, aut etiam nudo dorſo ſuo, tres bellatores fert, alterum dextra, alterum ſiniſtra pugnantem, tertium retro verſus; ac ſimul quartum ſecurim manibus tenentem, ſicque illa belluam dirigentem, tanquam navem clavo navicularium, reique nauticae peritum.

C A P. X.

Quemadmodum Pardales venantur Mauri.

PARDALES cum Mauri venantur, ut vivas capiant, ejuſmodi inſidias collocant, ut intra aedificatiunculam, lapidibus quam primo ſtruxerint, putreſcentis jam carnis fruſtum ex longiore ſuniculo appendant; deinde e virgis et arundinibus januam rara ſtructura imponant, per eas ut foetidae carnis odor emanet, et longe lateque vagetur. Hunc incluſum foetorem ferae beſtiae ſentiunt, nam quodammodo tetris odoribus delectantur; eum igitur percipiunt, ſive in deſertis montibus, ſive in valle profunda, ſive alio tractu ſylveſtri fuerint: et quae primum hunc odorem hauſerit, cibi deſiderio incitata, quanto poteſt impetu, ad dilectas dapes feſtinat et ſalit, tanquam quadam amatoria illecebra attracta; et incidit in januam, eamque ſubvertit, et infelici eſca conſtricta tenetur. Nam cum funiculo praedicto contextus eſt laqueus, perquam callide, qui, dum eſca movetur, comprehendit guloſam feram; quae ſubito miſere illaqueata poenas dat liguritionis, et helluationis importunae.

C A P.

νισον· ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς ὅμως οἵδε οἱ τὴν ἱππείαν σοφισαὶ περικυκλεῖν καὶ περιδινεῖσθαι ἐς ταὐτὸν στρεφομένους, καὶ, ἥπερ εἶδον, ἀσόμους. Δεῖ δὲ ἄρα τοῦτο δράσοντι καὶ ῥώμης χειρῶν, καὶ ἐπιστήμης εὖ μάλα ἱππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προήκοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἅρμα οὕτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν, εἴη δ' ἂν ἆθλος ἐκ εὐκαταφρόνητος ἀδδηφάγων ἵππων τέτρωρον περιστρέφειν ῥᾳδίως· φέρει δὲ τὸ ἅρμα ἐπιβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νὴ Δία τοῦ νώτου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, παρ' ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἅρπην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνῃ τὸν θῆρα ἰθύνοντα, ὡς οἴακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα, καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

ΚΕΦ. ί.

Πῶς οἱ Μαυρούσιοι θηρῶσι τὰς Παρδάλεις.

Θήρα δὲ παρδάλεων Μαυρουσία εἴη ἂν, καὶ ἔστιν αὐτοῖς οἰκοδομία λίθων πεποιημένη, καὶ ἔοικε ζωαγρίᾳ τινὶ, καὶ ἔστι μὲν ὁ λόχος ὅδε ὁ πρῶτος· ὅγε μὴν δεύτερος ἔνδοτέρω σαπροῦ κρέως καὶ ὀδωδότος μοῖραν μηρίνθου τινὸς μακροτέρας ἐξαρτῶσιν, θύραν δὲ ἐκ κρηπίδων καί τινων καλάμων ἀραιὰν ἐπέστησαν, καὶ μέντοι καὶ δι' αὐτῶν ἐκπνεῖται ἡ τοῦ κρέως τοῦ προειρημένου ὀσμὴ διαρρέουσα. Αἴσθονται δὲ αἱ θῆρες, καὶ γάρ πως τοῖς κακόσμοις φιληδοῦσι· προσβάλλει γὰρ αὐταῖς ὁ τῶν προειρημένων ἀὴρ, ἐάν τε ἐν ἀγρίοις τοῖς ὄρεσιν, ἐάν τε ἐν φάραγγι, καὶ μέντοι καὶ ἐν αὐλῶνι· εἶτα ἀνεφλέχθη, καὶ ἡ τῇ ὀσμῇ ἐντυχοῦσα, καὶ ὑπὸ τῆς ἄγαν ὁρμῆς ἐς τὴν θοίνην τὴν φίλην ἄττει φερομένη, ἕλκεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ὡς ὑπό τινος ἴυγγος· εἶτα ἐμπίπτει τῇ θύρᾳ, καὶ ἀνατρέπει αὐτὴν, καὶ ἔχεται τοῦ δυστυχοῦς δείπνου. Τῇ γάρ τοι μηρίνθῳ τῇ προειρημένῃ συνυφάνθη ἡ πάγη, καὶ μάλα σοφὴ, ἥπερ οὖν ἐσθιομένου τοῦ κρέως κινεῖται, καὶ περιλαμβάνει τὸν λίχνον πάρδαλιν· καὶ ἑάλω γαστρὸς ἀδδηφάγου, καὶ μυσαρᾶς ἑστιάσεως δίκας ἐκτίνουσα ἡ δυστυχής.

CAP. XI.

Quemadmodum a Vulpibus Lepores captantur.

Lepores interdum a vulpibus non tantum curſu, ſed etiam magis arte, comprehenduntur; captioſe enim circumvenire et inducere vulpes probe novit. Cum igitur noctu in leporis veſtigium inciderit, et feram olfecerit, tacite et ſine ſtrepitu ingrediens, ſpiritum comprimit, eumque in ipſo cubili deprehendens, tanquam de inſidiis, ſecurum animi et inſperantem capere aggreditur. At enim lepus non diſſoluto et ignaviter remiſſo animo ſomnum capit; et ſimulac primum vulpem adventantem ſenſu comprehenderit, de cubili exſilit, properans fugam capere, et curſum ad ſummam celeritatem facit; vulpes item veſtigiis eum inſequens ingreditur currere. Verum longam viam ubi hic confecerit, ut qui jam longinquo abſceſſu contra vulpem ſuperior factus ſit, ſub dumeta, aliave fruteta denſiora ſubiens, ex longo curſu, libenti animo ſe quieti dat; at vulpes e veſtigio inſequens ei non concedit, ex fuga ut conſiſtat, et laboris requietem habeat, ſed ad alterum curſum ex quiete eum excitat et agitat. Poſtea vero quam incitato curſu is non minorem viam quam prius exegerit, rurſus vehementer quietem cupit capere; illa vero cito adventans, et frutetum concutiens, leporem ſomnum capere non ſinit. Itaque is iterum excurrit, et illa non tardius inſequitur. Cum autem continenter ex alio alius curſus hunc vigiliis diu multumque fatigatum exceperit, currendo feſſus et laboribus ſuccumbit, et longius procedere deſiſtit; ipſa vero conſecuta eum ipſum non ſane curſu, ſed longinquitate temporis, et captioſa inveſtigatione comprehendit. Haec de leporis curſu alibi alio feſtinans dicenda diſtuleram; nunc aliud etiam de hoc animali opportune addam, ut ne ab inſtituto diſcedam. Foetus ſuos cum in plures locos lepus diſpergit, hoc pacto arbitratur a rapinis tutiores eſſe; nam ſummo in eos amore flagrat,

ΚΕΦ. ιά.

Τίνα τρόπον ὑπὸ τῶν Ἀλωπέκων οἱ Λαγῷ θηρῶνται.

Αἱροῦνται δὲ οἱ λαγῷ ὑπὸ ἀλωπέκων ἐνίοτε, οὐχ ἧττον δρόμῳ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τέχνῃ· σοφὸν γὰρ ἀπαντᾶν ἀλώπηξ, καὶ δόλους οἶδεν. Ὅταν γοῦν νύκτωρ εἰς ἴχνος ἐμπέσῃ τοῦ λαγῶ, καὶ αἴσθηται τοῦ θηρίου, σιγῇ τε ἐπιβαίνει καὶ ποδὶ ἀψόφῳ, καὶ ἀναστέλλει τὸ ἆσθμα, καὶ καταλαβοῦσα ἐν τῇ κοίτῃ πειρᾶται αἱρεῖν, ὡς ἀδεᾶ καὶ ἄφροντιν. Ὁ δὲ οὐκ ἂν τρυφῶν οὐδὲ ῥαθύμως καθεύδει· ἀλλά τε ἅμα ᾔσθετο τοῦ ζῴου τοῦ προσιόντος, καὶ τῆς εὐνῆς ἐξεπήδησε, καὶ θεῖ· καὶ ὁ μὲν ἀνύει τὸν δρόμον, καὶ μάλα ὠκέως· ἡ δὲ ἀλώπηξ καὶ αὐτὴ κατ᾽ ἴχνος ἐστὶ, καὶ τοῦ δρόμου ἔχεται. Καὶ ὁ μὲν πολλὴν ὁδὸν διανύσας, ὡς ἤδη κρείττων, καὶ οὐκ ἂν ἁλοὺς, ἐμπεσὼν εἰς λόχμην ἀσμένως ἀναπαύεται· ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐφίσταται, καὶ ἀτρεμεῖν οὐκ ἐπιτρέπει, πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει, καὶ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον. Εἶτα οὐχ ἧττων τῆς προτέρας ὁδὸς καὶ δὴ διηνύσθη, καὶ ὁ μὲν ἀναπαύσασθαι διψᾷ πάλιν· ἡ δὲ ἐφίσταται, καὶ σείουσα τὸν θάμνον, ἀγρυπνίαν ἐνεργάζεται αὐτῷ. Ὁ δὲ πάλιν ἐκθεῖ, καὶ ἡ ἀλώπηξ οὐχ ὑστερεῖ. Συνεχέστερον δὲ ὅταν αὐτὸν δρόμος ἐκ δρόμου διαλάβῃ, καὶ ἀγρυπνία διαδέξηται, ὁ μὲν ἀπεῖπε καὶ μένει· ἡ δὲ ἐπελθοῦσα κατέσχεν αὐτὸν, οὐ μὰ Δία δρόμῳ, ἀλλὰ γὰρ τῷ χρόνῳ, καὶ τῷ δόλῳ καθελοῦσα. Ταῦτα μὲν οὖν ἄλλως προεκθέων ὁ λόγος ὑπὲρ τοῦ δρόμου τοῦ λαγῶ ἀναβέβληται, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις λέγειν εὐκαιρότερον· ὅθεν δὲ ἐξετραπόμην, καὶ μὴν ἐπάνειμι αὖθις. Ἦν δὲ ἄρα τοῦ διασπείρειν τὰ ἔγγονα, καὶ ἄλλο ἄλλῃ τρέφειν, αἰτία ἥδε· ἔστι μὲν ὁ λαγὼς φιλότεκνον δεινῶς, δέδοικε δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν

flagrat, neque a venaticis modo infidiis de illis timet, verum etiam vulpium incurfiones perhorrefcit: nec minus quidem avium impetus extimefcit, imprimis vero corvorum et aquilarum vocem metuit; cum his enim avibus nulla pace conjungitur, fed fefe abftrudit in dumeta, in aliave fruteta, aut cefpites, aut cum neceffitate urgetur, in quodvis aliud latibulum fe occultat.

C A P. XII.

Quod etiam mas Lepus parit.

De viro rei venatoriae bene perito, et cetera quam bono, et a mendaciis alieno, fermonem accepi, cui fidem habeo, ideoque dicetur. Dixit igitur mares lepores parere, et uno eodemque tempore tum alios implere, tum ex fefe parere, tum nutrire, quippe qui fint utriufque fexus participes. Idemque teftabatur aliquando duos, aliquando tres parere. Huc etiam addebat, marem femimortuum captum fuiffe, ipfius autem ventrem intumuiffe, utpote praegnantem, atque in diffecti utero matricem et tres lepufculos repertos fuiffe: eos primum extractos immobiles fuiffe, et veluti offas quafdam carnis fine motu jacuiffe; deinde a fole intepefcentes, feque colligentes, revixiffe; et eorum quendam poftea fe movere coepiffe, et fufpexiffe, confeftim etiam linguam porrexiffe, et cibi defiderio os aperuiffe; lac igitur iis admotum, et paulatim alitos fuiffe, verifimile eft, ad oftentandum parentem. Non poffum equidem mihi, ut huic narrationi non credam, perfuadere; quod viri illius fermo ab omni mendacio et oftentatione alienus fuerit.

θηρώντων ἐπιβουλὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀλωπέκων ἐπιδρομάς· πέφρικέ γε μὴν καὶ τὰς ἐκ τῶν ὀρνίθων οὐχ ἧττον, φωνὴν δὲ κοράκων καὶ ἀετῶν μᾶλλον· πρὸς γὰρ δὴ ταῦτα τῶν πτηνῶν οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἔνσπονδα, ὑποκρύπτει δὲ αὐτὸν ἢ θάμνῳ κομῶντι, ἢ γηδίῳ δασεῖ, ἤ τινα ἄλλην ἑαυτῷ προβάλλεται ἀναγκαίαν καὶ εὐμήχανον τὴν σκέπην.

ΚΕΦ. ιβ΄.

Ὅτι καὶ ἄῤῥην Λαγὼς τίκτει.

Θηρατοῦ δὲ ἀνδρὸς, καὶ τὰ ἕτερα ἀγαθοῦ, οἵου μὴ ἂν ψεύσασθαι, λόγον ἤκουσα, καὶ αὐτῷ πεπίστευκα· καὶ δὴ καὶ διὰ ταῦτα εἰρήσεται. Τίκτειν γὰρ δὴ καὶ ἄῤῥενας λαγὼς ἔλεγε, καὶ ἔχειν παιδοποιεῖσθαί τε ἅμα καὶ ὠδίνειν, ὡς τῆς φύσεως μὴ ἀμοιρεῖν ἑκατέρας, καὶ ὡς ἐκτρέφει τεκὼν ἔλεγε. Καὶ ὡς ἀποτίκτει καὶ δύο που καὶ τρία, καὶ τοῦτο ἐμαρτύρει. Καὶ δὴ καὶ τὸν κολοφῶνα ἐπῆγε τῷδε τῷ λόγῳ πάντη ἐκεῖνον, θηραθῆναι γὰρ λαγὼ ἄῤῥενα ἡμιθνῆτα, ἐξογκωθῆναι δὲ αὐτοῦ τὴν γαστέρα ἅτε ἔγκαρπον, ἀνατμηθῆναί τε αὐτὸν ὡμολόγει, καὶ μήτραν πεφωρᾶσθαι, καὶ τρεῖς λαγώς· τούτους οὖν ἀκινήτους τέως εἶναι ἐξαιρεθέντας, καὶ κεῖσθαι οἱονεὶ κρέα ἄλλως· ἐπεὶ δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀλεαινόμενοι καὶ δὴ κατὰ μικρὰ ὑποθαλπόμενοι ἐξέτριψαν, ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιώσκοντο· καί πού τις αὐτῶν καὶ ἐκινήθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνέβλεψε, τάχα δὲ καὶ γλῶτταν ἐπὶ τούτοις προὔβαλε, καὶ στόμα ἀνέῳξε τροφῆς πόθῳ· προσενεχθῆναι οὖν αὐτοῖς ἦν εἰκὸς τοῖς τηλικούτοις γάλα, καὶ κατ᾽ ὀλίγον ἐκτραφῆναι αὐτοὺς, καὶ δεῖγμα ἐμοὶ δοκεῖν εἰς θαῦμα τοῦ τεκόντος τούτους. Μὴ πιστεύειν οὖν τῷ λόγῳ πεῖσαι ἐμαυτὸν οὐ δύναμαι· τὸ δὲ αἴτιον, ἡ τοῦ ἀνδρὸς γλῶττα οὔτε ψεῦδος οὔτε κόμπον ἠπίστατο.

CAP. XIII.

Quod tempora et ventos Lepus cognoſcit.

RATIONEM tum ventorum tum temporum lepus plane ſcit, animal callidius quam blandius. Hieme apricis locis cubilia idcirco ſternit, quod apricationem vehementem appetit, frigus hoſtilem in modum declinat; aeſtate vero alſioris ſedis ſtudio captus ad aquilonem cubitat. Temporum commutationes nares ei indicant. Non oculos claudit, cum ſomnum capit, ſolus animalium, nec ſomno ejus palpebrae cedunt; imo vero cum reliqua membra ſomnum accipiunt, interea tamen oculi vident. Dico autem ea, quae a viris rei venatoriae peritis intellexi. In paſtionibus tum nocturnis tum longinquis pabulum inquirit, ſive quod forte peregrini cibi deſiderio tenetur, ſive etiam, quantum equidem intelligo, ut ſe exerceat, et pedum celeritatem etiam noctu (dum abſtinet ſomno) firmet. Viam retroverſus pertinentem cupide amplexatur, et conſuetam ſedem omnibus locis antefert; eoque non parum ſaepe capitur, quod adſuetum cubile relinquere non poſſit.

CAP. XIV.

De Leporum velocitate montanorum et campeſtrium.

LEPVS, quem canes et equi inſectantur, ſi campeſtris ſit, celeriore et concitatiore curſu, quam montanus, viam conficit, propter corporis exiguitatem, et tenuitatem; cum enim gracili habitu ſit, ipſum levitate et celeritate praeſtare vero proximum eſt. Primum igitur ex terra exſiliens ſaltu fertur, et per dumeta aliave denſiora virgulta et rigua loca expeditus perlabitur; tum vero ſicubi herbae ſint altae et frequentes, ex eis facile ſeſe explicat atque elabitur. Ac quod leoni caudam ad excitandas et inſtigandas eorum vires magno adjumento eſſe dicunt; ſic lepori aures roboris quaſi vexilla, et curſus incitamenta praeſtant. Fugiens

ΚΕΦ. ιγ'.

Ὅτι καὶ ὡρῶν καὶ ἀνέμων ἐπισήμων ὁ Λαγώς.

ΗΝ δὲ ἄρα ὁ λαγὼς καὶ ἀνέμων τε καὶ ὡρῶν ἐπισήμων, σοφὸν γάρ τι χρῆμα αὐτοῦ, ἀλλ' οὐκ εὔχαρι ὄν. Ἐν χειμῶνος οὖν κοίτων ἐν τοῖς προσηλίοις τίθεται, δῆλα γὰρ δὴ ὅτι θάλπεται μὲν ἀσμένως, κρύει δὲ ἐχθρῶς ἔχει· θέρους δὲ πρὸς ἄρκτον ἀποκλίνει πόθῳ ψύχους. Τῆς δὲ τῶν ὡρῶν διαφορᾶς αἱ ῥῖνες αὐτῷ γνώμων. Οὐ μὴν ἐπιμύει καθεύδων ὁ λαγὼς, καὶ τοῦτο αὐτῷ ζώων μόνῳ περίεστιν, οὐδὲ νικᾶται τῷ ὕπνῳ τὰ βλέφαρα· φασὶ δὲ αὐτὸν καθεύδειν μὲν τὸ σῶμα, τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς τηνικάδε ὁρᾷν. Γράφω δὲ, ἅπερ οὖν οἱ σοφοὶ τῶν θηρατῶν λέγουσιν. Εἰσὶ δὲ αὐτῶν νύκτωρ αἱ νομαὶ, τοῦτο πόῤῥω μὲν καὶ τροφῆς ξένης ἐπιθυμίᾳ ἴσως, ἐγὼ δ' ἂν φαίην ὅτι γυμνασίας ἕνεκα, ἵνα καὶ τηνικάδε, ἐπὰν ἀπὸ τοῦ ὕπνου καρτερῇ, ἐνεργὸς ὢν κρατύνηται τὸ τάχος. Τῆς δὲ ὁδοῦ τῆς ὀπίσω ἐρᾷ δεινῶς, καὶ συντρόφου παντὸς χωρίου ἡττᾶται· ἔνθεν τοι καὶ ἁλίσκεται τὰ πολλὰ, ἤθη τὰ οἰκεῖα ἐκλιπεῖν οὐχ ὑπομένων.

ΚΕΦ. ιδ'.

Περὶ Λαγωῶν ὠκύτητος ἐν ὄρει καὶ ἐν πεδίῳ τραφέντων.

ΘΕΙ δὲ λαγὼς ὑπό τε κυνῶν καὶ ἱππέων διωκόμενος, εἰ μὲν ἐκ πεδιάδος γῆς εἴη, ὠκύτερον τῶν ὀρείων λαγῶν, ἅτε μικρὸς τὸ σῶμα, καὶ λιτός· ἔνθεν τοι καὶ κοῦφον αὐτὸν εἶναι οὐκ ἀπεικός. Σκιρτᾷ γοῦν τὰ πρῶτα ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πηδᾷ· διαδύεται δὲ καὶ διὰ θάμνων ὀλισθηρῶς καὶ εὐκόλως, καὶ διὰ παντὸς ἑλώδους τόπου· καὶ εἴπου πόαι βαθεῖαι, καὶ διὰ τούτων διεκπίπτει ῥᾳδίως. Καὶ ὅπερ τοῖς λέουσί φασι τὴν ἀλκαίαν δύνασθαι πρὸς τὸ ἐγείρειν αὐτοὺς, καὶ ἐποτρύνειν· τοῦτό τοι καὶ ἐκείνῳ τὰ ὦτά ἐστι ῥώμης συνθήματα, καὶ ἐγερτήρια δρόμου.

Ἀνα-

giens enim ad tergum eas retorquet; ſtimulis etiam utitur, ne a currendo quieſcat et retardetur. Iam porro curſum nec unum nec recta tenet, ſed huc illuc ſe verſat, et de recto curſu deflectit, ut perturbet ac decipiat canes. Ad id quidem diverticulum, quo vult iter convertere, de auribus alterutram inflectit, eaque quaſi moderatrice curſum dirigit. Neque vero improvide omnes ſuarum virium nervulos prodigit, ſed impetum inſequentis obſervat: qui ſi ad inſequendum tardus et ſegnis ſit, non omnem ſuam celeritatem profundit; ſed duntaxat canes antegredi maturans ſeſe a currendo reprimit, ne ex incitato curſu viribus deficiat. Penitus enim cognoſcit ſe curſu praeſtare, et obſervat tempus, quo curſu defatigare non habet neceſſe. Quod ſi pedum celeritate canis ad conficiendum iter pollet, tum omnibus revocatis viribus lepus, quanto maximo poteſt curſu, fertur. Cum autem longe multumque canibus anteverterit, et longo ſane intervallo venatores atque equos reliquerit; tum in aliquem tumulum adſcendit, et in poſteriores pedes ſeſe erigens, tanquam ex ſpecula, et inſectantium certamen proſpicit, et, quantum equidem exiſtimo, eos ut debiliores ridet. Et ita hoc veluti lucro confidentior, veluti pacem tranquillitatemque adeptus, jucunde quietem captus dormit. Montium incolae non tam veloces, quam qui in planitie verſantur, niſi quando ſub montem ſubjectos habent tractus in planitiem explicatos, quo ex montibus decurrant; unde fit, ut tametſi montes incolant, tamen in campis ſe exerceant, unde ſaepe campani homines eos excitant atque inſequuntur. Cum autem proximi ſunt ut capiantur, a campeſtri via parum declinantes in altiores locos et montanos ſe convertunt, in ſuas nimirum ſedes feſtinantes, idcircoque evadunt, et inſperatam ſalutem adſequuntur; quod canibus et equis montium itinera infeſta atque inimica pedes obterunt et debilitant; ſed eo acerbius canes vexantur, quod carneos

Ἀνακλίνει γοῦν κατὰ τὸν νῶτον αὐτά· κέχρηται δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ ἐλινύειν, μηδὲ ὀκνεῖν οἷον μύωψι. Δρόμον δὲ ἕνα καὶ ἰθὺν οὐ θεῖ, δεῦρο δὲ καὶ ἐκεῖσε παρακλίνει, καὶ ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ, ἐκπλήττων τοὺς κύνας καὶ ἀπατῶν. Ὁποί ποτε δ' ἂν ὁρμήσῃ καὶ ἀπονεῦσαι θελήσῃ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐκτροπὴν κλίνει τῶν ὤτων τὸ ἕτερον, οἷον ἰθύνων ἑαυτοῦ διὰ τούτου τὸν δρόμον. Οὐ μὴν ἀναλίσκει τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἀταμιεύτως, τηρεῖ δὲ τοῦ διώκοντος τὴν ὁρμήν· καὶ ἐὰν μὲν ᾖ νωθὴς, οὐ πάνυ ἀνῆκε τὸ ἑαυτοῦ τάχος· ἀλλὰ καί τι καὶ ἀνέστειλεν, ὡς προεκθεῖν μὲν τοῦ κυνὸς, οὐ μὴν ἀπαγορεῦσαι ὑπὸ τοῦ συντόνου τοῦ δρόμου αὐτός. Οἶδε γὰρ ἀμείνων ὢν, καὶ ὁρᾷ εἰς τὸ μὴ ὑπερπονεῖσθαί οἱ τὸν καιρὸν ὄντα. Ἐὰν δὲ καὶ ὁ κύων ᾖ ὤκιστος, τηνικαῦτα ὁ λαγὼς φέρεται θέων ᾗ ποδῶν ἔχει. Ἤδη γοῦν καὶ πολὺ τῆς ὁδοῦ προλαβὼν, καὶ ἀπολιπὼν ἐκ πολλοῦ θηρατὰς, καὶ κύνας, καὶ ἵππους, ἐπί τινα λόφον ὑψηλὸν ἀναθορὼν, καὶ ἑαυτὸν ἀναστήσας ἐπὶ τῶν κατόπιν ποδῶν, οἷον ἀπὸ σκοπιᾶς ὁρᾷ τὴν τῶν διωκόντων ἅμιλλαν, καί μοι δοκεῖ ὡς ἀσθενεστέρων καταγελᾷν αὐτῶν. Εἶτα ἐκ τούτου θαρσήσας ὡς πλέον ἔχων, οἷον εἰρήνης καὶ γαλήνης λαβόμενος, ἀσμένως ἡσυχάζει καὶ κεῖται καθεύδων. Λαγῳ δὲ ὄρειοι οὐχ οὕτως ταχεῖς, ὥσπεροῦν οἱ τοῖς πεδίοις ἐνοικοῦντες, εἰ μή ποτε ἄρα κἀκεῖνοι πεδίον ἔχοιεν ὑποκείμενον, ἐν ᾧ κατιόντες διαθέουσι· καὶ τὸ μὲν ὄρος κατοικοῦσι, γυμνάζονται δὲ ἐνταῦθα, ἔνθεν τοι τοῖς ἐκ τῶν πεδίων πολλάκις· φιλεῖ γοῦν ἐν μὲν τοῖς πεδίοις αὐτοὺς διώκεσθαι, καὶ τὰ μὲν ὑποκινεῖν, τὰ δὲ ὑπολανθάνειν, εἶτα ἐκ τῆς συνήθους διώξεως ἀνισταμένους ὑπεκφυγεῖν οὐδείς. Ἐπὰν δὲ ὦσιν ὁμοῦ τῷ ἁλίσκεσθαι, τῆς πεδιάδος ὁδοῦ βραχὺ ἀποκλίνοντες εἰς τὰ ἀνάντη καὶ τὰ ὄρεια ἀνέθορον, ἅτε εἰς οἰκεῖα ἤθη καὶ ἐννόμιά σφισι σπεύδοντες· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπιόντες οἴχονται, καὶ ἀδοκήτου σωτηρίας τυχόντες· ὀρειβασίαι γὰρ καὶ ἵπποις καὶ κυσὶν ἐχθραὶ πεφύκασιν, ἀπαγορευόντων αὐτοῖς τῶν ποδῶν καὶ ἐκτριβομένων ῥᾷστα· κυνῶν δὲ ἔτι καὶ μᾶλλον ἅπτεται τὸ πάθος, σαρκώδεις

neos pedes ſaxis minime reſiſtentes, nec quemadmodum equi ungulas habent; contra lepus conveſtitos pilis pedes habet, et duritatis et aſperitatis patientes. Iam ex leporibus, qui in crebris dumetorum frequentia locis commorantur, laboris inertia ſegnes ad curſum velocitate non valent, ex pedum tarditate ad fugiendum laborantes; nam hujuſcemodi opimo habitu, et ceſſatione torpentes, curſui non adſueti ſunt, et ad proficiſcendum longiſſime a ſuis frutetis inhabiles. Ipſorum ratio venandorum talis eſt: Primum per frutices perparvulos et minime continenti crebritate denſos permeant; denſiores vero, qui ſubiri non poſſunt, tranſiliunt; at ubi fruticetum ex alio nexum latiſſime continuatur, ibi hoc ipſum crebro facere coacti cum ſint, corporis gravitate ad ſaltum parum valentes, ſane quam cito laborant, et ſuccumbunt. Canes vero ab eis ipſis primum aberrant, quod propter minutarum arbuſcularum frequentiam eos non vident, quare et ipſi per frutices ſaliunt odoris ſenſu illecti; deinde tandem aliquando viſos inſequuntur, de contentione currendi nil remittentes: illi autem ipſi ex continuatione ſaliendi ad capiendam fugam longiorem remolleſcunt, et viribus defecti comprehenduntur. Porro ut facile ſurſum verſus curſu feruntur lepores, quia poſteriora crura longiora habent; ſic ſane deorſum verſus aegre ideo decurrunt, quia anteriora, cum ſint breviora, eos affligent.

C A P. XV.

De Leporibus in Hiſpania; et de oſſiculo, quod Cervi in corde habent.

ALIVD eſt etiam genus leporum natura perparvum, nec tamen augetur unquam, cui cuniculus nomen eſt: quod quidem ipſum novatum a me non eſt, ſed Iberico utor, quod a principio Hiſpani ei impoſuerunt, apud quos naſcitur et abundat. Color

γὰρ αὐτῶν εἰσιν οἱ πόδες, καὶ ἔχουσιν οὐδὲν πρὸς τὴν πέτραν ἀντίτυπον, ὡς ἵπποι τὴν ὁπλήν· ὁ δὲ λαγὼς τοὐναντίον, πέφυκε γὰρ δασὺς τοὺς πόδας, καὶ δὴ καὶ τῶν τραχέων ἀνέχεται. Ὄντω δέ εἰσι λαγῷ αἵτε ἐν τοῖς δάσεσι καὶ τοῖς θάμνοις διατριβαὶ, νωθεῖς μὲν οὗτοι εἰς τὸν δρόμον, βραδεῖς δὲ εἰς τὴν φυγήν· πεπιασμένοι γὰρ οἱ τοιοίδε εἰσὶ, καὶ ὑπὸ τῆς ἀργίας οὐχὶ ἠθάδες τοῦ δρόμου, ἥκιστοί τε ὡς ὅτι πορρωτάτω τῶν θάμνων ἀποφοιτᾷν. Θῆραι δὲ καὶ τούτων εἰσὶ τοιαίδε· Τὰ μὲν πρῶτα διαδύονται διὰ τῶν θάμνων τῶν μικρῶν, ὅσοις μὴ συνεχὴς ἡ λόχμη· τούς γε μὴν δασυτέρους αὐτῶν, ἅτε μὴ οἷοί τε ὄντες ὑπελθεῖν, εἰκότως ὑπερπηδῶσι· πεφύκασι δὲ οὗτοι συνεχεῖς καὶ δι' ἀλλήλων, ὅπου τοιοῦτοι, ἅτε οὖν πολλάκις ἀναγκαζόμενος τοῦτο δρᾷν ὁ λαγὼς, καὶ διὰ τὴν βαρύτητα τὴν τοῦ σώματος οὐκ ὢν ἀλτικὸς, κάμνει ῥᾷστα καὶ ἀπαγορεύει. Αἵγε μὴν κύνες τὰ πρῶτα σφάλλονταί τε αὐτοῦ καὶ ἁμαρτάνουσιν, οὐ γὰρ ὁρῶσιν αὐτὸν διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα, πηδῶσι δὲ καὶ αὗται κατὰ τῶν θάμνων ὑπὸ τῆς ὀσμῆς ἀγόμεναι· τελευτῶσαί γε μὴν εἶδον, καὶ διώκουσι, καὶ ἐνδιδόασιν οὐδέν· ὁ δὲ ἐκ τῆς τοῦ πηδᾷν συνεχείας κάμνει τε καὶ ἀπαγορεύει, καὶ ἐντεῦθεν ἑάλωκε. Τὰ δὲ ἀνάντη μὲν καὶ ὑψηλὰ οἱ λαγῷ ἀναθέουσι ῥᾷστα· τὰ γάρ τοι κατόπιν κῶλα μακρότερα ἔχουσι τῶν ἔμπροσθεν, καὶ καταθέουσιν οὐχ ὁμοίως, λυπεῖ γὰρ αὐτοὺς τῶν ποδῶν τὸ ἐναντίον.

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ τῶν ἐν Ἴβηρσι τοῖς Ἑσπερίοις Λαγωῶν· καὶ περὶ τοῦ τῶν Ἐλάφων ἐν τῇ καρδίᾳ ὀστέου.

Πέφυκε δὲ καὶ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδὲ αὔξεταί ποτε, κόνιλος ὄνομα αὐτῷ· οὐκ εἰμὶ δὲ ποιητὴς ὀνομάτων, ὅθεν καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττω τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ἐξ ἀρχῆς, ἥνπερ οὖν Ἰβηρίαν Ἑσπέριοι ἔθεντό οἱ πάρος, καὶ γίνεταί τε καὶ ἔστι πάμπολυ. Τούτῳ τοίνυν ἡ μὲν χρόα παρὰ

lor ei quam ceteris nigrior: et caudam ceteris breviorem habet, cetera reliquis leporibus confimilis eſt; praeterquam quod magnitudo capitis quippiam differt, quia exilius ſit, et minima carne praeditum ac brevius reliqui corporis reſpectu. Reperitur et in cervi corde oſſiculum, cujus uſum referant alii.

C A P. XVI.

Quemadmodum Thynnorum piſcationem appellant Itali et Siculi.

THYNNORVM piſcationem Itali et Siculi cetiam appellare ſolent: tum loca, quo magna retia reponere ſoliti ſunt, ceterumque inſtrumentum, quo captari aſſueverunt, cetotheria ideo nominant, quod magnos thynnos in numerum reliquorum ceteorum referre velint. Celtas audio, et Maſſilienſes, atque omnes Ligures, maximis et firmiſſimis hamis ex ferro confectis thynnos comprehendere ſolere. Haec de thynnis, praeter ea quae alias retuli, hic addiderim.

C A P. XVII.

De Aulopia piſce.

QVI circum inſulas Tyrrhenicas nuncupatas piſcium capturae operam dant, cetaceum quempiam piſcem aulopiam appellant, cujus naturam explicare non alienum eſt. Aulopiam maximi thynni ſuperant, at robore aulopias cum illis collatus primas fert. Quamvis enim thynnorum natio fortiſſima eſt, adverſarii tamen aulopiae prompte repugnantis ne primum quidem impetum ſuſtinet;

τὰς ἑτέρας μέλαινα, καὶ ὀλίγην ἔχει τὴν ἐρὰν τῶν ἄλλων ὅτι καὶ πλέον, τάγε μὴν λοιπὰ τοῖς προειρημένοις ἰδεῖν ἐμφερής ἐστι· διαλλάττει δὲ ἔτι καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς μέγεθος, λεπτοτέρα γάρ ἡ τούτου καὶ δεινῶς ἄσαρκος, καὶ βραχυτέρα, δηλονότι κατὰ τὸ πᾶν σῶμα, λευκότερος δὲ τῶν λοιπῶν· λασαρὰ διέστησιν φύσει, ἀφ' ὧν οἰστρᾶ τε καὶ ἐκμαίνεται, ὅταν ἐπὶ τὰς θηλείας ἄττη. Ἔστι δὲ καὶ ἐλάφῳ ὀστέον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῇ, ὅπερ οὖν τίνος ἀγαθοῦ εἰδέναι μελήσει ἄλλῳ.

ΚΕΦ. ιϛ´.

Πῶς καλοῦσι τὴν τῶν Θύννων θήραν Ἰταλοί τε καὶ Σικελοί.

ΤΗΝ τῶν θύννων θήραν Ἰταλοί τε καὶ Σικελοὶ δὲ κητίαν φιλοῦσιν ὀνομάζειν· τάτε χωρία, ἔνθα αὐτοῖς εἴωθε θησαυρίζεσθαι τάτε δίκτυα τὰ μεγάλα, καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατική, καλεῖται μέντοι κητοθηρία, τοῦ θύννου τὸ μέγεθος ἐς τὰ κήτη βουλομένων τὸ λοιπὸν ἀποκρίνειν. Ἀκούω δὲ Κελτούς, καὶ Μασαλιώτας, καὶ τὸ Λιγυστικὸν πᾶν, ἀγκίστροις τοὺς θύννους θηρᾶν, εἴη δ' ἂν ταῦτα ἐκ σιδήρου μὲν πεποιημένα, μέγιστα δὲ καὶ παχέα ἰδεῖν. Καὶ τάγε ὑπὲρ τῶν θύννων νῦν πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις τοσαῦτα ἔστω μοι.

ΚΕΦ. ιζ´.

Περὶ τοῦ καλουμένου Αὐλωπίου ἰχθύος.

ΠΕρὶ τὰς καλουμένας νήσους Τυῤῥηνικὰς θηρῶσιν οἱ κατὰ τὴν ἁλιείαν ἔχοντες τὴν ἐκεῖθι κητώδη ἰχθὺν, καὶ καλοῦσιν αὐτὸν αὐλωπίαν, καὶ περιηγήσασθαί γε τούτου τὰ ἴδια οὐ χεῖρόν ἐστι. Μέγεθος μὲν ἡττᾶται τῶν μεγίστων θύννων ὁ μέγιστος αὐλοπίας, ῥώμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἂν πρὸς ἐκείνους ἀντικρινόμενος. Ἄλκιμον μὲν γάρ ἰχθύων φῦλόν ἐστι καὶ οἱ θύννοι, ἀλλὰ τῷ παραταξαμένῳ καὶ προθύμως ἀνταγωνισαμένῳ.

tinet; ſed ſanguine ei refrigerato cedit, unde reſolutus mox vincitur. Aulopias vero, cum omni conatu ei reſiſtit, perdiu pugnam tolerat; ac nimirum contra piſcatores quoque decertat, et ſaepiſſime victoriam reportat, ſeſe premens, et capite deorſum nutans, idque in profundum impellens; ore enim ac cervice valida, velutique ſuperbiente, et robore plurimum valet. Cum eſt captus, eximia forma ſpectatur; oculis eſt patulis, rotundis, magnis, cujuſmodi Homerus bubulos canit; maxillae non ſolum robuſtae, ut dixi, ſunt, ſed etiam pulchritudinem ei conciliant; dorſo eſt caeruleo, coloris ſaturati; ventre eſt candido; a capite ad caudam pertinens aurea quaedam linea in orbem deſinit. Iam quam inſidioſis captionibus comprehendatur, mihi, ſicut auditione accepi, exponere lubet. Piſcatores loca, ubi domeſticas ſedes et commorationes arbitrantur aulopias tenere, ex ſpeculatione praecipiunt et praeſumunt; deinde poſtquam permagnum piſcium coracinorum numerum retibus ceperunt, et navem ſuam anchoris firmaverunt, ſtrepitum quendam more veſparum faciunt, et coracinos ad illiciendos eos praetendunt. Vbi vero ii ſtrepitum exaudierunt, et eſculentam illecebram animadverterunt, alii aliunde eo ire pergunt, et gregatim circum navim piſcatoriam errant; atque eatenus et plauſu et cibi abundantia ad piſcatores manſueſcunt, ſive meo judicio eſcae cupiditate capti, ſive quemadmodum piſcatores inquiunt, ſuo permulto robore nitentes, ut non ab hominum contactu refugiant. Nonnulli ex eis cicures ſunt, quos ſane piſcatores ut beneficos ab aliis internoſcunt, foedereque cum iis devinciuntur, pacemque ſervant. Hos tanquam duces ſectantur alii peregrini aulopiae, quos, ut ita dicam, advenas piſcatores et capiunt et occidunt; ita a manſuetiorum, quos columbis allectatricibus contulerim, captura ſe abſtinent, quaſi foedus quoddam

γωνισαμένῳ πρώτην ὁρμὴν ἀφίσταται τοῦ κράτους, τοῦ αἵματος αὐτῷ πηγνυμένου, οὐ περιέμενος ὤκιστα εἶτα ἑάλω. Διακαρτερεῖταί γε μὴν ὁ αὐλωπίας ἐπὶ μακρὸν, ὅταν ἐπιθῆταί οἱ κατὰ τὸ καρτερόν· ϗ ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἵσταται τὸν ἁλιέα, ϗ κρατεῖ τὰ πλεῖστα, ϗ ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν πιέσας, ϗ κάτω νεύσας τὴν κεφαλὴν, ϗ ὠθήσας κατὰ τοῦ βυθοῦ· πέφυκέ τε γένυν ἰσχυρῶς ϗ τὸν αὐχένα καρτερὸν, ὥσπερ οὖν ϗ συντύφοντά οἱ, ϗ ῥώμης ἔχει κάλλιστα. Ὅταν δὲ αἱρεθῇ, ἰδεῖν ὡραιότατός ἐστι· τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀνεῳγότας, ϗ περιφερεῖς, ϗ μεγάλους, οἵους Ὅμηρος τοὺς τῶν βοῶν ᾄδει· ἡ δὲ γένυς, ὥσπερ οὖν εἶπον, καρτερὰ οὖσα, ὅμως ϗ ἐς ὥραν οἱ συμμάχεται· ϗ τὰ μὲν νῶτα αὐτοῦ κυανοῦ μεμίμηται χρόαν τὴν βαθυτάτην· ὑπέζωσται μὲν λευκὴν τὴν νηδύν· ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ γραμμὴ χρυσῖτις τὴν χρόαν, καθοῦσα δ' ἐς τὸ οὐραῖον μέρος, ἀπολήγει εἰς κύκλον. Εἰπεῖν δὲ ϗ τὴν δολερὰν ἐπ' αὐτοῖς θήραν, ἥνπερ οὖν ἀκούσας οἶδα, ἐθέλω. Προελόμενοι χώρους ἐκ πολλοῦ, εἰς οὓς ἀθροίζεσθαι τοὺς αὐλωπίας ὑπολαμβάνουσιν, εἶτα μέντοι κορακίνους ταῖς ὑποχαῖς πολλοὺς συλλαβόντες, τὴν ἑαυτῶν ἄκατον ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίσαντες, ϗ συνεχῶς κτύπον τινὰ ὑποδρῶντες, διατείνουσι τοὺς κορακίνους ἅμα σφηκοῦντες. Οἱ δὲ ἀκούοντες τοῦ κτύπου, ϗ τὸ δέλεαρ ὁρῶντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνανεύουσι, ϗ ἀθροίζονταί τε ϗ περιέρχονται τὴν ἁλιάδα· πραΰνονταί τε ἐς τοσοῦτον τῷ κρότῳ, ϗ πλήθει τῆς τροφῆς, ὡς ϗ προτεινόντων τὰς χεῖρας παραμένειν· ἀνέχονται δὲ ἀνθρωπίνης ἐπιψαύσεως, ὡς μὲν κρίνειν ἐμὲ, τῇ βορᾷ δεδουλωμένοι, ἤδη δὲ, ὡς οἱ θηρατικοί φασι, ϗ τῷ πλήθει τῆς ἀλκῆς. Εἰσὶ δὲ ἐν αὐτοῖς ϗ χειροήθεις, οὕσπερ οὖν οἱ ἁλιεῖς ὡς τοὺς εὐεργέτας ϗ τοὺς ἄλλους γνωρίζουσιν, εἶτα μέντοι τὰ πρὸς ἑαυτοὺς ἔχουσιν ἔνσπονδα. Ἕπονται δὲ τούτοις οἷον ἡγεμόσι ϗ ἄλλοι ξένοι, ϗ τούτους μὲν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπήλυδας ϗ θηρῶσιν, ἢ ἀποκτείνουσι· πρός γε μὴν τοὺς τιθασσοὺς, οἵγε μὴν ἐοίκασι ταῖς παλευτρίαις πελειάσιν,

ἀθηρία

dam cum iis sancitum habentes. Nec vero piscator bene peritus, quantalibet inopia prematur, mansuetum aulopiam prudens et sciens comprehendit; quinimo si eum ipsum forte ceperit, non mediocri dolore afficitur. Capitur aut hamo transfixus, aut mortifero vulnere ictus. Videmus etiam aucupes nullas aves, quae alias per insidias allectant, occidere, ut eas vel vendant, vel edant. Sed et aliis modis hi pisces capiuntur.

C A P. XVIII.

De Psittacis, aliisque avibus, in India.

In regiis aedibus Indiae, ubi regum maximus illic regna tenentium aetatem degit, cum alia permulta et magnam hominum admirationem, et nullam comparationem habent, quibuscum sane nec Memnonia Susa, totaque eorum sumptuositas conferri possunt, neque Ecbatanorum magnificentia (etenim illa Persici fastus vanitas, si cum iis comparentur, videri possint) tum porro in hortis pavones et phasiani mansueti aluntur, et plantae quidem summa regiorum procuratorum cura elaboratae sunt. Enimvero umbrosa sunt nemora, et pastiones arboribus consitae, et rami sapienti quadam frondatorum colligatione conserti et contexti; et, quod praecipue ad coeli illius commendationem facit, arbores semper virentes nulla senectute folia amittunt, ex eisque partim sunt indigenae, partim ex aliis locis Indiae magno studio importatae, quae regionem ornant; olivam tamen terra India non gignit, neque aliunde importatum fert. Sunt item aliae aves ab nexu liberae, nullaque servitutis conditione adstrictae, quae sua sponte eo ventitantes nidos construunt; ibi etiam psittaci aluntur, et sursum deorsum, ultro citroque, circum regem versantur. Nec psittacum idcirco Indorum quisquam, etsi eorum magna illic multitudo sit, edit; quia eos sacros putent, et Brachmanes quidem

ex

ἀθηρία τε αὐτοῖς ἐστι, καὶ ἐκεχειρία. Οὐδ᾽ ἂν ἁλιέα σοφὸν τοσαύτη ποτὲ καταλάβοι ἀπορία, ὡς ἐξ ἐπιβολῆς ἑλεῖν αὐλωπίαν ἥμερον· ἐκ γάρ τινων αἰτιῶν αἱρεθεὶς κατὰ τύχην καὶ λυπεῖ. Ἁλίσκεται δὲ ἢ τῷ ἀγκίστρῳ περιπαρείς, ἢ τρωθεὶς εἰς θάνατον. Ὁρῶμεν δὲ καὶ τοὺς ὀρνιθοθήρας μὴ ἂν τῶν ἐλλοχώντων ὀρνίθων ἑτέρους ἀποκτείναντάς τινας, ἢ ἐπὶ πράσει, ἢ ἐπὶ δείπνῳ. Καὶ ἄλλαι δὲ θῆραι τῶνδε τῶν ἰχθύων εἰσί.

ΚΕΦ. ιή.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Ψιττακῶν, καὶ λοιπῶν ὀρνίθων.

ΕΝ δὲ τοῖς βασιλείοις τοῖς Ἰνδικοῖς, ἔνθα ὁ μέγιστος τῶν βασιλέων διαιτᾶται τῶν ἐκεῖθι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἐστὶ θαυμάσαι ἄξια, ὡς μὴ αὐτοῖς ἀντικρίνειν μήτε τὰ Μεμνόνια Σοῦσα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς πολυτέλειαν, μήτε τὴν ἐν τοῖς Ἐκβατάνοις μεγαλουργίαν (ἐοίκασι γὰρ κόμπος εἶναι Περσικὸς ἐκεῖνος, εἰ πρὸς ταῦτα ἐξετάζοιτο) καὶ τὰ λοιπὰ μὲν περιελθεῖν τῷ λόγῳ οὐ διὰ τῆσδε τῆς συγγραφῆς ἐστιν· ἐν δὲ τοῖς παραδείσοις τρέφονται μὲν καὶ ταὼς ἥμεροι, καὶ χειροήθεις φασιανοί· ἔχουσι δὲ ἐν τοῖς φυτοῖς τοῖς ἠσκημένοις, ἅπερ οὖν οἱ μελεδωνοὶ οἱ βασίλειοι τῆς δεούσης ἀξιοῦσι κομιδῆς. Καὶ γάρ εἰσιν ἄλση σκιερά, καὶ νομὴ σύμφυτος, καὶ κλάδη δι᾽ ἀλλήλων συνυφασμένα σοφίᾳ τινὶ δενδροκομικῇ· καὶ τὸ σεμνότερον τῆς ὥρας τῆς ἐκεῖθι, τὰ δένδρα αὐτὰ τῶν ἀειθαλῶν ἐστι, καὶ οὔποτε γηρᾷ, καὶ ἀποῤῥεῖ τὰ φύλλα, καὶ τὰ μὲν ἐπιχώριά ἐστι, τὰ δὲ ἀλλαχόθεν σὺν πολλῇ κομισθέντα τῇ φροντίδι· ἅπερ οὖν κοσμεῖ τὸν χῶρον καὶ ἀγλαΐαν δίδωσι, πλὴν ἐλαίας· οὐ γὰρ αὐτὴν ἡ Ἰνδῶν φέρει, οὔτε αὐτή, οὔτε ἥκουσα ἀλλαχόθεν τρέφειν. Ὄρνιθες οὖν καὶ ἕτεροι ἐλεύθεροι, καὶ ἀδούλωτοι, καὶ ἐλθόντες αὐτομάτως ἔχουσι κατὰ ταὐτὸν κοίτας καὶ εὐνάς· ἐνταῦθά τοι καὶ οἱ ψιττακοὶ τρέφονται, καὶ εἰλοῦνται περὶ τῷ βασιλεῖ. Σιτεῖται δὲ Ἰνδῶν οὐδεὶς ψιττακόν, καίτοι παμπόλλων ὄντων τὸ πλῆθος· αἴτιον δέ, ἱεροὺς αὐτοὺς εἶναι πεπιστεύκασι, καὶ οἱ Βραχμᾶνες, καὶ μέν-

ex avibus plurimi hunc aeſtiment. Quod quidem ipſum non ab re ſe facere profitentur, quod ſolus pſittacus humanam verborum appellationem explanata oris expreſſione, et vocis conformatione, imitando conſequatur. Atque etiam in iis hortis perbella ſtagna ſunt manu facta, ubi maxima magnitudine piſces cicures degunt; nec eos quiſquam alius piſcatur, quam regis liberi, qui nondum ex pueris exceſſere; ii enim in aqua tranquilla, et non periculoſa, ludentes et captant piſces, et vero navigare diſcunt.

CAP. XIX.

De Capitonibus in Ionio mari.

IN mari Ionio ad Leucaten et Actium, Epirotica promontoria, capitones velut confertis turmis frequentes natant. Ipſorum captura, quae ad hanc rationem fit, mirifica eſt. Piſcatores bini, obſervato tempore, cum luna ſilet, navem coenati conſcendunt, et a terra ſolventes, modo mare a tempeſtate conquieſcat, ſilentio et moderate remigant; ſimul et eorum alteruter ſenſim ac leniter remo navem impellit; alter in cubitum recubans ſuam navis partem uſque eo deprimit, quoad ejus labrum proxime ad aquam acceſſerit. Capitones, horumque ſpeciem ſimilitudinemque gerentes mugiles, ſive quod ex nocte laetitiam et voluptatem percipiunt, ſive etiam quia tranquillitate maris delectantur, latebras ſuas et cavernas relinquentes, ſic ad ſummam aquam efferuntur, ut ex aqua ſummo roſtro emineant, et natare uſque eo pergant, donec ad litus propius acceſſerint. Quod quidem ipſum piſcatores poſtquam perſpexerunt, ſedata remigatione et pedetentim acceſſu ad piſces facto, navigant; ubi vero ex naviculae piſcatoriae motione fluctus cieri ac agitari coepti ſunt, a terra ſtatim piſces refugiunt, et frequentes in partem navis deorſum vergentem ſine retibus innatant, et ſub poteſtatem piſcantium cadunt.

CAP.

τοι καὶ τῶν ὀρνίθων ἁπάντων προτιμῶσι. Καὶ ἐπιλέγουσι δρᾷν τοῦτο μόνον εἰκότως, μόνον γὰρ τὸν ψιττακὸν ἀνθρώπου στόμα εὐστομώτατα ὑποκρίνεσθαι. Εἰσὶ δ' ἄρα ἐν τοῖσδε τοῖς βασιλείοις καὶ λίμναι χειροποίητοι ὡραῖαι, καὶ ἰχθύας ἔχουσι μεγέθει μεγίστους καὶ πρᾳεῖς· καὶ θήρα αὐτῶν οὐδεὶς, ὅτι μὴ οἱ τοῦ βασιλέως υἱεῖς παῖδες ἔτι ὄντες, καὶ ἐν ἀκλύστῳ καὶ ἥκιστα ἐπικινδύνῳ τῷ ὕδατι, καὶ ἁλιεύοντές τε καὶ παίζοντες, καὶ ἅμα καὶ πλέειν μανθάνοντες.

ΚΕΦ. ιθ'.

Περὶ τῶν ἐν τῷ Ἰωνίῳ Κεφάλων.

ΕΝ τῷ Ἰωνίῳ πελάγει κατὰ τὸν Λευκάτην, καὶ τὴν πρὸς τῷ Ἀκτίῳ θάλατταν, ἔνθα τοι καὶ τὸν χῶρον καλοῦσιν Ἤπειρον, κεφάλων εἰσὶ κατὰ ἴλας, ὡς ἂν εἴπῃ τις, ἄφθονοι, νήξει καὶ πλήθει πάμπολλοι. Οὐκοῦν θηρῶνται, καὶ μάλα ἐκπληκτικῶς· ὁ δὲ τρόπος τῆς θήρας οὗτός ἐστι. Νύκτα ἀσέληνον οἱ ἐκεῖθι ἁλιεῖς παραφυλάξαντες, ἀπὸ δείπνου γενόμενοι, κατὰ δύο ἐπῆραν σκάφος, οὐκ ὄντος κύματος, ἀλλ' ἀκλύστου καὶ γαληναίας τῆς θαλάττης, εἶτα ἡσυχῆ καὶ κατὰ μικρὰ προσερέττουσι· καὶ ὁ μὲν αὐτὴν ὑποκινεῖ τῷ κωπίῳ, προσάγων τὴν πορθμίδα βάδην, ὡς ἂν εἴποις· ἅτερος δὲ κατακλινεὶς ἐπ' ἀγκῶνος τὸ καθ' ἑαυτὸν μέρος ἐπιβρίθει τῆς πορθμίδος, καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλίνει εἰς ἄκρον, ὅσον τὸ χεῖλος αὐτῆς προσπελάζειν τῷ ὕδατι. Οἱ κέφαλοι δὲ, καὶ οἱ τούτοις ὁμοειδεῖς κεστρέες, ἤτοι τῇ νυκτὶ τερπόμενοι, ἢ χαίροντες τῇ γαλήνῃ, τοὺς μὲν χηραμοὺς τοὺς ἑαυτῶν καὶ τοὺς φωλεοὺς ἀπολείπουσιν, ἀνανέουσι δὲ, καὶ τὰ ἄκρα γε τοῦ προσώπου ὑπὲρ τὸ ὕδωρ φαίνουσι, καὶ τοσοῦτον ἐς τὸ ἄνω τῆς νήξεως ἐπιλαμβάνουσι, καὶ γίνονται τῆς ἠϊόνος πλησίον. Θεασάμενοι δὲ θηραταὶ πλέουσι, καὶ τὸ ῥόθιόν γε τῆς πορθμίδος ἡσυχῆ πως ὑποκυμαίνειν ἄρχεται· φεύγοντες δὲ τὴν γῆν, καὶ ὑποστρέφοντες, ἄνευ δικτύων εἰς τὸ ἐπικλινὲς τῆς ἀκάτου σφᾶς ἑαυτοὺς ὑποπλήθουσι, καὶ εἴσω παρελθόντες ἑαλώκασι.

CAP. XX.

De Cetis maximis, quae etiam Rotae appellantur.

CETE immensa corporis mole exaggerata in altitudine maris versantur, et fulminibus quandoque feriuntur. Inter hujuscemodi belluas, et quidem rariores, numerantur, quae rotae appellantur. Hae gregatim natant, et maxime prope Athon Thraciae montem ad dextram, in finibus e regione Sigei Troadis promontorii, et juxta dictum Artacaei tumulum, et Acanthaeum isthmum, ubi et Xerxis scissura illa, qua montem Athon abscidit, spectatur. Eas quidem fortes esse negant. Cervices earum apparent, et adeo longis sunt hirsutae spinis, ut hae extra mare saepe emineant. Cum remigationis strepitum percepere, tum circumversantur et circumvolvuntur, ut quam altissime sese in profundum detrudant; rursusque ex imo gurgite ad summum volutantes sese ac revolventes remeant.

CAP. XXI.

De Tritonibus.

ETSI non admodum explicatam rationem ad demonstrandam tritonum formam piscatores adferre posse dicuntur; magna tamen fama est in sermone hominum sane multorum, cete quaedam a capite ad medium corporis humanam speciem similitudinemque gerentia in mari nasci. Demostratus in libris, quos De piscatu conscripsit, inveteratum tritonem in oppido Tanagra spectatum fuisse dicit, cetera quidem fictis et pictis similem; ejus vero caput, quod vetustate obscuratum esset et evanuisset, non facile intelligentia comprehendi et percipi potuisse; sed cum solum attigissem, inquit, squamae asperae et praedurae dilabebantur. Cum

ΚΕΦ. κ'.

Περὶ Κητῶν μεγίστων, ἃ καὶ Τροχοὶ καλοῦνται.

ΤΩΝ δὲ κητῶν τὰ ὑπέρογκα ἄγαν καὶ τὸ μέγεθος ὑπερήφανα, νήχεται μὲν ἐν τοῖς πελάγεσι μέσοις, ἤδη γε μὴν καὶ σκηπτοῖς βάλλεται. Πρὸς τούτοις μὲν οὖν, καὶ ὅσα ἕτερα σπάνια τοιαῦτα, καὶ ὄνομα τροχὸς αὐτοῖς. Καὶ νεῖ μὲν κατ' ἀγέλας ταῦτα, μάλιστα δὲ ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἄθω τοῦ Θρᾳκίου, ἔν γε τοῖς κόλποις τοῦ ἀπὸ Σιγείου πλέοντα ἐντυχεῖν ἐστιν αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον, παρά τε τὸν Ἀρτακαίου καλούμενον τάφον, καὶ τὸν Ἀκανθαῖον ἰσθμὸν, ἔνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Παραίου φαίνεται διατομὴ, ἣ δίαιτα μὲν τὸν Ἄθω. Τὰ κήτη δὲ ταῦτα, ἃ καλοῦσι τροχοὺς, ἄλκιμα μὲν οὔ φασιν εἶναι. Λοφιὰν δὲ ὑποφαίνει, καὶ ἀκάνθας ὑπερμήκεις, ὡς καὶ πολλάκις ὁρᾶσθαι ἐξάλους αὐτάς. Ἀκούσαντα δὲ εἰρεσίας κτύπου περιστρέφεταί τε καὶ κατειλεῖται, ὡς ὅτι κατωτάτω ἑαυτὰ ὠθοῦντα· ἔνθεν τοι καὶ τοῦδε τοῦ ὀνόματος μετείληχεν· ἀναπλεῖ δέ ἀνελιχθέντα καὶ κυλιόμενα ἔμπαλιν.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ Τριτώνων.

ΤΡιτώνων πέρι σαφῆ μὲν λόγον καὶ ἀπόδειξιν ἰσχυρὰν οὐ μάλα τοί φασιν εἰπεῖν ἔχειν τοὺς ἁλιέας· ἔχει δ' οὖν φήμη διαῤῥέουσα, ναὶ μὰ Δία, πολλῶν, γίνεσθαί τινα ἐν τῇ θαλάττῃ κήτη ἀνθρωπόμορφα, τὰ ἀπὸ κεφαλῆς ὅσα εἰς ἰξὺν λήγει. Λέγει δὲ Δημόστρατος ἐν Λόγοις ἁλιευτικοῖς ἐν Τανάγρᾳ θεάσασθαι τάριχον Τρίτωνα· καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἦν, φησὶ, καὶ τοῖς πλαττομένοις ὅμοιος, καὶ τοῖς γραφομένοις· τὴν δὲ οἱ κεφαλὴν ὑπὸ χρόνου διεφθαρμένην οὐ πάντη σαφῆ ἔφατο εἶναι, οὐδὲ οἵαν ἐντυχεῖν τε καὶ γνωρίσαι ῥᾷστα· προσαψαμένου δέ μου, φολίδες ἀπέπιπτον τραχεῖαι, καὶ μέν τοι καὶ ἀντίτυποι

εἰ

Cum vero quiſpiam ſenatorii ordinis ex iis, qui ſortito Achaiam adminiſtrant, et annuum magiſtratum gerunt, ejus naturam exquirere experirique vellet, paulum quiddam de corio detraxit, atque in ſuccenſum ignem injecit; idque ambuſtum in circumſtantium nares teterrimum odorem immiſit; neque vero, inquit, terrenumne an marinum eſſet animal, conjectura aſſequi poteramus. Sed male ei haec curioſitas ceſſit. Paulo poſt enim diem extremum clauſit, cum e parva navicula exiguum et anguſtum fretum trajiciens in mare incidiſſet; quod ei accidiſſe Tanagraei interpretabantur propter impietatis crimen adverſus Tritonem, conjectura inde ſumpta, quod defuncti cadaver e mari rejectum ſanie ſtillaſſet ejuſdem odoris, qualem aduſtum ab ipſo tritonis corium emiſerat. Ceterum unde hic triton aberrarit, et quomodo hunc in locum ejectus ſit, Tanagraei et Demoſtratus dicant. Ego ut tritones eſſe credam, dei veraciſſimi teſtis reverentia moveor; is eſt Apollo Didymaeus, apud nullum non ſanae mentis hominem fide dignus, qui tritonem marinam pecudem cognominat, ubi cecinit:

Dum vocale maris monſtrum natat aequore triton,
Neptuni pecus, in funes forte incidit extra
Demiſſos navim.

Ergo ſi omniſcius ille tritonas eſſe pronunciat, nos de illis dubitare non oportet.

CAP. XXII.

De Elephantis Indorum regi adſtantibus.

Elephantus Indorum regem ad forum euntem primus adorat, id quidem facere edoctus, nec hoc officium vel recuſat, vel obliviſcitur. Huic adeſt rector, qui illum hujus inſtituti commonefacit, ipſique memoriam diſciplinae falcis, qua illum moderatur

εὖ μάλα. Τῶν δέ τις τῶν ἐκ βουλῆς ἁρμοζόντων κλήρῳ τὴν Ἑλλάδα, ϗ πεπιστευμένων τὴν ἀρχὴν ἑνὸς ἔτους, βασανίζων οἷα δὴ ϗ ἐλέγχων τοῦ βλεπομένου τὴν φύσιν, εἶτα τοῦ δέρματος παρελὼν ὀλίγον καθήγισεν ἐπὶ πυρὸς, ϗ ὀσμὴ μὲν βαρεῖα καιομένου τοῦ ἐμβληθέντος προσέβαλλε τῶν παρόντων τὰς ῥῖνας· οὐ μὴν συμβάλλειν, φησὶν, εἴτε χερσαῖον τὸ ζῶον εἴτε θαλάσσιον εἴη τὴν φύσιν, εἴχομεν. Ἀλλ᾽ ἧγε πεῖρα οὐ χρηστόν οἱ τὸν μισθὸν ἀπέδωκεν. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε, περαιούμενος ὀλίγον ϗ στενὸν πορθμὸν ἐξήει πορθμείῳ ϗ βραχεῖ· ϗ ἔλεγόν γε, ὡς ἐκεῖνος λέγει, Ταναγραῖοι παθεῖν αὐτὸν ταῦτα, ἀνθ᾽ ὧν εἰς τὸν Τρίτωνα ἠσέβησε, τεκμηριοῦντες ὅτι ἀποψύχων μὲν ἐξῃρέθη τῆς θαλάττης, ἰχῶρα δὲ ἠφίει παραπλήσιον τὴν ὀσμὴν τῇ τοῦ Τρίτωνος δορᾷ, ὅτε αὐτὴν ἐκεῖνος ἔκαιε ϗ ἐνεπίμπρα. Ὁπόθεν δὲ ἄρα ὁ Τρίτων οὗτος ἐπλανήθη, ϗ ὅπως δεῦρο ἐξεβράσθη, Ταναγραῖοί τε λεγέτωσαν ϗ Δημόστρατος. Ἐπὶ τούτοις δὲ αἰδοῦμαι τὸν θεὸν, ϗ ἄξιον πείθεσθαι τῷ μάρτυρι τῷ τοσῷδε· εἴη δ᾽ ἂν ὁ ἐν Διδύμοις Ἀπόλλων, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς παντὶ, ὅτῳ νοῦς τε ὑγιαίνει ϗ ἔρρωται ἡ φρὴν, Τρίτωνα γοῦν θρέμμα θαλάττιόν φησιν εἶναι, ϗ ἃ λέγει ϗ ταῦτ᾽ ἐστι·

Θρέμμα Ποσειδάωνος ὑγρὸν τέρας, ἠπύτα Τρίτων,
Νηχόμενον γλαφυροῖς ὁρμήμασι σύντυχε νηός.

Εἰ τοίνυν ὁ πάντα εἰδὼς ϗ Τρίτωνας εἶναί φησιν, ἡμᾶς ὑπὲρ τούτου διαπορεῖν οὐ χρή.

Κ Ε Φ. κβ΄.

Περὶ τῶν Ἐλεφάντων τῶν παραμενόντων τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν.

ΤΟΝ Ἰνδῶν βασιλέα προϊόντα ἐπὶ δίκαις προσκυνεῖ ὁ ἐλέφας πρῶτος, δεδιδαγμένος τοῦτο, ϗ μάλα γε δρῶν μνημόνως τε ϗ εὐπειθῶς αὐτό. Παρέστηκε δὲ ϗ ἐκεῖνος, ὅσπερ οὖν ἐνδιδῶσίν οἱ τοῦ παιδεύματος τὴν ὑπόμνησιν τῇ ἐκ τῆς ἅρπης

deratur, pulſu, et voce quadam vernacula renovat, cujus natura quadam ineffabili et peculiari elephanti intelligentes ſunt; tum etiam motus quoſdam bellicos edit, velut oſtendens, quod hanc etiam diſciplinam ſervat. Viginti quatuor elephanti huic regi permanent cuſtodes alternis vigiliis, alii aliis in ſtationem ſuccedentes, tanquam ceteri cuſtodes; et ſapientia quadam Indica ad vigiliarum diſciplinam erudiuntur, ne inter cuſtodias ſomnum capiant. Hecataeus quidem Mileſius Amphiaraum Oiclis filium ſcribit ſomno oppreſſum neglexiſſe cuſtodiam, et tantum non ea paſſum eſſe, quae dicit. At elephanti ad vigilias agendas praeſtantiſſimi excubitores, et a ſomno invictiſſimi, et ſecundum homines fidiſſimi illic ſunt.

C A P. XXIII.

Quod Scolopendra ſit cetus marinus.

SCOLOPENDRAE vim et naturam, quanto equidem maximo potui ſtudio, cum multum ac diu perſcrutatus eſſem, quendam maximum cetum marinum hanc quoque eſſe audivi, quam de mari tempeſtatibus in litus expulſam, nemo foret tam audax, quin adſpicere horreret. Ii vero, qui res maritimas percallent, eas inquiunt ſpectari toto capite eminentes e mari; et narium pilos magna excelſitate apparere; et ejus caudam, ſimiliter atque locuſtae, latam perſpici; reliquum etiam corpus aliquando in ſuperficie aequoris ſpectari, idque conferri poſſe cum triremi juſtae magnitudinis; atque permultis pedibus utrinque ordine, tanquam e ſcalmis appenſis, ut ita dicam, remigare. Addunt harum rerum periti, ac fide digni, ipſos etiam fluctus, ea natante leviter ſubſonare.

CAP.

κρέσει, καὶ φωνῇ τινι ἐπιχωρίῳ, ἥσπερ οὖν ἐλέφαντες ἐπαΐειν εἰλήχασι φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ, καὶ μάλα γε ἰδίᾳ τοῦ ζώου τοῦδε· καὶ μέντοι γε καὶ κίνησίν τινα ὑποκινεῖται πολεμικὴν, οἷον ἐνδεικνύμενος, ὅτι καὶ τοῦτο τὸ μάθημα ἀποσώζει. Τέσσαρες δὲ καὶ εἴκοσι τῷ βασιλεῖ φρουροὶ παραμένουσιν ἐλέφαντες ἐκ διαδοχῆς, ὥσπερ οὖν οἱ φύλακες οἱ λοιποί· καὶ αὐτοῖς παίδευμα τὴν φρουρὰν οὐ κατανυστάξασι, διδάσκονται γάρ τοι σοφίᾳ τινὶ Ἰνδικῇ καὶ τοῦτο. Καὶ λέγει μὲν ὁ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρεων τὸν Ὀμικλέους κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, καὶ ὀλίγου παθεῖν, ὅσα λέγει. Οὗτοι δὲ ἄρα ἄγρυπνοι, καὶ ὕπνῳ μὴ ἡττώμενοι, πιστότατοι τῶν ἐκεῖθι φυλάκων μετά γε τοὺς ἀνθρώπους εἰσί.

ΚΕΦ. κγ΄.

Ὅτι καὶ Σκολοπένδρα θαλάττιόν ἐστι κῆτος.

ΕΓΩ δὲ ἄρα ὡς εἶχον ὁρμῆς, ἐπὶ μακρότατον ταῦτά τε καὶ τὰ ὑπὲρ τούτων ἀνασκοπούμενός τε καὶ ἀνιχνεύων, πέπυσμαι καὶ σκολοπένδραν εἶναί τι θαλάττιον κῆτος, μέγιστον κητῶν καὶ τοῦτο, καὶ ἐκβρασθεῖσαν μὲν θεάσασθαι οὐκ ἄν τις θρασύνοιτο. Λέγουσι δὲ οἱ ἀκριβοῦντες ἄνθρωποι τὰ θαλάττια ὁρᾶσθαι αὐτὰς πλωτάς· καὶ πᾶν μὲν ὅσον ἐστὶ κεφαλὴ, τοῦτο ὑπερτείνειν ἔξαλον· καὶ μέντοι καὶ μυκτήρων τρίχας ἐξεχέσας, καὶ μάλα γε ὑψηλὰς ἀποδεικνύναι· πλατεῖαν δὲ τὴν οὐρὰν, καὶ οἷον δοκεῖ καράβου· ἤδη δ' ἄρα αὐτῆς καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασιν ὁρᾶται, ὅσον ἀντικρίναι τριήρους τελείας αὐτὸ μεγέθει· νήχονται δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσὶ, καὶ κατὰ στοῖχον αὐτοῖς καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν, οἱονεὶ σκαλμοῖς παρηρτημένοις, εἰ καὶ τραχύτερον ἀκοῦσαι, ἑαυτοῖς ἐρέττουσαι. Λέγουσιν οὖν οἱ δεινοὶ ταῦτα, καὶ ὑπηχεῖν τὸ ῥόθιον ἡσυχῇ, καὶ πείθουσι λέγοντες.

CAP. XXIV.

De agitatione Canum secundum Xenophontem.

XENOPHON de canibus haec ait: Per montes eos agitari oportere, per arva rarius; tramites enim cultorum locorum eis negotium exhibere, et in errorem inducere. Multo sane idem praestare ait, per aspera canes agitari, robustioribus enim fieri pedibus, et ad cursum praestantiores, corpora exercentes: itemque leporis vestigia multum hiemis tempore procedere, propter longiores noctes; contra autem aestate. Atque ex praedictis apparet, quid significet τὸ ἐναντίον [contra.]

CAP. XXV.

Quantum studii rex Indorum Equorum et Elephantorum nutritioni adhibeat.

CIRCA equos et elephantos, quod eorum in armis ac bellis usus sit, Indi perquam studiosi sunt. Itaque regi suo foeni manipulos adferunt, quos in praesepia injiciunt; et semina vel fruges, quae recentia atque integra ostentant: quod si talia fuerint, laudantur a rege; sin minus, acerbe tum elephantorum curatores, tum equisones, ab eo castigantur. Sed ne alias quidem utcunque minimas animantes contemnit; et cum dono ei offeruntur, admittit libenter. Siquidem Indi animal nullum, sive cicur sive ferum, aspernantur. Quamobrem subditi, qui in aliqua dignitate sunt, munera ferunt grues, anseres, gallinas, anates, turtures, attagenas, perdices, et pindalos (aves attagenum similes) et praedictis minores quasdam, ut boccalides, ficedulas, et miliarias. Has apertas ostendunt, ut interior earum pinguitudo appareat. Adferunt

Κ Ε Φ. κδ'.

Περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν Κυνῶν κατὰ Ξενοφῶντα.

Ξενοφῶν δὲ ὑπὲρ κυνῶν λέγει ϗ ταῦτα· Δεῖν εἰς τὰ ὄρη πολλάκις ἄγειν αὐτὰς, τὰ δὲ ἔργα ἧττον· τοὺς γάρ τοι τριμμοὺς ἐκ τῶν ἐνεργῶν χωρίων λυπεῖν τε αὐτὰς ϗ σφάλλειν. Λῷον δ' εἶναι ὁ αὐτός φησιν εἰς τὰ τραχέα ἄγειν, ϗ κέρδος γε ἐκεῖνο πρὸς τοῦτο διδάσκει, εὔποδάς τε αὐτὰς γίνεσθαι, ϗ ἀλτικωτέρας, ἐκπονούσας τὸ σῶμα· ἴχνη δ' ἄρα λαγὼ τοῦ μὲν χειμῶνος μακρὰ ὁρᾶσθαι λέγει, διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν· τοὐναντίον δὲ τούτου, τοῦ θέρους. Καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ προειρημένου τί βούλεται τὸ ἐναντίον.

Κ Ε Φ. κέ.

Τίνα τρόπον ἄγει διὰ σπουδῆς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς τὴν τῶν Ἵππων τε ϗ Ἐλεφάντων τροφήν.

Ἵππους ϗ ἐλέφαντας, ἅτε ζῷα ϗ ἐν ὅπλοις ϗ πολέμοις λυσιτελῆ, τιμῶσιν Ἰνδοὶ, ϗ μάλα γε ἰσχυρῶς. Τῷ γοῦν βασιλεῖ κομίζουσι ϗ κωμύθας, ἃς ἐμβάλλουσι ταῖς φάτναις· ϗ χιλὸν, ϗ ἐπιδεικνύουσι νεαρόν τε ϗ ἀσινῆ· ϗ ἐὰν μὲν εἴη τοιοῦτος, ἐπαινεῖ ὁ βασιλεύς· εἰ δὲ μὴ, κολάζει τούς τε τῶν ἐλεφάντων μελεδωνοὺς, ϗ τοὺς ἱπποκόμους πικρότατα. Οὐκ ἀτιμάζει δὲ οὐδὲ τὰ ἄλλα τὰ μικρότατα ζῷα· ἀλλὰ ϗ ἐκεῖνα προσίεται, δῶρά οἱ κομιζόμενα. Ἰνδοὶ γὰρ οὐκ ἐκφαυλίζουσι ζῷον οὔτε μὴν ἥμερον, οὐδὲ ἄγριον οὐδέν. Αὐτίκα γοῦν δωροφοροῦσι τῶν ὑπηκόων οἱ διὰ τιμῆς ἰόντες γεράνους τε ϗ χῆνας, ἀλεκτορίδας τε ϗ νήττας, ϗ τρυγόνας τε ϗ ἀτταγὰς, προσέτι πέρδικάς τε ϗ πινδάλους (ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ ἀτταγᾷ τοῦτό γε) ϗ τὰ ἐπὶ τούτῳ τῶν προειρημένων βραχυτέρας τε, ϗ βωκκαλίδας, ϗ συκαλίδας, ϗ τὰς καλουμένας κεγχρίδας. Ἐπιδεικνύουσι δὲ αὐτὰ ἀναπτύξαντες, τὸν εἰς βάθος αὐτῶν ἐλέγχοντες πιασμόν. Καὶ τούτων πεπιασμένων, ἐλεφάντων τε, ϗ βουβαλίδων,

runt et cervos obeſos, et bubalides, et capreas, et oryges, et aſinos unicornes (quorum ſupra mentionem feci) denique piſcium genera diverſa.

CAP. XXVI.

De marinis Cicadis.

Est etiam cicadarum genus marinum. Harum maxima parvo carabo ſimilis eſt, cornua vero non ſimiliter atque ille magna, nec aculeos habet; adſpectu etiam nigrior eſt, et, cum captus eſt, ſtridorem quendam edere videtur; pinnae ipſius exiguae ſub oculis enaſcuntur, terrenarum alis ſimiles. Hominum plerique ab ea comedenda idcirco abſtinent, quod ſacram exiſtiment. Seriphios autem, cum mortuam ceperint, eam ſepelire audio; et vivam in retia delapſam non retinere, ſed mari reddere; mortuas vero etiam deflent, aiuntque eas Perſeo, Iovis filio, in deliciis eſſe.

CAP. XXVII.

De Hyaena, Trachuro, Thynno, Torpedine, et Pulmone piſcibus.

Si piſcis hyaenae nuncupati, eodem quo terreſtris nomine, pinnam dextram ad hominem ſomno conſopitum admoveas, ſane quam eum ipſum perturbabis; etenim formidoloſa ſecundum quietem ſpectra et ſimulacra videbit, acerbaque inſomnia perpetietur. Item, ſi poſteaquam trachuri caudam abſcideris, ipſumque in mare liberum remiſeris, eam equae ventrem ferenti appendas, non multo certe poſt abortum pariet. Iam vero ſi quis, qui nondum exceſſerit ex extrema pueritia, thynni ſanguine illinatur, non pubeſcet. Hoc idem torpedo et marinus pulmo efficiunt; nam in aceto

λίδων, καὶ δορκάδων, καὶ ὀρύγων τε, καὶ τῶν ὄνων τῶν ἐχόντων ἓν κέρας (ὧν καὶ ἀνωτέρου που τὴν μνήμην ἐποιησάμην) καὶ ἰχθύων γένη διάφορα, καὶ κομίζουσι καὶ ταῦτα.

ΚΕΦ. κϛ'.

Περὶ Τεττίγων θαλαττίων.

ΕΣτι δὲ ἄρα καὶ τέττιξ ἐνάλιος. Καὶ ὁ μὲν μέγιστος αὐτῶν ἔοικε καράβῳ μικρῷ, κέρατα δὲ οὐκ ἔχει μεγάλα κατ' ἐκείνους, οὐδὲ κέντρα· ἰδεῖν δέ ἐστι τοῦ καράβου ὁ τέττιξ ζοφωδέστερος, καὶ ἐπὰν αἱρεθῇ, προσέοικε τετριγότι· πτέρυγες δὲ ὀλίγαι τὸ μέγεθος ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἐκπεφύκασι, καὶ εἶεν ἂν κατὰ τὰς τῶν χερσαίων καὶ αὗται. Οὐ σιτοῦνται δὲ αὐτὸν οἱ πολλοὶ, νομίζοντες ἱερόν. Σεριφίους δὲ ἀκούω καὶ θάπτειν νεκρὸν ἑαλωκότα· ζῶντα δὲ εἰς δίκτυον ἐμπεσόντα οὐ κατέχουσιν, ἀλλὰ ἀποδιδόασι τῇ θαλάσσῃ αὖθις· θρηνοῦσι δὲ ἄρα τοὺς ἀποθανόντας, καὶ λέγουσι Περσέως τοῦ Διὸς ἄθυρμα αὐτοὺς εἶναι.

ΚΕΦ. κζ'.

Περὶ Ὑαίνης ἰχθύος, καὶ Τραχούρου, καὶ Θύννου, Νάρκης τε, καὶ Πνεύμονος.

ΥΑινα ἰχθὺς ὁμώνυμος τῇ χερσαίᾳ ὑαίνῃ ἐστί· ταύτης οὖν τὴν πτέρυγα δεξιὰν εἰ ὑποθήσεις ἀνθρώπῳ καθεύδοντι, εὖ μάλα ἐκταράξεις αὐτόν· δέα γάρ τινα καὶ ἰνδάλματα καὶ φάσματα ὄψεται, καὶ ἐνύπνια ἕτερα οὐδαμῶς εὐμενῆ καὶ φίλα. Τραχούρου γε μὴν ζῶντος ἐὰν ἀποκόψῃς τὴν οὐρὰν, καὶ τὸν τράχουρον ἄρα ἐλεύθερον ἀπολύσῃς ἐς τὴν θάλασσαν, τήν γε μὴν προειρημένην οὐρὰν ἐξαρτήσῃς ἵππου κυούσης, οὐ μετὰ μικρὸν ἐκπεσεῖται τὸ ἔμβρυον, καὶ ἐξαμβλώσει ἡ ἵππος. Μειρακίου γε μὴν δεομένου ἐπὶ μήκιστον τριχῶν ἀπορίας τῶν ἐπὶ τοῦ γενείου, αἷμα ἐπιχρισθὲν θύννου ἀωρόλειον τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται. Δρᾷ δὲ ἄρα καὶ νάρκη καὶ πνεύμων τὸ αὐτό· ἐν ὄξει γὰρ διασαπεῖ-

σαι

aceto putrefactae eorum carnes, et mento adſperſae, fugam pilorum facere dicuntur. Quid ad haec Tarentini et Tyrrheni ſophiſtae et mangones variorum malorum, qui picis uſu pſilothrum oſtenderunt, ut pro viris redderent mulieres?

C A P. XXVIII.

Quod Aurata piſcium timidiſſima ſit.

AVRATA omnium piſcium timidiſſima eſt. Nam ſub Arcturi tempus, cum maris acceſſus et receſſus maxime fiunt, et eo altius exaggerata arena ad litus relinquitur, ut naves ſaepe ex omnibus aquis nudae in terra remaneant; tum piſcatores, poſtquam populorum arborum ramos frondibus conveſtitos, paxillorum modo in mucronem acutos, in arenam defixere, diſcedunt; poſt autem rurſus accedens mare ſecum imbellem auratarum multitudinem attrahit, quae ubi aeſtus reciprocavit et receſſit, in exigua aqua concavis locis retenta relinquuntur, et vero ramorum metu quieſcunt; adeo enim ramos vento agitatos exhorrent, ut ne loco quidem ſe commovere audeant. Quamobrem primo cuique magnum meticuloſorum piſcium numerum capere et ferire licet; neque modo ab uſu piſcandi inſtructi, ſed etiam totius piſcationis rudes, atque adeo pueri et feminae capere poſſunt.

σαι αἱ τούτων σάρκες, καὶ ἐπιχρισθεῖσαι τοῖς γενείοις, φυγὴν τριχῶν ἐνεργάζονται, φησί. Τί πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε καὶ Τυῤῥηνοὶ σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνο ἀνιχνεύσαντές τε καὶ πειράσαντες τὴν πίτταν, ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας ἀποκρίνειν;

ΚΕΦ. κή.

Ὅτι δειλότατος ἰχθύων ἐστὶν ὁ Χρύσοφρυς.

Ὁ Χρύσοφρυς ἄρα ἰχθύων ἁπάντων δειλότατος ἦν. Ἐν δὴ ταῖς παλιῤῥοίαις τῆς θαλάττης, ὅταν ᾖ ὥρα Ἀρκτούρου σύνδρομος, ἡ μὲν ὑπονοστεῖ μάλιστα ἡ θάλαττα περὶ τὸ ἄκτιον, ψιλὴ δὲ ἡ ψάμμος ὑπολείπεται, καὶ αἱ ναῦς πολλάκις ἐπὶ τῆς γῆς ἑστήκασιν ὕδατος χῆραι· ἐκεῖ οἱ ἐπιχώριοι ὅρπηκας αἰγείρων χλωροὺς καὶ κομῶντας ὀξύναντες δίκην σκολόπων, καὶ ἐμπήξαντες τῇ ψάμμῳ, ὑπαναχωροῦσιν· εἶτα ὑποστρέψαν τὸ κῦμα ὑποσύρει ἰχθύων τῶν προειρημένων πλῆθος ἄμαχον, ὑπονοστεῖ αὖθις, καὶ ἀπολείπονται πολλοὶ χρύσοφροι ἐν ὀλίγῳ ὕδατι, ἔνθα καθειμένον εὑρεθῇ καὶ κοῖλον, εἶτα ὑπὸ τοῖς κλάδοις πτήξαντες ἡσυχάζουσι· διασειομένους γὰρ αὐτοὺς καὶ διακινουμένους ὑπὸ τοῦ προσπίπτοντος πνεύματος ὀῤῥωδοῦσι, καὶ οὔτε σπαίρουσιν, οὔτε ἀναπάλλονται. Πάρεστι δή σοι λαβεῖν ὡς αἰχμαλώτους, καὶ παίειν παντὶ τῷ προσπεσόντι δειλῶν ἰχθύων δῆμον, εἴποι τις ἄν· αἱροῦσι γοῦν αὐτοὺς οὐ τεχνῖται μόνοι, ἀλλὰ κἂν ἰδιώτης παρατυχὼν, ἢ καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες.

AELIANI DE NATVRA ANIMALIVM LIBER XIV.

CAPVT I.

De Scombris in Ionio prope Epidamnum mari.

IN mari Ionio prope Epidamnum, ubi et Taulantii habitant, insula est, quae Minervae appellatur, eamque piscatores incolunt; et istic lacus est, ubi scombrorum, qui ad piscatorum consuetudinem assueverunt, et mansuefacti sunt, greges aluntur. Iis cibaria objiciunt piscatores, cum quibus iidem foedere et pace devinciuntur; et captura liberi sunt, atque eatenus aetate procedunt, ut vivant ibidem ad summam senectutem. Nec sane ignaviter victitant, neque in suos altores ingrati sunt; at enim de piscatoribus pastum cum mane acceperint, piscationem mox capessunt, ut se nutricantibus praeminum pro nutrimento persolvant. Quare ex portu solventes ad feros scombros gentiles suos natare contendunt, ac, simul ut ad eos pervenerunt, cum ipsis ita continuo tanquam cum aliqua turma aut phalange suorum popularium errant; et nimirum cum ejusdem generis et naturae sint, non inter se fugiunt, sed simul natant; post autem cicures circum feros concursantes in orbem consistunt, et suorum corporum obstructione eos fuga exituque intercludentes, suorum nutritiorum, ut pro iis quibus expleti cibis fuerint, illos remunerentur, adventum acerrime tamdiu

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ
ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔʹ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ αʹ.

Περὶ Σκόμβρων τῶν ἐν τῷ Ἰωνίῳ Ἐπιδάμνου πλησίον.

ΕΝ δὲ τῷ Ἰωνίῳ πελάγει πλησίον Ἐπιδάμνου, ὅπου ϗ Ταυλάντιοι παροικοῦσι, νῆσός ἐστι, ϗ Ἀθηνᾶς κέκληται, ϗ οἰκοῦσιν ἐνταῦθα ἁλιεῖς· ἔστι δὲ ϗ λίμνη αὐτόθι, ϗ σκόμβρων ἠθάδων ϗ ἡμέρων ἀγέλαι τρέφονται. Καὶ τούτοις μὲν τροφὰς ἐμβάλλουσιν οἱ ἁλιεῖς, ϗ ἔστιν αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς ἔνσπονδα, καί εἰσιν ἐλεύθεροι, ϗ ἀθηρίαν εἰλήχασι, ϗ προΐασιν εἰς χρόνου πλῆθος, ϗ ζῶσιν αὐτόθι ϗ σκόμβροι γέροντες. Οὐ μὴν ἀργοὶ σιτοῦνται, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ ὧν τρέφονταί εἰσιν ἀχάριστοι· λαβόντες δὲ ϗ ἐκ τῶν ἁλιέων τροφὰς τὰς ἑωθινὰς, εἶτα μέντοι ϗ αὐτοὶ ἐπὶ τὴν θήραν ἴασιν, ὥσπερ οὖν τροφεῖα ἐκτίνοντες. Καὶ τοῦ λιμένος προελθόντες ἐπὶ τοὺς ξένους ϗ τοὺς ξενίους στέλλονται σκόμβρους, ϗ ἐντυχόντες ὡς ἴλῃ τινὶ ἢ φάλαγγι, ἅτε ὁμοφύλοις ϗ τῆς αὐτῆς φύσεως οὖσι προσνέουσι, ϗ οὔτε τούτους ἐκεῖνοι φεύγουσιν, οὔτε οὗτοι ἐκκλίνουσιν αὐτοὺς, ἀλλὰ συνίασιν· εἶτα οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἐπήλυδας περιελθόντες, ϗ κυκλόσε γενόμενοι, ϗ αὐτοὺς συμφράξαντες, ἀπειλήφασι μέσους πολύ τι πλῆθος, ϗ οὐκ ἐῶσι διαδιδράσκειν, ἀναμένουσι δὲ τοὺς τροφέας, ϗ ἀνθ' ὧν ἐκορέσθησαν, ἀντεφεστιῶσι

tamdiu exſpectant, dum piſcatores eo profecti captorum permultas caedes effecerint. Cicures vero mature properantes ad portum regrediuntur, atque ibidem intra cavernas abditi a piſcatoribus coenam exſpectant; quam quidem ipſi eis largiuntur, ſi ipſos ad piſcatum adjutores atque amicos fidos habere velint. Haec autem quotidie ac diligenter fieri aiunt.

CAP. II.

De Scaro ad morbum regium utili.

SCARVM, cujus bilis per totum corpus diffuſa eſt, ſi comedendum dederis homini jecore aegrotanti, et arquato morbo laboranti, ad ſanitatem redibit, ut periti piſcatores docent.

CAP. III.

Quomodo capiantur Piſces in ſinuoſis et vadoſis locis.

CAPIVNTVR piſces etiam ſine naſſis, hamis, et retibus, hoc modo. Sinus maris multi deſinunt in paludes quaſdam, quae quidem vadoſae ſunt. Ad haec loca periti piſcatores, cum aer ſerenus eſt, et tempeſtates conquieſcunt, multos homines adducunt, eoſque jubent inambulare, et arenam eatenus proterere, et conculcare, quoad ex vehementi pedum impreſſione bene alta veſtigia faciant; quae ſi permaneant, nec ipſa concidens arena confundat, neque a ventorum perturbatione aqua concitetur, non longo intervallo eo ingreſſi in veſtigiis impreſſis planos piſces conſopitos, pſettas, rhombos, ſtrothos [paſſeres] torpedines, et alios ejuſmodi capiunt.

CAP.

τοὺς ἁλιέας, ἐπελθόντες γὰρ αἱροῦσιν αὐτοὺς, ϗ πολὺν ἐργάζονται φόνον. Οἱ δὲ τιθασσοὶ ἐπανίασι σπεύδοντες εἰς τὸν λιμένα, ϗ τοὺς ἑαυτῶν χηραμοὺς ὑπελθόντες ἀναμένουσι τὸ δειλινὸν δεῖπνον· οἱ δὲ ἥκουσι κομίζοντες, εἰ βούλονται συνθήρους ἔχειν, ϗ φίλους πιστούς. Ὁσημέραι μέντοι πράττεται ταῦτα ϗ δεινῶς, φασί.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ τοῦ Σκάρου πρὸς ἴκτερον ὠφελοῦντος.

Σκάρου διαχυθείσης τῆς χολῆς περὶ πᾶν τὸ σῶμα, ἐὰν δῷς ἐμφαγεῖν ἀνθρώπῳ νοσοῦντι τὸ ἧπαρ, ϗ ἴκτερον ἔχοντι, σωθήσεται, ὡς οἱ σοφοὶ τῶν ἁλιέων διδάσκουσι.

ΚΕΦ. γ΄.

Πῶς ἁλίσκονται οἱ Ἰχθύες ἐν τοῖς κόλποις ϗ τοῖς τενάγεσι.

Ἁλίσκεται δὲ ἄρα ἰχθὺς ϗ ἄνευ κύρτων, ϗ ἀγκίστρων, ϗ δικτύων, τὸν τρόπον τοῦτον. Κόλποι θαλάττης πολλοὶ τελευτῶσιν ἐς τενάγη τινὰ, ϗ ἔστι ταῦτα ἐπιβατά. Ὅταν οὖν ᾖ γαλήνη ϗ εἰρήνη πνευμάτων, οἱ τεχνῖται τῶν ἁλιέων ἄγουσι πολλοὺς ἐνταῦθα, εἶτα αὐτοὺς προστάττουσι βαδίζειν, ϗ πατεῖν τὴν ψάμμον, ὡς ὅτι μάλιστα ἐπερείδοντας τὸ πέλμα ἰσχυρῶς· εἶτα ἴχνη καταλείπεται βαθέα, ἅπερ οὖν ἐὰν φυλαχθῇ, ϗ μή ποτε συμπεσοῦσα ἡ ψάμμος συγχέῃ αὐτὰ, μηδὲ ἐνταραχθῇ ὑπὸ πνεύματος τὸ ὕδωρ, ὀλίγον διαλείπουσιν οἱ ἁλιεῖς, ϗ ἐκβάντες καταλαμβάνουσιν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν βημάτων, ϗ τοῖς ἴχνεσι, τοὺς ἰχθῦς τοὺς πλατεῖς ἀναξομένους, ψήττας τε, ϗ ῥόμβους, ϗ στρουθοὺς, ϗ νάρκας, ϗ τὰ τοιαῦτα.

CAP. IV.

Quibus rebus utilis ſit Echinus marinus, atque etiam terreſtris.

De echino marino et ſupra dixi, et nunc denuo dicam, quae inſuper accepi. Ad ſtomachum hebeſcentem non parum proficit echinus marinus, etenim vel omnium ciborum faſtidio laborantem in priſtinae valetudinis ſtatum reſtituit; atque ad veſicam, quemadmodum harum rerum bene periti affirmant, exonerandam utilis eſt; et ſi corpus ſcabie infectum eo perungatur, ad ſanitatem redit; item vulnerum ſordes cum teſtis crematus extergit. Cinis terreni herinacii cremati ad picem admiſtus, et locis a pilo nudis illitus, pilum, ut ſic joco dicam, a ſuis ſedibus fugitivum reducit; in vini autem potione ſumptus remedium ad dolores renum adhibetur, et aqua intercute laborantes ſanat, ut antea dixi; ejuſdemque jecore ad aſſum ſolem exſiccato elephantiaſi laborantes ſanantur.

CAP. V.

Quaenam cornua Elephantorum, maris vel feminae, praeſtantiora ſunt.

Ex elephantino genere cornua feminae majus pretium quam maris habere, hujuſcemodi rerum ſcientia inſtructi et praedicant, et illa nos docent; nimirum in Mauritania, quemadmodum quotannis cervis, ſic decimo quoque anno cornua elephantis excidere ſolere. Itaque hi in genua incumbentes uſque adeo cornua impellunt et defigunt in terram expoſitam in planiciem et riguam, quam alteri praeferunt, quoad illa ipſa occultaverint, quibus ſe exonerare tantopere cupiunt; deinde locum, in quem abſtruſerunt et repoſuerunt ejuſmodi theſaurum, pedibus exaequant

ΚΕΦ. δ΄.

Θαλάττιος Ἐχῖνος εἰς πόσα ἐστὶν ἀγαθὸς, ϗ ἔτι ὁ χερσαῖος.

Ἐχίνου θαλαττίου πέρι εἶπον ἀνωτέρω, ϗ νῦν δὲ εἰρήσεται, ὅσα προσακήκοα. Ἔστι μὲν ϗ τῷ στομάχῳ ἀγαθὸν, τὸν τέως γὰρ κακόσιτον ὄντα, ϗ πᾶν ὁτιοῦν βδελυττόμενον, ὅδε ἀναῤῥώννυσιν· ἔστι δὲ ϗ κύστεως κενωτικὸς, ὡς οἱ τούτων λέγουσι σοφοί· εἰ δὲ αὐτοῦ ϗ ἐπιχρίσαις σώματι ψωριῶντι, ὅδε σῶν ἐργάζεται τὸν τέως νοσοῦντα τὴν νόσον τὴν προειρημένην· καυθεὶς δὲ ἄρα ὀστράκοις αὐτοῖς ἐκκαθαίρει τε τὰ ῥυποῦντα τῶν τραυμάτων. Χερσαίου δὲ ἐχίνου καυθέντος ἡ σποδιὰ πίττῃ προσανακραθεῖσα εἶτα μέντοι καταχρίεται τῶν λειψοτρίχων μερῶν, ϗ αἱ τέως φυγάδες, ἵνα τι ϗ παίζω, ὑπαναφύονται· πινομένη δὲ οἴνῳ νεφροῖς ἀγαθόν ἐστι, σώζει δὲ ἄρα ϗ ὑδεριῶντας ποθεῖσα, ὥσπερ δὴ ϗ προεῖπον· τὸ δὲ ἧπαρ ἄρα τοῦ ἐχίνου τούτου ἰᾶται ὑφ᾽ ἡλίου γενόμενον αὖον τοὺς μέντοι νόσῳ τῇ τοῦ καλουμένου ἐλέφαντος κατειλημμένους.

ΚΕΦ. έ.

Πότερα κέρατα τιμιώτερα Ἐλέφαντος, τὰ τοῦ ἄῤῥενος, ἢ τὰ τοῦ θήλεος.

Ἐλέφας ὁ θῆλυς, τιμιώτερα εἶναι τὰ τούτου κέρατα οἱ σοφοὶ ταῦτα ὑμνοῦσί γε, ϗ ἐκεῖνα ἡμᾶς διδάσκουσιν· ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ γῇ οἱ ἐλέφαντες δεκάτῳ ἔτει πάντως αὐτοῖς τὰ κέρατα ἐκπεσεῖν σπεύδει, ὥσπεροῦν ϗ τῶν ἐλάφων, ἀλλὰ τούτων ἀνὰ πᾶν ἔτος. Οἱ τοίνυν ἐλέφαντες οἵδε γῆν πεδιάδα ϗ ἔνδροσον προαιροῦνται τῆς ἄλλης, ϗ ἐπερείδουσιν εἰς αὐτὴν ὀκλὰξ ἐπικύψαντες, ἐκδῦναι αὐτῶν δεινῶς σφριγῶντες· τοσοῦτον δὲ ἄρα ἐπωθοῦσιν, ὡς ϗ τέως αὐτὰ ἀποκρύψαι, εἶτα μέντοι ὑποψήσαντες τοῖς ποσὶ λεῖον τὸν χῶρον ἀπέφηναν τὸν

φρουροῦντα

exaequant et complanant. Terra autem, quod ſit feraciſſima, poſt paulum herbam proferens, abditorum cornuum adſpectum viatoribus adimit. Eorum vero perveſtigatores, qui ſane ad illorum inſidias et aſtus prudentes ſunt, in eum locum, in quem cornua defoſſa ſuſpicantur, utribus caprinis aquam deportant; dein alios alio ex utribus repletis diſpertiunt atque ibidem commorantur, et alius quidem dormiens, alius potans, alius inter pocula cantiunculam canens ſuos amores meditatur: et ſi quis formoſum juvenem iſtic praeſentem, et venationis comitem, de amore interpellet, haud mirum mihi videtur; ſunt enim Maurusii pulchri et proceri, adſpectuque virili, et rei venatoriae ſtudioſi, iidemque, quamvis aetate provecta, multos juvenes in amorem ſui concitant. Quod ſi cornua ſint alicubi prope defoſſa, quadam mirabili illecebra ex utribus ſic aquam eliciunt, ut vaſa exſiccent et exinaniant. Ii autem, qui cornua exquirunt, ſtatim ſine canibus ſagaciſſime praedam odorati locum illum bidentibus et ligonibus perfodiunt, et optatum conſequuntur; ſi vero utres permanſerint pleni, eos inde transferentes alio ſe conferunt.

CAP. VI.

Quod Elephantus cor duplex habere feratur, item de Lynce.

DUPLICI tum corde tum ſenſu animi elephantus eſſe dicitur, et altero quidem ira incendi, altero mitigari et leniri, Maurorum ſermonibus pervagatum eſt. Iidem de lynce tradunt, magis eſſe ſimam quam pardalim, et ſummis hirſutam auriculis; feram hanc maxime ſaltu valere, et ad retinendum, quod corripuerit, pertinaciſſime validiſſimam eſſe. Videtur et Euripides

φρουροῦντα τὸ θησαύρισμα αὐτοῖς. Γονιμωτάτη δὲ ἄρα ἡ γῆ οὖσα εἶτα ἥκιστα τὴν πόαν ἀναφύει, καὶ ἀφανίζει τὴν ὄψιν τοῦ γεγενημένου τοῖς ὀδῷ χρωμένοις. Οἱ δὲ καὶ ταῦτα ἀνιχνεύοντες τὰ φώρια, καί τινα σοφίαν τῆς ἐκείνων ἐπιβουλῆς ἔχοντες, ἐν ἀσκοῖς αἰγείοις ὕδωρ κομίζουσιν· εἶτα αὐτοὶ διασπείρουσι πεπληρωμένους ἄλλους ἀλλαχόσε, καὶ αὐτοὶ καταμένουσι, καὶ καθεύδει τις, καὶ ἄλλος ὑποπίνει, καὶ πού τις καὶ μεταξὺ ἐπιῤῥοφῶν τῆς κύλικος ὑπαναμέλπει, καὶ μέμνηται διὰ τοῦ μέλους, ἧς ἐρᾷ· εἰ δὲ καὶ νέον ὡρικὸν ὑποπειρᾷ παρόντα τις, καὶ αὐτὸν τῆς ἰχνεύσεως κοινωνὸν, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι· εἰσὶ γὰρ Μαυρούσιοι καὶ καλοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἀνδρικὸν ὁρῶσι, καὶ ἔργων ἔχονται θηρατικῶν, καὶ μέντοι καὶ πολλὰ ἀναφλέγουσι μειράκια ἔτι καὶ τηλικοίδε ὄντες. Οὐκοῦν εἰ τὰ κέρατα εἴη κατωρυγμένα πλησίον ἐκεῖνα, τάδε ἴϋγγί τινι ἀποῤῥήτῳ καὶ θαυμαστῇ δὲ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἐκ τῶν ἀσκῶν ἕλκει, καὶ ἀποδείκνυσι κενοὺς αὐτούς. Ἐνταῦθα τοίνυν σμινύαις τε καὶ μακέλλαις διασκάπτουσι τὸν χῶρον, καὶ ἔχουσι τὸ θήραμα ῥινηλατήσαντες ἄνευ κυνῶν· ἐὰν δὲ ἔμπλεῳ μείνωσιν οἱ ἀσκοὶ, οὔπερ οὖν καὶ κατέθεσαν αὐτοὺς οἱ τῶν κεράτων τῶνδε θηραταὶ, οἵδε ἀπίασιν ἐπ᾽ ἄλλην θήραν, καὶ μέντοι καὶ ἀσκοὺς καὶ ὕδωρ ἐπάγονται πάλιν, τὰ θήρατρα τῆς ἄγρας τῆς προειρημένης.

ΚΕΦ. ϛʹ.

Ὅτι λέγεται διπλῆν καρδίαν ἔχειν ὁ Ἐλέφας, καὶ περὶ τῆς καλουμένης Λυγγός.

ΛΕγεται δὲ καὶ ἐλέφας διπλῆν ἔχειν καρδίαν, καὶ διπλᾶ νοεῖν, καὶ τῇ μὲν θυμοῦσθαι, καὶ πραΰνεσθαί γε μὴν τῇ ἑτέρᾳ· Μαυρουσίοις δὲ ἄρα μὴν ἕπομαι λόγοις, λέγων ταῦτα. Ἐπεί τοι καὶ ἐκεῖνα οἱ αὐτοὶ ὑμνοῦσι, λύγγας εἶναι· φασὶ δὲ αὐτὰς παρδάλεως μὲν ἔτι καὶ πλέον σιμὰς, ἄκρα γε μὴν τὰ ὦτα λασίους· θηρίον τοῦτο ἀλκικὸν δεινῶς, καὶ κατασχεῖν βιαιότατά τε καὶ ἐγκρατέστατα καρτερόν. Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ

μαρτυρεῖν

Euripides hujus tanquam informis beſtiae meminiſſe, cum ait:

Accedit ille vel humeris aprum ferens,
Lyncemve deformem malamque beſtiam.

Cur autem δύςοκον [difficulter parientem] eam dicat, a criticis quaerendum.

CAP. VII.

De magna Struthione.

De magna ſtruthione haec etiam quis dixerit. In ejus ventre a ſordibus expurgato lapides inveniuntur, quos haec poſteaquam devoravit, in omaſo prope reticulum diu adſervatos concoquit; ii ſane ad efficiendam oculorum medicinam ſalutares ſunt: atque illius adeps et nervi auxilium et ſalutem nervis hominum adferunt. Eadem in curſu deficiens laſſitudine comprehenditur ab equitibus; etenim in orbem currit exterius, verum equites interiore et breviore orbe circumacti currendo tandem defeſſam adſequuntur. Ad hunc etiam modum capitur: Pedibus ſane nidum ex ſabulo architectans in ſolo humilem conſtruit, cujus medium cavum eſt, labra ambientia alte exaggerat, ac tanquam muro circummunit, ne per labra defluens aqua pluvia in nidum influat, et pullos etiamnum teneros alluat. Amplius quidem octoginta ova ex ſeſe parit, non tamen uno eodemque tempore ex ovis pullos excludit, ſed ex his partim jam in lucem proferuntur, partim intra ova informantur, partim etiam foventur. Cum autem ipſam ſic incubantem vir hujus venationis bene peritus animadverterit, peracuta haſtilia mucronibus e ferro ſurſum erectis et reſplendentibus circa nidum defigit; et alicubi prope in occulto latens ex inſidiis rei eventum avide expectat. Struthio vero pullos ſuos vehementer amans, et eorum conſortii quam maxime avida, a paſtu revertitur;

μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ·

> Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
> Ἢ τὴν ἄμορφον λύγκα, δύστοκον δάκος.

Ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς Κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον.

ΚΕΦ. ζ'.

Περὶ τῆς Στρουθοῦ τῆς μεγάλης.

Περὶ στρουθοῦ δὲ τῆς μεγάλης, εἴποι τις ἂν καὶ ἐκεῖνα. Ἡ γαστὴρ αὐτῆς ἀνῃρημένης εὑρίσκεται καθαιρομένη λίθους ἔχουσα, οὕσπερ οὖν καταπιοῦσα ἡ στρουθὸς ἐν τῷ ἐχίνῳ φυλάττει, καὶ πέττει τῷ χρόνῳ· εἶεν δ' ἂν οὗτοι καὶ ἀνθρώπων ὄψεως ἀγαθοί· νεῦρα δὲ τὰ ταύτης καὶ λίπος ἀνθρωπείων νεύρων ἀγαθὰ εἰσιν. Ἁλίσκεται μὲν οὖν αὕτη ὑπὸ ἵππων ἀπειποῦσα τῷ δρόμῳ· θεῖ μὲν γὰρ εἰς κύκλον, ἀλλ' ἐξωτέρω περιθέουσα· οἱ δὲ ἱππεῖς τῷ ἐνδοτέρῳ ὑποτέμνονται κύκλῳ, καὶ ἔλαττον περιϊόντες ἀπειποῦσαν τῷ δρόμῳ ἀγρεύουσιν αὐτὴν χρόνῳ. Λαμβάνεται δὲ καὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλιὰν ἐργάζεται ταπεινὴν ἐν τῷ δαπέδῳ τὴν ψάμμον διαγλύψασα τοῖς ποσὶ, καὶ τὸ μὲν μεσαίτατον αὐτῆς κοῖλόν ἐστι, τὰ χείλη δὲ τὰ κύκλῳ ὑψηλὰ ἐργάζεται, ἀποτειχίζουσα τρόπον τινὰ, ἵνα τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ ἀποστάζῃ τὰ χείλη, καὶ μὴ εἰσρέῃ τῇ καλιᾷ, καὶ ἐπικλύζῃ τῆς στρουθοῦ τοὺς νεοττοὺς ὄντας ἁπαλούς· τίκτει δὲ καὶ ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, οὐ μὴν ἀθρόα ἐκγλύφει, οὐδὲ ἐν ταὐτῷ χρόνῳ παρίασιν ἐς τὸ φῶς πάντα, ἀλλὰ τὰ μὲν ἤδη τέτεκται, ἄλλα δὲ ἔτι ἐν τοῖς ᾠοῖς ὑποπήγνυται μὲν, τὰ δὲ ὑποθάλπεται. Ὅταν οὖν ἐν τούτοις ᾖ ἐκείνη, θεασάμενος ἀνήρ τις, οὐκ ἄφρων, ἀλλὰ τῆς τοιαύτης θήρας πεπειραμένος, αἰχμὰς περὶ τὴν καλιὰν πήγνυσι τεθηγμένας, ὀρθὰς δὲ ἄρα κατὰ τοῦ σαυρωτῆρος πήγνυσι, καὶ ὁ σίδηρος ἐκλάμπει, καὶ ἀναχωρήσας ἐλλοχᾷ τὸ πραττόμενον. Ἐπάνεισιν οὖν ἐκ τῆς νομῆς ἡ στρουθὸς, ἐρῶσα τῶν νεοττῶν ἰσχυρῶς,

vertitur; ac nimirum priuſquam in nidum introeat, huc illuc verſans oculos circumſpectat, quod metuat ne quis ipſam ſpeculetur; deinde ardentiſſimo pullorum ſtudio victa, et tanquam oeſtro percita, etſi ferrum ſplendeſcit, ita tamen alis, tanquam velis expanſis, continuo curſu et cum ſtridore fertur, et intra nidum ſe recipit, et miſerrime quidem; nam cuſpidato ferro implicata et traſfixa moritur. Venator vero id animadvertens, ſimul cum matre pullos capit.

CAP. VIII.

De Anguillis in Pado, et quomodo eae capiantur.

In Italiae occidentem verſus regionibus civitas eſt, Patavium nomine, quam ab Antenore Trojano conditam ferunt, cum Ilio patria capto in hanc terram veniſſet ſuperſtes, et dimiſſus a Graecis, eo quod Menelaum et Vlyſſem propter Helenam legatione fungentes ipſe ſervaſſet, quos Antimachus occidendos ſuaſerat,

Amplis muneribus Paridis corruptus et auro,

ut canit Homerus. Non procul hac urbe Patavio diſtat alia, nomine Bitetia, quam fluvius Eretenus alluit, et terram non modicam praeterlapſus tandem in Eridanum influit. Ceterum in Eridano anguillae maximae et omnium pinguiſſimae naſcuntur; capiunturque hoc modo: Piſcator ad ſinuoſum locum, ubi latius confluens dilatatur, vel in ſaxo ex aqua eminente, vel in arbore radicitus ventorum turbinibus exſtirpata, et jam putreſcenti et ad ignem inutili, ſedens perpinguis inteſtini ovilli recentis tria aut

καὶ διψῶσα αὐτῶν τῆς συνουσίας· καὶ τὰ μὲν πρῶτα περιβλέπει δεῦρο καὶ ἐκεῖσε, καὶ ἑλίττει τὸ ὄμμα, δεδοικυῖα μή τις αὐτὴν θεάσηται· εἶτα μέντοι νικωμένη ὑπὸ τοῦ ἱμέρου καὶ οἰστρουμένη, τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα, ὡς ἱστίον δρόμῳ συντόνῳ φερομένη καὶ ῥοίζῳ, εἶτα εἰσήλατο εἰς τὴν ἑαυτῆς καλιάν, καὶ οἴκιστα· ταῖς γὰρ αἰχμαῖς ἐμπλεχθεῖσα καὶ περιπαρεῖσα ἀποθνήσκει. Ἐπίσταται οὖν ὁ θηρατής, καὶ ᾕρηκε σὺν τῇ μητρὶ τοὺς ἐκγόνους.

ΚΕΦ. η΄.

Περὶ τῶν ἐγχελύων τῶν ἐν τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ, καὶ ὅπως θηρῶνται.

Πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν ἑσπέραν χωρίοις Ἰταλικοῖς, καὶ ὄνομα αὐτῇ Παλάβιον, Ἀντήνορος ἔργον εἶναι λέγουσι τοῦ Τρωὸς τὴν πόλιν· ταύτην δ' ᾤκησεν ἄρα γῆν οἴκοθεν σωθείς, ὅτε ἀπηλλάγη τῆς πατρίδος ἁλούσης τῆς Ἰλίου, αὐτὸν αἰδεσθέντων τῶν Ἑλλήνων, ἐπεὶ πρεσβεύοντα τὸν Μενέλεων σὺν τῷ Ὀδυσσεῖ ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἔσωσεν, Ἀντιμάχου συμβουλεύοντος ἀποκτεῖναι αὐτούς· ἔλεγε δὲ ἄρα καὶ οὗτος ταῦτα,

Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,

ὡς Ὅμηρός φησιν. Οὐκοῦν τῷδε τῷ Παλαβίῳ πόλις γειτνιᾷ ἑτέρα, καὶ Βιγητίαν καλοῦσιν αὐτήν, καὶ παραρρεῖ ποταμὸς αὐτῇ, Ἠρετενὸς ὄνομα, καὶ παραμείβεται οὗτος γῆν οὐκ ὀλίγην, εἶτα εἰς τὸν Ἠριδανὸν ἐμβάλλει, καὶ ἀνακοινοῦται τὸ ὕδωρ. Ἐν δὴ τῷ Ἠριδανῷ ἐγχέλεις γίνονται μέγισταί τε, καὶ τῶν ἀλλαχόθεν πιόταται μακρῷ· ἁλίσκονται δὲ ἄρα τὸν τρόπον τοῦτον· Ἐπὶ πέτρας προβλῆτος κάθηται ὁ θηρατὴς ἔν τινι κολποειδεῖ χωρίῳ, ὅπου καὶ πλατύνεται τὸ ῥεῦμα ἔτι μᾶλλον, ἢ καὶ ἐπί τινος δένδρου κάθηται προρρίζου πλησίον τῆς ὄχθης ῥιφέντος ὑπὸ πνεύματος σκληροῦ, ὅπερ οὖν ὑποσήπεται μέν, ἀχρεῖον δέ ἐστι κατακῆναί τε καὶ ἐκκαῦσαι αὐτό· οὐκοῦν ἑαυτὸν καθίσας ὁ τῶν ἐγχελύων τῶνδε ἁλιεύς, καὶ λαβὼν ἔντερον νεοσφαγοῦς ἀρνὸς τριῶν

aut quatuor cubita patentis alterum caput in aquam dejicit, quod aquae vorticibus agitatum volutatur; idemque illius alterum extremum manibus tenet, in quod quidem ipſum arundinis fruſtum perinde longum, atque gladii capulus, inſertum eſt. Neque vero diu anguillas eſca latet, gaudent enim hoc inteſtino; et continuo earum prima quaeque, fame ſtimulata, hiante ore atque imminenti hamatos ac uncinatos dentes ſuos in idipſum inteſtinum defigit, atque hoc idem crebra inſultatione detrahere conatur. At piſcator anguillam intelligens ex fluctuatione inteſtino inhaereſcere, arundinem, ad quam alligatum eſt inteſtinum, ori ſuo admovet, et quoad poteſt inteſtinum vehementer inflat, quod quidem ipſum defluente hominis adſpiratione et impletur et intumeſcit; et ventus in anguillam illapſus illius caput et fauces flatu opplet, atque anhelitum eatenus obſtruit, ut ea non queat neque reſpirare, neque inteſtino infixos dentes detrahere; quare ſuffocatur, et a tribus velut adverſariis calamo, ſpiritu, et inteſtino capta ſubtrahitur. Hoc cum quotidie fiat, multae a multis capiuntur. Has autem iſtorum piſcium proprietates etiam referre mihi viſum fuit.

C A P. IX.
De marino Leone.

MARINVM leonem locuſtae ferme ſimilem eſſe ſcio; praeterquam quod corpore tenuior et gracilior apparet, et ex aliqua cruſtarum ſuarum parte caeruleus, item quod ignavus eſt; et forcipes illius maximae cancrorum forcipibus figura ſimiles ſunt. A piſcatoribus bene peritis membranas quaſdam habere dicitur appenſas ex teſtis et colligatas, ſub quas ſubjectae ſint molles carunculae et tenerae, quae leonis adeps appellentur. Is ad hoc ipſum, aiunt, homines adjuvat, ut ſqualidam et infuſcatam faciem ad nitorem

μὲν ἢ τετλάρων πηχῶν, πεπιασμένον δ' ἰσχυρῶς, τὴν μὲν ἀρχὴν αὐτοῦ καθίησιν ἐς τὸ ὕδωρ, καὶ εἱλεῖται ἐν ταῖς δίναις στρεφόμενον· τόγε μὴν τέλος διὰ χειρῶν ἔχει, ἐμβέβληται δὲ εἰς αὐτὸ καλάμου τρύφος, ὅσον κώπην εἶναι τὸ μῆκος ξίφους. Οὐ μὴν λανθάνει τὰς ἐγχέλυς ἡ τροφὴ, χαίρουσι γὰρ τῷδε τῷ ἐντέρῳ· καὶ ἥγε πρώτη προσελθοῦσα, οἰστρουμένη ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ περιχανοῦσα, ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, γυροὺς τε καὶ ἀγκιστρώδεις καὶ δυσελίκτους ὄντας, καὶ συνεχῶς ἐπισκαίρει τε, καὶ πειρᾶται καθέλκειν τὸ δέλεαρ. Ὁ δὲ κραδαινομένου τοῦ ἐντέρου συνεὶς ἔχεσθαι τὴν ἔγχελυν, τὸν κάλαμον, ᾧ τὸ ἔντερον προσήρτηται, ἐνθεὶς τῷ ἑαυτοῦ στόματι, καὶ οἷον σθένει καταπνέων, φυσᾷ τὸ ἔντερον καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς, τὸ δὲ ἐκ τοῦ καταῤῥέοντος πνεύματος πίμπλαται καὶ οἰδαίνει· ὁ τοίνυν ἄνεμος κατολισθαίνει εἰς τὴν ἔγχελυν, καὶ πληροῖ μὲν τοῦ πνεύματος αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, πληροῖ δὲ τὴν φάρυγγα, καὶ ἐμφράττει τῷ θηρίῳ τὸ ἆσθμα· καὶ ἀναπνεῦσαι μὴ δυναμένη, μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τοῦ σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας, ἀποπνίγεται, καὶ ἀνασπᾶται ἁλοῦσα ὑπὸ τοῦ ἐντέρου, καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ τοῦ καλάμου τρίτου. Καθ' ἑκάστην μὲν οὖν δρᾶται τοῦτο, ἁλίσκονται δὲ ὑπὸ πολλῶν πολλαί. Ἔστω δέ μοι καὶ ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια.

ΚΕΦ. θ'.

Περὶ τοῦ θαλαττίου Λέοντος.

ΛΕοντα θαλάττιον ἐοικέναι καράβῳ ἀμηγέπη καὶ ἡμεῖς ἴσμεν· λεπτότερον δὲ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος ὁρῶμεν αὐτὸν, καὶ ὑπό τι καὶ κυανοῦ μέρη τῶν ὀστράκων προσβάλλοντα· νωθῆ δὲ, καὶ ἔχοντα χηλὰς μεγίστας, καὶ ταῖς τῶν καρκίνων προσεοικυίας κατὰ σχῆμα. Λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν σοφωτέρων ἁλιέων ἔχειν τινὰς ὑμένας προσηρτημένους τοῖς ὀστράκοις, ὑφ' οἷς ὑμέσιν εἶναι σαρκία ἁπαλὰ, καὶ καλεῖσθαι ἐκείνου τοῦ λέοντος στέαρ ταῦτα. Ὀνίνασθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐξ αὐτοῦ ἐκεῖνα· προσ-

torem adducat; et cum rosaceo in unguentum conformatus formae pulchritudinem conciliat, et venustum splendorem enitere facit. Id etiam auditione accepi, terrenum leonem summe timere marini adspectum, absurdum scilicet ac formidabilem; sed neque odorem ejus ferre. Quantopere gallinaceus quidem ab eodem timeatur, supra dixi. Illum ipsum leonem terrestrem dicunt marini contritarum crustarum pulverem ex aqua bibentem a ventris morbo liberatum iri. Haec de marini leonis natura peculiari mihi dicta sunto.

CAP. X.
De Asinis Mauritanis.

MAVRVSII asini cursu celerrimi, primum ut se in viam dederunt, velocissimi sunt, ut vento quodam aut avis alis ferri videantur; at cito delassantur, et ipsorum pedes fatiscunt, ac spiritus deficit, atque velocitatis suae obliviscuntur, tarditateque constricti insistunt, et acerrimas profundunt lachrymas, non tantopere, meo judicio, ob futuram mortem, quam ob pedum infirmitatem. Quare ab equis desilientes Mauritani illorum collo funem injiciunt, et sic alligatos ad suum quisque equum trahunt, tanquam captivos. Ceterum et equos et asinos Libycos corporibus esse exiguis, cursu vero pernicissimos, superius dixi.

CAP. XI.
De Libycis Bobus.

LIBYCORVM boum, qui feri solutique errant, multitudo innumera est, et tanta celeritas, ut unum insequentes venatores interdum fallantur; quod nimirum in alios feros incidant, et ille interim sub dumeta saltusve subiens se subducat; alii autem similes exoriantur, et venatorum oculos fallant. Horum quempiam

ὧπερ καθαίρουσι χρῶτα θολερόν· καὶ ἐλαίῳ ῥόδοις ἀνακραθέντι ἐμβληθέντα, καὶ γενόμενα χρίσμα, εἰς ὥραν καὶ ἀγλαΐαν συμμάχεσθαι. Προσακήκοα δὲ καὶ ἐκεῖνο, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς λέοντα δεδιέναι ἰσχυρῶς τοῦ θαλαττίου τῆς ὄψεως τὸ ἐκτράπελον, καὶ μὴ φέρειν αὐτοῦ τὴν ὀσμήν. Ὡς δέδοικε δὲ καὶ ἀλεκτρυόνα ὁ λέων αὐτὸς, ἀνωτέρω μοι λέλεκται. Λέγουσι δὲ καὶ συντριβέντων αὐτοῦ τῶν ὀστράκων, καὶ ἐμβληθείσης τῆς κόνεως εἰς ὕδωρ, πιόντα τὸν χερσαῖον λέοντα ἔξω ἂν γίνεσθαι νόσου λυπούσης αὐτοῦ τὴν κοιλίαν. Εἰρήσθω δέ μοι καὶ ταῦτα τοῦ θαλαττίου λέοντος ἴδια.

ΚΕΦ. ί.

Περὶ τῶν Ὄνων τῶν Μαυρουσίων.

ΟΝοι δὲ Μαυρούσιοι ὤκιστοι δραμεῖν, παρά γε τὴν πρώτην ὁρμήν εἰσιν ὀξύτατοι, ἢ ὡς καὶ νὴ Δία αὔρας τινὸς ἐμβολὴν εἶναι, ἢ πτερὸν αὐτόχρημα ὄρνιθος· ταχέως δὲ κάμνουσι, καὶ αὐτοῖς οἱ πόδες ἀπαγορεύουσι, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιλείπει, καὶ τῆς τε ὠκύτητος εἰλήφασι λήθην, καὶ ἑστᾶσι νωθεῖς πεπεδημένοι, καὶ ἀφιᾶσι δάκρυα θαλερὰ, οὔ μοι δοκεῖ ἐπὶ τῷ μέλλοντι θανάτῳ τοσοῦτον, ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ποδῶν ἀσθενείᾳ. Τῶν μὲν οὖν ἵππων ἀποπηδήσαντες εἶτα μέντοι περιβάλλουσιν αὐτοῖς βρόχους περὶ τὴν δέρην, καὶ τῷ ἵππῳ προσαρτήσας ἕκαστος ἄγει ὡς αἰχμάλωτον ἑαλωκότα. Ὅτι δὲ μικροὶ μὲν ἰδεῖν εἰσιν οἱ Λίβυες ἵπποι καὶ ὄνοι, δραμεῖν δ' ὤκιστοι, ἀνωτέρω εἶπον.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Βοῶν.

ΒΟῶν δὲ Λιβύων πλῆθος ἦν ἄρα καὶ πλέον ἀριθμοῦ, καί εἰσιν ὤκιστοι οἱ ἄγριοί τε καὶ ἐλεύθεροι· καὶ οἵγε θηραταὶ πολλάκις σφάλλονται ἕνα διώκοντες, καὶ ἐμπίπτουσιν εἰς ἑτέρους ἀκμῆτας· καὶ ὁ μὲν εἰσδὺς εἰς θάμνον ἢ νάπην ἠφανίσθη, ἕτεροι δὲ ἀναφαίνονται ὅμοιοι, καὶ ἀπατῶσι τὴν ὄψιν. Καὶ εἴ γέ

piam si quis ingrediatur insequi, primum cohibendus est equus, sic enim fessum longinquitate temporis comprehendet; sin ab initio statim equi habenas laxarit, illo demum defesso, bovem non capiet. Quamvis vero multi quotannis capiantur, et mactentur; sobolis tamen eorum successio perfoecunda est. Cum vitulis etiam tauri oberrant, et vaccae una, aliae foetae, aliae foetus expertes. Quod si quis vitulum adhuc tenerum ceperit, et non statim occiderit, ex eo duplici commodo afficietur; nam cum vitulo simul matrem comprehendit, si ea fecerit, quae hic referre opportunum est: Postquam venator vitulum fune alligavit, ab eo secedit: illa filii desiderio inflammata, tanquam asilo stimulata furit, et cupiens dissoluta reste eum abducere, cornua impingit, ut vinculum laxet et distrahat; at enim alterutro cornu in funis complicationem inserto, una cum vitulo constricta tenetur, sobolem suam non liberans, et ipsa insuper vinculo indissolubili se implicans. Hujus venator cum jecur extraxit, et ubera turgentia lacte excidit, et pellem exemit, carnes devorandas relinquit avibus et feris; vitulum vero integrum domum fert, qui et in cibo suavissimus est, et lacti densando coagulum praebet.

CAP. XII.
De marino Dracone.

MARINUS draco aliis piscibus reliquo corpore similis est, caput vero et oculorum magnitudo terreni draconis speciem similitudinemque gerunt, magni enim sunt et venusti: maxillae etiam similitudinem quandam habent cum terrestribus; et ejus pellis non procul abesse a terreni draconis pelle palpanti videtur, squamarum scilicet asperitate; quin et infestis ac venenatis armatur aculeis, tactu noxiis.

τις ὑπάρξοιτο τούτων διώκειν τινὰ, προσαπαίρειν αὐτῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ ἤδη καμόντα αἱρήσει τις τῷ χρόνῳ, τοὺς δὲ αὐτῶν ἀρχομένους δρόμου, προπονήσαντός οἱ τοῦ ἵππου, οὐχ αἱρήσει. Ἁλίσκονται δὲ ἀνὰ πᾶν ἔτος πολλοὶ, καὶ ἀποθνήσκουσιν· ἥγε μὴν ἐπιγονὴ αὐτῶν διαδέχεται, καὶ μάλα ἀφθόνως. Ἀλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις καὶ οἱ ταῦροι κοινῇ, καὶ αἱ θήλειαι, αἱ μὲν κύουσαι, αἱ δὲ ἄτοκοι. Εἰ δὲ ἕλῃ τις μόσχον ἔτι νεαρὸν, καὶ μὴ παραχρῆμα ἀποκτείνῃ, διπλοῦν κέρδος ἕξει· συνήρηκε γὰρ καὶ τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν, δράσας γε ἐκεῖνα, ἅπερ εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἄτοπον. Τὸν μὲν καταδήσας σχοινίῳ ἀπολέλοιπε, καὶ ἀναχωρεῖ αὐτός· ἡ δὲ τῷ πόθῳ τοῦ τέκνου τηρεῖται, καὶ φλεγομένη οἰστρᾶται, καὶ βουλομένη λύσασα ἀπάγειν ἐμβάλλει τὰ κέρατα, ἵνα διαξάνῃ τε καὶ διαστήσῃ τὰ δεσμά· ὅτῳ δ' ἂν τῶν κεράτων ἐς τὴν τῆς σχοίνου συμπλοκὴν διείρῃ, κατέχεται, καὶ πεδηθεῖσα σὺν τῷ μόσχῳ καταμένει, ἐκεῖνον μὲν οὐκ ἀπολύσασα, ἑαυτήν γε μὴν ἀφύκτῳ τῷ δεσμῷ περιβαλοῦσα. Ταύτης οὖν ὁ θηρατὴς ἐξελὼν τὸ ἧπαρ αὐτὸ, καὶ τὰ οὔθατα σφριγῶντα ἔτι ἐκτεμὼν, καὶ τὴν δορὰν δείρας, τὰ κρέα ἀφῆκεν ὄρνισι καὶ θηρίοις δαῖτα· τὸν δὲ μόσχον οἴκαδε κομίζει πάντα, ἔστι γὰρ καὶ ἐδωδὴν ἥδιστος, καὶ πῆξαι γάλα παρέξει ὀπὸν δούς.

ΚΕΦ. ιβʹ.

Περὶ θαλαττίου Δράκοντος.

Δράκων θαλάσσιός ἐστι μὲν παραπλήσιος τοῖς ἰχθύσι τοῖς ἄλλοις, ὅσα ἐς τὸ λοιπὸν σῶμα· τήν γε μὴν κεφαλὴν ἔοικε τῷ χερσαίῳ δράκοντι, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ μέγεθος, εἰσὶ γὰρ μεγάλοι καὶ καλοί· καὶ τοῦτο μέντοι, καὶ αἱ γένυς μὲν τοῖς χερσαίοις προσβάλλουσι τὴν ἑαυτῶν ἀμωσγέπως μορφήν· ἔχει δὲ καὶ φολίδας, καὶ τραχεῖαί εἰσι, καὶ τῆς δορᾶς τῆς δρακοντείου οὐ πόῤῥω δοκοῦσιν, εἴτις προσάψαιτο· ἐκπέφυκε δὲ καὶ κέντρα χαλεπὰ αὐτοῦ, καὶ ἰὸν φέρει τὰ κέντρα, καὶ ἔστι τῷ θίγοντι οὐ χρηστά.

CAP. XIII.

Quibus Animalibus Indorum rex secundis mensis vescatur.

INTER cetera animalium naturae propria hoc quoque non omiserim. Indorum rex secundis mensis et bellariis non iisdem delectatur quibus Graeci, qui palmarum pumilarum fructus expetunt; at ille vermem quendam in planta nascentem secundis mensis igne tostum adhibet, suavissimum quidem illum, ut Indi aiunt, et eorum, qui gustaverunt, nonnulli afferunt, quibus ego fidem habuerim. Eidem tragematum loco sunt, olorum, struthionum, et anserum ova. Ex his ut ipse cetera non reprehendo, ita ne cycnis quidem amici sunt Indi; quod illas quanquam Apollini sacras, et mire canoras aves, suae tamen pullitiei insidiari, et ova propria perdere, fama sit.

CAP. XIV.

De Dorcadibus Libycis.

DE Libycis dorcadibus et cemadibus animus est mihi nunc dicere. Dorcades quanquam velocitate sunt mirabili, tamen cursu inferiores sunt equis Libycis. Capiuntur et retibus. Ventre sunt albo, qui color eis ad laparas usque adscendit; ad ventrem vero utrimque latera nigris vittis distinguuntur, reliqui corporis color ruffus aut flavus est; et pedes quidem eis longi sunt, oculi nigri, cornibus caput ornatur, et longissimas aures habent. Porro κεμὰς a poetis etiam nuncupata, turbinis instar, celerrime fertur; pilis est ruffis et perquam hirsuta, cauda vero albicat; ejus oculi cyaneo colore tincti videntur, ac aures densissimis pilis refertae; cornua antrorsum speciosa tendunt, quibus venatores invadit, simul ad iis metum incutiendum, et nocendum idonea.

 Neque

ΚΕΦ. ιγ΄.

Τίνα Ζῶα ἐπιδόρπια ἐσθίει ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεύς.

ΖΩων δ' ἂν εἴη με εἰπεῖν καὶ τὸ ἴδιον αὐτῶν. Ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς ἐπιδόρπια σιτεῖται ταῦτα, οἷα δήπου οἱ Ἕλληνες, ὅσα ἐντραγεῖν αἰτοῦσι φοινίκων τῶν χαμαιζήλων· ἐκεῖνος σκώληκά τινα ἐν τῷ φυτῷ τικτόμενον σαθευτὸν ἐπιδειπνεῖ, γλύκιστον, ὡς Ἰνδοὶ λέγουσι λόγοι, καί φασιν οἱ τὴν ἡδονὴν τὴν τοσαύτην ἐκ τοῦ σιτεῖσθαι, καὶ ἐμέ γε αἱροῦσι λέγοντες. Ἐπέκλα δέ οἱ καὶ ἐκεῖνά ἐστι· κύκνων τε ᾠὰ, καὶ τὰ τῶν χερσαίων στρουθῶν καὶ χηνῶν. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα οὐ μέμφομαί πω· καὶ κύκνων γε μὴν Ἀπόλλωνι μὲν λατρευόντων, ᾠδικωτάτων δὲ, ὡς ἡ φήμη διαῤῥεῖ, λέγουσα ἐπιβουλεύειν ἐγγόνοις, καὶ διαφθείρειν τὰ ᾠὰ, Ἰνδοὶ φίλοι οὐκ ἔτι.

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Δορκάδων.

ΛΙβυστίνων γε μὴν περὶ δορκάδων καὶ κεμάδων τῶν ἐκεῖθι εἰπεῖν αἱρεῖ με θυμὸς τὰ νῦν ταῦτα. Ὤκισται μὲν οὖν εἰσιν αἱ δορκάδες, καὶ ὅμως τοὺς ἵππους τοὺς Λίβυας οὐ διαδιδράσκουσι. Λαμβάνονται δὲ καὶ ἄρκυσι. Καὶ οἷς μὲν οὖν καὶ τὴν γαστέρα, καὶ αὐταῖς ἤδε ἡ χρόα ἐς τὰς λαπάρας ἄνεισι· παρ' ἑκάτερα δὲ τῆς νηδύος μέλαιναι ταινίαι καθέρπουσιν αὐταῖς, ξανθαί γε μὴν τὸ λοιπὸν σῶμά εἰσι· μακραὶ τοὺς πόδας, μέλαιναι τὸ ὄμμα, τὴν κεφαλὴν κέρασι κεκοσμημέναι, τὰ ὦτα αὐταῖς εἰσι μήκιστα. Ἥγε μὴν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν Ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη, θυέλλης δίκην· ἰδεῖν δὲ ἄρα πυῤῥόθριξ καὶ λασιωτάτη, τὴν δὲ οὐρὰν λευκὴν ἔχει· εἴκασαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κυανοῦ βαφῇ, τὰ δὲ ὦτα τριχῶν ἀνάπλεως βαθυτάτων· τὰ κέρατά τε αὐτῆς ἀντία καὶ ὡραῖα, ὡς ἐπιέναι μὲν τὴν θήραν, ἐν αὐτῷ δὲ καὶ φοβεῖν ἅμα καὶ βλάπτεσθαι καλήν. Αὕτη δὲ ἄρα ἡ

Neque modo in terra pedum celeritatem oſtendit; ſed etiam cum in fluvii confluentem inciderit, biſulcis pedum, ut ita dicam, remigans ungulis fluctus perrumpit: et vero in lacubus natare gaudet, unde ſibi paſtum comparat, ſemperque viridia thrya et cyperum depaſcitur; unde et venter ei initio veris evacuatur, poſtquam jam ſuos foetus enutrivit.

CAP. XV.

De piſce, quem Myrum vel Myronem vocant.

PISCEM eſſe accepi nomine myron; unde nomen duxerit, haud equidem ſcio. Eum ipſum eſſe dicunt marinum ſerpentem. Si illius utercunque oculus erutus tanquam amuletum geſtetur, oculum improbe adfectum ex lippitudine ſicca curabit; et ſimul huic alterum renaſci loco eruti aiunt. Oportet autem vivum dimittere, vel fruſtra illius oculum geris amuletum.

CAP. XVI.

De feris Capris Libycis.

CAPRAE ferae in ſummis Libycorum montium verticibus commorantes ad boum magnitudinem accedunt. Ipſarum femora, pectus, cervix, et maxillae denſiſſimis pilis diffluunt; frons rotunda protuberat, tibiis brevibus, oculis ravis ſunt: cornibus poſt primum exortum a ſe invicem averſis, et aberrantibus, et ad latera incurvis: non enim ſimiliter atque aliarum caprarum montanarum recta exſiſtunt, ſed eatenus retorquentur tranſverſa, ut ad armos pertingant, adeo ſunt procera. Ex capris longe maxima ad ſaliendum habilitate ſunt; nam ex ſummis montium cacuminibus, quae paſtorales poetae αἰγίλιπας appellare ſolent, facile in aliud cacumen tranſiliunt. Et tametſi ſaepe earum quaepiam dum

κεμὰς οὐκ ἐπὶ τῆς γῆς μόνης τὴν τῶν ποδῶν ὠκύτητα ἀποδείκνυται· ἀλλὰ ἐμπεσοῦσα ϗ εἰς ῥεῦμα ποταμοῦ, ταῖς χηλαῖς τῶν ποδῶν, ὡς εἰπεῖν, ἐρέττουσα, εἶτα μέντοι διακόπτει τὸ ῥεῦμα· χαίρει δὲ ϗ ἐν λίμνῃ νήξασθαι, ϗ ἐνταῦθά τοι ϗ τροφὴν ἔχει, τεθηλός τε ἀεὶ θρύον ϗ κυπέρου δειπνεῖ· οὐκοῦν ϗ τὴν γαστέρα ἦρος ἀρχομένου πεπληρωμένην ὑπολαπάττει, ϗ ταῦθ' ὅτ' ἂν καθῆκε, ϗ μέντοι ϗ ἐξέθρεψε τὰ ἑαυτῆς βρέφη ἡ κεμάς.

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ τοῦ ἰχθύος, ὃν καλοῦσι Μύρον.

Μύρος δ' ἄρα ϗ ἰχθὺς πυνθάνομαί ἐστιν· ἐξ ὅτου μὲν σπάσαντος τὴν ἐπωνυμίαν ἐκείνου, εἰπεῖν οὐκ οἶδα, κέκληται γοῦν ταύτῃ. Λέγουσι δὲ αὐτὸν εἶναι θαλάττιον ὄφιν. Ὀφθαλμὸς δὲ ἄρα ὁ τούτου ὁπότερος οὖν ἐξαιρεθεὶς, ϗ περίαπτον γενόμενος, ἀπαλλάττει ξηρᾶς ἄνθρωπον ὀφθαλμίας· ἔστι δέ φασι τῷδε ἄρα μύρῳ τόδε, ἀναφύεται ὀφθαλμὸς ἕτερος. Δεῖ δὲ αὐτὸν ἀπολῦσαι τὸν ἰχθὺν ζῶντα, ἢ μάτην τὸν ὀφθαλμὸν ἔχων φυλάττεις.

ΚΕΦ. ιϛ.

Περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ ἀγρίων Αἰγῶν.

Αἶγες ἄγριοι τὰς Λιβύων ἄκρας ἐπιστείβοντές εἰσι κατὰ τοὺς βοῦς τὸ μέγεθος ἰδεῖν. Τούς γε μὴν μηροὺς, ϗ τὰ στέρνα, ϗ τοὺς τραχήλους κομῶσι θριξὶ δασυτάταις, ϗ σὺν τούτοις ϗ τὴν γένυν τὰ μέτωπα μὲν ἀγκύλοι ϗ περιφερεῖς, ϗ τὰ ὄμματα χαροποὶ, σκέλη δὲ αὐτοῖς ἐστι κολοβά· κέρατα μετὰ τὴν πρώτην συμφυὴν ἀλλήλων ἀπηρτημένα ϗ πλάγια· οὐ γάρ τοι που κατὰ τοὺς ὀρειβάτας αἶγας τοὺς ἄλλους ὀρθά ἐστι, κάτεισι δὲ ἐγκάρσια, ϗ εἰς τοὺς ὤμους προήκοντα, οὕτως ἄρα μήκιστά ἐστιν. Ἐκ δὲ τῶν λόφων τῶν ὑπεράκρων, οὓς ἐπιπλὰς οἵγε νομευτικοὶ φιλοῦσιν ὀνομάζειν ποιητῶν παῖδες, ῥᾳδίως εἰς ἕτερον πάγον πηδῶσιν· ἀλτικώτατοι γὰρ αἰγῶν ἁπάντων οἵδέ εἰσι. Εἴγε

μὴν

dum ex uno vertice in alterum ſaltare contendit, ob nimiam intervallorum diſtantiam per praerupta ſaxa praeceps agitur, nihil tamen laeditur; ſic eſt adverſus ſaxorum duritiem membrorum reſiſtenti firmitate, ut nec cornua frangat, nec caput diminuat; eſt enim durities ipſorum ingens, et ipſarum aemula rupium. In ſummis montibus plurimas, ſolertia quadam captandi caprarii generis, nimirum vel jaculis, vel retibus, vel laqueis, a doctrina artis venaticae inſtructi comprehendunt. Iam in patentium camporum aequoribus quilibet vel tardus pedibus eas, quod ibidem non valent ad fugiendum, capere queat. Earum pelles et cornua aliquot commoditates habent: nam in frigidis tempeſtatibus ad vim frigorum atque hyemem excipiendam paſtoribus, et fabris materiariis, pelles mirifice proſunt; cornua ad hauriendam de praeterfluentium rivorum confluentibus, aut e fontibus, potionem aeſtivo tempore ad depellendam ſitim non minori uſui habentur, quam calices etiam ampli; tanta enim capacitate ſunt, ut ex calore anhelationem, aeſtumque omnem extinguant. Ab homine expoliendi bene perito cornu intrinſecus politum tres menſuras facile capere poteſt.

C A P. XVII.

De Teſtudine montana Libyca.

SVNT et teſtudines in Libya, eaeque montanae, et adſpectu criſpiſſimae, quarum teſta barbitis eſt accommodata.

C A P. XVIII.

De Hippomane.

CVM equa peperit, carunculam una cum pullo enatam, alii in fronte inſitam eſſe, alii ad lumbos, alii ad genitalia adhaereſcere aiunt; quam ſane hippomanes nuncupatam equa continuo

μὴν ϗ πέσοι τις, πορρωτέρω τȣ̃ ὑποδεξομένȣ ὄντος αὐτὸν, ἢ ὡς ἐκεῖνον ἐφικέσθαι, τὸ δὲ ἄρα μελῶν παρίεσι τοσȣ̃τον κράτος, ὡς ἀσινῆ μένειν καἰενεχθέντα αὐτόν· θραύει γȣ̃ν ȣ̓δὲ ἕν, εἰ ϗ πέσοι κατὰ ῥωγάδος, ȣ̓ κέρας, ȣ̓ βρέγμα· ἔςι δὲ καρτερὰ ϗ προσομοία ταῖς πέτραις ἀντιτυπία. Οἱ πλεῖςοι μὲν ȣ̓̃ν τȣ́των ἐν ταῖς ἀκρωρείαις αὐταῖς ἄρκυσι, ϗ ἀκοντίοις, ϗ ποδάγραις αἱρȣ̃νται, σοφίᾳ δὲ ἄρα τῇτε ἄλλῃ κυνηγέταις ἀνδράσι, ϗ γȣ̃ν ϗ ἀποθηρίασιν. Θηρῶνται δὲ ϗ ἐν πεδίοις, ϗ φυγεῖν ἐνταῦθα ἀσθενεῖς εἰσιν· αἱρήσει γȣ̃ν αὐτȣ̀ς ϗ ὅς τις ἐςὶ βραδὺς τȣ̀ς πόδας. Ἦν δὲ ἄρα ἀγαθὸν ϗ δορά τε ϗ κέρατα· ἡ μὲν δορὰ ἐν χειμῶσι τοῖς σφοδροτάτοις τὸν κρυμὸν ȣ̓ πελάζει ϗ νομευτικοῖς ἄρα, ϗ ὑλȣργοῖς ἀνδράσι· κέρατα δὲ ἐκεῖνα ἀρύσασθαι ϗ πιεῖν ἐκ ποταμȣ̃ παραῤῥέοντος, ἢ πηγῆς τινος ἀνασελλȣ́σης, ἐν ὥρᾳ θερείῳ χρηςὰ, ϗ δίψος ἀκέσασθαι λυσιτελῆ· παρέχει γὰρ ἀμυςὶ πιεῖν τῶν ἀδρῶν κυλίκων μεῖον ȣ̓δὲν, ἕως ϗ αὔξειν τὸ ἆσθμα, ϗ σβέσαι τὸ ὑπεκκαῖόν τε πᾶν ϗ τὸ ἀναφλέγον. Οὐκȣ̃ν εἰ τὰ ἔνδον καθαρθείη ὑπό τινος ξέειν εἰδότος κερατοφόρȣ, ϗ τρία μέτρα ῥᾳδίως αὐτοῖν δέξεται τὸ ἕτερον ἄν.

ΚΕΦ. ιζ΄.

Περὶ τῆς ἐν τῇ Λιβύῃ Χελώνης τῆς ὀρείȣ.

Εἰσὶ δὲ ἄρα ϗ χελῶναι θρέμμα Λιβύης, ȣ̓λόταται ὅσα ἰδεῖν, ὄρειοι δὲ αὗται, ϗ ἔχȣσι τὸ χελώνειον εἰς βάρβιτα ἀγαθόν.

ΚΕΦ. ιή.

Περὶ τȣ̃ καλȣμένȣ Ἱππομανȣ̃ς.

Ἵππος ὅταν τέκῃ, τȣ̃ βρέφȣς ἐκπεφυκυῖαν σάρκα ȣ̓ πολλὴν, ἀλλὰ ὀλίγην, ἀπηρτῆσθαι οἱ μὲν κατὰ τȣ̃ μετώπȣ φασὶν, οἱ δὲ κατὰ τῆς ὀσφύος, ἄλλοι γε μὴν κατὰ τȣ̃ αἰδοίȣ· ταύτην ȣ̓̃ν ἀποτραγȣ̃σα ἀφανίζει, καλεῖται δὲ τὸ σαρκίον τȣ̃το ἱππομανές.

tinuo devorat. Id autem fit naturae quadam benignitate misericordi in equinam stirpem; ne si, ut ferunt, idipsum usque ad extremum vitae diem pullus semper insitum in se perseveraret habere, insana veneris cupidine, tam mas quam foemina accenderetur. Et forsan Equestris sive Neptuni sive Minervae munus hoc fuerit, ad conservandam equini generis successionem, ne libidinis rabie funditus periret. Quod quidem ipsum penitus cognitum pastores habent, ac si quando ad moliendas alicui amatorias insidias egeant, ut ipsum ad cupidinem veneris inflamment, diligenter observant, quando equa ventrem ferens pariat, atque statim a partu pullium a pullo abscindunt, et in equae ungulam injiciunt (nam in hanc solum abditum et conditum optime servatur) simul et pullum, quod ipsum postea non lactaret mater illo insigni et propria benevolentiae nota carentem, exorienti soli immolant; nam ideo pullum mater vehementer amare ingreditur, quod illam devorarit caruncularn. Iam quicunque per insidias carnem illam gustaverit, insana libidine constrictus tenetur, ardet, et vociferatur; atque effrenatus ad amores etiam turpissimos, et quantumvis deformem annosamque mulierem, cupiditatis adjicit oculos, ac morbum testans obviis omnibus, quemadmodum conflagret amoris flamma, exponit; tum ex eo illius corpus diffluit et extabescit, ac veneris insania animus exagitatur. Equam Olympiae ex aere excitatam esse accepi, ad cujus conspectum equi libidinose adhinniant, ac amoris furore incitati cum ea gestiant venereo complexu implicari, quod abstrusa quadam artificis machinatione hippomanes reconditum intra aeream statuam equos alliciat; neque enim esse tam diligentem fabricam, ut ex ea equi eatenus falli et induci possint, ut tantopere ad illius conspectum in venerem stimulari deberent. Quod sive verum sive falsum est, ita ut accepi, literis mandavi.

CAP.

μανές. Οἴκτῳ δ' ἄρα τῆς φύσεως, καὶ ἐλέῳ ἐς τοὺς ἵππους, δρᾶται τοῦτο· εἰ γὰρ ἀεί φασι καὶ διὰ τέλους προσήρτητο ἐκεῖνο, εἰς οἶστρον ἂν ἀκατασχέτου μίξεως ἐξέπιπτον οἵτε ἄῤῥενες, καὶ αἱ θήλειαι αὐτῶν. Ἔστω δὲ καὶ εἰ δοκεῖ ἱππίου Ποσειδῶνος ἢ Ἀθηνᾶς Ἱππίας τοῦτο δῶρον ἵπποις δοθέν, ἵνα αὐτοῖς τὸ γένος διαμένῃ, μὴ δὲ ἀφροδισίων λύττῃ διαφθείρηται. Ἴσασι δ' ἄρα ἱπποφορβοὶ τοῦτο εὖ καὶ καλῶς, καὶ ἐάν ποτε δεηθῶσι τοῦ προειρημένου σαρκίου εἰς ἐπιβουλήν τινος, ὡς ἐξάψαι οἱ ἔρωτα, τὴν ἵππον κύουσαν παραφυλάττουσι, καὶ ὅταν τέκῃ παραχρῆμα ἁρπάζουσι τὸ πωλίον, καὶ ἀποκόπτουσι τὴν προειρημένην σάρκα, καὶ εἰς ὁπλὴν ἐμβάλλουσιν ἵππου θηλείας (ἐνταυθοῖ γὰρ καὶ μόνως ἂν φυλαχθείη καλῶς καὶ ἀποθησαυρισθείη) τὸν δὲ πῶλον ἀνίσχοντι τῷ ἡλίῳ καταθύουσιν· οὐ γὰρ ἔτι θηλάζει ἡ μήτηρ αὐτὸν τὸ γνώρισμα ἀφῃρημένον, καὶ τῆς εὐνοίας οὐκ ἔχοντα τὴν ὑπόθεσιν, ἐκ γάρ τοι τοῦ κατατραγεῖν τὴν σάρκα ἡ μήτηρ φιλεῖν τὸ βρέφος ἰσχυρῶς ἄρχεται. Ὅστις δ' ἂν κατά τινα ἐπιβουλὴν ἀνὴρ ἐκείνου γεύσηται τοῦ σαρκίου ἔρωτι καὶ μάλα γε ἀκρατεῖ συνέχεται, καὶ ἐμφρύγεται, καὶ βοᾷ· καὶ ἀκατασχέτως ὁρμᾷ καὶ ἐπὶ παιδικὰ αἴσχιστα, καὶ ἐπὶ γυναῖκα ἀφήλικα καὶ ἀπρόσωπον, καὶ μαρτύρεται τὴν νόσον, καὶ τοῖς ἐντυχοῦσιν, ὅπως ἐξοίστρηται, λέγει· καὶ λείβεται μὲν τὸ σῶμα καὶ φθίνει, ἐλαύνεται δὲ τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ. Ἀκούω τοίνυν καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν ἵππον τὴν χαλκῆν, ἧς ἐρῶσιν ἵπποι, καὶ ἐπιβαίνονται, καὶ ἐγχρίπτεσθαι ἐθέλουσι, καὶ χρεμετίζουσι θεασάμενοι χρεμέτισμα ἐρωτικόν, ἔχειν τὴν ἐκ τοῦδε τοῦ ἱππομανοῦς ἐπιβουλὴν τὴν ἐν τῷ χαλκῷ γεγοητευμένῳ λανθάνουσαν, καὶ κρυφίῳ τινὶ μηχανῇ τοῦ τεχνίτου ἐπιβουλεύειν ἐν τῷ χαλκῷ τοῖς ζῶσι· μὴ γὰρ εἶναι τοσαύτην ἀκρίβειαν, ὡς οὕτως ἐξ αὐτῆς ἀπατᾶσθαι καὶ ἐξοιστρεῖσθαι τοὺς ἵππους τοὺς ὁρῶντας. Καὶ ἴσως λέγουσί τι οἱ λέγοντες, ἴσως δὲ οὐδὲν λέγουσι· ἃ δ' οὖν ἤκουσα, καὶ ὑπὲρ τούτων εἶπον.

CAP. XIX.

De lacu ferventi in Africa, et Pisces nutrienti.

In Africa ferventis aquae lacus esse dicitur, in quo pisces et vivere et natare, et ad objectum cibum adsilire aiunt; ac si quis in frigidam eos injecerit, auditione accepi ipsos interire.

CAP. XX.

De ventre Hippocampi.

Rei piscatoriae bene periti homines dicunt, hippocampi ventrem in vino decoctum si quis dederit cuipiam bibere, eum multo aliter et insolentius quam ex aliis venenis adfici; primo ex ea potione acerrimo singultu laborare, deinde tussire, et sicca quidem tussi vehementer torqueri, nihil interim excreare; sed et superiorem ei ventrem intumescere, et calidas fluxiones in summum caput efferri, et vero per nares rursus tenues et aquosas defluere, ac pisculentum odorem reddere; simul et oculos ejus sanguine suffusos igneo colore flagrantes videri, et eorundem oculorum genas inflari, et vomendi quidem cupiditate ardere, verum nihil emittere ferunt. Quod si natura etiam evicerit, id tamen mortis esse signum, et hominem mox in oblivionem et dementiam incurrere: sin in ventrem inferiorem delapsum fuerit, nihil horum jam fieri, omnino tamen hominem e vita excedere. Ex morte porro qui evadunt, mente capti aquam summo studio persequuntur; hanc enim ipsam idcirco expetunt aspicere, tum stillantem audire, quod sane eis aegritudinis levationem adferat, et somnum conciliet. Itaque ad perennes fluvios, aut ad litora, aut juges fontes, aut lacus commorationes eis gratae sunt et jucundae; cum tamen non magnopere desiderent bibere, sed natare, et pedes aqua madefacere, et

abluere

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῆς ἐν τῇ Λιβύῃ ζεούσης Λίμνης, καὶ τρεφούσης Ἰχθῦς.

ΛΕγεται δὲ ἐν τῇ Λιβύῃ λίμνη εἶναι ζέοντος ὕδατος, καὶ ἐν τῷδε τῷ ὕδατί φασιν ἰχθύας ζῆν, καὶ νήχεσθαι, καὶ τροφῆς ἐμβληθείσης ἀναπάλλεσθαι πρὸς τὴν τροφήν· εἰ δέ τις αὐτοὺς εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃ ψυχρὸν, ὅτι ἀποθνήσκουσι, καὶ τοῦτο προσακήκοα.

ΚΕΦ. κ΄.

Περὶ τῆς τοῦ Ἱπποκάμπου γαστρός.

ΛΕγουσι δὲ ἄνδρες ἁλιεῖς ἐπισήμονες, τὴν τοῦ ἱπποκάμπου γαστέρα εἴτις ἐν οἴνῳ κατατήξει ἕψων, καὶ τοῦτο δοίη τινὶ πιεῖν, φάρμακον εἶναι τὸν οἶνον ἄηθες ὡς πρὸς τὰ ἄλλα φάρμακα ἀντικρινόμενον· τὸν γάρ τοι πιόντα αὐτοῦ πρῶτα μὲν καταλαμβάνειν λυγγὶ σφοδροτάτῃ, εἶτα βήττειν ξηρὰν βῆχα, καὶ στρεβλοῦσθαι μὲν, ἀναπλεῖν δὲ αὐτῷ οὐδὲ ἓν, διογκοῦσθαι δὲ καὶ διοιδαίνειν τὴν ἄνω γαστέρα, θερμά τε κεφαλῆς ἐπιπολάζειν ῥεύματα, καὶ διὰ τῆς ῥινὸς κατιέναι λεπτὰ, καὶ ἰχθυηρᾶς ὀσμῆς προσβάλλειν· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ὑφαίμους αὐτῷ γίνεσθαι καὶ πυρώδεις, τὰ βλέφαρα δὲ διογκοῦσθαι, ἐμέτων δὲ ἐπιθυμίαν ἐξάπτεσθαί φασιν, ἀναπλεῖ δὲ οὐδέν. Εἰ δὲ ἐκνικήσῃ ἡ φύσις, τὸ μὲν εἰς θάνατον σφαλερὸν παριέναι, εἰς λήθην δὲ ὑπολισθαίνειν καὶ παράνοιαν· ἐὰν δὲ εἰς τὴν κάτω γαστέρα διολισθῇ, μηδὲν ἔτι εἶναι, πάντως δὲ ἀποθνήσκειν τὸν ἑαλωκότα. Οἱ δὲ περιγενόμενοι εἰς παράνοιαν ἐξοκείλαντες, ὕδατος ἱμέρῳ πολλῷ καταλαμβάνονται, καὶ ὁρᾶν διψῶσιν ἀκούειν αὐτοὺς, καὶ ἀκούειν λειβομένου· καὶ τοῦτό γε αὐτοὺς καταβαυκαλᾷ, καὶ κατανυστάζει. Καὶ διατρίβειν φιλοῦσιν ἢ παρὰ τοῖς ἀενάοις ποταμοῖς, ἢ αἰγιαλῶν πλησίον, ἢ παρὰ κρήναις, ἢ λίμναις τισί· καὶ πιεῖν μὲν οὐ πάνυ γλίχονται, ἐρῶσι δὲ νήχεσθαι, καὶ τέγγειν τὼ πόδε,

abluere manus, eis plurimum jucunditatis adfert. Sunt, qui non haec mala dicant hujus beſtiae ventrem creare; ſed hippocampum algam peramaram, ex qua ita adficiatur, depaſci. Veruntamen ſolertia veterani piſcatoris, et ad res maritimas bene prudentis, ſalutaris etiam repertus eſt hippocampus; is et Cretenſis erat, et filios adoleſcentes piſcatores etiam habebat. Accidit autem, ut hic piſcator hippocampos ſimul cum aliis piſcibus caperet, et adoleſcentes a rabida canicula morderentur; unus ex eis primum, deinde etiam ceteri, dum fratri adeſſe et opem ferre conantur. Cum vero eorum in Methymna Cretica (quem vicum eſſe aiunt) ad litus jacentium vicem dolentes ſpectatores interficiendam caniculam cenſerent, et illius jecur medicamentum ad rabiem edendum juvenibus dandum eſſe; alii conſulerent a Diana Rhoccaea ſalutem petendam eſſe: ſenex piſcator eos de conſiliis, quae adferrent, laudatos dimiſit, et hippocamporum diligenter exenteratorum, ventriculo et inteſtinis abjectis, alios aſſos eis comedendos dedit; alios cum aceto et melle contrivit, eoque cataplaſmate morſus ulcera obligavit; atque filiorum adoleſcentium, excitato in ipſis per hippocampos aquae deſiderio, rabiem vicit, eoſque ad incolumitatem, quamvis ſero, reſtituit.

C A P. XXI.

De Canibus fluviatilibus.

De canibus marinis non pauca in praecedentibus attuli. Fluviatiles vero caniculae ſpecie referunt terreſtres parvos, et caudam quoque hirſutam habent. Sanguis earum ex poſca illitus intumeſcentes hominum nervos mitigare dicitur. Ex pelle calcei fiunt commodi, et ipſi utiles nervis, ut aiunt.

C A P.

ἢ ἀπονίπτειν τὼ χεῖρε. Οἱ δὲ ἐκ αὐτὴν τὴν τοῦ ἱπποκάμπου γαστέρα τούτων αἰτίαν εἶναί φασιν· ἀλλὰ νέμεσθαί τι φυκίον τὸ ζῶον πικρὸν δεινῶς, ἐξ οὗ τὴν ποιότητα εἰς ἐκείνην μεταχωρεῖν. Εὑρέθη δὲ ἄρα καὶ εἰς σωτηρίαν ἱππόκαμπος ἐπιτήδειον αἰγινοίᾳ παλαιοῦ μὲν ἁλιέως, σοφοῦ δὲ τὰ θαλάττια· ἦν Κράης ἁλιεὺς γέρων, καὶ παῖδας νεανίας εἶχε, καὶ τούτους ἁλιέας. Οὐκοῦν συνηνέχθη τὸν μὲν πρεσβύτην ἱπποκάμπους θηρᾶσαι μετὰ καὶ ἄλλων ἰχθύων, τοὺς δὲ νεανίας δηχθῆναι ὑπὸ κυνὸς λυττώσης, τῷ πρώτῳ δηχθέντι τῶν ἄλλων ἀμυνόντων, καὶ τῷ αὐτῷ πάθει περιπεσόντων. Οἱ μὲν οὖν ἐκεῖνο Μηθύμνης τῆς Κρητικῆς πρὸς ταῖς ἠϊόσιν (ἔστι δὲ αὕτη κώμη, ὥς φασιν) οἱ δὴ θεώμενοι συνήλγουν τῷ πάθει, καὶ τὴν κύνα ἀποκτεῖναι προσέταττον, καὶ τὸ ἧπαρ δοῦναι τοῖς νεανίαις ὡς φάρμακον τοῦ κακοῦ, καταφαγεῖν· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ῥοκκαίας οὕτω καλουμένης Ἀρτέμιδος ἄγειν, καὶ αἰτεῖν ἴασιν παρὰ τῆς θεοῦ· ὁ δὲ γέρων, καὶ μάλα ἀδεῶς τε καὶ ἀτρέπτως, ταῦτα μὲν ἐπαινῶν τοὺς συμβουλεύσαντας εἴα, τῶν δὲ ἱπποκάμπων τὰς γαστέρας ἐκκαθάρας, καὶ ἐκβαλὼν, τοὺς μὲν ὤπτησε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς προσενέγκασθαι· τοὺς δὲ συντρίψας εἰς ὄξος καὶ μέλι, καὶ τὰ ἕλκη περιπλάσας τούτοις τὰ τοῦ δήγματος, εἶτα τῆς τῶν νεανιῶν ἐκράτησε λύττης τῷ πόθῳ τοῦ ὕδατος, ὅνπερ οὖν οἱ ἱππόκαμποι αὐτοῖς ὑπεξῆπτον· καὶ τόνδε τὸν τρόπον τοὺς παῖδας ἰάσατο, ὀψὲ μέν τοι.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ τῶν Κυνῶν τῶν ποταμίων.

Ὑπὲρ οὖν θαλαττίων μὲν κυνῶν εἴρηται ἡμῖν καὶ πολλά. Κύνες δὲ οἱ ποτάμιοι ἰδεῖν μέν εἰσι κατὰ τοὺς κύνας τοὺς χερσαίους τοὺς μικροὺς, λάσιοι δέ εἰσι καὶ τὴν οὐράν. Λέγονται δὲ τῷ μὲν αἵματι νεῦρα ἀνθρώπων διοιδαίνοντα πραΰνειν, ἢ ἔχειν ὕδατι καὶ ὄξει ἀναμιχθέντι. Ἡ δορὰ δὲ ὑποδήματα δίδωσιν ἀγαθὰ, καὶ ταῦτα νεύρων χρηστὰ, ὥς φασιν.

C A P. XXII.

De Thymallo pisce.

PISCEM thymallum, sic nuncupatum, Ticinus fluvius Italiae procreat; is ad cubiti magnitudinem accedit, et lupi et mugilis mediam speciem similitudinemque gerit. Ejus capti odor dignam admirationem habet; non enim ut ceteri pisces pisculentum quendam mittit odorem, existimes vero te ejus gentilem herbam recentem ex terra lectam manibus tenere. Tanta sane odoris suavitate fragrat, ut qui eum ipsum non videt, gratissimam apibus herbam, unde nomen duxit, intus latere putet. Retibus facillime capitur; non item hamatis escarum illecebris: non adipe suis, non serpho, non chama, non alterius piscis intestino, non denique strombi collo; sed solo culice, improba sane bestiola, et noctes diesque homini tum morsu tum strepitu suo molesta, quod hac sola delectetur esca, comprehenditur.

C A P. XXIII.

De Xiphia in Istro, et aliis piscibus.

INITIUM Europaeorum fluminum maximi Istri, ad septentriones ventos sub Alpium radices subjectum contra solis exortum, a non magno fonte nascitur, ubi gens rei equestris perita habitat; deinde simul permulti, tanquam stipantes indigenarum fluviorum regem exoriuntur, et eorum confluens continuatus et perennis est, quorum singulorum nomina eorundem accolae sciunt; ii postquam in Istrum influxerunt, primogenio nomine appellari desistentes Europae fluminum regi de suo nomine decedunt, atque ex eo nominati simul in Euxinum defluunt. In hoc flumine permulti

ΚΕΦ. κβ'.

Περὶ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου Θυμάλλου.

ΘΥμαλλον δὲ ἰχθὺν, οὕτω καλούμενον, τρέφει Τέκηνος, ποταμοῦ δὲ ὄνομα τοῦ Ἰταλοῦ· καὶ μέγεθος μὲν ὅσον καὶ ἐπὶ πῆχυν προήκει, ἰδεῖν δὲ μεταξὺ λάβρακός ἐστι καὶ κεφάλου. Ἄξιον δὲ αὐτοῦ ἑαλωκότος θαυμάσαι τὴν ὀσμήν· οὐ γάρ τι που προσβάλλει ἰχθυηρὸν ἀέρα κατὰ τοὺς λοιποὺς, ἀλλὰ εἴποις ἂν διὰ χειρῶν κατέχειν θύμαλλον νεωστὶ τῆς γῆς τρυγηθέντα. Καὶ οὖν καὶ εὔοσμός ἐστι, καί τις οὐκ ἰδὼν τὸ ζῶον, οἰήσεται πόαν ἔνδον εἶναι, τὴν μάλιστα μελιττῶν τροφὸν τὴν προειρημένην, ἔνθεν τοι καὶ κέκληται. Λίνῳ μὲν αἱρεθείη ἂν ῥᾷστα, δελέατι δὲ καὶ ἀγκίστρῳ οὐχ αἱρήσεις αὐτὸν ῥᾷστα· οὐχ ὑὸς πιμελῇ, οὐ σέρφῳ, οὐ χήμῃ, οὐκ ἰχθύος ἑτέρου ἐντέρῳ, οὐ στρόμβου τένοντι· κώνωπι δὲ αἱρεῖται μόνῳ, πονηρῷ μὲν ζώῳ, καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ ἀνθρώποις ἐχθρῷ καὶ δακεῖν καὶ βοῆσαι· αἱρεῖ δὲ τὸν θύμαλλον τὸν προειρημένον, φιληδεῖ γὰρ αὐτῷ μόνῳ.

ΚΕΦ. κγ'.

Περὶ τοῦ ἐν Ἴστρῳ Ξιφίου, καὶ ἑτέρων Ἰχθύων.

ΥΠΟ τῷ ποδὶ δὲ τῶν Ἀλπέων ὀρῶν πρὸς ἄνεμον βορρᾶν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ οὕτω κέκληται, γένος δὲ τοιοῦτον ἱππικοὶ ἄνδρες, ἐντεῦθέν τοι πρόεισιν ὁ τῶν Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιστος Ἴστρος, ἐκ πηγῆς μὲν οὐ πολλῆς, ταῖς δὲ τοῦ ἡλίου προσβολαῖς ταῖς πρώταις ἀντίος· εἶτα οἱονεὶ δορυφοροῦντες αὐτὸν, ἅτε τῶν ἐπιχωρίων ῥευμάτων βασιλέα, συνανίσχουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἀέναον τὸ ῥεῦμα αὐτῶν ἐστι, καὶ ἴσασι μὲν ἑκάστου τὸ ὄνομα οἱ περιοικοῦντες αὐτούς· ὅταν δὲ εἰς τὸν Ἴστρον ἐμβάλωσι, τοῖς μὲν ἡ ἀπὸ γενεᾶς ἐπωνυμία πέπαυται, ἀφίσταταί γε μὴν ἐκείνῳ τοῦ ὀνόματος, καὶ ἐξ αὐτοῦ καλοῦνται πάντες, καὶ συνεκβάλλουσιν εἰς τὸν Εὔξεινον. Γίνονται δὲ ἐνταῦθα ἰχθύων

multi et diverſi piſces naſcuntur, coracini, mulli, antacaei, et nigri colore cyprini, item porci, heſychi albi, percae, et gladii, qui convenientiſſimum nomen habent: cum enim omni reliquo corpore teneri ſunt, et tactu mites; tum dentes eorum nec admodum curvi, neque immanes ſpectantur; neque ſic horret ſpina in dorſo, quemadmodum delphinorum, nec in cauda: ſed quod magnam vel audientium vel videntium admirationem moveat, ſub ipſis naribus, qua reſpirant, et aqua ad branchias eis influit ac refluit, in mucronem roſtrum procedit, et in rectum porrigitur, ſenſimque et leniter in longitudinem et craſſitudinem augetur; et dum ad cetaceam magnitudinem piſcis excreſcit, illius etiam mucro tandem vel triremis roſtro comparari poteſt. Neque modo cum cibi inopia urgetur, mucronati roſtri incurſu piſces interficit atque exeſt; ſed etiam maxima cete propellit et ulciſcitur, non quidem armis ex ferro confectis, ſed natura comparatis; ut ii, qui magnitudine proceſſerunt, contra navem, mucronem in eam defigentes, venire audeant. Quidam gloriantur ſe ſpectaviſſe navem Bithynicam in litus extractam, ut carina ejus jam vetuſtate fatiſcens reſarciretur, atque in ea gladii caput adfixum inſpexiſſe, cujus cum in navem mucronem ſuum defixiſſet, et nullis viribus ipſum retrahere quiviſſet, corpus quidem reliquum a cervice avulſum fuerit, roſtrum vero infixum, ut a principio inhaeſerat, remanſerit. Capitur in mari et Iſtro, nam et ſalſa et dulci aqua delectatur.

CAP. XXIV.

De Alga marina magnitudine myricam referente.

CANICVLAE et alia maris alumna animalia, quibus audaciam natura inſevit, cum ſummus per aeſtatem calor viget, ad litora ſe recipiunt, et verſus praecipitia natant, et expoſita

γένη διάφορα, κορακῖνοί τε, καὶ μυαλοὶ, καὶ ἀντακαῖοι, καὶ κυπρῖνοι μέλανες οὗτοι, καὶ χοῖροί τε, καὶ ἥσυχοι ἰδεῖν λευκοὶ, πέρκαι τε ἐπὶ τούτοις, καὶ ξιφίαι· πρέπουσι δὲ τῷ ὀνόματι οἱ ἰχθύες οἵδε, καὶ τὸ μαρτύριον, τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα ἁπαλοί τ' εἰσι, καὶ ἄλυποι προσαπτομένῳ· καὶ ὀδόντές οἱ οὐ πάντη σκολιοὶ, οὐδὲ ἀπηνεῖς ἰδεῖν· οὐκ ἄκανθα ἐπὶ τῷ νώτῳ ὀρθή τῳ τῶν δελφίνων ἐκπέφυκεν, οὐ κατὰ τὸ οὐραῖον· ὃ δέ ἐστι θαῦμα καὶ ἀκούσαντι καὶ ἰδόντι, ὑπ' αὐτὴν τὴν ῥῖνα, ἐξ ἧς καὶ ἀναπνεῖ, καὶ τὸ ῥεῦμα αὐτῷ διαῤῥεῖ ἐς τὰ βράγχια, καὶ ἐκπίπτει, εἰς ὀξύ οἱ προήκει ἡ γένυς, καὶ εὐθεῖά ἐστι, καὶ αὐξάνεται κατ' ὀλίγον εἰς μῆκός τε καὶ πάχος· καὶ κηλουμένῳ τῷ ἰχθύϊ συνεπείγεται καὶ ἐκείνη, καὶ ἔοικε τριήρους ἐμβόλῳ. Καὶ διὰ πορείας ἐμπίπτων ὁ ξιφίας ἰχθῦσι, καὶ ἀποκτείνας, εἶτα θοινᾶται, καὶ ἀμύνεται δὲ τῷ αὐτῷ τὰ μέγιστα τῶν κητῶν· καὶ ἀχάλκευτόν γε τοῦτο τὸ ὅπλον προσπέφυκέν οἱ, καὶ τέθηκται φύσει· οὐκοῦν οἵδε οἱ ξιφίαι εἰς μέγεθος προήκοντες ἔρχονται καὶ νεὼς ἀντίον. Καὶ νεανιεύονταί γέ τινες λέγοντες ναῦν Βιθυνίδα ἰδεῖν ἀνασπωμένην, ἵνα αὐτῇ πονήσασα ὑπὸ γήρως ἡ τρόπις τύχῃ τῆς δεούσης κομιδῆς, οὐκοῦν προσηλωμένην θεάσασθαι τὴν τοῦ ξιφίου κεφαλὴν, αὐτοῦ τοῦ θηρὸς ἐμπήξαντος μὲν τῷ σκάφει τὴν αἰχμὴν τὴν συμφυῆ, ἀποσπᾶσαί τε αὐτὸν πειρώμενον ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς πολλῆς, ἐνσχεθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ τένοντος τὸ πᾶν σῶμα, τὴν δὲ ἀπομεῖναι πεπηγμένην, ὡς ἐνέπεσεν ἐξ ἀρχῆς. Θηρᾶται δὲ οὗτος ἄρα καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τῷ Ἴστρῳ, χαίρει δὲ καὶ πικρῷ ὕδατι καὶ γλυκεῖ ῥεύματι.

ΚΕΦ. κδ'.

Περὶ τοῦ θαλαττίου φύκους τοῦ ἰσομεγέθους τῇ μυρίκῃ.

Θέρους ἐνακμάζοντος τοῦ σφοδροτάτου, οἱ θαλάττιοι κύνες καὶ τὰ ἄλλα ζῷα, οἷσπερ οὖν ἐστι συμφυὴς ἡ τόλμα, ἔς τε τοὺς αἰγιαλοὺς παραβάλλει, καὶ εὐθὺ τῶν κρημνῶν ἔρχεται, καὶ

ſita fluctibus promontoria ſubeunt, et anguſtis profundiſque fretis ſeſe inſinuant; refugiunt enim pelagus, et, quae in eo ſunt paſcua, eo tempore negligunt. Naſcitur autem genus quoddam algae [ſeu fuci] in petris profundis, quae magnitudine myricam, fructu papaver refert. Fructus reliquo anni tempore occluſus, ſolidusque, et oſtrei inſtar durus eſt; dehiſcit autem ab aeſtivo ſolſtitio, ut calices roſarum. Exterior pars fructus, nempe cruſta quaedam ſive membrana, teſtae vel oſtrei modo dura, et viſu quam maxime flava, interiorem, cui color caeruleus, ſubſtantia mollis, et tanquam veſicae inflatae pellucida, valli modo ambit ac munit; et ex hac [interiore parte] noxium ſtillat venenum. Emittit autem noctu igneum quendam, et veluti ſcintillantem ſplendorem; et, oriente jam Sirio, veneni vehementia creſcit. Quamobrem piſcatorum natio omnis, quae pancynicum hanc ſtirpem appellat, a Canis ortu venenum hoc gigni arbitrantur. Porro canes marini ad igneum iſtum in hac marina myrica floris ſplendorem, tanquam inopinati alicujus lucri ſpe allecti, veneno partim adſperſi, partim devorato, et branchiis etiam hauſto, extincti fluitant. Vnde his in rebus exercitati homines venenum ſecundarium ex piſcium iſtorum tum ore, tum partibus ceteris, colligunt; idque utile eſt, quemadmodum etiam terreſtris aglaophotis, quam etiam cynoſpaſtum appellarunt: quare autem haec herba ita dicta ſit, ſi exponere meminerim, ex ſequentibus intelligetis.

CAP.

τὰς ῥοώδεις ἄκρας ὑποτρέχει, καὶ ἐς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμούς· φεύγουσι δὲ τὰ πελάγια ἤθη, καὶ τῆς ἐκεῖ νομῆς τηνικάδε τῆς ὥρας ὑπερορῶσι. Γίνεται δὲ ἄρα τι φῦκος ἐν τοῖς ἕρμασι τοῖς βαθέσι, καὶ τὸ μέγεθος αὐτῷ κατὰ τὴν μυρίκην ἐστὶ, φέρει δὲ καρπὸν τῇ μήκωνι προσεμφερῆ. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ὡρῶν τοῦ ἔτους μέμυκε, καὶ ἔστιν ἀντίτυπος καὶ στερεὰ φύσει ὀστρέου· ἁπλοῦταί γε μὴν μετὰ τὰς τροπὰς τὰς θερινὰς, ὥσπερ οὖν αἱ ἐν ῥοδωνιαῖς κάλυκες. Καὶ τὸ μὲν περικείμενον ἔλυτρον φρουρεῖ τὸ ἔνδον, καὶ δίκην ἕρκους ὀστρακῶδες ὂν περιέρχεται, ἰδεῖν γε μὴν ξανθότατόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπὸ τούτῳ τῷ χιτῶνι κυάνεόν ἐστι χρόᾳ καὶ χαῦνον, ὥσπερ οὖν πεπρημένη κύστις, διαυγὴς ἄγαν· λείβεταί τε ἐξ αὐτῆς πονηρὸν φάρμακον. Καὶ νύκτωρ μὲν ἐκπέμπει τοῦτο αὐγὴν, πυρὶ ἐοικυῖαν, καί τινας ἀφίησι μαρμαρυγάς· ὑπανατέλλοντος δὲ τοῦ Σειρίου, ἔτι καὶ μᾶλλον κατισχύει ἡ τοῦ φαρμάκου κακία. Καὶ ἐντεῦθεν ὅσον ἐστὶν ὑδροθηρικὸν παγκύνικόν οἱ ὄνομα θέμενοι, εἶτα οἴονται τὴν τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν τίκτειν αὐτό. Οἱ θαλάττιοι δ᾽ οὖν κύνες πρὸς τὴν νύκτωρ τοῦ ἄνθους φαντασίαν τὴν φλογώδη εἶτα ἐμπεσόντες, ὥσπερ οὖν εἰς ἕρμα τὴν ἔναλον μυρίκην τήνδε, τοῦ φαρμάκου τοῦ μὲν καταλούσαντος αὐτοὺς, τοῦ δὲ καταποθέντος, καὶ ἑτέρου διὰ τῶν βραγχίων αὐτοῖς εἰσθορόντος, εἶτα μέντοι τεθνήκασι, καὶ παραχρῆμα ἀναπλέουσιν. Οἱ τοίνυν δεινότατοι τὰ τοιαῦτα ἀνιχνεύειν τοῦδε τοῦ φαρμάκου ἐκ τῶν κητῶν τῶν προειρημένων, τὸ μὲν ἐκ τῶν μελῶν τῶν λοιπῶν, τὸ δὲ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρὸς, φάρμακον ἀθροίζουσι δεύτερον· καὶ καλὸν τοῦτο τῆς καλουμένης χερσαίας ἀγλαοφώτιδος, ὄνομα δὲ αὐτῇ ἄρα ἔθεντο καὶ κυνόσπαστον· καὶ τίς ἡ αἰτία, ἐὰν ὑπομνησθῶ εἰπεῖν, εἴσεσθε εἰσαῦθις.

CAP. XXV.
De Piſcium in Myſia captura.

MYSI, non ii qui Telephi Pergamum incolunt, ſed inferiores, qui ad Pontum, quique vicinorum Scytharum incurſiones propulſant, et ſuis viribus praedictam regionem defendunt; ea prope Heracleam eſt, et circa Naxium flumen prope Tomin civitatem; eodem in loco Medeam, Aeëtae filiam, impium illud adverſus Abſyrtum fratrem facinus perpetraſſe, nefarium ſane Colchidis veneficae inter alia crimen, incolae Myſi, Graecis commemorant: hi, inquam, piſcandi rationem obſervant hujuſmodi. Iſtrianus natione piſcator ad Iſtri ripam boum par impellit, non ad arandum iis opus habens. Nam quemadmodum, ut in ſermonem hominum venit, nulla bovi communitas cum delphino intercedit; ſic piſcatoris manibus unde amicitia cum aratro? Quod ſi equorum par adſit, iiſdem utitur; et jugum ipſe humeris gerens, iſtic accedit, ubi commodam ſibi et ſedem et piſcationem fore arbitratur; atque ad ripam jumentis pabulum apponit, unde interea haec complentur, dum ipſe funis bene firmi, et ad trahendum idonei, alterum caput ad medium jugum alligat; ex altero capite hamum appendit validiſſimum illum acutiſſimumque, quem aſſo tauri pulmone inſtructum ad illiciendum Iſtrianum ſilurum ſuaviſſimam ei eſcam dejicit; poſtquam ex linea, ad quam hamus alligatus eſt, quantum ſatis ſit plumbi, ad moderandum tractum appendit. Vbi ſilurus bubulae eſcae ſenſum percepit, ſtatim eſcam appetens, eaque, quae deſiderabat, abunde nactus, hamum incaute totis faucibus

ΚΕΦ. κέ.

Περὶ τῆς τῶν Ἰχθύων θήρας τῶν ἐν Μυσίᾳ.

Μυσοὶ δὲ, οὐχ οἱ τοῦ Τηλέφου τὸ Πέργαμον κατοικοῦντες Μυσοὶ, ἀλλ' ἐκείνους τοὺς πρὸς τῷ Πόντῳ μοι νόει τοὺς κάτω, οἵπερ οὖν καὶ τῇ γῇ τῇ Σκυθίδι προσοικοῦσι, τὰς ἐκείνων ἐπιδρομὰς ἀνείργοντες, καὶ τῇ ῥώμῃ τὸν χῶρον τὸν προειρημένον φρουροῦντες πάντα· Ἡρακλείας πλησίον φημὶ, καὶ τῶν Ναξίου ῥευμάτων τοῦ καλουμένου Τόμεως πλησίον· ἐνταῦθά τοι καὶ τὴν Αἰήτου Μήδειαν οἱ ἐπιχώριοι ὑμνοῦσι τὸ ἔργον ἐκεῖνο ταῖς τῶν Ἀψύρτων τῶν ἀδελφῶν χερσὶ κακαῖς τολμῆσαι, ναὶ μὰ Δία δυστυχῆ φήμην ἐπὶ τῇ Κόλχῳ φαρμακεῖ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τοῖς Ἕλλησι τήνδε ᾄδοντες οἱ Μυσοί· ἀλλ' οὗτοί γε θήραν ἰχθύων ἐκείνην θηρῶσιν. Ἀνὴρ Ἰστριανὸς γένος, τὴν τέχνην ἁλιεὺς, τῆς τοῦ Ἴστρου ὄχθης πλησίον ἐλαύνει βοῶν ζεῦγος, οὔτι που δεόμενος ἀροῦν οὗτος, Ὥσπερ γάρ φησιν ὁ λόγος, μηδὲν εἶναι βοῒ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι· οὕτω τοι φιλία χερσὶν ἁλιέων καὶ ἀρότρῳ πόθεν ἂν γένοιτο; Εἰ γοῦν οἱ καὶ ἵππων παρείη ζεῦγος, τοῖς ἵπποις χρῆται, καὶ τὸν μὲν ζυγὸν ὁ ἀνὴρ φέρει κατὰ τῶν ὤμων, ἔρχεται δὲ ἔνθα οἱ δοκεῖ καλῶς ἔχειν ἑαυτὸν καθίσαι, καὶ ἐν καλῷ τῆς ἄγρας εἶναι πεπίστευκε· τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἀγανακτικῆς τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσου τῶν ζώων τοῦ ζυγοῦ, ἄλλην δὲ τροφῆς παρατίθησιν ἢ τοῖς βουσὶν, ἢ τοῖς ἵπποις, οἱ δὲ ἐμπίμπλανται· καὶ ἐκεῖνος τῇ μηρίνθῳ κατὰ θάτερα προσῆψεν ἄγκιστρον ἰσχυρὸν, καὶ μέντοι καὶ τεθηγμένον δεινῶς, περιείρας δὲ ἄρα αὐτῷ πνεύμονα ταύρου τεθηραμένου, αὐτὸ μεθῆκε τροφὴν Ἰστριανῷ σιλούρῳ, καὶ μάλα γε ἡδίστην· ὑπὲρ τοῦ συνδέοντος τὸ ἄγκιστρον λίνου ἐξάψας τὸν ἀρκοῦντα μόλυβδον, οἷον ἐς τὴν ἕλξιν εἶναι ἕρμα αὐτῷ. Ὁ τοίνυν ἰχθὺς ὁπόταν αἴσθηται τῆς ταυρείου βορᾶς, παραχρῆμα κατὰ τὴν ἄγραν ὁρμᾷ· εἶτα ὧν ἱμείρει τούτοις ἐντυχὼν ἀθρόως, καὶ περιχανὼν ἄδην καὶ ἀταμιεύτως, τὴν ἐμπεσοῦσάν οἱ κακὴν δαῖτα εἰς ἑαυτὸν σπᾷ·

εἶτα

faucibus devorat; et nimia gulae aviditate transfixus imprudens, dum ex eo evadere cupit, omnibus viribus funem exagitat. Quod quidem ipsum animadvertens piscator, cum summo gaudio quam mox a sessione exsurgit, et boves equosve admotis stimulis incitat, tanquam arator jam ex piscatore factus (ut qui in fabulis subito personam mutant) ac jumentis cum cetaceo pisce bene robusto luctatio est. Nam hic Istri alumnus omni virium contentione in altitudinem se deprimit, illa contra funem retrahunt; piscis igitur vincitur ex amborum tractu, atque in ripam jugo extrahitur. Diceret sane aliquis Homeri studiosus mulos hoc pacto in Patrocli funere, quod poeta celebrat, quernos advexisse truncos.

CAP. XXVI.

De Piscibus, qui in Istro conglaciante capiuntur; et de Antacaeo.

EST etiam in Istro sinus admodum profundus et latus, et spatioso ambitu mari similis esse videtur; profundissimum autem esse ex eo demonstratur, quod onerariae naves mare transmittentes ad usum accolentium lacum circumnavigant. Itaque tempestatibus cum is quatitur, quemadmodum mare inhorrescit. Sunt etiam in eo insulae et recessus quidam riparum, in quos refugere licet; et crepidines et colles longe eminentes, quibus, cum aestus reciprocatur, fluctus vehementes refringuntur; atque eodem velut in angustias compulsi, in mare redundantes aguntur. Hoc ipsum ineunte hieme fieri solet; tum enim hunc augescentem bo-

reas

εἶτα ὑφ' ἡδονῆς ἐλιττόμενος ὅδε ὁ γάστρις ἑαυτὸν διαλέληθε τῷ προειρημένῳ περιπαρεὶς ἀγκίστρῳ, ϗ ἀποδρᾶναι τὸ ἐμπεσὸν κακὸν διψῶν τὴν μήρινθον, ὡς ἔχει δυνάμεως, ὑποταράττει τε ϗ κινεῖ. Συνίησιν οὖν ὁ θηρατὴς, ϗ ἡδονῆς ὑπερεμπίπλαται, εἶτα τῆς ἕδρας ἀνέθορε, ϗ μεθῆκεν ἑαυτὸν ποταμίων τε ϗ κυνηγεσίων ἐνύδρων, (ὥσπερ δὲ ἐν δράματι ὑποκριτὴς ἀμείψας προσωπεῖον) ὅδε τὼ βόε ἐλαύνει ἢ τὼ ἵππω, ἀλκὴ δὲ ἄρα ϗ ἡ τοῦ κήτους ϗ ἡ τῶν ὑποζυγίων ἀντίπαλός ἐστιν. Ὁ μὲν γὰρ θὴρ ὁ τοῦ Ἴστρου τρόφιμος ἕλκει κάτω, ὅσον πολὺ ἄρα τῆς ἐν αὐτῷ ῥώμης ἔχει, ϗ μέντοι ζεῦγος τὸ ἀνθέλκον ἐκτείνει τὴν μήρινθον· ἀλλά οἱ πλέον οὐδὲ ἓν, τῆς γοῦν ἐπ' ἀμφοῖν ἕλξεως ἰχθὺς ἡττᾶται, ϗ ἀπειπὼν ἕλκεται κατὰ τῆς ἠϊόνος. Εἴποι ἂν Ὁμηρίδης δρυῶν στελέχη ἕλκειν ἡμιόνους τινὰς, ὡς ἐπὶ τῇ Πατρόκλου ταφῇ Ὅμηρος ᾄδει ταῦτα δήπου τὰ ὑμνούμενα.

ΚΕΦ. κϛʹ.

Περὶ Ἰχθύων τῶν ἐν τῷ κρυστάλλῳ τοῦ Ἴστρου θηρωμένων, ϗ περὶ τοῦ καλουμένου Ἀντακαίου.

Ἔστι δὲ ἄρα τῷ Ἴστρῳ ϗ κόλπος οἷος βαθύτατος, ϗ ἔοικε τῇ θαλάττῃ τὴν πολλὴν περίοδον· ϗ μέντοι βάθους εὖ ἥκει ὅδε ὁ κόλπος, ϗ ἐκεῖνο τεκμηριῶσαι ἱκανόν· αἱ ναῦς αἱ φορτίδες, αἱ τὴν θάλασσαν περῶσαι, ϗ ἐνταῦθα κατακολπίζουσι, χρείᾳ τῶν περιοικούντων δηλονότι. Πεφρίκασι δὲ ϗ τοῦτον, ὡς θάλατταν, ὅταν ἀγριαίνηται ὑπὸ τῶν καταπνεόντων ἀνέμων εἰς κύματα ἐξαπτόντων τε αὐτὸν ϗ ἐκμαινόντων. Πεφύκασι δὲ ἄρα ἐν αὐτῷ ϗ νῆσοι, καί τινες μέντοι ϗ τῆς ὄχθης ὑποδρομαὶ, εἰς ἃς ἔστι καταφυγεῖν· ἀλλὰ ϗ ἀκταὶ ϗ ἄκραι προήκουσι, ϗ προσρήγνυται αὐτοῖς, ϗ περισχίζεται κλύδων ἄγριος· ἡνίκα δ' ἂν ἑαυτοῦ μάλιστα ὑποπλησθεὶς, εἶτα εἰς τὴν θάλασσαν οἱονεὶ στενοχωρούμενος ὠθεῖται. Φιλεῖ δ' ἄρα δρᾷν τοῦτο ἤδη τετάρτης ὥρας φθινοπωρινῆς παραδραμούσης, ὑπαρχομένης δὲ τῆς χειμερίου, ϗ ἀκμάσας αὐτὸς πρόεισι πλημμυρῶν·

reas impellit, et concitat: hic adeo duram glaciem defert, ut haec vecturas omneis fustineat; contra acerrimus boreas flans huic refiftit, et undas fuas magno motu, et, ut ita dicam, defiderio in mare exonerare feftinantem non finit, et repulfum cedere cogit. Sic fit, ut glacies in altitudinem deprimatur, ut bene penitus congeletur aqua, ejufque confluens viis occultis infra delabatur; glacies vero campus effe videatur, ac per eam homines accolae vel equis infidentes, vel jugata jumenta agentes, tunc iter faciant. De vulpe, quomodo improba et dolofa haec beftia hujus fluvii, et Thracii Strymonis, glaciem ejufque firmitatem exploret, fupra dixi. Porro Iftri glacies etiam navem onerariam, inter navigandum ei adnafcens, et in ipfo confluente verfantem tantopere circumligat, ut nec paffa vela opus fint, nec proreta fpectet antrorfum, nec gubernator navis gubernacula regat; omnia enim et inftrumenta et navis ipfa glacie conftricta tenentur, nec fane navis effe videtur; non enim amplius fluctibus verberatur; fed in magna planicie tumuli, aut hercle cujufdam fpeculae, vel promontorii fimilitudinem fpeciemque gerit. Tum vectores et nautae exfiliunt in flumine excurrentes, plauftrifque onera fupra glaciem tranfvehunt; donec rurfus, exacta hieme, et flumine ad priftinum reverfo fluendi impetum, ipfum jam Iftrum calcantes boves onera navibus reddant; quae interim in loco manent, ceffantque, donec foluta fuerit glacies, et mirabile gelu adftringentis vinculum laxatum. Eo tempore pifcatores glaciem in orbem ligonibus perfodientes, ubicunque libuerit, puteum excavant, ut vel putei vel maximi dolii os effe videatur. Permulti vero pifces lucis defiderio ex glacie, tanquam ex tecto incumbente, effugere cupientes

μυρῶν· πληθύοντα δ' ἄρα Βορρᾶς ἐπωθεῖ αὐτὸν, καὶ ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον· καὶ ὁ μὲν καταφέρει μάλα γε κρυμῶδες καὶ σκληρὸν, ὡς εἰς πλοῦν ἀγώγιμον τὸν καθ' ἑαυτοῦ κρύσταλλον· ὁ δὲ ἀντιπίπτει ὁ Βορρᾶς αὐτῷ καταπνέων σκληρὸν, οὔκουν αὐτὸν ἐκβάλλειν εἰς τὸ πέλαγος ὠδῖνα, ὡς ἂν εἴποις, ἐπιτρέπει, ἀλλ' ἀναθέων καὶ ἀνωθούμενος ἴησιν. Ὁ κρύσταλλος οὖν ἐπινηχόμενός τε καὶ ἀναστελλόμενος ἐς βάθος χωρεῖ, καὶ ἁδρύνεται ἐς πολὺ, καὶ ἐντεῦθεν ὑπορρεῖ μὲν ὁ Ἴστρος τὸ γνήσιον ὕδωρ ὁδοῖς, ὡς ἂν εἴποις, κρυπταῖς· τὸ δὲ ἐπίκτητόν οἱ καὶ νόθον ἐπίκειται πεδίου δίκην, καὶ κατὰ τοῦτο τῆς ὥρας τηνικάδε ὁδοιποροῦσιν οἱ τῇδε ἄνθρωποι κατὰ ζεύγη καὶ μονίππους. Ὁπόσα μὲν οὖν ἐλέγχει τε καὶ βασανίζει τὴν πῆξιν τοῦ ποταμοῦ, καὶ τοῦδε τοῦ Θρακίου Στρυμόνος, τὸ πονηρόν τε καὶ δολερὸν θηρίον ἡ ἀλώπηξ, ἀνωτέρω εἶπον. Ὁ δ' οὖν κρύσταλλος ὁ ἐν τῷ Ἴστρῳ καὶ νηῒ φορτηγῷ κατὰ ῥοῦν φερομένῃ περιστραφεὶς, εἶτα ἐπέδησεν αὐτὴν, καὶ οὔτε ἱστίων ἁπλωμένων ἔτι δεῖ, οὔτε πρωράτης τὰ πρόσω βλέπει, οὔτε ὁ τῆς νεὼς ἄρχων ἐπιστρέφει τοὺς οἴακας· πεπήγασι γὰρ, ἐπεὶ καὶ τὸ πᾶν σκάφος τῷ περικειμένῳ κατείληπται δεσμῷ, καὶ ἔοικεν οὐ μὰ Δία νήσῳ· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς κύμασι τύπτεται· ἀλλὰ ἐν πολλῷ πεδίῳ λόφῳ τινὶ ἀνεστῶτι, ἢ καὶ ναὶ μὰ Δία σκοπιᾷ, ἢ ἄκρᾳ. Ἐνταῦθά τοι καὶ οἱ περίνεῳ καὶ οἱ ναῦται ἐκπηδῶσι, καὶ κατὰ τοῦ ποταμοῦ θέουσι, καὶ ἁμάξας ἄγουσι, καὶ τὸν φόρτον μετῆραν ἐπὶ τοῦ τέως ὕδατος· καὶ πάλιν μετὰ τὴν χειμέριον ὥραν τοῦ αὐτοῦ φερομένου σφοδρῶς, παραφέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ ἄχθη, καὶ τὸν Ἴστρον πατοῦσι βόες· μένει δὲ ἡ ναῦς, ἔς τ' ἂν ὑπανῇ μὲν τὰ τοῦ κρυμοῦ, καμῃ δὲ ὁ κρύσταλλος καὶ λυθῇ, ἐλευθέρα δὲ τοῦ παραδόξου πείσματος ἡ ὁλκὰς ἀπολυθῇ. Ἐντεῦθέν τοι τοῦ καιροῦ καὶ οἱ ἁλιεῖς μακέλλας λαβόντες, ἔνθα αὐτοὺς ἄγει θυμὸς διακόπτουσι τὴν πῆξιν τοῦ ὕδατος, καὶ τάφρον κυκλοτερῆ ἐργάζονται κατιόντες ἐς τὸ ὕδωρ, εἴποις ἂν ἢ φρέατος εἶναι στόμα, ἢ μεγίστου πίθου καὶ πάνυ γάστριδος. Οὐκοῦν ἰχθύες πολλοὶ τὸν κρυμὸν διαδρᾶναι θέλοντες, οἱονεὶ στέγην ἐπικειμένην, καὶ ποθοῦν-

cupientes in apertum os innatant, eodemque frequentes congregantur, ut inter se trudant; ubi ut in stricta scrobe cum permulti alii pisces facile capiuntur, tum plurimi cyprini, et coracini, et percae; et xiphiae, qui necdum confirmata aetate, nec mucronato rostro exsistunt; et antacaei, et ii quidem teneri, nam qui aetate processerunt, ad maximi thunni magnitudinem accedunt. Is sane pinguissimo est abdomine, ut ejus ventrem lactantis scrophae suos foetus ubera dicas; sicque aspero corio tegitur, ut eo perpoliantur hastae; ab illius capitis medio a medulla [cerebro] ipsius ad caudam mollis et stricta membrana pertinet, quam ad assum solem exsiccatam flagellum ad concitanda jumenta efficere possis, nihil enim fere a corio differt. Cum est justa magnitudine, nunquam ad cavum seu puteum glaciei pervenit; sed aut sub saxa subjicitur, aut in imam harenam ad vitandum frigus abditur. Nam id temporis cum gelidum est flumen, et perfrigida tempestas, nullis nec herbis, nec piscibus vesci necesse habet; tantum inertia laboris gaudet, et alitur ex pingui suo succo: et quemadmodum polypi, cum praeda destituuntur, brachia sua circumrodunt; sic is suam pinguitudinem exedens vivit. Ineunte rursus vere, jamque libere fluente Istro, odit ignaviam, itaque sese ex latibulis ad summam aquam incitans, aquae spuma abundante expletur. Vbi magno murmure rapidus fertur, ibi a piscatoribus ad hunc modum insidias ei molientibus facile capitur, ut hamus cum linea in spumam demissus sub alborem occultetur, et ferri splendor minime perspicuus sit; is tum ore hiante atque imminente liguriens insidiosam escam devorat, ex eoque perit, unde prius alebatur.

CAP.

τες τὸ φῶς, ἀσμένως εἰς τὸ ἀνεῳγμένον στόμιον εἰσνέουσι, καὶ γίνονται πλῆθος ἄμαχοι, καὶ ἐπωθοῦνται ἀλλήλοις, αἱροῦνται δὲ ἅτε ἐν βόθρῳ στενῷ ῥᾳδίως· καὶ πάρεστι λαβεῖν κυπρίνους τε, καὶ κορακίνους ἅδην, καὶ πέρκας, καὶ ξιφίαν, ἀλλ' οὔπω μέγαν, καὶ ἔτι τοῦ κέντρου τοῦ προμετωπιδίου ἄμοιρον· καὶ ἀντακαῖον, καὶ τοῦτον ἁπαλὸν, ἐπεὶ οἵγε μεγάλοι, καὶ προήκοντες τὴν ἡλικίαν, γένοιντο ἂν καὶ κατὰ τὸν θύννον τὸν μέγιστον. Οὗτός τοι καὶ πιότατός ἐστι τὰς λαπάρας καὶ τὴν γαστέρα, καὶ φαίης ἂν ὗος οὖθαρ εἶναι θηλαζούσης βρέφος· δορὰν δὲ ἔχει τραχεῖαν, καὶ μέντοι καὶ τὰ δόρατα λεαίνουσι ταύτῃ δορυξόοι· ὑπὸ δὲ τῷ μυελῷ τοῦδε τοῦ ζώου, ἀρξάμενος ἐκ μέσης τῆς κεφαλῆς, καὶ μέχρι τῆς οὐρᾶς καθήκων, ὑμὴν ὑγρὸς καὶ στενὸς ἔρχεται· τοῦτον οὖν πρὸς τὴν εἵλην αὖον ἐργασάμενος ἕξεις, εἰ θέλεις, καὶ μάστιγας ὡς ἐλαύνειν ζεῦγος ἵππων, ζεῦγος γὰρ ἤ τινι ἢ οὐδὲν διαφέρει. Εἰς μέγεθος δὲ ἤδη προήκων, οὐκ ἂν αὐτὸν θεάσαιτό τις ὑπεκδυόμενον τοῦ κρυστάλλου, καὶ ἐμπίπτοντα εἰς τὸν βόθρον· ἀλλ' ἢ πέτραν ὑπελθὼν πολυσκεπῆ εὗρε, καὶ ἐν ἄμμῳ βαθείᾳ ἑαυτὸν ἐγκρύψας εἶτα ὑποθάλπει, καὶ μάλα ἀγαπητῶς. Δεῖται δὲ οὔτε πόας τηνικάδε, οὔτε ἰχθύος εἰς βορὰν ἑτέρου· κρυμοῦ δὲ ὄντος, ἀργὸς εἶναι ἐθέλει, καὶ τρέφεται τῇ σχολῇ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ πιμελὴν ἐσθίει· ὥσπερ οὖν καὶ οἱ πολύποδες ἐν ἀθηρίᾳ τῶν πλεκτανῶν τῶν ἰδίων παρατραγόντες, ἑαυτοὺς καὶ ἐκεῖνοι βόσκουσι. Χειμῶνος δὲ λήγοντος, καὶ ὑπαρχομένου ἦρος, καὶ ἐλευθέρου τοῦ Ἴστρου ῥέοντος, μισεῖ τὴν ἀργίαν καὶ ἀναπλεύσας, ἐμφορεῖται τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ ἀφροῦ, πολὺς δὲ οὗτός ἐστι. Μορμύροντος δὲ τοῦ ῥεύματος καὶ ὠθουμένου σφοδρότατα, ἐνταῦθά τοι καὶ ἁλίσκεται ῥᾳδίως, ἐλλοχώντων αὐτὸν τῶν ἁλιέων, καὶ τὸ ἄγκιστρον εἰς τὸν ἀφρὸν καθιέντων σὺν τῇ ὁρμιᾷ, καὶ τὸ μὲν κρύπτεται ὑπὸ τῇ λευκότητι, καὶ αἴγλη τοῦ χαλκοῦ εὐσύνοπτον οἷον οὐκ ἔστι· καὶ διὰ ταῦτά τοι περιχανὼν καὶ λάβρως σπῶν τοῦ προειρημένου σιτίου, καταπίνει τὸν δόλον, καὶ ἀπόλωλεν ἐντεῦθεν, ὅθεν τὰ πρῶτα ἐτρέφετο.

CAP. XXVII.

Quomodo Cynoſpaſtum, quae etiam Aglaophotis dicitur, per canem eruant.

CYNOSPASTVS herba alio nomine aglaophotis dicitur (recordatus enim fidem liberare volo) haec per diem inter ceteras herbas, a quibus ne minimum quidem differt, deliteſcit, nec ullo modo agnoſcitur; nocte vero ſtellae inſtar lucens, et igneo ſplendore coruſcans, facile in conſpectum venit. Itaque ſigno ad radices ejus defixo diſcedunt, abſque eo neque colorem ejus interdiu, neque ſpeciem cognituri. Nocte jam exacta adventant, et herbam ex ſigno agnoſcunt; evellere vero, aut circumfodere tantum, cavent: primum enim, qui ejus naturae imperitus eam attigit, periiſſe ferunt. Canem igitur juvenem adducunt diei ſpatio famelicum, et funiculum validum arctiſſime ad inferiorem herbae ſtipitem vinctum cani etiam alligant, et carnes aſſas multas ei objiciunt, quam longiſſime interim poſſunt recedentes: canis nidore motus, impetu ad carnes fertur, et herbam radicitus eruit; cujus radices ſi ſol viderit, canis mox exſpirat, et ſecretis quibuſdam ceremoniis, utpote in ipſorum gratiam extinctus, ſepelitur. Tum demum herbam contingere, et ſecum domum ferre audent. Vſus ejus ad multa celebratur: et inter cetera, ad comitialem morbum remedium ex ea homini commendant;

mendant;

Κ Ε Φ. κζʹ.

Πῶς διὰ Κυνὸς ἀνασπῶσι τὴν καλουμένην Κυνόσπαστον, ἢ καὶ Ἀγλαοφῶτιδα.

Ὄνομα φυτοῦ κυνόσπαστος, καλεῖται δὲ ἄρα καὶ ἀγλαοφῶτις ἡ αὐτὴ (βούλομαι γὰρ ἐκτίσαι χρέος ὑπομνησθεὶς) ὃ μεθʼ ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ἄλλοις διαλέληθε, καὶ οὐκ ἔστι πάντη σύνοπτον· νύκτωρ δὲ ἐκφαίνεται καὶ διαπρέπει, ὡς ἀστὴρ, φλογώδης γάρ ἐστι, καὶ ἔοικε πυρί. Οὐκοῦν σημεῖόν τι ταῖς ῥίζαις παραπήξαντες αὐτῆς ἀπαλλάττονται, οὔτε τὴν χρόαν ἔχοντες μεθʼ ἡμέραν, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶσαι ἐμνημόνευσαν, οὔτε μὴν τὸ εἶδος. Παρελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς, ἥκουσι, καὶ θεασάμενοι τὸ σημεῖον, ὅπερ οὖν κατέλιπον, καὶ γνωρίσαντες, ἔχουσι συμβαλεῖν, ὅτι ἄρα τοῦτο ἐκεῖνό ἐστι, οὗ καὶ δέονται, ἐπεί τοι γε ἄλλως ὅμοιόν ἐστι τοῖς παρεστῶσι, καὶ οὐδὲ ὀλίγον διαλλάττει αὐτῶν· οὐκ ἀνασπάσουσι δὲ αὐτοὶ τὸ φυτὸν τόδε, ἢ οὐ χαιρήσουσι πάντως, οὐκοῦν οὔτε περισκάπτει τις, οὔτε ἀνασπᾷ· ἐπεὶ καί φασι, τὸν πρώτιστον ὑπʼ ἀπειρίας τῆς κατʼ αὐτοῦ φύσεως προσαψάμενον, οὐκ εἰς μακρὰν ἀπώλεσεν. Ἄγουσιν οὖν κύνα νεανίαν ἡμερῶν ἀτροφήσαντα καὶ λιμώττοντα ἰσχυρῶς, καὶ τούτου σπάρτον ἐξάψαντες εὖ μάλα στερεὸν, καὶ τῆς ἀγλαοφώτιδος τῷ κάτω στελέχει βρόχον τινὰ δύσλυτον προσαρτήσαντες, ὡς οἷοί τέ εἰσι μακρόθεν, εἶτα τῷ κυνὶ προτιθέασι κρέα πάμπολλα ὀπτὰ, κνίσσης προβάλλοντα· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ φλεγόμενος, καὶ στρεβλούμενος ὑπὸ τῆς κνίσσης, ἐπὶ τὰ προκείμενα ἔναντι κρέα καὶ ὑπʼ ὀδύνης αὐτόῤῥιζον ἀνασπᾷ τὸ φυτόν· ἐὰν δὲ ὁ ἥλιος ἴδῃ τὰς ῥίζας, ὁ κύων ἀποθνήσκει παραχρῆμα, θάπτουσι δὲ ἐν αὐτῷ τῷ χωρίῳ αὐτὸν, καί τινας δράσαντες ἀποῤῥήτους ἱερουργίας, καὶ τιμήσαντες τοῦ κυνὸς τὸν νεκρὸν ὡς ὑπὲρ αὐτῶν τεθνεῶτος. Εἶτα μέντοι προσάψασθαι τολμῶσι τοῦ φυτοῦ τοῦ προειρημένου, καὶ κομίζουσιν οἴκαδε. Καὶ καταχρῶνται, φασὶν, εἰς πολλὰ καὶ λυσιτελῆ· ἐν δὲ τοῖς, καὶ τὴν ἐκ τῆς σελήνης νόσον ἐνσκήπτειν τοῖς ἀνθρώποις λεγομένην,

mendant; item ad oculorum vitium, quod, delato in eos humore nimio, videndi facultatem adimit.

C A P. XXVIII.

De cochlea marina, quae vocatur Nerites.

COCHLEA marina magnitudine exigua, formae pulchritudine eximia ſpectatur; eo maris, ubi ſordium vacuitas eſt, et tranquillitas viget, et in ſaxis tum tectis mari, tum eminentibus modice, quae choeradas vocant, naſcitur. Haec nerites appellatur, et duplex ſuper ea narratur fabula, quas, ut accepi, referam; nam in longo opere modice ad fabulas deflectere, tum animi recreandi, tum condiendi edulcandique ſermonis gratia, nihil prohibet. Nereo [daemoni] marino, quem veracem et minime fallacem eſſe hactenus omnes praedicant, Doris Oceani filia, ut canit Heſiodus, filias peperit quinquaginta, quarum Homerus quoque in Megaris poemate meminit. Poſt tot vero filias etiam filium unicum ei natum eſſe, non illi quidem auctores ſunt, ſed vulgus piſcatorum praedicat; cui nomen fuerit Nerites, hominum ſimul atque deorum formoſiſſimo: quocum Venus etiam in mari ſe oblectarit, magno illum amore proſecuta. Cum vero jam tempus fatale adveniſſet, et Venerem diis coeleſtibus juſſu patris inſcribi oporteret; audio eam de mari exeuntem Neriten quoque delicias ſuas, ſecum abducere voluiſſe; illum vero recuſaſſe, quod inter parentes ac ſorores vivere, quam coelo potiri mallet. Et cum alas etiam, quandocunque libuiſſet, ad volandum ſibi producere poſſet; hoc quoque munus a Venere, ni fallor, acceptum adſpernatus neglexit. Quamobrem indignata Iovis filia illum in cochleam ejuſdem nominis convertit; comitem vero et miniſtrum illius loco Cupidinem, ipſum quoque juvenem et formoſum, ſibi delegit: et alis, quas Nerites habuerat, eundem induit. Altera vero fabula Neptunum ait amaſſe Neriten, et pariter ab eodem reda-

ἰᾶσθαί φασιν αὐτήν· καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πάθος, ὅπερ οὖν, ὑγροῦ ἐπικλύσαντος καὶ ῥαγέντος, ἀφαιρεῖται τὴν ὄψιν αὐτοῖς.

ΚΕΦ. κή.

Περὶ τοῦ κόχλου τοῦ θαλαττίου, τοῦ καλουμένου Νηρίτου.

Κόχλος ἐστὶ θαλάττιος, μικρὸς μὲν τὸ μέγεθος, ἰδεῖν δὲ ὡραιότατος· καὶ ἐν θαλάττῃ τίκτεται τῇ καθαρωτάτῃ, καὶ ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, καὶ ἐν ταῖς καλουμέναις χοιράσιν. Ὄνομα δὲ νηρίτης ἐστὶν αὐτῷ, καὶ διαῤῥεῖ λόγος διπλοῦς ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζώου, καὶ εἰς ἐμέ γε ἀφικέσθην ἄμφω τὼ λόγω· καὶ μέντοι καὶ διαμυθολογῆσαι μικρὰ ἄττα ἐν μακρᾷ τῇ συγγραφῇ οὐδὲν ἄτοπον, ἀλλ' ἢ διαναπαῦσαί τε τὴν ἀκοὴν, καὶ ἐφηδῦναι τὸν λόγον. Τῷ Νηρεῖ τῷ θαλαττίῳ, ὅνπερ οὖν ἀληθῆ τε καὶ ἀψευδῆ ἀκούομεν δεῦρο ἀεί, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Μεγάροις. Ἕνα δέ οἱ γενέσθαι παῖδα ἐπὶ ταῖς τοσαύταις θυγατράσιν, ἐκεῖνοι μὲν οὖν οὔ φασι, λόγοι δὲ θαλάττιοι ὑμνοῦσι· καὶ Νηρίτην αὐτὸν κληθῆναι λέγουσι, καὶ ὡραιότατον γενέσθαι καὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν· Ἀφροδίτην δὲ συνδιαιτωμένην ἐν τῇ θαλάττῃ ἡσθῆναί τε τῷ Νηρίτῃ τῷδε, καὶ ἔχειν αὐτὸν φίλον. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο χρόνος εἱμαρμένος, ἔδει τοῖς ὀλυμπίοις ἐγγραφῆναι καὶ τήνδε τὴν δαίμονα, τοῦ πατρὸς παρακαλοῦντος· ἀνιοῦσαν αὐτὴν ἀκούω, καὶ τὸν ἑταῖρόν τε καὶ συμπαίστην τὸν αὐτὸν ἐθέλειν ἄγειν· τὸν δὲ οὐχ ὑπακοῦσαι λόγος ἔχει, τοῦ ὀλύμπου προτιμῶντα τὴν σὺν ταῖς ἀδελφαῖς καὶ τοῖς γειναμένοις διατριβήν. Παρῆν δ' ἄρα αὐτῷ καὶ ἀναφῦσαι πτερὰ, καὶ τοῦτο ἐγῷμαι δῶρον τῆς Ἀφροδίτης δωρουμένης· ὁ δὲ καὶ ταύτην παρ' οὐδὲν ποιεῖται τὴν χάριν. Ὀργίζεται τοίνυν ἡ Διὸς παῖς, καὶ ἐκεῖνον μὲν εἰς τὸν κόχλον τόνδε ἐκτρέπει τὴν μορφήν· αὐτὴ δὲ αἱρεῖται ὀπαδόν τε καὶ θεράποντα ἀντ' ἐκείνου τὸν Ἔρωτα, νέον καὶ τοῦτον καὶ καλόν· καὶ οἱ τὰ πτερὰ τὰ ἐκείνου δίδωσιν. Ὁ δὲ ἄλλος λόγος ἐρασθῆναι βοᾷ Νηρίτου Ποσειδῶνα, ἀντερᾶν καὶ τοῦ Ποσειδῶνος,

καὶ

redamatum esse, unde nomen et celebritas Anterotis [h. e. amoris mutui] inter homines exorta sint. Et hunc Neptuni amasium tum alias familiariter cum ipso vivere solitum esse audio, tum currum ejus et equos, si quando per aequora veheretur, quam proxime semper secutum, marinis bestiis omnibus sua celeritate superatis: nam pisces cetacei, delphini, tritones etiam, aliique e penetralibus maris excitati, circumsiliendo currum, et tripudiando (quod eos facere Homerus etiam in Iliade testis est) omnes mox fessi desistebant, et relinquebantur a tergo; puer vero proxime eum comitabatur semper, fluctibus etiam ei ob reverentiam Neptuni se submittentibus, et locum aquarum divortio cedente mari; quod Neptunus voluisset tam praestantis formae puerum, tum ceteris in rebus excellere, tum corporis habitu et viribus prae cunctis florere. Solem igitur inquit fabula pueri celeritate commotum succensuisse, et in cochleam corpus ejus vertisse. Quam vero ob causam sol iratus hoc fecerit, ignoro, nec exprimit fabula; verisimile tamen est, si quid conjicere licet in rebus obscuris, hos deos fuisse rivales: et solem aegre tulisse, quod tam formosus puer in mari degeret, quem ipse digniorem inter sidera, quam inter belluas maris, numerari judicaret. Hic fabulam utramque finierim. Precor autem deos mihi propitios esse, et quae narravi in meliorem partem accipere; et si quid peccatum est, id omne fabulis vulgi adscribere.

C A P. XXIX.

Quomodo Eridano et Taenari fluviis Pisces capiantur.

VBI insignis Eridanus et parum nobilis Taenarus coitionem faciunt, ibi peculiaria hercle piscandi genera accolae exercent; quae ex Mitylenaei cujusdam viri, mihi etiam noti, carminibus didici, non indigna referri. Hiberno quidem tempore, dum

ϗ τοῦγε ὑμνουμένου Ἀντέρωντος ἐντεῦθεν τὴν γένεσιν ὑπάρξασθαι. Συνδιατρίβειν οὖν τάτε ἄλλα τῷ ἐραστῇ τὸν ἐρώμενον ἀκούω· ϗ μέντοι ϗ αὐτοῦ ἐλαύνοντος κατὰ τῶν κυμάτων τὸ ἅρμα, τὰ μὲν κήτη τὰ ἄλλα, ϗ τοὺς δελφῖνας, ϗ προσέτι ϗ τοὺς Τρίτωνας ἀναπηδᾷν ἐκ τῶν μυχῶν, ϗ περισκιρτᾷν τὸ ἅρμα, ϗ περιχορεύειν (ὃ ϗ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι λέγει ἡμῖν) ἀπολείπεσθαι γοῦν τοῦ τάχους τῶν ἵππων πάντας ϗ πάντα· μόνα δὲ ἄρα τὰ παιδικά οἱ παρομαρτεῖν ϗ μάλα πλησίον, στόρνυσθαι δὲ ἄρα αὐτοῖς ϗ τὸ κῦμα, ϗ διΐστασθαι ϗ τὴν θάλασσαν, αἰδοῖ Ποσειδῶνος· βούλεσθαι γὰρ τῇ τε ἄλλῃ τὸν θεὸν εὐδοκιμεῖν τὸν καλὸν ἐρώμενον, ϗ οὖν ϗ τὴν ἕξιν διαπρέπειν. Τὸν δὲ Ἥλιον νεμεσῆσαι τῷ τάχει τοῦ παιδὸς ὁ μῦθος λέγει, ϗ ἀμεῖψαί οἱ τὸ σῶμα εἰς τὸν κόχλον. Τὸν οὖν οὐκ οἶδα εἰπεῖν ὁπόθεν ἀγριάναντα, οὐδὲ γὰρ ὁ μῦθος λέγει· εἰ δέ τι χρὴ συμβαλεῖν ὑπὲρ τῶν ἀτεκμάρτων, λέγονται ἀντερᾷν Ποσειδῶν ϗ Ἥλιος· ϗ ἠγανάκτει μὲν ἴσως ὁ Ἥλιος, ὡς ἐν θαλάττῃ φερόμενος, ἐβούλετό τε αὐτὸν οὐκ ἐν τοῖς κήτεσιν ἀριθμεῖσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστροις φέρεσθαι. Καὶ τῷ μὲν μύθῳ ἐς τοσόνδε ἐληξάτην. Ἐμοὶ δὲ ἐκ τῶν θεῶν ἵλεω ἔστω, ϗ τάγε παρ' ἐμοῦ ἔστω πρὸς αὐτοὺς εὔστομα· εἰ δέ τι θρασύτερον εἴρηται τοῖς μύθοις, ἐκείνων τὸ ἔγκλημα.

ΚΕΦ. κθ'.

Πῶς θηρῶσιν ἐν τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ ϗ τῷ Ταινάρῳ τοὺς ἰχθῦς.

ΕΝθα ὁ Ταίναρος ποταμὸς ϗ ὁ Ἠριδανὸς συμβάλλετον, οὗτος μὲν ϗ διὰ δόξης ἰὼν ϗ κλέους, ἐκεῖνος δὲ οὐ πάντη γνώριμος· ἐνταῦθά τοι θῆραι ναὶ μὰ Δία ἰχθύων ἴδιαι, ϗ εἰς ἐμὲ ἥκουσαι μέτροις Μιτυληναίου ἀνδρὸς, ὃν ᾔδειν ϗ αὐτὸς, μηδὲ ἐξ ἡμῶν ἀγέραστοι γενέσθωσαν τῷ λόγῳ τῷδε. Πεπεδημένων αὐτοῖς ὑπὸ κρυστάλλου τῶν ῥευμάτων, ὅσοι περιοικοῦσιν

dum glacies adſtringit aquam, ſationi operam dant; fertilem enim regionem colunt. Deinde, ineunte vere, nondum confluente frigoribus conglaciare deſinente, qui antea agricolae eſſent, nunc piſcatores facti, ſinuoſum locum deligunt; quem peracutis ſecuribus circumcidunt, ut figurae rotunditate quiddam lacui vel paludi ſimile efficiant: non tamen glaciem prope ripam ſecant, ſed in ſuo ſtatu conſiſtere ſinunt; atque locum a glacie nudatum circundant amplo verriculo, quod fune valido ambitur. Tum rete piſcatores, aliique in ripa conſiſtentes, trahunt; ac nimirum permulti, etiam piſcatoriae artis imperiti, piſcium captionem animi oblectandi cauſa ſpectant. Cum autem ii, qui adducunt, prope ripam venerunt, tum piſcatores alii extrinſecus glaciem ripae continentem frangunt; detinetur enim rete in lacu, quem diximus, et promoveri ultra non poteſt. Ita igitur circumcidunt glaciem, ut pars ejus in medio jam libera abſolutaque, et inſulae fluitantis inſtar, cui inſiſtunt, qui rete trahunt, ab reti piſcibus pleno, dum trahitur, verſus ripam agatur ac impellatur. Hoc quidem illo in loco piſcandi genus, uſitatis piſcationibus aliis longe diſſimile, hujuſmodi eſt. De piſcatoribus vero illis Homerice dixerim, eos duplicem fructum percipere, alterum ex terra, alterum ex flumine, ut iidem et nautae et agricolae cenſendi ſint.

αὐτοὺς, τῇ μὲν ὥρᾳ χειμερίῳ ἀροῦσί τε καὶ σπείρουσι· καὶ γάρ πως καὶ εὔγεω χῶρον κεκλήρωνται. Εἶτα ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, τῶν ῥευμάτων τῶν προειρημένων, δι' ἣν αἰτίαν εἶπον, ἔτι ἑστώτων, κολπώδη τινὰ τόπον προαιροῦνται οἱ γεωργοὶ τέως, νῦν δὲ ἁλιεῖς· καὶ περιτέμνουσι τοῦτον εὖ μάλα τεθηγμένοις πελέκεσι, καὶ τὸ ὕδωρ ἀναφαίνεται, περιφερὲς κατὰ τέλμα· οὐ μὴν πλησίον ἔτι τῆς ὄχθης κόπτουσιν, ἀλλὰ ἐῶσι τὸν κρύσταλλον, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐνετράφη· περιβάλλουσιν οὖν τῷ χώρῳ τῷ γεγυμνωμένῳ πλατὺ δίκτυον, καὶ μέντοι καὶ περιβάλλουσιν αὐτὸ κάλων ἁδρότερον. Καὶ τοῦτό γε τὸ δίκτυον ἐπισπῶσιν ἄνδρες ἐπὶ τῆς ὄχθης ἑστῶτες, καὶ ἁλιεῖς καὶ ἄλλοι· καὶ μέντοι τὴν τῶν ἰχθύων ἅλωσιν θεῶνται πολλοὶ, τῆς τέχνης οὐκ ἐπαΐοντες, ψυχαγωγία δέ τις ὕπεισιν αὐτούς. Ὅταν γε μὴν ἀγόμενοι τῆς ὄχθης πλησίον ἀφίκωνται, τηνικαῦτα καὶ τὸν ἐντεῦθεν τέμνουσι κρύσταλλον οἱ ἔξωθεν ὑδροθῆραι· τῇ γάρ τοι θήρᾳ ἐνέχονται, καὶ ἀναστέλλονται τοῖς ἰχθύσι τὸν ἔξω πόρον. Τούτου δὲ οὕτω γενομένου, πλῆρες ἰχθύων τὸ δίκτυον ἐκεῖνο τὴν περιτμηθεῖσαν ἐπωθεῖ τοῦ κρυστάλλου πέτραν, καὶ συνεπάγη, καὶ οἵγε ἐφεστῶτες ἁλιεῖς αὐτῇ ἐοίκασιν ἐπὶ νήσου φέρεσθαι πλωτῆς. Ἴδια μὲν δὴ καὶ ταῦτα ἰχθύων τῶν ἐκεῖσε, καὶ θήραις ἑτέραις οὐκ ἂν εἰκασμένα. Δώσει δὲ Ὅμηρος εἰπεῖν μοι, ὅτι καὶ διπλοῦν αἱροῦνται μισθὸν οἵδε οἱ ἄνδρες, τὸν μὲν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τὸν δὲ ἐκ τῆς γῆς, ὡς τοὺς αὐτοὺς εἶναι καὶ ναύτας καὶ γεωργούς.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XV.

CAPVT I.

Piscium captura in Macedonia non admodum usitata.

HVIVSCEMODI Macedonicam piscandi rationem auditione accepi. In fluvio, nomine Astraeo, qui inter Beroeam et Thessalonicen medius fluit, distincti variis coloribus pisces gignuntur; quorum nomen ab incolis Macedonibus melius interroges. Hi autem indigenis muscis in fluvio volitantibus pastum sibi comparant, quae nec simile de specie quicquam aliarum muscarum habent, nec ad apum similitudinem accedunt, nec vesparum, nec denique anthedonum [crabronum] speciem gerunt; harum tamen aliquam cujusque propriam particulam referunt. Nam in audacia quiddam simile ceterarum muscarum habent, tum magnitudine anthedoni similes sunt, tum vesparum colorem reddunt, et similiter quidem atque apes bombo strepunt. Eas hippuros appellant indigenae. Ad summam autem aquam versantes sui gratia alimenti piscium nationem non latent. Vt ex his igitur quispiam earum aliquam per summa apparentem conspexit, silentio sub aquas subit, metuens ne praedam aquae agitatione loco moveat: et proxime ad illius umbram accedens,

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΕ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α΄.

Θήρα Ἰχθύων ἐν Μακεδονίᾳ οὐ πάντη συνήθης.

ΘΗΡΑΝ ἰχθύων Μακέτιν οἶδα ἀκούσας, καὶ ἥδε ἡ θήρα ἐστί. Βεροίας τε καὶ Θεσσαλονίκης μέσος ῥεῖ ποταμὸς ὄνομα Ἀστραῖος, εἰσὶν οὖν ἐνταῦθα ἰχθύες τὴν χρόαν κατάστικτοι· τίνας αὐτοὺς οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι, Μακεδόνας ἔρεσθαι λῷόν ἐστιν. Οὐκοῦν οὗτοι ποιοῦνται τροφὴν μύας ἐπιχωρίους ἐν τῷ ποταμῷ πετομένας, οὐδέν τι ταῖς ἀλλαχόθι μύαις προσεικασμένας, οὐδὲ μὴν σφηκῶν ὄψει παραπλησίας, οὐδ᾽ ἂν εἴποι τις ταῖς καλουμέναις ἡμέρεσι τὴν μορφὴν εἰκότως ἂν ἀντικρίνεσθαι τοῦτο τὸ ζῷον, οὐδὲ ταῖς μελίσσαις αὐταῖς· ἔχουσι δέ τινα τῶν προειρημένων ἑκάστου μοῖραν ἰδίαν. Ἐοίκασιν οὖν τὸ μὲν θράσος μυίᾳ, τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἀνθηδόνα, σφηκὸς δὲ τὴν χρόαν ἀπεμάξατο, βομβεῖ δὲ ὡς αἱ μέλιτται. Καλοῦσι δὲ ἵππουρον αὐτὸν, πᾶν ὅσον εἰσὶν ἐπιχώριον. Ἐκδιαιτῶσιν οὖν ἐπικείμενοι τῷ ῥεύματι τροφὴν τὴν ἑαυτοῖς φίλην, οὐ μὴν οὐ δύνανται τοὺς ἐπινηχομένους λαθεῖν ἰχθύας. Ὅταν γοῦν αὐτοῦ ἐπιπολάζουσαν τὴν μυῖαν θεάσηταί τις, ἡσυχῇ καὶ ὕφυδρος νέων ἔρχεται, κινῆσαι τὸ ἄνω δεδοικὼς ὕδωρ, ἵνα μὴ σοβήσῃ τὸ θήραμα· εἶτα ἐλθὼν πλησίον κατὰ τὴν σκιὰν αὐτῆς, ὑπο-

dens, quemadmodum vel de grege ovem lupus, vel anſerem ex cohorte aquila rapit; ſic is ore hianti atque imminenti eam devorat, et mox ſub aquae ſuperficiem denuo mergitur. Quod quidem ipſum etſi piſcatores haudquaquam ignorant, non iis tamen muſcis ad ineſcandos piſces utuntur; ſimul enim ac hominis manu continguntur, et nativum colorem perdunt, et pennae evaneſcunt, et inepti ad eſcam piſcium omnino redduntur. Quae cauſa eſt, cur earum odio incenſi ipſas a ſe deteſtentur. Verumtamen qui piſcandi ſcientiam cognitionemque praeclare tenent, captioſa quadam machinatione atque ſolertia ejuſmodi piſces circumveniunt. Purpuraſcente enim lana hamum circumveſtiunt, et ad eandem lanam gallinacei pennas duas e barba ſeu paleis, cerei coloris ſpeciem ſimilitudinemque gerentes, accommodant; quaternum cubitorum eſt arundo, et ejuſdem longitudinis linea. Has ergo abſtruſas inſidias in flumen demittunt; piſces vero colore illecti cupide pergunt contra venire, ac nimirum lautum cibum ſe habituros ex pulchro adſpectu arbitrantes, ore hiantes hamatis eſcis configuntur, iiſdemque acerbis captivi fruuntur.

C A P. II.

De marinis Arietibus, et quomodo Vitulos marinos iidem capiant.

MARINI arietes, quorum quidem nomen apud multos pervagatum eſt, ſed non tamen hiſtoria omnino explicata, niſi quatenus a pictoribus et fictoribus oſtenditur, circa Corſicum et Sardoum fretum hibernant, atque ex ſumma aqua eminentes ſpectantur, et maximi delphini circum eos natant. Mas aries frontem alba vitta redimitam habet; ut vel hanc Lyſimachi, vel Antigoni, vel alterius cujuſpiam regum Macedoniae diadema dicas. Aries vero femina, quemadmodum barbae appendiculas gallinacei quaſdam poſſident, ſic ipſa cirros ex imo collo pendentes habet. Neque modo eorum uterque cadavera cibum ſibi facit, ſed et viva corpora corripit. In natando magnos fluctus faciens tempe-

ὑποχανὼν κατέπιε τὴν μῦαν, ὡς ὄϊν ἐξ ἀγελῶν λύκος ἁρπάσας, ἢ χῆνα ἐξ αὐλῆς ἀετός· ϗ τοῦτο δράσας ὑπεισῆλθε τὴν φρίκα. Ἴσασιν οὖν οἱ ἁλιεῖς τὰ πραττόμενα, ϗ ταῖσδε μὲν ταῖς μύαις εἰς δέλεαρ τῶν ἰχθύων χρῶνται οὐδέν· ἐὰν γὰρ αὐτῶν προσάψηται χεὶρ ἀνθρωπίνη, ἀφῄρηνται μὲν τὴν χρόαν τὴν συμφυῆ, μαραίνεται δὲ αὐτοῖς τὰ πτερὰ, ϗ ἄβρωτοι γίνονται τοῖς ἰχθύσι. Καὶ διὰ ταῦτα οὐ προσίασιν αὐτοῖς, ἀποῤῥήτῳ φύσει τὰς εἰρημένας μεμισηκότες. Σοφίᾳ δ' οὖν περιέρχονται ὑδροθηρικῇ, δόλον αὐτοῖς ἐπινοήσαντες. Οἷον τῷ ἀγκίστρῳ περιβάλλουσιν ἔριον φοινικοῦν, ἥρμοσαί τε τῷ ἐρίῳ δύο πτερὰ ἀλεκτρυόνος ὑπὸ τοῖς καλλέοις πεφυκότα, ϗ κηρῷ τὴν χρόαν παρεικασμένα· ὀργυιὰ δὲ ὁ καλαμός ἐστι, ϗ ὁρμιὰ δὲ τοσοῦτον ἔχει τὸ μῆκος. Καθίησιν οὖν τὸν δόλον· ἑλκόμενος δὲ ὑπὸ τῆς χρόας ὁ ἰχθὺς, ϗ οἰστρούμενος, ἀντίος ἔρχεται, ϗ θοίνην ὑπολαμβάνων ἐκ τοῦ κάλλους τῆς ὄψεως ἕξειν θαυμαστὴν, εἶτα μέντοι περιχανὼν ἐμπλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ, ϗ πικρᾶς τῆς ἑστιάσεως ἀπολέλαυκεν ᾑρημένος.

ΚΕΦ. β΄.

Περὶ τῶν θαλαττίων Κριῶν, ϗ ὅπως θηρῶσι τὰς Φώκας.

ΟΙ θαλάττιοι κριοὶ, ὧνπερ οὖν ὄνομα μὲν ἐς τοὺς πολλοὺς διαῤῥεῖ, ἱστορία δὲ οὐ πάντη σαφὴς, ἢ ὅσον γραφῇ χειρουργίας ϗ πλάσματι δείκνυται, χειμάζουσι μὲν περὶ τὸν Κύρνειόν τε ϗ Σαρδῷον πορθμὸν, ϗ φαίνονταί γε ϗ ἔξαλοι, περινήχονται δὲ ἄρα αὐτοὺς ϗ δελφῖνες μεγέθει μέγιστοι. Ὁ τοίνυν ἄῤῥην κριὸς λευκὴν τὸ μέτωπον ταινίαν ἔχει περιθέουσαν· εἴποις ἂν Λυσιμάχου τοῦτο διάδημα, ἢ Ἀντιγόνου, ἤ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἄλλου. Κριὸς δὲ θῆλυς, ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλεα, οὕτω τοι ϗ οὗτος ὑπὸ τῇ δέρῃ ἠρτημένους πλοκάμους ἔχει. Ἁρπάζει δὲ ἄρα τοῖνδε τοῖν κριοῖν ἑκάτερος ϗ νεκρὰ σώματα, ϗ ποιεῖται τροφὴν αὐτὰ, ϗ ζῶντας ἁρπάζει. Ἀλλὰ ϗ τῷ τῆς νήξεως κλύδωνι πολὺς ὢν ϗ ὑπέρογκος, ϗ ναῦς

περι-

tempeſtate, quam ex ſua agitatione ciet, naves funditus evertit; ac eos, qui ſecundum mare verſantur, rapit. Qui Corſicam incolunt, dicunt virum, qui ex tempeſtate naufragium feciſſet, natandi bene peritum, ubi permultum maris natando tranſmiſiſſet, circa Corſicam crepidinem quandam adſecutum adſcendiſſe, ibique conſtitiſſe, tanquam periculo jam omni exemptum atque ſecurum; poſt vero quam aries famelicus eum oculis comprehendiſſet, convolutum agitatumque poſteriore ſui parte plurimum mare concitaſſe; deinde ab intumeſcente aeſtu ſurſum elatum, inſtar procellae et turbinis, hominem corripuiſſe. Haec de ariete circa Corſicam. Ceterum oceani accolae fabulantur veteres Atlantidis reges, qui genus ad Neptunum referunt, in capitibus ſuis arietum marium taenias geſtaſſe, imperii inſigne; et reginas ſimiliter cirros feminarum arietum. Tanto narium robore praedita eſt hujuſmodi bellua, ut permultum aëra reſpiratione ad ſe attrahat, eaque adſpiratione marinos vitulos ad hanc rationem comprehendat: Cum arietem illi noverunt vicinum eſſe ad moliendas ipſis inſidias, in terram celerrime enatantes in ſpecus ſaxorum conduntur; is, cognita fuga, inſequitur; et contra antrum ſtans ex corporis odore praedam intus eſſe percipit, et narium illecebra quadam acri inter ſe et vitulos aërem intermedium attrahit: hi, tanquam vel ſagittam vel ſpiculum, ſic ſane ſpirationis illius appulſum declinant et refugiunt; tandem tamen violentiſſimo anhelitus ductu inviti, et tanquam loris quibuſdam aut funibus conſtricti, ex latebra extrahuntur, et ſtrident, et ab ariete devorantur. Ex earum naribus enatos pilos harum rerum periti magnos uſus adferre teſtantur.

C A P.

περιτρέπει, χειμῶνα αὐταῖς ἐξ ἑαυτοῦ τοῦτον ἐργασάμενος· ἁρπάζει δὲ καὶ ἀπὸ γῆς ἑστῶτας τῆς πλησίον. Λέγουσι δὲ οἱ τὴν Κύρνον κατοικοῦντες, νεὼς διεφθαρμένης ἐν χειμῶνι, ἄνδρα εὖ μάλα νηκτικὸν πολλὴν θάλατταν διανύσαντα λαβέσθαι τινὸς ἄκρας σφίσιν ἐπιχωρίου, καὶ ἀνελθόντα ἑστάναι καὶ μάλα ἀδεῶς, ἤδη κινδύνων ἁπάντων ἐλεύθερον γενόμενον, καὶ ἐν ἀδείᾳ τοῦ ζῆν καὶ ἐξουσίᾳ ὄντα· κριὸν οὖν παρανηχόμενον θεάσασθαι τὸν ἑστῶτα καὶ ἀναφλεχθέντα ὑπὸ λιμοῦ ἑλίξαι τε ἑαυτὸν καὶ κυρτῶσαι, καὶ τῷ οὐραίῳ μέρει πολλὴν ἐλάσαι θάλασσαν· εἶτα ἑαυτὸν μετεωρίσαι ἀρθέντα ὑπὸ τοῦ οἰδήσαντος κύματος, καὶ ἐπὶ τὴν ἄκραν φθάσαι ἀνατεθέντα, καὶ δίκην καταιγίδος ἢ στροβίλου ἁρπάσαι τὸν ἄνθρωπον. Καὶ τὸ μὲν Κύρνειον ἅρπαγμά τε καὶ θήραμα τοῦ κριοῦ ἐστι τοιοῦτον. Μυθοποιοῦσι δὲ οἱ τὸν ὠκεανὸν οἰκοῦντες, τοὺς πάλαι τῆς Ἀτλαντίδος βασιλέας, τοὺς ἐκ τῆς Ποσειδῶνος σπορᾶς, ἐπιφέρειν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τὰς τῶν κριῶν τῶν ἀῤῥένων ταινίας, γνώρισμα τῆς ἀρχῆς τοῦτο· καὶ τὰς ἐκείνων γαμετὰς τὰς βασιλίδας τοὺς πλοκάμους τῶν ἑτέρων, καὶ ἐκείνας φορεῖν τῆς ἀρχῆς ἔλεγχον. Ἔστι δὲ ἄρα τοὺς μυκτῆρας τὸ ζῶον τοῦτο καρτερὸν δεινῶς, καὶ πολὺ πνεῦμα εἰσπνεῖ, καὶ ἕλκει ἀέρα ἐφ' ἑαυτὸν πάμπολυν, θηρᾷ δὲ καὶ τὰς φώκας τὸν τρόπον τοῦτον· Αἱ μὲν συνιεῖσαι πλησίον που κριὸν εἶναι, καὶ φέρειν σφίσιν ὄλεθρον, ὡς ὅτι τάχιστα ἐκνήχονται, καὶ παρελθοῦσαι εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰς ὑπάντρους πέτρας ὑπελθοῦσαι καταδύονται· οἱ δὲ αἰσθόμενοι τὴν φυγὴν μεταθέουσιν, καὶ ἀντίοι στάντες τοῦ ἄντρου κατὰ τὴν τοῦ χρωτὸς ὀσμὴν ἔνδον εἶναι σφίσι τὴν ἄγραν συνιᾶσι, καὶ ὡς ἴϋγγί τινι βιαιοτάτῃ ἕλκουσι ταῖς ῥισὶ τὸν μεταξὺ ἑαυτῶν καὶ τῆς φώκης ἀέρα· ἡ δὲ, ὡς βέλος ἢ δόρατος αἰχμὴν, ἐκκλίνει τὴν τοῦ πνεύματος προσβολὴν, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπαναχωρεῖ· τελευτῶσα δὲ ὑπὸ τῆς βιαιοτάτης ἕλξεως ἐκσπᾶται τοῦ ἄντρου, καὶ ἄκουσα ἀκολουθεῖ, ὥσπερ οὖν ἱμᾶσί τισιν ἢ σχοίνοις κατατεινομένη, καὶ τέτριγε, καὶ γίνεται τῷ κριῷ δεῖπνον. Τάς γε μὴν ἐκπεφυκυίας τῶν μυκτήρων τοῦ κριοῦ τρίχας οἱ ταῦτα ἐξετάζειν δεινοὶ λέγουσιν εἰς πολλὰ ἀγαθάς.

CAP. III.

De Thynnis ad promontorium Bubonicum.

AD promontorium Bubonicum innumeri thynnorum greges verſantur. Eorum maximi, ſimiliter ut ſues, ſolitarii ſunt, et ſeparatim natant; alii, more luporum, bini pabulantur; alii gregatim, quemadmodum caprae, in latis paſtionibus paſcuntur. Exoriente canicula, et ingraveſcente aeſtivo calore, in Euxinum natare contendunt; et marinis fluctibus e fervide radiato ſole caleſcentibus, inter ſe velut conſerti contextique confertis turmis natant, et corporum conjunctione umbra quodammodo perfruuntur.

CAP. IV.

De piſce, quem Lunam vocant.

DEMOSTRATVS vir rei piſcatoriae peritiſſimus, ſimul et diſertus, piſcem quendam eſſe affirmat ſpecie perpulchrum, et appellari lunam, exigua magnitudine, lata figura; idemque ait, cyanei coloris ſpeciem ſimilitudinemque gerere, et in dorſo pinnas habere molles ac lenes; eaſdemque in natando explicare, et ad ſimilitudinem lunae ſemicirculum efficere: atque haec ſe vidiſſe Cyprii piſcatores aiunt. Proinde dicit Demoſtratus, cum eſt plena luna, tum impleri hunc piſcem, tum arbores implere, ſi ex his illum appenderis; decreſcente vero luna exſiccari atque interire, ac ſi ad plantas admoveris, eas marceſcere et evaneſcere: item ſi jam plena vel creſcente luna in id aquae, quod in perfoſſis puteis reperitur, quis hunc piſcem injecerit, aquam jugem et perennem fore; ſin extrema aut decreſcente luna, aquam exareſcere: quod ſi hunc eundem in fontem ſcatu-

ΚΕΦ. γʹ.

Περὶ τῶν Θύννων τῶν ἐν τῷ ῥίῳ τῷ Βιϐωνικῷ.

ΕΝ δὲ τῷ ῥίῳ τῷ Βιϐωνικῷ θύννων ἔθνη μυρία. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονίαι, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νήχονται μέγιστοι ὄντες· οἱ δὲ συνδυασθέντες, καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον· ἄλλοι δὲ κατ' ἀγέλας, ὥσπερουν τὰ αἰπόλια, πλατείας νομὰς νενεμημένοι. Ἐπιτέλλοντος δὲ τοῦ Σειρίου, καὶ τῆς ἀκτῖνος ἐνακμαζούσης ὀξύτατα, ἐπὶ τὸν Εὔξεινον στέλλονται· καὶ τοῦ κύματος αὐτοῦ ἐμπύρου δοκοῦντος, ἀλλήλοις συνυφασμένοι νήχονται, καὶ τῇ τῶν σωμάτων συναφῇ σκιᾶς τινος ἁμωσγέπως μεταλαγχάνουσι.

ΚΕΦ. δʹ.

Περὶ τοῦ ἰχθύος, ὃν καλοῦσι Σελήνην.

ΛΕγει δὲ Δημόστρατος, ἀνὴρ ἁλιευτικῆς σοφίας ἐπιστήμων, ναὶ μὰ Δία καὶ ἑρμηνεῦσαι χρηστὸς, εἶναί τινα ἰχθὺν ὡραῖον τὸ εἶδος, καὶ καλεῖσθαι σελήνην τοῦτον, τὸ μέγεθος βραχὺν, κυανοῦν τὸ εἶδος, πλατὺν τὸ σχῆμα· τὸν νῶτον δέ οἱ λοφιὰς ἔχειν, καὶ τάσδε ἀνατείνειν, ὁ αὐτός φησι, μαλακὰς δὲ εἶναι αὐτὰς, καὶ οὔτε ἀντιτύπους, οὔτε τραχείας· ταύτας οὖν, ὅταν ὁ ἰχθὺς οὗτος ὑπονήχηται, διαιρεῖσθαι καὶ ἀποδεικνύναι κύκλου ἡμίτομον, καὶ εἶναι σελήνης τῆς διῃρημένης σχῆμα· καὶ ταῦτα μὲν ὅσα ἰδεῖν Κύπριοι δὴ ἁλιεῖς φασιν. Δημοστράτου δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, πληρουμένης μὲν τῆς σελήνης τὸν ἰχθὺν τόνδε ᾑρημένον, πεπληρῶσθαί τε αὐτὸν, καὶ πληροῦν καὶ τὰ δένδρα, ἐὰν τούτοις προσαρτήσῃς φέρων αὐτόν· ληγούσης δὲ ἄρα ὑποτετῆχθαι καὶ ἐκλείπειν, καὶ φυτοῖς προσαχθέντα αὐαίνειν αὐτά· ὀρυττομένων τε φρεάτων, ἐὰν μὲν τοῦ μηνὸς ὑποφαινομένου εἰς τὸ εὑρεθὲν ὕδωρ ἐμϐάλῃ τις τὸν ἰχθὺν τοῦτον, ἀέναον ἔσται τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἐπιλείψει ποτέ· εἰ δὲ ὑπολήγοντος, οὐχ ἕξει τὸ ὕδωρ· καὶ

ſcaturientem conjeceris, quomodo dixi de puteo, is ad rationem lunae vel evaneſcet, vel implebitur.

CAP. V.

De Thynnis in Ponto.

QVEMADMODVM in Propontidem thynni innatant, et enatant, ſupra ſcripſi: jam porro qui Heracleam, Tion, Amaſtriam, Ponticas urbes incolunt, plane ſciunt, quo anni tempore ejuſmodi piſces eo accedant. Quare tum ad mare ſe conferunt, habentque permulta contra eos inſtrumenta parata, naves, retia, ſpeculam in excelſum excitatam, quam in litoris eminenti loco, et circumſpectum facilem habenti, defigunt; cujus conficiendi rationem moleſtum mihi non erit explicare, nec tibi audire injucundum. Tigna bina proceriſſima abiegna excitant intercepta et juncta inter ſe, trabibus latis et crebris immiſſis, et facilem aſcenſum ſpeculatori praeſtantibus: ſingulae naves utrinque ſex remos ac juvenes expedite remigantes habent: retia bene longa ſunt, non admodum levia, et quae magis deprimantur plumbo, quam ſurſum attollantur ſuberibus; copioſi autem iſtorum piſcium greges in ea feruntur. Itaque verno ſole illucente, ventis placide et tranquille flantibus, coelo laeto et quaſi ridente, conquieſcente a tempeſtatibus mari, jam propinquare thynnos ſimul ut ex ſpecula prudenter et acute ſpeculator proſpexit, piſcatoribus unde veniant, denunciat. Hi ad vocis ſignificationem retia tendunt: jam ſi intra retia ingrediantur, ſicut dux exercitus, vel choro praefectus, hoc ipſum ſigno dato edocet; itaque ſaepe totum gregem capit, et non aberrat a ſcopo, nec deſiderio fruſtratur. Cum vero thynnorum cohortes in altum ſeſe incitaverint, is qui ex ſpecula acerrima

oculorum

μέντοι ϗ εἰς πηγὴν ὑπανατέλλουσαν εἰ τὸν αὐτόν γε ἐμβάλλῃς ἰχθὺν, ἕξεις ἢ πεπληρωμένην αὐτὴν, ἢ κενὸν τὸν χῶρον τὸ ἐντεῦθεν.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ τῶν ἐν Πόντῳ Θύννων.

ΟΠως μὲν οὖν εἰσνέουσί τε εἰς τὴν Προποντίδα, ϗ ὅπως ἐκνέουσιν ἄρα οἱ θύννοι, οἶδα εἰπὼν ἄνω που τὸν λόγον τόνδε· νοείτω δέ μοί τις ἐνταῦθα Ἡράκλειαν, ϗ Τῖον, ϗ Ἀμάστρειαν, πόλεις Ποντικὰς, ἐκοῦν οἱ τόνδε τὸν χῶρον πάντα οἰκοῦντες τὴν τῶν θύννων ἐπιδημίαν ἴσασι κάλλιστα. Καὶ μέντοι ϗ ἀφικνοῦνται τοῦ ἔτους τηνίκα, ϗ ὅπλα κατ' αὐτῶν εὐτρέπισται πολλὰ, ναῦς, ϗ δίκτυα, ϗ σκοπιὰ ὑψηλὴ, σκοπιὰ δὲ αὕτη ἐπί τινος αἰγιαλοῦ παγεῖσα ἀνέστηκεν ἐν περιωπῇ σφόδρα ἐλευθέρᾳ· ϗ γὰρ αὐτῆς τὸ ποίημα περιηγήσασθαι ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔτι μόχθος, σοὶ δὲ τῷ ἀκούοντι τῆς τῶν ὤτων τρυφῆς τῶν ἐκείνου φεῦ. Δύο πρέμνα ἐλάτης ὑψηλὰ δοκίσι πλατείαις διειλημμένα ἕστηκε πυκναῖς ταύταις διυφασμέναις, ἀνελθεῖν τῷ σκοπῷ ϗ ἐπιβῆναι μάλα ἀγαθαῖς· αἱ δὲ ναῦς ἐρέτας ἑκάστη ϗ ἓξ ἔχει παρ' ἑκάτερα νεανίας εὖ μάλα ἐρέττοντας· δίκτυα δὲ προμήκη, οὐ κοῦφα λίαν, ϗ ἀνεχόμενα τοῖς φελλοῖς, μολίβδῳ γεμὴν βριθόμενα μᾶλλον· ἀθρόαι δὲ ἄρα αἱ τῶνδε τῶν ἰχθύων ἀγέλαι εἰσνέουσιν. Ἦρος δὲ ὑπολάμποντος, ϗ τῶν ἀνέμων εἰρηναῖον ἤδη καταπνεόντων, ϗ τοῦ ἀέρος φαιδροῦ τε ὄντος ϗ οἱονεὶ μειδιῶντος, ϗ τοῦ κύματος κειμένου, ϗ λείας οὔσης τῆς θαλάττης, ὁ σκοπὸς ἰδὼν σοφίᾳ τινὶ ἀποῤῥήτῳ, ϗ φύσει ὄψεως ὀξυωπεστάτῃ, λέγει μὲν τοῖς θηραταῖς, ὁπόθεν ἀφικνοῦνται οἵδε. Οἵγε μὴν πρὸς τὴν φωνὴν παρατεῖναι τὰ δίκτυα, ϗ τοῦτο ἐκδιδάσκει· εἰ δὲ ἐνδοτέρω, δίδωσιν ὥσπερ οὖν στρατηγὸς τὸ σύνθημα, ϗ χορολέκτης τὸ ἐνδόσιμον· αἱρεῖ γε μὴν πολλάκις ϗ τὸν πάντα ἀριθμὸν, ϗ οὐχ ἁμαρτήσεται τοῦ σκοποῦ. Ἐκεῖνα δὲ ὁποῖα, ὅταν ἑαυτοὺς ὠθήσωσιν εἰς τὸ πέλαγος ἡ τῶν θύννων ἴλη,

ὁ τὴν

oculorum acie horum actiones obſervat, contenta voce exclamat recta ad altum remigationem contendendam, illucque inſequendos eſſe. Hi porro, alligato ad alterum tignum, quod ſpeculam ſuſtinet, perlongo retium fune, naves ordine remis propellunt, ita ut invicem non ſeparentur (nam et rete in ſingulas diſtributum eſt naves) et prima navis, ubi ſuam retis partem ejecit, diſcedit; hoc idem facit deinceps ſecunda, et tertia, et quarta; qui quintam remis impellunt, interim ſeparant, ut mox ejecturi videantur; reliqui vero nunquam laxare debent: deinde alii alio remigant, et pro ſe quiſque retis partem trahit, poſtea quieſcunt. Thynni vero circumvallati per ignaviam et timiditatem non ſe loco movent, itaque conferti comprehenduntur; et remiges, tanquam civitate aliqua in poteſtatem redacta, totum piſcium, ut poeta diceret, populum capiunt. Norunt haec, o amici Graeci, tum Eretrienſes, tum Naxii, hac piſcatione inſignes, ut Herodotus et alii referunt. Ejus autem reliqua audietis ab aliis.

CAP. VI.

Cur Thynnos piſcantes Neptuno vota nuncupent, item de Gladio et Delphino.

NON vero in Ponto tantum capiuntur thynni, ſed in Sicilia etiam, ut mihi videtur (cum Sophron ſuavis thynnorum piſcatoris meminerit) imo et alibi quoque piſcatores eorum eſſe conſtat. Cum autem jam circumretiti tenentur, Neptuno malorum depulſori omnes omnino vota faciunt. Cujus rei cauſam dum mecum ſtudioſe inquiro, invenio illos hoc daemone maris domino opus habere, ne vel gladius piſcis, vel delphinus, huic

thynnorum

ὁ τὴν σκοπιὰν φυλάττων, καὶ ἀκριβῶν τὴν τῶν προειρημένων ἱστορίαν, καὶ μάλα ὀξὺ ἐμβοήσας, λέγει διώκειν ἐκεῖθι, καὶ τοῦ πελάγους ἐρέττειν ἰθύ. Οἱ δὲ ἐξαρτήσαντες ἐλάτης τῶν τὸν σκοπὸν ἀνεχουσῶν τῆς ἑτέρας σχοῖνον εὖ μάλα μακρὰν τῶν δικτύων ἐχομένην, εἶτα ἐπαλλήλαις ταῖς ναυσὶν ἐρέττουσι κατὰ στοῖχον, ἔχονταί τε ἀλλήλων (ἐπεί τοι καὶ τὸ δίκτυον ἐφ᾽ ἑκάστῃ διήρηται) καὶ ἥγε πρώτη τὴν ἑαυτῆς ἐκβαλοῦσα μοῖραν τοῦ δικτύου ἀναχωρεῖ, εἶτα ἡ δευτέρα δρᾷ τοῦτο, καὶ ἡ τρίτη, καὶ δεῖ καθεῖναι τὴν τετάρτην, οἱ δὲ τὴν πέμπτην ἐρέττοντες ἔτι μέλλουσι, τοὺς δὲ ἐπὶ ταύτῃ οὐ χρὴ καθεῖναί πω· εἶτα ἐρέττουσιν ἄλλοι ἄλλῃ, καὶ ἄγουσι τοῦ δικτύου τὴν μοῖραν, εἶτα ἡσυχάζουσι. Νωθεῖς δὲ ἄρα ὄντες οἱ θύννοι, καὶ ἔργον τι τόλμης ἐχόμενον ἀδυνατοῦντες δρᾶσαι, πεπιεσμένοι μένουσί τε καὶ ἀτρεμοῦσιν· οἱ δὲ ἐρέται, ὡς ἁλούσης πόλεως, αἱροῦσιν ἰχθύων, ποιητὴς ἂν εἶπε, δῆμον. Οὐκοῦν, ὦ φίλοι Ἕλληνες, καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα, καὶ Νάξιοι, κατὰ κλέος τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες ὅσα Ἡρόδοτός τε καὶ ἄλλοι λέγουσι. Τὰ δὲ ἔτι λοιπὰ τῆς θήρας ἀκούσεσθε ἄλλων.

ΚΕΦ. ϛ.

Διὰ τί εὔχονται τῷ Ποσειδῶνι οἱ θηρῶντες τοὺς Θύννους, καὶ περὶ Ξιφίου καὶ Δελφῖνος.

Θύννων δὲ ἄρα ᾑρημένων τῇ θήρᾳ τῇ Ποντικῇ, ἐγὼ δ᾽ ἂν φαίην ὅτι καὶ Σικελικῇ (τί καὶ βουλόμενος ἂν τὸν ἡδὺν θυννοθήραν ὁ Σώφρων ἔγραψε;) πάντως δὲ καὶ ἀλλαχόθι ἄγραι τῶνδε τῶν θύννων εἰσί. Τῷ δικτύῳ ἤδη περιπλακέντων, αὐτῷ Ποσειδῶνι πάντες εὔχονται πάντως ἀλεξικάκῳ τηνικάδε. Καὶ ὁπόθεν καὶ τοῦδε τοῦ δαίμονος ἀξιῶ τὸ ὄνομα εἰπεῖν, ἐμαυτὸν καὶ μάλα γε ἀπαιτῶν τε καὶ βουλόμενος ἐπευφήμησα τοῦτο· οἱ δέονται τοῦ Διὸς ἀδελφοῦ τοῦ θαλάττης κρατοῦντος, μήτε τὸν ξιφίαν τὸν ἰχθὺν τῇδε τῇ ἴλῃ συνέμπορον

ἀφι-

thynnorum agmini captivo accedat. Nam saepe strenuus aliquis gladius, lacerato reti, thynnorum gregi irretito ad se exuendum ex laqueis facultatem dedit; delphinus etiam, ad moliendas retibus insidias acerrimus, dentibus ea conficere novit.

CAP. VII.

Quomodo Lac apud Indos dulcescat.

In India, et maxime in Prasiorum regione, liquido melle pluit, quod in herbas, ac palustrium arundinum comas, decidens mirificas pastiones ovillo et bubulo pecori praestat; quod quidem ipsum a pastoribus eo, ubi dulcis plus roris de coelo delapsum est, agitur; et sic illis pastionibus tanquam epulis jucunde recipitur, pastoresque vicissim suavi epulo compensat; nam ex pecore illi suavissimum lac exprimunt, nec ei, sicut Graeci faciunt, mel miscere habent necesse.

CAP. VIII.

De Margarita Indica.

Indica margarita, de Erythraea enim supra dixi, hoc modo capitur. Vrbs est nomine Perimuda, cui eo tempore, cum in Bactris Eucratides regnaret, Soras ex generis regii stirpe natus imperavit. Hanc quidem ipsam Ichthyophagi incolentes margaritas, retibus in orbem circa litus amplissimum extensis, comprehendunt. Margaritiferae conchae magnorum stromborum similitudinem gerentes gregatim natant; et quemadmodum apum examina reges, sic eae habent, tum coloris pulchritudine, tum magnitudine praestantes. Summa autem contentione urinatores ideo certant ad capiendum gregis ducem; quod, eo capto, cunctum

ἀφικνεῖσθαι, μήτε μὴν δελφῖνα. Ὁ γοῦν γενναῖος ξιφίας πολλάκις τὸ δίκτυον διέκειρε, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον διεκπεσεῖν τὴν ἀγέλην· καὶ δελφὶς τὸν ἐπίβουλον δικτύῳ ζῶον, διατραγεῖν γάρ τοι δεινός ἐστι.

ΚΕΦ. ζʹ.

Πῶς γλυκὺ γίνεται τὸ ἐν Ἰνδοῖς Γάλα.

Ὕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἦρος μέλιτι ὑγρῷ, καὶ ἔτι καὶ πλέον ἡ Πραισίων χώρα, ὅπερ οὖν ἐμπίπτον ταῖς πόαις, καὶ ταῖς τῶν ἑλείων καλάμων κόμαις, νομὰς τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς προβάτοις παρέχει θαυμαστὰς, καὶ τὰ μὲν ζῶα ἑστιᾶται τήνδε τὴν ἡδίστην· μάλιστα γὰρ ἐνταῦθα οἱ νομεῖς ἄγουσιν αὐτὰ, ἔνθα καὶ μᾶλλον ἡ δρόσος ἡ γλυκεῖα κάθηται πεσοῦσα, ἀντεφεστιᾷ δὲ καὶ τὰ ζῶα τοὺς νομέας· ἀμέλγουσι γὰρ περιγλύκιστον γάλα, καὶ οὐ δέονται ἀναμίξαι αὐτῷ μέλι, ὅπερ οὖν δρῶσιν Ἕλληνες.

ΚΕΦ. ηʹ.

Περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς Μαργάρου.

Ὁ δὲ Ἰνδὸς μάργαρος, ἄνω γὰρ εἶπον περὶ τοῦ Ἐρυθραίου, λαμβάνεται τρόπῳ τοιῷδε. Πόλις ἐστὶν, ἧς ἦρχε Σώρας ὄνομα, ἀνὴρ γένους βασιλικοῦ, ὅτε καὶ Βάκτρων ἦρχεν Εὐκρατίδης, ὄνομα δὲ τῇ πόλει Περιμοῦδα. Κατοικοῦσι δὲ αὐτὴν ἄνδρες Ἰχθυοφάγοι, ὅθεν ὁρμωμένους σὺν τοῖς δικτύοις φασὶ τούσδε τοὺς προειρημένους περιλαμβάνειν ἀγκῶσι μεγάλοις αἰγιαλοῦ κύκλον εὐμεγέθη. Γίνεσθαι δὲ τὸν προειρημένον λίθον ἐκ κόγχης στρόμβῳ ἐμφεροῦς μεγάλου, νήχεσθαί τε κατὰ ἀγέλας τοὺς μαργάρους, καὶ ἔχειν ἡγεμόνας, ὡς ἐν τοῖς σμήνεσιν αἱ μέλιτται τοὺς καλουμένους βασιλέας· ἀκούω δὲ εἶναι καὶ τοῦτον διαπρεπῆ καὶ τὴν χρόαν, καὶ τὸ μέγεθος. Ἀγώνισμα δὲ ἄρα ποιοῦνται συλλαβεῖν αὐτὸν οἱ κολυμβηταὶ οἱ ὕφυδροι·

ctum gregem rectione orbatum, nec loco se moventem, assequuntur; quamdiu vero rex fugiendo elabi potest, sapienter eas regit et conservat. Iam porro captas in parvulis doliis sale condiunt, ubi cum contabuerit caro et defluxerit, unio solus relinquitur. Optimus Indicus, et in mari Rubro procreatus, existimatur. Idem in occiduo oceano, ubi insula Britannia est, nascitur; sed is magis fulvi coloris est, minusque splendidus. Iuba in Bosporo etiam freto nasci scribit, qui et Britannicis inferiores sint, et cum Indicis ac Erythraeis nullo modo comparandi. Indicus terrenus dicitur naturam habere non propriam, sed foetura esse crystalli, non gelu concrescentis, sed fossitii.

CAP. IX.

De Grue marino.

De gruibus volucribus jam prius me verba fecisse probe novi; sed gruem quoque piscem marinum, Corinthiaci pelagi alumnum, esse audivi. Declinabat autem ea pars Corinthiaci maris, qua grus piscis captus est, Atticam versus, juxta latus isthmi, quod Athenas respicit. Procedebat hic piscis ad quindecim justae mensurae pedum longitudinem; crassitudine anguillam, non tamen maximam, ut audio, aequabat. Ejus et caput et os alitis gruis speciem similitudinemque gerit, squamae pennis gentilis avis ei similes sunt. Natat autem non convoluto in spiras corpore, ut alii pisces anguillarum instar angusti et oblongi; tanto vero robore saliendi est, ut tanquam emissum a contento nervo telum feratur. In sermonem Epidauriorum venit hoc ani-

mal

τούτου γὰρ ἡρημένου, καὶ τὴν ἀγέλην αἱροῦσι πᾶσαν ἐρήμην, ὡς ἂν εἴποι τις, καὶ ἀπροστάτευτον οὖσαν· ἀτρεμεῖ γάρ, καὶ οὐκ ἔτι πρόσεισιν, οἷα δήπου ποίμνη τὸν νομέα ἀφῃρημένη, κατά τινα τύχην ἐχθράν· ἕως δὲ διαφεύγει, καὶ μάλα γε σοφῶς ἐξελίττει, καὶ προηγεῖται, καὶ σώζει τὸ ὑπήκοον. Τοὺς δὲ ληφθέντας ἐν πιθάκναις λέγονται ταριχεύειν, ὅταν δὲ ἡ σὰρξ μυδήσῃ καὶ περιῤῥυῇ, καταλείπεται ἡ ψῆφος. Ἄριστος δὲ ἄρα ὁ Ἰνδικὸς γίνεται, καὶ ὁ τῆς θαλάττης τῆς Ἐρυθρᾶς. Γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν, ἔνθα ἡ Βρεττανικὴ νῆσός ἐστι· δοκεῖ δέ πως χρυσῷ ὁπότερος ἰδεῖν εἶναι, τάς τε αὐγὰς ἀμβλυτέρας ἔχων καὶ σκοτωδεστέρας. Γίνεσθαι δέ φησιν Ἰόβας καὶ ἐν τῷ κατὰ Βόσπορον πορθμῷ, καὶ τοῦ Βρεττανικοῦ ἡττᾶσθαι αὐτὸν, τῷ δὲ Ἰνδῷ καὶ τῷ Ἐρυθραίῳ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀντικρίνεσθαι. Ὁ δὲ ἐν Ἰνδίᾳ χερσαῖος οὐ λέγεται φύσιν ἔχειν ἰδίαν, ἀλλὰ ἀπογέννημα εἶναι κρυστάλλου, οὐ τοῦ ἐκ τῶν παγετῶν συνισταμένου, ἀλλὰ τοῦ ὀρυκτοῦ.

ΚΕΦ. θʹ.

Περὶ Γεράνου θαλαττίας.

Γεράνων μὲν οὖν περὶ τῶν πτηνῶν ἐν τοῖς πρεσβυτέροις λόγον εἰπεῖν ἐμαυτὸν καλῶς οἶδα· θαλάττιον δὲ γέρανον ἰχθὺν, Κορινθίῳ πελάγει ἔντροφον, ἀκοῦσαί φημι. Ἀπέκλινε δὲ ἄρα τοῦτο τὸ πέλαγος, ἔνθα ὁ γέρανος ἀνιχνεύθη οὗτος, ἐν τῷ πρὸς τὰς Ἀθήνας πελάγει, τοῦ ἰσθμοῦ κατὰ τὴν πλευρὰν τὴν εἰς αὐτὰς ὁρῶσαν. Μῆκος μὲν ἦν οὖν προήκων εἰς πεντεκαίδεκά που πόδας μεμετρημένους δικαίῳ μέτρῳ· ἐγχέλυος δέ, ὡς ἀκούω, εἶχεν οὐ μέντοι τῆς μεγίστης πάχος. Κεφαλὴ δὲ ἄρα ἐκείνη καὶ στόμα γεράνου ἐστὶ τοῦ πτηνοῦ, λεπίδες δὲ αὐτῷ, γεράνου πτερὰ καὶ ταῦτα εἶπες ἄν. Ἔρχεται δὲ οὐχ ἑλικτὴν τὴν νῆξιν, ὥσπερ οὖν οἱ τῶν ἰχθύων κατὰ τὰς ἐγχέλυς στενοὶ καὶ μακροί· ἔχει δὲ ῥώμην, καὶ μάλα ἁλτικὴν, πηδᾷ γοῦν ὥσπερ ἀπὸ νευρᾶς ὀϊστὸς ἀφεθείς. Λέγουσιν οὖν οἱ λόγοι οἱ μὲν Ἐπιδαύριοι

mal ex nullo piſce generari: ſed dum volucres grues Thracium frigus, et reliquum ad occidentem, fugiunt, obvio vento, tum feminas ad coitum exardeſcentes, tum mares veneris libidine conflagrantes, inter ſe complexu venereo jungi cupere; feminas vero ſuſpenſum coitum ſuſtinere non poſſe, idcircoque mares ſemen temere emittere, quod voti compotes fieri non poſſint: ac ſi ſupra terram volent, id ipſum ad nihilum recidere, et perire; ſin ſupra mare id delapſum, tanquam theſaurum per manus traditum, ſic a mari hunc foetum adſervari, animantemque effici, neque velut in alvum ſterilem illapſum perire. Haec Epidaurii. Sed et Demoſtratus vir genere mihi ignotus, cujus ante mentionem feci, Hunc, inquit, piſcem vidi, et magnopere conſideravi, cumque, ut aliis oſtendere poſſem, exſiccare vellem, atque coquis ipſum ſecantibus viſcera inſpicerem; tum ex utroque latere ſpinas exortas rurſum inferius inter ſe ſuis extremis coire, et ſimiliter atque tabulas legum triangulas eſſe; tum ejus jecur in longitudinem procedere adſpexi, et jecori ſubjectum fel longum, inſtar manticae aut bulgae, ut faba recens videretur: ubi vero primum jecur et fel exempta fuiſſent, ambo ſtatim intumuiſſe; ut jecur inſtar hepatis maximi piſcis videretur, fel vero lapidem, ſuper quem forte poſitum fuerat, liquefeciſſe. Hic et Epidauriorum et Demoſtrati ſermones finierim.

CAP.

τοῦτο τὸ ζῶον οὐδενὸς ἰχθύων ἔγγονον· ἀλλὰ καὶ τὰς γεράνους ϖτηνὰς φευγούσας τὸν Θρᾴκιον κρυμὸν, καὶ τὸν ἑσπέριον τὸν ἄλλον, ἐμπίπτειν μὲν τῷ ϖνεύματι, τάς γε μὴν θηλείας εἰς μίξιν οἰστρεῖσθαι, τοὺς δὲ ἄῤῥενας αὐταῖς ἐπιφλέγεσθαι, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὴν ϖρὸς αὐτὰς ὁμιλίαν κυμαίνειν, καὶ διὰ ταῦτά τοι καὶ διαβαίνειν αὐτὰς ἐθέλειν· τὰς δὲ, οὐχ ὑπομένειν γὰρ οἷόν τε εἶναι μετέωρον μίξιν, φέρειν οὐδὲ ἑτέραν, τοὺς δὲ ἐγκρατεῖς οὐκ ἔχοντας γενέσθαι τοῦ ϖόθου, ἐκβάλλειν τὴν γονήν· καὶ εἰ μὲν τύχοιεν ὑπὲρ γῆς φερόμενοι, τήνδε ἐκπίπτειν εἰς οὐδὲ ἓν, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι ἄλλως· εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ ϖελάγους ϖέτοιντο, ἐνταῦθά τοι τὴν θάλατταν, ὡσπεροῦν θησαύρισμα ϖαραλαβοῦσαν φυλάττειν ἔμβρυον, καὶ γεννᾷν τὸ ζῶον τοῦτο, ἀλλ' οὐ διαφθείρειν ὥσπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. Καὶ τούτων μὲν τῶν λόγων ἅτερος καὶ δὴ διηνύσθη ὁ Ἐπιδαύριος. Λέγει δὲ καὶ ἄλλος, οὗ τὸ γένος οὐκ οἶδα, ἑτέραν ὁδὸν τρεπόμενος (εἶτα μέντοι οὐ ταὐτὰ ὁμολογεῖ, ὡς ἂν μὴ δοκῇ μὴ ἀμαθὴς εἶναι αὐτοῦ) λελέξεται μέντοι καὶ ἐκεῖνος Δημόστρατος, οὗπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην· Εἶδον τὸν ἰχθῦν, ἦ δ' ὃς, καί μοι εἰσῆλθεν αὐτοῦ θαῦμα, καὶ ἐβουλήθην αὐτὸν ϖοιῆσαι τάριχον, ἵνα ᾖ καὶ ἄλλῳ βλέπειν· οὐκοῦν ἐνεργῶν ὄντων καὶ ἀνοιγνύντων τῶν μαγείρων αὐτὸν, καὶ τεμνόντων τὴν γαστέρα, ἐπεσκόπουν τὰ σπλάγχνα αὐτός· ἀκάνθας εἶδον ἐξ ἑκατέρας τῆς ϖλευρᾶς συνιούσας τε καὶ ἐκκλινούσας τὰ ϖέρατα εἰς ἀλλήλας, τρίγωνοι δὲ, φησὶ, ἦσαν ὡσπεροῦν αἱ κύρβεις· ἧπάρ τε ἐνέκειτό οἱ ϖροῆκον εἰς μῆκος, ὑπέκειτο δὲ αὐτῷ καὶ χολὴ μακρὰν ἔχουσα τὴν φύσαν κατὰ τὰ φασκώλια, εἶπες δ' ἂν ἰδὼν τὴν χολὴν κύαμον ὑγρὸν εἶναι· ἐξαιρεθέντα οὖν ἄμφω, καὶ ἡ χολὴ καὶ τὸ ἧπαρ, οὐ μεθ' ὕστερον μέντοι διογκωθῆναι· καὶ ἐῴκει ἰχθύος ἥπατι μεγίστου, διατήξασα δὲ ἡ χολὴ τὸν λίθον, καὶ γάρ πως ἔτυχε τεθεῖσα ἐπὶ λίθου, εἶτα ἠφανίσθη. Ἄμφω δὲ τὼ λόγω τώδε ἐνταῦθα ὁρίζομεν.

ΚΕΦ.

CAP. X.

De captura Pelamydum.

RATIONEM piſcandi pelamydes, haud ſane pervulgatam, non a ſeria conſideratione alienum eſt explicare. Decem juvenes, ad ſummum aetatis vigorem floreſcentes, expeditam navem et celerem conſcendunt; et ſimulatque ſe cibo expleverint, pariter continuo aequaliterque in utrumque navis latus diſtributi remigare contendunt, atque huc illuc errant. Eorum unus aliquis ad puppim ſedens, armatas hamis lineas binas, quibus et aliae adnectuntur, ad utramque navis partem demittit; tum ad ſingulos hamos eſcam ex purpura Lacaena confectam ſtricte religat, tum lari [marinae avis] pennam ad hamum quemque alligat, ut ab occurrente aqua ſenſim et leviter agitetur. Pelamydes autem eſcae ſic inſtructae illecebra delinitae in hamos innatant; et cum ex iis aliqua liguritione apprime ſtimulata os in eſcam impegerit, tum reliquae conſequentes hamis configuntur, ut hami ob multitudinem uno eodemque tempore transfixorum piſcium vexentur. Iuvenes vero remigare deſiſtentes, de tranſtris ſurgunt ad ſubtrahendas lineas multitudine piſcium onuſtas: quos poſteaquam in navem ſubduxerunt, ſecundiſſima piſcatio ex permagno piſcium numero aperte oſtenditur.

CAP. XI.

De Muſtela terreſtri et marina.

MVSTELAM terreſtrem aliquando mulierem fuiſſe audivi, eodemque nomine vocatam, quo nunc a Graecis quadrupes vocatur gale, incantationum ac veneficiorum peritam, immodice protervam, et inceſta libidine laborantem; nec illud me latet, quod ab Hecate irata in hanc feram converſa dicitur. Sed haec dea

ΚΕΦ. ί.

Περὶ θήρας Πηλαμύδων.

Θήραν δὲ πηλαμύδων εἰπεῖν, μὴ πάντη οὖν συνειθισμένην, οὐκ ἔστιν ἔξω τῆσδε τῆς σπουδῆς. Δέκα νεανίαι τὸ ἀκμαιότατον ἀνθοῦντες ἀναβαίνουσι ναῦν ἐλαφρὰν, καὶ διὰ ταῦτα μέντοι καὶ ταχυτάτην· διανέμοντες δὲ αὐτοὺς εἰς ἑκατέραν ἴσους τὴν πλευρὰν, καὶ κορεσθέντες εὖ μάλα τροφῆς, εἶτα μέντοι τοῖς ἐρετμοῖς καὶ ἕκαστος ἐπιχειροῦσι, πλανώμενοι δεῦρο κἀκεῖσε. Κάθηται δὲ εἷς ἐπὶ τῆς πρύμνης, καὶ ἐντεῦθέν τε καὶ ἐκεῖθεν παρασείρους καθίησιν ὁρμιὰς, ἤρτηνται δὲ τούτων καὶ ἄλλαι, καὶ συνῆπται πάσαις τὰ ἄγκιστρα· καὶ ἕκαστον ἄγκιστρον δέλεαρ φέρει Λακαίνης πορφύρας μαλλὸν κατειλημμένον, καὶ πτερὸν μέντοι λάρου ἑκάστῳ ἀγκίστρῳ προσήρτηται ἡσυχῆ, ὥστε διασείεσθαι ὑπὸ τοῦ προσπίπτοντος ὕδατος. Τούτων οὖν ἱμέρῳ προσνέουσιν αἱ πηλαμύδες· μία δὲ ἡ πρωτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐναπερείσῃ, προσίασι καὶ αἱ λοιπαὶ, καὶ δονεῖται τὰ ἄγκιστρα ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν περιπαρέντα τοῖς ἰχθύσιν. Οἱ ἄνδρες οὖν τοῦ μὲν ἐρέττειν ἔτι ἀπέστησαν, παρῆκαν δὲ τὰς κώπας, ἐξαναστάντες δὲ ἀνασπῶσι τὰς μηρίνθους εὐαγρούσας, καὶ μέντοι καὶ βριθομένας τοῖς ἰχθύσιν· ὅταν δὲ ἐς τὴν ναῦν ἐμπέσωσι, διαφαίνεται τῆς εὐθηρίας τὸ μαρτύριον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων τῶν ἑαλωκότων.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ Γαλῆς χερσαίας τε καὶ θαλαττίας.

Η Χερσαία γαλῆ ὅτι ἦν ἄνθρωπος ἤκουσα, καὶ ὅτι τοῦτο ἐκαλεῖτο, καὶ ὅτι ἦν γόης καὶ φαρμακὶς, καὶ ὅτι δεινῶς ἀκόλαστος ἦν, καὶ ἀφροδίτην παράνομον ἐνόσει, καὶ ταῦτα εἰς ἀκοὴν τὴν ἐμὴν ἀφίκετο· καὶ ὡς εἰς τοῦτο τὸ ζῶον τὸ κακὸν ἔτρεψεν αὐτὴν Ἑκάτης τῆς θεοῦ μῆνις, οὐδὲ αὐτό με λέληθεν. Ἡ μὲν

dea mihi benigna ſit, ego hujuſmodi fabulas aliis relinquo. Hanc beſtiam inſidioſiſſimam eſſe conſtat, inque defunctos homines invadere, et, niſi arceatur, eorum oculos diripere et exſorbere. Teſticulos ejus mulieri ſive dolo, ſive ſponte, appenſos omnes conceptus, et fecunditatis vim, abolere dicunt. Ejuſdem viſcera, neſcio quo modo praeparata, harum rerum artificibus cognito, et inſidioſe immiſſa vino, amicitiam dirimunt, et benevolentiam prius coalitam diſſolvunt, ut quidam aiunt. Verum haec magis et veneficis, quibus Martem ſuum inimicitiae principem colant, cedamus. Eſt et parvus piſcis, muſtela nomine, qui nullam cum muſtelo dicto piſce communitatem habet. Hic enim cartilagineus eſt, et pelagius, et magnitudine praeſtans, ſimul et caniculae piſcis ſpeciem ſimilitudinemque gerit: muſtelam vero diceres eſſe hepatum; nam piſcis eſt parvus, et oculis conniventibus, pupillae oculorum ad cyaneum colorem accedunt; ejus barba quam hepati major eſt, et minor quam chremetis; algas depaſcitur, et ſaxatilis eſt, atque ſimiliter ut terrena omnium cadaverum, in quae incurrit, oculos exeſt et conficit, ut audio. Qui Epirum incolunt piſcatores quidam veneficiis dediti ad eadem hac marina muſtela utuntur, ad quae alii terrena. Porro cum plerique piſces carnivori ſint, homines urinatores, qui maris interiora ſcrutantur, manuum volas et pedum veſtigia denigrant, ut partium iſtarum ſplendor obſcuretur; hae enim prae ceteris humani corporis partibus in aqua reſplendere, et piſces ad ſe allicere ſolent.

CAP.

οὖν θεὸς, ἵλεως ἔστω μύθους δὲ ἐῶ καὶ μυθολογίαν ἄλλοις. Ὅτι δέ ἐστι θηρίον ἐπιβουλότατον, καὶ νεκροῖς ἀνθρώποις ἐπιτίθενται γαλαῖ, καὶ μὴ φυλαττόμεναι ἐπιτιθεῖσι, καὶ συλῶσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκροφοῦσι, δῆλόν ἐστι. Φασὶ δὲ καὶ ὄρχεις γαλῆς γυναικὶ κατ' ἐπιβουλὴν, ἢ ἑκούσῃ, περιαφθέντας ἐπισχεῖν τὸ ἔτι μητέρας γίνεσθαι, καὶ ἀναστέλλειν αὐτῶν. Σπλάγχνα δὲ γαλῆς, σκευασίαν δέ τινα προσλαβόντα, ἣν ἴστωσαν οἱ σοφοὶ τὰ κατὰ ταῦτα, καὶ εἰς οἶνον ἐμβληθέντα κατ' ἐπιβουλὴν, φιλίαν, ὡς λόγος, διΐστησι, καὶ ἡνωμένην τέως εὔνοιαν διακόπτει. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων τοὺς γόητάς τε καὶ φαρμακέας Ἄρει φίλῳ κολάζειν καὶ διακαίειν καταλείπωμεν. Εἴη δ' ἂν καὶ ἰχθὺς γαλῆς, μικρὸς οὗτος, καὶ οὐδέν τι κοινὸν πρὸς τοὺς καλουμένους γαλεοὺς ἔχων. Οἱ μὲν γάρ εἰσι σελάχιοι, καὶ πελάγιοι, καὶ μέγεθος προήκοντες, εἶτα μέντοι καὶ κυνὶ ἐοίκασιν· ἡ γαλῆ δὲ, φαίην ἂν αὐτὴν εἶναι τὸν καλούμενον ἥπατον· ἰχθὺς δέ ἐστιν αὕτη βραχὺς, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐπιμέμυκε· κόρας δὲ ἔχει κυανοῦ χρόᾳ προσεικασμένας· καὶ τὸ μὲν γένειον ἔχει τοῦ ἥπατος μεῖζον, ἡττᾶται δὲ αὖ πάλιν τοῦ χρέμητος κατάγε τοῦτο· πετραίαν δὲ οὖσαν τὴν γαλῆν, καὶ νεμομένην φυκία, ἀκούω πάντων σωμάτων, οἷς ἂν νεκροῖς τύχῃ, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ταύτην ὡς τὴν χερσαίαν ἐσθίειν. Χρῶνται δὲ αὐτοῖς ἐς τὰ ὅμοια ἁλιεῖς, ὅσοι κατὰ τοὺς Ἠπειρώτας φαρμακεύουσι, πονηροὶ καὶ οὗτοι σοφισταὶ κακῶν. Ἐπεὶ δὲ ὠμοβόρον ἐστὶ τὸ τῶν ἰχθύων φῦλον πᾶν, τὸ ταῖς ὑδροθηρίαις γένος συμβιοῦν, καὶ τὰς ἀποδύσεις τὰς κατωτάτω μετιὸν, μελαίνουσι τὰς ἑαυτῶν βάσεις, καὶ τὰ κοῖλα τῶν χειρῶν, ἀφανίζειν πειρώμενοι τὴν ἐξ αὐτῶν αὐγήν· τὰ γάρ τοι τῶν ἀνθρωπίνων μελῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἐκλάμποντα ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἐφολκὰ τῶν ἰχθύων ταῦτά ἐστιν.

CAP. XII.
De Chamis marinis.

CHAMAE marinae et variae et multiplices ſunt: aliae aſperae, aliae laeves; quaedam digitorum compreſſu confringuntur; aliae vel ſaxo aegre conteruntur; et hae quidem nigerrimae ſunt, nonnullae argentei coloris ſimilitudinem gerere videntur, illae utroque colore mixto inſignes. Ac quemadmodum earum eſt varium et multiplex genus, ſic multas et diverſas ſedes habent; quaedam enim in litoribus diſperſae jacent in arena, vel in limo quieſcunt, nonnullae ſub algam ſubjiciuntur, aliae in limo commorantur, aliae ſaxis tanquam mordicus adhaerent. Aeſtivo tempore, cum incipit meſſis, in Iſtrico mari gregatim ſupernatant, et leviter feruntur: cum ante id tempus ſua ſibi mole graves efferri non poſſent. Euri, boreae, et auſtri idcirco fugientes ſunt, quod eos ventos ferre non poſſint. Contra ex tranquillo mari mirifica voluptate adficiuntur, et favonii mollibus auris adflari gaudent; eamque ob rem in latebras abditae, et ſuis conniventes teſtis, cum a tempeſtatibus mare ſentiunt conquieſcere, et favonium flare, tum relictis ſedibus, ad ſummam maris aquam natant, et apertis teſtis eminent, et tanquam vel ſponſae e thalamis prodeunt, vel roſae ad ſolis radios exporrectae ex involucris ſeu calycibus ſuis erumpunt; quieſcentes igitur ventum expectant placidum ac ſecundum; qui ſi contigerit, alteram concham ſubſternentes, alteram erigentes, hac pro velo, illa pro navi ad navigandum utuntur; ut ſi eas procul videas ſic per tranquillum mare natantes, claſſem navium exiſtimes. Quod ſi navem ad ſe accedere ſentiunt, aut belluae impetum

ΚΕΦ. ιϐ'.

Περὶ τῶν θαλαττίων Χημῶν.

Χῆμαι δὲ θαλάττιαι ζῶόν εἰσι καὶ αὗται διάφορον· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν τραχεῖαι πεφύκασιν, αἱ δὲ λεῖαι πάνυ· καὶ τὰς μὲν τοῖς δακτύλοις πιέσας συνθλάσεις, τὰς δὲ συντρίψεις λίθῳ, καὶ μόγις· καὶ αἱ μὲν αὐτῶν μελάνταται τὴν χρόαν εἰσὶν, αἱ δὲ ἀργύρῳ φαίης ἂν αὐτὰς προσεοικέναι, αἱ δὲ ἀνακραθεῖσαι περίκεινται τὰς χρόας ἁπάσας τὰς προειρημένας. Γένη δὲ αὐταῖς διάφορα, καὶ εὐναὶ πάνυ ποικίλαι· αἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς ψάμμοις κεῖνται διεσπαρμέναι ταῖς τῶν αἰγιαλῶν, διαναπαύονταί τε κατὰ τῆς ἰλύος, αἱ δὲ ὑπόκεινται βρύῳ, αἱ δὲ εἰλημμέναι τῶν σπιλάδων εἶτα αὐταῖς προσέχονται μάλα ἐγκρατῶς. Ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ Ἰσριάδι θαλάττῃ αἵδε αἱ χῆμαι κατὰ τὴν ὥραν τὴν θέρειον, ὑπαρχομένου τοῦ ἀμήτου, δίκην ἀγέλης ἀλλήλαις συμφέρονται, καὶ ἀναπλέουσι κοῦφως· τάγε πρῶτα ἑαυταῖς βαρεῖαί τε καὶ ἐπαχθεῖς οὖσαι, καὶ οὐκ ἀναπλεύσασαι, ἀλλ' αἱ τηνικάδε οὐκ ἔτι τοιαῦται. Ἀποδιδράσκουσι δὲ τὸν νότον, καὶ φεύγουσι τὸν βοῤῥᾶν, καὶ τὸν εὗρον οὐδὲ ἀνέχονται. Χαίρουσι δὲ ἀκύμονι θαλάττῃ, καὶ ζεφύρου καταπνεούσαις αὔραις ἡδείαις τε καὶ μαλακαῖς· ὑπὸ ταύταις οὖν τοὺς ἑαυτῶν εἰλεοὺς ἐκλιποῦσαι, μεμυκυῖαί τε καὶ κατάκλειστοι ἔτι, ἀνιᾶσιν ἐκ τῶν μυχῶν, καὶ ἀκύμονος οὔσης τῆς θαλάττης νέουσι, καὶ τότε ἀνοίξασαι τὰς ἑαυτῶν στέγας ἐκκύπτουσιν, ὡς ἐκ τῶν ἰδίων θαλάμων αἱ νύμφαι, ἢ τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεσθέντα καὶ ἐκκύψαντα τῶν καλύκων· οὐκοῦν καὶ αἱ κόγχαι κατὰ μικρὰ ὑποθαρσοῦσαι, μάλα γε ἀσμένως ἡσυχάζουσι καὶ ἀτρεμοῦσι τὸν ἕτερον ἄνεμον προσδεχόμεναι, καὶ τὸν μὲν ὑπεστόρεσαν χιτῶνα, τὸν δὲ ὤρθωσαν, καὶ πλέουσι τῷ μὲν ἱστίῳ χῆμαι, τῷ δὲ σκάφει χρώμεναι· καὶ προΐασι μὲν τὸν τρόπον τοῦτον, ἡσυχίας οὔσης καὶ εὐδίας, οὐδὲν φαίης ἂν μακρόθεν ἰδὼν, ἢ νηΐτην στόλον ἰέναι. Ἐὰν δὲ αἴσθωνται

petum, aut valentioris piſcis natationem, metu percuſſae, contractis uno impetu teſtis, frequentes delabuntur et occultantur.

CAP. XIII.

De Vipera, quam Haemorrhoum vocant.

HAEMORRHOVS e genere viperarum in ſaxorum cavernis domeſticam ſedem habet; pedem unum tum longus eſt, tum a capite in tenuitatem ejus corporis habitus procedit; colore eſt partim flammeo, partim nigro; ejus caput tanquam cornibus quibuſdam inhorreſcit. Lente ſerpit, et ventris ſquamis terram premens, tortuoſa via progreditur; gradiendo etiam leniter ſubſtrepit, unde ejus ſegnities et infirmitas oſtenditur. Primum ut momordit, ſtatim punctus cyanei coloris exoritur; percuſſus ſtomachi doloribus affligitur; venter copioſe fluit et exhauritur; et prima ſtatim nocte ſanguis per nares, fauces, et aures, cum bilioſa ſanie emittitur; veſica quoque ſanguineam urinam reddit; cicatrices vero, ſi quae ſint in percuſſi corpore, etiam ſi conſenuerunt, tamen recrudeſcunt et rumpuntur. At ſi haemorrhois femina morſum alicui inflixerit, ſanguis etiam per ſummos ungues emanat, et gingivae quoque veneno inficiuntur, et ſanguis ab eis fluit copioſus, et eliduntur dentes. In hanc feram incidiſſe aiunt Canobum Menelai gubernatorem in Aegypto, Thonide regnante; et Helenam, cum vim veneni intellexiſſet, ſerpentis ſpinam confregiſſe, et pharmacum exemiſſe; in quem vero uſum hoc eximere et reſervare voluerit, ignoro.

CAP.

νεὼς ἐπιπλοῦν, ἢ ἔφοδον θηρίου, ἢ νῆξιν ἰχθύος ἀδροῦ, ἑαυτὰς ὑφ' ἑνὶ κρότῳ τῶν ὀστράκων συμπτύξασαι, κατώλισθόν τε ἀθρόαι, καὶ ἠφανίσθησαν.

ΚΕΦ. ιγ΄.

Περὶ τοῦ ἔχεως, ὃν Αἱμόῤῥουν καλοῦσιν.

Ὁ δὲ αἱμόῤῥους, εἴη δ' ἂν γένος ἔχεως, οὗτος μάλιστα ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἤθη τε ἔχει καὶ διατριβάς· μῆκός τε σώματος εἴληχε πόδα, πλάτος δὲ ἐξ εὐρείας τῆς κεφαλῆς μείουρος κάτεισιν ἔς τε ἐπὶ τὴν οὐράν· καὶ πῆ μὲν φλογώδης ἰδεῖν ἐστι, πῆ δὲ δεινῶς μέλας· φρίττει δὲ τὴν κεφαλὴν οἱονεὶ κέρασί τισιν. Ἕρπει δὲ ἥσυχος ἐπιθλίβων τὰς τῆς νηδύος φολίδας, λοξὸν δὲ οἶμον πρόεισιν· ἠρέμα γοῦν ὑπηχεῖ, ὡς καταγνῶναι νωθείαν αὐτοῦ καὶ οὐδένειαν. Δακὼν δὲ νύγμα ἐργάζεται καὶ τοῦ τόγε ἰδεῖν ἐστι παραχρῆμα κυανοῦν· καρδιώττει γε μὴν ὁ πληγεὶς, ἀλλὰ ὤκιστα· ἐκκρίνει δὲ ἡ γαστὴρ ὀχέτους· νὺξ δὲ ἀφίκετο ἡ πρώτη, καὶ αἷμα ἐκρεῖ διά τε ῥινῶν, καὶ αὐχένος, καὶ μέντοι καὶ δι' ὤτων σὺν ἰῷ χολώδει· οὖρα δὲ ἀφίησιν ὕφαιμα ἡ κύστις· εἰ δὲ καὶ ὠτειλαί εἰσί τινες παλαιαὶ περὶ τὸ σῶμα, ῥήγνυνται καὶ αὗται. Οἱ δὲ θήλεις αἱμόῤῥους κρούσει τινὶ, μεθίασιν ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων, καὶ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ, καὶ αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ, καὶ ἐκθλίβονται τῶν οὔλων οἱ ὀδόντες. Τούτῳ φασὶ τῷ θηρίῳ περιπεσεῖν ἐν Αἰγύπτῳ τὸν τοῦ Μενέλεω κυβερνήτην Κάνωβον, Θώνιδος βασιλεύοντος· καὶ συνεῖσαν τὴν Ἑλένην τοῦ δακέτου τὴν ἰσχὺν, κατάξαι μὲν αὐτοῦ τὴν ῥάχιν, ἐξελεῖν δὲ τὸ φάρμακον· ἐς τίνα δὲ ἄρα χρείαν ἔσπευσε λαβεῖν τὸ θησαύρισμα, τοῦτο οὐκ οἶδα.

CAP. XIV.

De animalibus, quae ſuo regi adferant Indi, ut Tigrides, et Pardos, et reliqua.

ADFERVNT regi ſuo Indi animantes diverſas, ut tigrides cicures, pardos manſuetos, oryges quadricornes: item boum genera duo, quorum alii ad curſum velociſſimi ſunt, alii perquam feri: et ex his bubus [eorum caudis] etiam muſcaria faciunt, qui corpore omnino nigri ſunt, caudas vero egregie albas habent. Columbas quoque luteas adferunt, quas unquam manſuefieri aut cicurari negant; et aves, quas cerciones nominant; et canes generoſos, de quibus ſupra dixi: et ſimias albas, et alias nigerrimas; ruffas enim, tanquam nimium libidinoſas et incontinentes erga mulieres, non ferunt in civitates; et ſi forte in eis reperiantur, tanquam adulteros exoſi occidunt.

CAP. XV.

De cornigeris apud Indos certantibus Beſtiis.

MAGNVS Indorum rex quotannis uno die certamen non modo hominibus proponit, ut alibi dixi, ſed etiam beſtiis cornutis; quae ſane inter ſe cornibus appetentes, mirabili natura quadam eatenus ſtrenue decertant, quoad adverſarium funditus vicerint; ſicque omni nervorum contentione, quemadmodum athletae, ut aut maximo adficiantur praemio, aut gloriam capiant certaminis luculentam, nituntur. Rationis quidem expertes ſunt luctatores iſti: tauri feri, arietes manſueti, et qui vocantur μέσοι, et aſini uno armati cornu, denique hyaenae; quod animal capreis minus eſſe aiunt, ſed cervis animoſius multo et cornibus ferociens: poſtremi in certamen veniunt elephanti, qui inter ſe vulnerant,

ΚΕΦ. ιδʹ.

Περὶ ζώων, ἃ κομίζουσιν οἱ τῶν Ἰνδῶν ὑπήκοοι βασιλεῖ τῷ σφετέρῳ, οἷον Τίγρις τε, καὶ Πάνθηρας, καὶ τὰ λοιπά.

Κομίζουσι δὲ ἄρα τῷ σφετέρῳ βασιλεῖ οἱ Ἰνδοί, τίγρις πεπωλευμένους, καὶ τιθασσοὺς πάνθηρας, καὶ ὄρυγάς τετράκερως· βοῶν δὲ γένη δύο, δρομικούς τε, καὶ ἄλλους ἀγρίους δεινῶς· ἐκ τούτων γε τῶν βοῶν καὶ τὰς μυοσόβας ποιοῦνται, καὶ τὸ μὲν σῶμα παμμέλανές εἰσιν οἵδε, τὰς δὲ οὐρὰς ἔχουσι λευκὰς ἰσχυρῶς. Καὶ περιστερὰς ὠχρὰς κομίζουσιν, οἵασπερ οὖν καὶ λέγουσι μήτε ἡμεροῦσθαι, μήτε ποτὲ πραΰνεσθαι· καὶ ὄρνιθας δὲ, οὓς κερκορώνους φιλοῦσιν ὀνομάζειν· καὶ κύνας γενναίους, ὑπὲρ ὧν ἄνω μοι λέλεκται· καὶ πιθήκους λευκοὺς, καὶ μελαντάτους ἄλλους καὶ τούτους πιθήκους· τοὺς γάρ τοι πυρσοὺς, ὡς γυναιμανεῖς, εἰς τὰς πόλεις οὐκ ἄγουσι· ἀλλὰ καὶ ποθὲν ἐπιπηδήσαντας ἀναιροῦσιν, ὡς μοιχοὺς μεμισηκότες.

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ Ζώων κερατοφυῶν τῶν ἐν Ἰνδοῖς ἀγωνιζομένων.

ΙΝδῶν δὲ ὁ μέγας βασιλεὺς μιᾶς ἡμέρας ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀγωνίαν προτίθησι, τοῖς τε ἄλλοις, ὅσοις εἶπον ἑτέρωθι, ἐν δὲ δὴ τοῖς, καὶ ζώοις ἀλόγοις, ἀλλ' ἐκείνοις ὧν ἐκπέφυκε κέρατα· κυρίττει δὲ ταῦτα ἄλληλα, καὶ φύσει τινὶ θαυμαστῇ μέχρι νίκης ἁμιλλᾶται, ὥσπερ οὖν ἀθληταὶ, ἢ ὑπὲρ ἄθλων μεγίστων ἰσχυριζόμενοι, ἢ ὑπὲρ κλέους σεμνοῦ, καὶ φήμης τινὸς ἀγαθῆς. Εἰσὶ δὲ οἱ ἀγωνισταὶ οἵδε οἱ ἄλογοι· ταῦροί τε ἄγριοι, καὶ κριοὶ ἥμεροι, καὶ οἱ καλούμενοι μέσοι, καὶ ὄνοι μονόκερῳ, καὶ ὕαιναι· φασὶ δὲ εἶναι τοῦτο τὸ ζῷον, δορκάδος μὲν ἧττον, ἐλάφου δὲ πολλῷ θρασύτερον, καὶ θυμούμενον εἰς κέρας· εἶτα ἐπὶ πᾶσιν οἱ ἐλέφαντες ἀγωνισταὶ παρίασι, προχωροῦσι δὲ οὗτοι, καὶ μέχρι

θανάτου

rant, et alter ſaepe alterum vincit atque adeo interimit, ſaepe etiam uterque vulneribus confectus ſimul decumbit.

CAP. XVI.

Quid Theophraſtus ſentit de partu Viperarum.

VIPERAE catulos Theophraſtus ſcribit parentis uterum non exedere, atque conficere; neque ſane, ut quiddam ludens dicam, foribus effractis, obſtructum exitum perrumpere; at enim feminae uterum anguſtiis compulſum non amplius reniti poſſe, ut Homerice dicam, ſed diſrumpi. Cujus ſententia ita rem habere mihi ad veritatem plane perſuadet; ſiquidem et marinae acus, quia tenues ſunt, et haudquaquam ſinuoſam et capacem alvum habeant, idcirco ſimiliter a ſuis foetibus adficiuntur, ut jam ante ſcripſi. Interim vero Herodotum rogo, ne mihi ſuccenſeat, ſi ea, quae ſuper viperarum partu ipſe adfert, ego fabuloſa cenſeam.

CAP. XVII.

Naturalis Leonis affinitas cum Delphinis.

NATVRALIS quaedam communitas et occulta affinitas leoni eſt cum delphino; non ex ea parte ſolum, quod uterque imperat, ille quidem terrenis beſtiis, hic vero aequoreis; ſed etiam quod ſenectute ambo tabeſcunt; et cum ſunt aegroti, illi terreſtris ſimia medetur, huic marina quoque ſimia remedio eſt. Simiam enim in mari quoque eſſe alias dixi, quae ſimiliter huic, ut illi terrena, medicinam morbi adfert.

CAP.

θανάτῳ τιτρώσκοντες ἀλλήλους τοῖς κέρασι, καὶ πολλάκις μὲν ὁ ἕτερος κρατεῖ καὶ ἀποκτείνει τὸν ἀντίπαλον, πολλάκις δὲ καὶ συναποθνήσκουσι.

ΚΕΦ. ιϛ'.

Τί φρονεῖ περὶ τῆς τῶν Ἔχεων ὠδῖνος ὁ Θεόφραστος.

ΘΕόφραστος οὔ φησι τοῦ ἔχεως τὰ βρέφη διεσθίειν τῆς μητρὸς τὴν γαστέρα, ὥσπερουν θυροκοποῦντα, ἵνα τι καὶ παίξω, καὶ ἐξαράττοντα πεφραγμένην ἔξοδον· ἀλλὰ τὸν θῆλυν θλιβόμενον αὐτὸν, καὶ τῆς γαστρὸς οἱ στεινομένης, Ὁμηρείως δὲ εἶπον, τήνδε οὐκ ἀντέχειν, ἀλλὰ διαῤῥήγνυσθαι. Καί με πείθει λέγων· ἐπεί τοι καὶ θαλάττιαι βελόναι ἄκολποί τε οὖσαι καὶ λεπταὶ, ὅτι τὰ αὐτὰ πάσχουσιν ὑπὸ τῶν σφετέρων βρεφῶν, καὶ ἐκεῖνα ἄνω πε τῶν λόγων εἶπον. Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνιεῖν, εἰ μύθους ἐλέγχω, ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἔχεων ὠδῖνος λέγει.

ΚΕΦ. ιζ'.

Φυσικὰ κοινὰ Δελφίνων καὶ Λεόντων.

ΦΥσικὴ δ' ἄρα ἦν κοινωνία τις καὶ συγγένεια λέοντι καὶ δελφῖνι ἀπόῤῥητος· οὐ γὰρ ὅτι βασιλεύουσιν, ὁ μὲν τῶν χερσαίων, ὁ δὲ τῶν ἁλίων, τοῦτο ἀπόχρη· ἀλλὰ γάρ τοι καὶ τήκονται προϊόντες εἰς γῆρας, καὶ ἄλλως νοσήσαντες, ὁ μὲν τὸν χερσαῖον πίθηκον ἔχει φάρμακον, ὁ δὲ ἀναζητεῖ τὸν συμφυῆ. Ὡς γάρ ἐστι καὶ ἐν θαλάττῃ πίθηκος, εἶπόν πε· καὶ ἔστι καὶ τῷδε οὗτος ἀγαθὸν, ὡς ἐκείνῳ ἐκεῖνος.

CAP. XVIII.

Quod Sepedon e genere ſerpentum ſit.

INTER feras, quae propter ingentem illarum numerum deſcribi nequeunt, ſepedon eſt, pernicioſus ſerpens; quem tum figura haemorrhoo cognatum, tum colore ſimilem eſſe, Nicander cecinit: ſed celerior eſſe videtur, et quoniam per gyros et flexiones graditur, parva apparet; quod quidem cauſa eſt, quamobrem inſpectantes neſciant de ejus magnitudine judicare. Vulnus, quod infert, acerbitatis plurimum habet, et bene penitus intrat, et putrefacit; qua ex vi nomen traxit. Inexpiabili celeritate ipſius venenum in univerſum corpus tranſitionem facit; capillus enim tabe quadam putreſcit et funditus interit, tum ſuperciliorum et palpebrarum pili defluunt, oculi offuſi tenebris obſcurantur; et corpori maculae, tanquam aduſta a ſole cute, ſuperveniunt.

CAP. XIX.

De libidine Teſtudinum.

TERRESTRIS teſtudo animal eſt libidinoſiſſimum, ſed mas; femina enim non niſi invita coit. Cujus rei cauſam inquirit Demoſtratus, ſenator Romanus, nec ideo tamen hac in re fide dignior, niſi pariter rei etiam piſcatoriae exquiſitam notitiam ſibi comparaſſet, et quaecunque cognovit, dictione etiam venuſta ornaſſet; condidit autem, ni fallor, et alia quaedam, et argumento graviore ingenii doctrinaeque ſuae ſpecimen edidit admirabile. Hic, inquam, ſcribit, ſi quid aliud in cauſa ſit, cur femina maris coitum averſetur, non ſatis ſibi exploratum eſſe; hanc vero ſuam eſſe conjecturam: Feminam, dum coit, humi ſtratam, ait, ſupinam jacere; deinde, expleto coitu, propter teſtae magnitudinem, et corporis in terram niſum, cum ſe convertere non

queat,

ΚΕΦ. ιή.

Ὅτι γένος ἐστὶ δακέτου καὶ ἡ καλουμένη Σηπεδών.

Ἔστι δὲ ἄρα ἐν τοῖς ἀδιηγήτοις, καὶ ἀριθμοῦ περιττοτέροις, καὶ σηπεδὼν κακὸν ἑρπετόν· ὁμόχρουν τε εἶναι τῷ αἱμοῤῥόῳ καὶ τήνδε φησὶ Νίκανδρος, καὶ ἀδελφὴν κατὰ σχῆμα καὶ τοῦτο ἐκεῖνος λέγει· ὠκυτέρα δὲ εἶναι δοκεῖ, ἀφίησι δὲ καί τινος μικρὰν φαντασίαν· γυρὸν γὰρ καὶ πέριξ καὶ ἑλικτὸν πρόεισι τὸν οἶμον, καὶ μάλιστα ἐν τούτῳ διαψεύδεται τοὺς ὁρῶντας, ὅση τὸ μέγεθός ἐστι. Δεινὸν δὲ ἄρα τὸ ἐξ αὐτῆς τραῦμα, πρόεισι γοῦν, καὶ ὑποσήπει, καὶ τήνγε θῆρα τὴν προειρημένην ἀποδείκνυσι φερώνυμον. Ὁ γοῦν ἰὸς ἐπὶ πᾶν ὠθεῖται τὸ σῶμα τῷ τάχει ἀμάχῳ· καὶ μέντοι καὶ ἡ θρὶξ καὶ ἐκείνη μυδῶσα ἀφανίζεται, λείβονται δὲ αἱ ὀφρῦς, καὶ αἱ βλεφαρίδες, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀχλὺς κατέχει, καὶ ἔφηλοι γίνονται.

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῆς τῶν Χελωνῶν λαγνείας.

Χερσαία χελώνη ζῶον λαγνίστατον, ἀλλὰ ὅγε ἄῤῥην· ὁμιλεῖ δὲ ἡ θήλεια ἄκουσα. Καὶ λέγει Δημόστρατος, ἀνὴρ ὃς καὶ τοῦτο λέγει τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης τῆς βουλῆς γενόμενος, καὶ οὔ τί που διὰ τοῦτο ἤδη τεκμηριῶσαι ἱκανός· δοκεῖ δέ μοι ἐπιστήμης τῆς ἁλιευτικῆς ἐς ἄκρον ἐλάσαι, καὶ ὅσα ἔγνω, εἰπεῖν κάλλιστα· εἰ δέ τι οἱ καὶ ἄλλο ἐσπούδασται τοῦδε σοβαρώτερον, καὶ σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν προσέψαυσε θαυμάσια αὐτοῦ. Λέγει δὲ ὅδε ἀνὴρ, ὑπὲρ ὅτου μὲν καὶ ἑτέρου τὴν ὁμιλίαν ἀναίνεται ἡ θήλεια, οὐκ ἔχειν σαφῶς εἰδέναι, τεκμαίρεσθαι δὲ ἐκεῖνό φησιν· Ἡ θήλεια οὐκ ἄλλως ὁμιλεῖ, ἢ πρὸς τὸν ἄρσενα ὁρῶσα· καὶ ὁ μὲν ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, κατὰ ἀπαλλαγὴν δὲ ἑαυτὴν ἐπιστρέψαι ἡκίστη ἐστὶ, τῷ τε ὄγκῳ τοῦ χελωνίου, καὶ ἐρεισθεῖσα εἰς τὴν γῆν, δεῖπνον οὖν ἕτοιμον ὑπὸ τοῦ γαμέτου κατα-

queat, efcam paratam a marito relinqui cum aliis animalibus, tum aquilae; unde fit, ut mares eas ad coitum ideo illicere non poffint, quod feminae magna moderatione libidines contineant, et falutem voluptati anteponant. At enim mares mirabili quadam natura illecebram amatoriam, et omnis metus oblivionem adferentem, feminis injiciunt; neque tamen hujufcemodi illecebrae funt cantiunculae, quales Theocritus paftoritiae lufionis compofitor nugatur; fed occulta herba, cujus neque ille nomen fe fcire dicit, neque alium cognofcere confitetur. Itaque mares eam ore continentes ad libidinem feminas alliciunt, et jam illi amorem diffimulant: feminae vero, quae hactenus fugiebant, nunc exardefcunt ad coitum, et fecurae de fe nullo amplius timore adficiuntur.

CAP. XX.

De Gallinaceis in Niba.

NIBAS locus eft vicinus Theffalonicae civitati Macedoniae, in quo gallinacei familiari fibi cantu deftituuntur, atque omnino muti funt. Inde profluxit proverbium, de re impoffibili, quo dicitur, *Tunc illud habebitis, cum Nibas cucuriverit.*

CAP. XXI.

De Dracone, quem in India invenit Alexander Macedo.

ALEXANDER dum Indiae loca alia oppugnat aut vaftat, alia etiam capit, cum alia pleraque animalia invenit, tum draconem; quem, quia facrum in antro quodam Indi exiftimarent, et fumma religione colerent, idcirco fummis precibus Alexandrum obfecrarunt, ne illum ipfum invaderet: quod quidem ipfum ille annuit.

καταλέλειπται τοῖς τε ἄλλοις ζώοις, καὶ οὖν καὶ τοῖς ἀετοῖς· αἱ μὲν οὖν ταῦτα ὀῤῥωδοῦσιν, ὡς ἐκεῖνος λέγει, οἵγε μὴν ἄῤῥενες οἴδε σωφρονούσας αὐτὰς, καὶ τιθεμένας πρὸ τοῦ ἡδέος τὸ σωτήριον οὐκ ἔχουσιν ἀναπείθειν. Οἱ δὲ φύσει τινὶ ἀμάχῳ ἴυγγα ἀποῤῥήτως προΐασι ἐρωτικὴν, καὶ δέους ἐπίληθον παντός· ἦσαν δὲ ἄρα ἐρωτικῶς ἐχούσης χελώνης ἴυγγες οὐκ ᾠδαὶ μὰ Δία, ὁποίας Θεόκριτος ὁ τῶν νομευτικῶν παιγνίων συνθέτης ληρεῖ, ἀλλὰ ἀπόῤῥητος πόα, ἥσπερ οὖν οὔτε ἐκεῖνος ὄνομα εἰδέναι φησὶ, οὐδ' ἄλλον ἐγνωκέναι ὁμολογεῖ· ἐοίκασι δὲ τῇ πόᾳ καλλωπίζεσθαι καί τινας καὶ ἀποῤῥήτους παλιώρας. Εἰ γοῦν ἐκείνην διὰ στόματος ἔχοιεν, ἔμπαλιν γίνεται τὰ τῶν προειρημένων, θρύπτεται γὰρ ὁ ἄῤῥην ἐρῶν ὡς οὐκ ἐρῶν· μεταθεῖ δὲ ἡ θήλεια ἡ τέως φεύγουσα νῦν φλεγομένη, καὶ ἐξοιστρεῖται, καὶ ἱμείρει τῆς συνόδου, δέος δὲ ἐκεῖνο φροῦδόν ἐστι, καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν ὀῤῥωδοῦσιν ἥκιστα.

ΚΕΦ. κ'.

Περὶ τῶν ἐν Νίβᾳ ἀλεκτρυόνων.

ΘΕσσαλονίκῃ τῇ Μακεδονίτιδι χῶρός ἐστι γειτνιῶν καὶ καλεῖται Νίβας, οὐκοῦν οἱ ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνες, ᾠδῆς τῆς συμφυοῦς ἀμοιροῦσι, καὶ σιωπῶσι πάντα πάντη. Καὶ διαῤῥεῖ λόγος παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, ὃς λέγει, Τότε ἂν ἔχητε τόδε τι, ὅταν Νίβας κοκκύσῃ.

ΚΕΦ. κα'.

Περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς δράκοντος, ᾧ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐνέτυχε.

ΟΤΕ Ἀλέξανδρος τὰ μὲν ἐδόνει τῆς Ἰνδῶν γῆς, τὰ δ' ᾕρει, πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ζώοις ἐνέτυχεν, ἐν δὲ τοῖς καὶ δράκοντι· ὅνπερ οὖν ἐν ἄντρῳ τινὶ νομίζοντες ἱερὸν Ἰνδοὶ, μετὰ πολλοῦ τοῦ θειασμοῦ προετρέποντο, οὐκοῦν παντοῖοι ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιθέσθαι τῷ ζώῳ·

ὁ δὲ

annuit. At enim draco cum praetereuntis exercitus ſtrepitum ſenſit (quod ſit animal tum audiendi tum videndi acerrimo ſenſu praeditum) maximo ſibilo et ingenti afflatu edito, omnes exterruit et perturbavit. Septuaginta cubita longus eſſe dicebatur; non tamen eis totus apparuit, ſed illius ſolum caput ex antro eminuit; oculi vero ejus ad magni et rotundi clypei Macedonici magnitudinem acceſſiſſe dicuntur.

CAP. XXII.

De contentione Aquilae et Cornicis.

CORNICIBVS ſtudium eſt irritare aquilas; hae vero illas praeclare contemnunt, et deorſum ferri ſinunt; ipſae ſurſum ſubvolantes aethereum locum celeri alarum remigio ſecant: quod quidem ipſum non cornicum timore agunt (quiſnam hoc dicat, qui plane ſciat aquilarum vim?) ſed propria quadam animi magnitudine earum infra ſe volantium lapſus facile patiuntur.

CAP. XXIII.

De Piſcibus, qui Pompili vocantur.

POMPILVM piſcem dicunt non modo Neptuno, ſed etiam diis in Samothracia ſacrum et charum eſſe. Ob eamque cauſam piſcatorem olim nomine, ſicut dicitur, Epopeum, in Icaro inſula natum, cui filius erat, quod aliquando cum nihil aliud piſcium praeter pompilos cepiſſet, eoſdem cum filio comediſſet, protinus huic piſci meritas poenas perſolviſſe; etenim cetacea bellua, facto in ejus piſcatoriam impetu, ipſum in conſpectu filii devoravit. Pompilum hoſtili odio delphinos perſequi aiunt, neque eos tamen hoc impune facere; cum enim hunc guſtaverunt, diſcruciantur et convelluntur continuo; et quod furore inflammati conſi-

ſtere

ὁ δὲ καΐένευσε. Παριȣ̈σης ȣ̓̃ν τὸ ἄντρον τῆς ϛρατιᾶς, ϗ κλύπȣ γενομένȣ, εἶτα ὁ δράκων ᾔσθεΐο (ὀξυηκοώταΐον δὲ ἄρα τῶν ζώων ἐϛὶ, ϗ ὀξυωπέϛαΐον) ϛυριγμὸν μὲν ȣ̓̃ν ἀφῆκε μέγιϛον, ϗ φύσημα, ὡς ἐκπλῆξαί τε πάνΐας ϗ ἐκΐαράξαι. Ἐλέγεΐο δὲ ἄρα πηχῶν ὁ εἶναι, ϗ ἐφάνη μὲν ȣ̓ πᾶς, μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν· ϗ οἵγε ὀφθαλμοὶ ᾄδονΐαι αὐτȣ̃ τὸ μέγεθος ἔχειν Μακεδονικῆς περιφερȣ̃ς ἀσπίδος μεγάλης.

ΚΕΦ. κβ΄.

Περὶ ἔριδος Ἀεΐȣ̃ ϗ Κορώνης.

ΤΑῖς κορώναις ἔργον τȣ̀ς ἀετȣ̀ς ἐρεσχελεῖν ἐϛιν· οἱ δὲ ὑπερφρονȣ̃σιν αὐτῶν, ϗ ἐκείνας μὲν ἀπολείπȣσι τὴν κάτω φέρεσθαι πτῆσιν, αὐτοὶ δὲ τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον ὄντα τοῖς ὠκίϛοις τέμνȣσιν αὐτῶν πΐεροῖς· ȣ̓ δή πȣ δεδιότες (πῶς γὰρ ἂν τȣ̃το εἴποι τις, τὴν τῶν ἀεΐῶν ἀλκὴν καλῶς ἐπιϛάμενος;) ἀλλ᾽ ἰδίᾳ τινὶ μεΐαλονοίᾳ ἐῶσιν ἔῤῥειν ἐκείνας κάτω.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ τῶν ἰχθύων τῶν καλȣμένων Πομπίλων.

ΤΟΝ ἰχθῦν τὸν πομπίλον ȣ̓ μόνον Ποσειδῶνος λέγȣσιν εἶναι ἱερὸν, ἀλλὰ ϗ τῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ Θεῶν φίλον· ἁλιέα γȣ̃ν τινα ἐν τοῖς ἄνω τȣ̃ χρόνȣ τιμωρίαν ὑποσχεῖν τῷδε τῷ ἰχθύϊ. Καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἦν, ὡς λόγος, τȣ̃ ἁλιέος Ὀπωπεὺς, ἦν δὲ ἐξ Ἰκάρȣ τῆς νήσȣ, ϗ ὑὸς αὐτῷ ἦν· ἀθηρίας ȣ̓̃ν ποΐε γενομένης ἰχθύων, ἀνήγαΐε τὸν βόλον, μόνȣς θηράσανΐα τȣ̀ς πομπίλȣς, ȣ̔̃σπερ ȣ̓̃ν ϗ δεῖπνον σὺν τῷ παιδὶ ὁ Ὀπωπεὺς ἔθεΐο· ȣ̓κ εἰς μακρὰν δὲ δίκη τιμωρὸς μεΐῆλθεν αὐτὸν, τῇ γὰρ ἁλιάδι αὐτȣ̃ κῆτος ἐπελθὸν ἐπ᾽ ὄψει τȣ̃ παιδὸς τὸν Ὀπωπέα καΐέπιε. Λέγȣσι δὲ ϗ τȣ̀ς δελφῖνας πολεμίȣς τῷ πομπίλῳ εἶναι, ȣ̓ μὴν ȣ̓δὲ ἐκείνȣς καλῶς ἀπαλλάΐειν ὅταν αὐτȣ̃ γεύσωνται· σφαδάζȣσι γὰρ παραχρῆμα, ϗ ἐκμαίνονΐαι, ϗ ἀτρεμεῖν ἀδυνα-

2

ſtere non queunt, idcirco in litora expelluntur, atque fluctu ejecti a cornicibus maritimis gaviiſque exeduntur et conficiuntur. Apollonius Rhodius, ſive Naucratites, dicit hunc aliquando hominem fuiſſe portitorem: et cum puellae, inquit, Apollo amore teneretur, quacum etiam complexu venereo jungi conaretur, haec effugiens Miletum venit, et Pompilum quendam precibus obſecravit, ut ſe trajiceret: is quidem paruit; at vero Apollo ſeſe oſtendens hanc quidem rapuit, navem autem in lapidem, Pompilum in piſcem convertit.

CAP. XXIV.

De certamine curſus Boum apud Indos.

In bubulo pecore, quod incitato curſu valet, curam Indi ponunt; et ſimul de eorum velocitate rex et permulti principes decertant, neque turpe ducunt pro hujuſcemodi animalium genere auro argentove ſponſionem facere; adjungunt autem ipſos bigis, et fortunae aleam ſuper victoria periclitantur. Equi igitur in medio jugati currunt, at boves utrinque loris annexi, donec ad metam, quae a carceribus ſtadiis abeſt triginta, perventum ſit. Aequales ſane ac pares boves equis currunt, neque velocitate alteros ab alteris internoſcas. Quod ſi quando rex de ſuis bobus cum quopiam ſponſionem fecerit, in tantum contentionis ſtudium procedit, ut is ipſe in curru ſequatur, atque aurigam incitet. Is ſane quidem equos ſtimulis cruentat, a bubus vero manus abſtinet, ſiquidem ii nullis admotis ſtimulis incitato curſu ſponte feruntur. Ac nimirum tam ambitioſa eſt bubuli certaminis contentio, ut non divites modo et domini, magno pretio depoſito, inter ſe certent; ſed etiam ſpectatores, ut apud Homerum Idomeneus Cretenſis, et Ajax Locrus, inter ſe certantes repraeſentantur. Sunt item apud Indos alii boves, maximorum hircorum magnitudine; ii quoque per ſe conjugati velociſſime currunt, nec minus ſtrenue quam Getici equi curſum conficiunt.

CAP.

ἀδυναλοῦντες ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκφέρονλαι, καὶ ἅπαξ ἐκβρασθέντες ὑπὸ τοῦ κύμαλος κορώναις τε ἐναλίαις καὶ λάροις δεῖπνόν εἰσι. Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, ἢ Ναυκραλίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποῖε οὗτος ἦν, καὶ ἐπόρθμευεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειρᾶτο αὐτῇ ὁμιλῆσαι· ἡ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἦλθεν εἰς Μίληλον καὶ ἐδεήθη Πομπίλου τινὸς θαλατλουργοῦ, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμόν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἁρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζελαι, τὸν δὲ πομπίλον εἰς τὸν ἰχθῦν τόνδε μετέβαλε.

ΚΕΦ. κδʹ.

Περὶ τῆς ἁμίλλης τῶν ἐν Ἰνδοῖς βοῶν τῶν δρομικῶν.

ΙΝδοὶ δὲ ἄρα καὶ περὶ τοὺς βοῦς τοὺς δρομικοὺς τίθενλαι σπουδήν· καὶ ὑπὲρ τῆς ὠκύτηλος τῆς ἐκείνων ἁμιλλῶνλαι βασιλεύς τε αὐτὸς καὶ τῶν ἀρίστων πολλοὶ, καὶ ποιοῦνλαι ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ καὶ ἀρΓυρίῳ, καὶ οὐχ ἡγοῦνλαι αἰσχρὸν εἶναι ἐρείδεσθαι ὑπὲρ τῶνδε τῶν ζώων· συνωρίζουσι δὲ αὐτοὺς ἄρα, καὶ ὑπὲρ τῆς νίκης κυβεύουσιν. Οἱ μὲν οὖν ἵπποι ζύγιοι θέουσιν, οἱ δὲ βοῦς παράσειροι, καὶ ἐΓχρίπλει τῇ νύσσῃ ὁ ἕτερος, καὶ δεῖ δραμεῖν σαδίους τριάκονλα. Ἴσοι δὲ τοῖς ἵπποις οἱ βόες συνθέουσι, καὶ οὐκ ἂν ἀποκρίναις τὸν ὠκύτερον οὔτε βοῦν οὔτε ἵππον. Ἐὰν δέ ποῖε ὁ βασιλεὺς πρός τινα ὑπὲρ τῶν ἑαυλοῦ βοῶν συνθῆλαι, ἐς τοσαύτην προχωρεῖ φιλονεικίαν, ὡς αὐτὸς ἐφ' ἅρμαλος ἕπεσθαι, καὶ παρορμᾷν τὸν ἡνίοχον. Ὁ δὲ ἄρα τοὺς μὲν ἵππους ἐξαιμάτλει τῷ κέντρῳ, τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀνέχει, ἄκενλοι γὰρ θέουσι. Τοσαύτη δέ ἐσι περὶ τὴν βοεικὴν ἅμιλλαν ἡ φιλολιμία, ὡς μὴ μόνους τοὺς πλουσίους ὑπὲρ αὐτῶν ἐπὶ πολλῷ φιλονεικεῖν, μηδὲ τοὺς δεσπότας· ἀλλὰ καὶ τοὺς θεωμένους, οἱαδήπου καὶ ὁ Ἰδομενεὺς ὁ Κρὴς, καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας παρὰ τῷ Ὁμήρῳ φιλονεικοῦνλες ἀποδείκνυσθον. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι παρ' αὐτοῖς βόες, ἰδεῖν καλὰ τοὺς μεγίσους τράγους· αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυλοὺς ζεύγνυνλαι, καὶ τρέχουσιν ὤκισα, καὶ τῶν ἵππων γε τῶν Γελικῶν οὐκ εἰσὶ νωθέσεροι.

CAP. XXV.

De Equis, qui bibunt e Coſſinito fluvio et fonte Potnio; item de aliis Equis, Bubus, et Ovibus, qui piſcibus veſcuntur.

EQVOS efferari et tanquam rabie inflammari ferunt, bibentes ex Coſſinito flumine Thraciae, qui defluit in Abderitarum regionem, et in Biſtonicum ſtagnum influit; ubi Diomedis Thracis, qui immanes illos equos habebat, quos Hercules expugnavit, regia olim fuit. Ex eodem morbo laborare dicunt equos bibentes de fonte Potnio; is eſt in loco, quem Potnias vocant, non longe ab urbe Thebis. Item Oritas et Gedroſios fama eſt, tanquam foenum, piſces equis edendos objicere. Celtas quoque audio boves et equos piſcibus alere. Apud eoſdem aiunt equos odore hominum offenſos ad meridianas Europae regiones perfugere, praeſertim auſtro flante. Nonnulli quoque teſtantur Macedones et Lydos piſcibus equos ſuos paſcere, quin et oves Lydiae et Macedonicae ex eiſdem pingueſcere dicuntur. Apud Myſos cum equinum genus coit, quidam velut hymenaeum quendam nuptiis praecinunt; unde cantus ſuavitate permulſae equae mox gravidae fiunt, et formae pulchritudine eximios pullos ex ſeſe pariunt. Iſtud vero etiam audivi, equos aetate adfectos pullos cum ceteris in rebus debiles, tum pedibus infirmos, procreare ſolere. Quod ad aetatem et vitam equorum, mares aiunt ad annos triginta quinque vivere.

ΚΕΦ. κέ.

Περὶ τῶν Ἵππων τῶν ἐκ τοῦ Κοσσινίτου ποταμοῦ, καὶ τῆς Ποτνιάδος κρήνης πινόντων· καὶ περὶ Ἵππων ἑτέρων, βοῶν τε, καὶ Προβάτων ἰχθυοφάγων.

Λόγος ἔχει τοὺς ἵππους τοὺς πίνοντας ἐκ τοῦ Κοσσινίτου ποταμοῦ· ἔστι δὲ οὗτος ἐν Θρᾴκῃ, δεινῶς ἐκθηριοῦσθαι· ἐκδίδωσι δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἐς τὴν Ἀβδηριτῶν, καὶ ἀναλίσκεται εἰς τὴν Βιστονίκην λίμνην· ἐνταῦθά τοι καὶ τὰ βασίλεια γενέσθαι ποτὲ Διομήδους τοῦ Θρᾴκος, ᾧ καὶ αὗται αἱ ἀνήμεροι ἐκεῖναι ἵπποι κτῆμα ἦσαν Ἡράκλειος ἆθλος. Τὸ δὲ αὐτό φασι πάσχειν καὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἐκ τῆς Ποτνιάδος κρήνης πίνοντας· αἱ δὲ Πότνιαι τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ κρήνη, οὐ μακρὰν, ἀπὸ Θηβῶν ἐστιν. Ὠρώτας δὲ λέγουσι καὶ Ἀδραστίους ἰχθῦς παραβάλλειν τοῖς ἵπποις χόρτον. Κελτοὺς δὲ ἀκούω καὶ τοῖς βουσὶ καὶ τοῖς ἵπποις ἰχθῦς διδόναι δεῖπνον. Ἐνταῦθά τοι λέγουσι καὶ τοὺς ἵππους τὴν ἀποπνοὴν τὴν ἐκ τῶν ἀνθρώπων φεύγοντας, εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Εὐρώπης φέρεσθαι, μάλιστα ὅταν οἱ νότοι καταπνέωσι. Καὶ Μακεδόνας δὲ καὶ Λυδοὺς ὁμολογοῦσί τινες καὶ αὐτοὺς ἰχθύσι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους τρέφειν, καὶ τὰ πρόβατα δὲ τὰ Λύδια καὶ τὰ Μακεδονικὰ ἐκ τῶν αὐτῶν πιαίνεσθαι λέγουσιν. Ἐν Μυσοῖς δὲ τῶν θηλειῶν ἵππων ἀναβαινομένων, ἐπήυλουν τινὲς οἷον ὑμέναιόν τινα τοῦτον τοῖς τῶν ἵππων γάμοις ἐπᾴδοντες· τάς τε ἵππους ὑπὸ τοῦ μέλους θελγομένας τάχιστα ἐγκύμονας γίνεσθαι, καὶ οὖν καὶ καλοὺς τοὺς πώλους ἀποτίκτειν. Καὶ ἐκεῖνο δὲ περὶ ἵππων ἤκουσα· τοὺς πρεσβυτέρους ἤδη φασὶ καὶ προήκοντας τὴν ἡλικίαν ἀσθενῆ γεννᾷν τὰ ἐξ αὐτῶν ἔκγονα, τάτε γὰρ ἄλλα, καὶ τοὺς πόδας ἀγεννεῖς ἔχειν. Βίον δὲ ἵππων καὶ χρόνον ἀριθμοῦσιν εἰς τοσάδε ἔτη, τῶν μὲν γὰρ ἀῤῥένων εἰς πέντε καὶ λ΄ ἔτη διαβιῶναι ἵππον.

CAP. XXVI.

De Scorpiis inter Mediam et Susidem; et de Muribus Aegyptiacis bipedibus.

In secunda mansione eorum, qui a Persicis Susis in Mediam proficiscuntur, permagna scorpiorum multitudo nasci dicitur; idcirco Persarum rex, quum eo suscepit iter, triduo ante omnibus imperat ut eos venentur, et ei, qui plurimos confecerit, donat munera: nisi enim hoc fit, locus transiri non potest; nam subter omnem lapidem et cespitem abditus scorpius manet. Rhytienses aiunt a scolopendris pulsos esse, cum infinita earum vis in illos ingruisset. In Cyrene diversa tum colore, tum forma, murium genera nasci tradunt; ac quosdam ipsorum, quemadmodum mustelae, ita lata facie esse; alios echini speciem similitudinemque gerentes acutas spinas habere, quos indigenae echenatas appellant. In Aegypto audio bipedes mures maxima magnitudine esse, et prioribus pedibus tanquam manibus uti; eos enim breviores esse posterioribus. Hos videre memini, Libyci sunt; recti duobus pedibus nitentes gradiuntur, cum autem ab insequentibus urgentur, saliunt. Haec Theophrastus prodit.

CAP. XXVII.

Quod libertatem in volando amat Attagen.

Attagenes aves ferunt ex Lydia in Aegyptum transportatas, et in sylvam demissas, primo coturnicis vocem edidisse; post cum fluvio non ex ripis suis excedente, coelum pestilens factum esset, quo multi passim mortales perierunt, ejusmodi aves non intermisisse longe clarius et articulatius, quam quemvis explanatissimae linguae puerum loqui, et dicere, Τρὶς τοῖς κακοῖς τὰ κακά, id est, *Ter mala malis.* Itemque aiunt eas captas non solum

ΚΕΦ. κϛ΄.

Περὶ τῶν Σκορπίων τῶν μεταξὺ Μηδίας τε καὶ Σούσιδος, καὶ περὶ Αἰγυπτίων μυῶν τῶν διπόδων.

ΕΚ Σούσων τῶν Περσικῶν εἰς Μηδίαν ἀπιόντων, ἐν τῷ δευτέρῳ σταθμῷ πάμπολύ τι λέγεται Σκορπίων πλῆθος γενέσθαι· ὥστε τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, ὁπότε δέοι, πρὸ τριῶν ἡμερῶν προστάττειν πᾶσι θηρεύειν αὐτοὺς, καὶ τῷ πλείστους θηράσαντι, δῶρα διδόναι· εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γένοιτο, ὁ χῶρος ἄβατός ἐστι, ὑπὸ παντὶ γὰρ λίθῳ καὶ βώλῳ πάσῃ Σκορπίος ἐστί. Λέγουσι δὲ καὶ ὑπὸ Σκολοπενδρῶν ἐξαναστῆναι Ῥυτιεῖς, τοσοῦτο πλῆθος αὐτοῖς ἐπεφοίτα τούτων. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Κυρήνῃ μυῶν διάφορα γενέσθαι γένη, οὐ μόνον ταῖς χρόαις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μορφαῖς· ἐνίους γὰρ αὐτῶν πλατυπροσώπους εἶναι, καθάπερ τὰς γαλᾶς· καὶ αὖ πάλιν ἄλλους ἐχεώδεις ὀξείας ἀκάνθας ἔχοντας, οὕσπερ οὖν καὶ οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσιν ἐχενάτας. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ἀκούω δίποδας εἶναι μῦς, καὶ μεγίστους μεγέθει φύεσθαι, τοῖς γε μὴν ἐμπροσθίοις ποσὶν ὡς χερσὶ χρῆσθαι· εἶναι γὰρ αὐτοὺς τῶν ὄπισθε βραχυτέρους. Εἶδον τούτους, Λιβυκοί εἰσι· βαδίζουσι δὲ ὀρθοὶ ἐπὶ τοῖν δυοῖν ποδοῖν, ὅταν δὲ διώκωνται, πηδῶσι. Θεόφραστος λέγει ταῦτα.

ΚΕΦ. κζ΄.

Ὅτι φιλεῖ τὴν ἐλευθέραν πτῆσιν ὁ Ἀτταγᾶς.

ΛΟγος τις λέγει τοὺς ὄρνιθας τοὺς ἀττάγας μετακομισθέντας εἰς Αἴγυπτον ἐκ Λυδίας, καὶ ἀφεθέντας εἰς τὰς ὕλας, τὰ μὲν πρῶτα ὄρτυγος φωνὴν ἀφιέναι· χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥέοντος, λοιμὸς ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλλυντο· οὐ διέλιπον οὖν οἱ ὄρνιθες οὗτοι πολλῷ σαφέστερον καὶ ἐναρθρότερον παιδίου μεῖζον φθέγμα ἀφιέντες, καὶ λέγοντες, Τρὶς τοῖς κακοῖς τὰ κακά. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς λόγος,

ὅτι

ſolum non manſueſcere, ſed neque idcirco amplius priſtinam vocem edere; quia arctior cuſtodia ipſis ſilentium infert. Quod ſi in libertatem volandi dimittantur, et in ſuas ſedes perveniant, rurſum vocales fieri, pariterque cum libertate vocem recipere.

CAP. XXVIII.

Quod Scopes etiam aves ſaltatione capiuntur.

SCOPES aves (quarum Homerus in Odyſſea mentionem facit, cum earum multas circum Calypſus antrum verſari ſcribit) ſaltatione etiam comprehendi dicunt viri ſaltandi periti; quae, ſi adhibenda illis fides ſit, σκὼψ appellatur. Nam quod iis avibus jucundiſſimum ſit quoſdam ridicule imitari et illudere, ex eo profectum eſt verbum σκώπτειν, id eſt, effingere, et non aberrare ab eis imitandis, quos ludicra adſimulatione imitantur. Minor eſt haec avis quam noctua; plumbei coloris ſaturati ſimilitudinem ejus pennae gerunt, et albicantibus maculis diſtinguuntur; a ſuperciliis ſecundum utraque tempora duae plumae exſiſtunt. Callimachus duo genera ponit, σκῶπας et ἀείσκωπας; quorum alterum vocale ſit, alterum mutum. Ariſtoteles dicit apud Homerum non σκῶπας per ſigma, ſed κῶπας legi oportere; et peccare illos adverſus Homeri de hac ave ſententiam, qui ſigma praefixerint; et aliis quidem anni temporibus non comeduntur, autumno vero uno alterove die capti comedi poſſunt. Differunt autem ſcopes a perennibus illis corpulentia, et turturi et palumbis ſimiles ſunt.

CAP.

ὅτι συλληφθέντες ϗ ἀγρευθέντες οὐ μόνον οὐ τιθασσεύονται, ἀλλὰ οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν, ἣν πρότερον ἠφίεσαν· ἡ δουλεία δὲ αὐτῶν ϗ ἡ κάθειρξις καταψηφίζεται σιωπήν. Ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, ϗ ἐλεύθερον ἁπλώσωσι τὸ πτερὸν, ϗ εἰς ἤθη τὰ ἑαυτῶν ἀφίκωνται, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, ὁμοῦ ϗ τὸ φθέγμα ϗ τὴν παῤῥησίαν ἀναλαβόντες.

Κ Ε Φ. κή.

Ὅτι ϗ οἱ Σκῶπες οἱ ὄρνιθες ὀρχήσει ἁλίσκονται.

ΛΕγουσι δὲ ϗ τοὺς σκῶπας (ὧν ϗ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται, λέγων πολλοὺς αὐτοὺς περὶ τὸ ἄντρον τὸ τῆς Καλυψοῦς εὐνάζεσθαι) ϗ ἐκείνους ἁλίσκεσθαι ὀρχήσει· ἄνδρες ὀρχηστικοί φασι, ϗ ὀρχήσεως εἶδός τι ἐξ αὐτῶν κεκλῆσθαι· ϗ εἴγε αὐτοῖς χρὴ πιστεύειν, ἡ ὄρχησις αὕτη σκὼψ κέκληται. Καὶ τὸ μιμεῖσθαι δέ τινας ἐπὶ τὸ γελοιότερον, ϗ διαπαίζειν, ἥδιστον δοκεῖ τοῖσδε τοῖς ὄρνισιν· ἔνθεν τοι ἐτράπη ὁ λόγος, ϗ ἡμεῖς τὸ σκώπτειν οὕτω καλοῦμεν. Λέγεται δὲ ὁ σκὼψ οὗτος μικρότερος ἀεὶ εἶναι γλαυκός· ϗ τὴν χρόαν ἔχει μολίβῳ προσεοικυῖαν βαθύτατα, ἔχειν δὲ τὰ πτερὰ αὐτοῦ φασι ϗ στίγματα ὑπόλευκα· ἀναφέρει τε δύο ἀπὸ τῶν ὀφρύων παρ᾽ ἑκάτερον τὸν κρόταφον πτερά. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη σκωπῶν· ϗ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ· ϗ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης τοὺς παρ᾽ Ὁμήρῳ διὰ τοῦ σίγμα μὴ λέγεσθαι, ἀλλὰ ἁπλῶς ὀνομάζεσθαι κῶπας· τοὺς οὖν τιθέντας τὸ σίγμα ἁμαρτάνειν τῆς κατὰ τὸ ὄνομα ἀληθείας, ϗ τῆς Ὁμήρου περὶ τὸν ὄρνιν κρίσεώς τε ϗ γνώσεως· ϗ ταῖς μὲν ἄλλαις ὥραις τοῦ ἔτους μὴ ἐσθίεσθαι αὐτοὺς, ἐν δὲ τῷ μετοπώρῳ δύο ἡμέραις ἢ μιᾷ τοὺς θηρωμένους, ἀλλὰ τούτους γε ἐδωδίμους εἶναι. Τῶν δὲ ἀεισκώπων διαφέρουσιν οἱ κῶπες τῷ πάχει, παραπλήσιαι δέ εἰσι τὴν ἰδέαν τρυγόνι τε ϗ φάττῃ,

CAP. XXIX.

De Pygmaeis, et fabula de iiſdem.

PYGMAEORVM gentis proprium et peculiare regnum eſſe audio, et cum maſculum genus regium aliquando defeciſſet, mulierem, Geranam nomine, ipſis imperitaſſe; quae, cum a Pygmaeis, ſupra quam deceret, divinis prope honoribus adficeretur, inde animo inflata ipſas etiam deas contemnebat; maxime vero Iunonem, Minervam, Dianam, et Venerem, ne tantillum quidem cum forma ſua comparandas eſſe dictitabat. At hunc ſuae jactantiae morbum non impune tulit; nam a Iunone irata ex homine in avem adſpectu turpem protinus converſa eſt, quae nunc geranos [grus] nominatur, et Pygmaeis infeſta eſt eam ob cauſam, quod illi, immodicis honoribus ei delatis, ad inſaniam et exitium eam adegerint.

ΚΕΦ. κθʹ.

Περὶ τῶν καλουμένων Πυγμαίων, ϗ τοῦ κατ' αὐτοὺς μύθου.

Ἀλλὰ τόγε τῶν Πυγμαίων ἔθνος ἀκούω ϗ ἐκεῖνο καθ' ἑαυτὸ βασιλεύεσθαι, ϗ οὖν ϗ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, ἐκλείποντος τοῦ γένους τοῦ τῶν ἀῤῥένων βασιλέως, βασιλίδα τινὰ, ϗ κρατῆσαι τῶν Πυγμαίων, Γεράναν ὄνομα· ἥνπερ οὖν ἐκθεοῦντες οἱ Πυγμαῖοι σεμνοτέραις, ἢ κατ' ἄνθρωπον, ἐτίμων ταῖς τιμαῖς· ἐκ τούτων οὖν ἐκείνη, φασὶ, τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη, ϗ τὰς θεὰς παρ' οὐδὲν ἐτίθετο· μάλιστα δὲ τὴν Ἥραν, ϗ τὴν Ἀθηνᾶν, ϗ τὴν Ἄρτεμιν, ϗ τὴν Ἀφροδίτην, οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος. Οὐκοῦν ἔμελλε ἀμαρτήσεσθαι κακοῦ νοσοῦσα τοιαῦτα· κατὰ γὰρ τὸν τῆς Ἥρας χόλον εἰς ὄρνιν αἰσχίστην τὸ εἶδος τὸ ἐξ ἀρχῆς ἤμειψε, ϗ ἔστιν ἡ νῦν γέρανος, ϗ πολεμεῖ τοῖς Πυγμαίοις, ὅτι αὐτὴν ἐξέμηναν τῇ πέρα τιμῇ, ϗ ἀπώλεσαν.

AELIANI DE NATVRA ANIMALIVM LIBER XVI.

CAPVT I.

De Purpura animali.

PVRPVRARIVS piſcator, ſi poſtquam purpuram non in hominum cibum, ſed ad tingendas lanas comprehenderit, inexhauſtum, conſtantem et genuinum velit fieri colorem, et perfecte tinctum, uno ſaxi ictu purpuram una cum teſta interimit. Quod ſi levior plaga inferatur, et etiam nunc ſpirans relinquatur, atque iterum lapide percutiatur, ad tincturam fit inutilis; nam ex eo dolore tincturam amittit, ſive illa per ejus corpus diſperſa imbibatur, ſive aliter effluat. Quod quidem ipſum praeclare Homerum intellexiſſe dicunt; idcircoque uno ictu celeriter morientes purpurea morte affici ait, pervulgatum ſuis verſibus illud canens:

Purpurea illum mors, violentaque Parca peremit.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ
ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ιϛ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α΄.
Περὶ Πορφύρας τȣ̃ ζώȣ.

ΑΝΗΡ πορφυρεὺς ὅταν θηράσῃ πορφύραν, ȣ̓κ εἰς ἀνθρώπων τροφὴν, ἀλλ᾽ εἰς ἐρίων βαφὴν, εἰ μέλλει μένειν ἡ ἐκ τȣ̃ ζώȣ χρόα δευσοποιὸς, ϗ δυσέκνιπτος, ϗ οἵα τε ἔϛαι τὴν βαφὴν ἐργάσασθαι γνησίαν, ἀλλ᾽ ȣ̓ δεδολωμένην, μιᾷ λίθȣ καταφορᾷ διαφθείρει τὴν πορφύραν αὐτοῖς ὀϛράκοις. Ἐὰν δὲ κȣφοτέρα ἡ πληγὴ γένηται, καταλειφθῇ δὲ τὸ ζῶον ἔτι ἔμπνȣν, ἀχρεῖός ἐϛιν εἰς τὴν βαφὴν ἡ δευτέρον βληθεῖσα τῷ λίθῳ πορφύρα· ὑπὸ γὰρ τῆς ὀδύνης ἐξανάλωσε τὴν βαφὴν, ἀναποθεῖσαν εἰς τὸν τῆς σαρκὸς ὄγκον, ἢ ἄλλως ἐκρυεῖσαν. Τȣ̃τό τοι ϗ Ὅμηρος οἶδε, φασί· ϗ τȣ̀ς ἀποθνήσκοντας ἀθρόως μιᾷ πληγῇ τῷ τῆς πορφύρας θανάτῳ καταλαμβάνεσθαί φησι, τὸ ᾀδόμενον ἐν τοῖς ἑαυτȣ̃ μέτροις ἀναμέλπων ἐκεῖνος·

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, ϗ μοῖρα κραταιή.

CAP. II.

Quot genera Indicorum Pſittacorum reperiantur; item de Pavonibus, Palumbis lividis, et Gallinaceis.

APVD Indos intelligo pſittacos aves naſci, quorum ſupra etiam mentio a nobis facta eſt; ea vero, quae ante praetermiſi, nunc commode addam. Tria eorum genera eſſe audio: hi omnes verba, quae didicerint, tanquam pueri, reddunt, et ſermonis imitatione humani loquaces evadunt. At in ſylvis avibus proprium edunt ſonum; nullum vero articulatum et ſignificantem exprimunt, indocti adhuc, et nondum loquaces. Sunt et pavones in India maximi omnium, et palumbi quidam parvi [quibus a livido colore apud Graecos factum eſt nomen] virides pennas habentes; ut is primo adſpectu, qui ſit rudis in ſcientia avium, pſittacum, non palumbum dicat; earum labra et crura colore Graecis perdicibus ſunt ſimilia. Naſcuntur et gallinacei maximi; nec rubram habent criſtam, ut noſtri, ſed ita variam et floridam, quemadmodum coronam ex floribus contextam; pennas poſteriores non inflexas habent, neque in orbem revolutas, ſed latas, quas cum non erigunt, ut pavones trahunt; eorum pennae partim auri, partim coerulei vel ſmaragdi colorem gerunt.

CAP. III.

De Cercione Indica.

NASCITVR in India etiam alia avis ad ſturni magnitudinem accedens, variis coloribus picta, quae et humanam vocem effingit, et pſittacis vocalior, et majore eſt docilitate ac ingenio; non tamen ab hominibus ali libenter ſuſtinet, ſed libertatis aliarumque avium, cum quibus una paſci conſuevit, deſiderio famem

potius

ΚΕΦ. β'.

Πόσα γένη τῶν Ἰνδικῶν Σιττακῶν· καὶ περὶ Ταώνων, Πελειάδων τε, καὶ Ἀλεκτρυόνων.

ΕΝ Ἰνδοῖς μανθάνω Σιττακὸν ὄρνιν γίνεσθαι, ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην· ἃ δὲ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν οὐκ εἶπον, ταῦτά μοι λεχθῆναι νῦν δοκεῖ πρεπωδέστατα. Γένη τρία αὐτῶν ἀκούω· οἱ πάντες δὲ οὗτοι μαθόντες, ὡς παῖδες, οὕτω καὶ αὐτοὶ γίνονται λάλοι, καὶ φθέγγονται φθέγμα ἀνθρωπικόν. Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφίησιν ἦχον· φωνὴν δὲ εὔσημόν τε καὶ εὔστομον οὐ προΐενται, ἀλλ᾽ εἰσὶν ἀμαθεῖς, καὶ οὔπω λάλοι. Γίνονται δὲ καὶ ταὼς ἐν Ἰνδοῖς τῶν πανταχόθεν μέγιστοι, καὶ πελειάδες χλωρόπτιλοι· φαίη τις ἂν πρῶτον θεασάμενος, καὶ οὐκ ἔχων ἐπιστήμην ὀρνιθογνώμονα, Σιττακὸν εἶναι, καὶ οὐ πελειάδα· χείλη δὲ ἔχουσι καὶ σκέλη τοῖς Ἕλλησι πέρδιξι τὴν χρόαν προσεοικότα. Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι· καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρὸν, κατά γε τοὺς ἡμεδαποὺς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινοὺς στεφάνους· τὰ δὲ πτερὰ τὰ πυγαῖα ἔχουσιν οὐ κυρτὰ, οὐδὲ εἰς ἕλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτὰ, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ ταὼς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσί τε καὶ ἀναστήσωσιν αὐτά· χρόαν δὲ ἔχει τὰ πτερὰ τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων, χρυσωπὲς τε καὶ κυαναυγεῖς κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον.

ΚΕΦ. γ'.

Περὶ Κερκίωνος ἐν Ἰνδοῖς ὄρνιθος.

ΓΙνεται ἐν Ἰνδοῖς καὶ ἄλλο ὄρνεον, καὶ ἔχει τὸ μέγεθος κατὰ τοὺς ψᾶρας, καὶ ἔστι ποικίλον, καὶ μουσωθὲν ἀνθρώπου φωνὴν, εἶτα μέντοι τῶν Σιττακῶν ἐστι λαλίστερόν τε καὶ θυμοσοφώτερον· οὐ μὴν τὴν ἐξ ἀνθρώπων τροφὴν ἡδέως ὑπομένει, ἀλλ᾽ ἐλευθερίας πόθῳ, καὶ παῤῥησίας τῆς κατὰ τὴν συντροφίαν ἐπιθυμίᾳ, ἀσπάζεται

potius, quam servitutem deliciis ciborum refertam, amplectitur. Vrbium, quas Alexander Philippi filius in India excitavit, et Macedonibus incolendas dedit, ut Bucephalorum et adjacentis agri, et Cyropolis aliarumque incolae, ideo cercionem appellant; quod similiter caudam, atque cinclus, movet.

C A P. IV.

De ave, quam Indi Celam vocant.

CELAM avem praeterea in India nasci accepi, magnitudine triplo majorem otide, ore permagno, et longis cruribus, ingluvie etiam maxima, perae similitudinem habente, absonum quiddam sonare, ejusque summas alas pallidas, ceteras vero pennas cinericias esse.

C A P. V.

De Vpupa Indica.

INDICAM upupam duplo majorem nostra, et adspectu formosiorem esse audio. Et quemadmodum Homerus regum Graecorum decus et oblectamentum esse scribit frenum, et reliquum ornatum equi; ita Indorum rex amores et delicias suas upupam habet, manibus illam gestat, ea se oblectat, et nativam ejus venustatem summa admiratione frequenter intuens magnam inde laetitiam voluptatemque capit. Brachmanes vero fabulam hujusmodi de ea narrant: Regi Indorum, inquiunt, olim filius fuit minimus natu, quem fratres ceteri majores, cum plane improbi et iniqui essent, propter aetatem contempserunt; cum vero parentes quoque jam senectute graves contumeliose ab eis tractarentur, ut improbitatem eorum declinarent, assumpto filio minimo, discedunt ac fugiunt. Et illi quidem magnis laboribus in itinere consumpti moriuntur; defunctos vero filius minime neglexit, sed in capite suo, quod ense disse-

ζεται λιμὸν μᾶλλον, ἢ δυλείαν μετὰ τρυφῆς. Καλῦσι δὲ αὐτὸ οἱ Μακεδόνων Ἰνδοῖς ἐποικίσαντες, ἔν τε Βυκεφάλοις πόλει ϗ τῇ περὶ ταύτην, ϗ τῇ καλυμένῃ Κυροπόλει, ϗ ταῖς ἄλλαις, ἃς ἀνέστησεν Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππυ, κερκιόνα· ἔσχε δὲ ἄρα τὸ ὄνομα τήνδε τὴν γένεσιν, ἐπειδὴ ϗ αὐτὸ διασείει τὸν ὄῤῥον, ὥσπερῦν ϗ οἱ κίγκλοι.

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ τῦ ὄρνιθος, ὃν καλῦσι Κήλαν οἱ Ἰνδοί.

Γίνεσθαι δὲ ϗ κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκύω ὄρνιν, ϗ τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος ἐστὶ, ϗ τὸ στόμα ἔχει γενναῖον δεινῶς, ϗ μακρὰ τὰ σκέλη, φέρει δὲ ϗ προηγορεῶνα ϗ ἐκεῖνον μέγιστον προσεμφερῆ κωρύκῳ, φθέγμα δὲ ἔχει ϗ μάλα ἀπηχὲς, ϗ τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τεφρὸς, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρός ἐστι.

ΚΕΦ. έ.

Περὶ τῦ ὄρνιθος, ὃν καλῦσιν Ἔποπα.

Ἀκύω δὲ ἔγωγε ϗ Ἰνδὸν ἔποπα διπλασίονα τῦ παρ' ἡμῖν, ϗ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλληνι χαλινὸν, ϗ κόσμον ἵππυ· ὁ δὲ ἔποψ ὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, ϗ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, ϗ ἥδεται αὐτῷ, ϗ συνεχὲς ἐνορᾷ τὴν ἀγλαΐαν τεθηπὼς τῦ ὄρνιθος ϗ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυές. Ἐπᾴδυσι δὲ ἄρα τῷδε τῷ ὀρνέῳ ϗ μῦθον Βραχμᾶνες, ϗ ὅγε μῦθος ὁ ᾀδόμενος ὗτός ἐστιν· Βασιλεῖ παῖς ἐγένετο Ἰνδῶν, ϗ ἀδελφὺς εἶχεν, οἵπερ ὖν ἀνδρωθέντες ἐκδικώτατοί τε γίνονται, ϗ λεωργότατοι, ϗ τύτυ μὲν ὡς νεωτάτυ καταφρονῦσι· τὸν δὲ πατέρα ἐκερτόμυν, ϗ τὴν μητέρα, τὸ γῆρας αὐτῶν ἐκφαυλίσαντες· ἀναίνονται ὖν ἐκεῖνοι τὴν σὺν τύτοις διατριβὴν, ϗ ᾤχοντο φεύγοντες, ὅ, τε παῖς ϗ οἱ γέροντες. Συντόνυ δὲ ἄρα αὐτὺς πορείας διαδεξαμένης, οἱ μὲν ἀπεῖπον ϗ ἀποθνήσκυσιν· ὁ δὲ παῖς ὐκ ὠλιγώρησεν αὐτῶν,

ἀλλ'

diffecuerat, fepelivit. Infigni hac ejus pietate motus fol omnia luftrans puerum in avem formofam admodum, et vita longaevam, convertit; crifta in capitis vertice erecta, veluti rei geftae, cum fugeret, monumento. Talia quaedam de alauda etiam fabulantur Athenienfes, ut in Avibus Ariftophanis comici poetae apparet ita fcribentis:

Indoctus nimirum natus es, et minime curiofus, neque Aefopum trivifti;
Qui dicit alaudam avem omnium primam fuiffe,
Ante terram natam: et deinde patrem ejus morbo interiiffe,
Cum terra hactenus effet nulla; illum autem ad quintum diem infepultum jacuiffe, hanc vero confilii expertem
Prae rei difficultate patrem fuum in capite contumulaffe.

Hanc de upupa Indorum fabulam cum audiviffent Graeci, ad aliam avem ab eis tranflatam verifimile eft. Ante multa quidem fecula Brachmanes ab epope Indo, homine adhuc, et aetate puero, hanc in parentes pietatem declaratam aiunt.

CAP. VI.

De Indico animali, quod Phattages vocatur.

IN India nafcitur beftia, quae crocodili terreni fpeciem fimilitudinemque gerit; magnitudine eft Melitenfis catelli; pellis adeo afpero denfoque cortice munitur, ut detracta limae ufum praebeat, et vel aes diffecet, ac ferrum exedat et conficiat: eam Indi Phattagen vocant.

CAP.

ἀλλ' ἔθαψεν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν διατεμών. Ἀγασθέντα δὲ τὸν πάντα ἐφορῶντα ἥλιον οἱ αὐτοί φασι τῆς εὐσεβείας τὴν ὑπερβολὴν, ὄρνιν αὐτὸν ἀποφῆναι, κάλλιστον μὲν ὄψει, μακραίωνα δὲ τὸν βίον· ὑπανέστηκε δέ οἱ καὶ λόφος ἐκ τῆς κορυφῆς, οἱονεὶ μνημεῖον τοῦτο τῶν πεπραγμένων, ὅτε ἔφευγεν. Τοιαῦτα ἄττα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὲρ τοῦ κορύδου τερατευόμενοι προσεῖχον μύθῳ τινὶ, ᾧπερ οὖν ἀκολουθῆσαί μοι δοκεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὄρνισι λέγων·

Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας·
Ὃς ἔφασκε λέγων Κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
Προτέραν τῆς γῆς· κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν,
Γῆν δὲ οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν δὲ ἀποροῦσαν
Ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

Ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλου μὲν ὄρνιθος, ἐπιῤῥεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ὠγύγιον γάρ τι μῆκος χρόνου λέγουσι Βραχμᾶνες, ἐξ οὗ ταῦτα τῷ Ἔποπι τῶν Ἰνδῶν ἔτι ἀνθρώπῳ ὄντι, καὶ παιδὶ τήνγε ἡλικίαν, ἐς τοὺς γειναμένους πέπρακται.

ΚΕΦ. ϛ'.

Περὶ τοῦ ἐν Ἰνδοῖς, ὃς καλεῖται Φαττάγης.

ΕΝ Ἰνδοῖς γίνεται ζῶον, κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν· μέγεθος δὲ αὐτῷ κυνιδίου Μελιταίου ἂν εἴη· περίκειται δὲ φολίδα τραχεῖαν ἄρα οὕτω καὶ πυκνὴν, ὥστε, ὅταν δαρῇ, ῥίνης αὐτοῖς ἔργα παρέχει· διατέμνει δὲ καὶ χαλκὸν, καὶ τὸν σίδηρον ἐσθίει· καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτό.

CAP. VII.

De Syroperdice Phrygio.

SYROPERDIX circa Antiochiam Pifidiae nafcitur, et lapides comedit; perdice minor eft, et niger, excepto roftro, quod ruffum fpectatur; non manfuefcit neque cicuratur, ut alius perdix, fed femper perfeverat ferus effe; ejus carnes et denfiores funt quam ceterorum, et fuaviorem cibi ufum praeftant.

CAP. VIII.

De marinis Hydris et Serpentibus in India.

INDICVM mare hydros gignit marinos caudis latis, lacus etiam hydros maximos producunt; ceterum marini ifti ferpentes afperum potius ferratis dentibus, quam venenofum os videntur habere.

CAP. IX.

De mulis feris in India.

IN India equorum ferorum et afinorum fimiliter greges funt; et afinos equae facillime admittunt, et coitu eorum delectantur, et rufos mulos pariunt, ad currendum praeftantiffimos, fed contrectationis impatientes, quos compedibus captos ad Prafiorum regem adducunt. Ex iis qui bimi comprehenduntur domari poffunt, contra vetuli ab immanibus et carnivoris feris nihil differunt.

CAP.

ΚΕΦ. ζ΄.

Περὶ τῦ ἐν Φρυγίᾳ Συροπέρδικος.

ΣΥροπέρδιξ γίνεται περὶ τὴν Ἀντιόχειαν τὴν Πισιδίας, καὶ σιτεῖται καὶ λίθυς· μικρότερος δέ ἐςι τῦ πέρδικος, καὶ μέλας τὴν χρόαν, πυῤῥὸς τὸ ῥάμφος· ὐχ ἡμερῦται δὲ κατὰ τὸν ἄλλον, ὐδὲ γίνεται τιθασσὸς, ἀλλ᾽ ἄγριος εἰς τὸ ἀεὶ διαμένει· ἔςι δὲ ὐ μέγας, βρωθῆναί τε ἡδίων τῦ ἑτέρυ, καὶ τὴν ϛάρκα πως δοκεῖ πυκνότερος.

ΚΕΦ. ή.

Περὶ τῶν Θαλαττίων Ὕδρων καὶ Ὄφεων τῶν ἐν Ἰνδοῖς.

Η Δὲ Ἰνδῶν θάλαττα ὕδρυς θαλαττίυς τίκτει πλατεῖς τὰς ὐρὰς, τίκτυσι δὲ λίμναι μεγίςυς ὕδρυς· οἱ δὲ θαλάττιοι ὄφεις οἵδε κάρχαρον ἐοίκασι μᾶλλον ἔχειν τὸ δῆγμα, ἤπερ ὖν ἰῶδες.

ΚΕΦ. θ΄.

Περὶ τῶν Ἡμιόνων τῶν ἐν Ἰνδοῖς τῶν ἀγρίων.

ΕΝ Ἰνδοῖς ἵππων τε ἀγρίων καὶ ὄνων τοιύτων εἰσὶν ἀγέλαι· ὐκῦν ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππυς, ὑπομένειν ἐκείνας λέγυσι, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνυς πυρσὺς τὴν χρόαν, καὶ ἄγαν δρομικὺς, δυσλόφυς δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως· ποδάγραις δὲ τύτυς αἱρῦσι, εἶτα ἀνάγεσθαι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ φασι· καὶ διετεῖς μὲν ἑαλωκότας μὴ ἀναίνεσθαι τὴν πώλευσιν, πρεσβυτάτυς δὲ μὴ διαφέρειν τῶν καρχάρων θηρίων καὶ ϛαρκοφάγων μηδὲ ἕν.

CAP. X.

De Simiis Prasiorum Indiae.

IN Prasiis Indicis simiarum genus esse ferunt humanis sensibus, et magnitudine Hyrcanorum canum; tum earum comam etsi naturalem, artificio tamen homini veritatis imperito elaboratam videri; tum barbam ipsarum speciem satyricae similitudinemque gerere, caudamque leoninae similem spectari; reliquo corpore albas, capite et extrema cauda flavas esse: neque vero quod vivendi ratione et genere ipso sylvestres sint (avibus enim agrestibus pascuntur) propterea feras esse; imo natura cicures et moderatas. Ad suburbium Latages, Indicae urbis, frequentes proficiscuntur, quibus coctam oryzam rex comedendam objicit, ac quotidie cibaria eis projiciuntur; expletae ad sylvestres sedes decenter redire, neque obvium quicquam laedere dicuntur.

CAP. XI.

De Poëphagis animalibus Indicis pulcherrimas caudas habentibus.

INDICVM animal poëphagus, duplo quam equus major, spississimam caudam et nigerrimam habet; humani pili subtilitatem ejus setae vincunt, quas permagni idcirco Indicae mulieres aestimant, quod eis ipsis crines suos pulcherrime implicent et devinciant. Ad bina cubita singulae ipsius setae longitudine procedunt, et ex una radice circiter triginta simul fimbriarum instar exoriuntur. Omnium animalium timidissimus est; nam si a quopiam animalium videatur, seque conspectum sentiat, e vestigio, quanta

ΚΕΦ. ί.

Περὶ τῶν Πιθήκων τῶν ἐν Πρασίοις τοῖς Ἰνδικοῖς.

ΕΝ Πρασίοις δὲ τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπόνουν, καὶ ἰδεῖν δέ εἰσι κατὰ τοὺς Ὑρκανοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκομία τε αὐτῶν ὁρᾶται συμφυὴς, εἴποι δ᾽ ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς, ἀσκητὰς εἶναι αὐτάς· γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρῶδες, ἡ δὲ οὐρὰ κατὰ τὴν τῶν λεόντων ἀλκαίαν ἐστί· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασι λευκοὶ, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν ἄκραν εἰσὶ πυρσοί· σώφρονες δὲ καὶ φύσει τιθασσοί· εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὸ γένος, καὶ σιτοῦνται τῶν ὀρνέων τὰ ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἀθρόοι εἰς τὸ τῆς Λατάγης προάστειον (πόλις δέ ἐστιν Ἰνδῶν ἡ Λατάγη) καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βασιλέως ἑφθὴν ὄρυζαν σιτοῦνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἡ δαὶς αὐτοῖς εὐτρεπὴς πρόκειται· ἐμφορηθέντας δὲ ἄρα αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὖθις ἐς ἤθη τὰ ὑλαῖά φασι σὺν κόσμῳ καὶ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἕν.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τῶν ποηφάγων ζώων τῶν Ἰνδικῶν τῶν ἐχόντων τὰς οὐρὰς τὰς ὡραιοτάτας.

ΠΟηφάγον Ἰνδοῖς ζῷόν ἐστι, καὶ πέφυκέ γε διπλάσιον ἵππου τὸ μέγεθος· οὐρὰν δὲ ἔχει δασυτάτην, καὶ μελαίνης ἀκροτάτως χρόας· καί εἰσιν αὗται αἱ τρίχες καὶ τῶν ἀνθρωπείων λεπτότεραι ἂν, καὶ ἐν μεγάλῳ τίθενται ταύτας ἔχειν Ἰνδῶν αἱ γυναῖκες· καὶ γάρ τοι παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν, καὶ κοσμοῦνται μάλα ὡραίως ταῖς πλοκαμῖσι ταῖς συμφύτοις, καὶ ταύτας ὑποδέουσαι. Προήκει δὲ καὶ εἰς δύο πήχεις ἑκάστης τὸ μῆκος τριχὸς, ἐκ μιᾶς δὲ ῥίζης ὁμοῦ τι καὶ τριάκοντα θυσανηδὸν ἐκπεφύκασι. Ζώων δὲ ἄρα ἁπάντων τοῦτο δειλότατον ἦν· ἐὰν γὰρ ὑπό τινος ὀφθῇ, καὶ αἴσθηται βλεπόμενον, ᾗ ποδῶν ἔχει φεύγει,

καὶ

quanta poteſt maxima celeritate, ſeſe in fugam properat conjicere; in quam majori animi alacritate, quam velocitate ſe impellit. Ac ſi, cum inſequentibus canibus et equitibus ad curſum promptiſſimis urgetur, intelligat ſe captum iri; prius occultata cauda in aliquo fruteto, frontem obvertens ſtat, et venatores exſpectat, ex timore colligens ſe, et quadam fiducia nitens; neque enim jam, cauda abdita, ſe ullius precii putat amplius viſum iri, quod praeclare ſcit in ea pulchritudinem ſuam ſitam eſſe. Verum tali imaginatione ſe deludit; nam quiſpiam venenato telo illum ferit, et ab occiſo caudam praemium praedae abſcindit; et pelle, quae utilis eſt, ex toto corpore detracta, cadaver abjicit; quod ejuſmodi carnium uſum nullum Indi habent.

C A P. XII.

De Cetis Indici maris, et Lupis piſcibus, et Amiis, Auratiſque.

Cete in mari Indico quintupla ad elephantum vel maximum magnitudine degunt; nam una etiam coſta ceti ad viginti cubita accedit, labrum habet quindecim cubitorum, pinnam ad utranque branchiam ſeptem cubitos longam. Purpurae etiam et buccina hujus maris tanta ſunt, ut facile congium capiant; quemadmodum et echinorum teſtae ſive cruſtae. Sunt et piſces magnitudine immenſa, praeſertim lupi, amiae, et auratae. Fertur autem, quo tempore fluvii augentur, et majore jam profluentes impetu in agros exundant, hos piſces etiam ſimul abreptos inundationem ſequi, et per agros in pauca et tenui aqua ferri et oberrare; poſtquam vero imbres, ex quibus augentur fluvii, ceſſarint, et confluentes ad ſuos redierint alveos, in humilibus, planis, paluſtribus, et ſinuoſis locis, ubi et enneae, ut vocant, reperiri ſolent, piſces vel octo cubitorum relicti, quippe qui non in profundo

ϗ πρόεισι, ϗ κέχρηται προθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ σκελῶν ὠκύτητι. Καὶ διώκεται μὲν ὑπὸ ἱππέων, ϗ κυνῶν ἀγαθῶν δραμεῖν· ἐὰν μέντοι συνίδῃ ὅτι ἄρα ἁλίσκεσθαι μέλλει, τὴν οὐρὰν ἀπέκρυψεν ἔν τινι δάσει· αὐτὸ δὲ ἀντιπρόσωπον ἕστηκε, ϗ δοκεύει τοὺς θηρατὰς, ϗ ὑποθαῤῥεῖ πως, ϗ οἴεται μηκέτι φανεῖσθαι περισπούδαστον, τῆς οὐρᾶς μὴ βλεπομένης· ἐκείνην γὰρ οἶδεν εἶναι τὸ κάλλος. Κενὴν δ' ἴσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε φαντασίαν· βάλλει γάρ τις αὐτὸ βέλει πεφαρμαγμένῳ, ϗ ἀποκτείνας ἀποκόψει τὴν οὐρὰν, τὸ ἆθλον τῆς ἄγρας· ϗ δείρας τὸ πᾶν σῶμα (ἀγαθὴ γὰρ ϗ ἡ δορὰ) ἀφῆκε τὸν νεκρόν· σαρκῶν γὰρ τῶν ἐκείνου δέονται Ἰνδοὶ οὐδὲ ἕν.

ΚΕΦ. ιβ'.

Περὶ τῶν Κητῶν τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ τῇ Ἰνδικῇ, Λαβράκων τε, ϗ Ἀμιῶν, ϗ Χρυσοφρύων.

ΚΗτη δὲ ἦν ἄρα ἐν τῇ τῶν Ἰνδῶν θαλάττῃ πενταπλασίονα μέγεθος ἐλέφαντος τοῦ μεγίστου· πλευρὰ γοῦν μία κήτους ϗ εἰς τοὺς εἴκοσι πήχεις πρόεισι, χελύνην δὲ πηχῶν πεντεκαίδεκα ἔχει, τὸ δὲ πτέρωμα βραγχίου ἑκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος ϗ ἑπτά. Κήρυκες δὲ ϗ πορφύραι ὡς ϗ χοῦν ῥᾷστα δέξασθαι, ϗ μέντοι ϗ τῶν ἐχίνων τὰ χελώνια δύναιτο ἂν τοσοῦτον στέγειν. Μεγέθη δ' ἰχθύων ἄπειρα, λαβράκων μάλιστα, ϗ ἀμίαι, ϗ χρύσοφροι. Ἀκούω δὲ τούτους κατὰ τὴν ὥραν, ὅταν ἐπιῤῥέωσιν οἱ ποταμοὶ, ϗ λάβροι κατιόντες ἐκ τῆς πλημμύρας ϗ ἐς τὴν γῆν ἀναχέωνται, ϗ αὐτοὺς ὑπερχεῖσθαι, ϗ κατὰ τὰς ἀρούρας, ϗ ἐν ὕδατι λεπτῷ φέρεσθαί τε ϗ ἀλᾶσθαι· παυσαμένων δὲ τῶν ὑπερπιμπλάντων τοὺς ποταμοὺς ὑετῶν, ϗ ἀναχωρούντων ὀπίσω τῶν ῥευμάτων, ϗ ἐς τὰς ὁδοὺς τὰς κατὰ φύσιν ὑποστρεφόντων, ἐν τοῖς καθειμένοις χωρίοις, ϗ τοῖς τεναγώδεσι ϗ ἀπέδοις, ἔνθα δήπου φιλοῦσι ϗ ἐννέαι καλούμεναι κόλπους τινὰς ἔχειν, ἰχθῦς ἀπομένουσι ϗ ὀκτὼ πηχῶν· ϗ αἱροῦσιν οἱ γεωργοῦντες αὐτοὺς, ἀσθενεῖ

profundo maris, ſed in ſuperficie feruntur, et vitam utcunque ſuſtinentes, ab agricolis capiuntur.

C A P. XIII.

De Raiis et Squillis Indicis.

INDICIS piſcibus haec etiam peculiaria ſunt. Non minores Argolico clypeo raiae gignuntur in India, itemque ſquillae locuſtis majores Indicae ſunt. Harum quae ex mari veniunt in Gangem, forcipes maximas et tangentibus aſperas habent; quae vero ex mari Rubro in Indum excidunt, laeves audio habere ſpinas, ſed oblongos et implicatos ab eis dependentes cirros, et forcipibus carere.

C A P. XIV.

De fluviatili et terrena Teſtudine.

TESTVDO Indica fluviatilis etiam maxima eſt, et teſtam habet non minorem ſcapha juſtae magnitudinis; decem enim leguminum medimnos capit. At illic quoque terrenae teſtudines gignuntur, magnitudine maximarum glebarum, quae in altis arationibus terrae non difficilis excitantur, bene penitus intrante aratro, et ſulcum facillime proſcindente, et glebas in excelſum excitante. Ejuſmodi teſtudinum genus aiunt teſtas exuere; ac ſane eaſdem ab agricolis ſic ligonibus abſtrahi, quemadmodum vermes ex verminoſis plantis; eaedemque non amarae, ut marinae ſunt; ſed et ſuaves et pingues habentur earum carnes.

C A P.

τῇ νήξει χρωμένους, ἅτε μὴ ἐν βυθῷ φερομένους, ἀλλὰ ἐπιπολῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας.

ΚΕΦ. ιγ΄.

Περὶ Βατίδων καὶ Καρίδων Ἰνδικῶν.

ΙΝδῶν δὲ ἰχθύων ἴδια καὶ ἐκεῖνα. Βατίδες γίνονται παρ᾽ αὐτοῖς οὐδέν τι μείους Ἀργολικῆς ἀσπίδος ἑκάστη, καρίδες τε καὶ μείζους καράβων αἱ Ἰνδῶν εἰσίν· αἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς θαλάττης ἀναθέουσαι διὰ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγου χηλὰς μεγίστας ἔχουσι, καὶ τραχείας θίγειν αὐτῶν· τάς γε μὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς ἐκπι-πλέουσας εἰς τὸν Ἰνδὸν λείας ἔχειν πέπυσμαι τὰς ἀκάνθας, προμήκεις γε μὴν καὶ βοστρυχώδεις τὰς ἀπηρτημένας ἕλικας· χηλὰς δὲ οὐκ ἔχειν ταύτας.

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ Χελώνης ποταμίας τε καὶ χερσαίας.

ΧΕλώνη δὲ ἐν Ἰνδοῖς ποταμία, μεγίστη τε αὕτη, καὶ τὸ χελώνειον ἔχει σκάφης οὐ μεῖον τελείας, χορηγοῦν ἕκαστον μεδίμνους δέκα ὀσπρίων. Γίνονται δὲ καὶ χερσαῖαι χελῶναι, καὶ εἶεν ἂν τὸ μέγεθος κατὰ τὰς βώλους τὰς μεγίστας, αἵπερ οὖν ἐπανίστανται ἐν τοῖς βαθέσιν ἀρόμασιν, εὐπειθοῦς μὲν οὔσης τῆς γῆς, εἰς πολὺ δὲ κατιόντος τοῦ ἀρότρου, καὶ τὴν αὔλακα σχίζοντος ῥᾷστα, καὶ ἐγείροντος τὰς βώλους ὑψοῦ. Ταύτας δὲ καὶ ἀποδύεσθαι τὸ ἔλυτρόν φασιν· οἱ τοίνυν ἀρόται, καὶ πᾶν τὸ περὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργατικὸν, ταῖς μακέλλαις ἀνασπῶσιν αὐτὰς, καὶ ἐξαιροῦσιν ὥσπερ οὖν ἐκ τῶν θριπηδεστάτων φυτῶν τὰς εὐλάς· εἰσὶ δὲ γλυκεῖαι τὴν σάρκα καὶ πίονες, οὐ μὴν κατὰ τὰς θαλαττίας, πικραὶ καὶ αὗται.

CAP. XV.

Animalia Indica ſolertia, et de Formicis.

NATVRALI quodam ingenio et prudentia valent etiam apud nos animalia, non totidem tamen quot ſunt in India. Illic enim ejuſmodi ſunt, elephantus, pſittacus, ſphinges, et nuncupati ſatyri; ſed et Indica formica etiam ſolers. Noſtrates quidem formicae cavernas et latibula quaedam effodiunt, ſub terra habitantes, et veluti in fodinis metallicis cuniculiſque eruendis ſeſe exercent; at Indicae domunculas commodas in excelſis locis conſtruunt, non in devexis et planis, qui facile inundari queant. In eis ambitus, et, ut ita dicam, foſſas Aegyptias, vel Creticos labyrinthos, ineffabili ſapientia effodientes domeſticas ſedes conſtituunt, non rectas quidem et pervias, aut in quas quippiam influere poſſit, ſed ſinuoſis foraminibus obliquas; in quarum ſuperficie foramen unum relinquunt, per quod quidem ipſum ingrediantur ipſae, et ſemina, quae colligunt, in ſuos theſauros inferant. In excelſis quidem locis latibula machinantur, ut fluminum eluvies et inundationes effugiant. Itaque hac ſua induſtria veluti in ſpeculis habitare poſſunt, aut etiam inſulis, cum ſcilicet adjuncta colliculis illis humiliora loca circumquaque ſtagnant. Ipſorum vero aggeres quanquam congeſti, tantum abeſt alluente aqua ut ſolvantur ut confirmentur magis; primum enim ex matutino rore admixto pulveri tunica quadam veſtiuntur, ut ita dicam, tenui, ſed valida; deinde parte inferiori de fluviatili coeno cortex muſcoſus adnaſcens aggerem adſtringit. Sed de formicis Indicis etiam iterum dicam, haec in praeſentia dicta ſufficiant.

CAP.

Κ Ε Φ. ιέ.

Θυμόσοφα Ἰνδικὰ ζῶα, ϗ περὶ Μύρμηκος.

ΘΥμόσοφα δὲ ϗ παρ' ἡμῖν ζῶά ἐςιν, ἐ μὴν ὅσα ἐν Ἰνδοῖς ἐςιν, ἀλλ' ὀλίγα. Ἐκεῖ δὲ ὅ, τε ἐλέφας τοιῦτός ἐςι, ϗ ὁ Ϲιτ]ακὸς, ϗ αἱ Ϲφίγ]ες, ϗ οἱ καλέμενοι Ϲάτυροι· Ϲοφὸν δὲ ἄρα ἦν ϗ ὁ μύρμηξ ὁ Ἰνδός. Οἱ μὲν ἐν ἡμεδαποὶ τὰς ἑαυ]ῶν χειὰς ϗ ὑποδρομὰς ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύτ]ϐσι, ϗ φωλεὺς τινας κρυπ]ὺς ἀποφαίνϐσι γεωρυχῦντες, ϗ με]αλλείας, ὡς εἰπεῖν, τισὶν ἀποῤῥήτοις ϗ λανθανέσαις κα]αξαίνον]αι· ἀλλὰ οἵγε Ἰνδοὶ μύρμηκες οἰκίσκϐς τινὰς Ϲυμφορη]ὺς ἐργάζον]αι, ϗ τὺς γε αὐτὺς ἐκ ἐν χωρίοις ὑπ]ίοις ϗ λείοις ϗ ἐπικλυζομένοις ῥᾶςα, ἀλλὰ με]εώροις ϗ ὑψηλοῖς. Ἐν αὐτοῖς δὲ περιόδϐς τινὰς, ϗ, ὡς εἰπεῖν, Ϲύριγ]ας Αἰγυπ]ίας, ἢ λαβυρίνθϐς Κρη]ικὺς, Ϲοφίᾳ τινὶ ἀποῤῥήτῳ δια]ρήσαν]ες οἰκεῖα ἑαυ]οῖς ἀπέφηναν, ἐκ εὐθυ]ενῆ ϗ ῥάδια παρελθεῖν ἢ εἰσρεῦσαί τι, ἀλλ' ἑλι]μοῖς ϗ δια]ρήσεσι λοξά· ϗ ἀπολείπϐσί γε ἐπιπολῆς μίαν ὀπὴν, δι' ἧς εἰσίασί τε αὐτοὶ, ϗ τὰ Ϲπέρμα]α, ὅσα ἐκλέγον]αι, εἶτα ἐς τὺς ἑαυ]ῶν θησαυρὺς εἰσκομίζϐσι. Παλαμῶν]αι δὲ ἄρα τὰς ἐν ὕψει φωλεύσεις, ὑπὲρ τῦ τὰς ἐκ τῶν πο]αμῶν ἀναχύσεις τε ϗ ἐπικλύσεις διαδιδράσκειν. Καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆσδε τῆς Ϲοφίας περιγίνε]αι ὥσπερ ἐν Ϲκοπιαῖς τισιν, ἢ νήσοις κα]οικεῖν, ὅταν τῶν λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλῳ περιλιμνάσῃ. Τὰ δ' ἐν χώμα]α ἐκεῖνα καί τοι Ϲυμπεφορημένα, τοσῦτον ἀποδεῖ τῦ λύεσθαί τε ϗ διαξαίνεσθαι ὑπὸ τῆς περικλύσεως, ὡς ϗ κρα]ύνεσθαι αὐτά· πρῶτον μὲν ὑπὸ τῆς ἑῴας δρόσϐ, ὑπαμφιέννυ]αι γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ταύτης ϗ πάτϐ τινὰ χι]ῶνα ὑπόλεπ]ον, πλὴν καρ]ερόν· εἶτα μέντοι δεσμεύε]αι κάτω βρυώδει τῆς πο]αμίας ἰλύος φλοιῷ. Καὶ μυρμήκων μὲν Ἰνδῶν πέρι ἴσμαι πάλαι, ἐμοὶ δὲ νῦν ἐς τοσῦτον λελέχθω.

CAP. XVI.

De Animalibus, quae in Plutonis hiatum dejiciuntur.

APVD Arianos Indos hiatus Plutonis eſt, in cujus profundo occultae cavernae, et viae abſconditae, et hominibus incognitae ac profundae, et in immenſum ſpatium porrectae; quemadmodum autem ſint in tantam altitudinem depreſſae, neque Indi explicant, neque id ego cognoſcere admodum laboro. Amplius triginta millia diverſorum animalium, ovium, caprarum, boum, et equorum, eo agunt Indi; ac quiſquis vel ſomnio, vel voce divina, aut oſtento perculſus fuerit, malive auſpicii avem inſpexerit, is pro facultatibus ſuis ſe ſuamque ſalutem redimens, dejici curat animal. Iſta autem nec conſtricta vinculis, nec alio modo adacta, ſed ſua ſponte viam conficiunt, tanquam ſecretis illecebris quibuſdam allecta; poſtea vero quam ad barathri fauces acceſſerunt, non invita deſiliunt, neque ſane poſtquam in hiatum immenſum et caecum inciderunt, amplius hominibus comparent. Boum tamen mugitus, ovium balatus, hinnitus equorum, et caprarum vox ſupra exaudiuntur; ac ſi quis ſuperne inceſſerit, et aures illius faucibus admoverit, diutiſſime ejuſmodi voces audiet; neque enim ſane promiſcuus ille ſonus ceſſat reſonare, quod eo quotidie ad ſalutem ſuam redimendam praecipites beſtias agunt Ariani. Anne vero ſolae recentes dejectae exaudiantur, an etiam ex primis quaedam, haud equidem ſcio; exaudiuntur vero. Et hoc ſingulare animalium, quae illic ſunt, dictum quoque eſt mihi.

CAP.

Κ Ε Φ. ιϛʹ.

Περὶ τῶν ἐν τῷ Πλούτωνος χάσματι ἐμβαλλομένων Ζώων.

Παρὰ τοῖς Ἀρειανοῖς τοῖς Ἰνδικοῖς χάσμα Πλούτωνός ἐστι, καὶ κάτω τινὲς ἀπόρρητοι σύριγγες, καὶ ὁδοὶ κρυπταὶ, καὶ διαδρομαὶ ἀνθρώποις ἀθέατοι, βαθεῖαι δ᾽ οὖν, καὶ ἐπὶ μήκιστον προήκουσαι· γενόμεναι δέ πως καὶ ὀρωρυγμέναι, τρόπῳ τῷ οὔτε Ἰνδοὶ λέγουσιν, οὔτε ἐγὼ μαθεῖν πολυπραγμονῶ. Ἄγουσι γοῦν Ἰνδοὶ καὶ ὑπὲρ τὰ τρισμύρια ἐνταῦθα κτήνη διάφορα, προβάτων τε, καὶ αἰγῶν, καὶ βοῶν, καὶ ἵππων· καὶ ἕκαστος τῶν ἢ δεισάντων ἐνύπνιον, ἢ ὄτταν τινὰ, ἢ φήμην, ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων, ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἐμβάλλει κατὰ τὴν οἴκοθεν αὐτοῦ δύναμιν, ἑαυτὸν λυτρούμενος, καὶ διδοὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὸ ζῶον. Τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἑκόντα δὲ τὴν ὁδὸν τήνδε ἀνύει, ἕλξει τινὶ καὶ ἴυγγι ἀπορρήτῳ· εἶτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἑκόντα ἐμπηδᾷ, καὶ ὄψει μὲν ἀνθρωπίνῃ οὐκ ἔστιν οὐκ ἔτι σύνοπτα, εἰς γῆς χάσμα ἀπόρρητόν τε καὶ ἀφανὲς ἐμπεσόντα. Ἀκούονται γοῦν ἄνω βοῶν μὲν μυκηθμοὶ, τῶν δὲ οἰῶν βληχὴ, χρεμετισμὸς δὲ τῶν ἵππων, καὶ μηκασμοὶ τῶν αἰγῶν· καὶ εἴ τις ἐπιπολῆς βαδίζοι, καὶ προσχωροῖ τὸ οὖς παραβαλὼν, ἀκούσεται ἐπὶ μήκιστον τῶν προειρημένων· οὐδὲ ἐκλείπει ποτὲ ὁ συμμιγὴς ἦχος, ἐπιπεμπόντων ὁσημέραι τὰ ὑπὲρ ἑαυτῶν ζῶα. Εἰ μὲν οὖν τὰ πρόσφατα ἐξακούεται μόνα, ἢ καὶ τῶν πρώτων τινὰ, οὐκ οἶδα· ἀκούεται δ᾽ οὖν. Καὶ εἴρηταί μοι ζώων τῶν ἐκεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον.

CAP. XVII.

De Testudinibus maris magni.

In nuncupato mari magno insulam esse maximam, nomine Taprobanam, pervagatum est, eandemque longissimam atque excelsam; longitudine septem millium stadiorum, latitudine vero quinque millium; urbes autem non habere, sed quinquaginta et septingentos vicos; domos, in quibus incolae degunt, e ligno factas esse, aut arundinibus. Maximae testudines in eo mari procreantur, quarum superficies integrum tectum praestare potest; nam singulae testae ad quindecim cubitorum magnitudinem procedunt, ut sub eis non pauci habitare queant; ac nimirum vehementissimos solis ardores defendant, et prolixam umbram efficiant; sicque ad perferendos imbres resistunt, ut melius quam ullae tegulae pluviarum vim repellant; nec aliter illisa eis aqua coelestis perstrepit, quam si in tegulas illaberetur. Neque vero sic eas habitatores, quemadmodum tegulas fractas, sarcire habent necesse; nam totum tectum ex solida testa constat, ut suffosso saxo et cavernoso, et nativum tectum efficienti, similis esse videatur.

CAP. XVIII.

De Elephantis Indicis, et Cetis ferarum speciem habentibus, et Balaenis, atque Delphinis.

In magni maris insula Taprobane palmeta in ordinem sic mirifice plantantur, quemadmodum in elaboratis hortis a peritis artificibus opacantes arbores feruntur. Itemque permultorum et valde grandium elephantorum pastiones in ea insula vigent. Ac nimirum hi insulani elephanti animi robore, et ingenii indole, et corporis magnitudine, eis, qui in continenti degunt, praestantiores omnino existimantur. Hos magnis navibus (nam et sylvas insula

ΚΕΦ. ιζ΄.

Περὶ τῶν Χελωνῶν τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάσσῃ.

ΕΝ δὲ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ θαλάττῃ ϗ νῆσον ᾄδουσι μεγίστην, ϗ ὄνομα αὐτῆς ἀκούω Ταπροβάνην· πάνυ δὲ δολιχὴν πυνθάνομαι, ϗ ὑψηλὴν τὴν νῆσον εἶναι· ϗ μῆκος μὲν ἔχειν σταδίων ζ΄, πλάτος δὲ ε΄· ϗ ἔχειν οὐ πόλεις, ἀλλὰ κώμας πεντήκοντα ϗ ἑπτακοσίας· στέγας δὲ ἔχουσιν, ὅθεν κατάγονται οἱ ἐπιχώριοι, ἐκ ξύλων πεποιημένας, ἤδη δὲ ϗ δονάκων. Τίκτονται δὲ ἄρα ἐν ταύτῃ τῇ θαλάττῃ ϗ χελῶναι μέγισται, ὧνπερ οὖν τὰ ἔλυτρα ὄροφοι γίνονται· ϗ γάρ ἐστι ϗ πεντεκαίδεκα πηχῶν ἓν χελώνειον, ὡς ὑποικεῖν οὐκ ὀλίγους· ϗ τοὺς ἡλίους πυρωδεστάτους ἀποστέγει, ϗ σκιὰν ἀσμένοις παρέχει· πρός γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφορὰς ἀντίτυπόν ἐστι, ϗ κεράμου παντὸς κρατερώτερον, τάς τε ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν ἀποσείεται· ϗ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποικοῦντες, ὡς εἴς τι στέγος ἐμπιπτόντων τῶν ὑδάτων. Οὐ δέονταί γε μὴν, ὡς κέραμον ῥαγέντα, ἀμεῖψαι· σκληρὸν γὰρ τὸ χελώνειον, ϗ ἔοικεν ὑπορωρυγμένῃ πέτρᾳ, ϗ ὑπάντρῳ τε ϗ αὐτορόφῳ στέγῃ.

ΚΕΦ. ιη΄.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς ἐλεφάντων, ϗ Κητῶν θηριομόρφων, Φαλαινῶν τε, ϗ Δελφίνων.

Η Τοίνυν νῆσος ἡ ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, ἣν καλοῦσι Ταπροβάνην, ἔχει φοινικῶνας μὲν θαυμαστῶς πεφυτευμένους εἰς στοῖχον, ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς ἁβροῖς τῶν παραδείσων οἱ τούτων μελεδωνοὶ φυτεύουσι τὰ δένδρα τὰ σκιαδηφόρα. Ἔχει δὲ ϗ νομὰς ἐλεφάντων πολλῶν, ϗ μεγίστων. Καὶ οἵδε γε νησιῶται ἐλέφαντες τῶν ἠπειρωτῶν ἀλκιμώτεροί τε τὴν ῥώμην, ϗ μείζους ἰδεῖν εἰσι, ϗ θυμοσοφώτεροι δὲ πάντα πάντῃ κρίνοιντο ἄν. Κομίζουσί τε οὖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον ναῦς μεγάλας τεκτη-

insula habet) in continentem transportantes Calingarum regi vendunt. Insulae quidem magnitudo ea est, ut mediterranei ejus incolae mare incognitum habeant; et tanquam in continenti viventes mare, quod eos circumcingit atque ambit, solum auditione accipiant. Maritimi autem elephantorum venationis ignari sint, nisi fama eandem cognorint; omne igitur studium atque operam ad piscium et cetorum capturam conferunt. Id mare magnum eam insulam ambiens, immensam multitudinem piscium et cetorum procreare ferunt: et eorum quaedam habere capita leonum, pantherarum, et arietum, aliorumque animalium; et, quod magnam admirationem habet, satyrorum speciem similitudinemque cete nonnulla gerunt. Alia exsistunt muliebri facie, eisque pro crinibus spinae dependent. Addunt et alia reperiri absurda, quorum genera tam monstrosa exacte explicari ne a peritissimis quidem pictoribus possent; caudae eis oblongae et involutae, pro pedibus forfices aut pinnae. Ac in eodem mari belluas in utraque sede viventes audio, et noctu segetes et herbas depasci, instar gregalium et seminibus victitantium animalium; quodque palmarum fructu jam maturo gaudeant, idcirco eas arbores amplexu suo molli flexilique concutere, et excussas violento impetu palmulas comedere; easdemque crepusculo matutino, cum jam incipit dilucescere, in mare redire abdique mersas. Tum etiam multas balaenas ibidem esse aiunt, quae thynnis insidientur, nec exeant in terram. Tum duo delphinorum genera illic nasci: alterum ferum, dentibus serratis et inexpiabili immanitate, piscatoribus infestum; alterum natura mansuetum, circum homines natare, et more catelli blandiri, et se contrectari sustinere, atque objectum cibum libenter sumere.

CAP.

τεκτηνάμενοι (ἔχει γὰρ δήπου καὶ δάση ἡ νῆσος) πιπράσκουσί τε διαπλεύσαντες τῷ βασιλεῖ τῷ ἐν Κωλίγγαις. Διὰ μέγεθος δὲ ἄρα τῆς νήσου οὐδὲ ἴσασιν οἱ τὰ μέσα αὐτῆς οἰκοῦντες τὴν θάλατταν, ἀλλὰ ἠπειρώτην μὲν βίον τρίβουσι· τὴν περιεχομένην δὲ αὐτοὺς καὶ κυκλουμένην πυνθάνονται θάλατταν. Οἱ δὲ τῇ θαλάττῃ πρόσοικοι τῆς μὲν ἄγρας τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀμαθῶς ἔχουσιν, ἀκοῇ δὲ αὐτὴν ἴσασι μόνῃ· περί γε μὴν τὰς τῶν ἰχθύων, καὶ τὰς τῶν κητῶν ἄγρας, τίθενται τὴν σπουδήν. Τὴν γάρ τοι θάλατταν, τὴν περιεχομένην τὸν τῆς νήσου κύκλον, ἄμαχόν τι πλῆθος καὶ ἰχθύων καὶ κητῶν ἐκτρέφειν φασί· καὶ ταῦτα μέντοι καὶ λεόντων ἔχειν κεφαλὰς, καὶ παρδάλεων, καὶ ἄλλων, καὶ κριῶν δὲ, καὶ τὸ ἔτι θαῦμα, σατύρων μορφὰς κήτη ἐστὶν, ἃ περιφέρει. Καὶ γυναικῶν ὄψιν ἔχουσιν, αἷσπερ ἀντὶ πλοκάμων ἄκανθαι προσήρτηνται. Ἔχειν δὲ καὶ ἄλλας τινὰς ὑμνοῦσιν ἐκτόπους μορφὰς, ὧν τὰ εἴδη μήδ᾽ ἂν τοὺς ἐνταῦθα δεινοὺς γράφειν, καὶ κράσει σωμάτων συμπλέκειν ἐς τερατείαν ὄψεων, ἀκριβῶσαι πολὲ καὶ σοφίᾳ γραφικῇ παραστῆσαι δύνασθαι ἄν· προμήκη δ᾽ ἔχει τὰ οὐραῖα καὶ ἑλικτὰ, πόδας γε μὴν χηλὰς ἢ πτερύγια. Πυνθάνομαι δὲ αὐτὰ καὶ ἀμφίβια εἶναι, καὶ νύκτωρ μὲν ἐπινέμεσθαι τὰς ἀρούρας· πόαν μὲν γὰρ οὖν ἐσθίειν τῶν ἀγελαίων τε καὶ σπερμολόγων δίκην, χαίρειν δὲ καὶ τῷ φοίνικι τῷ δρυπετεῖ, διασείειν τε ἐκ τούτου τὰ δένδρα ταῖς σπείραις περιβάλλοντα αὐτὰ ὑγραῖς οὔσαις, καὶ οἵαις περιπλέκεσθαι· τοῦτον οὖν τὸν φοίνικα ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ βιαίου καταῤῥέοντα ἐπινέμεσθαι· ὑπολήγει δὲ ἄρα ἡ νὺξ καὶ σαφὴς οὔπω ἡ ἡμέρα, καὶ ἐκεῖνα ἠφανίσθη καταδύντα εἰς τὸ πέλαγος, ἑῷου μέλλοντος ὑπολάμπειν αὐτό. Εἶναι δὲ καὶ φαλαίνας φασὶ πολλὰς, οὐ μὴν εἰς τὴν γῆν προϊέναι αὐτὰς, τοὺς θύννους ἐλλοχώσας. Καὶ δελφίνων δὲ γένη δύο φασὶν εἶναι· τῶν μὲν ἀγρίων, καὶ καρχάρων, καὶ ἀφειδεστάτων εἰς τοὺς ἁλιέας, καὶ σφόδρα ἀνοίκτων· τῶν δὲ πρᾴων τε καὶ τιθασσῶν φύσει περισκιρτᾷ γοῦν καὶ περινήχεται, καὶ ἔοικε κυνιδίῳ αἰκάλλοντι· καὶ ψηλαφήσεις, ὁ δὲ ὑπομένει· καὶ τροφὴν ἐμβαλεῖς, καὶ ἀσμένως λήψεται.

CAP. XIX.

De Lepore marino.

MAGNI maris lepus (nam alterum, qui in alio mari nafcitur, ante dixi) ex omni parte ad terreni fimilitudinem accedit praeter pilos. Nam terreftris pili et molles funt, et ad tactum haudquaquam refiftentes; contra, illius fpinofi et erecti, et qui contigerit, laeditur. Hunc in fumma aqua maris natare, non in profundum demergi dicunt; celeri autem et concitata natatione uti; et vivum eo difficillimum ad capiendum effe, quod neque in rete incidit, neque ad lineae efcam accedit. Cum aegritudine afficitur, ita ut natare nequeat, et in litus ejiciatur; quifquis manu eum tetigerit, nifi medicina adhibetur, perit: ac fi hunc bacillo tetigerit, hoc idem periculum ei procreatur, quod bafilifci contactus affert. Radicem ad idem mare in infula quadam nafci ferunt, haudquaquam in vulgus ignotam, quae animi defectionibus illius, qui fic adfectus fuerit, medetur; ea enim animo deficientis naribus admota, facit ut is revivifcat, et recreetur. Sin negligitur, tam fane robufta pernicie hic lepus praeditus eft, ut ad mortem ufque homini morbus procedat.

CAP. XX.

De Feris montium Indiae interiorum, et de Cartazono.

MONTES effe dicunt in intimis regionibus Indiae, inacceffos hominibus, et feris refertos; ubi, quae apud nos beftiae domefticae funt, feras aiunt effe, ut oves, canes, capras, boves, et per fe, et fua fponte errare, ab omni cura paftoritia exfolutas. Earum

ΚΕΦ. ιθ'.

Περὶ Λαγωοῦ θαλασσίου.

ΛΑγὼς θαλάττιος τῆς μέντοι μεγάλης (τὸν γὰρ ἕτερον εἶπον τὸν ἐκ τῆς ἑτέρας) ἀλλ' οὗτός γε ἔοικε τῷ χερσαίῳ πάντα πάντη, πλὴν τῶν τριχῶν. Τοῦ μὲν γὰρ ἠπειρώτου ἡ λάχνη ἔοικεν ἁπαλή τε εἶναι, καὶ ἐπαφωμένη μὴ ἀντίτυπος· ἔχει δὲ οὗτος ἀκανθώδεις τὰς τρίχας καὶ ὀρθὰς, καὶ εἴ τις προσάψεται, ἀμύσσεται. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ φρίκῃ τῆς θαλάσσης νήχεσθαι, καὶ μὴ καταδύνειν εἰς βάθος· ὤκιστον δὲ εἶναι τὴν νῆξιν· ζῶν δ' οὐκ ἂν ἁλῴη ῥᾳδίως, τὸ δὲ αἴτιον, οὐκ ἐμπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον, οὐ μὴν οὐδὲ καλάμου πρόσεισιν ὁρμιᾷ καὶ δελέατι. Ὅταν δ' ἄρα νοσήσας ὅδε ὁ λαγὼς, εἶτα ἥκιστος ὢν νήχεσθαι ἐκβρασθῇ· πᾶς ὅστις ἂν αὐτοῦ προσάψηται τῇ χειρὶ, ἀπόλλυται ἀμεληθείς· ἀλλὰ καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἐὰν θίγῃ τοῦ λαγὼ τοῦδε, καὶ δι' αὐτῆς πάσχει τὸ αὐτὸ, ὥσπερ οὖν καὶ οἱ τοῦ βασιλίσκου προσαψάμενοι. Ῥίζαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ τῇ κατὰ τὴν μεγάλην θάλατταν φύεσθαί φασι, καὶ εἶναι πᾶσιν εὔγνωστον, ἥπερ οὖν τῇ λειποθυμίᾳ ἀντίπαλός ἐστι· προσενεχθεῖσα γοῦν τῇ τοῦ λειποψυχοῦντος ῥινὶ, ἀναβιώσκεται τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν δὲ ἀμεληθῇ, καὶ μέχρι θανάτου πρόεισι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ πάθος· τοσαύτην ἄρα ἐς τὸ κακὸν ὅδε ὁ λαγὼς ἔχει τὴν ἰσχύν.

ΚΕΦ. κ'.

Περὶ τῶν ἐνδοτέρω τῶν ὀρῶν τῆς Ἰνδικῆς ζώων, καὶ περὶ τοῦ λεγομένου Καρταζώνου.

ΕΝ τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδίᾳ, λέγω δὴ τοῖς ἐνδοτάτω, ὄρη φασὶν εἶναι δύσβατά τε, καὶ ἔνθηρα· καὶ ἔχειν ζῶα, ὅσα καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τρέφει γῆ, ἄγρια δέ· καὶ γάρ τοι καὶ τὰς ὄϊς τὰς ἐκεῖ φασιν εἶναι καὶ ταῦτα θηρία, καὶ κύνας, καὶ αἶγας, καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλᾶσθαι καὶ ἐλεύθερα, ἀφειμένα νομευτικῆς ἀρχῆς.

Earum quidem ferarum multitudinem innumeram, et hiſtorici, et Indorum ſapientes teſtantur; inter quos Brachmanes etiam numerandi, qui hoc idem ſentiunt. In iis unicornem, quem vocant cartazonon, numerant; eumque magnitudine ad confirmatae aetatis equum accedere dicunt, jubaque praeditum, et pilis fulvis eſſe, pedum bonitate, et totius corporis celeritate excellere, atque ſimiliter ut elephantos pedibus inarticulatis eſſe, apri caudam habere; inter ſupercilia cornu unum, idemque nigrum exſiſtere, non laeve quidem, ſed verſuras quaſdam naturales habens, atque in acutiſſimum mucronem deſinens, omnium maxime animalium abſonam vocem et contentam mittere, et ad alias quidem beſtias ad ſe accedentes manſueſcere, cum ſuis vero gregalibus pugnare. Neque modo mares inter ſe naturali quadam contentione diſſidere, ſed contra etiam feminas certare, pugnamque uſque ad mortem victi ingraveſcere; nam et reliqui corporis maximo robore praeditus eſt, et cornu imprimis inexpugnabili armatur. Deſertiſſimas regiones perſequitur, ſimul et ſolitarius errat. Coitus tempore ad feminam ſuam manſuete adſueſcit, et pariter paſcuntur; cum hoc tempus tranſierit, et ventrem femina ferre coeperit, rurſus efferatur, et ſolus vagatur. Ad Praſiorum regem illius pullos etiamnum teneros aiunt deportari, eoſdemque feſtis et panegyricis diebus ad pugnam committi ad robur oſtendendum; nam integrae aetatis et perfectae nullum unquam quiſquam meminit captum fuiſſe.

CAP.

Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι· ἐν δὴ τοῖς καὶ τοὺς Βραχμᾶνας ἀριθμεῖν ἄξιον, καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε ὁμολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ καὶ ζῶον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερων, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάχνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἄριστα εἰληχέναι, καὶ εἶναι ὤκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιαρθρώτους τε καὶ ἐμφερεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν συός· μέσον δὲ τῶν ὀφρύων ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρας, οὐ λεῖον, ἀλλὰ ἑλιγμοὺς ἔχον τινὰς καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χρόαν, λέγεται δὲ καὶ ὀξύτατον εἶναι τὸ κέρας ἐκεῖνο· φωνὴν δὲ ἔχειν ἀκούω τὸ θηρίον τοῦτο πάντων ἀπηχεστάτην τε καὶ γεγωνοτάτην, καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζώων προσιόντων, φέρειν καὶ πρᾶον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὁμόφυλον δύσεριν εἶναί πως. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄῤῥεσιν εἶναί τινα συμφυῆ κύριξίν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἡττηθέντα ἐξάγουσαν· ἔστι μὲν οὖν καὶ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ῥωμαλέον, ἀλκὴ δέ οἱ τοῦ κέρατος ἄμαχός ἐστι. Νομὰς δὲ ἐρήμους ἀσπάζεται, καὶ πλανᾶται μόνον. Ὥρᾳ δὲ ἀφροδίτης τῆς σφετέρας συνδυασθεὶς πρὸς τὴν θήλειαν πεπράϋνται, καὶ μέντοι καὶ συννόμω ἐστόν· εἶτα ταύτης παραδραμούσης, καὶ τῆς θηλείας κυούσης, ἐκθηριοῦται αὖθις, καὶ μονίας ἐστὶν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τούτων οὖν πάνυ νεαροὺς πώλους κομίζεσθαί φασι τῷ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς θέας τὰς πανηγυρικάς· τέλειον δὲ ἁλῶναί ποτε οὐδεὶς μέμνηται.

CAP. XXI.

De Indicis animalibus Satyrorum similitudine.

FINITIMOS Indiae montes transmittenti, ad intimum latus densissimas convalles videri aiunt, et Corudam locum nominari; ubi bestiae Satyrorum similitudinem formamque gerentes, et toto corpore hirsutae versantur, atque equina cauda praeditae dicuntur. Eae cum non a venatoribus agitantur, in opacis et spissis sylvis solent ex frondibus et fructibus vivere; cum autem venantium strepitum sentiunt, et canum latratus exaudiunt, in montium vertices incredibili celeritate recurrunt: nam per montes iter conficere assuetae sunt. Contra eos qui se insequuntur pugnant, de summis montibus saxa devolventes, quorum impetu saepe multi deprehensi pereunt. Itaque difficillime capiuntur; et ex iis nonnullae, sed aegerrime tandem, aut aegrotantes nimirum, aut gravidae comprehenduntur; illae quidem propter morbum, hae vero ob graviditatem. Captae autem ad Prasios deferuntur.

CAP. XXII.

De Sciratis gente ultra Indiam, et maximis apud eos Serpentibus.

SVNT et Sciratae gens ultra Indiam, simi naribus, sive ita nati, sive a teneris assueti in mari degere [et urinando offendere nasum ad saxa.] Apud hos serpentes maximi nascuntur; quorum alii greges pecorum rapiunt, et vorant; alii sanguinem tantum exsugunt, quemadmodum [lac] aves caprimulgi a Graecis dictae, quarum suo loco mentio a nobis facta est.

ΚΕΦ. κά.

Περὶ τῶν Ἰνδικῶν ζώων τῶν τοῖς Σατύροις προσεοικότων.

Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη τὰ γειτνιῶντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανῆναί φασιν αὐλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖταί γε ὑπ' Ἰνδῶν ὁ χῶρος Κόρουδα· ἀλῶνται δὲ ἄρα φασὶν ἐν τοῖσδε τοῖς αὐλῶσι ζῶα Σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφὰς, τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος ἵππουριν. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρίβειν ἐν τοῖς δρυμοῖς ὑλοτραγοῦντα· ὅταν δὲ αἴσθωνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσωσι κυνῶν ὑλακῆς, ἀναθέουσιν εἰς τὰς ἀκρωρείας αὐτὰς ἀμηχάνῳ τῷ τάχει· καὶ γάρ εἰσι ταῖς ὀρειβασίαις ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδοῦντες κατὰ τῶν ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοί γε πολλοὶ διαφθείρονται. Καὶ ἐκ τούτων εἰσὶν ἐκεῖνοι δυσάλωτοι· καὶ μόλις ποτὲ, καὶ διὰ μακροῦ, τινὰς αὐτοὺς εἰς Πραισίους κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θήλεά τινα καὶ κύοντα· καὶ συνέβη γε θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νωθείαν, ταῖς δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον.

ΚΕΦ. κβ'.

Περὶ Σκιράτων πέρα τῆς Ἰνδικῆς, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς Ὄφεων μεγίστων.

Ἔστι δὲ καὶ Σκιρᾶται πέραν Ἰνδῶν ἔθνος καὶ τοῦτο, καὶ εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἁπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τίκτονται. Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτὰ μεγέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἁρπάζουσι τὰς ποίμνας, καὶ σιτοῦνται· οἱ δὲ ἐκθηλάζουσι τὸ αἷμα, ὥσπερ οὖν παρὰ τοῖς Ἕλλησι οἱ αἰγοθῆλαι, ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω οἶδα ποιησάμενος μνήμην εὐκαιροτάτην.

ΚΕΦ.

CAP. XXIII.

De docilitate Equorum, qui apud Sybaritas ad tibiam ſaltare edocti ſunt.

DOCILITATEM equo peculiarem eſſe iſtud etiam argumento eſt. Sybaritas in Italia luxuriae nimium addictos fuiſſe, et reliquarum rerum ſtudium negligentes ignoraſſe, et vitam in otio et ſumptuoſo luxu tranſegiſſe audio. Sed referre ſingula prolixum foret, iſtud vero unum ſupremum eorum luxum teſtatur. Equi eis inſtituti erant, ut inter epulas ad tibiarum numeros ſaltarent. Quod cum ſcirent Crotoniatae, et bellum adverſus eos gererent, tubam et omnem vehementiorem et adhortatorium ad arma ſonum ſilere juſſerunt: tibiam vero et tibicines ſecum in acie adductos, cum jam intra ſagittae ictum ab hoſte abeſſent, numeros ſaltationi aptos canere praeceperunt; quibus auditis, Sybaritarum equi, ſaltationis domeſticae memoria, tanquam in mediis verſarentur conviviis, excuſſis ſeſſoribus, ſaltare et tripudiare coeperunt, et confuſo Sybaritarum ordine, ſtragis et cladis cauſa ſuis fuerunt dominis.

CAP. XXIV.

De Lycoſpadibus equis.

DE equis illis, quos lycoſpades nominant, ſupra etiam dixi; et nunc, quae inſuper audivi, addam. Roſtrum habent, breve, bene compactum, et ſimum. Quin et Graecorum hominum cum ſtudioſi eſſe dicuntur, tum de hujuſcemodi hominum genere mirificam notionem habere, ut naturali quodam ſenſu ad eos amandos afficiantur; neque enim accedentibus, et palpantibus, aut cava manu applaudentibus ſe offenduntur, neque reſiliunt; ſed, tanquam conſtricti tenerentur, totum diem cum iis traducunt, atque

ΚΕΦ. κγ´.

Περὶ τῆς τῶν Ἵππων εὐμαθείας, τῶν παρὰ Συβαρίταις πρὸς αὐλὸν ὀρχεῖσθαι δεδιδαγμένων.

Ἵππου δὲ ἄρα καὶ τὸ εὐμαθὲς ἴδιον ἦν, καὶ τούτου μαρτύριον ἐκεῖνο. Συβαρίτας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ τρυφῆς ἀκούω ποιήσασθαι φροντίδα ὑπερβάλλουσαν, καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἔργων τε καὶ σπουδασμάτων ἀμαθῶς ἔχειν, ταῦτα δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον διάγειν ῥᾳστωνεύοντας ἐν ἀργίᾳ καὶ πολυτελείᾳ. Περιηγεῖσθαι μὲν οὖν ἕκαστα τῶν ἐν Συβάρει μακρὸν ἂν εἴη νῦν, ἐκεῖνο δ᾽ οὖν ὁμολογεῖ τρυφὴν ἄμαχον. Δεδιδαγμένοι ἦσαν αὐτοῖς ἵπποι παρὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν ὀρχεῖσθαι πρὸς αὐλὸν τῷ ῥυθμῷ. Τοῦτο οὖν εἰδότες οἱ Κροτωνιάται ἐπολέμουν αὐτοῖς, σάλπιγγα μὲν καὶ ἦχον σύντονον, καὶ παρακλητικὸν εἰς ὅπλα καλεσίγασαν· αὐλοὺς δὲ καὶ αὐλητὰς παραλαβόντες, ἐπεὶ ὁμοῦ ἦσαν, καὶ τόξευμα ἐξικνεῖτο ἤδη, ἐνέδοσαν ἐκεῖνοι τὸ μέλος τὸ ὀρχηστικόν· ὅπερ οὖν ἀκούσαντες οἱ τῶν Συβαριτῶν ἵπποι, κατὰ τὴν οἴκοι μνήμην, ὡς ἐν μέσοις ὄντες τοῖς συμποσίοις (ἀπεσείσαντο μὲν τοὺς ἀναβάτας, ἐσκίρτων δὲ καὶ ἐχόρευον, καὶ τῇ γε ἄλλῃ τὴν τάξιν συνέχεαν, καὶ τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο.

ΚΕΦ. κδ´.

Περὶ τῶν ἵππων τῶν καλουμένων Λυκοσπάδων.

Ὑπὲρ τῶν ἵππων τῶν καλουμένων λυκοσπάδων εἶπον καὶ ἀνωτέρω, καὶ νῦν εἰρήσεται, ὅσα προσακήκοα ἴδια. Τὴν ὄψιν ἔχουσι συνεστραμμένην καὶ βραχεῖαν, ἔτι δὲ σιμήν. Λέγουσι δὲ αὐτὰς εἶναι καὶ φιλέλληνας, καὶ ἔχειν τοῦ γένους τοῦδε σύνεσίν τινα ἀπόῤῥητον, καὶ συμφυῆ πρὸς αὐτοὺς ἀποσώζειν φιλίαν· καὶ προσιόντων τε, καὶ ἐπαφωμένων, καὶ κοίλῃ τῇ χειρί πως ἐπικροτούντων μὴ ἄχθεσθαι, μηδὲ ἀποσκιρτᾶν· καὶ συνδιημερεύειν μὲν αὐτοὺς, ὥσπερ οὖν δεδεμένους, καθευδόντων δὲ, καθεύ-

que somnum prope eosdem capiunt. Sin ad ipsos barbarus accedit, quemadmodum ex vestigiis sagaciter odorantes canes feras percipiunt, sic eum equi illi cognoscunt, et clamorem tollunt, et, tanquam sane feram bestiam extimescentes, dant se in fugam. Iam porro iis, ad quos adsueverunt, et pabulum objicientibus mirifice oblectantur, maxime vero aurigis formosi videri student: quod quidem ipsum, cum natant, ostendunt; tum enim in aquam lacus, maris, aut fontis bene penitus procedunt, ut et nitidum os efficiant, et ne sordidum quippiam ex praesepi, aut de via, illitum deformet nitorem. Quin et odorati unguenti suavitatem, sicut puella, in amore et deliciis habere existimantur hoc genus; quanquam Homerus equos omnes natura unguentis delectari testatur, cum canit:

Auriga egregio privati, saepius illis
Qui solitus liquido fuerat perfundere olivo
Cervicem atque jubas ablutis flumine puro.

Quin et Simonides, canens ex diversis bestiis natas et conformatas esse mulieres, nonnullis earum ornatus et unguentorum studium ex equorum natura innatum esse scribit his versibus:

At delicatus mulier quam genuit equus,
Labore abhorret et operibus servilibus;
Nec attigisse vellet aut cribrum, aut molam,
Non expurgare et verrere scopis domum,
Non juxta furnum, ne trahat fuliginis
Quidquam, sedere; sponte non sua virum,
Coacta sed amat; corpus in die suum
Bis terve lavat, et ungitur, pectit comas,
Alitque, et ornat se superba floribus.

Talis

δειν πλησίον. Ἐὰν δὲ προσέλθῃ βάρβαρος, ὥσπερ οὖν αἱ ῥινηλατοῦσαι κύνες ἐκ τῶν ἰχνῶν συνιᾶσι τὰ θηρία ἐκεῖνα, οὕτω τοι ϗ αἱ ἵπποι γινώσκουσι τὸ γένος, ϗ χρεμετίζουσι, ϗ φεύγουσιν οἷα δήπου δεδοικυῖαι θηρίον. Τοῖς μὲν οὖν συνήθεσι, ϗ χιλὸν ἐμβάλλουσι, ϗ τὴν ἄλλην κομιδὴν προσφέρουσι πάνυ ἥδονται, ϗ βούλονται ὡραῖαι φαίνεσθαι, ϗ ἔτι ϗ μᾶλλον τοῖς ἑαυτῶν ἡνιόχοις· ϗ τὸ μαρτύριον, ὅταν νήχωνται, ἐνδοτέρω προχωροῦσιν ἢ τῆς λίμνης, ἢ τῆς θαλάττης, ἢ τῆς κρήνης, ϗ τὸ πρόσωπον φαιδρύνειν βουλόμεναι, ἵνα μή τι ἄμορφον ἢ ἀκαλλὲς ἐκ τῆς φάτνης, ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦ προσπεσὸν, εἶτα ἐπιθολώσῃ τὸ κάλλος. Λυκοσπάδι δὲ ἄρα ἵππῳ καὶ ἀλοιφαὶ εὐώδεις, ὡς νύμφῃ, φίλαι, ϗ μύρων ὀσμή· ϗ Ὅμηρος δὲ τὸ φιληδεῖν ἵππους χρίσμασι φύσει πάντας ὁμολογεῖ λέγων·

Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου· ὅς σφῶϊ μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.

Καὶ ὁ Σιμωνίδης δὲ, ἐκ παντοδαπῶν θηρίων λέγων τὰς γυναῖκας γενέσθαι τε ϗ διαπλασθῆναι, φησὶν ἐνίαις ἐκ τῶν ἵππων τό,τε φιλόκοσμον ϗ φιλόμυρον συντεχθῆναι κατ᾽ ἐκείνους φύσει· ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Τήν δ᾽ ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ᾽ ἐγείνατο,
Ἣ δοῦλ᾽ ἔργα ϗ ἄτην περιτρέπει·
Κοὔτ᾽ ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
Ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἰπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
Ἵζοιτ᾽· ἀνάγκῃ δ᾽ ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρας ἀπὸ ῥύπον
Δὶς, ἄλλοτε τρὶς, ϗ μύροις ἀλείφεται.
Ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.

Talis quidem uxor praebet ſe ſpectaculum
Aliis jucundum, ſed viro nocet ſuo;
Niſi ille fuerit aut rex, aut vir praepotens,
Hujuſmodi uxor oblectare quem queat.

C A P. XXV.

Quemadmodum Perſae Equos, quibus in bello utuntur, audaces efficiunt.

HAEC etiam equorum propria ſunt. Eos ad aeris ſonitum et ſtrepitum adſuefaciunt Perſae, ne armorum in bello fremitum, et gladiorum ad clypeos reſonantium crepitum extimeſcant; armataque cadaverum ſimulachra paleis farta eis ſubjiciunt, ut caeſorum calcationem in bello ferre conſueſcant, et ne rerum terribilium metu affecti ad rem militarem, cum neceſſitas poſtulat, inutiles ſint. Non latuit vero Homerum neque hoc, ut ipſe oſtendit. Quod igitur occiſus ſit Rheſus Thrax, et cum eo ſocii, audivimus in Iliade a pueris; quae vero audivimus, haec ſunt: Diomedes quidem Thraces jugulat; Vlyſſes vero interfectos pedibus ſubtrahit, ne in cadavera incurrentes Thraces equi, qui nuper advenerant, formidine perterrerentur, atque ad haec ipſa inſueti, ut per formidoloſa quaedam ingredientes, praecipiti effrenatione efferrentur. Equi autem artem, quam didicerunt, nunquam oblivioni dant; adeo ad diſcendum dociles ſunt res utiles quaſvis. Iidem quomodo, et quantopere homines ament, in praecedentibus explicavi.

C A P.

Καλὸν μὲν ἦν θέημα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ᾽ ἔχοντι γίνεται κακόν·
Ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

ΚΕΦ. κέ.

Πῶς τοὺς Ἵππους τοὺς πολεμικοὺς Πέρσαι ἀδεεῖς ἐργάζονται.

Ἴδια δὲ ἵππων ϗ ἐκεῖνα δήπου. Οἱ Πέρσαι, ἵνα μὴ ὦσιν αὐτοῖς οἱ ἵπποι καταπλῆγες, ψόφοις αὐτοὺς ϗ ἤχοις χαλκοῖς προσεθίζουσι, ϗ κωμῳδοῦσιν, ὡς μή ποτε ἐν τῷ πολέμῳ δείσωσι τοὺς τῶν πανοπλιῶν ἀράβους, ϗ τῶν ξιφῶν τὸν πρὸς τὰς ἀσπίδας δοῦπον· εἴδωλά τε νεκρῶν δὴ σεσαγμένα ἀχύροις ὑποβάλλουσιν αὐτοῖς, ἵνα προσεθισθῶσι νεκροὺς ἐν τῷ πολέμῳ πατεῖν, ϗ μὴ δεδιότες ὥς τι ἐκπληκτικὸν, εἶτα μέν τοι δυσωπούμενοι ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ὁπλιτικοῖς ἀχρεῖοι ὦσιν. Οὐκ ἐλελήθει δὲ Ὅμηρον οὐδὲ τοῦτο, ὡς αὐτὸς δείκνυσιν. Ὅτι γοῦν ἀνῃρέθη μὲν ὁ Θρᾷξ Ῥῆσος, σὺν αὐτῷ δὲ ϗ οἱ ἑταῖροι, οὓς ἀκούομεν ἐν Ἰλιάδι ἐκ παίδων· ἃ δὲ ἀκούομεν, ταῦτά ἐστιν· Ἀποσφάττει μὲν ὁ τοῦ Τυδέως τοὺς Θρᾷκας· ὁ δὲ τοῦ Λαέρτου τοὺς ἀνῃρημένους ὑπάγει τῶν ποδῶν, ἵνα μή ποτε νεήλυδες ὄντες οἱ Θρᾷκες ἵπποι, εἶτα μέντοι ἐκπλήττωνται τοῖς νεκροῖς ἐμπαλαττόμενοι, ϗ ἀήθως κατ᾽ αὐτῶν, ὥς τινων φοβερῶν βαίνοντες, ἀποσκιρτῶσιν. Οἱ δὲ ἅπαξ μαθόντες, οὐκ ἂν αὐτοὺς λάβοι τοῦ μαθήματος λήθη· οὕτως εἰσὶν ἀγαθοὶ μαθεῖν ὁτιοῦν τῶν λυσιτελῶν οἱ ἵπποι. Φιλεῖν δὲ οἷοί ποτέ εἰσι, ϗ εἰς ὅσον, ἐμοὶ μὲν εἴρηται ἐν λόγοις τοῖς ἄνω.

CAP. XXVI.

Quemadmodum in gelidis locis Oves fellis expertes ſunt.

In regionibus perfrigidis, cum nive et hieme vehementi anni tempus infeſtum eſt, fellis expers eſt ovillum pecus; intra enim ovilia compulſum novo pabulo non utitur; deinde, ineunte vere, cum ad paſtiones proficiſcitur, felle impletur. Hoc autem Scythicis ovibus uſu maxime evenire ſolere aiunt.

CAP. XXVII.

De hominibus in Africa, qui Pſylli dicuntur.

Agatharchides dicit in Africa nationem eſſe, Pſyllos nuncupatam; et nihil quidem quoad vivendi rationem a reliquis hominibus differre, veruntamen cum aliis nationibus peregrinum eorum corpus comparatum admirationem habere: non enim venenatas beſtias, quae vel ictu vel morſu venenum relinquunt, eis quippiam nocere poſſe; neque aut ſerpentis morſu, aut phalangiorum mortiferis vulneribus, ut ceteros homines, affici; neque ſcorpiorum aculeis laedi ſolere. Cum enim venenatum quiddam ad eos acceſſerit, et vel eorum corpus attigerit, vel aliquem odorem exhauſerit, veluti ſoporiferam bibiſſet potionem, ſtupore adfectum ac ſenſu privatum ſopitur; et tamdiu debilitatur, quoad ab eo Pſyllus receſſerit. Porro natos ſibi infantes quomodo, germani an ſpurii ſint, experiantur, ſerpentibus admotis, ut auri puritatem igne explorant aurifabri, ſupra narravi.

CAP.

ΚΕΦ. κϛʹ.

Πῶς ἐν τοῖς κρυμώδεσι χωρίοις τὰ Πρόβατα ἄχολά ἐστι.

ΕΝ τοῖς κρυμώδεσι τόποις τὰ πρόβατα, τῆς χιόνος ἐπιῤῥεούσης, καὶ τοῦ κρύους ἐνακμάζοντος, ἄχολά ἐστι· καθειργμένα δ' ἄρα, καὶ τοῦ χιλοῦ τοῦ νέου μὴ μεταλαμβάνοντα, εἶτα μὲν τοιαῦτα εὑρίσκεται· ὑπαρχομένου δὲ τοῦ ἦρος, καὶ προϊόντα ἐπὶ τὰς νομὰς, τῆς χολῆς ὑποπίμπλαται. Τοῦτο δὲ ἄρα ἔτι καὶ μᾶλλον φιλεῖ παρακολουθεῖν τοῖς Σκυθικοῖς προβάτοις, φασί.

ΚΕΦ. κζʹ.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Λιβύῃ ἀνθρώπων, τῶν καλουμένων Ψύλλων.

ΑΓαθαρχίδης φησὶν εἶναι γένος ἐν τῇ Λιβύῃ τινῶν ἀνθρώπων, καὶ μέν τοι καὶ καλεῖσθαι αὐτοὺς Ψύλλους· καὶ ὅσα μὲν κατὰ τὸν ἄλλον βίον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων διαφέρειν οὐδὲ ἓν, τὸ δὲ σῶμα ἔχειν ξένον τε καὶ παράδοξον ὡς πρὸς τοὺς ἑτεροφύλους ἀντικρινόμενον· τὰ γάρ τοι ζῶα τὰ δακετὰ, καὶ τὰ ἐγχρίπτοντα πάμπολλα ὄντα, μηδὲν αὐτοὺς μόνους ἀδικεῖν· οὔτε γοῦν ὄφεως δακόντος ἐπαΐουσιν, οὔτε φαλαγγίου νύξαντος, ὡς τοὺς ἄλλους, εἰς θάνατον· οὔτε μὴν σκορπίου κέντρον ἀπερείσαντος. Ἐπὰν δὲ ἄρα τούτων προσπελάσῃ τι ἅμα καὶ παραψαύσῃ τοῦ σώματος, καὶ ἅμα τι καὶ ὀσμῆς τῆς ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ, ὥσπεροῦν φαρμάκου γευσάμενοι ὑπνοποιοῦ, κάρωσίν τινα ἑλκτικὴν εἰς ἀναισθησίαν ἐμποιοῦντος, ἐξασθενεῖ καὶ παρεῖται, ἔστ' ἂν παραδράμῃ ἄνθρωπος ἐντός. Ὅπως δὲ ἐλέγχωσι τὰ ἑαυτῶν βρέφη, εἴτε ἐστὶ γνήσια, εἴτε καὶ νόθα, ἐν τοῖς ἑρπετοῖς βασανίζοντες, ὡς ἐν τῷ πυρὶ τὸν χρυσὸν οἱ βάναυσοι χρυσουργοὶ, ἀνωτέρω εἶπον.

CAP. XXVIII.

Psylli quomodo morsis opem ferant.

CALLIAS libro decimo historiae, quam conscripsit De Syracusano Agathocle, cerastas inquit pestiferum morsum infligere solere, et bestias ratione carentes, et homines interficere; nisi Libycus vir, natione Psyllus, ad curandum accesserit. Hic sane sive evocatus, sive fortuito advenerit, et plagam adhuc tolerabiliter dolentem viderit, solam salivam ictui morsuive inspuens dolorem mitigat, et perstringit. Sin percussum offenderit aegerrime dolentem, intra dentes permultam aquam haurit, et os suum primo ex ea colluit, post vero eam in poculum injectam vulneratro exsorbendam tradit. Quod si veneni acerbitas acrius invalescit, hic aegrotanti nudo nudus accumbit, et proprio suo corpore morbi vim frangit, et malo hominem liberat. Hoc autem ita se habere idoneus testis etiam Nicander Colophonius fuerit, cujus versus adscribam:

Audivi Libycos Psyllos, quos aspera Syrtis
Serpentumque ferax patria alit populos,
Non ictu inflictum diro, morsuve venenum
Laedere; quin laesis ferre et opem reliquis,
Non vi radicum, proprio sed corpore juncto:

Et quae sequuntur.

ΚΕΦ. κή.

Πῶς ἐπαμύνουσιν οἱ Ψύλλοι τοῖς δηχθεῖσι.

Καλλίας ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Περὶ τὸν Συρακούσιον Ἀγαθοκλέα λόγων φησὶ τοὺς κεράστας ὄφεις δεινοὺς εἶναι τὸ δῆγμα· ἀναιρεῖν γὰρ καὶ ζῶα ἄλογα, καὶ ἀνθρώπους, εἰ μὴ παρείη Λίβυς ἀνὴρ, Ψύλλος ὢν τὸ γένος. Οὗτος γοῦν ἐάν τε κλητὸς ἀφίκηται, ἐάν τε καὶ παρῇ κατὰ τύχην, καὶ θεάσηται πράως ἔτι ἀλγοῦντα τὴν πληγὴν, ἢ τὸ δῆγμα, μόνον προσπτύσας εἶτα μέντοι τὴν ὀδύνην ἐπράϋνε, καὶ κατεγοήτευσε τὸ δεινὸν τῷ σιάλῳ. Ἐὰν δὲ εὕρῃ δυσανασχετοῦντα, καὶ ἀτλήτως φέροντα, ὕδωρ ἀθρόον σπάσας εἴσω τῶν ὀδόντων, καὶ χρησάμενος αὐτῷ τοῦ στόματος κλύσματι, εἶτα τοῦτο εἰς κύλικα ἐμβαλὼν δίδωσι ῥοφῆσαι τῷ τρωθέντι. Ἐὰν δὲ περαιτέρω καὶ τοῦδε τοῦ φαρμάκου κατισχύῃ τὸ δεινὸν, ὅδε τῷ νοσοῦντι παρακλίνεται γυμνῷ γυμνὸς, καὶ τοῦ χρωτὸς οἱ τοῦ ἰδίου προσανατρίψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμφυῆ, εἶτα μέντοι τοῦ κακοῦ πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον ἐξάντην. Ἀπόχρη δὲ ἄρα ὑπὲρ τούτου εἴη ἂν μάρτυς καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος λέγων·

Ἔκλυον ὡς Λίβυες, Ψύλλων γένος, οὔτέ τι θηρῶν
Αὐτοὶ κάμνουσι μυδαλέαισι τυπαῖς,
Οὓς Σύρτις βόσκει θηροτρόφος· εὖ δὲ καὶ ἄλλοις
Ἀνδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
Οὐ ῥίζαις ἔρδοντες, ἑοῦ δ᾽ ἀπὸ σύγχροα γύων.

Καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις.

CAP. XXIX.

De bigeneribus et insititiis vel biformibus Animalibus.

EMPEDOCLES physicus De animalium proprietate scribens, auctor est nasci quaedam bigenera, in unum scilicet corpus natura duplici coalita. Ea autem, quae canit, haec sunt:

Multa genus duplex referunt animalia membris,
Pectore vel capite, aut alio; sicut videatur
Ante viri retroque bovis forma, aut vice versa:
In pecore humanae quondam vestigia formae
Insunt, et pecoris humano in corpore contra.

CAP. XXX.

De Capris in Lycia.

CALLISTHENES Olynthius capras scribit in Lycia tonderi, ut ubique locorum oves; sunt enim densissimo et prolixissimo hirsutae pilo, ut ab iis cincinni, et capillorum quasi capreoli, implexi ab eis dependere videantur; ex eisdemque navium fabri rudentes contexunt.

CAP. XXXI.

De Cynamolgis Indiae populo, et Canibus apud eosdem.

IN libris, quos Cnidius Ctesias De rebus Indicis conscripsit, Cynamolgorum gentem ait canes permultos, magnitudine Hyrcanis canibus pares, alere solere. Quamobrem vero sit haec natio tam canum studiosa, causam idem adfert. Cum ab aestivo solstitio ad mediam hiemem, tanquam apum examina, aut concitata

ΚΕΦ. κθ΄.

Περὶ διφυῶν ϗ Συγκεκραμένων Ζώων.

ΕΜπεδοκλῆς ὁ φυσικός φησι Περὶ ζώων ἰδιότητος λέγων ϗ ἐκεῖνος δήπου, γίνεσθαί τινα συμφυῆ ϗ κράσει μορφῆς μὲν διάφορα, ἑνώσει δὲ σώματος συμπλακέντα. Ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα, ϗ ἀμφίστερνα φύεσθαι,
Βουγενῆ, ἀνδρόπρωρα, τὰ δ᾽ ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν
Ἀνδροφυῆ βούκρανα· μεμιγμένα τῇ μὲν ὑπ᾽ ἀνδρῶν
Τῇ δὲ γυναικοφυῆ σκιεροῖς ἠσκημένα γυίοις.

ΚΕΦ. λ΄.

Περὶ τῶν ἐν Λυκίᾳ Αἰγῶν.

ΕΝ Λυκίᾳ λέγει Καλλισθένης ὁ Ὀλύνθιος κείρεσθαι ϗ τὰς αἶγας, ὥσπερ οὖν πανταχῇ τὰ πρόβατα· γίνεσθαι γὰρ δασυτάτας ϗ εὔτριχας δεινῶς τὰς αἶγας, ὡς εἰπεῖν βοστρύχους, ὥς τινας ἕλικας κόμης, ἐξηρτῆσθαι αὐτῶν· ϗ μέντοι ϗ τοὺς τεχνίτας τῆς τῶν νεῶν ἐργασίας καταχρῆσθαι αὐταῖς τὰς σειρὰς συμπλέκοντας, ὡς ϗ τοὺς κάλως ἄλλοι.

ΚΕΦ. λα΄.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Κυναμολγῶν καλουμένων, ϗ τῶν παρ᾽ αὐτοῖς Κυνῶν.

ΛΕγει δὲ ἄρα Κτησίας ἐν Λόγοις Ἰνδικοῖς τοὺς καλουμένους Κυναμολγοὺς τρέφειν κύνας πολλοὺς, κατὰ τοὺς Ὑρκανοὺς τὸ μέγεθος. Καὶ εἶναί γε ἰσχυρῶς κυνοτρόφους, ϗ τὰς αἰτίας ὁ Κνίδιος ἐκείνας λέγει. Ἀπὸ τῶν θερινῶν τροπῶν εἰς μεσοῦντα χειμῶνα ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς ἀγέλαι βοῶν, οἱονεὶ με-

citata vefparum vis, fic armenta numero ampliora boum ferorum eos cornibus vehementer incitata appetant; hi non aliter haec retundere valentes canes, quos magna cura aluerunt, in ipfos immittunt, qui facile boves debellant et interimunt. Deinde ante commemorati homines, quas efculentas carnes exiftimant, fibi auferunt; reliquas canibus impertiunt, libenterque communicant, tanquam pro accepto beneficio grati. Reliquo anni tempore, cum non amplius eo boves accedunt, ad venandas alias feras fecum ducunt. Idcircoque Cynamolgi appellantur, quod a canibus lac exprimunt mulctra; tum vero fic idipfum, quemadmodum nos vel ovillum, vel caprinum, bibunt.

C A P. XXXII.

De Ovibus in Cio, et Cafeo e fpinis.

Aeschylides in libris De re ruftica in Cio infula prodit agricolas fingulos oves poffidere paucas, eo quod folum perquam macrum fit, et pafcua non habeat; itaque eos ovibus cytifum, folia fici et oleae decidua objicere, et paleas leguminum variorum, quibus illae in pabulo acquiefcant. Sed fpinas etiam quafdam ab eis feri ait, e quibus quod emanarit lac coagulari, et in optimum cafeum converti, quem Cynthium nominant; ejufque talentum venire drachmis [centum] et nonaginta. Addit et agnos hujus infulae egregios haberi, et majore quam ceteros pretio vendi.

λιττῶν σμῆνος, ἢ σφηκία κεκινημένη, πλῆθος ἀριθμοῦ κρείττους
οἱ βόες, εἰσὶ δὲ ἄγριοι ϗ ὑβρισαί, ϗ εἰς κέρας θυμοῦνται δει-
νῶς· οὔκουν ἔχοντες αὐτοὺς ἀνασέλλειν ἑτέρως οἵδε, τοὺς τρο-
φίμους αὐτῶν κύνας ἐπ' αὐτοὺς ἀφιᾶσιν, ἐς τοῦτο ἀεὶ τρεφο-
μένους, οἵπερ οὖν καταγωνίζονταί τε ϗ διαφθείρουσιν αὐτοὺς ἐᾶσα-
Εἶτα τῶν μὲν κρεῶν τὰ δοκοῦντά σφισιν εἰς ἐδωδὴν ἐπιτήδεια
ἐξαιροῦσι· τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς κυσὶν ἀποκρίνουσι, ϗ μάλα γε
ἀσμένως κοινωνοῦντες αὐτοῖς, ὥσπερ οὖν εὐεργέταις ἀπαρχόμε-
νοι. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ, καθ' ἣν οὐκ ἔτι φοιτῶσιν οἱ βόες,
συνθήρους αὐτοὺς ἐπὶ τοῖς ζώοις τοῖς ἄλλοις ἔχουσιν. Καὶ τῶν
θηλειῶν ἀμέλγουσι τὸ γάλα, ϗ ἐκ τούτου κέκληνται· πίνουσι
γὰρ αὐτὸ, ὥσπερ οὖν ἡμεῖς τὸ τῶν οἰῶν τε, ϗ τῶν αἰγῶν.

Κ Ε Φ. λβ'.

Περὶ τῶν ἐν Κίῳ Προβάτων, ϗ τοῦ ἐξ ἀκανθῶν Τυροῦ.

ΑΙσχυλίδης ἐν τοῖς Περὶ γεωργίας κατὰ τὴν Κίων γῆν
πρόβατα γίνεσθαι ὀλίγα ἑκάσῳ τῶν γεωργῶν φησι· τὸ
δὲ αἴτιον, λεπτόγεών τε εἶναι τὴν Κίον ἰσχυρῶς, ϗ νομὰς οὐκ
ἔχειν· κύτισον δὲ ϗ θρία ἐμβάλλειν, ϗ τῆς ἐλαίας τὰ ῥεύ-
σαντα φύλλα, ϗ μέντοι ϗ τῶν ὀσπρίων ἄχυρα ποικίλα τε ϗ
ποικίλων ἐκείνοις ἀγαθὰ εἶναι ταῦτα δεῖπνον. Παρασπεί-
ρειν δὲ ϗ ἀκάνθας, γίνεσθαι δὲ ἐξ αὐτῶν γάλα, ϗ τοῦτο τρε-
φόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλισον, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν Κύν-
θιον, ὁ αὐτὸς λέγει· ϗ μέντοι ϗ τὸ τάλαντον αὐτοῦ πιπράσ-
κεσθαι δραχμῶν ϗ ἐννενήκοντα. Γίνεσθαι δὲ ϗ ἄρνας τὴν ὥ-
ραν διαπρεπεῖς, ϗ πιπράσκεσθαι οὐ κατὰ τοὺς ἑτέρους, ἀλλὰ ϗ
σοβαρωτέρᾳ τῇ τιμῇ.

CAP. XXXIII.

De Vaccis Phoeniciae, et de Bobus et Capris Libycis; item de Bobus Leuctricis.

PHOENICUM libri teſtantur indigenas vaccas ea eſſe magnitudine, ut vel proceriſſimi paſtores, cum mulgent, ſtare, aut etiam in ſcabellum adſcendere habeant neceſſe, ubera ut poſſint pertingere. In Libya Indis finitima retroverſus paſcentium boum eſſe armenta auditione accepi; cujus rei cauſa eſt, quod non rite collocata a natura ante oculos cornua habent, et quae ante pedes ſunt, videre non queant; ex quo fit, ut ingreſſionem ad caudam retorquentes herbam depaſcantur. Ariſtoteles ait Leuctricorum boum cornua atque aures ex una ſtirpe cognata et ſimul contexta eſſe. Idem auctor eſt, in loco quodam Libyae caprarum ubera a pectore dependere; et apud Budianos Cariſci accolas albam ovem nullam naſci, ſed nigras omnes eſſe.

CAP. XXXIV.

De Capris Sardiniae.

SARDINIAM pecudum optimam eſſe parentem Nymphodorus ſcribit: capraſque procreare, quarum pellibus pro veſtimentis indigenae utantur; tamque mirifica naturae vi eſſe, ut hiberno tempore calefaciant, aeſtivo refrigerent; ſimulque in iis ipſis pellibus cubiti magnitudine pilos innaſci: atque ei, qui iis indutus fuerit, ſi commodum videatur, cum eſt frigida tempeſtas, pilos ad corpus convertit, ut ab iis caleſcat; cum autem eſt aeſtas, invertit, ne calore vexetur.

CAP.

ΚΕΦ. λγ´.

Περὶ τῶν ἐν Φοινίκῃ Βοῶν, καὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Βοῶν καὶ Προβάτων· ἔτι δὲ καὶ τῶν ἐν Λεύκτροις Βοῶν.

Φοίνικες λέγουσι λόγοι τὰς βοῦς τὰς ἐπιχωρίους τοσαύτας εἶναι τὸ μέγεθος, ὡς ἑστάναι τοὺς ἀμέλγοντας ὄντας μεγίστους, ἢ δεῖσθαι θρανίου, ἵνα ἀναβάντες ἐφίκωνται τῶν μαζῶν. Λιβύων δὲ ἄρα τῶν γειτνιώντων Ἰνδοῖς ὀπισθονόμων βοῶν ἀγέλας εἶναί τινας ἀκούω· τὸ δὲ αἴτιον, ἡ φύσις ὡς ἐξήμαρτε τὸ πρῶτον, ἢ ὠλιγώρησεν, ἐπεὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἐστι τὰ κέρατα, καὶ ὁρᾷν οὐκ ἐᾷ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν· ἡ δὲ εἰς οὐρὰν ἐπανάγει τὴν βάδισιν αὐτοῖς, εἶτα ἐπικύπτοντες κείρουσι τὴν πόαν. Ἀριστοτέλης γε μήν φησι τῶν βοῶν τῶν ἐν Λεύκτροις ἐκπεφυκέναι τὰ κέρατα καὶ τὰ ὦτα, ἔκφυσιν τὴν αὐτὴν, καὶ εἶναι συνυφασμένα. Ὁ δὲ αὐτὸς ἐν χώρῳ τινὶ Λιβύων τὰς αἶγας τοῦ στήθους φησὶ τοὺς μαζοὺς ἔχειν ἀπηρτημένους. Εἴη δ᾽ ἂν τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου καὶ ταῦτα, ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκαρίσκον Βουδιανοῖς οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαί φησι πρόβατον λευκὸν, ἀλλὰ μέλανα πάντα.

ΚΕΦ. λδ´.

Περὶ τῶν ἐν Σαρδοῖ Αἰγῶν.

Νυμφόδωρος λέγει τὴν Σάρδον εἶναι θρεμμάτων μητέρα ἀγαθήν. Θαυμάσαι δὲ ἄξιον τίκτει ζῶον τὰς αἶγας αὕτη· τὰς γάρ τοι δορὰς τοῖς ἐπιχωρίοις ἠσθῆσθαι, καὶ εἶναι ταῦτα σκέπην· καὶ διὰ χειμῶνος μὲν ἀλεαίνειν, ψύχειν δὲ ἐν τῷ θέρει, φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ· συμπεφυκέναι δὲ ἄρα ταῖς δοραῖς καὶ πήχεως τὴν τρίχα· τοῦ φορήματος δὲ ἄρα τούτου ἔοικε χρῆναι διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ τὰς τρίχας ἐς τὸν χρῶτα ἀποστρέφειν, διὰ τοῦ θέρους δὲ ἔξω· εἰ μέλλοι ὁ ἠσθημένος διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ θάλπεσθαι, διὰ δὲ τοῦ θέρους μὴ ἀποπνίγεσθαι.

CAP. XXXV.

De Capris in Coytha Indiae vico.

CVR filentio praeterirem Orthagoram? Is in libris, quos confcripfit De rebus Indicis, inquit in Coytha, vico fic nuncupato ab indigenis, pifces aridos capris in ftabulis comedendos objici.

CAP. XXXVI.

De Elephantorum cum Suibus diffidio.

ELEPHANTVM a fuillo timere pecore jam dixi: nunc explicare placet, quod ad Megaram accidit. Cum ab Antipatro Megarenfes circumfederentur, acerrimeque Macedones incumberent, primo in fues pice liquida oblitos incendium Megarei excitarunt, deinde fic incenfos in hoftes immiferunt. Ii itaque furore inflammati, cum in elephantorum agmina incurrerunt, tum clamantes, nempe igni flagrantes, quafi quibufdam furiis elephantos incitarunt, et graviter perturbarunt. Itaque nullum neque ordinem tenebant, neque amplius, quamvis a primo aetatis tempore domiti fuiffent, manfuefacti erant; five quod fua quadam natura a fuibus abhorreant, five etiam quia horum abfonum vocis acumen perhorreant. Cujus rei non ignari educatores generis elephantini una cum fuibus pullos alunt, ex confuetudine eos ut minus horreant.

CAP. XXXVII.

De Indicorum Pfyllorum jumentis, et pecoribus, et reliquis animalibus, eorumque magnitudine; quodque Sues in India non nafcantur, et deteftabiles habeantur.

APVD Indos Pfyllos (nam funt etiam alteri Africi) arietibus non majores equi gignuntur; itemque oves, quae magnitudine

Κ Ε Φ. λέ.

Περὶ τῶν ἐν Κωύθᾳ τῇ κώμῃ Αἰγῶν.

ΤΙ δαὶ Ὀρθαγόραν μνήμης ἄμοιρον ἐάσομεν; ὅσπερ οὖν ἐν Ἰνδοῖς λόγοις φησί. Κώϋθα μὲν, οὗτος εἶναί φησι κώμην τόδε ὄνομα λαχοῦσαν, ταῖς δὲ αἰξὶ ταῖς ἐπιχωρίοις ἔνδον ἐν τοῖς σηκοῖς παραβάλλειν τοὺς νομέας ἰχθῦς ξηροὺς χιλόν.

Κ Ε Φ λϛ΄.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων πρὸς τὰς Σῦς ἀπεχθείας.

ΟΤΙ δέδοικεν ἐλέφας ὗν ἀνωτέρω εἶπον· τὸ δὲ ἐν Μεγάροις γενόμενον, Μεγαρέων ὑπ' Ἀντιπάτρου πολιορκουμένων, ἐθέλω εἰπεῖν, καὶ μέντοι εἰρησόμενον τοῦτό ἐστι. Τῶν Μακεδόνων βιαίως ἐγκειμένων, ὗς πίττῃ χρίσαντες ψυχρᾷ, καὶ ὑποπρήσαντες αὐτὰς, ἀφῆκαν ἐς τοὺς πολεμίους. Ἐμπεσοῦσαι δὲ ἄρα ἐκεῖναι οἰστρημέναι ταῖς τῶν ἐλεφάντων ἴλαις, καὶ βοῶσαι, ἅτε ἐμπιπράμεναι, ἐξέμαινον τοὺς θῆρας, καὶ ἐτάραττον δεινῶς. Οὔτε γοῦν ἔμενον ἐν τάξει, οὔτε ἦσαν ἔτι πρᾶοι, καίτοι καὶ ἐκ νηπίων πεπωλευμένοι· εἴτε φύσει τινὶ οἱ ἐλέφαντες ἰδίᾳ μισοῦντες τὰς ὗς καὶ μυσαττόμενοι, εἴτε καὶ τῆς φωνῆς αὐτῶν τὸ ὀξὺ καὶ ἀπηχὲς πεφρικότες ἐκεῖνοι. Συνειδότες οὖν ἐκ τούτων οἱ πωλοτρόφοι τῶν ἐλεφάντων ὗς παρατρέφουσιν αὐτοῖς, ὡς φασὶν, ἵνα καὶ ἐκ τῆς συνηθείας ἧττον ὀῤῥωδῶσιν αὐτάς.

Κ Ε Φ. λζ΄.

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἰνδικοῖς Ψύλλοις ἵππων τε, καὶ προβάτων, καὶ λοιπῶν ζώων, πηλίκα τὸ μέγεθός εἰσι· καὶ ὅτι παρ' Ἰνδοῖς ὗς οὐ γίνεται, καὶ ὡς βδελύσσονται ἐκείνης κρέα.

ΠΑρά γε τοῖς Ψύλλοις καλουμένοις τῶν Ἰνδῶν (εἰσὶ γὰρ καὶ Λιβύων ἕτεροι) ἵπποι γίνονται τῶν κριῶν οὐ μείζους, καὶ τὰ

tudine agnos non ſuperant; aſini quoque tales naſcuntur, et ſimiliter muli, boves, et quod illic cunque beſtiarum perparvulum eſt. Porro apud Indos nullum ſuem, neque ferum neque cicurem, naſci aiunt; et ſuilli generis uſum Indos deteſtari, et tantopere ab eo veſcendo, quam ab humanis carnibus abhorrere.

CAP. XXXVIII.

De metropoleos Epheſiae Serpentibus, et Cancris earundem hoſtibus.

AD paludem, quae juxta Epheſiam metropolim eſt, aiunt cavernam eſſe ſerpentium plenam maximarum, quae magnum acerbitatis virus habent in mordendo. Hae tametſi ex caverna prodeuntes uſque ad proximam paludem ſerpunt; natando tamen trajicere, ut in oppoſitam ripam exeant, cancrorum, qui eas extenſis forcipibus comprehenſas interficiunt, metu non audent. Conquieſcunt igitur, atque a tranſmittendo ſe ſuſtinent, cancrorum cuſtodias formidantes, et poenarum metum exhorreſcentes: ac niſi mirabili naturae dono paludis ripas cancri incolerent, et tuta illic omnia praeſtarent; dudum peſtiferis ſerpentium morſibus incolae periiſſent.

CAP. XXXIX.

De diverſorum locorum Draconibus et Aſpidibus.

ONESICRITVS Aſtypalaeus duos in India ſcribit dracones fuiſſe, quos Apoſiſares Indus nutriverit, alterum ſex et quadraginta, alterum octoginta cubitorum; eoſdemque Alexandrum, Philippi filium, ardenter videre expetiviſſe. Regnante Philadelpho

πρόβατα ἰδεῖν μικρὰ κατὰ τὰς ἄρνας, καὶ οἱ ὄνοι δὲ τοσοῦτοι γίνονται τὸ μέγεθος, καὶ οἱ ἡμίονοι, καὶ οἱ βοῦς, καὶ πᾶν κτῆνος ἕτερον ὁτιοῦν. Ὗν δὲ ἐν Ἰνδοῖς οὔ φασι γίνεσθαι, οὔτε ἥμερον, οὔτε ἄγριον· μυσάττονται δὲ καὶ ἐσθίειν τοῦδε τοῦ ζώου Ἰνδοί, καὶ οὐκ ἂν γεύσαιντό ποτε ὑείων, ὥσπερ οὐδὲ ἀνθρωπείων οἱ αὐτοί.

ΚΕΦ. λή.

Περὶ τῶν ἐν μητροπόλει τῇ Ἐφεσίᾳ Ὄφεων, καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτοῖς Καρκίνων.

ΕΝ μητροπόλει ἀκούω τῇ Ἐφεσίᾳ λίμνην εἶναι, καὶ πρὸς αὐτῇ σπήλαιον, ἔχει δὲ ἄρα τὸ ἄντρον ὄφεων πλῆθος ἄμαχον, καὶ εἶναι τούτους μεγίστους φασί, καὶ δεινοὺς τὸ δῆγμα. Προϊέναι μὲν οὖν αὐτοὺς τοῦ ἄντρου λόγος ἔχει, ὅσον ἐς τὴν λίμνην ἐξερπύσαι τὴν παρακειμένην, καὶ νήχεσθαι· πειρωμένους δὲ περαιτέρω τοῦ ὕδατος προελθεῖν, οὐ δύνασθαι· μέλλοντας γὰρ ἐπιβαίνειν τῆς γῆς ἐλλοχῶν καρκίνους μεγάλους, οἵπερ οὖν ἀνατείναντες τὰς χηλὰς συλλαμβάνουσιν ἐς πνίγμα αὐτοὺς καὶ ἀναιροῦσι. Δεδοικότες οὖν οἱ ὄφεις τοὺς ἐχθροὺς ἡσυχάζουσι, καὶ εἰς τὴν γῆν αὐτοῖς ἄβατά ἐστι· πεφρίκασι γὰρ τὴν ἐκ τῶν καρκίνων φρουρὰν, καὶ κόλασιν· ἢ πάντως ἂν ἀπολώλασιν οἱ περὶ τὸν χῶρον ἐκ πολλοῦ, εἰ μὴ φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ περιειληφότες οἱ προειρημένοι καρκίνοι τῆς λίμνης τὰ χείλη, καὶ ἀνείργοντες, εἶτα εἰρηναῖα ἀπέφαινον τὰ ἐν τῷ τόπῳ πάντα.

ΚΕΦ. λθ΄.

Περὶ τῶν ἐν διαφόροις τόποις Δρακόντων τε καὶ Ἀσπίδων.

ΟΝησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεὺς λέγει ἐν Ἰνδοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ παιδὸς Φιλίππου γενέσθαι δράκοντας δύο, οὓς Ἀποσεισάρης ὁ Ἰνδὸς ἔτρεφεν, ὧν ὁ μὲν ἦν πηχῶν μ΄ καὶ ρ΄, ὁ δὲ π΄· καί φησιν ἐπιθυμῆσαι δεινῶς Ἀλέξανδρον θεάσασθαι αὐτούς. Λέγουσι δὲ Αἰγυπτίων λόγοι καὶ ἐπὶ τοῦ Φιλ-

ladelpho, duos item ex Aethiopia dracones in Alexandriam deportatos fuiſſe vivos Aegyptiorum libri teſtantur, alterum magnitudine quatuordecim, alterum tredecim cubitorum. Euergetis regis temporibus tres etiam advectos fuiſſe, unum novem, alterum ſeptem cubitorum, tertium magna cura in Aeſculapii templo nutritum fuiſſe aiunt Aegyptii. Atque etiam aſpides quatuor cubitorum magnitudine naſci iidem referunt. Haec ſuper horum animalium peculiari natura, et incrementi eorum magnitudine, adferre volui. Iam qui de Chiorum rebus hiſtoriam conſcripſerunt, ad quandam in ea inſula Pelinnaei montis vallem, proceris arboribus frequentem atque opacam, maxima magnitudine draconem inquiunt procreatum fuiſſe, cujus ſibilum Chii vehementer perhorreſcerent. Magnitudinem autem cum nulli neque agricolae, neque paſtores, accedendo propius conſiderare auderent, ſed ex ſolo ſibilo ingentem quandam et formidoloſam feram beſtiam eſſe ſuſpicarentur, moles ejus tandem mirabili quadam machinatione atque ſolertia cognita fuit. Vento enim vehementiſſimo vallis arbores concuſſae, et violenter colliſi rami ignem conceperunt, et ſimul inde ingens incendium excitatum locum omnem comprehendit, feramque circumdedit; quae cum intercepta elabi non poſſet, ardore flammae conflagravit. Itaque nudato loco, omnia conſpicua facta fuere; et vero Chii metu liberati cum ſpectatum veniſſent, inuſitata magnitudine oſſa, et immane caput offenderunt; ut ex iis, qualis quantuſque vivus ille fuiſſet, conjici poſſet.

CAP. XL.

De ſerpente, qui Seps nuncupatur.

SEPS e genere ſerpentum ex eo magnam admirationem excitat, quod colorem in eorum, quae contingit, ſimilitudinem immutat.

ἀδελφȣ ἐξ Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρȣ πόλιν κομισθῆναι δράκοντας δύο ζῶντας, καὶ τὸν μὲν αὐτῶν πηχῶν ιδ΄, τὸν δὲ ιγ΄. Ἐπί γε μὴν τȣ Εὐεργέτȣ τρεῖς κομισθῆναι, καὶ τὸν μὲν εἶναι πηχῶν θ΄, τὸν δὲ ζ΄, τὸν δὲ τρίτον ἐναπολείπεσθαί γε καὶ τρέφεσθαι ἐν Ἀσκληπιȣ, σὺν πολλῇ τῇ κομιδῇ αὐτȣς οἱ Αἰγύπτιοί φασι. Καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις γίνεσθαι πολλάκις οἱ αὐτοὶ λέγȣσι. Μνήμην δ' ἄρα τȣ́των ἐποιησάμην, τὸ ἴδιον τῶν ζώων ἐπεξελθὼν, καὶ εἰς ὅσον πέφυκε μῆκος προϊέναι, δεῖξαι βȣληθείς. Λέγȣσι γȣν καὶ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίȣ συγγράψαντες ἱστορίας γενέσθαι ἐν τῇ νήσῳ, περὶ τὸ ὄρος τὸ καλȣ́μενον Πελινναῖον, ἐν αὐλῶνί τινι δασεῖ καὶ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγέθει μέγιστον, ȣ̃περ ȣ̃ν καὶ τὸν συριγμὸν ἐπιπεφρίκασιν οἱ τὴν Χῖον κατοικȣ̃ντες. Οὐκȣ̃ν ȣ̓δὲ ἐτόλμων τινὲς ἢ τῶν γεωργȣ́ντων, ἢ τῶν νεμόντων, πλησίον γενόμενοι καταγνῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μονῆς τῆς σύριγγος πελώριόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίστευον· ἐγνώσθη δ' ȣ̃ν, ὅσος ποτὲ τὸ μέγεθος ἦν, δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θαυμαστῇ μηχανῇ, ναὶ μὰ Δία. Σφοδρȣ γὰρ ἀνέμȣ καὶ σκληρȣ̃ προσπεσόντος, ἐτρίφθη πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῷ αὐλῶνι δένδρα, καὶ οἱ κλάδοι βιαίως ἀραττόμενοι τίκτȣσι πῦρ, καὶ αἴρεται μεγίστη φλὸξ, καὶ παραλαμβάνει τὸν πάντα χῶρον, καὶ κυκλȣ̃ται τὸν θῆρα· ὁ δὲ ἀποληφθεὶς, καὶ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, καταπίμπραται. Οὐκȣ̃ν, γυμνωθέντος τȣ τόπȣ, γίνεται κάτοπτα πάντα· καὶ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τȣ δέȣς ἧκον ἐπὶ θέαν, καὶ καταλαμβάνȣσι τὰ ὀστᾶ μεγέθει μέγιστα, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικήν· ὡς ἐκ τȣ́των ἔχειν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκεῖνος ἦν, καὶ ὁποῖος ἔτι περιών.

Κ Ε Φ. μ΄.

Περὶ τȣ ὄφεως ᾧ ὄνομα σήψ.

Ὄφεως ὄνομα σὴψ, καὶ ἔχει θαυμάσαι ἄξιον ἐκεῖνο· τὴν χρόαν ἐκτρέπει τὴν ἑαυτȣ̃, καὶ ἔοικε τοῖς τόποις, καθ' ȣ̃ς

immutat. Ejus imi quatuor dentes cavi ſunt, et tuniculis quibuſdam occultantur; ex iis venenum emittens, celeriter putrefacit, et interimit.

CAP. XLI.

De alatis Scorpiis in India; item de Serpentibus, et Lacertis.

MEGASTHENES in India ſcorpios dicit alatos eoſdemque maximos procreari, et ſimiliter aculeis atque Europaeos pungere; et ibidem ſerpentes gigni volucres, non die ſed noctu infeſtas, quae urinam quoque reddant, cujus contactu animalium partes illico putreſcant. Haec Megaſthenes. Ceterum Polycletus maximos ait lacertos in eadem regione, tum valde vario colore naſci; ut pellis floridis quibuſam picturis maxime diſtincta, et ad tactum mollis, et tenera ſit. In Arabia quidem lacertos naſci, et ad duorum cubitorum magnitudinem accedere, ſcribit Ariſtoteles.

CAP. XLII.

De Scorpiis alatis et duplicis aculei in Aegypto, et de Serpentibus bicipitibus.

PAMMENES in eo opere, quod De feris venenatis ſcripſit, alatos tradit ſcorpios in Aegypto naſci, duplici aculeo armatos: et id quidem ipſum ait ſe non auditione accepiſſe, ſed ex ſeſe hanc hiſtoriam profiteri: item bicipites ſerpentes binis pedibus ad caudam praeditas eſſe. Porro Cteſias Cnidius refert in flumine, cui nomen Argades, quod ad Perſicam Sittacen eſt, ſerpentes abunde gigni, capite albas, reliquo corpore nigras; quatuor

ȣς ἔρχεται. Ὀδόντας δ' ἄρα τέτταρας τȣς κάτω φέρει κοίλȣς, ἐφ' ὧν ὑμνώδεις ἐπίκεινται χιτῶνες, καλύπτοντες τὰ κοιλώματα· ἐκ τȣτων ȣν παλάξαν τὸ θηρίον, εἶτα ἀφίησι τὸν ἰόν· σήπει δὲ παραχρῆμα, καὶ ἀναιρεῖ τάχιστα.

Κ Ε Φ. μά.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς πτερωτῶν Σκορπίων· ἔτι δὲ καὶ περὶ Ὄφεών τε, καὶ Σαυρῶν.

ΜΕγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίȣς γίνεσθαι πτερωτȣς μεγέθει μεγίστȣς, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις αὐτόθι, καὶ τȣτȣς πτηνές· ἐπιφοιτᾷν δὲ ȣ μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν ȣρον, ὅπερ ȣν ἐὰν κατά τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραχρῆμα. Καὶ τὰ μὲν τȣ Μεγασθένȣς ταῦτα. Πολύκλειτός γε μήν φησιν ἐν τῇ αὐτῇ γῇ σαύρȣς γίνεσθαι μεγίστȣς, καὶ πολυχρόȣς, καὶ βαφαῖς τισιν εὐανθέσι τὰς δορὰς πεποικίλθαι δεινῶς, εἶναι δὲ ~~καὶ ἅψασθαι~~ ταύτας ἁπαλωτάτας. Σαύρȣς δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀράβων γῇ τίκτεσθαί φησι, καὶ δύο πήχεις ἔχειν αὐτȣς.

Κ Ε Φ. μϐ'.

Περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Σκορπίων πτερωτῶν καὶ δικέντρων, καὶ περὶ Ὄφεων.

ΠΑμμένης ἐν τῷ Περὶ θηρίων σκορπίȣς λέγει γίνεσθαι πτερωτȣς καὶ δικέντρȣς ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ ȣ φησιν ἀκοὴν λέγειν, ἀλλὰ ἑαυτȣ τήνδε τὴν ἱστορίαν ὁμολογεῖ· καὶ ὄφεις δικεφάλȣς, καὶ ἔχειν δύο πόδας κατὰ τὸ ȣραῖον τȣτȣς. Κτησίας γε μὴν ὁ Κνίδιός φησι περὶ τὴν Περσικὴν Σιττάκην ποταμὸν εἶναι, Ἀργάδην ὄνομα· ὄφεις δὲ ἐν αὐτῷ γίνεσθαι πολλȣς, μέλανας τὸ σῶμα, πλήν γε τῆς κεφαλῆς, εἶναι δὲ

αὐτοῖς

quatuor cubitorum longitudinem habere, et quos morſu percuſſerint interimere; interdiu eas haudquaquam videri ſolere, ſub aqua natantes; noctu vero vel aquantibus, vel lintea lavantibus (quod non pauci faciunt, vel propter aquae deficientis neceſſitatem, vel quod impediti negotiis interdiu veſtes non abluerint) perniciem inferre.

αὐτοῖς λευκὴν ταύτην· προϊέναι δὲ εἰς ὀργυιὰν τὸ μῆκος τοὺς ὄφεις τούσδε, τοὺς οὖν ὑπὸ τούτων δηχθέντας ἀποθνήσκειν· καὶ μεθ᾽ ἡμέραν μὲν μὴ ὁρᾶσθαι, ὑφύδρους δὲ νήχεσθαι· νύκτωρ δ᾽ ἢ τοὺς ὑδρευομένους, ἢ τοὺς τὴν ἐσθῆτα φαιδρύνοντας διαφθείρειν· πολλοὺς δὲ ἄρα πάσχειν τοῦτο, ἢ χρείᾳ ὕδατος ἐπιλείποντος, ἢ μεθ᾽ ἡμέραν ἀσχοληθέντας, καὶ ἀποπλῦναι τὴν ἐσθῆτα μὴ δεδυνημένους.

AELIANI
DE
NATVRA ANIMALIVM
LIBER XVII.

CAPVT I.
De Serpentibus, quos vidit Alexander; et de Cancris.

IN navigatione maris Rubri Alexander dicit se serpentes vidisse longitudine quadraginta cubitorum, et craſſitudine pro rata longitudinis portione: item genus cancrorum, quorum teſtae circumferentia undique pedis menſuram implebat, et chelae maximae prominebant; neminem vero iis inſidiari, quia ſacri habentur Neptuno, et deo conſecrantur, ut quaſi donaria ſint ejus ab omni noxa et omnibus inſidiis tuta.

CAP. II.
De Serpentibus Indicis.

CLITARCHVS ait circa Indiam ſerpentem ſedecim cubitorum gigni. Atque etiam aliud ſerpentium genus non ſpeciem ſimilitudinemque aliorum gerere, ſed magnitudine multo inferiores eſſe, et tanquam pigmentis diſtinctos, ſic verſicolores ſpectari; vittas enim a capite ad caudam pertinentes habere, alias aerei, alias

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΕΡΙ
ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΖ′.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ α′.

Περὶ Ὄφεων τῶν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὀφθέντων, καὶ περὶ Καρκίνων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης λέγει οὕτως· ὄφεις ἑωρακέναι μ′ πηχῶν μῆκος, πλάτος καὶ πάχος κατὰ τὸ μῆκος δηλονότι· καὶ γένος καρκίνων, οἷς τὸ μὲν ὄστρακον τὴν περιφέρειαν εἶχε πανταχόθεν πόδα, καὶ χηλαὶ δὲ ἠρτημέναι μέγισται· προχεῖχον τὸ ἐπηρτημένον· ἐπιβουλεύεσθαι δὲ ὑπ᾽ οὐδενὸς αὐτούς, τὸ δὲ αἴτιον· ἱεροὶ λέγονται Ποσειδῶνος, καὶ ἀφιέρωνται τῷ θεῷ, οἷον ἀναθήματα εἶναι ἐκείνου ἀσινῆ τε καὶ ἀνεπιβούλευτα, οἱ καρκίνοι.

ΚΕΦ. β′.

Περὶ Ὄφεων τῶν περὶ τὴν Ἰνδικήν.

ΚΛείταρχος ἐν τῇ περὶ τὴν Ἰνδικὴν φησι γίνεσθαι ὄφιν πηχῶν ἑκκαίδεκα. Γίνεσθαι δὲ καὶ ἄλλό τι γένος ὄφεων ὑμνεῖ, οὐ κατὰ τοὺς ἑτέρους τὸ εἶδος· βραχυτέρους μὲν γὰρ εἶναι τῷ μεγέθει πολλῷ, ποικίλους γε μὴν τὴν χρόαν ὁρᾶσθαι, ὡσπεροῦν φαρμάκοις καταγραφέντας· τοὺς μὲν γὰρ χαλκοειδεῖς ταινίας ἔχειν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐς τὴν οὐρὰν καθερπούσας, τοὺς

lias argentei, nonnullas rubri, alias aurei coloris; eosdemque morsu celerrime interimere posse, idem refert.

CAP. III.

De Troglodyticis Viperis et Testudinibus.

NYMPHIS libro De Ptolemaeis nono ait viperas in Troglodytide, si cum aliis conferantur, ingenti nasci magnitudine, ad cubita quindecim quandoque; porro testudinum tegmenta reperiri tanta, ut singula senos medimnos Atticos capiant.

CAP. IV.

De Presteribus serpentibus.

PRIMVM ut morsu prester, e genere serpentium, affecit, statim ignavos et immobiles reddit; paullo post menti oblivio et tenebrae offunduntur, ut neque notionem habeant morsus, neque respirare, neque meiere queant; simul et percussos a pilis jam nudatos suffocatio sequitur, cum convulsionibus, et morte acerrimis doloribus referta.

CAP. V.

Quemadmodum Aspides ab Aegyptiis mansuefiunt.

PHYLARCHVS libro duodecimo in vulgus edidit, aspides ab Aegyptiis vehementer coli; easdemque ex eo cultu prorsus mansuescere, ciboque cicures fieri; neque simul cum pueris infantibus viventes eis quippiam nocere, et vero appellatas ex cavis prodire, atque ad appellantem accedere; digitorum autem crepitu vocantur. Aegyptii in aspidum nationem hospitalissimi: primum enim ut pransi sunt, statim temperatas vino et melle farinas

in

δὲ ἀργυρίῳ προσεικασμένους, πεφοινιγμένους ἄλλους, καὶ μέντοι καὶ χρυσοφανεῖς τινας· δακεῖν δ' ἄρα καὶ ἀποκτεῖναι ὤκιστα δεινοὺς αὐτοὺς λέγει οὗτος.

ΚΕΦ. γʹ.

Περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ τῇ Τρωγλοδύτιδι Ἔχεων καὶ Χελωνῶν.

ἘΝ τῷ θʹ τῶν Περὶ Πτολεμαίων λόγῳ λέγει Νύμφις ἐν τῇ γῇ Τρωγλοδύτιδι γίνεσθαι ἔχεις ἄμαχόν τι μέγεθος, εἰ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχεις ἀντικρίνοιντο, εἶναι γὰρ πηχῶν καὶ πεντεκαίδεκα· τάς γε μὴν χελώνας εἶναι τοσαύτας τὸ χελώνειον, ὡς χωρεῖν μεδίμνους Ἀττικοὺς καὶ ἓξ αὐτό.

ΚΕΦ. δʹ.

Περὶ ὄφεων Πρηστήρων.

ἜΣτι δὲ καὶ πρηστὴρ ὄφεων γένος, ὅσπερ οὖν εἰ δάκοι, τὰ μὲν πρῶτα νωθεῖς ἀπεργάζεται, καὶ ἥκιστα κινητικούς· εἶτα μέντοι κατ' ὀλίγον ἀγνώστους, καὶ ἀναπνεῖν ἀδυνάτους· καὶ μέντοι καὶ λήθην καταχεῖ τῇ γνώμῃ τὸ δῆγμα, καὶ τὴν κύστιν ἐπέχει, καὶ λιπότριχας ἀποφαίνει, εἶτα ἕπεται πνιγμὸς, καὶ σπᾶσθαι ποιεῖ, καὶ τὸ τέλος τοῦ βίου ἀλγεινότατον.

ΚΕΦ. έ.

Ὅπως πραΰνονται αἱ Ἀσπίδες ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

ΦΥλαρχος ἐν τῇ ιβʹ ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων ἀσπίδων ᾄδει τοιαῦτα· τιμᾶσθαί φησιν αὐτὰς ἰσχυρῶς, καὶ ἐκ ταύτης γε τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας τε καὶ χειροήθεις γίνεσθαι, τὰς ἐκ τῆς τροφῆς πεπωλευμένας· τοῖς παιδίοις οὖν συντρεφομένας μηδὲν ἀδικεῖν, καὶ καλουμένας δὲ ἐξέρπειν τῶν φωλεῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι· κλῆσις δὲ αὐτῶν ὁ τῶν δακτύλων ἐστὶ κρότος. Προτείνουσι δὲ ἄρα οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ξένια αὐταῖς· ἐπὰν γὰρ ἀπὸ δείπνου γένωνται, ἄλφιτα οἴνῳ καὶ μέλιτι ἀναδεύσαντες κατὰ τῆς τραπέζης τιθέασι,

in menſam, in qua pranſi ſunt, exponunt; poſtea crepitu digitorum eas, tanquam convivas, ad prandium vocant: illae vero velut ad condictam coenam invitatae, aliae aliunde prorepentes, accedunt, et menſam circumſtant; ac reliqua omni ſpira humi relicta, caput allevantes circumlambunt, ſenſimque atque moderate farina explentur, eamque conſumunt. Cum autem Aegyptii de nocte habent neceſſe ſurgere, ne ipſas in tenebris conculcent, iterum percuſſione digitorum utuntur, eis, ut de via decedant, ſignum dantes; illae ſane ſonitus diſcrimen, et cur fiat, intelligentes, confeſtim ſe ſubducunt, et in latibula abſtruduntur; itaque is, qui de lecto ſurgit, poſtea in nullas ipſarum incurrit.

CAP. VI.

De Crocodilis, Cetis, Scorpiis, et Gobiis.

IN tantam ſaepe magnitudinem excreſcit crocodilus, ut Pſammitici Aegyptiorum regis tempore viginti quinque cubitorum dicant viſum fuiſſe; regnante vero Amaſide, palmorum quatuor ſupra ſex et viginti cubita. In Laconico mari accepi ingentia cete naſci, eamque ob cauſam criticorum quidam Homerum dicunt *Lacedaemonem cetoſam* appellaſſe. Circa Cythera inſulam cete praedicant majori granditate generari, eorumque nervos accommodatos eſſe ad conficiendas non ſolum pſalteriorum, et muſicorum aliorum organorum fidiculas; ſed ad bellica etiam inſtrumenta ex his confectae chordae cenſentur optimae. Ceterum in Rubro mari, praeter jam dictos, gignuntur etiam ſcorpii et gobii, partim duum, partim trium cubitorum. Amometus in quadam Libyca urbe dicit ſacerdotes ex lacu quodam cantionum illecebris praeſtrictos crocodilos ſedecim cubitorum educere. Theocles libro quarto in Syrti ait cete procreari triremibus majora. Circa Gedro-

ασι, ἐφ' ἧς ἔτυχον δεδειπνηκότες· εἶτα μέντοι κροτήσαντες, οἱονεὶ δαιτυμόνας καλοῦσι· καὶ ἐκεῖναι ὥσπερ οὖν ὑπὸ συνθήματι παραγίνονται, καὶ ἄλλη ἀλλαχόθεν ἐξέρπει· καὶ περιστᾶσαι τὴν τράπεζαν, τὴν μὲν λοιπὴν σπεῖραν ἐῶσι κατὰ τοῦ δαπέδου, ἄρασαι δὲ τὴν κεφαλὴν περιλιχμῶνται, καὶ ἡσυχῇ καὶ κατ' ὀλίγον ἐμπίπλανται τῶν ἀλφίτων, καὶ καταναλίσκουσιν αὐτά. Νύκτωρ δὲ ἐὰν ἐπείγῃ τι τοὺς Αἰγυπτίους, κροτοῦσι πάλιν· ὑποσημαίνει δὲ ἄρα ὅδε ὁ ψόφος ἐξίστασθαί τε αὐτὰς, καὶ ἀναχωρεῖν· οὐκοῦν συνίασι καὶ ἐκεῖναι τὴν τοῦ κτύπου διαφορὰν, καὶ ἐφ' ὅτῳ τοῦτο δρᾶται, καὶ παραχρῆμα ἀναστέλλονται, καὶ ἀφανίζονται, εἰς τοὺς χηραμούς τε καὶ φωλεοὺς ἕρπουσαι· ὁ γοῦν ἀνιστάμενος οὔτε ἐμβαίνει τινὶ αὐτῶν, οὔτε περιπίπτει.

ΚΕΦ. ϛ'.

Περὶ Κροκοδείλων, καὶ Κητῶν, Σκορπίων τε, καὶ Κωβιῶν.

Ο Κροκόδειλος γίνεται μήκιστος πολλάκις, ἐπὶ γοῦν Ψαμμιτίχου τοῦ Αἰγυπτίων βασιλέως πέντε καὶ κ' πηχῶν κροκόδειλον φανῆναί φησιν· ἐπὶ δὲ Ἀμάσιδος παλαιστῶν δ' καὶ πηχῶν ϛ' καὶ κ'. Κήτη δὲ περὶ Λάκαιναν θάλατταν ἀκούω γίνεσθαι μεγέθει μέγιστα, καὶ τινές γε τῶν κριτικῶν τὸν Ὅμηρον ἐντεῦθεν εἰπεῖν φασι, Λακεδαίμονα κητώεσσαν. Περὶ τὰ Κύθηρα δὲ ἔτι καὶ μείζω τὰ κήτη ὑμνοῦσι γίνεσθαι· ἔοικε δ' αὐτῶν καὶ τὰ νεῦρα λυσιτελῆ εἶναι εἰς τὰς τῶν ψαλτηρίων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων χορδοστροφίας· καὶ μέντοι καὶ ἐς τὰ πολεμικὰ ὄργανα αἱ τούτων νευραὶ δοκοῦσι λυσιτελέσταται. Ἐν δὲ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις, γίνονται καὶ σκορπίοι καὶ κωβιοὶ β' πήχεων, καὶ μέντοι καὶ γ'. Ἀμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναί τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερέας ἔκ τινος λίμνης ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ιϛ'. Θεοκλῆς δ' ἐν τῇ δ' περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τριήρων μείζονα. Περὶ δὲ τὴν Γεδρωσίαν

χώραν,

Gedrosiam, Indiae regionem non ignobilem, Onesicritus atque Orthagoras scripserunt, cete longitudine dimidiati stadii, et latitudine pro rata longitudinis portione nasci; tantoque robore septa esse, ut saepe cum naribus respirarint, tantopere in sublime marinos fluctus jactent, ut haec imperitis maximae maris tempestates ac turbines esse videantur.

CAP. VII.

De Elephantis.

ARISTOTELES libro octavo De animalibus ait, elephantos novem hordei medimnos Macedonicos ad summum comedere (quae tamen quantitas periculosa est) et insuper polentae quinos, aut etiam septenos si dederis, et simul arborum frondes ac turiones. Metretas vero, inquit idem, Lacedaemonicas quatuordecim bibere possunt, et rursus ad ejusdem diei vesperam octo. Ducentos autem annos vivunt, nonnulli etiam trecentos. Clarae aquae potio elephanto inimicissima est, turbulentam et sordidam suavissimam ducit; ac si ad flumen aut ad lacum accesserit, non prius, quam coenum pedibus perturbarit, et pulchritudinem aquae difformarit, ad hauriendam aquam se inclinat. Sine potione vel octo dies fert.

CAP. VIII.

De animali Cepo nuncupato.

TERRESTRE quoddam animal Pythagoras scribit in libro De mari Rubro circa idem mare procreari, et cepum [h. e. hortum] apposite idcirco nominari, quod tanquam hortus variis coloribus distinguatur; et cum aetate est confirmata, pari magnitudine est cum Eretriensibus canibus. Iam porro hujus colorum varietatem, sicut ille scribit, animus nobis est explicare. Ejus caput,

χώραν, ἔςι δὲ μοῖρα τῆς γῆς τῆς Ἰνδικῆς ȣ̓κ ἄδοξος, Ὀνησίκριτος λέγει ϗ Ὀρθαγόρας γίνεσθαι κήτη ἥμισυ ἔχοντα ςαδίȣ τὸ μῆκος, πλάτος δὲ κατὰ λόγον τȣ̃ μήκȣς ϗ τȣ̃το δηλονότι· τοσαύτην δέ φασιν ἔχειν δύναμιν αὐτὰ, ὡς πολλάκις ὅταν ἀναφυσήσῃ τοῖς μυκτῆρσιν, ἐς τοσȣ̃τον ἀναῤῥίπτειν τῆς θαλάττης τὸ κλυδώνιον, ὡς δοκεῖν τοῖς ἀμαθέσι ϗ ἀπείροις πρηςῆρας εἶναι ταῦτα.

ΚΕΦ. ζ΄.

Περὶ Ἐλεφάντων.

Ἀριςοτέλης ἐν τῷ ή Περὶ ζώων φησὶ, τȣ̀ς ἐλέφαντας ἐσθίειν κριθῶν μεδίμνȣς Μακεδονικȣ̀ς ἐννέα πλεῖςον (ἐπικίνδυνον δὲ τοσȣ̃τον πλῆθος) ἀλφίτων δὲ ἐπὶ τȣ́τοις ἓξ, εἰ δὲ δοίης ϗ ζ΄, ϗ χειλῶν φύλλα ϗ κλάδȣς ἁπαλȣ́ς· πίνειν δ᾽ αὐτȣ̀ς, ὁ αὐτὸς λέγει, μετρητὰς Λακεδαιμονικȣ̀ς ιδ΄, ϗ πάλιν τῆς δείλης ἐπιπίνειν ή. Βιȣ̃ν δ᾽ ἐλέφαντας ἔτη σ΄ φησὶ, προϊέναι δέ ἐςιν ȣ̓̃ς ϗ εἰς τρεῖς ἑκατοντάδας. Διειδὲς δ᾽ ὕδωρ ϗ ἀκραιφνὲς ἐλέφαντι πιεῖν ἔχθιςόν ἐςι, τεθολωμένον δὲ ϗ ῥυπαρὸν ἥδιςον πομάτων ἡγεῖται· ϗ μέντοι ϗ ἐς ποταμὸν ἐὰν ἀφίκηται, ἢ λίμνην, ȣ̓ πρότερον ἐπικύπτει πιεῖν, πρὶν ἢ τοῖς ποσὶν ἐπιταράξῃ τὴν ἰλὺν, ϗ ἀφανίσῃ τὸ κάλλος τȣ̃ ὕδατος. Ἐὰν δὲ ἄποτος μείνῃ, διακαρτερεῖ ϗ ὀκτὼ ἡμέρας.

ΚΕΦ. ή.

Περὶ ζώȣ τȣ̃ καλȣμένȣ Κήπȣ.

Πυθαγόρας ἐν τοῖς Περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης λέγει ζῶόν τι γίνεσθαι χερσαῖον περὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖνο, τὸ καλȣ́μενον κῆπον· φερώνυμον δὲ εἶναι, ϗ εἰκότως, ἔχει γὰρ χρόας πολλάς· ϗ μέγεθος μὲν εἰληχέναι τὸν τέλειον κατὰ τȣ̀ς κύνας τȣ̀ς Ἐρετρικȣ́ς. Περιελθεῖν δὲ αὐτȣ̃ τὸ ποικίλον ἐθέλω, ϗ δεῖξαι τῷ λόγῳ, ὡς ἐκεῖνος γράφει. Τὰ μὲν δὴ

 περὶ

put, et dorſum, et ſpina, ad caudam uſque prorſus valde igneo colore ſunt, tum aurei quidam pili diſſeminati ſpectantur; facies alba ad genas uſque, inde ad collum auro ſimiles vittae pertinent; colli inferiores partes uſque ad pectus, et anteriores pedes omnino albi coloris ſunt; mammae duae manum implentes coeruleo colore viſuntur, venter candidus, pedes poſteriores nigri ſunt; roſtri formam ſi cynocephalo comparaveris, non aberrabis a vero.

CAP. IX.

De Onocentaura.

Animal quoddam onocentauram vocant, eamque quiſquis vidit, non incredibile ducet, quod fama pervagatum eſt, Centaurorum nationes fuiſſe, neque fictores atque pictores in eorum deſcriptione mendaces fuiſſe; ſed eos quoque a tempore productos, et gemina diverſae naturae corpora in unum coaluiſſe, non negabit. Verum ſive revera fuerint, ſive omni cera flexibilior, et ad fingendum habilior, fama illos finxerit, tanquam dimidiato hominis et altero equi corporibus permixtis, et una conciliatis anima, praetereo. De onocentaura quidem mihi nunc eſt animus explicare, quae auditione et fama accepi: Eam ipſam ſcilicet homini ore ſimilem eſſe; et pilis prolixis faciem ejus ambiri; collum et pectus humanam ſpeciem ſimilitudinemque gerere; mammas quoque turgidas in pectore; humeros, brachia, cubitos, manuſque, ac pectus uſque ad lumbum, humanam figuram habere; dorſum, latera, ventrem, poſteriores pedes, aſininis perſimiles eſſe, et quemadmodum aſinum cinereo colore eſſe, at imum ventrem [ad latera] leviter exalbeſcere: duplicem uſum ei manus praeſtare; nam celeritate ubi ſit opus, eae praecurrunt ante poſteriores pedes, ex quo

περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ, κ̀ τὸν νῶτον, κ̀ τὴν ῥάχιν εἰς τὴν ȣ̓ρὰν τελευτῶντα, ἀκράτως πυρσά ἐςι, θεάσαιο δ᾽ ἂν κ̀ τρίχας χρυσοειδεῖς τινας διεσπαρμένας· λευκὸν δὲ τὸ πρόσωπόν οἱ μέχρι τῶν παρειῶν αὐτῶν, ἐντεῦθέν γε μὴν ταινίαι χρυσοειδεῖς καθίασιν ἐς τὴν δέρην· ταύτης δὲ τὰ κάτω μέχρι τῶν ςέρνων, κ̀ οἱ πόδες δὲ οἱ πρόσθιοι, λευκανθίζει πάντα· μαζοὶ δὲ χειροπληθεῖς δύο κυανοῖ, γαςὴρ δὲ λευκὴ, πόδες δέ οἱ κατόπιν μέλανές εἰσι· προσώπȣ δὲ μορφὴν ἐκείνȣ, κυνοκεφάλῳ παραβαλὼν αὐτὴν, ἀληθεύσεις εὖ ἴσθι.

ΚΕΦ. θ΄.

Περὶ Ὀνοκενταύρας.

Ονοκενταύραν καλȣ̃σι ζῶόν τι, κ̀ ταύτην ὅς τις εἶδεν, ȣ̓κ ἂν ἠπίςησεν, ὡς λόγος, ὅτι κ̀ Κενταύρων φῦλα ἦν, κ̀ ȣ̓ κατεψεύσαντο οἱ χειρȣργοὶ περὶ πλαςικήν τε κ̀ γραφικὴν τῆς φύσεως· ἀλλὰ κ̀ ἐκείνȣς ἤνεγκεν ὁ χρόνος κράσει σωμάτων ȣ̓χ ὁμοίων ἑνωθέντας. Καταλείπω μὲν δὴ αὐτȣ̀ς, εἴτε ἐγένοντο ὄντως ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ κ̀ τῇ αὐτῇ· εἴτε ἡ φήμη, κηρȣ̃ παντὸς ȣ̃σα εὐπλαςοτέρα τε κ̀ εὐπειθεςέρα, διέπλασεν αὐτȣ̀ς, κ̀ ἀνέμιξεν ἵππȣ κ̀ ἀνθρώπȣ δαιμονίᾳ τινὶ συναφῇ ἡμίτομα, κ̀ ἔδωκε μίαν ψυχήν. Αὕτη δὲ, ὑπὲρ ἧς ὥρμηται λέγειν ὅδε ὁ λόγος, εἰς ἀκοὴν τὴν ἐμὴν τοιάδε ἀφίκετο. Ἀνθρώπῳ τὸ πρόσωπον εἴκασαι· περιέρχονται δὲ αὐτȣ̃ βαθεῖαι τρίχες· τράχηλός τε ὑπὸ τῷ προσώπῳ, κ̀ ςέρνα, κ̀ ταῦτα ἀνθρωπικά· μαζοὶ δὲ ἠρμένοι, κ̀ κατὰ τȣ̃ ςήθȣς ἐφεςῶτες· ὦμοι δὲ, κ̀ βραχίονες, κ̀ πήχεις, ἔτι δὲ χεῖρες, κ̀ ςέρνα εἰς ἰξὺν, κ̀ ταῦτα ἀνθρωπικά· ῥάχις δὲ, κ̀ πλευραὶ, κ̀ γαςὴρ, κ̀ πόδες οἱ κατόπιν, ὄνῳ κ̀ μάλα ἐμφερῆ, κ̀ τεφρώδης κατ᾽ ἐκείνȣς ἡ χρόα, τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς λαπάραις ἡσυχῆ λευκανθίζει· αἱ χεῖρες τῷδε τῷ ζώῳ διπλῆν παρέχȣσι χρείαν· ἔνθα μὲν γὰρ τάχȣς δεῖ, προθέȣσι τῶν ὀπίσω σκελῶν, κ̀ τῶν λοιπῶν τετρα-

quo ſit, ut ceterorum quadrupedum curſu non ſuperetur; ac rurſus ubi habet neceſſe vel cibum capere, vel quicquam tollere, ponere, apprehendere, aut conſtringere, qui antea pedes eſſent, manus efficiuntur, tumque non graditur, ſed ſedet. Animal eſt gravi animi acerbitate; nam ſi capiatur, non ferens ſervitutem, libertatis deſiderio ab omni cibo abhorret, et fame ſibi mortem conſciſcit. Haec de onocentaura Pythagoram narrare teſtatur Crates ex Myſio Pergamo.

CAP. X.

De Talpis, aliiſque animalibus, quibus locis ea naſcantur, et quibus non naſcantur.

BOEOTIAE terrae ſolum talpis caret agro Lebadico; ac ſi importentur aliunde, non fodiunt, ſed moriuntur: ad ejus vicinam vero Orchomenum permultae procreantur. In Africa nulli ſunt neque apri, neque cervi. In Ponto neque mollia neque teſtacea, niſi raro et perpauca, gignuntur. Vnicornes aves in Aethiopia naſci, et ſues quadricornes, itemque ovillum pecus a lana quidem inops, verumtamen pilis camelorum hirſutum, auctor eſt Dinon.

CAP. XI.

De Phalangiis in Zacyntho.

IN Zacyntho phalangiorum morſu percuſſis, bene periti harum rerum homines dicunt, non ea modo accidere, quae alibi ictis uſu evenire ſolent; ſed eadem ipſa etiam omnia acerbiora fieri. Primum enim ut quis morſus ſit, totum ejus corpus obtorpeſcere, et tremore affici, et frigidiſſimum eſſe, et vomitum cum convulſione ſubſequi, et membrum genitale eis intendi; dolent et auribus vehementer, et ex utriuſque pedis vola. His autem partibus,

τετραπόδων ἐχ ἥτlᾶται τὸν δρόμον· δεῖ δὲ πάλιν τροφῆς, ἢ ἀφελεῖν τι, ἢ καlαθέσθαι, ἢ ϛυλλαϐεῖν, ϗ ϛφίγξαι, ϗ οἱ πόδες οἱ τέως, χεῖρες ἐγένονlο ϗ ἐ βαδίζει, κάθηlαι δέ. Βαρύθυμον δὲ ἰσχυρῶς τὸ ζῶόν ἐϛιν· ἐὰν γἐν ἁλῷ, δελείαν μὴ φέρον, ϗ τῆς τέως ἐλευθερίας γλιχόμενον, τροφὴν ἀπέϛραπlαι πᾶσαν, ϗ ἀποθνήσκει λιμῷ. Πυθαγόρας λέγει ϗ ταῦτα, ὥσπερἐν τεκμηριοῖ Κράτης ὁ ἐκ τἐ Μυσίε Περγάμε.

ΚΕΦ. ί.

Περὶ Ἀσπαλάκων, ϗ ἑτέρων ζώων, ἔνθά τε γίνεlαι, καὶ ἔνθα ἔ.

Η Βοιωlῶν γῆ ἀσπαλάκων ἀφεῖται, ϗ αὐτὴν ἐ διορύτlει τὸ ζῶον τἐτο καlὰ Λεϐαδίαν· ἐὰν δέ πως ϗ ἀλλαχόθεν εἰσκομισθῶσιν, ἀποθνήσκεσι· περὶ μὲν ἔν τὴν Ὀρχωμενίων γίνονlαι ϗ πολλοί. Ἐν δὲ Λιϐύῃ ϛυῶν ἀγρίων ἀπορία ἐϛί, ϗ ἐλάφων. Ἐν δὲ τῷ Πόντῳ ἔτε μαλάκια ἔτε ὀϛρακόδερμα γίνεlαι, εἰ μὴ ϛπανίως ϗ ὀλίγα. Λέγει δὲ Δίνων ἐν Αἰθιοπίᾳ γίνεσθαι τὲς ὄρνιθας τὲς μονόκερως, ϗ ὗς τεlράκερως, ϗ πρόϐαlα ἐρίων μὲν ψιλὰ, τρίχας δὲ καμήλων ἔχονlα.

ΚΕΦ. ιά.

Περὶ τῶν ἐν Ζακύνθῳ Φαλαγγίων.

ΕΝ Ζακύνθῳ λέγεσιν οἱ δεινοὶ τὰ τοιαῦτα βασανίσαι τε ϗ ἀνιχνεῦσαι, τοῖς ὑπὸ τῶν φαλαγγίων δακνομένοις μὴ μόνον ταῦτα ἀπανlᾷν, ὅσα ϗ τοῖς ἀλλαχόθι δηχθεῖσιν· ἀλλὰ ἐκεῖνα πάνlα πλείω. Ὅλα γὰρ αὐτοῖς τὰ ϛώμαlα γίνεlαι νάρκης ἀνάπλεα ϗ μεϛὰ, καί πως ὑπότρομα, ϗ ψυχρὰ ἰσχυρῶς, ϗ ἔμεlοι ϛπασμὸν ἀναφύονlες, ϗ ὀρθἐται τὸ ϛκεῦος αὐτοῖς· ἀλγἐσι δὲ ϗ τὰ ὦτα ἰσχυρῶς, ϗ τἐ ποδὸς ἑκαlέρε τὸ θέναρ ϗ τἐτο ὀδυνῶνlαι. Ἐνδείκνυlαι δὲ ἄρα ταῦτα ϗ ἀλγἐντες.

tibus, quas dixi, ſe dolere oſtendunt, admotis ad eas manibus. Iam porro quod audientibus magnum terrorem injicit, et videntibus majorem admirationem movet, exponam: Cum ab eorum morſu quidam integri atque intacti balneas, quarum lavatione phalangio vulnerati fuiſſent uſi, ſubiiſſent, aut hercle pedes abluiſſent, (ut ſaepe fieri ſolet, vel fortuito, vel ex inimicorum inſidiis) omnibus doloribus, quibus torquentur morſi, adfecti fuerunt.

CAP. XII.
De rana Rubeta.

RVBETARVM genus eſſe audio, cujus non modo potus eſt perniciosus, ſed illius etiam adſpectus adſpicientibus infeſtiſſimus exſiſtit. Nam ſi quis ex iis, qui malas artes ingenioſe factitare ſciunt, eam primo contriverit, deinde ejus ſanguinem ſive ad vinum, ſive ad aliam potionem, quam homines venefici idoneam exiſtimarint, admiſtum cuipiam per inſidias bibendum dederit; is ſane ſine mora perit. Ejus vero adſpectus hanc improbitatem habet, ut eam adverſam ſi quis acriter intueatur, et illa contra improbo obtutu ſuo reſpiciat, ac ſuam adſpirationem ſibi familiarem, ſed humano corpori hoſtilem, anhelans emittat, pallore inficiat, unde aliquis rei ignarus, vel primum ſuperveniens, hominem ex colore aegrotum eſſe conjiceret; qui tamen ad dies non multos durat, deinde evaneſcit.

CAP. XIII.
De Charadrio.

CHARADRII avis hoc beneficium eſt, minime hercle contemnendum; nam ſi quis ictericus eum acerrime intueatur, ille contra oculis fixis, tanquam viciſſim ei ſuccenſens, reſpiciat; ejuſmodi mutuus adſpectus hominem morbo, quem dixi, liberat.

CAP.

ἀλγοῦντες, ὅσα εἶπον, ἕκαστος, τὰς χεῖρας ἐπιβάλλοντες αὐτῶν. Ὃ δέ ἐστι καὶ ἀκοῦσαι ἐκπληκτικὸν, καὶ μέντοι καὶ θαυμασιώτερον ἰδεῖν· ὅταν τινὲς τῶν ἀδήλων ἢ ἐμβῶσι τοῖς ἀπολουτρίοις τῶν δηχθέντων, ἢ καὶ νὴ Δία ἀπονίψωνται τοὺς πόδας (οἷα δήπου γίνεσθαι φιλεῖ πολλὰ, ἤδη δ' ἄρα ἀπαντᾷ τὰ τοιαῦτα καὶ κατά τινας ἐπιβουλὰς ἐχθρῶν) πάντα καὶ ἐκείνοις γίνεται τὰ ἀλγήματα, ὅσα καὶ τοῖς δηχθεῖσι δήπου.

ΚΕΦ. ιβʹ.

Περὶ Φρύνης τοῦ ζώου.

Γένος τι φρύνης ἀκούω καὶ πιεῖν δεινὸν, καὶ πικρὸν ἰδεῖν. Πιεῖν μέν· εἴ τις αὐτὴν συντρίψας, εἶτα μέντοι τὸ αἷμα δοίη τῳ πιεῖν, κατ' ἐπιβουλὴν ἐμβαλὼν εἴτε εἰς οἶνον, εἴτε εἰς ἄλλο πόμα τι, ὧνπερ οἱ τούτων κατάρατοι σοφισταὶ, τὴν πονηρὰν ἀκριβοῦντες σοφίαν, ἐπιτήδειον ἥγηνται τὴν πρὸς ἐκεῖνο τὸ αἷμα κρᾶσιν· καὶ ποθὲν ἀπέκτεινεν οὐκ εἰς ἀναβολὰς, ἀλλὰ παραχρῆμα. Ἰδεῖν δὲ ἡ φρύνη κακόν ἐστι τοιοῦτον· ἐάν τις θεάσηται τὴν θήραν, εἶτα αὐτῇ ἀντίος ὁρῶν προσβλέψῃ δριμὺ, καὶ ἐκείνη κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν ἰταμὸν ἀντιβλέψῃ, καί τι φύσημα ἐμπνεύσῃ, ἑαυτῇ μὲν συμφυὲς, χρωτὶ δὲ ἐχθρὸν ἀνθρωπίνῳ, ὠχρὸν ἐργάζεται, ὡς εἰπεῖν τὸν οὐκ εἰδότα, ἀλλὰ ἐντυχόντα πρῶτον, ὅτι νοσήσαντα εἶδεν ἄνθρωπον· μένει τε ἡ ὠχρότης ἡμερῶν οὐ πολλῶν, εἶτα ἀφανίζεται.

ΚΕΦ. ιγʹ.

Περὶ Χαραδριοῦ.

Χαραδριοῦ δὲ ἦν ἄρα δῶρον τοῦτο, ὃ οὐ μὰ Δία ἀτιμάζειν ἄξιον. Ἦν γοῦν ὑπαναπλησθεὶς τὸ σῶμα ἴκτερου τις, εἶτά οἱ δριμὺ ἐνορῴη· ὁ δὲ ἀντιβλέπῃ, καὶ μάλα τε ἀτρέπτως, ὥσπερ οὖν ἀντιθυμούμενος· καὶ ἡ τοιάδε ἀνάβλεψις ἰᾶται τοῦ προειρημένου πάθους τὸν ἄνθρωπον.

CAP. XIV.

De Avibus maximis, quas descripsit Eudoxus.

EVDOXVS ait, cui ego hac in re fidem non habeo, alios non prohibeo, se cum Herculis columnas superasset, aves quasdam in stagnis seu lacubus vidisse, bubus majores. Hoc etsi mihi, ut dixi, non verisimile est; quod audivi, tamen omittere nolui.

CAP. XV.

De Perdicibus et rana Rubeta.

ARISTOTELES scribit perdicem feminam, si contra marem steterit, aura ab eo flante, mirabili quadam naturae vi concipere. Septem diebus perdix nidum contexit, septem consumit in pariendo, septenis deinde pullos nutricatur. Timaeus et Neocles medicus rubetas dicunt duo jecora habere; quorum alterum occidat, alterum illi adversans salutem adferat.

CAP. XVI.

De muneribus, quibus Veneti Monedulas excipiunt.

THEOPOMPVS Venetos inquit Adriam accolentes, cum arationis tertiae et sementis faciendae tempus adest, monedulis placentas quasdam, sive mazas, ex farina cum oleo et melle temperata muneri mittere; qui quidem idcirco proponunt, ut velut placamenta monedulis sint, et induciae cum iis pactae, ne Cereris fructum terrae commissum refodiant, aut sublegant. Lycus cum haec vera esse fatetur, tum eosdem addit loros etiam rubros eis proponere, et his propositis discedere; monedularum vero greges

ΚΕΦ. ιδ΄.

Περὶ Ὀρνίθων μεγίςων, ὧν ἱςορεῖ Εὔδοξος.

ΕΓΩ μὲν ȣ̉ πεπίςευκα, εἰ δὲ ἕτερος Εὐδόξῳ πείθεται, πιςευέτω ὅ φησιν Εὔδοξος, ὑπερϐαλὼν τὰς Ἡρακλείȣς ςήλας ἐν λίμναις ἑωρακέναι ὄρνιθάς τινας ϗ μείζȣς βοῶν. Καὶ ὅτι μὲν ȣ̉ πείθει με ὁ λέγων, ἤδη εἶπον· ἃ δ᾽ ȣ̃ν ἤκȣσα, ȣ̉κ ἐσίγησα.

ΚΕΦ. ιέ.

Περὶ Περδίκων, ἐν ᾧ ϗ περὶ Φρύνης.

ΑΡιςοτέλης λέγει πέρδικα θῆλυν, ὅταν κατὰ νώτȣ γένηται τȣ̃ ἄῤῥενος, ἐγκύμονα γίνεσθαι φύσει τινὶ ἀῤῥήτῳ. Διαπλέκει δὲ ἄρα ὁ ὄρνις ȣ̃τος ἐν ἡμέραις τὴν νεοττείαν ἑπτὰ, ϗ ἐν ἑπτὰ μέντοι τίκτει, ἐν δὲ ταῖς τοσαύταις ϗ ἐκτρέφει τὰ νεόττια. Τίμαιος δὲ ϗ Νεοκλῆς ὁ ἰατρὸς λέγȣσι τὰς φρύνας δύο ἤπατα ἔχειν· ϗ τὸ μὲν ἀποκτείνειν, τὸ δὲ ἐκείνȣ πεφυκέναι ἀντίπαλον, σώζειν γάρ.

ΚΕΦ. ις΄.

Περὶ τῶν πρὸς τȣ̀ς Κολοιȣ̀ς παρὰ τȣ̃ ἔθνȣς τῶν Ἐνετῶν γινομένων.

ΘΕόπομπος λέγει τȣ̀ς περὶ τὸν Ἀδρίαν οἰκȣ̃ντας Ἐνετȣ̀ς, ὅταν περὶ τὸν ἄροτον τρίτον ϗ σπόρον ἡ ὥρα ᾖ, τοῖς κολοιοῖς ἀποςέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιςὰ ἄττα, ϗ μεμαγμέναι μάζαι καλῶς τε ϗ εὖ· βεϐȣ́λευται δὲ ἄρα ἡ τῶνδε τῶν δώρων πρόθεσις μειλίγματα τοῖς κολοιοῖς εἶναι, ϗ σπονδῶν ὁμολογίαι, ὡς ἐκείνȣς τὸν καρπὸν τὸν Δημήτρειον μὴ ἀνορύττειν καταϐληθέντα ἐς τὴν γῆν, μηδὲ παρεκλέγειν. Λύκος δὲ ἄρα ϗ ταῦτα μὲν ὁμολογεῖ, ϗ ἐκεῖνα δὲ ἐπὶ τȣ́τοις προςίθησι, ϗ φοινικȣ̃ς ἱμάντας τὴν χρόαν, ϗ τȣ̀ς μὲν προθέντας

ges extra fines manere: ac nimirum duos aut tres, tanquam legatos, ex urbibus ab iis mitti ſolere, exploraturos hoſpitum multitudinem; qui ut eam perſpexerunt, revertuntur, et invitant eo modo, quo hi quidem vocare, illi intelligere ſolent. Eae autem invitatae gregatim, inſtar nubium, accedunt, ac ſi offas objectas comederint, ſe cum iis pacem et foedus habere Veneti intelligunt; ſin contempſerint, et tanquam vilia non dignentur comedere, indigenae ſibi perſuaſum habent illorum contemptum famem minari. Nam veluti homines muneribus incorrupti, ſic illae nihil ex objectis eſcis guſtantes in arationes involant, et maximam ſatorum partem acerbiſſime praedantur, animo irato effodientes et inveſtigantes.

CAP. XVII.

De Bobus, Muribus, et Vulpibus in Caſpia regione.

AMYNTAS in Manſionibus, quas ſic inſcripſit, in terra Caſpia tradit boum et equorum greges eſſe innumerabiles; et certis temporibus infinitam murium multitudinem accedere. Ejuſque rei teſtimonium adfert, inquiens in perennibus fluviis rapide praecipitantibus intrepide eos innatare, et caudas inter ſe mordicus tenentes hoc firmamento uti, eoque ceu validiſſimo vinculo fluvios tranſmittere. Cum autem in arationes tranſierint, ſegetes ſuccidunt, et in arbores adſcendentes fructus edunt; et, quos vorare nequeunt, ramos frangunt. Quibus Caſpii ubi reſiſtere non queunt, hoc modo infeſtas eorum incurſiones moliuntur ulciſci, ut habentibus uncinatas ungues avibus non quicquam noceant; quae quidem ipſae tantis gregibus, ut nubes eſſe videantur, eo advolantes mures corripiunt, et ſuo proprio quodam naturae munere a

Caſpiis

ταῦτα εἶτα ἀναχωρεῖν· ϗ τὰ μὲν τῶν κολοιῶν νέφη τῶν ὅρων ἔξω καταμένειν· δύο δὲ ἄρα ἢ τρεῖς προηρημένους, κατὰ τοὺς πρέσβεις, τοὺς ἐκ τῶν πόλεων πέμπεσθαι, κατασκεψομένους τῶν ξένων τὸ πλῆθος· οἵπερ οὖν ἐπανίασι θεασάμενοι, ϗ καλοῦσιν αὐτοὺς, ᾗ πεφύκασιν οἱ μὲν καλεῖν, οἱ δὲ ὑπακούειν. Ἔρχονται μὲν κατὰ νέφη, ἐὰν δὲ γεύσωνται τῶν προειρημένων, ἴσασιν οἱ Ἐνετοὶ ὅτι ἄρα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ὄρνιθας τοὺς προειρημένους ἔνσπονδά ἐστιν· ἐὰν δὲ ὑπερίδωσι, ϗ ἀτιμάσαντες ὡς εὐτελῆ μὴ γεύσωνται, πεπιστεύκασιν οἱ ἐπιχώριοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ὑπεροψίας ἐστὶν αὐτοῖς λιμὸς τὸ τίμημα. Ἄγευστοι γὰρ ὄντες οἱ προειρημένοι, ϗ ἀδέκαστοί γε, ὡς εἰπεῖν, ἐπιπέτονταί γε ταῖς ἀρούραις, ϗ τόγε πλεῖστον τῶν κατεσπαρμένων σύλῶσι πικρότατά γε ἐκεῖνοι, σὺν τῷ θυμῷ ϗ ἀνορύττοντες ϗ ἀνιχνεύοντες.

ΚΕΦ. ιζʹ.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Κασπίᾳ γῇ Βοῶν τε, ϗ Μυῶν, ϗ Ἀλωπέκων.

ΑΜύντας ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις οὕτως ὑπ' αὐτοῦ Σταθμοῖς, κατὰ τὴν γῆν τὴν Κασπίαν ϗ βοῶν ἀγέλας λέγει πολλὰς, ϗ κρείττονας ἀριθμοῦ εἶναι, ϗ ἵππων· ἐπιλέγει δὲ ἄρα ϗ ἐκεῖνα ἐν ὡρῶν τισι περιτροπαῖς μυῶν ἐπιδημίας γίνεσθαι πλῆθος ἄμαχον. Καὶ τὸ μαρτύριον ἐπάγει, λέγων, τῶν ποταμῶν τῶν ἀεννάων σὺν πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερομένων, τούσδε ϗ μάλα ἀτρέπτως ἐπινήχεσθαί τε αὐτοῖς, ϗ τὰς οὐρὰς ἀλλήλων ἐνδακόντας ἕρμα τοῦτο ἴσχειν, ϗ τοῦ διαβάλλειν τὸν πόρον σύνδεσμόν φησιν ἰσχυρότατον ἀποφαίνειν τόνδε. Ἐς τὰς ἀρούρας δὲ ἀπονηξάμενοι, φησὶ, ϗ τὰ λήϊα ὑποκείρουσι, ϗ διὰ τῶν δένδρων ἀνέρπουσι, ϗ τὰ ὡραῖα δεῖπνον ἴσχουσι· ϗ τοὺς κλάδους δὲ διακόπτουσιν οἵδε, ἐκείνους κατατραγεῖν ἀδυνατοῦντες. Οὐκοῦν ἀμυνόμενοι οἱ Κάσπιοι τὴν ἐκ τῶν μυῶν ἐπιδρομήν τε ἅμα ϗ λύμην, φείδονται τῶν γαμψωνύχων· οἵπερ οὖν ϗ αὐτοὶ κατὰ νέφη πετόμενοι, εἶτα αὐτοὺς ἀνασπῶσι, ϗ ἰδίᾳ τινὶ φύσει τοῖς

Caſpiis famem depellunt. Porro vulpium Caſpiarum ea eſt multitudo, ut non modo agreſtia ſtabula adeant, ſed urbes quoque ac domos ingrediantur; nihil tamen hercle nocentes, neque rapientes, ſed ita cicures Caſpiis tanquam caniculae adulantur. Mures autem Caſpiis infeſti neque magnitudine inferiores, quam Aegyptii ichneumones, itemque feri ſunt et acerbi, et robore dentium non aliter ferrum diſſecare ac devorare poſſunt, quam mures in Teredone Babyloniae; quorum pelles molles inſtitores ad Perſas vehunt, quibus veſtes conſuuntur, et corpus optime fovetur; hoſque ſuo ſermone canautanas appellant. Hoc etiam in muribus admiratione dignum eſt: ſi mus praegnans capta diſſecetur, et eximatur foetus, in eo quoque diſſecto foetus reperietur alter.

CAP. XVIII.

De Paſtinaca marina.

De paſtinacae marinae natura hoc etiam cognovi. Paſtinacam ſubnatantem piſcator intuitus ridiculum quiddam in piſcatoria navicula ſaltat, et dicteria aut convitia aliqua jactat; et inſuper tibia, ſi norit, quam tanquam illecebram fert, canere incipit: haec ex ea re magnam voluptatem capit (etenim, ſicut ferunt, tum aures habet muſicae, tum ſaltationis oculos intelligentes) atque hac permulſione illecta ſenſim ad ſummam aquam natat. Interea vero, dum hic cantu et ſaltatione illecebras egregie machinatur, alter quiſpiam naſſa imprudentem ſubducit; itaque praeter omnem ſpem, dum voluptate tota mulcetur, et nihil metuit, capitur.

CAP.

Κασπίοις ἀνατέλλουσι τὸν λιμόν. Ἀλώπεκες δὲ αἱ Κάσπιαι, τὸ πλῆθος αὐτῶν τοσοῦτόν ἐστιν, ὡς καὶ ἐπιφοιτᾶν οὐ μόνον τοῖς αὐλίοις τοῖς κατὰ τοὺς ἀγρούς, ἤδη γε μὴν καὶ ἐς τὰς πόλεις παριέναι, καὶ ἐν οἰκίᾳ ἀλώπηξ φανεῖται· οὐ μὰ Δία ἐπὶ λύμῃ, οὐδὲ ἁρπαγῇ, ἀλλὰ οἷα τιθασσὸς, καὶ ὑποσαίνουσί γε οἱ Κάσπιοι καὶ ὑπαικάλλουσι τῶν παρ' ἡμῖν κυνιδίων. Οἱ δὲ μῦς οἱ τοῖς Κασπίοις ἐπίδημοι ὄντες κακῶν, μέγεθος αὐτῶν ὅσον κατά γε τοὺς Αἰγυπτίων ἰχνεύμονας ὁρᾶσθαι, ἄγριοι δὲ καὶ δεινοὶ, καὶ καρτεροὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ διακόψαι τε καὶ διατραγεῖν οἷοί τε εἰσὶ καὶ σίδηρον· τοιοῦτοι δὲ ἄρα, καὶ οἱ μῦς οἱ ἐν τῇ Τερηδόνι τῆς Βαβυλωνίας εἰσίν· ὧνπερ οὖν καὶ τὰς δορὰς ἴσασιν οἱ τούτων κάπηλοι, καὶ ἐς Πέρσας ἄγουσι φόρτον· εἰσὶ δὲ ἁπαλαὶ καὶ συνερραμμέναι, χιτῶνες τε ἅμα γίνονται, καὶ ἀλεαίνουσιν αὐτούς· καλοῦνται δὲ ἄρα οὗτοι καναυτᾶνες, ὡς ἐκείνοις φίλον. Θαυμάσαι δὲ τῶν μυῶν τῶνδε ἄξιον ἄρα καὶ τοῦτο· Ἐὰν ἁλῷ μῦς κύουσα, κᾆτα ἐξαιρεθῇ τὸ ἔμβρυον, αὐτῆς δὲ διατμηθείσης ἐκείνης, εἶτα μέντοι καὶ αὐτὸ διανοιχθῇ, καὶ ἐκεῖνο ἔχει βρέφος.

ΚΕΦ. ιή.

Περὶ τῆς θαλαττίας Τρυγόνος.

ΤΗΣ θαλαττίας τρυγόνος ἴδιον καὶ τοῦτο προσακήκοα. Ἐπὶ τῆς ἁλιάδος νεὼς ὀρχεῖταί τις, ὅταν αὐτὴν ὑπονέουσαν θεάσηται, καὶ μέντοι καὶ ἀπέσκωψέ τι κέρτομον· καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις, ἐάν πως αὐλητικὸς, καὶ τὸν αὐλὸν ὡς δέλεαρ φέρει, καὶ ὑπαυλεῖ· ἡ δὲ ὑπερήδεται (καὶ γάρ τοι καὶ ὦτα ἔχει μουσικῆς ἐπαΐοντα, ὥς φασι, καὶ ὄμματα συνιέντα ὀρχηστικῆς) εἶτα κηλουμένη ἡσυχῇ προσαναπλεῖ. Καὶ ὁ μὲν τὰς ἴυγγας τὰς προειρημένας ἐνεργότατός ἐστιν, ἔθηκε δὲ τὸ φερνίον τις ἕτερος, καὶ τὸν ἰχθὺν ἀνάγει· καὶ τοῦτο δήπου τὸ καινότατον, κηλουμένη εἶτα ἑαυτὴν διαλέληθεν ᾑρημένη.

CAP. XIX.

De Parnopibus apud Galatas.

EVDOXVS ait Galatas, qui ad orientem ſolem pertinent, ejuſmodi facere, quae, ſi cui credibilia videntur, fidem adhibeat; ſin minus, rejiciat. Cum parnopum greges, ut nubes eſſe videantur, in Galatiae agros involantes fruges infeſtant, tum Galatae quibuſdam precibus et obſecrationibus utuntur, ſimul et ſacra conficiunt, quibus aves implorant; eae autem illorum precibus obſequentes frequentes veniunt, et parnopes perdunt. Ac ſi quis e Galatis earum aliquam comprehenderit, hoc ſupplicium in eum ex legibus illius gentis conſtitutum eſt, ut morte mulctetur. Ac ſi huic, qui eas ceperit, ignotum fuerit, aves tantopere offenduntur, ut iterum invocatae, propter impunitatem illius, non ipſorum precationibus obtemperent.

CAP. XX.

De Hirundine in Samo.

ARISTOTELES in Samo ait albam naſci hirundinem, cujus oculos ſi quis pupugerit, ſtatim quidem excaecatur; poſt vero viſum recipit; et, ſicut ille dicit, ſic acute quemadmodum a principio videt.

CAP. XXI.

De Cinnamomo ave.

CINNAMOMVM avem auditione accepi ex plantae gentilis ſuae ſurculis, e paludibus collectis, iis in locis, ubi Herodotus et alii ſcribunt, nidos conſtruere, ac inter ſe contexere. Qui ejuſmodi igitur ramulos ambiunt, ſagittas graves, robuſto et con-

tentiſſimo

ΚΕΦ. ιθ΄.

Περὶ τῶν ἐν Γαλάταις Παρνόπων.

ΓΑλάτας Εὔδοξος τὲς ἑώες λέγει δρᾷν τοιαῦτα, ϗ εἰ φανεῖταί τῳ πιςὰ, πιςευέτω· εἰ δὲ ἧτ]ον τοιαῦτα, μὴ προσεχέτω. Ὅταν αὐτῶν τῇ γῇ νέφη παρνόπων ἐπιφοιτήσαν]α εἶτα λυπήσῃ τὲς καρπὲς, οἵδε οἱ Γαλάται εὐχάς τινας εὔχον]αι, ϗ ἱερεργίας καλαθύεσιν ὀρνίθων ἐςὶν ὡς κατακλητικάς· οἱ δὲ ὑπακέεσι, ϗ ἔρχον]αι ςόλῳ κοινῷ, ϗ τὲς πάρνοπας ἀφανίζεσιν. Ἐὰν δὲ τέτων τις θηράσηται Γαλάτης, τίμημά οἱ ἐκ τῶν νόμων τῶν ἐπιχωρίων θάνατός ἐςιν. Ἐὰν δὲ συγγνώμης τύχῃ τινὸς, ϗ ἀφεθῇ, εἰς μῆνιν ἐμβάλλει τὲς ὄρνιθας, ϗ τιμῶντες τῷ ἑαλωκότι, ἐκ ἀξιεσιν ὑπακεσαι, ἐάν γε καλῶνται αὖθις.

ΚΕΦ. κ΄.

Περὶ τῆς ἐν Σάμῳ Χελιδόνος.

ΑΡιςοτέλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χελιδόνα· ταύτης γε μὴν ἐάν τις κεν]ήσῃ τὲς ὀφθαλμὲς, γίνεσθαι μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλήν· μεῖὰ ταῦτα δὲ ἐξομμαῖεται, ϗ τὰς κόρας λελάμπρυν]αι, ϗ ἐξ ὑπαρχῆς ὁρᾷ, ὡς ἐκεῖνός φησι.

ΚΕΦ. κα΄.

Περὶ τε Κινναμώμε ὄρνιθος.

ΤΟΝ κιννάμωμον ὄρνιν ἀκέω εἶναι, ϗ μέντοι ϗ κομίζειν κάρφη φυῖε τε ὁμωνύμε ἐκ τῶν τῆς γῆς τελμάτων, ϗ καλιὰς ὑποπλέκειν, ἔνθα Ἡρόδοῖοί τε ᾄδεσι, ϗ ἄλλοι· φιλεσι δέ πως οἵδε οἱ ὄρνιθες τὰς ἑαυῖῶν εὐνάς τε ϗ καλαγωγὰς ὑφαίνειν. Οὐκεν οἷς μέλει τῶνδε τῶν καρφῶν, οἵςὲς βαρεῖς

ῥοίζῳ

tentiſſimo nervo expulſas, magno impetu contra ramos, quibus nititur nidus, mittunt; itaque rumpuntur, et feſtucae decidunt, quae vulgo cinnamomi nomine celebrantur.

CAP. XXII.

De Horione ave.

CLITARCHVS, quem hic laudabimus, in India ſcribit volucrem amatorio adfectu flagrantem, nomine horionem, ſi bene memini, naſci. Eam magnitudine parem ardeae eſſe dicit, rubris ſimiliter cruribus, oculis, aliter quam illae, coeruleis; ſic a muſica inſtructam, ut naturae munere tam ſuaviter canat, ut ipſas referat Sirenes, et dulcedine ſua ad ſuaviſſimos hominum cantus, qualis imprimis eſt hymenaei nuptialis, accedat.

CAP. XXIII.

De Catreo ave, et aliis Avibus Indicis.

AVEM Indicam Catreum nuncupatam, cum eximia formae pulchritudine Clitarchus ait, tum pavonis magnitudine eſſe, tum pennarum ejus extremitates ſmaragdi ſimilitudinem gerere. Quod ſi quid aliud intueatur, ejus oculi neſcias quo colore ſint; ſin te adſpiciat, cinnabarin te videre in ejus oculis diceres, excepta pupilla, cui color melinus, et acies acuta: quod in aliorum oculis album, in illis pallidum eſt: capitis plumae guttis quibuſdam croceis ſparſis diſtinctae ſunt: pedibus color ſandaracae: vox canora, et ſicut luſciniae, ſic eadem acuta et arguta eſt. Indi ſane ſuas delicias

ῥοίζῳ βιαιοτάτῳ, καὶ νευρᾶς ἐντάσει σφοδρᾷ ἰσχυρᾶς, κατὰ τῶν κλάδων ἀφιᾶσιν· αἱ δὲ ῥήγνυνται, καὶ κατολισθαίνει τὰ κάρφη, καὶ μέντοι καὶ τὸ ᾀδόμενον δήπου κιννάμωμον ταῦτά ἐστι.

ΚΕΦ. κβ΄.

Περὶ ὄρνιθος τοῦ Ὠρίωνος καλουμένου.

ΚΑΙ Κλειτάρχῳ χῶρον δῶμεν. Λέγει δὲ Κλείταρχος ἐν Ἰνδοῖς γενέσθαι ὄρνιν, καὶ εἶναι σφόδρα ἐρωτικὸν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ λέγει ὠρίωνα οἶμαι. Φέρε δὲ καὶ γράψωμεν αὐτὸν τῷ λόγῳ, ὡς ἐκεῖνος διδάσκει· τοῖς μὲν καλοῦσιν ἐρωδιὸν ὅμοιος τὸ μέγεθος ὅδε ὠρίων ἐστίν· ἔστι δὲ καὶ τὰ σκέλη, ὡς ἐκεῖνοι, φοῖνιξ· ὀφθαλμοὺς δὲ κυανοῦς ἔχει, τοῦτο μὲν οὐχ ὡς ἐκεῖνοι· μέλος δὲ μουσικὸν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπαίδευται, οἷα δήπου μέλη ταῦτα ὑμνεῖται γλυκέα, καὶ πρὸς τὸν ᾀδόμενον ὑμέναιον βλέπει, θέλγοντα γονὴν ὕπνῳ τινὶ γαμικῷ, προσιόντα Σειρῆνας.

ΚΕΦ. κγ΄.

Περὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦ καλουμένου Κατρέως, καὶ ἑτέρων Ἰνδικῶν Ὀρνίθων.

ΚΑτρέα ὄνομα Ἰνδὸν γένος τῇ φύσει ὄρνιν λέγει Κλείταρχος εἶναι τὸ κάλλος ὑπερήφανον, τὸ μέγεθος γὰρ εἶεν πρὸς τὸν ταὼν, τὰ δὲ ἄκρα τῶν πτερῶν ἔοικε σμαράγδῳ. Καὶ ὁρῶν μὲν ἄλλως, οὐκ οἶδας, οἵους ὀφθαλμοὺς ἔχει· εἰ δὲ εἰς σὲ ἀπίδοι, ἐρεῖς κιννάβαριν εἶναι τὸ ὄμμα, πλὴν τῆς κόρης· ἐκείνη δὲ μήλῳ τῇ χρόᾳ παρείκασαι, καὶ βλέπει ὀξύ· τόγε μὴν τοῖς ἁπάντων ὀφθαλμοῖς λευκὸν, ἀλλὰ τοῖς τοῦ κατρέως τοῦδε ὠχρόν ἐστι· τὰ τῆς κεφαλῆς πτίλα γλαυκωπὰ, καὶ ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρεικασμένας, εἶτα ἄλλην ἄλλῃ διεσπαρμένας· πόδες δὲ αὐτῷ σανδαράκινοι· ἔχει δὲ καὶ φώνημα εὔμουσον, καὶ κατὰ τὴν ἀηδόνα τορόν. Ἰνδοὶ δὲ ἄρα καὶ τὴν ἐξ ὀρνίθων τροφὴν

delicias etiam ex avibus habent, et earum adſpectu oculos paſcunt. Sunt inter ceteras quaedam undiquaque purpureae, et puriſſimae flammae adſimiles; quae gregatim tantopere volant, ut nubes eſſe videantur. Sunt et alia avium genera varia, quarum ſpecies non ſatis deſcribi poteſt; cantandi ſuavitate et oris expreſſione tanta, ut comparatio nulla reperiatur, niſi Sirenes quaſdam eas dixeris. Nam has quoque virgines alatas, et pedibus aves fuiſſe, poetarum fabulae canunt, et pictores oſtendunt.

CAP. XXIV.

De Cycnis.

CYCNIS ſedes et commorationes ſunt in lacubus, paludibus, ſtagnis, et perennibus fluviis, quorum confluens moderate et ſedate fertur. Suapte natura pacati ſunt, ad ſenectutemque perveniunt non ſibi gravem. Robore, quo magno praediti ſunt, confidentiores exſiſtunt, non ut injuriam ipſi inferant priores, ſed ut laceſſiti eam propulſent; itaque facile aquilas etiam provocati vincunt. De pugna autem ſupra dixi.

CAP. XXV.

De Simiis in India.

CLITARCHVS tradit in India eſſe ſimiarum genera colore varia, et magnitudine praeſtantia oriri: tantamque earum in montibus multitudinem eſſe, ut Alexandrum Philippi filium magnis copiis ſeptum eae frequentes perterrefecerint, quod arbitraretur ſe collectum et ſibi inſidiantem exercitum videre. Nam cum Alexandro ſe oſtenderunt caſu, excelſo et recto corpore erant. Non capiuntur retibus, neque ſagacium canum venandi ſolertia, ſed cum ſit animal ſaltationis avidum, ſi ſaltantem viderit, ſaltare cupit; et tibia canere meditatur, ſi vim et numeros inflandi adſequi poſſit. Si item quempiam viderit calceos induentem,

φὴν εἶχον, ἵνα ϗ οἱ ὁρῶντες ἑςιᾷν τὴν ὄψιν δύνωνται. Ἰδεῖν γοῦν αὐτοῖς πάρεστι ϗ ὅλους πορφυροῦς, ϗ τῇ καθαρωτάτῃ φλογὶ προσεοικότας· ϗ τούτων αἱ πτήσεις κατὰ πλῆθός εἰσιν, ὡς νομίζειν νέφη. Καὶ ἄλλα μὴν ποικίλα, ϗ οὐ πάντη τὸ εἶδος εὔρητα, μελῳδίαν τε ϗ εὐςομίαν ϗ εὐγλωττίαν ἄμαχα, ὡς εἶναι, μή πη ϗ παχύτερόν ἐςι, Σειρῆνάς τινας, ἢ ϗ τούτων γε ἐγγύθεν. Κατάπτεροι γὰρ ὡς ἦσαν ϗ τοῦ μύθου κόραι, ϗ τοὺς πόδας ὄρνιθες ἐδόκουν, ποιηταί τε ᾄδουσι, ϗ ζωγράφοι δεικνύουσι.

Κ Ε Φ. κδʹ.

Περὶ Κύκνων.

ΚΥκνου δὲ ἤθη ϗ διατριβαὶ, λίμναι τε ϗ ἕλη ϗ τενάγη, ϗ ἀέννασι ποταμοὶ πρᾴως ϗ ἡσυχῇ ῥέοντες. Εἰρηναῖοι δέ εἰσι, ϗ εἰς γῆρας προΐασιν ἑαυτοῖς κοῦφον. Εἰσὶ δὲ ϗ πρὸς ῥώμην ἄλκιμοι, ϗ θαῤῥοῦσιν αὐτῇ, οὐ μὴν ὥςε ἄρχειν ἀδίκων, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἄρξαντα· ῥᾳδίως γοῦν ϗ τῶν ἀετῶν περιγίνονται, ὅταν ἐκεῖνοι τολμήσωσιν ἐπιθέσθαι αὐτοῖς. Καὶ εἶπον ἀνωτέρω τῆς μάχης τρόπον.

Κ Ε Φ. κέ.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Πιθήκων.

ΛΕγει δὲ Κλείταρχος πιθήκων ἐν Ἰνδοῖς εἶναι γένη ποικίλα τὴν χρόαν, μεγέθει δὲ μέγιςα· ἐν δὲ τοῖς χωρίοις τοῖς ὀρείοις τοσοῦτον αὐτῶν τὸ μέγεθος εἶναι, ὡς Ἀλέξανδρόν φησι τὸν Φιλίππου ϗ πάνυ καταπλαγῆναι σὺν ϗ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, οἰόμενον ἀθρόως ἰδόντά τινα ςρατιὰν ὁρᾷν συνειλημμένην, ϗ ἐλλοχῶσαν αὐτόν. Ὀρθοὶ δὲ ἄρα ἦσαν οἱ πίθηκοι κατὰ τύχην, ἡνίκα ἐφάνησαν. Θηρῶνται δὲ οὗτοι οὔτε δικτύοις, οὔτε κυνῶν ῥινηλατέντων Σοφίᾳ, ϗ μάλα ἀγρευτικῇ· ἔςι δὲ τὸ ζῶον ὀρχηςικὸν, εἰ θεῷτο ὀρχούμενον· ϗ θέλει γε αὐλεῖν, εἰ καταπνεῖν μάθοι εἰδέναι. Πρὸς τούτοις εἰ θεάσαιτό

tem, imitatur; et ſi quem viderit oculos rubrica pingentem, hoc idem facere ſtudet. Itaque pro his ex plumbo factos graves calceos proponunt, et laqueos ſubjiciunt, ut pes quidem inſeri poſſit, ſed interim firmo vinculo retineatur. Itemque viſco decipiuntur. Speculo etiam Indus venator in ſimiarum conſpectu utitur; cujus loco diſcedens aliud relinquit, et laqueum ſubtus addit validum. Simia vero accedens, et fixo obtutu in ſpeculum intenta imitatione hominis, radiis e ſpeculo reflexis ita adficitur oculis, ut hebetati illi palpebris tanquam agglutinatis conniveant; itaque caecutiens facillime capitur, ut quae fuga ſibi conſulere jam nequeat. Haec et alia de ſimiis tum Indicis, tum non Indicis, nobis commemorata, digna profecto ingenii liberalis cognitione videntur.

CAP. XXVI.

De Leonibus Indiae.

LEONES in India naſci maximos, ne tenuiſſima quidem mihi dubitatio eſt; terra enim India mater optima aliorum animalium in cauſa eſt. Hi erga obvios immaniſſimi dicuntur; eorum pelles nigrae ſunt, et pilis horridae, et adſpectu formidoloſae. Si capiantur, manſueſcunt quidem, modo ne maximi ſint: tum vero adeo adſueſcunt loro, ut facile ſimiliter atque canes ad venandos hinnulos, cervos, apros, tauros, et aſinos ſylveſtres duci queant: ſagaciſſime enim, ſicut audio, odorantur.

CAP.

τινα ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιθέντα, μιμεῖται τὴν ὑπόδεσιν· καὶ ὑπογράφοντα τὼ ὀφθαλμὼ μίλτῳ, καὶ τοῦτο δρᾶσαι θέλει· Οὐκοῦν ὑπὲρ τῶν εἰρημένων μολίβου πεποιημένα κοῖλα καὶ βαρέα ὑποδήματα προτιθέασι, καὶ βρόχους αὐτοῖς ὑποβαλόντες, ὡς εἰσβαλεῖν μὲν τὼ πόδε, ἔχεσθαι δὲ τῇ πάγῃ καὶ μάλα ἀφύκτῳ. Δέλεαρ δὲ αὐτοῖς ὀφθαλμῶν πρόκειται ὑπὲρ τούτου ἰξός. Κατόπτρῳ δὲ χρησάμενος ὁ Ἰνδὸς, ὁρώντων ἐκείνων, οὐκ εἰσὶ δ' ἔτι τὰ κάτοπτρα, ἀλλ' ἕτερα προστιθέντες· εἶτα καὶ τούτοις ἕρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσιν, καὶ μέντοι καὶ τοιαῦτά ἐστιν. Οἱ μὲν ἔρχονται, καὶ ἀγεννῶς ὁρῶσι, κατὰ τὴν μίμησιν ἣν εἶδον, ἐκπηδᾷ δὲ ἰσχύς τις κολλητικὴ βλεφάρων ἐκ τῆς πρὸς τὴν αὐγὴν ἀντιτυπίας, ὅταν ἴδωσιν ἀτενές· εἶτα οὐχ ὁρῶντες αἱροῦνται ῥᾷστα, φυγεῖν γὰρ ἔτι εἰσὶν ἥκιστοι. Εἴρηται μὲν ὑπὲρ πιθήκων καὶ ἄλλα, Ἰνδῶν τε καὶ οὐκ Ἰνδῶν· καὶ ταῦτα δὲ ἔχειν τινὰ τῷ συνιέντι οὐκ ἀσπούδαστον, οὐ μὰ Δία.

ΚΕΦ. κϛ'.

Περὶ τῶν Ἰνδῶν Λεόντων.

Λέοντας ἐν Ἰνδοῖς οὐ γίνεσθαι μεγίστους οὐ διαπορῶ· τὸ δὲ αἴτιον, τῶν ζώων τῶν ἑτέρων ἥδε ἡ γῆ μήτηρ ἐστὶν ἀγαθή. Ὅσα δ' ἐντυχεῖν κατὰ πρόσωπον εἰσὶν οἵδε ἀγριώτατοι καὶ θηριωδέστατοι· δέρη ἐκείνων λεόντων μέλαινά τε ἰδεῖν, καὶ φρίξασα ὀρθή τε ἀνίσταται, καὶ συνεκπέμπει δέος οἷον ἐκπληκτικόν. Εἰ δὲ ἁλῶναι δυνηθεῖεν, πραΰνονταί γε, ἀλλ' οὐχ οἱ μέγιστοι· καὶ ἡμεροῦνταί γε, καὶ γίνονταί γε ῥᾷστα τιθασσοί, ὡς ἄγειν τε ὑπὸ ῥυτῆρος, καὶ κατὰ κυναγωγοὺς ἐπὶ θήραν κεμάδων, καὶ ἐλάφων, καὶ συῶν, καὶ ταύρων, καὶ ἀγρίων ὄνων· εἰσὶ γὰρ καὶ ῥινηλατῆσαι, ὡς ἀκούω, δεινοί.

CAP. XXVII.

De gente in Africa a Leonibus extincta.

In Africa gens fuit, ut fertur, Nomea [id eſt, paſtoralis] dicta, et regionem ſortita paſcuis abundantem, et fortunatam; ſed tandem cum leones plurimi, et maximi, et audacia invicti ſuperveniſſent, penitus eſt extincta, ita ut nihil ejus reliquum ſit factum. Leones enim confertim advenientes expugnari nequeunt.

CAP. XXVIII.

De feris animalibus in Samo, quae Neades vocantur.

Euphorion in Commentariis ſcriptum reliquit, Samum cum olim deſertiſſimam fuiſſe, tum in ea beſtias feras, et infeſtas obviis, maxima magnitudine, nomine Neades fuiſſe, quarum ſola voce terra diſcederet; indeque profectum eſſe id proverbium, quod vulgo Samii dicunt: *Majus vi Neadum.* Idemque adfert earum oſſa maxima vel ſua aetate extitiſſe.

CAP. XXIX.

De vi Elephantorum.

Indorum regem hoſtibus bellum inferentem bellatorum centum mille elephantorum antecedunt; tum vero aliorum maximorum et fortiſſimorum ter mille ſubſequuntur, ad hoſtiles muros ipſo incurſu evertendos inſtitutorum, cum rex jubet: evertunt autem pectorum ſuorum vi et impetu. Hoc ſe audiviſſe Cteſias ſcribit. Idemque Babylone ſe vidiſſe dicit palmas ab his eodem modo

ΚΕΦ. κζ΄.

Περὶ τȣ̃ ἐν Λιβύῃ ἔθνȣς τȣ̃ ὑπὸ Λεόντων ἀπολωλότος.

ΕΝ τῇ Λιβύων χώρᾳ ἔθνος ἦν, φασὶ, τὸ καλȣ́μενον Νόμαιον, ϗ τὰ μὲν ἄλλα διευτυχȣ̃ν τῆς εὐνόμȣ μάλα, ϗ εὐδαίμονος ναὶ μὰ Δία λήξεως· εἶτα ἠφανίσθη τελέως, λεόντων αὐτοῖς ἐπελθόντων, πλήθει τε παμπόλλων, ϗ μεγέθει μεγίςων, ϗ τὴν τόλμαν ἀμάχων, ὑφ' ὧν πανδημεί τε ϗ παγγενεὶ διαφθαρέντες, εἶτα ἐς τὸ παντελὲς ἀπώλοντο τὸ ἔθνος. Λεόντων γὰρ ἀθρόων ἐπιδημία χρῆμα ἀπρόσμαχον.

ΚΕΦ. κή.

Περὶ τῶν ἐν Σάμῳ Θηρίων τῶν καλȣμένων Νηάδων.

ΕΥφορίων δὲ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι λέγει τὴν Σάμον ἐν ταῖς παλαιοτάταις τȣ̃ χρόνȣ ἐρήμην, γενέσθαι τε ἐν αὐτῇ θηρία μεγέθει μὲν μέγιςα, ἄγρια δὲ, ϗ προσπελάσαι τῳ δεινὰ, καλεῖσθαι δὲ μὴν νηάδας, ἅπερ ȣ̃ν ϗ μόνῃ τῇ βοῇ ῥηγνύναι τὴν γῆν· παροιμίαν ȣ̃ν ἐν τῇ Σάμῳ διαῤῥεῖν τὴν λέγȣσαν· Μεῖζον βίᾳ τῶν νηάδων. Ὀςᾶ δὲ ἔτι ϗ νῦν αὐτῶν δείκνυσθαι μεγάλα ὁ αὐτός φησι.

ΚΕΦ. κθ΄.

Περὶ τῆς τῶν Ἐλεφάντων ἰσχύος.

ΤΟΥ Ἰνδῶν βασιλέως ἐλαύνοντος ἐπὶ τȣ̀ς πολεμίȣς, δέκα μυριάδες ἐλεφάντων προηγȣ̃νται μαχίμων· ἑτέρȣς δὲ ἀκȣ́ω τρισχιλίȣς τȣ̀ς μεγίςȣς τε ϗ ἰσχυροτάτȣς ἕπεσθαι, οἵπερ ȣ̃ν εἰσι πεπαιδευμένοι τὰ τείχη τῶν πολεμίων ἀνατρέπειν, ἐμπεσόντες ὅταν κελεύσῃ βασιλεύς· ἀνατρέπειν δὲ τοῖς ςήθεσι. Καὶ λέγει μὲν ταῦτα ϗ Κτησίας, ἀκȣ̃σαι γράφων. Ἰδεῖν δ' ἐν Βαβυλῶνι ὁ αὐτὸς λέγει τȣ̀ς φοίνικας αὐτοῤῥίζȣς ἀνατρεπομένȣς

modo impetu violentiſſimo exſtirpatas; idque facere ſolent, cum domitor illud ipſis juſſerit.

C A P. XXX.
De Piſcibus in palude Paeonide.

ZENOTHEMIS ſcribit in Paeonide palude quoſdam piſces procreari, quibus adhuc palpitantibus, ſi eos bubulo pecori edendos objicias, expletur non minus libenter, quam ceteri boves foeno; contra ab eorundem mortuorum uſu, ſicut idem ait, tantopere abhorret, ut non attingat.

C A P. XXXI.
De Piſcibus in Armenia.

IN Armenia excelſum ſaxum auditione accepi permultam aquam emittere, atque ſub ipſum ſubjici fontem undiquaque quadratum tres paſſus profundum, ſingulaque ejus latera ſtadii dimidium occupare; et ſimul cum aqua piſces frequentes excidere, cubiti magnitudine, tum majores, tum non multo minores; et ex iis partim delabi ſemimortuos, partim adhuc palpitantes emori. Et pervagatum eſt eos colore eſſe nigerrimos, nec adſpectu inſuaves. Verumtamen ſi quid eorum vel homo vel fera beſtia guſtarit, ſtatim mori. Propterea vero Armenios, quod illorum regio ferarum multitudine redundet, primum eos collectos ad ſolis radios exſiccare; deinde ne hauſta piſcium adſpiratione gravi et peſtilenti, aut excitato inde pulvere hauſto pereant, ore et naribus obturatis hoc piſcium genus contundere, et in farinam redigere; tum

τρεπομένες ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐμπιπτόντων αὐτοῖς θηρίων βιαιότατα· δρῶσι δ', ἂν ἄρα ὁ Ἰνδὸς ὁ πωλεύων αὐτοῖς κελεύσῃ δρᾶσαι τἒτο αὐτοῖς.

ΚΕΦ. λ´.

Περὶ τῶν ἐν Παιονίδι τῇ λίμνῃ Ἰχθύων.

ΖΗνόθεμις λέγει περὶ Παιονίδα λίμνην τινὰς φέρειν ἰχθῦς, ὥσπερ ὖν εἰ παραβάλοι τις ἀσπαίροντας τοῖς βεσὶν, οἵδε ἐμφορεῦνται αὐτῶν μάλα ἀσμένως, ὡς οἱ λοιποὶ τἒ χόρτε· νεκρῶν δὲ τῶν ἰχθύων, ἐκ ἂν πάσαιντο ἔτι οἱ βόες, ἐκεῖνος λέγει.

ΚΕΦ. λα´.

Περὶ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ Ἰχθύων.

ΠΑρὰ Ἀρμενίοις ἀκέω πέτραν εἶναι ὑψηλὴν, εἶτα ταύτην ὕδωρ ἐκβάλλειν πάμπολυ· ὑποκεῖσθαι δὲ τῇ πέτρᾳ πυνθάνομαι κρήνην τετράγωνον πάντη, καὶ ἑκάστην πλευρὰν σαδίε ἥμισυ ἔχειν, βάθος δὲ τριῶν ὀργυῶν εἶναι· συνεκπίπτειν δὲ τῷ ὕδατι προσακέω τῷ προειρημένῳ καὶ ἰχθύας πολλάκις ἔχοντας τὸ μῆκος καὶ πήχεως, καὶ ἔτι μείζες, καὶ μέντοι καὶ ἐλάττονας, ἀλλ' ἐ κατὰ πολύ· καὶ τὲς μὲν αὐτῶν κατολισθαίνειν ἡμιθνῆτας, τὲς δὲ ἀσπαίροντας καὶ μάλα γε ἰσχυρῶς ἀποθνήσκειν. Εἶναι δὲ αὐτὲς ἡ φήμη λέγει πάνυ σφόδρα μέλανας, καὶ ἰδεῖν ἐκ ἀηδεῖς. Ἂν δέ τι τέτων γεύσηται ἢ ἄνθρωπος ἢ θηρίον, παραχρῆμα ἀπόλλυται. Τὲς μὲν ὖν Ἀρμενίες, διὰ τὸ ἔνθηρον αὐτοῖς εἶναι καὶ πολύθηρον τὴν γῆν, ἀθροίζειν αὐτὲς, καὶ αὐαίνειν ὑπὸ τῇ εἵλῃ τἒ ἡλίε· εἶτα κόπτειν ὑποδήσαντάς τι κάτω ταῖς ῥισὶ καὶ τῷ σόματι, ἵνα μὴ τῷ ἄσθματι ἐκσπάσαντες τὸν ἐκπτυσσόμενον ἀέρα, ἢ τὴν ἐγειρομένην ἐκ λεπτῶν τινων κόνιν ἀλφίτων, εἶτα ἀποθάνωσι· ποιήσαντες ὖν ἄλευρα τὲς ἰχθῦς ἐν τοῖς μάλιστα θηριωτάτοις χωρίοις κατασπείρεσιν αὐτὰ, ὧν

tum ad ficus admiſtam in ea loca, quae maxime abundant feris, diſſeminare. Beſtiae primum ut eas attigerunt, ſtatim moriuntur; atque ſic apri, dorcades, cervi, urſi, aſini ſylveſtres, feraeque caprae necantur; nam ejuſmodi animalia ficuum et farinarum avidiſſima ſunt: perimuntur autem hoc modo, quod nimium abundent. Iam vero alio modo tollunt leones, pardales, lupos, quippe qui carnivori ſunt. Nam in domeſticarum ovium et caprarum diſciſſo latere, quatenus manus inſeri queat, earum carnibus farinam infarciunt, et infelicem hercle eſcam praedictis feris objiciunt; cum enim ejuſmodi quippiam pardalis, leo, lupus guſtarint, continuo moriuntur. Eſt autem cum omnis Armenia mater et nutrix ferarum, tum praecipue campeſtris circa fluvium.

CAP. XXXII.

De Oxyrynchis piſcibus in Caſpia regione.

In Caſpia regione audio ingentem lacum eſſe, et in eo maximos piſces naſci, qui oxyrynchi vocantur, videlicet a roſtri forma; eoſque ad magnitudinem octo cubitorum excreſcere. Eos Caſpii captos ſale ſpargunt, et ex illis ſalſamenta conficiunt, eoſdemque exſiccatos camelis doſſuariis Ecbatana vehunt. Item adipe detracto, farinas ex iis conficiunt; et hujuſmodi ſalſamenta quidem vendunt; oleo vero pinguiſſimo et non graveolenti ungunt. Atque etiam exempta ex iis viſcera excoquunt, unde ad permultos uſus accommodatum fit glutinum: nam non modo ad quaecunque applicatum fuerit, adhaereſcit, viſu perlucidum; ſed et firmiſſime retinet, ut et decem diebus madefactum non tamen diſſol-

γευσάμενα τὰ ζῷα ἀποθνήσκει, καὶ σῦκα δὲ παραμίγνυνται τοῖς ἀλεύροις οὕτως ἔχουσιν. Οὕτω μὲν οὖν διαφθείρονται οἵτε σῦς οἱ ἄγριοι, καὶ αἱ δορκάδες, καὶ οἱ ἔλαφοι, καὶ οἱ ἄρκτοι, καὶ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι, καὶ αἶγες, ἄγριοι μέντοι καὶ οὗτοι· συκοτράγα γὰρ ταῦτα καὶ ἀλφιτοφάγα τὰ ζῷά ἐστιν· ἀναιρεῖται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον διὰ τὸ πλῆθος. Λέοντας δὲ, καὶ παρδάλεις, καὶ λύκους, σαρκοφάγα ὄντα, ἑτέρως ἀναιροῦσι. Τῶν γὰρ οἴων τῶν ἡμέρων καὶ τῶν αἰγῶν παρασχίσαντες τὴν πλευρὰν, εἰς ὅσον καθεῖναι τὴν χεῖρα, ἐμπλάττουσι τῶν αὐτῶν κρεῶν προκεῖσθαι, κακὸν ναὶ μὰ Δία δέλεαρ τοῖς προειρημένοις· ὅταν οὖν ἢ λέων, ἢ πάρδαλις, ἢ λύκος, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον ἐντύχῃ καὶ γεύσηται, τέθνηκε παραχρῆμα. Καὶ πᾶσα μὲν οὖν ἡ Ἀρμενία θηρίων ἀγρίων τροφός τε ἅμα καὶ μήτηρ ἐστὶν· ἡ δὲ πεδιὰς ἔτι καὶ μᾶλλον ἡ πρὸς τῷ ποταμῷ.

ΚΕΦ. λβʹ.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Κασπίᾳ ἰχθύων Ὀξυρύγχων.

ΕΝ τῇ Κασπίᾳ γῇ λίμνην ἀκούω μεγίστην εἶναι, καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῇ γίνεσθαι μεγάλους, καὶ ὀξύρυγχοι καλοῦνται, κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου δηλονότι· καὶ προϊέναι μὲν ἐς μῆκος καὶ ὀκτὼ πηχῶν. Οὐκοῦν οἱ Κάσπιοι θηρῶσιν αὐτοὺς, καὶ διαπάσαντες ἁλσὶ καὶ ταρίχους ἐργασάμενοί τε καὶ ἀποφήναντες αὔους, ἐπισάξαντες καμήλοις κομίζουσιν εἰς Ἐκβάτανα. Καὶ ποιοῦσιν ἄλφιτα ἐκ τῶνδε τῶν ἰχθύων, ἀφελόντες τὴν πιμελήν· καὶ τοῦ μὲν ταρίχου πιπράσκουσι, τῷ δὲ ἰχθυΐνῳ ἐλαίῳ χρίονται, λιπαρῷ σφόδρα καὶ οὐ δυσώδει. Τὰ δὲ ἔντερα ἐξαιροῦσιν αὐτῶν, καὶ ἕψουσι, καὶ ἐξ αὐτῶν ποιοῦσιν κόλλαν, καὶ μάλα γε ἐν χρείᾳ γίνεσθαι δυναμένην· συνέχει γὰρ πάντα ἐγκρατῶς, καὶ προσέχεται οἷς ἂν προσπλακῇ, καὶ ἰδεῖν ἐστι λαμπροτάτη· οὕτω δὲ συνέχει πᾶν ὅτι ἂν συνδήσῃ τε καὶ συνάψῃ, ὡς καὶ δέκα ἡμερῶν αὐτὴν βρεχομένην μήτε λύεσθαι, μήτε μὴν ἀφίσα-

diſſolvatur, neque remittat: itaque etiam artifices, qui circa ebur laborant, eo utuntur, et opera conficiunt pulcherrima.

C A P. XXXIII.

De Ave quadam Caſpia; item de altera Caſpia, vel potius Indica.

FAMA quaedam venit in ſermonem hominum apud Caſpios avem procreari magnitudine maximi gallinacei; verſicolore varietate florentem; atque auditione accepi eam ſupinam volare, et ſub collum extenſis cruribus ſe veluti ſublevare; tum catelli vocem mittere; neque in ſublime, ſed circum terram idcirco volare, quod in altum non queat ſeſe attollere. Eſt et altera avis Caſpia, vel potius Indica (nam in India etiam naſci dicitur) anſeris magnitudine: lato quidem ſed tenui capite, cruribus parvis eſt: vario colore diſtinguitur; nam ejus dorſum purpureum eſt, venter maxime coccineus, caput et cutis exalbeſcunt: vocem caprinam mittit.

C A P. XXXIV.

De Caſpiis Capris et Camelis.

CASPIAE caprae et albiſſimae ſunt, et cornibus mutilae, corpore parvae ac ſimae. Cameli quoque Caſpiis abundant, quarum maximae ad equorum maximorum accedunt magnitudinem. Eorum villi adeo ſunt molles, cum Mileſiis lanis ut mollitudine comparari poſſint; ex iiſque ſacerdotes et Caſpiorum ditiſſimi praecipuique veſtes conficiant.

CAP.

σθαι· ἀλλὰ ϗ τὲς τὸν ἐλέφαντα χειρᾶντας χρῆσθαί τε αὐτῇ, ϗ τὰ ἔργα ἐκπονεῖν κάλλιςα.

Κ Ε Φ. λγ΄.

Περὶ τᾶ Ὄρνιθος τᾶ Κασπίε, ϗ ἑτέρε ἔτι Κασπίε, ἢ μᾶλλον Ἰνδᾶ.

ΛΕγει τις λόγος ἐν Κασπίοις ὄρνεον γίνεσθαι, τὸ μὲν μέγεθος κατὰ τὲς ἀλεκτρυόνας τὲς μεγίςες, ποικίλον γε μὴν τοῖς πτεροῖς, ϗ πολυχροίᾳ διηνθισμένον· ϗ πέτεται ὕπτιον, ὡς ἀκέω, ὑποτεῖναν τῷ τραχήλῳ τὰ σκέλη, ϗ οἷον ἀντέχων αὐτοῖς αὐτόν· κλαγγὴν δὲ προΐεσθαι σκυλακίε· ποιεῖσθαι δὲ τὴν πτῆσιν ἐκ ἐν ἀέρι βαθεῖαν, ἀλλὰ περὶ τὴν γῆν, ἐλαφρίζειν εἰς ὕψος ἑαυτὸν μὴ δυνάμενον. Κάσπιος δὲ ἄρα ϗ ἔτος ὄρνις, ἢ Ἰνδὸς μᾶλλον (λέγεται γὰρ ϗ ἐκείνη τὸ γένος οἱ ϗ ταύτῃ) ϗ εἴη τὸ μέγεθος κατὰ χῆνα ἄν· ϗ ἔχει κεφαλὴν πλατεῖαν μὲν, λεπτὴν δὲ, ϗ τὰ σκέλη οἱ μικρά· ϗ κεκραμένη χρόα οἱ ϗ μικτὴ, τὸ μὲν γὰρ νῶτον αὐτῷ πορφυροῖς ἠγλάϊςαι, τὸ δὲ ὑπὸ τῇ γαςρὶ κόκκῳ γνησιωτάτῳ ϗ καλλίςῳ προσείκαςαι, κεφαλὴ δὲ ϗ δέρμα λευκὰ ἄμφω· φθέγγεται δὲ κατὰ τὴν αἶγα.

Κ Ε Φ. λδ΄.

Περὶ τῶν Κασπίων Αἰγῶν, ϗ Καμήλων.

ΑΙγες δὲ Κάσπιαι γίνονται λευκαὶ ἰσχυρῶς, ϗ κεράτων δὲ ἄγονοι, μικραὶ τὸ μέγεθος ϗ σῖμαι. Κάμηλοι δ᾽ ἀριθμᾶνται πλείες, αἱ μέγιςαι κατὰ τὲς ἵππες τὲς μεγίςες, εὔτριχες ἄγαν. Ἁπαλαὶ γάρ εἰσι σφόδρα αἱ τέτων τρίχες, ὡς ϗ τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις ἀντικρίνεσθαι τὴν μαλακότητα· ἐκᾶν ἐκ τέτων οἱ ἱερεῖς ἐσθῆτα ἀμφιέννυνται, ϗ οἱ τῶν Κασπίων πλεσιώτατοί τε ϗ δυνατώτατοι.

CAP. XXXV.

De apibus, quae Chalcoides cognominantur.

ANTENOR in Libris rerum Creticarum in Rhauciorum urbem ait divino quodam impulſu apum, quae vocantur Chalchoides, examen acceſſiſſe, et defixis aculeis obvios vehementer vexaſſe: illos earum impetum non ſuſtinentes e patria migraſſe, et in alium perveniſſe locum, ibique condidiſſe oppidum, quod ſimiliter matriae, ut Cretice loquar, amore Rhaucum in ipſa Creta nominarunt; ut quamvis patria vi fatali eſſent depulſi, nomen tamen illius retinerent. Ait autem Antenor in Ida monte Cretae etiamnum harum apum paucas quaſdam eſſe reliquias, quae ſimiliter, ut illae, obvios acriter pungant.

CAP. XXXVI.

Quemadmodum Leo carnes cameli appetit.

CAMELI carnes a leonibus comedi ſolere teſtimonio eſt Herodotus; cum in Xerxis camelos, qui commeatum portarent, dicit leones invaſiſſe, et ex aliis animalibus nulla, neque jumenta, neque homines attigiſſe. At mihi Herodotus paucarum in natura rerum peritus videtur, qui leones Thracios miratur voluptatem in cibo unam alteri praepoſuiſſe; nam camelos quantopere appetant, Arabes ſciunt, et quicunque regionem leonum ſimul et camelorum parentem atque nutricem habitant. Itaque non admiror, ſi leo vi quadam naturali et occulta cameli carnem expetit, et in hoc animal etiam nunquam prius viſum ſui satiandi cauſa irruit. Appetitus enim naturalis eos, etiam cum primum vident, ut ſuaviſſimum inde ſibi futurum parent alimentum, incitat.

CAP.

ΚΕΦ. λέ.

Περὶ τῶν μελισσῶν καλουμένων Χαλκοειδῶν.

ΕΝ Λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλουμένων Ῥαυκίων πόλει ἔκ τινος δαιμονίας προσβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιττῶν σμῆνος, αἵπερ οὖν καλοῦνται χαλκοειδεῖς· ἐγχρίμπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα, εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν οὕσπερ οὖν· ἐκείνους δὲ τὴν προσβολὴν οὐ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς χῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φιλίᾳ τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἴπω, Ῥαῦκον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ· εἰ καὶ τοῦ χωρίου ὁ δαίμων ἤλαυνεν αὐτοὺς, ἀλλὰ γοῦν τελείως ἀποσπασθῆναι τοῦ ὀνόματος οὐχ ὑπομείναντας. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ ἔτι κατὰ τὴν Ἴδην τὴν Κρῆσσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδάλματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὡς ἐκεῖναι ἦσαν.

ΚΕΦ λϛ'.

Ὅπως ἔχει πρὸς τὸ τῆς καμήλου κρέας ὁ Λέων.

ΚΑμήλου κρέας ἥδεται λέων ἐσθίειν· καὶ τὸ μαρτύριον Ἡρόδοτος λέγει, ταῖς Ξέρξου καμήλοις ταῖς τὸν σῖτον φερούσαις ἐπιθέσθαι λέοντας· τὰ δὲ ἄλλα οὐκ ἐσίνοντο, οὐχ ὑποζύγια, οὐκ ἄνθρωπον, ἦδ' ὅς. Ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ᾔδει, ἐξετάζων τροφὴν τήνδε καὶ τήνδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίων· ἴσασι δὲ καὶ Ἄραβες ταῦτα, καὶ ὅσοι λῷον καὶ καμήλων μητέρα τε ἅμα καὶ τροφὸν γῆν ἔχουσιν. Οὐκ ἂν γοῦν θαυμάσαιμι, εἰ φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ λέων ἥδεται καμήλου κρέας, καὶ μὴ θεασάμενος φαγεῖν, εἴ ποτε ἐντύχῃ καὶ πρῶτον. Ἡ γὰρ φυσικὴ ἐπιθυμία καὶ τοὺς οὐκ εἰδότας ἐς τὴν τῆς τροφῆς ἐπιθυμίαν ἀναφλέγει.

CAP. XXXVII.

Quemadmodum Aquila ab homine auxilium adſecuta ſtatim ei benefactum retribuerit.

DECEM et ſex viri triturantes, et in maximis ſolis ardoribus ſiti preſſi, unum ex ſuis, ut aquam de proximo hauriret fonte, miſerunt. Is abiens meſſoriam falcem manu tenebat, et in humeris ſitulam geſtabat; ubi vero ad fontem venit, offendit aquilam quam ſtrictiſſime cauteque ſerpente circumplicatam, jamjamque ſuffocandam. In eam enim aquila involaverat, verum non compos voti neque inſidias evadere, neque pullis, juxta Homericum illud, epulas adferre poterat; ſed ſpiris illius, ceu laqueis, circumventa vicina erat ad pereundum, non perdendum. Agricola, vel quod non ignoraret, vel quod auditione accepiſſet, aquilam Iovis nunciam et miniſtram eſſe, et quod noſſet feram et improbam beſtiam eſſe ſerpentem, falce eam diſſecuit; et vinculis aquilam, unde effugere non poterat, exſolvit. Cumque his obiter geſtis revertiſſet, atque hauſta aqua vinum temperatum omnibus miniſtraſſet; ii quidem avidiſſime copioſeque in prandio bibere ingrediuntur: is autem qui aquam hauſiſſet, jam poſt illos bibiturus erat; nam hactenus pocillator, non compotor erat. Ad labra igitur poculum cum admoviſſet, ſervata ab eo aquila circum locum illum etiam nunc felici ejus fortuna verſans, ut hanc mercedem obtentae ſalutis perſolveret, ſic in poculum involavit, ut potio effunderetur. Ille quia ſitiebat, indignatus ait: Hancne gratiam, cum ſis illa (nam avem recognoſcebat) tuo conſervatori refers?

at

ΚΕΦ. λζ'.

Ὅπως Ἀετὸς βοηθείας ὑπ' ἀνθρώπου τυχὼν εὐθὺς ἤμειψε τὴν ὠφέλειαν.

ΑΛοῶντες ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος, δίψῃ πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα, ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. Οὐκοῦν ὁ ἀπιὼν, τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει αἰετὸν ὑπό τινος ὄφεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπτὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετὸς, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος, οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν· ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἕρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολέσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς, ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα· καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἱργμῶν τε καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὁδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἧκε, καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὤρεξε πᾶσιν· οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον, καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκεῖνό πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὤν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χείλεσι τὴν κύλικα προσῆγεν, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ, καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι, καὶ ἐκταράττει αὐτὴν, καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· Εἶτα μέντοι σὺ μὲν ἐκεῖνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐ-

at quomodo haec decora? itane quis ſtudium ſuum in alterum conferret ob Iovis gratiarum praeſidis atque inſpectoris reverentiam? Cum haec eloqueretur ſitiens, et ſe ad alios converteret, videt ex venenata potione palpitantes extremum ſpiritum efflare. Serpens enim, ut conjicere licebat, ſuo veneno fontem imbuerat. Itaque redemptionis praemium ei, qui ſe conſervaſſet, aquila cum pari ſalute compenſavit. Crates Pergamenus tradit Steſichorum etiam in quodam poemate, in vulgus haudquaquam pervulgato, hujus rei mentionem facere, gravem ſane illum meo judicio et antiquum teſtem citans.

C A P. XXXVIII.

De Avibus, quae in inſulis Caſpii maris naſcantur.

IN maris Caſpii inſulis cum alias aves peculiares naſci ferunt, tum maxime unam ea vi et natura adfectam, ut magnitudine quidem anſeribus eam ſimilem eſſe dicant, imo vero egregium anſerem ſuperet; pedes vero habeat grui perſimiles; dorſo ſit vehementer rubro, ventre viridi, collo albo, et diſſeminatis maculis croceis diſtincto, non minus quam duo cubita longo; capite item tenui et longo, roſtro nigro; et vocem ranis ſimilem mittat.

CAP.

γνώρισε) τοιαύτας ἀποδιδῶς τοῖς σωτῆρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλά; πῶς δ' ἂν ἢ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσει εἴς τινα αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε ἢ ἐπόπτου; Καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο, ἢ ἐφρύγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πιόντας, ἀσπαίροντάς τε ἢ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβαλεῖν, ἐμημεκὼς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις, ἢ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ᾄδειν ἔν τινι ποιήματι οὐκ εἰσφοιτήσαντί που εἰς πολλοὺς, σεμνόν τε ἢ ἀρχαῖον, ὥσγε κρίνειν ἐμὲ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων.

ΚΕΦ. λή.

Περὶ τῶν ἐν ταῖς Κασπίαις νήσοις γινομένων Ὀρνίθων.

ΕΝ θαλάσσῃ τῆς Κασπίας εἰσὶ νῆσοι, φασὶ, ἢ γίνονται ἐν αὐταῖς ὄρνιθες διάφοροι μὲν ἢ ἄλλοι, εἷς δὲ εἰληχὼς τοιαύτης ἰδιότητος· εἶναι μὲν γὰρ κατὰ τοὺς χῆνας τὸ μέγεθός φασιν αὐτὸν, ἀλλὰ ἢ τὸν εὐγενῆ χῆνα ἢ τοὺς ἄλλους ἰδεῖν ὑπερέχοντα, πόδας δὲ ἔχει ἐμφερεῖς γεράνῳ· ἢ τὰ μὲν νῶτα κοκκοβαφῆ καὶ σφόδρα ἀκράτως, τὰ δὲ ὑπὸ τὴν γαστέρα πράσινα, τὴν δὲ δέρην λευκὴν εἶναι, καί τινας ἢ ῥανίδας οἱονεὶ διασπαρείσας κροκοειδεῖς ἔχειν, μῆκος δὲ εἰληχέναι οὐ μεῖον πηχῶν δύο· κεφαλὴν δὲ ἄρα λεπτήν τε ἅμα ἢ μακρὰν, τὸ ῥάμφος μέλαν, φωνήν τε ἀφιέναι ἐμφερῆ τοῖς βατράχοις.

CAP. XXXIX.
De Simiis in India.

In Prafiana Indorum regione Megafthenes fimias fcribit maximis canibus non inferiores effe magnitudine; quinque cubitorum caudam habere; tum ex earum fronte comas propendere, eafdemque barbam promittere; tum facie alba effe, corpore vero nigro; neque malitia ceteris fimiis ingenita, fed manfuetudine et humanitate imbutas effe.

CAP. XL.
De Culicibus Indicis et Scorpiis, item de Phalangiis Tetragnathis.

Indica regio eft circa Aftaboram fluvium, ubi Rhizophagi habitant. Illic, oriente Sirio, culicum nubes quaedam terribiles, magna vi occupare aërem vifae, fubito fuperventu civitatem quandam infeftarunt. Circa lacum etiam Arrhatan (qui et ipfe in India eft prope fluvium jam dictum) feros iftos culices abundare aiunt, ubi locus defertus et eft et appellatur. Eum accolae et finitimi circumquaque negant ab initio, et perpetuo, habitatoribus caruiffe; fed fcorpiorum copias infeftas fuperveniffe, et nimium phalangiorum exftitiffe proventum, illorum quae Tetragnatha nominant. Hanc beftiolarum diritatem ex corrupta aqua pluvia generatam aiunt; et incolas primum hujus mali impetum aliquandiu magna patientia toleraffe; fed cum illud jam inexpugnabile effet, et paffim omnis aetatis homines interirent, tandem confilii inopia, cum nulla ratione adverfus tantam luem tueri

ΚΕΦ. λθ'.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς Πιθήκων.

ΕΝ τῇ Πραξιακῇ χώρᾳ, Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐςὶ, Μεγασθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίςων κυνῶν ἐ μείους· ἔχειν δὲ ϗ ἐρὰς πηχῶν έ· προσπεφυκέναι δὲ ἄρα αὐτοῖς ϗ προκόμια, ϗ πώγωνας καθειμένες ϗ βαθεῖς· ϗ τὸ μὲν πρόσωπον πᾶν εἶναι λευκὲς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας ἰδεῖν· ἡμέρες δὲ ϗ φιλανθρωποτάτες, ϗ τὸ τοῖς ἀλλαχόθι πιθήκοις συμφυὲς ἐκ ἔχειν τὸ κακόηθες.

ΚΕΦ. μ'.

Περὶ Κωνωπίων Ἰνδῶν ϗ Σκορπίων, ἔτι δὲ ϗ περὶ φαλαγγίων τῶν καλεμένων Τετραγνάθων.

ΕΝ Ἰνδοῖς ἐςι χώρα περὶ τὸν Ἀςαβόραν ποταμὸν ἐν τοῖς καλεμένοις Ῥιζοφάγοις. Κατὰ τὴν τε Σειρίε τοίνυν ἐπιτολὴν κωνώπων νέφη τινὰ ἐκπληκτικὰ, ϗ οἷά τινα τὸν ἀέρα πολλὰ καταλαβεῖν ἐπιφανέντα, εἶτα μέντοι ἐλύπησέ τινα πόλιν. Κατὰ μέντοι τὴν λίμνην τὴν καλεμένην Ἀῤῥάταν (Ἰνδῶν δ' ἄρα ϗ αὕτη πλησίον ἐςὶ τε προειρημένε ποταμε) ϗ τετο μὲν τὸ θηρίον τὸν κώνωπα ἐπιπολάζειν· ἔρημον δὲ ϗ εἶναι τὸν χῶρον ϗ καλεῖσθαι. Τὴν δὲ αἰτίαν ἐκείνην Ἰνδοί φασιν οἱ κύκλῳ περιοικεντες τὸν χῶρον τὸν προειρημένον, ἐκ ἄνωθεν, ἐδὲ ἐξ ἀρχῆς, ἄγονον ἀνθρώπων γενέσθαι· σκορπίες δὲ ἐπιπολάσαι πλῆθος ἄμαχον, ϗ φαλαγγίων τινὰ ἐπιφοιτῆσαι φορὰν, φαλαγγίων δὲ ἃ καλεσι τετράγναθα. Τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κακὰ ταῦτά φασιν ὄμβρων πονηρίαν· καί πως μὲν ἐγκαρτερεῖν τὲς ἐκεῖθι τλημόνως τε κακε τὴν προσβολὴν ϗ φιλοπόνως ὑπομείναντας· ἐπεὶ δὲ ἦν παντελῶς ἄμαχον, ϗ διεφθείροντο ἡλικίαι πᾶσαι, εἶτα μέντοι τελευτῶντες ὑπ' ἀπορίας

τε

tueri se possent, deserta regione, gratam prius et optimam patriam reliquerunt solitariam: nec forte peccarim, si eandem μητρίδα appellaverim.

C A P. XLI.

De Muribus, et Ranis, aliisque Animalibus, quae gentes quasdam patriis sedibus expulerunt.

De patriis sedibus quosdam Itâliae populos incursio murium agrestium perniciosa expulit, atque in fugam compulit; quod sane sic segetes et plantas, tanquam summa siccitas, aut teterrimum frigus, aliave intempestiva tempestas vastarent, non modo seminibus et superficie arrosis, sed radicibus quoque succisis. Et alia quaedam animalcula, cum Medicam regionem invasissent, perditis et vastatis frugibus, incolas ad emigrationem adegerunt. Autoriatas Indorum gentem plurimae ranae et imperfectae de coelo lapsae in alium locum demigrare coegerunt. Et quandam nationem Libycam, cujus et supra memini, leones de patria terra depulerunt.

C A P. XLII.

De Formicis in Babylonia.

In Babyloniorum terra formicae nascuntur, quarum genitale membrum retro aversum est, contrario quam in aliis modo.

τȣ̃ ἀμύνεσθαι τὴν καταβολὴν τῆς ἐπιμελείας τῆς προειρημένης, ἐξέλιπον τὴν χώραν, ϗ ἐρήμην εἴασαν τὴν φίλην πρότερον ϗ πατρίδα ἀρίστην· ȣ̓χ ἁμαρτήσομαι δὲ ἴσως ȣ̓δὲ μητρίδα εἰπὼν τὴν αὐτήν.

ΚΕΦ. μά.

Περὶ Μυῶν ϗ Βατράχων, ϗ ἑτέρων Ζώων, τῶν αἰτίων τισὶ μετανατάσεως γενομένων.

ΜΥῶν ἀρȣραίων ἐπιφοίτησις ϗ στόλος, ȣ̓ μὰ τȣ̀ς θεȣ̀ς χρηστὸς, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τινὰς ἐξήλασαν τῆς πατρῴας γῆς, ϗ φυγάδας ἀπέφηναν· λυμαινόμενοι ϗ λήϊα ϗ φυτὰ, δίκην αὐχμῶν, ἢ κρυμῶν, ἤ τινος ἀκαιρίας ὡρῶν ἑτέρας, τὰ μὲν διακείροντες, διακόπτοντες δὲ τὰς ῥίζας. Τῇ Μηδικῇ δὲ ἐπιφοιτήσαντες τῇ φορᾷ, ἐξήλασαν ϗ ἐκεῖνοι τȣ̀ς κατοικȣ̃ντας, διαφθείροντες τὰ σπέρματα, ϗ ἀφανίζοντες αὐτά. Βάτραχοι δὲ ἡμιτελεῖς πολλοὶ πεσόντες ἐξ ἀέρος Αὐτωριάτας Ἰνδῶν μετῴκισαν εἰς χῶρον ἕτερον. Καὶ γένος μέντοι Λιβυστινὸν, ȣ̃ καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην, ἐπιφοιτησάντων αὐτοῖς λεόντων, εἶτα τȣ́τȣς ἀναστῆναι τῆς πατρῴας γῆς ἐξενίκησαν.

ΚΕΦ. μϐ'.

Περὶ Μυρμήκων ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ.

ΕΝ τῇ Βαβυλωνίᾳ γῇ γίνονται μύρμηκες, ϗ ἔχȣσι τὸ παιδοποιὸν σῶμα ἐς τȣ̀πίσω μετεστραμμένον, ἀντίως τοῖς ἄλλοις ϗ ἔμπαλιν.

CAP. XLIII.

De Pantheris Cariae et Lyciae.

PANTHERA in Caria et Lycia non eſt iracunda, neque ſaltu admodum valet; corpus ei oblongum, et quanquam haſtilibus et lanceis vulneretur, reſiſtit tamen, nec facile concedit ferro, juxta illud Homeri:

Quae, quamvis ferro fuerit transfixa, repugnat.

CAP. XLIV.

De Rhinocerote, et quemadmodum pugnat contra Elephantum.

RHINOCEROTIS figuram nimis frivolum eſſet deſcribere, quum permulti ex Graecis et Romanis, qui illum viderunt, ejus formam plane ſciant; at enim vim illius et naturam actionum non alienum eſt exponere. Quod in ſumma nare cornu gerit, cujus mucro acutus exſiſtit, ex eo nomen traxit; neque ipſum illud de robore concedit ferro. Quod quidem ipſum, cum eſt contra elephantum pugnaturus, ſaxis exacuit et limat: cetera non ei paria cum elephanto, utpote qui proceriſſimus eſt, et fortiſſimus; cornu igitur cuſpidato elephanti crura ſubiens alvum diſcerpit, et lacerat; iſque, effuſo ſanguine, decumbit. Pugna autem eorum eſt de paſtionibus, multoſque elephantos ita periiſſe evenit. At ſi alvum non praeoccuparit rhinoceros, ſed inter hunc conatum ab elephanto praeveniantur, illius promuſcide apprehenſus attrahitur, ac retinetur, et dentibus ceu ſecuribus conſcinditur. Tametſi enim ejus pellis ea exſiſtat firmitate, ut aegre jaculo penetrari queat; tamen tam violentus eſt elephanti impetus, ut eam trajiciant.

CAP.

ΚΕΦ. μγ΄.

Περὶ Παρδάλεων Καρικῶν τε ϗ Λυκιακῶν.

Πάρδαλις Καρικὴ ϗ Λυκιακὴ οὐκ ἔστι μὲν θυμική, οὐδὲ οἷα σφόδρα ἀλτικὴ εἶναι, τὸ σῶμα δὲ μακρά· τιτρωσκομένη δὲ ϗ δόρασι ϗ αἰχμαῖς ἀντίτυπός ἐστι, ϗ οὐ ῥᾳδίως τῷ σιδήρῳ εἴκει, τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν δρῶσα·

Ἦ ῥά γε ϗ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει.

ΚΕΦ. μδ΄.

Περὶ Ῥινοκέρωτος, ϗ ὡς ἀγωνίζεται πρὸς Ἐλέφαντα.

Ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν, ἴσασι γὰρ ϗ Ἑλλήνων πολλοὶ ϗ Ῥωμαίων οἱ τεθεαμένοι· τὰ δὲ ἴδια αὐτοῦ κατὰ τὸν βίον εἰπεῖν οὐ χεῖρόν ἐστιν. Ἐπ᾽ ἄκρας τῆς ῥινὸς τὸ κέρας φέρει, ἔνθεν τοι κέκληται· ϗ ἔστι μὲν ὀξύτατον ἐπ᾽ ἄκρου, σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν αὐτοῦ προσείκασται. Ταῖς πέτραις γε μὴν αὐτὸ παρατρίβων, εἶτα ἐπιθήσει ἐλέφαντι ὁμόσε ἰών· τὰ δὲ ἄλλα οὐκ ὢν ἀξιόμαχος, διά τε τὸ ἐκείνου ὕψος, ϗ τὴν ῥώμην τὴν τοῦ θηρὸς τὴν τοσαύτην· ὕπεισιν οὖν αὐτοῦ τὰ σκέλη ϗ τὴν νηδὺν ὑποτέμνει τε, ϗ ὑποσχίζει τῷ κέρατι· ὁ δὲ οὐ μετὰ μικρὸν ἐκρυέντος οἱ τοῦ αἵματος κατολισθαίνει. Μάχη δὲ ῥινοκέρωτος πρὸς ἐλέφαντα ὑπὲρ τῆς νομῆς ἐστι, ϗ πολλοῖς ἐλέφασιν ἐντυχεῖν ἐστι τεθνεῶσι τοῦτον τὸν τρόπον. Ἂν δὲ μὴ φθάσῃ ὁ ῥινόκερως δράσας τοῦτο, ἀλλὰ ὑποτρέχων πως ὑποπεσόντος πιεσθῇ, περιβαλλόμενος τὴν προβοσκίδα ϗ κατέχει, ϗ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκει, ἐμπίπτων τοῖς κέρασι κατακόπτει ὡς πελέκυσιν. Εἰ γὰρ ϗ φορίνην ὁ ῥινόκερως ἔχει στερεάν, ϗ δυσδιακόντιστον, ἀλλ᾽ ἡ βία τοῦ ἐμπίπτοντος μάλα καρτερά.

CAP. XLV.

De Tauris Aethiopicis, et quemadmodum capiantur.

TAVRI Aethiopici, qui carnivori nominantur, animalium ferociſſimi ſunt; et ſi cum Graecorum bobus conferantur, duplam habent magnitudinem, ac velocitate corporis excellunt: tum rufis pilis veſtiuntur, tum caeſiis ſunt oculis, idque magis quam leones. Et alias quemadmodum aures, ſic cornua mobilia habent; at in pugna ea ita exſerunt, ut, poſtquam prae ira erecta ſunt, flecti nequeant. Ejus etiam tergora tanto robore ſunt, ut nullis neque ſpiculis, neque telis penetrari poſſint; inhorreſcens enim taurus cutis rigore ferrum elidit. In equorum et boum armenta, et pecorum greges, et feras omneis invadunt. Itaque paſtores, ad tuendum ſuum pecus occultas foveas in magnam altitudinem depreſſas machinantes, moliuntur eis inſidias. Hi cum inciderunt, atroci animi excandeſcentia ſuffocantur. Iudicatur autem apud Troglodytas jure praeſtantiſſimum hoc animal; ut quod viribus praeditum ſit leonis, velocitate equi, robore tauri, et ferro ſit impenetrabile.

CAP. XLVI.

De Gallinaceo genere, cujus meminit Mnaſeas.

MNASEAS in libro De Europa ſcribit eſſe templum quoddam Herculis et uxoris ejus, quam ceu Iunonis filiam poetae celebrant. In hujus templi conſepto cicures aves multas nutriri ait, nempe gallos et gallinas. Compaſcuntur autem, et gregatim

ΚΕΦ. μέ.

Περὶ ταύρων Αἰθιοπικῶν, καὶ ὅπως θηρῶνται.

Ἀγριώτατον δὲ ἄρα ἦσαν τῶν ζώων οἱ τῶν Αἰθιόπων ταῦροι, καὶ καλούμενοι σαρκοφάγοι· καί εἰσι μὲν τὸ μέγεθος τοῖς παρὰ τοῖς Ἕλλησι διπλασίους, ὤκιστοι δὲ τὸ τάχος· εἰσὶ πυῤῥότριχες, γλαυκοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ὑπὲρ τοὺς λέοντας οὕτως. Τὰ κέρατα δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κινοῦσιν, ὡς καὶ τὰ ὦτα· ἐν δὲ ταῖς μάχαις σπείρουσιν αὐτὰ, καὶ ἀναστήσαντες αὐτοὺς ἰσχυρῶς εἶτα οὐ μάχονται, τὰ δὲ οὐ κλίνονται ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἀνεστῶτα, φύσει ναὶ μὰ Δία θαυμαστῇ. Ἄτρωτοι δέ εἰσι καὶ λόγχαις καὶ βέλει παντὶ, ὁ γάρ τοι σίδηρος οὐκ εἰσδύεται· ὁ γὰρ ταῦρος φρίξας ἐκβάλλει αὐτὸν μάτην προσπεσόντα. Ἐπιτίθεται δὲ καὶ ἵππων ἀγέλαις, καὶ ποίμναις, καὶ θηρίων ἄλλων. Οἱ τοίνυν νομεῖς ἐπαρκεῖν ταῖς ἑαυτῶν ἀγέλαις βουλόμενοι, τάφρους αὐταῖς κρυπτὰς ἐργάζονται βαθείας, καὶ ταύταις αὐτοὺς ἐλλοχῶσιν. Οἱ δὲ ὅταν ἐμπέσωσιν, ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἀποπνίγονται. Κέκριται δὲ παρὰ τοῖς Τρωγλοδύταις δικαίως ἄριστον τοῦτο τὸ ζῶον· ἔχει μὲν γὰρ λέοντος τὴν ἀλκὴν, τὴν δὲ ὠκύτητα ἵππου, ῥώμην ταύρου, σιδήρου δὲ κρεῖττόν ἐστι.

ΚΕΦ. μς'.

Περὶ Ἀλεκτρυόνων τε καὶ Ἀλεκτορίδων, ὧν μέμνηται Μνασέας.

Λέγει ὁ Μνασέας ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διὸς, Ἱερακλέους ἱερὸν εἶναι καὶ τῆς τούτου γαμετῆς, ἣν ᾄδουσιν οἱ ποιηταὶ τῆς Ἥρας θυγατέρα. Οὐκοῦν ἐν τῷ τοῦ νεὼ περιβόλῳ τιθασσοὺς ὄρνιθας πολλοὺς τρέφεσθαί φησι, καὶ τοῦτο δὲ εἶναι ἀλεκτρυόνας τε καὶ ἀλεκτορίδας τούσδε τοὺς ὄρνις. Νέμονται δὲ, καὶ συναγελά-

gregatim pro ſui generis ſexu degunt, et ſumptu aluntur publico, diis, quos diximus, conſecrati. Gallinae in aede Hebes, gallinacei in Herculis paſcuntur. Fluit autem in medio rivus perennis et limpidae aquae. Gallinarum igitur nulla ad Herculis templum accedit; at ſuo tempore mares ſtimulati libidine rivum tranſvolant, et poſtquam impleverint feminas, ad deum ſuum et ſuas redeunt ſedes, luſtrati purgatique interfluente rivo, quo ſexus uterque diſpeſcitur. Nati igitur, ut conſentaneum eſt, ovis gallinae incubant, pulloſque excludunt; ac mares genitoribus, feminae novellae matribus accedunt et aluntur.

EPI-

ζονταί σφισι κατὰ γένος, καὶ δημοσίας ἔχουσι τροφὰς, καὶ τῶν θεῶν ἀναθήματά εἰσι τῶν προειρημένων. Αἱ μὲν οὖν ἀλεκτορίδες ἐν τῷ τῆς Ἥρας νέμονται νεῷ, οἱ δὲ ἐν Ἱερακλέους οἱ τῶνδε γαμέται. Ὀχετὸς δὲ ἄρα ἀεννάου τε καὶ καθαροῦ ὕδατος διαῤῥεῖ μέσος. Θῆλυς μὲν οὖν οὐδὲ εἷς εἰς Ἡρακλέους πάρεισιν· οἱ δὲ ἄῤῥενες, ὅταν ᾖ καιρὸς ὑποθόρνυσθαι, ὑπερπέτονται τὸν ὀχετόν· εἶτα ὁμιλήσαντες ταῖς θηλείαις ἐπανίασιν εἰς τὰ σφέτερα αὖθις περὶ τὸν θεὸν, ᾧ λατρεύουσι, καθηράμενοι τῷ διείργοντι τὰ γένη τῶν ὀρνίθων ὕδατι. Τίκτεται οὖν, οἷα εἰκὸς, πρῶτα ἐκ τῆς ὁμιλίας ᾠά· εἶτα ὅταν αὐτὰ θάλψωσι καὶ ἐκλέψωσι τοὺς νεοττοὺς αἱ μητέρες, τοὺς υἱεῖς οἱ ἄῤῥενες παρ' ἑαυτοὺς ἄγουσι καὶ ἐκτρέφουσι, αἱ δὲ ὄρνις κἀκείναις ἐστὶ τρέφειν τὰς θυγατέρας.

EPILOGVS AVCTORIS,

Quo rationem reddit sui in describenda animalium natura collocati studii.

DIXI hactenus, quantumcunque studio, cura, labore, ingenio, et aemulatione quadam honestorum et eruditorum hominum, qui ante me hoc argumentum veluti certatim excoluerunt, diligentiam superandi, indagare ac invenire potui; et ne quid eorum, quae adsecutus eram, omitterem, operam dedi: nam sapientiae amor, quo nihil ingenio hominis liberalis cognatum aut familiare magis est, omni pigritia excussa, animantium etiam brutarum mutarumque contemplationem ne aut contemnerem, aut negligerem, me excitavit. Non equidem ignoro homines tum avaros et pecuniae mancipatos, tum ambitiosos, et gloriae potentiaeque cupidos omnes, hoc mihi vitio daturos, quod in hujusmodi rebus tempus et otium meum occupare voluerim; cum ad multo majora adspirare, gravitatem auctoritatemque apud hominum vulgus mihi comparare, ac inter potentes in aulis principum viros censeri, denique magnas divitias mihi conquirere licuisset. Ego vero ingenium vulpis, naturam ac vim lacerti, scarabaei, serpentis, et leonis, quid agat panthera, quae pietas commendet ciconiam, quam suaviter arguteque suos meditetur et edat cantus luscinia, quam ingeniosus sit elephas, item piscium genera, et gruum migrationes, et draconum naturas, et reliqua, quae hoc volumine comprehensa observavi, indagare malui; copiosis et locupletibus hominum adnumerari, et ex illorum ordine censeri, non libet. Quod si de numero hominum naturae studiosorum, inter quos et poetae sunt eruditi, et philosophi ingeniosi, et alii scriptores rerum naturalium experientia clari, etiam ipse unus esse cupio, et enitor; multo sane honestiore loco, et dignitate majori, quam pro illorum judicio, futurum

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὑπὲρ τῆς εἰς ταῦτα σπουδῆς τοῦ φιλοσοφήσαντος.

ΟΣΑ μὲν οὖν σπουδῇ τῇ ἐμῇ καὶ φροντὶς, καὶ πόνος, καὶ ἐς τὸ πλεῖον μαθεῖν καὶ ἐν τοῖσδε ἡ γνώμη προχωροῦσα, ἀνίχνευσέ τε καὶ ἀνεῦρε, δοκίμων δὲ ἀνδρῶν καὶ φιλοσόφων ἀγώνισμα θεμένων τοῖς ἐπ' αὐτοῖς ἐμπειρίαν, καὶ δὴ λέλεκταί μοι, ὡς οἷόν τε ἦν εἰπεῖν· μὴ περιλιπόντα ἅπερ ἔγνων, μὴ βλακεύοντα, ὡς ἀλόγου τε καὶ ἀφάνους ἀγέλης ὑπεριδόντα, καὶ ἀτιμάσαντα, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἔρως με σοφίας ὁ σύνοικός τε καὶ ὁ συμφυὴς ἐξέκαυσεν. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ἄρα, ὅτι καὶ τῶν εἰς χρήματα ὁρώντων ὀξὺ, καὶ τεθηγμένων ἐς τιμάς τε καὶ δυνάμεις τινὲς, καὶ πᾶν τὸ φιλόδοξον, δι' αἰτίας ἕξουσιν, εἰ τὴν ἐμαυτοῦ σχολὴν κατεθέμην καὶ εἰς ταῦτα· ἐξὸν καὶ ὀφρυοῦσθαι, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐξετάζεσθαι, καὶ ἐπὶ μέγα προήκειν τοῦ πλούτου. Ἐγὼ δὲ ὑπέρ τε ἀλωπέκων, καὶ σαυρῶν, καὶ κανθάρων, καὶ ὄφεων, καὶ λεόντων, καὶ τί δρᾷ πάρδαλις, καὶ ὅπως πελαργὸς φιλόστοργον, καὶ τί ἀηδὼν εὔστομον, καὶ πῶς φιλόσοφον ἐλέφας, καὶ εἴδη ἰχθύων, καὶ γεράνων ἀποδημίας, καὶ δρακόντων φύσεις, καὶ τὰ λοιπὰ, ὅσα ἥδε ἡ συγγραφὴ πεπονημένως ἔχει, καὶ φυλάττει, περιέρχομαι· ἀλλ' οὐ μοι φίλον σὺν τοῖσδε τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξετάζεσθαι. Εἰ δὲ ὧν καὶ ποιηταὶ σοφοὶ, καὶ ἄνδρες φύσεως ἰδεῖν τε ἅμα καὶ κατασκέψασθαι δεινοὶ, καὶ συγγραφεῖς ἐκ πείρας ἐς τὸ μήκιστον προελθόντες ἑαυτοὺς ἠξίωσαν, τούτων τοι καὶ ἐμαυτὸν ἁμωσγέπως ἕνα πειρῶμαι ἀριθμεῖν καὶ ἐθέλω· δῆλον ὡς ἀμείνων ἐμαυτῷ σύμβουλός εἰμι

τῆς

turum me confido. Ita enim ſentio, ut vel unam alicujus egregiae diſciplinae portiunculam potius, quam celeberrimas ditiſſimorum quorumvis opes atque poſſeſſiones, mihi accedere optarim. Haec de ſtudiis meis et animi inſtituto hactenus. Iam porro reprehenſum hoc iri a nonnullis non dubito, quod non de ſingulis animalium, quae dici poterant, omnia unum in locum collecta conjunxerim, neque ſeparatim ſingulorum proprietates in unum locum congeſſerim; ſed mixta narratione varias variorum animalium proprietates enarraverim, de multis etiam per ſingulas partes diſſerens; ita ut alicubi ab hoc vel illo animante digreſſus, rurſus alibi ad idem redierim, et alia quaedam ſuper ejus natura attulerim. His reſpondeo, primum me hominem eſſe meae ſpontis, nec ab alieno arbitrio aut conſilio pendere. Deinde, voluiſſe me varietate argumenti lectorem allicere, et taedium, quod ex earundem aut ſimilium rerum narratione oboritur, evitare; atque ideo e diverſis animantibus per intervalla digeſtis veluti floribus hoc volumen, ceu ſertum quoddam aut corollam elegantem et multicolorem, concinnandum mihi contexendumque propoſuiſſe. Quod ſi venationis ſtudioſi homines, vel una quapiam fera deprehenſa, ſibi gratulantur, et lucrum exiſtimant: multo magis tantae animalium multitudinis non veſtigia inveniſſe, non corpora cepiſſe; ſed facultates illas, quibus natura eas dignata eſt, inveſtigaſſe, rem longe pulcherrimam et praeclaram eſſe dixerim. Nihil huc fecerint Cephali, et Hippolyti, aut ſi qui alii ferarum in montibus venationes egregie exercuerunt. Nihil rei piſcatoriae etiam peritiſſimi, ut Metrodorus Byzantius, aut filius ejus Leonides, aut Demoſtratus, aut alii piſcatores, quales profecto non pauci fuerunt. Nihil eximii pictores, etſi quidam illorum magnam ſibi ſua arte gloriam pepererunt; nam artificioſa equi pictura Aglaophontem nobilitavit, et Apellem hinnulus, Myronem vero ſtatuarium vacca ceu bucula ex aere facta, et alios alia opera. Nam ſi unus aliquis non unius, non paucorum, ſed majoris, quae natura produxit, partis animalium mores, formam,

τῆς ἐξ ἐκείνων κρίσεως. Βουλοίμην γὰρ ἂν μάθημα ἓν γοῦν πεπαιδευμένον περιγενέσθαι μοι, ἢ τὰ ᾀδόμενα τῶν πάνυ πλουσίων χρήματά τε ἅμα καὶ κτήματα. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἱκανὰ νῦν. Οἶδα δὲ, ὅτι καὶ ἐκεῖνα οὐκ ἐπαινέσουσί τινες, εἰ μὴ καθ' ἕκαστον τῶν ζώων ἀπέκρινά μοι τὸν λόγον, μηδὲ ἰδίᾳ τὰ ἑκάστων εἶπον ἀθρόα· ἀνέμιξα δὲ καὶ τὰ ποικίλα ποικίλως, καὶ ὑπὲρ πολλῶν διεξῆλθον· καὶ πῇ μὲν ἀπέλιπον τὸν περὶ τῶνδε λόγον τῶν ζώων, πῇ δὲ ὑπέστρεψα ὑπὲρ τῆς αὐτῶν φύσεως ἕτερα εἴρων. Ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν, τὸ ἐμὸν ἴδιον, οὐκ εἰμὶ τῆς ἄλλου κρίσεώς τε καὶ βουλήσεως δοῦλος, οὐδέ φημι δεῖν ἕπεσθαι ἑτέρῳ, ὅπη μ' ἂν ἀπάγῃ. Δεύτερον δὲ τῷ ποικίλῳ τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκὸν θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων βδελυγμίαν ἀποδιδράσκων, οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ὡραῖον ἐκ τῆς πολυχροίας, ὡς ἀνθοφόρων τῶν ζώων τῶν πολλῶν, ᾠήθην δεῖν τήνδε ὑφᾶναί τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφήν. Εἰ δὲ τοῖς θηρατικοῖς καὶ ἓν ζῶον εὑρεῖν δοκεῖ πως εὐερμία· ἀλλὰ τό γε τῶν τοσούτων οὐ τὰ ἴχνη, οὐδὲ τὰ μέλη συλλαβεῖν, ἐγώ φημι γενναῖον, ὁπόσα ἡ φύσις ἔδωκέ τε αὐτοῖς, καὶ ὅσων ἠξίωσεν, ἀνιχνεῦσαι. Τί πρὸς ταῦτα Κέφαλοί τε, καὶ Ἱππόλυτοι, καὶ εἴ τις ἐν ὀρείαις ἄγραις θηρία μετελθεῖν δεινὸς ἕτερος· ἢ αὖ πάλιν τῶν ὑδροθηριῶν οἶδεν, ὡς ἢ Μητρόδωρος ὁ Βυζάντιος, ἢ Λεωνίδης ὁ τούτου παῖς, ἢ Δημόστρατος, ἢ ἄλλοι τινὲς θηραταὶ ἰχθύων οἱ δεινότατοι, πολλοὶ ναὶ μὰ Δία; Καὶ γραφικοὶ δὲ ἄνδρες, μέγα αὐτοὺς φρονεῖν ἀνέπειθεν, ἢ ἵππος γραφεὶς κάλλιστα, ὡς Ἀγλαοφῶντα· ἢ νεβρὸς, ὡς Ἀπελλῆν· ἢ τὸ πλασθὲν βοΐδιον, ὡς Μύρωνα· ἢ ἄλλό τι. Εἰ δὲ εἰς τὰ τῶν τοσούτων ἐκδεικνύοι, καὶ ὑπ' αὐγὰς ἄγοι, καὶ ἤθη, καὶ πλάσεις, καὶ σοφίαν, καὶ ἀγχίνοιαν,

nam, ingenium, induſtriam, juſtitiam, temperantiam, fortitudinem, adfectum et amorem innatum erga ſuos, ac pietatem, veluti venando indagandoque deprehenderit; maxima medius fidius admiratione dignus fuerit. Hic vero res ipſa et inſtitutum ſermonis me admonet, ut aegre feram et indoleſcam brutorum animalium pietatem commendari, in hominibus vero taxari impietatem. Sed hac de re in praeſentia non dicam plura; hoc tantum, ut par eſt, monebo lectorem, cujus ab initio quoque hujus ſcripti mentionem feci, non mereri me reprehenſionem, ſi eadem fere, quae omnes vel plerique, ſcripſerim: nova enim animalia creare non potui; eorum vero, quae natura produxit, permulta mihi cognita eſſe deſcribendo oſtendi. Inter cetera autem peculiaria quaedam, aliis hactenus in eadem hiſtoria verſatis indicta, protuli; et cum in aliis, tum in his quoque, veritatem me maximi facere declaravi. Ceterum de diligentia mea, et cura ſtyli, hoc eſt, elocutione, compoſitione, et vocabulorum totiuſque dictionis proprietate ac honeſtate, judicium penes illos eſto, quos judices ac cenſores minime iniquos nactus fuero.

FINIS.

ϗ δικαιοσύνην, ϗ σωφροσύνην, ϗ ἀνδρείαν, ϗ στοργὴν, ϗ εὐσέβειαν θηράσας· πῶς οὐκ ἤδη ϗ θαυμάσαι ἄξιος; Ἥκων δὲ ἐνταυθοῖ τοῦ λόγου ϗ πάνυ ἄχθομαι, εἰ ζώων μὲν εὐσέβειαν ἀλόγων ᾄδομεν, ἀνθρώπων δὲ εὐσέβειαν ἐλέγχομεν. Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐνταῦθα ἀποδείξομεν· ἐκεῖνο δὲ προσέτι εἰπεῖν δικαιότατον, ὅπερ οὖν ϗ ἐναρχόμενος τῶνδε τῶν λόγων μνήμην ἐποιησάμην, εἰ ταῦτα εἶπον, ὅσα πάντες, ἢ οἵγε πλεῖστοι, οὔπω δίκαιον αἰτιᾶσθαι· ζῶα γὰρ αὐτὸς ἄλλα πλάσαι οὐκ ἐδυνάμην· ὅτι δὲ ἔγνων πολλὰ, ἐπεδειξάμην. Ἤδη μέντοι ϗ εἶπόν τινα, ὧν οὐκ ἄλλος εἶπε διά γε τῆς πείρας τῆσδε αὐτὸς ἐλθών· φίλη δὲ ἡ ἀλήθειά μοι, τῇ τε ἄλλῃ, ϗ ἐνταῦθα οὐχ ἥκιστα. Ὅπως δὲ αὐτὰ εἶπον, ϗ σὺν ὅσῳ πόνῳ, τό,τε εὐγενὲς τῆς λέξεως, ὁποῖον ϗ τῆς συνθήκης, τῶν τε ὀνομάτων ϗ τῶν ῥημάτων τὸ κάλλος, ὁπόσοις ἂν μὴ χρήσωμαι πονηροῖς κριταῖς, ἐκεῖνοι εἴσονται.

ΤΕΛΟΣ.

ERRATA

in ſeptem poſterioribus libris ſic emendentur.

Pag.	Lin.	Lege	Pag.	Lin.	Lege
652.	3.	loligo	855.	17.	καταπνέωσι
716.	7.	Taenarium	867.	21.	συνεχὲς
771.	27.	*dele* μὴν	879.	24.	διαξαίνεσθαι
802.	14.	conglaciante	885.	18.	δὲ γένη
818.	21.	iidem	891.	10.	κυνῶν
837.	11.	ἴδ᾽ ἂν	907.	15.	ἀπηγλημένες
841.	24.	Ἑλένην	936.	9.	fovetur

ANIMADVERSIONES

CONRADI GESNERI,

DANIELIS WILHELMI TRILLERI,

ET

ABRAHAMI GRONOVII,

IN

AELIANI

LIBROS XVII.

DE

NATVRA ANIMALIVM.

ANIMADVERSIONES CONRADI GESNERI, DANIELIS WILHELMI TRILLERI, ET ABRAHAMI GRONOVII, IN AELIANI LIBROS XVII. DE NATVRA ANIMALIVM.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ.] Gesnerus Suidam secutus ediderat: ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟ ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΥ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ.

PRAEF. καὶ ὅπως ἐσπουδάσθη οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων [ἕκαστον] τῶν ἀλόγων ζώων,] Τὸ ἕκαστον Gesneri est, non Aeliani. In Mediceo legitur, οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν. Hinc putem Aelianum scripsisse, καὶ ὅπως ἐσπουδάσθη οὐ μεῖον τῶν ἀνθρώπων τὰ τῶν ἀλόγων ζώων.

LIBER I.

CAP. I. ἐρωδιοὺς] *Diomedeas aves* vocat Plinius lib. x. cap. 44. Ovidius lib. xiv. Metamorph. ℣ 508. de iisdem canit:

Si volucrum quae sit subitarum forma requiris,
Ut non cycnorum, sic albis proxima cycnis.

Confer Lycophronem Alexandra ℣ 595. et Philen Carm. v.

ἐπὶ ξενία κληθέντες.] Lege ἐπὶ ξένια. Infra lib. ii. cap 1. εἶτα ἄκλητοι ξενίων μεταλαγχάνουσιν. Theophrastus Charact. cap. 11. καὶ (βδελυρὸς) ἀπὸ τῶν ξενίων τὸ μέρος τὸ αὐτοῦ ἀπαιτήσας ἀποδόσθαι.

οὗτοι Διομήδους ἑταῖροι] Vide Strabonem lib. vi. pag. 435. Auctorem libelli Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων pag. 722. Antoninum Liberalem cap. 37. Antigonum Caryſtium cap. 189. Servium ad Virgilium lib. xi. Aeneid. ℣ 270. Stephanum Byzant. in Διομήδεια. Tzetzen ad Lycophronem Alex. ℣ 603.

Cap. II. ἐπιτίθενται οἱ τὸν τρόπον τοῦτον.] Plinius lib. xxxii. cap. 11. Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 40.

Cap. III. Ὁ ἰχθὺς ὁ κέφαλος] Athenaeus lib. vii. cap. 16. Εὐθύδημος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ ταρίχων, εἴδη κεστρέων εἶναι σφηνέα, καὶ δακτυλέα, καὶ κεφάλους μὲν λέγεσθαι, διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 523. Philes Carm. lxxv.

διὰ τῆς οὐρᾶς κινῆσαι.] Mſ. cl. Bardonii, τῇ οὐρᾷ κινῆσαι.

Cap. IV. ὥσπερ ἀνθίας] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 324. Tzetzes Chil. iv. 126. ℣ 135.

προσίασι γοῦν,] Ovidius Halieut. ℣ 9. Plinius lib. xxxii. cap. 2. Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα p. 977. Philes Carm. lxxiv.

Cap. V. Ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης·] Philes Carm. lxxiii. Euſtathius ad Homerum, Odyſſ. Ξ. pag. 1757. Τὸν δ᾽ αὐτὸν φοίνικα καὶ ὁμωνύμως ἰχθύϊ τῷ παρὰ Αἰλιανῷ τρώκτην καλεῖ, ὅ ἐστι φάγον, φιλοκέρδη, φιλάργυρον, ἐκ παντὸς ἐθέλοντα τρώγειν, ὅ ἐστι κερδαίνειν· κατὰ τοὺς παλαιοὺς δὲ καὶ ἀπατεῶνα, παραλογιστήν. Adde Ariſtotelem lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 37. pag. 437. Oppianum lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 144.

Cap. VI. οἱ δὲ οὐ κιώα, ἀλλὰ κελόν·] Infra lib. v. cap. 29. καὶ ἐν Χίῳ Γλαύκης τῆς κιθαρῳδοῦ ὡραιοτάτης οὔσης, εἰ μὲν ἥρων ἄνθρωποι, τοῦτο μέγα οὐδέπω· ἠράσθησαν δὲ καὶ κελός, καὶ χήν, ὡς ἀκούω, τῆς αὐτῆς. Et viii. 11. εἰ δὲ Γλαύκης τῆς κιθαρῳδοῦ κελὸς ἥττητο, καὶ Πτολεμαίῳ γε τῷ Φιλαδέλφῳ ἀντήρα. Item lib. ix. Var. Hiſt. cap. 39. Γλαύκης δὲ τῆς κιθαρῳδοῦ οἱ μέν φασιν ἐρασθῆναι κιώα, οἱ δὲ κελόν, οἱ δὲ χῆνα.

ἄλλου δὲ ὡραίου] Doctiſſimus Kuhnius in notis ad V. H. loc. laud. malebat ἀλλ᾽ οὐδὲ ὡραίου, quam conjecturam recte refellit cl. Perizonius; ſiquidem ipſe auctor vulgatam ſcripturam tueatur infra lib. xii. cap. 37. ἠράσθη δὲ ἄρα καὶ κολοιὸς ὡραίου παιδός.

Cap. VII. τὰ θῶα] Philes Carm. l. Adde Ritterſhuſium ad Oppianum, lib. iii. Κυνηγ. ℣ 336. et Bochartum P. 1. Hieroz. lib. iii. cap. 12.

περιτύχῃ] mſ. cl. Bardonii, περιτυγχάνει.

Cap. VIII. ἐπὶ τὸ πάθος,] Quanquam τὸ πάθος hic optime locum habere poſſit, ſicuti infra lib. ii. cap. 10. in fine, καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους, et alibi; mallem tamen hic legere βάθος, unica mutata littera homogenea, ita ut ad camini profunditatem, in quam delapſus narratur Nicias, reſpiceretur. Triller.

Cap. IX. Ὁ κηφὴν ὁ ἐν μελίτταις γινόμενος,] Plinius lib. xi. cap. 11 et 16. Philes Carm. xxviii.

ἐν τοῖς θεργκίοις] Al. ἐν τοῖς ἀθερηνίοις. Gesner. Codex Mediceus et mſ. cl. Bardonii, ἐν τοῖς ἀνθρηνίοις: quam vocem conjectura adſecutus fuit cl. Pauwius in notis ad Philen v. 7. Heſychius, Ἀνθρήνιον, τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα. Vide Suidam in Ἀνθρήνη.

λυμαίνεται τοὺς ζίμβλους.] Iidem mſs. λυμαίνεται τοῖς ζίμβλοις, ut cap. ſeq. οὐ γὰρ λυμαίνονται τοῖς κηρίοις. Suidas, Λυμαινόμενον τοῖς μελιττικίοις, ἀντὶ τοῦ, Μελίττια ἐνυβρίζοντα· οὕτω δὲ αὐτοῖς

[leg.

[leg. Ἀττικοῖς] συνηθές· οὐχὶ, Τὰ μειράκια λυμαινόμενον. Alibi tamen quartum casum huic verbo junxit auctor, ut lib. x. cap. 16. λυμαίνονται γὰρ τὰ λήϊα.

καὶ κηρωτίζων ἐκεῖνον τὸν θησαυρὸν τῶν μελιττῶν] Iidem mss. ἐκεῖνος.

οὐδ' ὡς εἰς φυγὴν τρέψαι,] τρέψουσαι. GESNER. Iidem mss. οὐδ' ὅσον εἰς φυγὴν τρέψαι. Infra lib. xiii. cap. 1. οὐκ ἀτιμασάντων τῶν θεῶν, ὅσον οὐ διὰ τῶν ἀλόγων τῷ μὲν τὴν βασιλείαν προδηλῶσαι. Et lib. iii. Var. Hist. cap. 9. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἑνὸς περιειλημμένοι δαίμονος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον, ὅσον ἐνθυσιᾷν αὐτοὺς ἅπαξ. Et xiii. 1. ὕδατά τε διατελῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρὰ ἰδεῖν, καὶ ψυχρὰ, ὅσον τε ἁψαμένῳ τεκμήρασθαι, καταγνῶναι πιόντι, χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει.

CAP. X. Εἰσὶ δέ τινες] Philes Carm. xxix. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. xl. pag. 445. Antigonus Carystius cap. 58.

Ἀργαὶ μέλιτται,] Uterque ms. Ἀργοὶ μέλιττοι. Ἀττικῶς.

Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν] Mediceus, Αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν.

καὶ οὐκ ἀνέχονται νεκρὸν] Virgilius lib. iv. Georg. ℣ 255.

> *tum corpora luce carentum*
> *Exportant tectis, et tristia funera*
> *ducunt.*

Ἀλλὰ καὶ νύκτωρ φρουρῶσιν,] Gyllius legit, ἄλλαι δὲ νύκτωρ φρουροῦσιν. GESNER. Cum Gyllio consentit Philes v. 15.

> Ἄλλη δέ τις ἄγρυπνον εἰσφέρει πόνον
> Τῇ τῆς φυλακῆς ἀκριβεῖ παραστάσει.

CAP. XI. Μελιττῶν δὲ ἡλικίαν] Plinius lib. xi. cap. 10.

Αἱ δὲ πρεσβύτεραι τραχεῖαι] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 444. et seqq.

ἅψασθαι] Ms. cl. Bardonii, προσψαῦσαι.

ῥυσαὶ] Idem, ῥυσσαί.

ὑετὸν καὶ κρύους ἐπιδημίαν] Mediceus, ὑετῶν.

περιαθύρουσιν.] περιαθύρουσι, *circumludunt*. GESNER. Mediceus et ms. cl. Bardonii, περιθυροῦσιν: quomodo hic legendum conjecerant Avus, qui margini Genevensis editionis adscripsit, "Forte περιθυροῦσιν;" et cl. Pauwius ad Philen Carm. xxxv. ℣ 30. Hesychius, Περιθυρεῖν, τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστασθαι.

μελιττουργοὶ] Ms. cl. Bardonii, οἱ μελιττουργοί.

καὶ τρόπον τινὰ τοῦτο ἕρμα ἑαυταῖς ἐπιτεχνῶνται] Infra lib. v. cap. 13. εἰ δὲ αὐτῇ (μελίττῃ) παρὰ δόξαν γένοιτο τὸ τοῦ πνεύματος, ὅψει φέρουσαν λίθον ἑκάστην ἄκροις τοῖς ποσὶν ἕρμα εἶναι, καὶ μὴ ἀνατρέπεσθαι.

CAP. XII. κέφαλος·] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. v. 128.

ὀξέος] ὀξέως. GESNER.

φυλάττει φιλοπόνως· ὁ δικτυεὺς οὗτος οὐκοῦν ὁ μὲν ἄγεται·] Hunc locum ita interpungendum censeo: φυλάττει φιλοπόνως ὁ δικτυεὺς οὗτος· οὐκοῦν ὁ μὲν (nempe θῆλυς κέφαλος) ἄγεται.

CAP. XIII. Αἰτναῖος] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 512. Philes Carm. li.

οὐ δεῖται συμβολαίων εἰς πίστιν, οὐ προικός.] Cl. Pauwius ad Philen correxit, οὐ δεῖται συμβολαίοις εἰς πίστιν, οὐδὲ προικί: *non constringitur pactis nuptialibus, neque dote.*

καὶ πόλεις σεμναὶ,] Idem vir cl. legit, καὶ πόσεις σεμνοί.

CAP. XIV. Κοσσύφῳ δὲ τῷ θαλαττίῳ] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 375. Philes Carm. lxxxiv.

τὴν εὐνὴν νενεμημένην] Al. τὴν ὁρμὴν νενεμημένην. GESNER. eandemque scripturam repraesentat Mediceus.

ἐν παιδιᾷ] Al. σὺν παιδιᾷ. GESNER. nec aliter Mediceus.

ὅταν αἱ νύμφαι τίκτουσιν] Mediceus, τίκτωσιν.

CAP. XV. Ἐπιβουλεύων θήρᾳ κοσσύφου]· Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ẏ 217.

Εὐάδνην τὴν Ἴφιδος] Uxorem Cyanei, quae in mariti ardentem rogum se conjecit. Vide Apollodorum lib. iii. pag. 157. et Hyginum Fab. 243.

Ἄλκηστιν τὴν Πελίου] Eandem laudat auctor lib. xiv. V. H. cap. 45. ubi videndae notae cl. Perizonii.

παῖδα ἐνδόξως θρηνοῦντες;] Mediceus, πάλαι ἐνδόξως θρηνοῦντες;

CAP. XVI. ὁ γλαῦκος] Glaucum oviparum, non viviparum et galeum cognominatum, hoc loco intelligendum esse ostendit ex Oppiano lib. i. Ἁλιευτ. ẏ 759. cl. Pauwius ad Philen Carm. lxxvi. Junge etiam Tzetzen Chil. iv. 126. ẏ 141.

ὅδε χανὼν εἰσεδέξατο] Apud Apostolium Cent. viii. prov. 69. corrupte legitur περὶ ὅδε χανὼν εἰδέξατο.

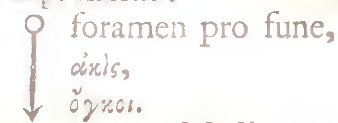
καταφυγόντα] Forte καταφαγέντα. GESNER. καταφαγέντα etiam in suo codice reperit Gyllius, idemque participium exhibet Apostolius.

CAP. XVII. Κύων δὲ θαλαττία] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ẏ 734. Philes Carm. lxxvii. ẏ 1——4. Tzetzes Chil. iv. 126. ẏ 145.

ἄρθρον·] Id est, κατ' εὐφημισμὸν, *membrum genitale*; ut infra lib. iii. cap. 47. quomodo et Lucianus dixit in Eunucho pag. 845. ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχειν, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζειν. Confer Herodotum in Thalia et Melpomene, item Aristotelem lib. i. Hist. Anim. cap. 1. Ea de re plura notavimus ad Gillium lib. ix. cap. 10. et ad Epist. ad Romanos. Conf. Grotius in Adject. ad Daniel. cap. xiii. pag. 722. tom. 1. Oper. Theolog. TRILLER.

CAP. XVIII. Δελφὶν δὲ ἄρρεν θῆλυς] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 12. Plinius lib. ix. cap. 7. Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ẏ 525. Philes Carm. lxxii. ẏ 20—29.

ἡ μὲν ἀκὶς] Doctissimus Gesnerus hanc figuram in margine editionis suae expresserat:

ὑπό τε βίας] Mediceus, ὑπὸ τῆς βίας.

δύω κακὰ] Mediceus, δύω κακώ.

νοήσει ἐντετρῦσθαι] Aliter τετρῶσθαι. GESNER. Mediceus, νοήσειε τετρῶσθαι.

CAP. XIX. Ὁ βοῦς ὁ θαλάττιος] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ẏ 141. Philes Carm. lxxxv.

καὶ ἔστιν ἐξ ὠδίνων βραχυτάτων] Al. βραχύτατος. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

ἔστι δὲ μήκιστος] Mediceus, ἔστι δὲ καὶ μήκιστος.

κωλύει] Al. κωλύων. GESNER.

CAP. XX. τῶν Ἰνδικῶν] τῶν ᾠδικῶν legit doctissimus Bochartus Part. 1. Hieroz. lib. ii. cap. 45. pag. 508.

Οἱ δὲ τέττιγες] Philes Carm. xxv.

ἡλίου δὲ ὑπαρχομένου τῆς ἀκμῆς] Adi cap. xx. lib. ii.

καὶ τοῦτο μὲν τὸ φιλόμουσον ἔδωκε τοῖς ἄρρεσιν] Infra lib. xi. cap. 16.

CAP. xxi. Argum. Περὶ τοῦ Ἀράχνου.] Lege, Περὶ τῆς Ἀράχνης.

Τὴν δὲ ἀράχνην ἡ φύσις] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 39. Infra lib. vi. cap. 53. et i. Var. Hist. 2. Georgius Pisides De opificio mundi ẏ 1152. Philes Carm. lxvii.

Καὶ φιλοτεχνεῖ κατὰ νῆμα,] Οὐ φιλοτεχνεῖ

τεχνεῖ

τεχνεῖ κατὰ νῆμα, Gyllius. GESNER. Mediceus, καὶ φιλοτεχνεῖ οὐ κατὰ νῆμα.

CAP. XXII. τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τῇ νέᾳ,] Antigonus Caryftius cap. cxl.

CAP. XXIII. Οἰκία τῷ σαργῷ] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 132. et iv. ℣ 267. Philes Carm. lxxxvi.

βράγχη,] Thucydides βραγχέα dixit. GESNER.

Φιλοῦσι δέ πως τῶν ἀλόγων αἶγας] Confer Oppianum lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 311. et ii. Κυνηγ. ℣ 434.

Θηρῶνται δὲ καὶ ἀπὸ χειρὸς,] Adde eundem lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 597.

CAP. XXIV. Ὁ ἔχις] Herodotus lib. iii. cap. 109. Ariftoteles lib. v. Hift. Anim. cap. 29. Plinius lib. x. cap. 62. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 739. Horapollo lib. ii. cap. 59. et feqq. Infra cap. 16. lib. xv.

αὐτῇ τῇ κεφαλῇ·] σὺν αὐτῇ τῇ κεφαλῇ magnus legit Bochartus in Hierozoic. P. ii. lib. iii. cap. 1. pag. 363. TRILLER. Αὐτῇ τῇ κεφαλῇ elegans eft, et vere Atticum. Infra lib. xvi. cap. 1. μίᾳ λίθου καταφορᾷ διαφθείρει (πορφυροῦς) τὴν πορφύραν αὐτοῖς ὀστράκοις. Vide notas ad i. Var. Hift. cap. 3.

τὴν μητέρων νηδὺν,] Mediceus, τὴν μητρῷαν νηδύν. Philes, μητρικὴν νηδύν.

κατ' αὐτὰ] κατὰ τοῦτο. GESNER.

οἱ Ὀρέσται καὶ οἱ Ἀλκμαίωνες] Anacreon Od. xxxi.

> Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
> Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
> Τὰς μητέρας κτανόντες.

CAP. XXV. Τὴν ὕαιναν] ὄφιν hic inferendum docet Bochartus Hierozoic. Part. i. lib. iii. cap. 7. p. 367. TRILLER. Hanc cl. Bocharti conjecturam refellit cl. Pauwius ad Horapollinem lib. ii. cap. 69. Porro de hyaena fexum quotannis mutante agunt Ariftoteles lib. vi. cap. 32. Hift. Anim. et lib. iii. De gener. Anim. cap. vi. ubi id diferte negat. Adde Plinium lib. viii. cap. 3. Oppianum lib. iii. Κυνηγ. ℣ 289. et Philen Carm. xlix.

τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν] Vide Antoninum Liberalem cap. 16.

ἀλλ' ἔργοις αὐτοῖς] Mediceus, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς.

CAP. XXVI. ὡς ὑπὲρ ὡραίων] Apoftolius Cent. xix. prov. 57. ὥσπερ ὡραίων.

οἱ ταῦροι πρὸς ταύρους,] Virgilius lib. iii. Georg. ℣ 220. Ovidius lib. ix. Met. ℣ 46. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ℣ 44.

Γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις ἀσπέροις χωρίοις,] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 338.

> Ἄλλους δ' αὖ βρώμῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι δολώσας
> Ἀγρώσσει ἁλιεύς· ἀγαθὸς δέ οἱ ἔσσεται ἰχθὺς
> Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλε.

καὶ ἔστιν ὁ ἀγὼν ὑπὲρ πολλῶν,] καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἄγων ὑπὲρ πολλῶν. GESNER. Mediceus et Apoftolius, καὶ ἔστιν ὁ ἄγων οὐχ ὑπὲρ πολλῶν.

ὡς τοῖς σαργοῖς ὁ πόλεμος,] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 375.

> Ἄλλος δ' αὖ σαργοῖσι μέλει πόθος εἴαρος ὥρῃ
> Ἀλλήλων· εὐνῆς γὰρ γάμων πέρι δηριόωνται.
> Πολλαῖς δ' εἷς ἀλόχοις πέρι μάρναται· ὃς δέ κεν ἀλκῇ
> Νικήσῃ, πάσῃσιν ἐπάρχιος ἔπλετ' ἀκοίτης.

Ceterum pro τοῖς σαργοῖς apud Apoftolium legitur τοῖς Ἀργείοις, ubi cl.

cl. Pantinus notat: " Infra ὡς τοῖς " Ἀργείοις, male in Aeliano ὡς τοῖς " ζαργοῖς, niſi forte ex eodem lib. " cap. 4. ζκάροις legendum ſit, qui " pro gregalibus ſuis pugnant."

τῷ Μενελάῳ] Mediceus, τῷ Μενέλεῳ.

Cap. xxvii. Ἑστιᾶται μὲν καὶ ἄλλαις] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 1. Philes Carm. lxxxvi. ℣ 8—12. Apoſtolius Cent. xvi. prov. 25.

Γένηται] Apoſtolius, Γένηται. Mediceus, Γένοιτο.

τῆς γαστέρα] Apoſtolius, τῆς αὐτοῦ γαστέρα.

ἠκέσατο] Apoſtolius, ἠρέσατο.

ἑτοίμως τὸ δεῖπνον] Mediceus et Apoſtolius, ἕτοιμον τὸ δεῖπνον.

Cap. xxviii. Ἵππος ἐῤῥιμμένος σφηκῶν γένεσίς ἐστιν.] Nicander Ther. ℣ 738.

> Ἄλλό γε μὴν δύσδηρι, τὸ δὲ σφηκεῖον ἔπουσι,
> Πυρσὸν ἅλις σφηκὶ παναλίγκιον ὠμοβορῆϊ,
> Ὅς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου.
> Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

Confer Antigonum Caryſt. cap. 23. et Servium ad Virgilium lib. i. Aeneid. ℣ 439.

Ὁ μὲν γὰρ ὑποσήπεται,] Mſ. cl. Bardonii, Ὁ μὲν γὰρ ἵππος σήπεται.

Cap. xxix. Αἱμύλον ζῶον,] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 1. Philes Carm. xxii.

Περιάγουσιν οὖν αὐτὴν] Mediceus, Περιάγουσι γὰρ αὐτήν.

Θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσήει] Forte προφέρει, vel προτείνει. Gesner. προσφέρει malebat doctiſſimus Bochartus P. ii. Hierozoic. lib. ii. cap. 23. et προσάγει cl. Pauwius ad Philen: προσείει Mediceus.

περιμένουσιν] Mediceus, παραμένουσιν. Philes ℣ 6.

> Σαίνει τὰ μικρὰ τῶν ὑποπτέρων γένη,
> Ἃ καὶ παραμένοντα μέχρις ἑσπέρας,
> Ὅταν ἔχῃ τὴν ὄψιν ἀσφαλεστέραν.

ἠρημένοι δέει, καὶ μάλα γε ἰσχυρῷ,] Al. ἰσχυρῶς. Gesner. Vir ſummus loco laud. Hierozoic. legit, ἠρημένοι θέᾳ καὶ αἱμυλίᾳ γε ἰσχυρῶς, et cl. Pauwius, ἠρημένοι ἤδει καὶ μάλα γε ἰσχυρῷ.

Cap. xxx. Ὁ λάβραξ] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 130. Philes Carm. lxxxviii.

καρίδος] Καρὶς in obliquis iota vel acuto, vel circumflexo ſcribi poteſt. In teſtimoniis quidem poëtarum ab Athenaeo citatis plerumque iota producit, rarius corripit. Gesner.

τοὺς ἐλείους ἐλλοχῶσιν] Mediceus, τὰς ἐλείους ἐλλοχῶσιν. Τὰς ἐλείους, nempe καρίδας.

Εἰσὶ γὰρ τῷ γένει τερτταί·] Lege, Εἰσὶ δὲ αἱ καρίδες τῷ γένει τερτταί. Gesner.

Ἀμυνάσθω δὲ αὐτὰς] Mediceus, Ἀμυνάσθω δὲ αὐτοὺς, nempe λάβρακας. Oppianus lib. ult. ℣ 132.

> ταῖς δ' οὔτι φυγεῖν σθένος, οὐδὲ μάχεσθαι·
> Ὀλλύμεναι δ' ὀλέκουσι, καὶ οὓς πέφνουσι φονῆας.

Κέχηνε δὲ ὁ λάβραξ καὶ μέγα, ἔστιν οἱ τὰ τῆς δέρης ἁπαλά.] Cl. Pauwius ad Philen, tranſpoſita vocula καὶ, hunc locum ita conſtituendum cenſet: Κέχηνε δὲ ὁ λάβραξ μέγα, καὶ ἔστιν οἱ τὰ τῆς δέρης ἁπαλά: cui eleganti conjecturae ſuffragatur ſcriptura Medicea.

Cap. xxxi. Τῆς δὲ ὕστερα] Infra lib. xii. cap. 26. Plinius lib. xii. cap. 26.

καὶ

καὶ σοχῶ βάλλει] Forte εὐσόχως. GESNER. Mallem aut ζκοπῷ aut ζκοπόν: phrasis ipsa occurrit apud Lucianum in Hermotimo, et in libello Advers. indoct. multos libros coëmentem, et alibi. TRILLER. Εὐσόχως exhibet Apostolius Cent. x. Prov. 33. neque dubitem, quin ita scripserit Aelianus. Cl. Pauwius ad Philen malebat σίχῳ, vel σοίχῳ.

CAP. XXXII. Ἡδεινὸν κακὸν] Ex Oppiano lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 252. GESNER.

ὅπερ οὖν καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, καὶ αὐτοῖς ἐστι δυσέκνιπτον.] Mediceus, εἴπερ καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐντέτηκε, καὶ αὐτοῖς ἐστι δυσέκνιπτα.

Μύραινα γοῦν πολύποδα μισεῖ,] Plinius lib. ix. cap. 62. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 389. Philes Carm. xxxv. 27.

πολύπους καράβῳ πολέμιος,] Infra lib. x. cap. 38. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 2.

καὶ μύραινα καράβῳ ἐχθίστη ἐστί.] Mediceus, καὶ μυραίνῃ κάραβος ἔχθιστός ἐστι. Philes,

Ὁ κάραβος δὲ τὰς μυραίνας ἄχθεται.

Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 321.

Κάραβος αὖ μύραιναν ἀπηνέα περ μάλ' ἐοῦσαν
Ἐσθίει, αὐτοφόνοισιν ἀγηνορίῃσι δαμεῖσαν.

τὰς ἀκωκαῖς τῶν ὀδόντων] Al. ἀκμαῖς. GESNER. atque ita etiam habet Mediceus. Hesychius, Ἀκμαῖς, ὀξύτησιν. Et paullo post muraena dicitur ἑαυτὴν ἐλίττειν καὶ περιβάλλειν τῶν ὀστράκων τὰς ἀκμαῖς. Et cap. praeced. Ἀκμαῖς ὀνύχων, καὶ ὀδόντων διαλομαῖς θαρροῦσι καὶ ἄρκτοι

ἔοικεν αὐτῷ τὸ ζόφισμα αἱρεῖν οὐδ' ἐν τούτῳ.] Pro αἱρεῖν forte ὀνεῖν, vel ὠφελεῖν. GESNER. Propius ad scripturam vulgatam accederet ἀρκεῖν. Hesychius, Ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ. Εὐελπίδης, τελεῖ.

ὥσπερ οὖν εἰς αὐτὴν] ὧν περ οὖν εἰς αὐτὴν legit cl. Pauwius.

CAP. XXXIII. Τὴν ζφύραιναν] μύραιναν. Ovidius in Halieutico *muraenae* hoc attribuit, cui corpus lubricum: et sic legendum conjecerim. Vicinae quidem dictiones *smyraena* et *sphyraena* facile permutari potuerunt. Quanquam et apud Oppianum lib. iii. Halieut. sphyraenae hoc attribuitur; sed in argumento Graeco *muraenae* hic, non *sphyraenae* mentio fit. Vide in muraena A. in libro De Aquatilibus. GESNER. Μύραιναν etiam hoc loco legisse videtur Philes Carm. lxxxix. ubi vide notata a cl. Pauwio: ζφυραίνης autem mentionem duobus locis facit Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 372. et iii. 117. quem postremum locum ante oculos habuisse videtur Aelianus.

ἀραιὸν] εὐρὺ Oppianus. GESNER.

καὶ ἐντυχοῦσα τοιούτῳ] Al. τούτων. GESNER.

CAP. XXXIV. Τὴν ζηπίαν] Plinius lib. ix. cap. 29. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 156. ubi consule Rittershusium. Philes Carm. xc.

τὸ ἐξ αὐτῆς ἀπόσφαγμα] Θολὸν vocat Aristoteles lib. ix. Histor. Anim. cap. 37. pag. 436. et lib. iv. cap. 5. De partibus Anim. pag. 545. atque Athenaeus lib. vii. cap. 21. qui haec etiam addit: Ἱππώνακτος ἐν τοῖς Ἰάμβοις εἰπόντος ζηπίας ὑπόσφαγμα, οἱ ἐξηγησάμενοι ἀπέδωκαν τὸ τῆς ζηπίας μέλαν· ἔστι δὲ ὑπόσφαγμα, ὡς Ἐρασίστρατός φησιν ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ὑπότριμμα. Μέλαν etiam dicitur a Numenio apud Eusebium lib. xiv. Praepar. Evang. cap. 6. de Arcesila

6 L

fila fcribente, ὥσπερ γὰρ τὸ μέλαν τῆς σηπίας προβαλέσθαι πρὸ ἑαυτῆς τὴν ἐποχὴν: et *atramentum* a Cicerone lib. ii. de Nat. D. cap. 50. *Aliae fuga fe, aliae occultatione tutantur; atramenti effufione fepiae.* Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 978. Τὴν γὰρ καλουμένην μύσιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα (ἡ σηπία) πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θολὸν καλοῦσι, ὅταν καταλαμβάνηται, μεθίησιν ἔξω τεχνωμένη τῆς θαλάττης διαθολωθείσης, ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδρᾶναι τὴν τοῦ θηρεύοντος ὄψιν, ἀπομιμουμένη τοὺς Ὁμήρου θεοὺς, κυανέῃ νεφέλῃ πολλάκις, οὓς ἂν σῶσαι θέλωσιν, ὑφαιρουμένους καὶ διακλέπτοντας. Ubi pro μύσιν refcribendum μύτιν, cujus fitum demonftrat Ariftoteles lib. iv. Hift. Anim. cap. 1. Σπλάγχνον δ' οὐδὲν ἔχει τῶν μαλακίων, ἀλλ' ἣν καλοῦσι μύτιν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θολόν· τοῦτον δὲ ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν καὶ μέγιστον σηπία ἔχει. Ἀφίησι μὲν οὖν ἅπαντα, ὅταν φοβηθῇ· μάλιστα δὲ ἡ σηπία. Ἡ μὲν οὖν μύτις κεῖται ὑπὸ τὸ στόμα, καὶ διὰ ταύτης τείνει ὁ στόμαχος, ᾗ δὲ εἰς τὸ ἔντερον ἀνατείνει κάτωθεν ὁ θολὸς, καὶ τῷ αὐτῷ ὑμένι ἔχει περιεχόμενον τὸν πόρον τῷ ἐντέρῳ, καὶ ἀφίησι κατὰ ταὐτὸν τόν τε θολὸν καὶ τὸ περίττωμα.

καὶ καταχεῖται αὐτῆς,] ὃ καταχεῖται αὐτῆς. GESNER. Mf. Bardon. καὶ καταχεῖται τοῦτο αὐτῆς. Et paullo ante, οἱ τῶν πιστῶν ἀγαθοὶ θηραταί.

ὡς Ὅμηρος λέγει.] Iliad Υ ℣ 321. ubi poeta canit caliginem oculis Achillis, non vero Aeneae, a Neptuno offufam fuiffe:

> Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
> Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ.

CAP. XXXV. τὰς φάττας,] Zoroaftres apud fcriptores Geopon. lib. xv. cap. 1. Horapollo lib. ii. cap. 46.

'Ικτῖνες] Al. 'Ικτῖνοι. GESNER. quomodo habet etiam Mediceus.

κίρκοι δὲ πικρίδα,] Zoroaftres, κίρκοι ἀγρίαν θριδακίνην.

τῆς ἴρεως καρπὸν,] τῆς ἴρεως καυλὸν legit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxx. ℣ 77.

οἱ δὲ ἔποπες τὸ ἀδίαντον] Zoroaftres, ἔποπες ἀμίαντον. Corrige ἀδίαντον. Nicander in Theriacis ℣ 846.

> Ἀχραές τ' ἀδίαντον, ὃ οὐκ ὄμβροιο ῥαγέντος
> Λεπταλέη πίπτουσα νοτὶς πετάλοισιν ἐφίζει.

Ubi fcholiaftes notat: τὸ δὲ ἀχραὲς οὕτω καλεῖται διὰ τὸ καθαρὸν καὶ ἄχραντον· ἐν ἀνύδροις γὰρ τόποις φύεται· καλεῖται δὲ καλλίτριχον, καὶ πολύτριχον, καὶ τριχομανές· τὸ δὲ ἀδίαντον, διότι οὐ διαίνεται καὶ βρέχεται ὑπὸ ὑετοῦ καὶ δρόσου. τοῖς φύλλοις γὰρ αὐτοῦ ῥανὶς οὐκ ἐφιζάνει, ἤγουν οὐδέποτε συμπίνει.

'Αριστερεῶνα] Al. ἀριστερεῶνα. Forte περιστερεῶνα, *verbenam*. GESNER. Recte. Zoroaftres, κορῶναι περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον.

ἀετοὶ τὸν λίθον,] Plinius lib. x. cap. 3. Philoftratus lib. ii. De vita Apoll. cap. 14.

Λέγεται δὲ οὗτος ὁ λίθος καὶ γυναιξὶ κυούσαις ἀγαθὸν εἶναι, ταῖς ἀμβλώσεσι πολέμιον.] Mediceus, πολέμιος ὤν: quare etiam pro ἀγαθὸν refcribendum exiftimavi ἀγαθός.

CAP. XXXVI. Ὁ ἰχθὺς ἡ νάρκη] Infra lib. ix. cap. 14. Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 37. Antigonus Caryft. cap. xliii. Plinius lib. xxi. cap. 4. Oppianus lib. ii. 'Αλιευτ. ℣ 62. et iii. 149.

Ἡ δὲ ἐχενηῒς] Infra lib. ii. cap. 17.

Κυούσης δὲ ἀλκυόνος] Ariftoteles lib. v. Hift. Anim. cap. 8 et 9. Columella lib. xi. cap. 2. Plinius lib.

lib. x. cap. 32. Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 982. aliique scriptores, quos plena manu collegit Cerda ad Virgil. lib. i. Georg. ℣ 499.

δίδωσι γαλήνην. Ἀλκυονείαν τηνικάδε τῆς ὥρας ἄγομεν ἡμέραν.] Mediceus, δίδωσι γαλήνην ἀλκυονείας τηνικάδε τῆς ὥρας ἄγειν ἡμέρας. ut γαλήνην dictum sit pro κατὰ γαλήνην.

Ἴχνος δὲ λύκου] Plinius lib. xxviii. cap. 20. Geopon. lib. xv. cap. 1. pag. 398.

Λέων δὲ φύλλοις] Geopon. ibid.

πάλιν δὲ καὶ ὁ λύκος,] Geopon. ibid.

καὶ ἀλώπεκες] Mediceus, καὶ αἱ ἀλώπεκες.

Cap. xxxvii. Οἱ πελαργοὶ] Zoroastres lib. xv. Geopon. cap. 1.

αἱ δὲ νυκτερίδες,] Sextus Empiricus lib. i. Pyrrhon. Instit. cap. 13. ἔχιδνα δὲ θίγουσα αὐτῆς μόνου φηγοῦ κλάδους, καροῦται· καθάπερ καὶ νυκτερὶς πλατάνου φύλλου.

ἔδωκεν οἷον·] Al. ὅμοιον. Gesner.

Πολύποσι] Philes Carm. lxxxviii. ℣ 34.

Ὄφεως δὲ εἰ καθίκοιο καλάμῳ,] Idem Carm. lxvi. ℣ 10. et Zoroastres loco laud. ubi pro ἔχις e ms. lege ὄφις.

ἐλαίας θαλλοῦ] Athenaeus lib. vii. cap. 19. pag. 317.

πιμελὴ ἐλέφαντος] ἐλάφου scribendum suspicatur Aldrovandus lib. i. cap. 9. De quadrup. soliped. pag. 469.

Cap. xxxviii. καὶ χοίρου βοὴν·] Infra lib. viii. cap. 28. et xvi. 36. Seneca lib. ii. De ira cap. xii. Georgius Pisides ℣ 949.

Καὶ ἀτῆρα,] Plinius lib. viii. cap. 5. Plutarchus in libello Πότερα ζώων φρονιμ. pag. 972.

Ἀγαπᾷ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ εὐωδίας πάσης] Mediceus, Ἀγαπᾷ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ εὐωδίαν πᾶσαν.

λυκοσπάδα οἶν] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 10. τῶν δὲ λυκοβρώτων προβάτων τὰ κώδια, καὶ τὰ ἔρια, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἱμάτια φθειρωδέστερα γίνεται πολὺ μᾶλλον τῶν ἄλλων.

ὀδαξησμὸν] Scholion ms. Medicei, ὀδαξησμὸς κνησμὸς καὶ ὀδόντων τελεσμός. Leg. κνηθμὸς καὶ ὀδ. τελσμός.

Κανθάροις] Infra lib. iv. cap. 18. et vi. 46.

ἐπιῤῥάνῃ] Mediceus, ἐπιῤῥάναι.

καὶ τοὺς ὄφεις πάντας ἴβεων πέρα δεδιέναι.] Infra lib. x. cap. 29. Theophylact. Simoc. Quaest. Phys. cap. 14.

Cap. xxxix. Περὶ τρυγόνων θαλαττίων.] Vide etiam lib. xvii. cap. 18. Gesner. Vocem θαλαττίων eliminandam censui, quia neque Philes Carm. xxi. neque Gyllius lib. xv. cap. 49. Hist. Anim. eam agnoscunt. Vide cl. Pauwium ad Horapoll. lib. ii. cap. 54.

τὰς τρυγόνας,] Apostolius Cent. xix. prov. 6. addit θαλαττίας, male.

ὁ δόλος] Hanc vocem ignorat Apostolius.

Cap. xl. Ὄρκυνος] Plinius lib. xxxii. cap. 11. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 136. et 335.

Cap. xli. Δειλότατος ἰχθύων ὁ μελάνουρος,] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 443. Philes Carm. lxxviii.

ἐπὶ τῆς ἄμμου μόνης ἁλιεύουσι,] Cl. Pauwius pro ἁλιεύουσι in notis ad Philen correxit ἁλύουσι.

Ὅπως δὲ ἁλίσκονται, ἐρεῖ ἄλλος.] Vide Oppianum ℣ 464. et seqq.

Cap. xlii. Αἰετὸς δὲ ὀρνίθων ὀξυωπέστερος.] Mediceus, ὀξυωπέστατος. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 34.

Καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Πατροκλείᾳ,] Seu ἐν Ἀριστείᾳ Μενελάου, nempe Iliad. P. ℣ 673—678.

Ὡς

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος
Πάντοσε παπταίνων, ὥς᾽ αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν·
Ὅν τε καὶ ὑψόθ᾽ ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ,
Θάμνῳ ὑπ᾽ ἀμφικόμῳ καταχείμενος· ἀλλά τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
Ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.

ἀναγκαῖον] Glossa marginalis codicis Medicei, ἀναγκαῖον, χρήσιμον.

ὃν ἐξέπεμψε] Iliad. Π. ℣ 125.

CAP. XLIII. Ἡ ἀηδὼν] Infra lib. iii. cap. 40. et v. 38. Philes Carm. xviii. ℣ 12.

ἐρημαίων χωρίων] Mediceus, τῶν ἐρημαίων χωρίων.

ὡς Ὅμηρος λέγει.] Iliad, Ξ. ℣ 233.

Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ᾽ ἀνθρώπων.

CAP. XLIV. Τῶν γεράνων] Infra lib. vii. cap. 7.

ἱκανοὶ] Gyllius, εἰ ἱκανοί. GESNER.

CAP. XLV. Γυπῶν πτερὰ εἰ θυμιάσαι τις,] Plinius lib. xxix. cap. 4. Philes Carm. iii. ℣ 21, 22.

δρυοκολάπτης,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 9. ὁ δὲ δρυοκολάπτης οὐ καθίζει ἐπὶ τῆς γῆς· κόπτει δὲ τὰς δρῦς τῶν σκωλήκων καὶ σκνιπῶν ἕνεκεν, ἵν᾽ ἐξίωσιν. Plinius lib. x. cap. 18.

καὶ οἰκοδομίας οὐδέν.] Mediceus, οὐδὲ ἕν.

CAP. XLVI. Οἱ συνόδοντες] Συνόδοντας hos pisces etiam nominari docet Athenaeus lib. vii. pag. 322.

ἧλιξ ἥλικα] Apostolius Cent. ix. prov. 78. ἧλιξ ἥλικα τέρπει. παλαιὸς λόγος· ἡ μὲν γὰρ ἰσότης τοῦ χρόνου, φησὶν ὁ Πλάτων, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα, δι᾽ ὁμοιότητα φιλίας παρέχεται. Leg. cum cl. Pantino παρέχεται.

Ὅταν ἁλιεῦς] Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 613.

καὶ κύκλος γινόμενοι] Mediceus, καὶ κύκλοσε γινόμενοι.

ἐκ δὲ] Leg. εἰ δέ.

CAP. XLVII. Φρύγεται διὰ τοῦ θέρους ὁ κόραξ] Plinius lib. x. cap. 12. Theophylactus Simocatta cap. 12. Philes Carm. vi.

καὶ μένει] Ad ficum consedisse corvum narrat Ovidius lib. ii. Fast. ℣ 255.

CAP. XLVIII. καὶ Ἀπόλλωνος ἀκόλουθον] Confer Aldrovandum lib. xii. Ornithol. pag. 709. Bochartum P. ii. Hieroz. lib. iii. cap. 12.

μαντικῆς συμβόλοις] Mediceus, μαντικοῖς συμβόλοις.

βοὴν] Al. φωνήν. GESNER. Receptam scripturam firmant illa capitis praec. καὶ βοᾷ τὴν αἰτίαν μαρτυρόμενος.

ᾠὰ κόρακος μελαίνειν τρίχας.] Plinius lib. xxix. cap. 6.

CAP. XLIX. Ὁ μέροψ] De hac ave agit auctor infra lib. xi. cap. 30.

τὰ μὲν γὰρ εἰς τοὔμπροσθεν ἵπταται καὶ κατ᾽ ὀφθαλμοῦ] Uterque mss. et Apostolius Cent. xvi. prov. 98. καὶ κατ᾽ ὀφθαλμούς.

CAP. L. Ἡ μύραινα] Infra lib. ix. cap. ult. Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 10. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 554. Philes Carm. lxx. ℣ 10.

Ἤδη δὲ, φασὶ, καὶ ὁ ἔχις οἰστρήσας] Plinius lib. ix. cap. 23. Athenaeus lib. vii. pag. 312.

CAP. LI. Ῥάχεως ἀνθρώπου νεκροῦ] Confer Plutarchum Vit. Cleomen. pag. 719. TRILLER. et Ovidium lib xv. Met. ℣ 389.

Sunt

Sunt qui, cum clauso putrefacta est spina sepulchro,
Mutari credant humanas angue medullas.

Ad quem locum vide nobilissimi Heinsii notam. Ceterum Mediceus, Ῥάχις ἀνθρώπε, et τρέπει εἰς ὄφιν pro vulg. τρέπειν εἰς ὄφιν.

μετὰ βίον] Mediceus, μετὰ τὸ βίον.

ἔτωσι] Forte ὀρθῶς. GESNER.

CAP. LII. καὶ ὅτε οἱ φίλον, καὶ ἔχει καλῶς, ἀπαλλάτεται.] Avo legendum videbatur, καὶ ὅτι οἱ φίλον καὶ ἔτει, καλῶς ἀπαλλάτεται, *quumque ipsi placet et anni tempori, secura discedit.*

κατὰ τὸν τῆς Ὁμηρικῆς ξενίας θεσμόν.] Homer. Odyss. O. ℣ 72.

Ἶσόν τοι κακόν ἐστ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ·
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

ἰέναι] Ms. cl. Bardonii, ἀπιέναι.

CAP. LIII. Ἀναπνεῖ γὰρ καὶ διὰ τῶν ὤτων,] Idem ex Alcmaeone tradit Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. 11. at Varro lib. ii. De re rustica cap. 3. et Plinius lib. viii. cap. 5. ex Archelao.

αἰσθητικώτατον] αἰσθματικώτατον correxit cl. Pauwius ad Horapollinem lib. ii. cap. 68.

sensuque] Gyllius addit *audiendi*, ut et Orus habet. GESNER.

CAP. LIV. καὶ ὄφεως, ἀλλ' οὐ φασιν] Leg. ἀλλ' οὖν φασιν. GESNER. καὶ ὄφεως ἄλλε φασίν. Mediceus.

ἐπῳδαί] Al. ἐπαοιδαί. GESNER. atque ita etiam Mediceus.

Ἀσπίδος δὲ ἀκούω] Philes Carm. lxvi. ℣ 23. Apostolius Cent. iv. prov. 65.

δῆγμα ἀνίατον] Nempe ἐὰν βασιλίσκε φάγῃ, ut scribit auctor lib. ix. cap. 15. Confer etiam lib. ii. cap. 5. et ix. 11 et 62.

ἐπικερίας] Apostolius, ἐπικερείων.

οἷον ἀκέομεν] Apostolius, οἵας ἀκέομεν.

τὴν Μηδείαν] Hyginus Fab. xxv. Philostratus Epist. xxxviii. Apollodorus lib. i. cap. 2.

καὶ τὴν Κίρκην·] Homerus Odyss. K. ℣ 318.

CAP. LV. Κυνῶν θαλαττίων] Supra cap. 17. Philes Carm. lxxvii. ℣ 5.

κεντρίτην] Lego κεντρίνην ex Oppiano, qui eadem fere canit Halieut. i. ℣ 378. GESNER. κεντρίτην sive κεντρίνην legas, perinde est. Sed prius tuentur Mediceus et Philes Carm. lxxvii. ℣ 5. atque etiam cl. Pauwius in notis ad eundem. Posterius Athenaeus lib. xiii. cap. 12.

οὐκ ἂν διαμάρτοις.] Mediceus, οὐκ ἂν διαμαρτάνοις.

καὶ τὴν δορὰν ἀεὶ μαλακώτεροι,] Mediceus, καὶ τὴν δορὰν εἰσὶ μαλακώτεροι.

οἱ δὲ ἕτεροι, μικροί τε] Paullo ante dixerat omnes caniculas minores ad cubiti mensuram accedere: melior etiam oppositio hic foret, si pro μικροὶ legeretur ὁμόχροι. Ceteri enim κατεστιγμένοι et ποικίλοι sunt; sed Rondeletius quoque *centrinas* minores esse scribit. GESNER.

σκληροὶ τὴν δορὰν] Mediceus, σκληροὶ τὴν δορὰν μέντοι.

καὶ τὴν χρόαν εἰς τὸ λευκὸν] Forte legendum εἰς τὸ κέλαινον. Oppianus lib. iv. ℣ 242.

Καὶ μὲν δὴ φιλότητι καὶ ἀλλήλων ἐπαγωγῇ
Ὄλλυνται γαλεοί τε κύνες, καὶ φῦλα κελαινῶν
Κεντροφόρων.

τὸ

τὸ μὲν τῆς κεφαλῆς κατὰ λοφιάν,] Mediceus, κτ̃ τὴν λοφιάν. Confer Aldrovandum lib. iii. De Piscibus cap. 41.

καὶ ἴσ τι προσβάλλει.] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 460.

ἑκατέρωθεν] Leg. ἑκάτερον. GESNER.

ἀποζηλήσαντος] Mediceus, ἀποσυλήσαντος: probe. Pindarus Pyth. Od. iv. ℣ 195.

Πεύθομαι γάρ μιν Πελίαν ἄθεμιν
Λευκαῖς πιθήσαντα φρασὶν
Ἀμετέραν ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων.

CAP. LVI. Τῆς τρυγόνος τῆς θαλαττίας] Infra lib. ii. cap. 36 et 50. viii. 26. xvii. 18. Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 3. Antigonus Carystius cap. xxii. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 462. Hesychius v. Τρυγών. Eustathius in Homerum Odyss. Λ. ℣ 133. Philes Carm. xci.

οὔτε γὰρ ἄλλος ἰάσεται τὸ τραῦμα, οὔτε ἡ τρώσασα·] Utrumque hoc falsum esse ex medicorum libris patet. Nam et alia quaedam ejus remedia traduntur, et ex ipsa pastinaca. GESNER.

μόνη γὰρ τῇ Πηλείτιδι βολῇ] De qua canit Ovidius in Remedio Amoris ℣ 48.

Vulnus in Herculeo quae quondam fecerat hoste,
Vulneris auxilium Pelias hasta tulit.

Adde Hyginum Fab. ci. atque istic notas cl. Munckeri, qui pro Πηλείτιδι hoc loco corrigit Πηλειάδι.

CAP. LVII. Λευκὸν θηρίον ὁ κεράστης.] Infra lib. xvi. cap. 28. Nicander Theriacis ℣ 258. Plinius lib. viii. cap. 23. Philes Carm. lxvi. ℣ 28.

ὡς ἐκεῖνα] Malim, ὡς ἐκείνου.

Ψύλλους] Antigonus Carystius cap. xix. Lucanus lib. ix. ℣ 893. Silius Italicus lib. i. ℣ 611. Plinius lib. vii. cap. 2. Dion Cassius lib. li. Sextus Empiricus lib. i. Pyrrhon. Instit. cap. 14.

εἶτα μὲν τὸ στόμα ὕδατι ἐπικλύσηται, ἀπονίψει δὲ τὰς χεῖρας] Mediceus, ἐπικλύσηται, ἀπονίψῃ δέ.

εἰ ταῦτα τερατεύονται Λίβυες] Mediceus, καὶ ταῦτά γε εἰ τερατεύονται Λίβυες.

CAP. LVIII. Μελισσῶν δὲ ἐπίβουλοι] Infra lib. v. cap. 11. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443. Virgilius lib. iv. Georg. ℣ 10 et 242. Philes Carm. xxx. ℣ 1—7.

Phalaenae] id est, blattae quaedam noctu lucernis advolantes. GESNER.

καὶ αἱ φάλαγγες, καὶ αἱ λύγγαι·] Cl. Pauwius ad Philen legit, καὶ αἱ φάλαιναι αἱ καὶ λυχναῖαι, et mox pro καταστήσαντες ἢ καταστρώσαντες, καταπρήσαντες.

ὄλεθρον δὲ καὶ τούτοις ἐπιτεχνῶνται ἐκεῖνοι] Mediceus, ὄλεθρος δὲ καὶ τούτοις ἐπιτέχνηται ἐκεῖνος.

ἢ τιθυμάλλου ὀπὸν ὑποχέοντες] ἢ τιθυμάλλου ὀπῷ ὑποχέοντες.

τοὺς γυρίνους] τοὺς ἐκ τελμάτων βατράχους infra lib. v. cap. 11.

vel nucibus] Tithymalli alterius nimirum. GESNER.

φάλαγγες] Forte, φάλαιναι. GESNER. atque ita legendum monuit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxx. ℣ 1.

καὶ μύρῳ ὁμοίως,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443. Auctor Mirab. Auscult. pag. 716. Mediceus, καὶ μύρῳ ὁμοίως δή.

CAP. LIX. Περσαιπόλει,] Vide Dio-

Diodorum Siculum lib. vii. pag. 543. et Strabonem lib. ix. pag. 730.

οἵαπερ] Al. ἅπερ. GESNER.

καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἐν Σούσοις] Confer Brissonium De regno Persarum lib. i. pag. 45.

Κῦρος δὲ ὁ δεύτερος] Junge Xenophontem lib. v. Ἀπομνημον. pag. 850.

πρὸς τὴν Λυδίαν] Mediceus, εἰς τὴν Λυδίαν.

τὰς δὲ τῶν μελισσῶν οἰκοδομὰς σοφωτέρας] Cl. Pauwius ad Philen Carm. xxix. ℣ 73. legit: αἱ δὲ τῶν μελισσῶν οἰκοδομαὶ σοφώτεραι οὖσαι κατὰ πολὺ καὶ τεχνηέστεραι.

οὐδὲν δὲ ἀργὸν ἦν μελιττῶν] Philes Carm. xxix. ℣ 73—81. Tzetzes Chil. iv. 125. ℣ 120.

Πρῶτον μὲν γὰρ ἐργάζονται τοὺς θαλάμους] Mediceus, Πρώτους μὲν γὰρ ἐργ. τ. θ.

τὴν οἴκησιν τὴν βασιλικήν.] Mediceus, τὴν οἴκησιν τὴν βασίλειον.

καὶ παλαιόταται] Mediceus, καὶ αἱ παλαιόταται.

CAP. LX. Λέγει μέν τις λόγος ἀκέντρους εἶναι] Philes Carm. xxix. ℣ 63—65. et 84, 85.

τούτων] Leg. αὐτῶν. GESNER. τούτων subintellige ζώων.

ὑποπεπλᾶσθαι] Al. συμπεπλάσθαι. GESNER. nec aliter habet Mediceus.

καὶ τὰς λοιπὰς] Mediceus, καὶ τὰς μελίττας δὲ τὰς λοιπάς.

Ἀποκλίνειν τὰ κέντρα] Mediceus, ὑποκλίνειν τὰ κέντρα.

LIBER II.

CAP. I. καὶ τοὺς κρυμοὺς ἀπολείπωσι —— ἀθροίζονται μὲν ἐς τὸν Ἕβρον] Mediceus, καὶ τοὺς κρυμοὺς ἀπολιποῦσαι —— ἀθροίζωνται μὲν ἐς τὸν Ἕβρον.

αἱ γέρανοι,] Infra lib. iii. cap. 13. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12. et ix. 11. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 621. Philes Carm. xi.

ὡς ἔχειν καὶ δεῖπνον,] Pro δεῖπνον Bochartus P. ii. Hierozoic. lib. i. cap. 11. corrigit δι' ὕπνον, minus recte, ut puto. Vide infra lib. iii. cap. 13.

καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν ἀνέμων] Mediceus, καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τὰς ἐκ τῶν ἀνέμων.

καὶ τῆς ἐπὶ τὸν Νεῖλον ὁρμῆς,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12. Lucanus lib. v. ℣ 712. et vii. 832. Statius lib. xii. Thebaid. ℣ 515.

φθέγγονται] Al. φέρονται. GESNER. et sic quoque Mediceus.

Σπείραντας δὲ τοὺς Αἰγυπτίους] Mediceus, σπείροντας δὲ τοὺς Αἰγυπτίους.

CAP. II. καὶ ἐν ἀέρι καὶ θαλάττῃ] Mediceus, καὶ ἐν ἀέρι καὶ ἐν θαλάττῃ.

πυριγόνους,] Philes Carm. xxiv. ℣ 3.

τίκτεσθαι μὲν πυρί, ἀέριον δὲ ἀπόλλυσθαι] Mediceus, τίκτεσθαι μὲν πυρί, ἀέρι δὲ ἀπόλλυσθαι.

CAP. III. αἱ δὲ χελιδόνες] Philes Carm. xix. ℣ 14.

ὅτι πεφεύγασι τὸν Τηρέα,] Adi Apollodorum lib. iii. pag. 198. et cl. Munckerum ad Hyginum Fab. 45.

καὶ νῦν.] Gyllius in suo codice legisse videtur καινήν.

τί οὖν τὸν Τειρεσίαν ᾄδομεν;] Mediceus, τί οὖν ἔτι τὸν Τειρεσίαν ᾄδομεν;

ὡς Ὅμηρος λέγει.] Odyss. K. ℣ 490.

> Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἱκέσθαι
> Εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
> Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
> Μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν.

Cap. iv. Ζῶα ἐφήμερα] Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. 5. Ὅσα δὲ ἄναιμα ὄντα πλείους πόδας ἔχει, εἴτε πτηνὰ, εἴτε πεζὰ, σημείοις κινεῖται τελείοσιν, οἷον τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς· τοῦτο γὰρ οὐ μόνον κατὰ τὸν βίον σημαίνει τὸ ἴδιον, ὅθεν καὶ ἐπωνυμίαν ἔχει, ἀλλ' ὅτι καὶ πτηνόν ἐστι, τετράπουν ὄν.

τοῦ δὲ ἐν αὐτῷ] Apostolius Cent. ix. prov. 41. τοῦ δὲ ἐν αὐτοῖς: prave.

ἠθημένοις, — γεγυμνημένοις.] Idem, ἠθημένα — γεγυμνημένα: quae scriptura idonea est, si praecedens interpunctio tollatur, et pro μάρτυσι, μάρτυρας legatur.

Cap. v. longo tempore quispiam sanus fieri possit,] Vel, *olim aliqui sanati sunt*. Gesner.

ἰάσαιτο,] ἰάσαιτο, Gyllius. Gesner.

ἀναγκαίοις] Al. ἢ ἀναγκαίοις. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

αὖός ἐστιν·] Doctissimus Bochartus Tom. ii. Hierozoic. lib. iii. cap. 9. citat αὐτὸς ex editione Genevensi, proque eo legit καυστὸς vel καυτὸς, quae utraque vox rejicula est: αὖος enim idem valet, quod ξηρός. Infra h. l. cap. 36. αὖον δένδρον, et lib. i. cap. 47. αὖον λήϊον. Vide etiam cl. Pauwium ad Horapoll. pag. 275.

εἰ δὲ ἄνθρωπος κατέχοι ῥάβδον,] Lucanus lib. ix. ℣ 830.

> *Quid prodest miseri basiliscus cuspide Mauri*
> *Transactus? velox currit per tela venenum*
> *Invaditque manum.*

Cap. vi. Αἰγύπτιοι,] Infra lib. vi. cap. 15. Πυνθάνομαι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρου πόλει κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν δεύτερον ἐρασθῆναι δελφῖνα ἔρωτα παραπλήσιον. Sed hoc minus ad rem: nam pro Αἰγύπτιοι legendum putem Κορίνθιοι ex Herodoto lib. i. cap. 23. Ἐτυράννευε δὲ ὁ Περίανδρος Κορίνθου, τῷ δὴ λέγουσι Κορίνθιοι (ὁμολογέουσι δέ σφι Λέσβιοι) ἐν τῷ βίῳ θῶϋμα μέγιστον παραστῆναι. Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Et cap. xxiv. fin. ταῦτα μὲν νυν Κορίνθιοί τε καὶ Λέσβιοι λέγουσι.

τὰ μὲν Ἀρίονος] Infra lib. xii. cap 45. Herodotus lib. i. cap. 24. Dio Chrysostomus Orat. xxxvii. pag. 455. Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 448. Tzetzes Chil. i. ℣ 17.

Τηΐῳ] Forte Τέῳ. Gesner.

καὶ τῆς μίξεως αὐτοῦ καὶ τοῦ δελφῖνος] Mediceus, καὶ τῆς νήξεως αὐτοῦ καὶ τοῦ δελφῖνος.

ἐν τῇ καλουμένῃ Πληροσελήνῳ] Πορδοσελήνη vel Πορoσελήνη Stephano et Pausaniae. Vide Onomasticum nostrum. Gesner. Ποροσελήνη vel Πορδοσελήνη legit cl. Holstenius ad Stephanum Byzant. pag. 260. Πωροσελήνη etiam repraesentat Mediceus a manu secunda. Ceterum eandem historiam, quam hic refert Aelianus, paullo aliter narrat Pausanias lib. iii. cap. 25. Ita enim ille:

ille: τὴν ἐν Ποροσελήνῃ δελφῖνα τῷ παιδὶ σῶστρα ἀποδιδόντα, ὅτι συγκοπέντα ὑπὸ ἁλιέων αὐτὸν ἰάσατο· τοῦτον τὸν δελφῖνα εἶδον, καὶ καλοῦντι τῷ παιδὶ ὑπακούοντα, καὶ φέροντα ὁπότε ἐποχεῖσθαί οἱ βούλοιτο.

ἐλαθέτην εἰς ἔρωτα ἀλλήλων ὑπελθόντες] Mediceus, ὑπελθόντε.

καὶ τοῦτο τὸ ᾀδόμενον μὲν, καὶ μάλα ὑπέρσεμνος ἀντέρως ἐτιμᾶτο] Mediceus, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ᾀδόμενον μὲν καὶ μάλα ὑπέρσεμνον ἀντέρως ἐτιμᾶτο.

καὶ δὴ τὰ τροφεῖα] Mediceus, καὶ δὴ καὶ τὰ τροφεῖα.

καὶ τούτων] Mediceus, καὶ τούτων γε.

τὴν ἐξ αὐτοῦ φύρον] Mediceus, τὴν ἐξ αὐτοῦ φόρον.

ἐκεκήρυκτο] Mediceus, κεκήρυκτο.

CAP. VII. Ἀρχέλαος] Cherronesites. Vide Meursium Biblioth. Gr.

ἀπειπόντας ἀπὸ δίψους] Mediceus, ὑπὸ δίψους.

τῶν κρεῶν ἐσθίειν] Mediceus, τῶν νεκρῶν ἐσθίειν.

ἐπὰν ᾖ βασιλίσκου συρίγματος ἀκούσῃ,] Nicander Ther. ℣ 399. Lucanus lib. ix. ℣ 725. Plinius lib. viii. cap. 21.

τὸ ἐνθεῦθεν τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ἄστροις.] Forte τὸ ἐντεῦθεν ἀπολείπεσθαι τοῖς ἄλλοις. GESNER. Legendum mihi videtur, διὰ τοῦ ψόγου τούτου τοῖς ἄλλοις: sensu plano et perspicuo, si praecedentia consulantur. TRILLER. Pro ἄστροις cl. Pauwio legendum videbatur γάστρισι, *gulosis*, quia paullo ante praecessit τῶν κρεῶν ἐσθίειν.

CAP. VIII. Λόγοι φασὶν Εὐβοέων] Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 425.

ἐσχαρίδας] Margini codicis Medicei haec glossa adscripta erat: Ἐσχαρίδας νῦν οὗτος λέγει ἀσυνήθως τὰ φανάρια ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐσχαρῶν, ἐν αἷς τὸ πῦρ ἅπτεται. Vocem φανάρια illustrat Eustathius ad Homer. Odyss. H. ℣ 101. καὶ τὸ φανίον ἐστὶ τὸ ἐκ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ· οὗ φανίου τὸ ὑποκόρισμα παράγει καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον.

ἰπνοὺς καλοῦσιν αὐτάς.] Suidas, ἰπνιὰ καὶ ἰπνοὶ, οἱ λαμπτῆρες, οἱ φανοὶ, οἱ λύχνοι. Ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἢ κάμινος, ἢ ὁ φανός· καταχρηστικῶς ἐστὶ ἡ ἐσχάρα.

ὅ,τι ἐστὶ τὸ ὁρώμενον,] Al. ὅ,τι βούλεται τὸ ὁρώμενον. GESNER. atque ita Mediceus.

οὔτω γε μὴν διακειμένοις ῥᾷστόν ἐστιν ἤδη καὶ τελαίνῃ παλάξαι] Mediceus, διακειμένους.

ἐπικαρπίαν] Mediceus, τὴν ἐπικαρπίαν.

CAP. IX. Ἔλαφος ὄφιν νικᾷ,] Nicander Ther. ℣ 140. Plinius lib. viii. cap. 32. Plutarchus tractatu Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 976. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ℣ 236. et lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 289. Philes Carm. lvi.

κατά τινος φύσεως δωρεὰν θαυμαστῆς] Mediceus, κατά τινα φύσεως δωρεὰν θαυμαστήν.

ὧν ἔχθιστος] Mediceus, ὧν ὁ ἔχθιστος.

τῇ καταδρομῇ τοῦ δόμου] καταρωχμῇ legendum esse valide docet Bochartus Part. i. Hieroz. lib. iii. cap. 17. pag. 886. sed minore negotio legi quoque posset κατατρύμῃ, aut κατατομῇ, sensu eodem. TRILLER.

CAP. X. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτῆς] Mediceus, αὐτήν.

ὅπερ οὖν ξυνειδότες] Xenophon Περὶ ἱππικῆς pag. 939. Plinius lib. x. cap. 63.

ἀποθραύσαντες] Al. ἀποθείσαντες. GESNER. Felicius Bochartus Part. i. Hieroz. lib. ii. cap. 8. pag. 121. legendum conjicit ἀποθελάσαντες, *pi-*

los evellentes. Triller. Mediceus etiam legit ἀποθερίσαντες.

Cap. xi. ἀλλαχόθι,] Infra lib. viii. cap. 10 et 15. item lib. ix. cap. 56.

περὶ τοῦ θήρας] Infra lib. vi. cap. 56. et vii. 6.

ὀλίγα ἐκ πολλῶν, ἃ ἔφασαν ἄλλοι.] Mediceus, ὧν ἔφασαν ἄλλοι.

Θέαν ἐπετέλει] Plinius lib. viii. cap. 2. *Germanici Caesaris munere gladiatoris quosdam etiam inconditos motus edidere, saltantium modo. Vulgare erat per auras arma jacere non auferentibus ventis, atque inter se gladiatorios congressus edere, aut lasciviente pyrrhiche colludere: postea et per funes incessere, lecticis etiam ferentes quaterni singulos puerperas imitantes: plenisque hominum tricliniis accubitum iere per lectos ita libratis vestigiis, ne quis potantium attingeretur.*

μεταχειρισάμενος.] Al. χρησάμενος. Gesner. nec aliter Mediceus.

λιγύζειν τι τῶν μελῶν] Mediceus, λυγίζειν τι τῶν μελῶν.

Δάμωνα] Atheniensem. Ejusdem meminerunt Cornelius Nepos in Epaminonda cap. 3. et Plutarchus de Musica pag. 1136.

Σπίνθαρον] Al. Ἐπίθαρον. Gesner.

Ἀριστόξενον] Spinthari, qui etiam Mnesias dictus fuit, filium, patria Tarentinum. De eo scribit Suidas in v. Ἀριστόξενος. Συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλοσοφικὰ, καὶ ἱστορίας, καὶ παντὸς εἴδους παιδείας· καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία υνγ΄. Ex iis hactenus supersunt ἁρμονικῶν στοιχείων βιβλία γ΄ ab eximio viro Joanne Meursio olim edita, qui titulos librorum ab aliis scriptoribus memoratorum diligenter collegit in notis ad Aristoxenum pag. 135. Eundem vero τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι refert auctor noster lib. viii. Var. Hist. cap. 13.

Ξενόφιλον.] Patria Chalcidensem, et secta Pythagoricum. Valer. Max. lib. viii. cap. 14. eumque centum et quinque annis vixisse sine ullo corporis incommodo tradit Plinius lib. vii. cap. 50.

Φιλόξενον] Eundem memorat Aelianus lib. xii. Var. Hist. cap. 44.

τυλίω,] τυλίον forte diminutivum a τύλη. an *lectus tomento fartus?* Gesner.

καὶ τράπεζαί τε] Mediceus, τράπεζαί τε.

τὰς προβοσκίδας ὡς χεῖρας κεκολασμένας προὔτεινον] Mediceus, κεκολασμένως.

ὡς ὁ Πέρσης ὁ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι τῷ χρυσῷ.] Vide an pro χρυσῷ legendum sit Γρύλλος, ut infra lib. vi. cap. 25. Gesner. In Arcade, quod sciam, non vero in Persa voracitatem taxavit Xenophon lib. iii. de Exped. Cyri scribens: Ἀρκὰς δέ τις Ἄρυστος ὄνομα, φαγεῖν δεινὸς, τὸ μὲν διαρρίπτειν εἴα χαίρειν, λαβὼν δὲ εἰς τὴν χεῖρα ὅσον τριχοίνικον ἄρτον καὶ κρέα θέμενος ἐπὶ τὰ γόνατα ἐδείπνει.

ἀπέγραψαν] Al. ἀπεγράψαντο. Gesner. nec aliter Mediceus.

τὸ ζῶον. ὁ δὲ ἀτενὲς ἑώρα κάτω] Mediceus, τὸ ζῶον τόδε ἀτενὲς ἑώρα κάτω.

Cap. xii. τρώγλας τινὰς ὑποφαίνων·] Varro lib. iii. De re rustica cap. 12. *Itaque de his* (leporibus) *Archelaus scribit, annorum quot sint, si quis velit scire, inspicere oportet foramina naturae, quae sine dubio alius alio habet plura.*

φέρει δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ νηδύϊ] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 33. et

et lib. iv. De gener. anim. cap. 5. Plinius lib. viii. cap. 55. et xi. 37. Oppianus lib. iii. Κυνηγ. ℣ 520. Theophylactus Simoc. cap. 11. Quaest. Natur. Philes Carm. lviii.

CAP. XIII. Τὰ κήτη τὰ μεγάλα] Confer Oppianum lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 62, et seq. atque istic notas doctissimi Ritterhusii.

μακρὸς] Forte μικρός. GESNER. Vide cl. Pauwium ad Philen Carm. lxxi. ℣ 5.

καὶ ἡγεμὼν]. ἡγέτης Oppiano.

καὶ ὡς εἰπεῖν οἴαξ] Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 981. Ἔπειτα γὰρ αὐτῷ τὸ κῆτος, ὥσπερ οἴακι ναῦς, περιαγόμενον εὐπειθῶς.

τῶν τόπων] Leg. τοὺς τόπους. GESNER.

τοῦ κήτους ἔρημος,] Forte τοῦτο κῆτος ἔρημον. IDEM.

CAP. XIV. Χαμαιλέων] Infra lib. iv. cap. 33. Aristoteles lib. v. de Part. Anim. cap. 12. Plinius lib. viii. cap. 33. Philes Carm. lix.

καὶ περιτρέπων τὴν τῶν ὁρωμένων ὄψιν.] Mediceus et Apostolius Cent. xx. prov. 45. ὁρώντων, iisque adstipulatur Michael Glycas Part. i. Annalium pag. 62. qui hunc Aeliani locum istic laudat: ὁ μὲν οὖν Αἰλιανὸς λέγει τὸν χαμαιλέοντα ποικίλον φαίνεσθαι τῇ μορφῇ, ἅτε τὰς τῶν ὁρώντων ὄψεις ἐκκρουόμενον κατὰ μίμησιν τοῦ εἰς ἄγγελον φωτὸς μετασχηματιζομένου Σατάν.

περιλύχοις] Mediceus et Apostolius, πελλύχοις.

μέλανι] Apostolius, μέλαν.

λευκότητα] Cl. Pauwius in notis ad Philen legit γλαυκότητα.

ὑποκελλὴς] Apud Apostolium prave editur ὑποκριθείς.

καθέψουσαν,] Forte καταψῶσαν, vel καταψήσασαν. GESNER. Cl. Kuhnius in indice Var. Hist. v. Τείχες πολιαὶ corrigit καθεψῶσαν; sed vulgatam scripturam merito tuetur cl. Pauwius ad Philen.

ὥσπερ οὖν ἢ Μήδειάν τινα, ἢ Κίρκην,] Vide Hyginum Fab. xxiv. et cxcix.

CAP. XV. Πόμφυλον] Alii πόμπιλον scribunt, et ipse Aelianus infra lib. xv. cap. 23. GESNER. Item Nicander apud Athenaeum lib. vii. cap. 7. et Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 186.

φιληδοῦντα] Al. φιληδοῦτα. GESNER. atque ita etiam Mediceus.

προσνέοντες] Al. προνέοντες. GESNER.

οὐ δέον] Al. οὐ δέον γάρ. Forte οὐδὲν legendum. IDEM. Mediceus, οὐ δέον γάρ.

καὶ οὐκ ἐς τοσοῦτον αὐτοὺς ἔρως νεὼς καταλαμβάνει] Mediceus, καὶ οὐκ ἔτι τοσοῦτος αὐτοὺς ἐ. ν. κ.

ἀπιόντες] Leg. ἀπίασι. GESNER.

CAP. XVI. τάρανδος] Antigonus Carystius cap. 31. Plinius lib. viii. cap. 34. Auctor Mirab. auscult. pag. 717. Philes Carm. lv.

καὶ τὰ νῶτα παραπλήσιος ταύρῳ,] Hesychius, Τάρανδος, ζῶον ἐλάφῳ παραπλήσιον.

CAP. XVII. Πελάγιος ἰχθὺς] Supra lib. i. cap. 36. Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. 17. Plinius lib. ix. cap. 25. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 223. Georgius Pisides ℣ 983. Philes Carm. ci.

τὰ ἱστία πάντα] Al. τὰ ἱστία μέσα. GESNER. μέσα etiam habet Mediceus: Homerus Iliad. A. ℣ 481.

> Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
> Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης.

CAP. XVIII. Ὁμήρῳ] Iliad. Λ. ℣ 830. ubi Eurypylus vulneratus Patroclum alloquitur:

Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
Ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.

ἢ φαρμάκων δεομένων] Mediceus, ἢ φαρμάκου δεομένων.

ἐν ἥρωσί τε ἢ θεοῖς] Forte scribendum, οὐκ ἐν ἥρωσί τε ἢ θεοῖς.

ἐλαίας] Vide Aristotelem lib. viii. Hist. Anim. cap. 26. GESNER. et Plinium lib. viii. cap. 10.

CAP. XIX. Καὶ τόδε τὸ θαῦμα,] Infra lib. vi. cap. 30. Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 30. Plinius lib. viii. cap. 36. Oppianus lib. iii. Κυνηγ. ℣ 163.

CAP. XX. Βόες δὲ Ἐρυθραῖοι] Antigonus Caryst. cap. 81. ἐν Φρυγίᾳ δὲ βόες εἶναι, οἳ κινοῦσι τὰ κέρατα ὡς ὦτα. Idem ait Aristoteles lib. iii. Hist. mnim. cap. 9.

CAP. XXI. ὁ Ὅμηρος] Iliad. A. ℣ 423. et Hymno ad Lunam ℣ 7.

Λέγουσι δὲ Φρύγιοι λόγοι,] Plinius lib. viii. cap. 14. *Metrodorus, circa Rhyndacum amnem in Ponto, ut supervolantes quamvis alte perniciterque alites haustu raptas* (serpentes) *absorbeant*. Ceterum Philes Carm. lxvi. de Aethiopicis draconibus narrat eadem quae de Phrygiis hoc capite refert auctor.

ἀτρέμα] Al. ἀτρέπτως.

εἰς ἐκείνων εἰσπίπτει γαστέρας] Mediceus, εἰς τὰς ἐκείνων εἰσ. γας.

CAP. XXII. Ταῖς ἀφύαις] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 15. Plinius lib. xxxi. cap. 8. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 776. Athenaeus lib. vii. cap. 8. et cap. 21. ubi scribit ἀφύας vocari, ὡς ἂν ἀφυεῖς οὔσας, τελέσιν δυσφυεῖς — ἢ τὸν θαλάττιον γόνον, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, ἄλλοι δὲ ἄφρον.

ὑφ' ἡδονῆς] Cl. Pauwius ad Philen Carm. xcix. ℣ 1. restituit ἐφ' ὠδῖνας.

τοῖς μυσαροῖς] Al. τοῖς σαροῖς. GESNER. Vulgatum agnoscit Mediceus. Infra lib. xii. cap. 1. Εἰ δὲ ταῖς οὐραῖς αὐτὰ εἰς τὴν γῆν ἐκβάλλοιεν, ὥσπερ οὖν ἀτιμάσαντες, ἢ μυσαρὰ κρίναντες, τοῦτο δὴ τοῦ θεοῦ μῆνις εἶναι πεπίστευται. Hesychius, Μυσά, μιαρά, μεμιασμένα, μυσαρά.

ἀπέχρησε μὴν] Mediceus, ἀπόχρη γε μήν.

CAP. XXIII. Τὸν σαῦρον] Philes Carm. lx. ubi pro παίσαις cl. Pauwius legendum monuit παίσας.

κατὰ τὸ μέσον,] Al. κατὰ τοῦ βρέγματος. GESNER. nec aliter Mediceus. Quae vero hoc capite narrat auctor fabulis adnumeranda sunt, et poetarum figmentis; et longe verisimilius est, quod ait Philosophus lib. ii. Hist. Anim. cap. 17. pag. 233. ἢ κέρκοι δὲ ἀποτεμνόμεναι τῶν τε σαύρων ἢ τῶν ὄφεων φύονται.

CAP. XXIV. ὀδύνας, ἢ ἀφανίζειν.] Mediceus, ἢ ἀφανίζειν πικρὰς ὀδύνας. Gyllius etiam vertit, *ad liberandum ab illis ipsis doloribus acerrimis*.

ἐν ἀνθρώπῳ τις ἴυγξ ἀπόρρητος,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 29. Nicander Theriacis ℣ 85. Plinius lib. iv. cap. 4. et vii. 2. Adde cl. Severinum in Vipera Pythica pag. 381.

CAP. XXV. Ἐν ὥρᾳ θερείῳ] Plinius lib. xi. cap. 30. Georgius Pisides ℣ 1186.

καὶ ἄνθεσιν·] Al. καὶ ἀναθήλῃ. GESNER. idemque praefert Mediceus.

ὡς ἄλλα.] Vide infra lib. iv. cap. 43. et vi. 43.

CAP.

Cap. XXVI. Οὐδέποτε αἰετὸς οὔτε πηγῆς] Philes Carm. i. Pisides apud Suidam v. Αἰετός. Apostolius Cent. i. prov. 62.

τὸν ἀέρα τέμνει πολιὼ,] Apostolius, πολύ.

ὅμως κατέπληξεν ὁ δράκων] Aristoteles lib. ix. cap. 1. pag. 411. ἔστι δ' ἀετὸς καὶ δράκων πολέμια· τροφὴν γὰρ ποιεῖται τοὺς ὄφεις ὁ ἀετός.

ἀντίους τῇ αὐγῇ τοῦ ἡλίου ἵστησιν] Plinius lib. x. cap. 3. et xix. 6. Lucianus in Revivisc. pag. 420. tom. ii. ed. Salm. Tzetzes Chil. xii. 438. ỷ 709.

ἐξεώσθη τῆς καλιᾶς,] Id ab haliaeeto fieri tradit Plinius lib. x. cap. 3. Aristoteles vero lib. ix. Hist. Anim. cap. 34. et Antigonus cap. 52. Aquilam pullos adversus solis radios nictantes ἀποκλείειν scribunt.

καὶ ἀπέραντος ἀληθῶς] Al. ἀγέραστος: quod magis placet. Gesner. nec aliter Mediceus. Cl. Pauwio in notis ad Philen Carm. i. ỷ 16. rescribendum videbatur, ὁ τοῦ γλύκους ἀδέκαστός τε καὶ περαντικὸς [vel ἀτάραντος] ἀληθῶς ἐγγραφεύς ἐστιν: vel, ἡ τοῦ γλύκους ἀδέκαστός τε καὶ ἄπειρος ἀληθῶς ἐγγραφή ἐστιν.

Cap. XXVII. Ἡ στρουθὸς ἡ μεγάλη] Ab Aristotele lib. iv. De partibus anim. cap. 14. στρουθὸς Λυβικὸς vocatur. Adde infra lib. iv. cap. 37. et xiv. 7. item Philen Carm. iv. init.

δίκην ἱστίων] Xenophon lib. i. De exped. Cyri pag. 256. στρουθὸν δὲ οὐδεὶς ἔλαβεν· οἱ δὲ διώξαντες τῶν ἱππέων ταχὺ ἐπαύοντο· πολὺ γὰρ ἀπέσπα ἀποφεύγουσα τοῖς μὲν ποσὶ δρόμῳ, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη.

Cap. XXVIII. Τὴν ὠτίδα] Infra lib. v. cap. 24.

Cap. XXIX. Μῦα] Plinius lib. ii. cap. 36.

καὶ γὰρ εἰ ζώων ἐστὶ θρασυτάτη] Ms. Bardon. καὶ γὰρ ἡ ζώων ἐστὶ θρασ.

εἰ δὲ αὐτῆς] Legendum potius αὖτις, aut, quod idem, αὖθις, *rursum, iterum*. Triller. Nihil hoc loco mutandum: ὁ νεκρὸς αὐτῆς eodem modo dictum, quo ὁ νεκρὸς τοῦ κυνὸς infra lib. xiv. cap. 27. Καὶ τιμήσαντες τοῦ κυνὸς τὸν νεκρὸν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν τεθνεῶτος. Et lib. iv. Var. Hist. cap. 7. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Παυσανίαν μηδίσαντα οὐ μόνον λιμῷ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὅρων.

Cap. XXX. ἐθέλων ἀριθμεῖν] Mediceus, ἐθέλοις ἀριθμεῖν.

ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια.] Odyss. Θ. ỷ 274.

οἰκέταις] Al. οἰκείαις, Gesner. Ἠθάδαις eodem sensu infra dixit noster cap. 7. lib. vii. et alibi. Triller. οἰκείοις agnoscit Mediceus.

Cap. XXXI. Ἡ σαλαμάνδρα] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 19. fine. Nicander Alexiph. ỷ 535. Plinius lib. x. cap. 67. Georgius Pisides ỷ 1027. Philes Carm. xvii.

πυρίγονοι] De quibus supra h. l. cap. 2. egit auctor.

ἐνακμάζει τὸ πῦρ, καὶ συνεργὸν αὐτοῖς τῇ τέχνῃ] Mediceus, ἐνακμάζει αὐτοῖς τὸ πῦρ, καὶ συνεργὸν τῇ τέχνῃ.

Cap. XXXII. Κύκνος,] Infra lib. v. cap. 34. et lib. i. Var. Hist. cap. 14. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 13. Plinius lib. x. cap. 23. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ỷ 548. Philes Carm. x.

θεράποντα Ἀπόλλωνος ἔφησαν] Al. ἔδοσαν. Gesner. Mediceus, θεράποντα Ἀπόλλωνι ἔδοσαν.

καὶ θρηνοῦσιν ἐκεῖνοι· ἄλλοι δὲ εἴτε τοῦτο θέλοις,] Lego, καὶ θρηνοῦσιν ἄλλοι· ἐκεῖνοι δὲ, εἴτε τοῦτο θέλοις. Gesner.

Cap.

Cap. xxxiii. Κροκόδειλος] Infra lib. x. cap. 21. Plinius lib. viii. cap. 25. Horapollo lib. ii. Hierogl. cap. 50.

ἐκλεφεὶς] Al. ἐκγλυφεὶς. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

καὶ ποτέραν τῇ ἑτέρᾳ προσάγει] Solinus cap. 32. Ammianus Marcellinus lib. xxii. cap. 15.

ὅτι τίκτει μὲν τοσαῦτα ὠὰ, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις] Alibi tradit hic auctor, sexagenarium numerum tum ovorum numero, quae crocodilus parit, tum dierum, quibus incubat, convenire. Gesner. Vide lib. x. cap. 21.

ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζουσιν ὄρνεις,] Forte ὠοῖς. Gesner. Cl. Pauwius in notis ad Horapollinem hunc locum legendum atque interpungendum censebat hoc modo: ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζει, ὄρνις εἶτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια, hoc est, *avis dein cum pullos excludat.* Quum vero in Mediceo exstet, ἐπωάζουσα ὄρνις, εἶτα ὅταν ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια, crediderim Aelianum scripsisse, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζῃ ὡς ὄρνις, ἔς τ' ἂν ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια.

ὅταν γλύψῃ] Al. ἐκλέψῃ, Al. ἐκγλύψῃ. Gesner. Ἐκλέψῃ legendum recte ad marginem notat Gesnerus: addam locum perspicuum e cap. 37. lib. iv. καὶ ἐκ μὲν τούτων τοὺς νεοττοὺς ἐξέλεψεν. Triller.

σκορπίον ἐξ αὐτοῦ τίκτεσθαι] ἐξ αὐτῶν, i. e. *ex ipsis oris.* Philes. Gesner. Carm. lxv. ℣ 3. ubi vulgo legitur:

> Μετὰ δὲ τὸ ἔκλεψιν εὐθὺς τῶν τόκων
> Ἔκκεντρος ἐξέρπει τις αὐτῶν σκορπίος.

Sed e mſ. Bodleiano pro αὐτῶν scribendum αὐτοῦ. Adde Antigonum Carystium cap. 23.

Cap. xxxiv. τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 13. Φασὶ δὲ καὶ τὸ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι οἱ ἐκ τῶν τόπων ἐκείνων, καὶ τὸ καλούμενον κιννάμωμον φέρειν, πόθεν τοῦτο τὸ ὄρνεον καὶ τὴν νεοττίαν ἐξ αὐτοῦ ποιεῖσθαι· νεοττεύει δ' ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καὶ ἐν τοῖς θαλλοῖς τῶν δένδρων· ἀλλὰ τοὺς ἐγχωρίους μόλυβδον πρὸς τοῖς οἰστοῖς προσάπτοντας τοξεύοντας καταβάλλειν, καὶ οὕτω συνάγειν ἐκ τοῦ φορυτοῦ τὸ κιννάμωμον. Vide infra cap. 21. lib. xvii. et Plinium lib. x. cap. 33.

ἐκεῖθεν] ἔκαθεν legit cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. xxvii.

εἰδέναι δὲ τοὺς ἀνθρώπους] Mediceus, εἰδέναι δὲ ἄρα τοὺς ἀνθρώπους.

Cap. xxxv. διδάσκαλον δέ σφισι] Plinius lib. viii. cap. 27. Plutarchus Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974. Philes Carm. xvi. 5.

Σελήνης δὲ αὔξησιν] Infra cap. 38.

Cap. xxxvi. κίνδυνον φέρον] Mallem una voce κινδυνοφόρον: sed hoc leve. Triller.

ἡ τρυγὼν ἡ ἐκ τῆς θαλάττης] Supra lib. i. cap. 56. et h. l. cap. 40. Scholiastes Nicandri ad Theriaca ℣ 828. Vide cl. Olearium ad Philostratum lib. ii. De vita Apoll. Tyan. cap. 31.

Cap. xxxvii. Ἡ μυγαλὴ,] Nicander Ther. ℣ 815. Plinius lib. viii. cap. 57. xxix. 7. xxx. 3. Serenus Samonicus cap. 47. ℣ 885. Philes Carm. lxiv.

πέπλασαι] Forte, καὶ ἀλᾶται. Gesner. ἐπιπλεῖσα, *diutissime*, legendum conjecit cl. Pauwius in notis ad Philen.

ἐπεπλάσθη τῷ δήγματι] Mediceus, ἐπεπάσθη τῷ δήγματι. Philes,

> Καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῆς δυστυχῶς δεδηγμένους
> Ἐκεῖθεν ὀρθεὶς ἐξιᾶται χοῦς μόνος,
> Καὶ γὰρ τὸ λυποῦν εὐμαρῶς ὑπεξάγει

Βραχὺς ἐπ' αὐτῆς τῆς τομῆς πεπασμένος.

Cap. xxxviii. Καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆς Αἰγυπτίας ἴβεως] Confer cap. 35. h. l.

ἐπιθέμενος αὐτῇ τὸ καρτερὸν] Mediceus, κατὰ τὸ καρτερόν.

προϊοῦσαν ἴδοι τις.] Mediceus, προϊοῦσαν θεάσαιτό τις.

καὶ τούτων αἱ μέλαιναι] Plinius lib. xii. cap. 25. Philes Carm. xvi. ỹ 11.

Cap. xxxix. Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 32.

αὐτὸν θηρᾶν καὶ νεβροὺς,] Infra lib. ix. cap. 10. Plinius lib. x. cap. 3. Philes Carm. i. 12, 13.

καὶ λαγὼς] καὶ λαγωοὺς, Mediceus.

καὶ λέγουσί γε καὶ εἰς] Mediceus, καὶ λέγουσί γε εἰς.

ἅπτεται.] Al. ἄρχεται, Gesner. et ſic Mediceus cum Apoſtolio.

γεγενημένον] Apoſtolius, γενόμενον.

Θήρας δὲ ἀλλοτρίας οὐχ ἅπτεται] Philes Carm. i. ỹ 23.

δυσωδέστατον καταπνεύσας,] Theophylactus Simocatta Quaeſt. Phyſ. cap. 2.

ὑπὲρ τοῦ μὴ διαφέρεσθαι]. Hinc emendandus Apoſtolius, apud quem vulgo legitur, διαφθείρεσθαι.

Cap. xl. ὥσπερ οὖν καὶ ὁ τοῦ Πύῤῥου] Tzetzes Chil. iv. 134. v. 297.

καὶ ἀνδρὸς ἰδιώτου] Hunc παῖδα vocat Auctor infra lib. vi. cap. 29.

οἱ δὲ οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γυναικὸς, τὸ θρέμμα εἶναί φασι.] Inter quos eſt Plinius, qui lib. x. cap. 5. ſcribit: *Eſt percelebris apud Seſton urbem aquilae gloria: educatam a virgine retuliſſe gratiam, aves primo, mox deinde venatus aggerentem: defuncta poſtremo in rogum accenſum ejus injeciſſe ſeſe, et ſimul conflagraſſe. Quam ob cauſam incolae, quod vocant, Heroum eo loco fecere, appellatum Iovis et virginis, quoniam illi Deo ales adſcribebatur.*

περὶ τὰ νεόττια·] Apoſtolius Cent. ii. Prov. 6. πρὸς τὰ νεόττια.

ἐὰν γοῦν θεάσηται] Confer Philoſophum lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 32.

ἀπελθεῖν] Al. ἐπελθεῖν. Gesner.

Cap. xli. τρίγλη] Infra lib. x. cap. 2. et xii. 42.

λεπρώδεις] Λεπρὸς Euſtathio ſaxum eſt, cui λεπάδες, id eſt, *patellae* innaſcuntur. Gesner. Vide Aldrovandum lib. ii. De piſcibus pag. 124.

λεπτὰς καὶ ἀραιὰς] Mediceus, λεπτάς τε καὶ ἀραιάς.

Φάγοι δ' ἂν τρίγλη] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ỹ 343. Philes Carm. c.

Cap. xlii. Θηρᾶσαι καὶ μάλα γε ἱκανὸν,] Mediceus, ἱκανοί.

ἱέρακες] Philes Carm. xxvi.

Ἀκούω δὲ ὅτι ἐν τῇ Θρᾴκῃ] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 36. Antigonus Caryſtius cap. 34. Auctor θαυμ. ἀκουσμ. pag. 731. Plinius lib. x. cap. 8.

ἐν ταῖς ἑλείαις ἄγραις,] Al. ἑλείοις. Gesner. nec aliter Mediceus.

καὶ ἔχουσι καὶ αὐτοὺς] Mediceus, καὶ ἔχουσιν αὐτούς.

καὶ τοῦτο μὲν οὐ κελεύει αὐτῷ ὁ Σόλων,] Auctor lib. v. Var. Hiſt. cap. 14. ſimpliciter νόμον Ἀττικὸν, *legem Atticam* vocat, quae mortuos ſepeliri jubebat. Ad quem locum vide cl. Kuhnium.

ὡς Ἀθηναίους ἐκέλευσε δρᾶν.] Mediceus, ὡς Ἀθηναίους ἐπαίδευσε δρᾶν.

Εἰ δὲ σώματος ἅψεται,] Videtur abundare: deinde legendum, μένει δὲ ἄγευστος etc. Gesner.

Cap. xliii. κεγχρηῒς,] Infra lib. xiii. cap. 25. κεγχρὶς ſcribitur, atque etiam apud Ariſtotelem lib. iii.

De

De gener. Anim. cap. i. pag. 342. ubi Gaza *tinnunculum* Latine reddit.

πότε δέεται οὐδέν·] Suidas in voce Ἐπιρυγχίδα.

Καμόντες δὲ τὴν ὄψιν] Georgius Pisides ℣ 918.

καὶ τὸν ὀπὸν αὐτῆς πικρὸν ὄντα] καὶ δριμὺν addit Mediceus.

ἡ ἴασις] Quid si legatur *ἡ χρίσις*, *collyrium*. Certe ita videtur. TRILLER.

ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας τοῖς ἐν Λιβύῃ] Mediceus, τῆς ἐν Λιβύῃ.

εἰς οἰκεῖα πατρῷα] Mediceus, *εἰς τὰ οἰκεῖα πατρῷα.*

CAP. XLIV. *Αἱ ἰουλίδες*] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 434.

ἰοῦ στόμα ἔμπλεων] Legendum videtur ἔμπλεον, nam τὸ στόμα praecessit. TRILLER. Mediceus, *ἰοῦ τὸ στόμα ἔμπλεον.*

ἤδη δὲ καὶ ἁλιεῖς] Mediceus, *ἤδη δὲ καὶ οἱ ἁλιεῖς.*

ὑπὸ πενίας] Legendum haud dubie *ὑπὸ πείνας*, sive *πείνης*, i. e. *fame*; satis apposite. TRILLER.

στρέφονται.] Legendum omnino *στροφοῦνται*: *στροφοῦσθαι* autem dicitur, quando tormina in ventre excitantur, inde *στρόφοι* ipsa *tormina*. Saepius occurrit apud Hippocratem, Galenum, Dioscoridem, aliosque medicos veteres Graecos. IDEM.

CAP. XLV. *Λαγὼς δὲ θαλάττιος*] Infra lib. ix. cap. 51. Plinius lib. ix. cap. 48. et xxxii. 1.

πάντως δὲ] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. xciii. ℣ 11. transpositis particulis legit, *πάντως γὰρ τὴν γαστέρα ὠδυνήσε. τίκτεται δὲ ἐν πηλῷ.*

CAP. XLVI. *Γύψ*] Philes Carm. iii.

τῇ ἐνδήμοις στρατιαῖς ἕπονται γῦπες, καὶ μάλα μαντικῶς] Talia passim de vulturibus narrantur. Vide Aristotelem, et Theophrastum. Plinius quoque lib. x. cap. 6. ait triduo ante aut biduo volare eos ubi cadavera futura sunt. Et Plautus in Truculento:

> *quasi vulturii triduo prius*
> *Prius praedivinant, qua die esuri sient.*

Imprimis Poeta meus Pharsal. lib. vii. ℣ 823 et seqq.

> *Iamque diu volucres civilia castra sequutae*
> *Conveniunt* ——
> —— *nunquam tanto se vulture caelum*
> *Induit.*

Ad quem locum nos in commentario nostro proxime plura. TRILLER.

καὶ κύουσι τριῶν ἐτῶν.] Idem veteres sensisse referunt Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 42. et Theophylactus Simocatta cap. 6. atque auctor Geopon. lib. xv. cap. 24. ex Aristotele: *γῦπας δὲ μὴ συγγίνεσθαι, ἀλλὰ ἀντιπρῴρους τῷ νότῳ πετομένους ἐγκυμονεῖν, καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν τίκτειν*: quem locum Philosopho falso adscribi censeo cum Aldrovando lib. iii. Ornithol. cap. 1. Ea vero, quae Aelianus, aliique eum sequuti tradunt, ex Aegyptiorum hieroglyphicis, non ex certa naturae lege hausta crediderim. Vultures enim, sicut et reliqua animalia, utroque sexu gaudent, ovis incubant, et pullos excludunt, nidosque in rupibus struunt, (vide Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 11. et Antigonum Carystium cap. 48.) vel in arboribus, ut leporarii, quos indigitare videtur Ovidius lib. i. Amorum El. 12. ℣ 19. canens de arbore, ex cujus ligno confectas fuisse

iſſe tabellas fingit, quas ad amicam miſerat:

Illa dedit turpes raucis bubonibus umbras,
Vulturis in ramis et ſtrigis ova tulit:

et Iuvenalis Sat. xiv. ℣ 79.

Vultur, jumento et canibus crucibuſque relictis,
Ad foetus properat, partemque cadaveris adfert.
Hinc eſt ergo cibus magni quoque vulturis, et ſe
Paſcentis, propria cum jam facit arbore nidos.

Ceterum cl. Pauwius in Obſerv. ad Horapoll. lib. i. cap. 11. pro διὰ τριῶν ἐτῶν legit τρίτον ἔτους.

πέπεισμαι,] πέπυσμαι. GESNER. Conjecturam doctiſſimi viri firmat Mediceus.

CAP. XLVII. τῶν δὲ ἐκ τῆς τοῦ Διὸς ἱερουργίας,] Id de milvis, qui in Elide degunt, tradit Auctor. Mirab. Auſcult. pag. 732. atque Apollonius ex Theopompo cap. 10. Hiſt. Mir. Ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων πολλῶν ἐπιπολαζόντων ἰκτίνων ἐν τῇ πανηγύρει, καὶ διασυνειζόντων, τὰ διαφερόμενα κρέα τῶν ἱεροθύτων ἀθιγῆ μένειν.

Ἡ δὲ ὄρειος ἅρπη] Quae etiam ex genere milvino eſt. Vide Tzetzen Chil. v. 8. ℣ 413.

CAP. XLVIII. Λίβυες δὲ κόρακες,] Apoſtolius Cent. x. prov. 64.

ψήφους κομίζουσι] Apoſtolius, κομίζωσι: prave.

καὶ τοῖς ὄνυξι,] Particulam copulantem ignorat Apoſtolius.

CAP. XLIX. Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 31. οἱ δὲ κόρακες ἐν τοῖς μικροῖς χωρίοις, καὶ ὅπου μὴ ἱκανὴ τροφὴ πλείοσι, δύο μόνοι γίνονται· καὶ τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς, ὅταν οἷοί τ' ὦσιν ἤδη πέτεσθαι, τὸ μὲν πρῶτον ἐκβάλλουσιν, ὕστερον δὲ καὶ ἐκ τόπου ἐκδιώκουσι.

λυπρᾶς,] Apoſtolius, λυπηρᾶς.

κατά τε ἀγέλας] Idem, κατά γε ἀγέλας.

CAP. L. κωβιὸς, καὶ δράκων, καὶ χελιδὼν,] Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 458, 459. κωβιὸν ſeu γωβιὸν a Siculis κώθωνα appellari a Nicandro tradit Athenaeus lib. viii. cap. 17.

καὶ λέγει] Mediceus, καὶ λέγει γε: et mox ἐκ τοῦ δικτύου pro vulg. ἐκ δικτύου.

τρυγόνα] Adde lib. i. cap. 56. atque ibidem notas.

ψῆτταν] Hunc piſcem deſcribit auctor infra lib. xiv. cap. 5.

ἐμβαλεῖν,] Apoſtolius Cent. xix. prov. 61. βαλεῖν.

καὶ βαδίζει,] Idem, βαδίζειν: et mox ἔχει.

CAP. LI. Ὁ κόραξ,] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 9. pag. 411.

αἰσάλωνι·] Antigonus Caryſtius cap. 64. Plinius lib. x. cap. 74. *Aeſalon vocatur parva avis, ova corvi frangens, cujus pulli infeſtantur a vulpibus. Invicem haec catulos ejus ipſamque vellit. Quod ubi viderunt corvi, contra auxiliantur, velut adverſus communem hoſtem.*

Ἦν δὲ ἄρα πολυκλαγγότατος] Apoſtolius Cent. x. prov. 64.

εἰ δὲ ἀποκρίνοιτο] Apoſtolius, εἰ δὲ ὑποκρίνοιτο.

CAP. LII. Ἀριστοτέλης] Lib. i. Hiſt. Anim. cap. 5.

σκώληκας·] Ariſtoteles loco laudato ſcribit, Σκώληξ δέ ἐστιν, ἐξ οὗ ἄλλο γίνεται ὅλου ὅλον ζῶον διαρθρουμένου καὶ αὐξανομένου τοῦ κυήματος. Et lib. ii. De gener. anim. cap. i. Σκώληξ δὲ, ἐξ οὗ τὸ γινόμενον ὅλου ὅλον γίγνεται.

τῶν ἐνύδρων.] Idem addit, οἷον δελφὶς, καὶ τὰ καλούμενα σελάχη.

Τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλὸν, τὰ δὲ βράγχια οὐκ ἔχειν,] Mediceus, τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλὸν, βράγχια δὲ οὐκ ἔχειν. Aristoteles, τούτων δὲ τὰ μὲν αὐλὸν ἔχει, βράγχια δ' οὐκ ἔχει.

Cap. liii. οὐκ ἔστι φασὶ κρύος,] Al. οὐκέτι διὰ κρύος. Gesner. Eandem scripturam praefert Mediceus.

ἰδία φύσις,] Lege, ἰδίαν φύσιν.

περὶ πόδας,] Al. κατὰ πόδας. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

ἐπαΐειν τε] Al. δέ. Gesner.

Ἡροδότῳ] Ejus verba haec sunt lib. v. cap. 10. Ὡς δὲ Θρήικες λέγουσι· μέλισσαι κατέχουσι τὰ πέρην τοῦ Ἴστρου, καὶ ὑπὸ τουτέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τὸ προσωτέρω· ἐμοὶ μέν νυν ταῦτα λέγοντες, δοκέουσι λέγειν οὐκ οἰκότα· τὰ γὰρ ζῶα ταῦτα φαίνεται εἶναι δύσριγα.

ποιῶν] Al. εἰπών. Gesner. atque etiam Mediceus.

Cap. liv. τὸν σκάρον] Vide Rittershusium ad Oppiani Ἁλιευτ. lib. i. ꝟ 134.

τὴν τροφὴν ἀναπλέουσαν ἐπεσθίειν·] Malim, ἀναπολήσαντα ἐπεσθίειν. Suidas, Ἀναπολεῖ, ἀναμιμνήσκεται· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηρυκίζεσθαι. Αἰλιανός· Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ μηρυκᾶται. Et, Σκάρος, ὄνομα ἰχθύος. Αἰλιανός· Μόνος ὁ θ. σ. τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ τὰ β. ἃ δὴ μηρυκᾶται. ἀναπολεῖ οὖν, ἀναπτύσσει, μηρυκίζεται. Ubi pro ἀναπτύσσει eruditissimus Bochartus P. i. lib. i cap. 6. pag. 43. Hierozoici legit ἀναπτύει.

Cap. lv. Ὁ γαλεὸς] Γαλεὸν *mustelam* Latine reddidit Gesnerus; at Glossas γαλεὸν *catellum* melius exponere docet Casaubonus ad Athenaeum lib. xii. cap. 12.

ὠδίνει διὰ στόματος] Hoc fabulosum, et a naturae lege prorsus alienum. Veritati autem longe magis consentaneum est, quod ipse Auctor profert lib. ix. cap. 65. οὐ δὲ (στόματι) τίκτειν τὸν γαλεὸν ἔνιοι λέγουσιν, ἀλλὰ δείσαντά τι τῶν ἐπιβουλευόντων τὰ σκυλάκια καταπίνειν καὶ ἀποκρύπτειν, εἶτα τοῦ φοβήσαντος παραδραμόντος ζῶντα αὖθις ἀνεμεῖν.

τῶν αὐταῖς] Al. αὐτῶν. Gesner.

Cap. lvi. Μυὸς ἧπαρ] Plinius lib. xi. cap. 37. *Murium jecusculis fibrae ad numerum lunae in mense congruere dicuntur totidemque inveniri, quotum lumen sit: praeterea bruma increscere.* Adde Antigonum Caryst. cap. cxxxvi. et Plutarchum lib. v. Sympos. cap. 4.

χαλάζης πεζούσης] Istud Nilo adtribuunt alii, ut Mela lib. i. cap. 9. et Plinius lib. ix. cap. 58.

ὕρθην βατράχοις,] Hic locus aciem effugit viri eruditissimi Isaaci Vossii in Observationibus ad Pomponium Melam lib. i. cap. 9. scribentis: "Verum ut ad propositum "redeamus, scire velim, quomodo, "cum tot locis ranis pluisse scri-"bant viri eruditi, nemo tamen "unquam fuerit, qui eas labentes "conspexerit, sed demum lapsas."

Cap. lvii. Τὸ τῶν βοῶν ἄρθρον] Philes Carm. lix. Adde Cerdam ad Virgil. lib. ii. Georg. ꝟ 537.

καὶ γάλακτος ἐμπλῆσαι βοῦς ἀγαθόν ἐστι,] Mediceus, ἀγαθός ἐστι.

μέλιττα γοῦν ἐκ τῶν ἐκείνου λειψάνων ἐκφύονται,] Philotas apud Antigonum Carystium cap. xxiii.

Βουγενέας φάμεν ὦ προσεβήσαο μακρὰ μελίσσας.

Et Poeta anonymus in Stratonis Μούσα Παιδικῇ, epig. ccxxxvii. quod, quia nondum editum est, integrum hic exhibebo:

Βουποί-

Βȣποίητε μέλισσαι, πόθεν μέλι τȣ̈μὸν ἰδȣ̈σαι
Παιδὸς ἐφ' ὑαλέην ὄψιν ὑπερπέτασαι;
Οὐ παύσῃ βομβεῦσα ϗ ἀνθολόγοισι θέλȣσα
Ποσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηροτάτȣ;
Ἔρρ' ἐπὶ σȣ̀ς μελιπαῖδας, ὅποι ποτὲ δεμπέτι σίμβλοις,
Μή σε δάκω· κἠγὼ κέντρον ἔρωτος ἔχω.

LIBER III.

CAP. I. ἐπαΐει δὲ ἄρα λέων φωνῆς Μαυρȣσίας.] Plinius lib. viii. cap. 16. *Credit Libya intellectum pervenire ad eos precum; captivam certe Gaetuliae reducem audivi, multorum impetum a se mitigatum alloquio, ausam dicere se feminam profugam, infirmam, supplicem animalis generosissimi, ceterisque imperantis, indignam ejus gloria praedam.*

Μαυρȣσίȣς οὐκ ἂν θαυμάσαιμι λέοντας, ὄντας ζωηρόφȣς] Mediceus, Μαυρȣσίȣς οὐκ ἂν θαυμάσαιμι λεόντων ὄντας ζωηρόφȣς.

οἰκτῷ ϗ ἐδέει] Mediceus, ἐλέῳ.

CAP. II. Ἵππȣ ἡ τῆς Λιβύσσης περὶ Λιβύων λεγόντων ἀκȣ́ω τοιαῦτα] Mediceus, Ἵππȣ δὲ τῆς Λιβύσσης πέρι Λ. λ. α. τοιαῦτα. Junge Oppianum lib. i. Κυνηγ. ℣ 250.

ȣ̓́τε ȣ̓̃ν] Mediceus, ȣ̓́τε γȣ̃ν.

ἴασι.] Al. ἐῶσι. GESNER.

Θυμικώτατος ἡ κυνῶν Μολοσσός·] Legendum potius, θυμικωτάτȣς ἡ τῶν κυνῶν μολοσσȣ́ς, ita ut construantur haec verba cum antecedentibus, ϗ ᾄδει ἡ φήμη. TRILLER.

Καρμανὸς] Al. Καρμάνιος. GESNER. Nec aliter Mediceus. *Carmanii*, et *Carmanios* etiam exhibent mss. codices Pomponii Melae lib. iii. cap. 8.

ἀμφότεροι ἀγελαῖοι ϗ μειλιχθῆναι ἄτακτοί φασιν] Mediceus, ἀμφότεροι ἀγελαῖοι ϗ μειλιχθῆναι ἄτεγκτα φύσιν. Ἀτέγκτȣς et ἀτέγκτως ex Aeliano adfert Suidas v. Ἄτεγκτος.

ἄτακτοι] Al. ἄτεγκτα. GESNER.

φασί] Rectius legatur φαίνȣσι. TRILLER.

CAP. III. ὗν ȣ̓́τε ἄγελον] Infra lib. xvi. cap. 37. Apostolius Cent. xx. prov. 6. In Arabia suillum genus non vivere refert Plinius lib. viii. cap. 52.

Κτησίας] In Indicis apud Photium in Biblioth. pag. 147.

CAP. IV. διενέχθοιεν] Al. διέλθοιεν. GESNER. atque etiam Mediceus.

Κάμπυλιν] Al. Καμπύλινον. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

Ἰσσηδόνες] Plinius *Essedones* facit Asiae populos super Maeotin habitantes in utraque Scythia. GESNER.

CAP. V. Φαγȣ̃σα ὄφεως χελώνη,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. apud quem ἔχεως legitur, quemadmodum infra lib. vi. cap. 12. Auctor Mirab. Auscult. pag. 715. Antigonus Carystius cap. 40. Apostolius Cent. xx. prov. 66.

Πελαργὸν ἡ ὀρνίθων σωφρονεστάτην,] Confer lib. i. Var. Hist. cap. 13. et Plinium lib. x. cap. 34.

Πέρδικες ἡ ἀλεκτορές εἰσιν] Vide infra h. l. cap. 16. Antigonum Carystium, cap. 45. et Athenaeum lib. ix. cap. 10.

CAP. VI. Λύκοι ποταμὸν διανέοντες,] Tzetzes Chil. iv. 121. ℣ 80.

ἔρμα ἴδιον αὐτοῖς ἡ φύσις ἐμπλάσασα] Mediceus, ξυμπλάσασα.

CAP. VII. Βρῶσιν] Lego Βρώμησιν. GESNER.

Κωὰς δὲ ἀφώνους] Infra lib. vii. cap. 22.

Εὐωδία δὲ καὶ μύρον γυψὶν αἰτία θανάτου.] Infra lib. iv. cap. 18.

Κάμηλον δ' ὡς δέδοικεν ἵππος,] Infra lib. xi. cap. 36. Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 17. Plinius lib. viii. cap. 18.

Ἔγνω Κῦρός τε καὶ Κροῖσος,] Confer Herodotum lib. i. cap. 80.

CAP. VIII. Τὰ βρέφη τὰ τῶν ἵππων] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 4. Plinius lib. viii. cap. 42. Tzetzes Chil. iv. 124. ℣ 108.

CAP. IX. Κορῶναι ἀλλήλαις] Horapollo lib. i. cap. 8. et ii. 40.

οἱ τὰ περὶ τούτων ἀκριβοῦντες] Mediceus, οἱ ὑπὲρ τούτων ἀκριβοῦντες.

τὴν κορώνην καλεῖν,] Athenaeus lib. viii. cap. 15.

ἐπὶ παιδοποιΐα διδόντες] Mediceus, ἐπὶ τῇ παιδοποιΐα διδόντας.

ἡ γλαῦξ ἐστιν αὐτῇ πολέμιον,] Infra lib. v. cap. 48. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 1. pag. 411. Antigonus Carystius cap. 62. Plinius lib. x. cap. 73. Philes Carm. xxx. ℣ 38.

CAP. X. Ἐχῖνον τὸν χερσαῖον] Plinius lib. viii. cap. 37. Philes Carm. lxii.

ταμιείαν τὸν ἐπὶ τὴν χρείαν] Al. ταμιείας τῶν ἐς τὴν χρείαν. GESNER. τὸ ἐς quoque agnoscit Mediceus.

ἐν τῶν τρασιακῶν] Al. τρασίαις: sed ultima melius circumflectitur, τρασιαῖς. Vide Varinum. GESNER. Cl. Pauwius in notis ad Philen correxit ἐν τῶν τρασίαις ὄν, e qua scriptura ortum videtur mendosum istud τρασιακῶν. In Mediceo legitur ἐν τῶν τρασιαῖς, adscripto σχολίῳ in margine, Τρασιὰ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τοῦ ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν.

CAP. XI. Ὁ γοῦν κροκόδειλος] Confer lib. viii. cap. 25. Herodotum lib. ii. cap. 68. Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Diodorum Siculum lib. i. Apostolium Cent. xix. prov. 52. Antigonum Caryst. cap. 39. et Philen Carm. lxxxiii.

νήχεται ἅμα] Apostolius et Mediceus, νήχεταί τε ἅμα.

αἱ βδέλλαι] Auctor Mirab. Auscult. pag. 715. narrat trochilum καθαίρειν αὐτῶν τοὺς ὀδόντας, τὰ σαρκία τὰ ἐξερχόμενα τοῖς ῥύγχεσιν ἐξέλκοντας.

ἐς αὐτὸν, καὶ λυποῦσιν,] Apostolius, καὶ λυποῦσιν αὐτόν.

Ἐμβαλὼν τὸ ῥάμφος] Apostolius, ἐκβαλὼν τὸ ῥάμφος: male.

μισθόν.] Apostolius, μισθός.

CAP. XII. Κολοιοὺς δὲ εὐεργέτας] Infra lib. xvii. cap. 16.

Λήμνιοι] Plinius lib. xi. cap. 29.

CAP. XIII. Αἱ γέρανοι] Supra lib. ii. cap. 1. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 10. Philes Carm. xi.

χωρίων] Apostolius Cent. vi. prov. 8. χωρίον.

μέσον] Al. μέσαι. GESNER. Nec aliter Mediceus, atque Apostolius.

τρίγωνον ὀξύγωνον] Mediceus et Apostolius, τρίγωνον ὀξυγώνιον. Tzetzes:

> Τρίγωνον ὀξυγώνιον ποιοῦνται τούτων πλῆσιν.

ἀποφήνασαι,] Al. ἀποφαίνουσι. GESNER.

πηγῆς] Al. σιγῆς. Locus videtur depravatus. GESNER. Σιγῆς etiam exhibet Mediceus. Cl. Pauwius in notis

notis ad Philen Carm. xi. 16. malebat πλήσει, cui conjecturae favet Tzetzes:

> Ἐν γῇ δὲ καταπτάμεναι καιρῷ τῷ τῆς ἑσπέρας
> Αἱ πλείους μὲν καθεύδουσι, φυλάττουσι δ' ὀλίγαι.

προφυλάττουσαι] Idem vir cl. legit προφυλάττουσι, adſtipulante Mediceo.

κοιμωμένη] Ita perperam legitur, ut conjicio: Gyllius πετομένη legiſſe videri poteſt; quid ſi πλησομένη, vel ἀποπλησομένη, vel προνοουμένη? GESNER. Alii πετομένη, nimis longe a veteris ſcripturae veſtigiis. Legendum potius videtur ἀμειβομένη, *locum mutans*, *tranſiens*, quam vocem antecedentia omnino deſiderant. TRILLER. Πετομένη etiam habet Mediceus, quod verbum cur loco moveri debeat, non video. Cl. Pauwius ad Philen hunc locum ita conſtituendum cenſebat: λίθος δὲ ὅνπερ οὖν γέρανος καταπίνει κομιουμένη.

CAP. XV. Περιστεραὶ δὲ ἐν μὲν τῷ] Mediceus et Apoſtolius, Περιστεραὶ μὲν ἐν ταῖς.

ἐρήμοις] Apud Apoſtolium prave legitur, ἐρήμης.

καὶ ὅτι μηδὲν πείσονται] Apoſtolius, ὡς οὐδὲν πείσονται.

ὀρνιθοθῆραι,] Idem, ὀρνιθοθῆρες.

ἐπιβουλαί] Idem, ἐπιβουλευταί.

Εὐελπίδη.] Ione ℣ 1196.

> Κἂν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις
> Κῶμος πελειῶν. Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
> Ἄτρεστα ναίουσ'.

CAP. XVI. Ὅταν μέλλωσι πέρδικες] Adde ſupra cap. 5. h. l. et lib. x. cap. 45. Ariſtotelem lib. ix. Hiſt. Anim. cap. viii. et Plinium lib. x. cap. 33.

ἐκχέαντες] ἐγχέαντες. GESNER. Hanc conjecturam firmat Philes Carm. xii. ℣ 47.

> Κἀνταῦθα λαβὼν ἐγκαθίζει τοὺς τόκους,
> Οἷς καὶ κόνιν μάλιστα λεπτὴν ἐγχέων
> Τῆς φύσεως τὸ κάλλος ἀναφαιδρύνει.

Ubi pro οἷς, οἷ reponit cl. Pauwius.

σπαργάνοις τοῖς] Forte σπαργάνοις τισί. GESNER.

ἑαυτὸν πρὸ τῶν ποδῶν κυλίει] Junge Athenaeum lib. ix. cap. 10. et Plutarchum in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 971. et Περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι pag. 982. item Antigonum Caryſtium cap. 45.

καὶ τοὺς νεοττοὺς καταλαβὼν,] Forte legendum, κατακρυβών.

οὐκ ἐᾷ τῇ παιδοποιΐᾳ] Al. παιδοτροφίᾳ. GESNER. eamque vocem agnoſcit Mediceus. Supra cap. 5. ἵνα μὴ ἄγωσιν αἱ θήλειαι παιδοτροφοῦσαι τῆς πρὸς αὐτοὺς ὁμιλίας ἀσχολίαν.

καὶ ὅ γε ἡττηθεὶς ὀχεύεται, ὡς ὄρνις,] Cl. Pauwius in notis ad Philen legit, καὶ ὅ γε νικητὴς ὀχεύει ὡς ὄρνις.

ἕς τ' ἂν ὑφ' ἑτέρου καὶ αὐτὸς ἡττηθεὶς,] Lego, ἕς τ' ἂν καὶ ἕτερός τις ἡττηθείς. GESNER.

CAP. XVII. Λέγει μὲν οὖν Εὐελπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον·] In tragoedia, quam Ino inſcripſit, teſte Stobaeo Serm. cxxxix.

> Τίς ἆρα μήτηρ, ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
> Βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;

ὥς φησι Θεόφραστος,] Fragm. pag. 474. Adde Ariſtotelem lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 23. et Plinium lib. viii. cap. 31. et xxx. 10.

ὅταν ἀποδύεται] Mediceus, ὅταν ἀποδύσηται. Theophraſti verba ſunt, ὁ γαλεώτης καταπίνει τὸ δέρμα, ὅταν ἐκδύηται. Auctor Mirab. Auſc. pag. 721. ſcribit, ὅταν ἐκδύσηται τὸ δέρμα.

τὸ

τὸ δεξιὸν κέρας ἔχων εἰς πολλὰ ἀγαθὸν,] Theophraſtus, πρός τε τὰ τῆς φρωύνης φάρμακα, καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ χρήσιμον.

ποσοῦτόν τινα] Lego, ἄνθρωπόν τινα. GESNER.

ἱππόμανες] De quo prolixe agit Auctor lib. xiv. cap. 18. Ovidius lib. i. Amor. El. 7. *virus amantis equae* vocat. Columella lib. vii. cap. 27. *venenum.* Lucanus lib. vi. ℣ 456. *ſucum frontis.* Theocritus φυτὸν Idyll. ii. ℣ 48.

φθονοῦσαν.] Mediceus, φθονοῦσαν. οὐ γάρ;

CAP. XVIII. ὑπὸ σήψεως] Doctiſſimus Pauwius ad Philen lxxxi. legit ὑπὸ πρήσεως. Gyllius vertit *prae ſiti*, ὑπὸ δίψεος: Geſnerus *prae putredine (prae inflatione.)*

εἰ γὰρ αὐτὸν ἐθέλει] Mediceus, ἐθέλοι.

CAP. XIX. ἐκροφεῖ,] ἐξεμεῖ Ariſtoteles in Admirandis. Vide Corollarium noſtrum de Phoca D. Plinius etiam habet *evomit*, quod placet. GESNER. ἐξεμεῖ quoque legit Aldrovandus lib. i. De cetis, cap. x. ex Theophraſto.

CAP. XX. Οἱ πελεκᾶνες] Adde cap. 24. hujus libri, et 35. Vide et Antigonum Caryſtium cap. 47. apud quem vulgo legitur τὰς θηλείας κόγχας pro τὰς λείας κόγχας. Ita enim emendandum ex Ariſtotele lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 10. οἱ δὲ πελεκᾶνες καταπίνουσι κόγχας τὰς λείας καὶ μεγάλας. Adde etiam Philen Carm. ix. Apoſtolium Cent. xv. prov. 93. Georgium Piſiden ℣ 1072.

Εὔδημος] Qui vixit ante bellum Peloponneſiacum, Paro, vel Naxo oriundus, et artis aſtrologicae ſcientia clarus. Adi J. G. Voſſium De hiſtor. Graecis, pag. 365.

CAP. XXI. ἐν Παγγαίῳ Θρᾳκίῳ] Virgilius lib. iv. Georg. 462.

> *Altaque Pangaea, et Rheſi Mavortia tellus.*

μικροὺς εἶναι ἔτι] Mediceus, μικρούς τε εἶναι ἔτι.

ἥλατο] Forte ἠλᾶτο. GESNER.

CAP. XXII. καὶ ὁ μὲν ἰχνεύμων] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 6. Nicander Theriacis ℣ 190. Antigonus Caryſtius cap. 38. Plinius lib. viii. cap. 24. Philes Carm. lxxxiii.

ὑγρὰν ἔτι ἐμβαλὼν,] Mediceus, ὑγρὸν, quomodo legendum conjecit cl. Pauwius in notis ad Philen, qui pro ἀπόρων malebat εὐπόρων.

σπάσας] Al. σπεύσας. GESNER.

τὴν οὐρὰν ὑποκάμψας] Mediceus, ἐπικάμψας.

Νικᾷ γὰρ ὁ φθάσας.] Mediceus, Νικᾷ ὁ πρῶτος φθάσας.

CAP. XXIII. πελαργοὶ] Infra lib. x. cap. 16. Plinius lib. x. cap. 23. Philes Carm. vii. Apoſtolius Cent. xv. prov. 93.

κελεύει γὰρ αὐτοὺς νόμος ἀνθρωπικὸς οὐδὲ εἷς τοῦτο,] Mediceus, αὐτοῖς.

τὰ ἑαυτῶν ἔγγονα] Mediceus et Apoſtolius, ἔκγονα.

ἀπαλοῖς] Apoſtolius, ἁπλοῖς.

γινομένης] Idem, γενομένης.

Καὶ τοὺς ἐρωδιοὺς ἀκούω] Confer cap. 35. lib. v.

ἐπεὶ] Forte οὐχ addendum. GESNER.

CAP. XXIV. Ἡ χελιδὼν,] Plinius lib. x. cap. 33. Antigonus Caryſt. cap. 43. Philes Carm. xix. ℣ 10—13.

ὅτε εὐποροίη] Mediceus, ὅτ' ἂν εὐποροίη.

ὡς Ἀριστοτέλης λέγει,] Lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 7.

CAP.

Cap. xxv. τὸ ἰσότιμον αὐτοῖς] Aristoteles ibidem.

ὀλίγα ὅσα ἄγει.] Mediceus, ὀλίγα ἐστὶν, ὅσα ἄγει.

κοιλίᾳ] Lego καλιᾷ. Gesner.

πόαν γὰρ κομίζει] Philes Carm. xix. init. *Chelidoniam* vocat Plinius lib. viii. cap. 27. qui herbae istius vires describit lib. xxv. cap. 8. et lib. xxvi. cap. 5 et 14. et Georgius Pisides ℣ 1292.

Πόθεν χελιδὼν ἐξ ἀομμάτου θέας
Τελήμερος πρόεισιν ὀμματουμένη
Πόαν προστρέψασα ταῖς κόραις μίαν,
Ἣν καὶ ἀκόμψως καὶ χελιδόνιον λέγειν
Τὴν ἀξίαν λαβοῦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων;

διψῶσι] Πεινᾶν καὶ διψᾶν, sicuti et Latinorum *esurire*, et *sitire* ab affectu corporis ad ardentissima animi desideria elegantissime transferri, nemini non constat. Ita noster Var. Hist. lib. iii. cap. 7. κακῶς ἀγορεύειν διψῶντας dixit, et Lucianus De amoribus pag. 873. διψῶν ἀνέσεως: quid quod ipse Salvator Matth. v. 6. διψῶντες τὴν δικαιοσύνην dixit, ut alia multa praeteream, quae larga manu dabunt Grotius ad Matthaeum pag. 57. Gatakerus De stylo N. T. cap. xx. pag. 119. Lamb. Bos in Observ. Crit. Miscell. cap. xxi. pag. 96. Raphelius in not. Xenophont. pag. 15. Elsnerus in Observ. Sacr. pag. 21. et nosmetipsi in Observ. Philol. in N. T. ad laudatum Matthaei loc. ubi nec hujus loci Aeliani obliti fuimus. Triller.

Cap. xxvi. ἀπληνέσταλοι,] Mediceus, ἀπηνέσταλοι, quam scripturam firmat Aeschylus apud Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 49.

Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὐτοῦ κακῶν
Πεποικίλωκε, κἀποδηλώσας ἔχει
Θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ.

Item Ovidius lib. vi. Met. ℣ 671.

Ille dolore suo, poenaeque cupidine velox,
Vertitur in volucrem, cui stant in vertice cristae,
Prominet immodicum pro longa cuspide rostrum.
Nomen Epops volucri: facies armata videtur.

Et Cornelius Severus in Aetna ℣ 585.

solis Tereus ferus exsulat agris.

τῶν προτέρων τῶν ἀνθρωπικῶν] Tereus enim in upupam transformatus fuit. Vide Pausaniam lib. x cap. 4. Apollodorum lib. iii. pag. 198. et Antoninum Liberalem cap. 11.

πλαγίοις] Lego πάγοις. Gesner. Recte. Eandem vocem Aeschylo loco sup. laud. restituit illustris Scaliger Comment. in Severi Aetnam pag. 152.

Ἀεὶ γὰρ μέσει τοῦδε Παλλήνης τόπου
Δρυμοὺς ἐρήμους, ἢ πάγους ἀποικίσθ.

Atque etiam ὁ πάνυ Salmasius in Exercit. Plin. pag. 239. qui eosdem Aeschyli versus in hunc modum correxit:

Ἄστη γὰρ μισεῖ τῶν γὰρ Παλλήνης τόπων
Δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους ἀποικέσθ.

Apud Aristotelem vulgo leguntur hi versus:

Ἀεὶ γὰρ μισεῖ τόνδ' ἐπ' ἄλλον εἰς τόπον
Δρυμοὺς ἐρήμους ὑπὸ πάγους' ἀποικίσθ.

Vocem πάγος etiam usurpavit auctor lib. iii. Var. Hist. cap. 1. et

Sophocles in Antigone ỷ 363. atque Aeschylus Prometh. ỷ 20. eamque usitatissimam esse ostendit Xylander ad Plutarchum in vita Alexandri pag. 673. Quare Gesnero obsecutus πάγοις pro πλαγίοις, vel πλάγοις, quod Mediceus exhibet, in contextum recepi.

χείλουσι τὴν καλιάν,] Mediceus, χρίουσι τὰς καλιάς.

ἀποπάτημα ἀνθρώπου περιβαλόντες] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 15.

πόαν ἐκόμιζε] Mediceus, πόαν ἐκόμισε.

Cap. xxvii. Ὅμηρος] Odyss. Z. ỷ 103.

Cap. xxviii. ἐπὶ τὴν γαστέρα] Al. εἰς τὴν γαστέρα. Gesner.

εἶπον ἀλλαχόθι.] Ego nusquam alibi piscis hujus mentionem ab hoc auctore factam invenio. Gesner.

Cap. xxix. Ἡ πίννη] Philes Carm. xcv. Adde Rittershusium ad Oppianum lib. ii. Ἁλιευτ. ỷ 186.

ὅταν τις τῶν ἰχθύων] Mediceus et Apostolius Cent. xi. prov. 11. ὅταν τι τῶν ἰχθύων.

ἐπείνυξεν] Apostolius, ὑπένυξεν: et mox αὐτὴν cum Mediceo pro αὐτόν.

consumit.] Gyllius addit, *partemque cancro socio tribuit.* Gesner.

Cap. xxx. καὶ πλέκειν δύπορους] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 29. et lib. iii. De gener. anim. cap. 1. pag. 642. Philes Carm. xxiii.

διὰ ψυχρότητα] Michael Glycas part. i. Annal. pag. 46.

εἰς καταγώγιον ὀρνέων,] Al. εἰς καταγωγὴν ὀθνείαν. Gesner. idemque praefert Mediceus. Infra lib. xvii. cap. 21. Φιλοῦσι δέ πως οἵδε οἱ ὄρνιθες τὰς ἑαυτῶν εὐνάς τε καὶ καταγωγὰς ὑφαίνειν. Et cap. 44. h. l. Καὶ οὐκ ἂν ὀθνείους λέχους οὐδέτερος ἅψαιτο τῶν ὀρνίθων τῶνδε.

πάππου·] Hesychius, πάππος· σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος.

τούτοις ζωεπίσταται] Mediceus, τούτοις γὰρ ζωεπίσταται.

Ἐὰν δὲ ἦν πολλά] Mediceus, ἐὰν δὲ ᾖ πολλά.

περιελυθέντων,] Forte, περιχυθέντων. Gesner. vel περιφυθέντων.

ἦρος γὰρ ὑπαρχομένου] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. ἀφανίζεται δὲ ὑπὸ κύνα· φανερὸς δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔαρος ἀρχομένου. Adde Tzetzen Chil. viii. 163. ỷ 50.

Cap. xxxi. Ἀλεκτρυόνα δὲ φοβεῖται ὁ λέων,] Infra lib. vi. cap. 22. et xiv. 9. Particula δὲ abest a Mediceo.

καὶ βασιλίσκος] Infra lib. viii. cap. 28.

Cap. xxxii. Ἡ Κρήτη καὶ τοῖς λύκοις,] Auctor Mirab. auscult. pag. 725. addit καὶ ἄρκτοις.

καὶ ἐν τῷ Μακεδονικῷ Ὀλύμπῳ] Plinius lib. viii. cap. 58. *In Olympo monte non sunt lupi, nec in Creta insula.*

Αἶγες δὲ ἄρα Κεφαλληνίδες] Mediceus, αἱ Κεφαλληνίδες.

οὐ πίνουσιν.] Auctor Mirab. auscult. pag. 715. Αἱ δὲ ἐν Κεφαλληνίᾳ αἶγες οὐ πίνουσιν, ὡς ἔοικεν, ὥσπερ τὰ ἄλλα τετράποδα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πνεῦμα ἀντία τὰ πρόσωπα ποιήσασαι, χάσκουσιν εἰσδεχόμεναι τὰ πνεύματα.

οἷς δὲ Ἀβυδηνὰς] Infra lib. xvi. cap. 33. Εἴη δ' ἂν τοῦ παιδὸς τοῦ Νικομάχου καὶ ταῦτα· ἐν τοῖς περὶ τὸ Σκαείσκον Βουδιανοῖς οἰκοῦσιν οὐ γίνεσθαί φησι πρόβατον λευκόν, ἀλλὰ μέλανα πάντα. Alteruter igitur locus vitio non caret.

Cap.

Cap. xxxiii. Ἡ Λίβυσσα δὲ ἀσπὶς —— ἀποκλείνει δὲ ῥᾷστα.] Haec periodus poſtremum capitis praecedentis, in quo Auctor τὰς τῶν ζώων διαφόρους ἀντιπαθείας deſcripſit, membrum olim conſtituiſſe videtur.

βόες Ἠπειρωτικαὶ] Quarum ſingulas βδάλλεσθαι ἀμφορέα, καὶ τούτου τὸ ἥμισυ κατὰ τοὺς δύο μαστοὺς ſcribit Ariſtoteles lib. iii. Hiſt. Anim. cap. 21.

καὶ αἶγες αἱ Σκύριαι,] Apoſtolius Cent. i. prov. 83. Αἲξ Σκυρία. πολυγάλακτοι δὲ αὗται· ἐν τῷ καιρῷ δὲ τοῦ ἀμολγῆς ἀνατρέπουσι τὰ αἰγεῖα.

καὶ τοῖς ἐρίφοις ἔτι μᾶλλον] Al. καὶ ταῖς στερίφαις γε ἔτι μᾶλλον. Gesner. Nec aliter Mediceus.

Cap. xxxiv. Πτολεμαίῳ τῷ δευτέρῳ] Apoſtolius Cent. v. prov. 77.

καὶ τρεῖς ἀμφορέας ἐχώρησεν.] Plinius lib. viii. cap. 45. *Bubus Indicis camelorum altitudo traditur: cornua in latitudinem quaternorum pedum.*

Οἷος ἄρα βοῦς ἦν,] Mediceus et Apoſtolius, οὗτος ἄρα.

Cap. xxxv. τοῦ Κορυδαλέων δήμου] Pagi Attici tribus Hippothoontidis ea via, qua in Boeotiam ibatur. Caſaubonus in Animadv. ad Athenaeum pag. 670.

καὶ οἱ ἔπειτα] καὶ οἱ ἐπὶ τάδε, Athenaeus. Gesner.

Θεόφραστος.] Cujus fragmentum ab Aeliano laudatum exſtat apud Athenaeum lib. ix. cap. 9. Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνησι, φησί, πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν· οἱ δ' ἐπέκεινα τιττυβίζουσιν. Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 9. Ἡ δ' ἐν τοῖς ἄρθροις, ἣν ἄν τις ὥσπερ διάλεκτον εἴπειεν, καὶ τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει, καὶ τῶν ἐν ταὐτῷ γένει ζώων κατὰ τόπους· οἷον τὸ τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσι. leg. οἷον τὸ τῶν περδίκων, ὧν οἱ μὲν κακκ. Idem lib. ix. cap. 8. οὐ μόνον δὲ ὁ πέρδιξ ᾄδει, ἀλλὰ καὶ τριγμὸν ἀφίησι, καὶ ἄλλας φωνάς. Antigonus Caryſtius cap. 6. Πίπλοι δ' ἂν γένος τοῦ ἐκλογῆς εἰς λεγομένους [leg. γενομένους] ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ πέρδικας, ὧν τοὺς μὲν εὐφώνους, τοὺς δὲ τελείως ἰσχνοφώνους ὁμολογεῖται γίγνεσθαι.

Ἄφωνοι δέ εἰσι τὸ παράπαν ἐν Κυρήνῃ μόνοι βάτραχοι.] Apoſtolius Cent. v. prov. 45. Κυρηναῖον δὲ βάτραχον τὸ τῶν ὑδάτων πικρὸν ἄλαλον ἀπεργάζεται. Adde et Plinium lib. viii. cap. 58.

ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ὗς,] Auctor Mirab. auſcult. pag. 721. eadem ſectione, in qua de ranis Seriphiis egerat, ſcribit, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἠμαθιωτῶν χώρᾳ τοὺς ζῶς εἶναι μώνυχας.

Cap. xxxvi. καὶ περιφανής.] Leg. περιφερής. Gesner. Mediceus, περιφερές.

μακρούς·] Leg. μικρούς, i. e. *breviſſimos* Aëtio, id quod figurae rotundae convenit. Gesner.

Cap. xxxvii. Ἐν Σερίφῳ βάτραχοι,] Idem tradunt auctor Mirab. auſc. Antigonus Caryſtius cap. 4. Plinius lib. viii. cap. 58. Theophylactus Simocatta Quaeſt. Phyſ. cap. 18. Tzetzes Chil. viii. 167. 94. Apoſtolius Cent. v. prov. 42. Σέριφος autem inſula eſt, una Cycladum.

Ἐν Πιέρῳ δὲ τῆς Θετταλίας λίμνη ἐστὶν] Plinius loco laudato: *Eaedem* (ranae in Seripho inſula) *alio tranſlatae canunt: quod et accidere in lacu Theſſaliae Sicendo* [mſs. *Licendo* vel *Sicandro*] *tradunt.*

Cap. xxxviii. Ἐν τοῖς ὑγροῖς χωρίοις,] Apoſtolius Cent. ii. prov. 43.

Ἐν τῇ Φενεῷ λίμνῃ] Mediceus, Ἡ τῇ ἐν Φενεῷ λίμνῃ.

Ψυχροὶ δὲ ἄρα ὄντες] Supra lib. i. cap. 20.

Cap. XXXIX. Αἰγοθήλου.] Al. αἰγιθήλα. Gesner. αἰγοθήλας etiam vocatur infra lib. xvi. cap. 22. αἰγίθου mendoſe ſcribitur apud Antigonum cap. 51. et αἰγιθαλὸς apud Apoſtolium Cent. ii. Ad. 4.

Cap. XL. Μητροδίδακτον μὲν τὸ τῆς Ἀρίστης, οἷον τὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀριστίππου ὑμνοῦσιν οἱ πολλοί.] Cum viris doctiſſimis, Iſaaco Caſaubono ad Diogenem Laertium lib. ii. ſegm. 86. et Ioachimo Kuhnio ad lib. xii. Var. Hiſt. cap. 47. hunc locum ita emendandum putem: Μητροδίδακτον μὲν τὸν τῆς Ἀρήτης υἱὸν, τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀρισ. Verba autem Diogenis Laertii haec ſunt: Ἀριστίππου διήκουσεν ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, καὶ Αἰθίοψ Πτολεμαεὺς, καὶ Ἀντίπατρος Κυρηναῖος· Ἀρήτης δὲ Ἀρίστιππος ὁ μητροδίδακτος ἐπικληθεὶς, οὗ Θεόδωρος ὁ ἄθεος, εἶτα θεός.

Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης] Lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 9. verſus finem: Ἤδη δὲ ὦπται καὶ ἀηδὼν νεοττὸν προδιδάσκουσα, ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ᾽ ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Confer Philen Carm. xviii.

καὶ ᾠδῆς ἀπέχεται,] Infra lib. v. cap. 38. de Luſcinia ſcribit: ὅταν δὲ ἁλῷ, καὶ τῶν ἀκουόντων μὴ διαμαρτάνοι, ποικίλον τι ἀναμέλπειν, καὶ ταχέως ἐλίττειν τὸ μέλος.

ὅπερ οὖν ἄνθρωποι πεπειραμένοι] Mediceus, ὅπερ οὖν ἄνθρωποι πεπειραμένοι.

Cap. XLI. Καὶ γίνεται καί γε ἐκ τῶν κεράτων τῶνδε ἐκπώματα,] Infra lib. iv. cap. 52.

Cap. XLII. Ὁ πορφυρίων] Plinius lib. x. cap. 46. Athenaeus lib. ix. cap. 10. S. Epiphanius Phyſiol. cap. 10. Georgius Piſides ℣ 998.

φερωνυμώτατόν ἐστι ζῷον,] Mediceus et Apoſtolius, φερωνυμώτατός ἐστι ζώων.

οὐ πρότερον] Apud Apoſtolium prave legitur καὶ πρότερον.

καὶ σιτούμενος δὲ] Mediceus, σιτούμενος δέ.

Ζηλότυπος] Apoſtolius, ζηλοτυπώτατος.

ἀνάνδρους] Ὑπάνδρους habet Athenaeus. Gesner. nempe lib. ix. cap. 9.

ἀπάγχει ἑαυτόν.] Huc reſpicit Tzetzes Chiliad. ix. 256. ℣ 111.

Τοῦ γὰρ ὄρνιθος τὰ πτερά] Mediceus et Apoſtolius, τοῦ γὰρ ὄρνιθος τὰ μὲν πτερά.

ἐπὶ δείπνῳ,] Apoſtolius, ἐπὶ δεῖπνον.

Καλλίαν] De quo egit auctor lib. iv. Var. Hiſt. cap. 16 et 25.

Κτήσιππον] Hunc inter ἀσώτους etiam recenſet Athenaeus lib. iv. cap. 18. ſcribens, Καὶ ὁ Κτήσιππος δ᾽ ὁ Χαβρίου υἱὸς εἰς τοσοῦτον ἦλθεν ἀσωτίας, ὡς καὶ τοῦ μνήματος τοῦ πατρὸς, εἰς ὃ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνήλωσαν δραχμὰς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας.

Ἄκολον,] Lego Ἀπίκιον. Gesner. Quis ſit ille, me fugit, et forte alios quoque. In margine eſt Ἀπίκιον, ſed longius recedens a priſca ſcriptione. Forte legendum, ἀκόλαστον, ita ut *Apicius* κατ᾽ ἐξοχὴν ſubaudiatur, altiſſimus ille nepotum gurges. Confer Plinium lib. x. cap. 48. adde lib. ix. cap. 17. Triller. De Apicii luxu librum conſcripſiſſe Appionem Grammaticum teſtatur Athenaeus lib. vii. cap. 12. Ceterum ad τὸ Ἄκολον, quod certe vitio non caret, proxime accederet οὐ Λεύκολλον.

Ὀρτύγιον] Ejufdem meminit auctor infra lib. v. cap. 21.

CAP. XLIII. Ὁ κόραξ] Philes Carm. vi. ꝟ 11. Apoftolius Cent. x. prov. 64.

γέρων] Apoftolius, γέρων ὤν.

CAP. XLIV. αἱ φάτλαι] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 7. Philes Carm. xx. Apoftolius Cent. ix. prov. 82.

καὶ ὁ θῆλυς] Apoftolius, καὶ ὁ θηλυκός.

ἅψειαι τῶν ὀρνίθων] Mediceus, ἅψαιτο τῶν ὀρνίθων.

τὴν θῆλυν] Apoftolius, τὴν θηλυκὸν, ut paullo ante.

καὶ ἐς τὰς τρυγόνας] S. Epiphanius Phyfiol. cap. 10. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 41.

καὶ ἐς τὰς περιστερὰς τὰς λευκὰς,] Nigris columbis id adtribuit Horapollo lib. ii. cap. 32.

CAP. XLV. Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hift. Anim. cap. 7. Ἔστι δὲ περὶ τὴν ὠδῖνα δεινὴ ἡ τοῦ ἄῤῥενος θεραπεία καὶ συναγανάκτησις· ἐάν τε ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας, διά τε τὴν λοχείαν τύπτει καὶ ἀναγκάζει εἰσιέναι· γινομένων δὲ τῶν νεοττῶν φροντίζει τῆς ἁρματτούσης [Gaza rectius legit ἁλμυριζούσης] τροφῆς, ἧς διαμασησάμενος εἰσπτύει τοῖς νεοττοῖς διοιγνὺς τὸ στόμα, προπαρασκευάζων πρὸς τὴν τροφήν. Adde Plinium lib. x. cap. 34. et Athenaeum lib. ix. cap. 16.

Ὅταν μὲν αὐτὰς διώκῃ ὁ μελάργιος] Vide Ariftotelem lib. ix. cap. 36.

καὶ ὑπὲρ αὐτῶν πετόμεναι θαῤῥοῦσιν ἀνωτέρω ἀΐξαι μὴ δυνάμεναι·] δυναμένων. GESNER. In Mediceo legitur, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν πετόμεναι θαῤῥοῦσιν, ἀνωτέρω ἀΐξαι μὴ δυναμένου, leg. δυνάμενον, nempe τὸν ἱέρακα.

CAP. XLVI. ὡς ἐρώμενος ζηλοτυπῶν,] Apud Apoftolium Cent. viii. prov. 13. legitur ἐρώμενον.

δὲ πέμπει κατ' αὐτοὺς τοὺς ὑφαιρησομένους, καὶ ἅμα τὸν Ἰνδὸν] Mediceus et Apoftolius, τοὺς ἀφαιρησομένους, καὶ ἅμα καὶ τὸν Ἰνδόν.

πεῖραν] βίαν. GESNER. In margine eft βίαν, non incommode; mallem tamen σπεῖραν, aut ποίναν, five ποίνην, licet prius magis placeat. TRILLER.

ζωημιώατο.] Mediceus et Apoftolius, ζωημιώετο, quod magis idoneum eft, quia paullo ante praeeffet ἔβαλλεν.

καὶ τὰ πρῶτα ἦν τοιαῦτα.] Apoftolius, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἦν τοιαῦτα.

καὶ τὴν εὔνοιαν ἐδείκνυτο.] Mediceus, καὶ τὴν εὔνοιαν ἐπεδείκνυτο: ut lib. xiv. Var. Hift. cap. 24. Χρημάτων καταφρόνησαν, καὶ μεγαλοφροσύνην ἐπεδείξαντο.

τραγήνου ψόφον ἀεὶ,] Optime quidem; legi tamen etiam fatis apte loco τοῦ ἀεὶ poffet ἀΐται, *amici*, aut ἄζοι, *famuli*, apud Athenaeum, atque Euftathium. TRILLER.

CAP. XLVII. τοῦ παιδὸς τοῦ Λαΐου] Junge Sophoclem Oedipo Tyranno ꝟ 790.

τοῦ Τηλέφου] Auges ex Hercule filii. Hyginus fab. c.

καταναεῖσθαι,] Al. καταναῆσαι. GESNER.

οὐδὲ τοῦ ἐκθέντος εἰς τὸν Κιθαιρῶνα,] Sophocles ibid. ꝟ 1146 et feqq.

ὁ γάρ τοι νομεὺς τῆς ἀγέλης κατακαλύψας] Haec mutuatus eft auctor ab Ariftotele, qui lib. ix. Hift. Anim. cap. 47. fcribit: οἱ δὲ κάμηλοι οὐκ ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὰς μητέρας, ἀλλὰ κἂν βιάζηταί τις, οὐ θέλουσιν. Ἤδη γάρ ποτε ἐπειδὴ οὐκ ἦν ὀχεῖος, ὁ ἐπιμελητὴς περικαλύψας τὴν μητέρα, ἐφῆκε τὸν πῶλον· ὡς δὲ ὀχεύσαντος ἀπέπεσε, τότε μὲν ἀπετέλησε τὴν συνουσίαν· μικρὸν δ' ὕστερον δακὼν τὸν καμηλίτην ἀπέκτεινε. Ubi notandum, quod

6 O 2

quod pro ὡς δὲ ὀχλύσαντ@ ἀπέπεσε apud scriptorem Mirabilium auscultationum legatur, ὡς δὲ ὀχλύσας ἀπέβη. Adde Georgium Pisidem ℣ 910.

ἀλλὰ πηρώσας τὴν ὄψιν,] Sophocles ibid. ℣ 1293.

LIBER IV.

CAP. I. καὶ τῶν θηλειῶν] Apostolius Cent. xv. prov. 19. καὶ τῶν θηλυκῶν.

τὴν θήλειαν παρεςάναι ποιοῦσιν] Philes Carm. xii. ℣ 79.

παρ' ἧς βούλεται εὐδοκιμεῖν.] Mediceus et Apostolius, παρ' ἧ.

Ἀκούω γὰρ] Apostolius, ἀκούω δέ.

καὶ τὰ ἐμπολέμια εἶναι·] Al. πολέμια. GESNER. atque ita habent Apostolius et Mediceus, qui τὸ εἶναι etiam ignorant.

ἔχειν οὖν] ἔχειν δὲ, Apostolius: ἔχειν μὲν, Mediceus.

εἰς ἡλικίαν] δι' ἡλικίαν. GESNER.

ἀθρόον] Al. ἀθρόας. GESNER. ἀθρόας etiam exhibet Mediceus, atque Apostolius.

ἄναλκιν] Apostolius, ἀνάλκη.

ἀντία] Mediceus et Apostolius, ἀντίαν.

δειλίας] Iidem, δειλίαν.

Ἀρισόδημ@] Aristocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus. Dionysius Halic. lib. vii. pag. 418.

Κλεώνυμ@ ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρ@,] Apostolius, ῥίψασπις. Vide Suidam in Κλεώνυμος, et Πεισάνδρου δειλότερ@.

CAP. II. Ἐν Ἐρύκῃ] Eruditissimus Holstenius ad Stephanum Byzant. v. Ἔρυξ, corrigit Ἐν Ἐρυκὶ, nec male; nisi forte olim scriptum fuerit ἐν Ἐρυκίνῃ, quomodo legitur in mss. lib. i. Var. Hist. cap. 15.

οὐχ οἵαν κατὰ τὰς ἀγελαίας πελειάδας τὰς λοιπὰς εἶναι·] Cl. Pauwius ad Anacreontis Fragm. xxi. venuste correxit, οὐ χροιὰν κ. τ. ἀ. π. τ. λ. οὖσαν.

πορφυρῇ που λέγων,] πορφυρέην legit idem vir cl. cujus conjecturam firmat Mediceus.

κατὰ τὸ Ὁμήρου θεὸν] Iliad. X. ℣ 470. et Hymno in Venerem ℣ 93.

CAP. III. εἶτα οὐ δεῖται] Apud Apostolium Cent. xii. prov. 21. legitur, οὐ γὰρ δεῖται.

CAP. IV. Οὐ ῥᾳδίως] Apostolius Cent. xii. prov. 18.

ἀλλ' ἐν ἡμέραις δώδεκα] Hoc fabulis accenset Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 35. Adde Antigonum Carystium cap. 61. et infra lib. x. cap. 26.

CAP. V. Ζῶα ἀλλήλοις πολέμια] Philes Carm. xxx. ℣ 29.

κελὸς πρὸς αἴθυιαν·] κρὴξ Philes. GESNER. Mediceus, κρέξ.

ἅρπη καὶ ἐρωδιὸς πρὸς λάρον.] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 1. pag. 411. ἔτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάττης ζῶντες (πολέμιοι) ἀλλήλοις, οἷον βρένθ@, καὶ λάρ@, καὶ ἅρπη.

Τρυγόνι πρὸς πύῤῥαν] Cl. Pauwius legit Τρυγόνι πρὸς πυῤῥίαν.

Ἰκτῖν@] Infra lib. v. cap. 48. et Aristoteles loco laudato.

Σειρὴν, μελίσσης ὄνομα,] Infra lib. v. cap. 42.

Χάνη δὲ ἰχθὺς] Al. χάννη. Eustathio χάνν@. GESNER. Χάννη etiam vocatur ab Athenaeo lib. vii. cap. 24.

μύρμηκας

μύρμηκας] In Graeco legerim non μύρμηκας: sed κοσσύφους, et ἐν Φενεῷ τῆς Ἀρκαδίας, non autem Λακωνικῆς. Est enim *Pheneus* oppidum in Cyllene Arcadiae monte: in quo merulas albas reperiri auctores habeo, Aristotelem, Pausaniam, Plinium. Forte κοσσύφους aliquis *merulas* interpretatus est, idque vocabulum in textu repositum, et in μύρμηκας depravatum est. GESNER.

CAP. VI. Ὅμηρος] Iliad. Υ. ỷ 221. ubi editiones pro τῷ —— καταβουκολέοντο rectius habent τοῦ —— κάτα βουκολέοντο.

τὴν αὐτὸν ποιητὴν] Ibid. ỷ 223. ubi Βορέης scribitur, quemadmodum etiam in Mediceo, non Βορέας.

Ἀριστοτέλης] Lib. vi. Hist. Anim. cap. 18. θέουσι οὔτε πρὸς ἕω, οὔτε πρὸς δυσμὰς, ἀλλὰ πρὸς ἄρκτον ἢ νότον.

CAP. VII. Ἀκούω τὴν Σκυθῶν βασιλέα] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 47. Varro lib. ii. De re rust. cap. vii. Plinius lib. viii. cap. 41.

οὔτε ἐκεῖνον ἐπαγαγεῖν] Videtur addendum ἄλλῃ τῇ. GESNER.

ἐγχείπτεσθαι] Mediceus, ἐγχείμπτεσθαι.

πηδήσαντες] Mediceus, πηδήσαντε.

CAP. VIII. καὶ ἐν τῷ χωρίῳ περικωλέεργας πασῶν.] Mediceus, καὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ περικωλέεργας πασῶν.

CAP. IX. Τῶν ἰχθύων διὰ τοῦ ἦρος] Confer Cerdam ad Virgilium lib. iii. Georg. ỷ 243.

καὶ ἀποκείνουσί γε αὐτοὺς εἰς τὸν Πόντον] Aristoteles lib. viii. cap. 13. et infra lib. ix. cap. 42.

μικρῶν δὲ ἰχθύων ὅδε ὄλεθρός ἐστιν.] Lege, οἵδε ὄλεθρός εἰσιν.

CAP. X. Σελήνης ὑφαινομένης] Plinius lib. viii. cap. 1.

CAP. XI. Μόνας ἀκούω τῶν ζώων τὰς ἵππους,] Aristoteles lib. iv. De gener. Anim. cap. 5.

καλεῖσθαι ἵππους.] Idem lib. vi. Hist. Anim. cap. 18. αἱ μὲν οὖν ἵπποι αἱ θήλειαι ἱππομανοῦσιν· ὅθεν καὶ ἐπὶ τὴν βλασφημίαν τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπιφέρουσιν ἀπὸ μόνου τῶν ζώων, τὴν ἐπὶ τῶν ἀκολάστων περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι.

CAP. XII. Οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ᾠοῖς] Philes Carm. xii. ỷ 53—61.

καταληλημμένοι περιπεφυκόσι σφίσι ὀστρέοις] Mediceus, καταλελημμένοι τοῖς περ. σ. ὀ.

καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ λέμμα περιρρήξαντες,] Lib. x. Var. Hist. cap. 3.

CAP. XIII. ἔτι πρὸς τοὺς θηρῶντας] ἧττον πρὸς τ. θ. Gyllius. GESNER. nec aliter Mediceus.

καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ Κιῤῥαῖοι,] Athenaeus lib. ix. cap. 10. pag. 360. οἱ δὲ περὶ τὴν Κίῤῥαν πέρδικες ἄβρωτον ἔχουσι τὸ κρέας διὰ τὰς νομάς.

CAP. XIV. πήγανον διατετραγοῦσα] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Antigonus Caryst. cap. 41. Plinius lib. viii. cap. 27. Theophylactus Simocatta cap. 6. Quaest. Phys.

τὸ πήγανον πρὸς ὄφιν ἔχθιστόν ἐστιν.] Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 50.

CAP. XV. οὐκ ἂν τοῦ] Apostolius Cent. xii. prov. 23. οὐδ' ἂν τοῦ.

ἐπιγδύσαιτο.] ἀπογδύσαιτο, Apostolius.

ἐπιβουλεῦσαι] ἐπιβουλεῦεται legit magnus Bochartus Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 10. pag. 824. Recte: mallem tamen minore negotio ἐπιβουλεύσει. TRILLER. ἐπιβουλεύσαιτο. Apostolius.

μέσος.] Al. μέσον. GESNER.

ἡσυχῶς] Al. ἡσυχῇ. GESNER. idemque exhibent Mediceus et Apostolius.

CAP. XVI. Ἀλεκτρυόνες] Supra lib.

lib. iii. cap. 16. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 8. Plinius lib. x. cap. 33.

ἐλλοχῶν] Confer Athenaeum lib. ix. cap. 10.

CAP. XVII. ἐχῖνος ὁ χερσαῖος] Theophraſtus Fragm. pag. 475. Plinius lib. viii. cap. 37. Apoſtolius Cent. ix. prov. 44. Philes Carm. lxii.

Καὶ ἡ λύγξ] Theophraſtus ibid. et De lapid. pag. 395. Plinius lib. xxxvii. cap. 3. Auctor lib. Περὶ τῶν θαυμ. ἀκυσμ. pag. 722.

λίθος] Qui λυγγύριον a Theophraſto, *Lyncurium* a Plinio appellatur.

Διὰ τῆς γλυφῆς.] Cl. Pauwius in notis ad Philen ſuſpicabatur legendum διὰ τῆς τρυφῆς.

CAP. XVIII. Λεοντοφόνυ] Nempe ζῶυ. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκυσμ. pag. 737. Plinius lib. viii. cap. 38. Solinus cap. 27.

γυπῶν γε μὴν] Supra lib. iii. cap. 7. Philes Carm. iii. ℣ 9.

CAP. XIX. ἐρῶ ἀλλαχόθι.] Infra lib. viii. cap. 1.

CAP. XX. ἡ τροφὴ ἁπλῆ.] Forte ἡ τροφὴ ὐχ ἁπλῆ. GESNER.

ὔτε ὐρεῖ,] Avis quidem nulla meiere ſolet, cum veſica omnes careant: bibunt tamen ceterae praeter uncungues fere. GESNER. Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 3. Ἔστι δὲ τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν μὲν ὀλιγόποτον· οἱ δὲ γαμψώνυχες, καὶ ἄποτοι πάμπαν, εἰ μή τι ὀλίγον γένος καὶ ὀλιγάκις· μάλιστα δὲ τοιῦτον ἡ κεγχρίς· καὶ ἰκτῖνος ὀλιγάκις μὲν, ὦπται δὲ πίνων.

CAP. XXI. μαρτιχόρας] Al. μαντιχώρας. GESNER. Vulgatum tuetur Photius in Bibl. ex Cteſia pag. 145. et Philoſtratus lib. iii. De vita Apoll. cap. 45. nec non Pauſanias lib. ix. cap. 21. ubi corrupte legitur μαρτιόρα. Verum apud Ariſtotelem lib. ii. Hiſt. Anim. cap. 1. pag. 219. et Philen Carm. xxxviii. μαντιχώρας ſcribitur, et *mantichora* apud Plinium et Solinum.

οἵυς] ὁμοίυς. GESNER.

καὶ ὐ καθ᾽ ἕνα] μόνον addit Gyllius. IDEM.

φωνὴν δὲ σάλπιγγος] Vide Salmaſium in Exerc. Plin. pag. 1011.

CAP. XXII. Σκολόπενδρα θαλαττία] Infra lib. vii. cap. 27.

CAP. XXIII. Καρπὸν δὲ ἰτέας θλιβέντα εἰ δοίης] Mediceus, Καρπὸν δὲ ἰτέας θλιβέντα εἰ δοίη τις.

τὴν σπορὰν τὴν παιδοποιόν τε] Idem ex Democrito tradit auctor Geopon. lib. xi. cap. 13. et ex Theophraſto Euſtathius ad Homerum Odyſſ. K. verſu 510. quem mox laudat auctor. At veritati magis conſentaneum eſt, quod Plinius ſcribit lib. xvi. cap. 27. *Ocyſſime autem ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat, ob id dicta Homero frugiperda; ſecutaque aetas ſcelere ſuo interpretata eſt hanc ſententiam, quando ſemen ſalicis mulieri ſterilitatis medicamentum eſſe conſtat.*

ὗς δὲ κωνείυ] Quod de ſue hic profert auctor, id de capris teſtatur Lucretius lib. v. ℣ 597.

Quippe videre licet pingueſcere ſaepe cicuta
Barbigeras pecudes, homini quae eſt acre venenum.

Et de ſturno Galenus lib. iii. Simpl. med. cap. 18.

CAP. XXIV. τοῖς ἤθεσι] Leg. τοῖς ἕλεσι.

ἑλειός ἐστιν.] Ariſtoteles lib. ii. De part. anim. cap. 16. τὴν γὰρ φύσιν ἑλώδες

λῶδες ἅμα τὸ ζῶόν ἐστι καὶ πεζόν.

ζωιάσι γὰρ] Infra lib. xi. cap. 14. Dion Caſſius lib. xlviii. Ἤδη καὶ ἐκεῖνο εἶπον, τῆς φωνῆς τῆς παλαιώτιδος αὐτοὺς ἐπαΐειν.

Cap. xxv. τοῦτο γὰρ ζῶον] Mediceus, τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον.

Cap. xxvi. καὶ λαβόντες ἢ τὸν ἢ τὴν] Mediceus, καὶ ἑλόντες ἢ τὸν ἢ τήν.

ὡς λέγει Κτησίας.] Apud Photium in Biblioth. pag. 147. Λαγωοὺς τε καὶ ἀλώπεκας θηρεύουσιν, οὐ τοῖς κυσὶν, ἀλλὰ κόραξι καὶ ἰκτῖσι καὶ κορώναις καὶ ἀετοῖς.

Cap. xxvii. Τὸν γρύπα] Philes Carm. ii.

καὶ τούτους μέντοι τῶν λεόντων παραπλησίους] Mediceus, καὶ τούτους μέντοι τοῖς τῶν λ. παρ.

καὶ τούτων τῶν πτερῶν] τῶν πτερῶν hoc loco abundare ſuſpicatur cl. Pauwius ad Philen, qui paullo poſt pro δέρην malebat δέῤῥιν, quam vocem retinuit Philes.

Κτησίας ἱστορεῖ·] Apud Photium Biblioth. pag. 148.

νεοττοὺς δὲ αἱροῦσι. Βάκτριοι μὲν] Mediceus, νεοττοὺς δὲ αἱροῦσιν. Καὶ Βάκτριοι μέν.

Ἐὰν μὲν γὰρ λάθωσι] Mediceus, Ἐὰν μὲν οὖν λάθωσι.

χρυσωρυχεῖν] χρυσοχοεῖν. Gesner.

Cap. xxviii. ΚΕΦ. κή.] Hoc caput ſequenti poſtponitur in mſ. Mediceo.

ἀλλὰ βλέπει] Mediceus, ἀλλὰ καὶ βλέπει.

καὶ καταμύει τὴν χεῖρα προσάγοντος.] Mediceus, καὶ καταμύει τὴν χεῖρα προσάγοις. Hinc legendum putem, καὶ καταμύει, εἰ τὴν χεῖρα προσάγοις.

χρυσίῳ καὶ ὅρμεις ἐπιτίθενται.] Mediceus, ἐπιτίθενται.

Cap. xxix. Τῆς δὲ ὄρνιθος ἀπολωλυίας,] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 14. Plinius lib. x. cap. 55.

Ἐν μάχῃ ἀλεκτρυὼν] Plinius lib. x. cap. 21. Philes Carm. xiii.

κρατήσας δὲ γαῦρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖν, καὶ κυδρομένῳ ἔοικεν. Θαυμάσαι δὲ οὐ ζώου ὑπερέξιον καὶ ἐκεῖνο] Mediceus, κρατήσας δὲ γαυρός ἐστι, καὶ ὑψαυχενεῖ, καὶ κυδρομένῳ ἔοικεν. Θαυμάσαι δὲ οὐ ζ. υ. κ. ἐ.

θύραν γὰρ ὑπιὼν,] Athenaeus lib. ix. cap. 10. pag. 391.

Cap. xxx. Οἱ κολοιοὶ] Athenaeus lib. ix. cap. 11. Tzetzes Chil. iv. 119. ℣ 45.

αὐτὸ ὂν γλίσχρον,] αὐτῷ ὂν γλ. Gesner.

Cap. xxxi. καὶ καθ' ἕκαστον πόδα δακτύλους πέντε,] Ariſtoteles lib. ii. De part. anim. cap. 16. pag. 508. οἱ δ' ἐλέφαντες τῶν πολυδακτύλων εἰσὶ, καὶ οὔτε διχήλους ἔχουσιν, οὔτε μώνυχας τοὺς πόδας.

πρόσθια τῶν καλόπιν] Lego τὰ κατόπιν τῶν προσθίων, ex Ariſtotele, Oppiano, Plinio. Gesner. Mediceus, τὰ πρόσθια τῶν κατόπιν.

μαζοὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τῶν μασχάλαις εἰσί.] Ariſtoteles lib. iv. De part. anim. cap. 10. pag. 562.

μυκτῆρα] Idem lib. i. Hiſt. Anim. cap. 11. τοῖς δὲ ἐλέφασιν ὁ μυκτὴρ γίνεται μακρὸς καὶ ἰσχυρός· καὶ χρῆται [leg. χρῶνται] αὐτῷ ὥσπερ χειρί.

καὶ γλῶτταν βραχεῖαν] Idem lib. ii. cap. 6.

Κύειν δὲ πυνθάνομαι δύο ἐτῶν] Idem lib. v. cap. 14. et vi. 27. et lib. iv. De gener. anim. cap. 10. pag. 693. Item auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 739.

ἰσήλικα τὸ μέγεθος μόσχῳ ἐνιαυσιαίῳ] Idem lib. v. cap. 14. et lib. iv. De gener. anim. cap. 5. pag. 685.

φερό-

φερόμενος] Al. φλεγόμενος. GESNER. idemque praefert Mediceus.

πίνει δὲ ὕδωρ] Infra cap. 7. lib. xvii.

κατακλῖναι] Al. κατακλινῆναι. GESNER.

ἀκμὴ δὲ ἐλέφαντος,] Ariſtot. lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 72. Plinius lib. viii. cap. 10.

ἑξηκονταετῆ] Al. ἑξήκοντα ἔτη. GESNER. atque ita Apoſtolius Cent. viii. prov. 14.

κρυμῷ δὲ ὁμιλεῖν ἥκιστός ἐστιν.] Plinius lib. viii. cap. 10. Pro ἥκιστος apud Apoſtolium corrupte legitur μήκιστος.

διατείνει δὲ τὸν βίον καὶ εἰς διπλῆν ἑκατοντάδα.] Infra lib. ix. cap. 58. et xvii. 7. Ariſtoteles lib. ix. H. A. cap. 46.

CAP. XXXII. τὰς αἶγάς τε καὶ τὰς ὄϊς] Cteſias apud Photium in Biblioth. pag. 148. Mediceus, καὶ αἶγας δὲ καὶ τὰς ὄϊς.

καὶ ἀποκύειν τέτταρας] Mediceus, τέτταρα.

CAP. XXXIII. τὸν χαμαιλέοντα] Supra lib. ii. cap. 13.

κάρφος πλατὺ] Apoſtolius Cent. xx. prov. 53.

CAP. XXXIV. εἰ δέ τις τὰ ὀστᾶ] Ariſtoteles lib. ii. De part. anim. cap. 9. pag. 500. Antigonus Caryſt. cap. 80.

μυελοὺς δὲ οὐκ ἔχει] Ariſtot. ibid. cap. 6. pag. 494.

Μίξεως δὲ αὐτὸν οὐδεμία] Diſſentit auctor ab Ariſtotele, qui lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 31. ſcribit, ὀχεύει δὲ καὶ τίκτει οὐ πᾶσαν ὥραν καθ' ἕκαστον μέντοι τὸν ἐνιαυτόν.

Foetus ei intra duos menſes] *ſex* Philoſtratus. GESNER.

δεύτερα τέτταρα,] Mediceus, δεύτερα δὲ τέτταρα.

βαδίσεως δὲ ὑπάρχονται,] Ariſtoteles d. l. et Plinius lib. viii. cap. 16.

διαξαίνειν αὐτοὺς τὰς μητέρας, μῦθός ἐστι.] Vide cl. Schefferum ad lib. x. Var. Hiſt. cap. 3. et cl. Olearium ad Philoſtratum De vita Apoll. lib. i. cap. 22.

Λιμώττων] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 44. pag. 449.

ὑπόβρυχυ.] ὑποβρύχων, Gyllius. GESNER.

καὶ ὑπὸ τὰ αὔλια ἔρχεται] Mediceus, καὶ ἐπὶ τὰ αὔλια ἔρχεται. Philoſophus ibid. pag. 450. ſcribit, πρὸς δὲ τὰς πόλεις ἔρχονται μάλιστα.

καὶ ἐπὶ τὰς οἰκήσεις τὰς τῶν νομέων τὰς ὑπάντρους.] Mediceus addit, καὶ εἰκότως.

πῦρ δὲ ὀρρωδεῖ] Homerus Iliad. Λ. ℣ 553.

καὶ χαίτην λασιώτερος,] Mediceus, καὶ τὴν χαίτην λασιώτερος.

βρύχων] Mediceus, βρύκων, quomodo etiam ſcribendum monuit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxxiii. ℣ 13.

ἔς τ' ἂν ἀναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ] Mediceus, ἔς τ' ἂν ὑπαναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ.

CAP. XXXVI. Περὶ τοῦ πορφύρου] Al. πορφυροῦ. GESNER.

ὥνπερ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ὄφεως] Mediceus, ὧν ἔνπερ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ὄφεως.

ἔστι δὲ ἄρα οὗτος ὁ ὄφις] Cteſias apud Photium Biblioth. pag. 149.

ἐν τοῖς πυροδεστέροις τῆς Ἰνδικῆς χωρίοις] Mediceus, ἐν τοῖς πυρωδεστάτοις τῆς Ἰνδικῆς χωρίοις.

ἀπ' ἀμφοῖν] ἐπ' ἀμφοῖν. GESNER.

ὁ γὰρ ἐγκέφαλος] Mediceus, ὁ δὲ ἐγκέφαλος.

ἀφύλακτα] Mediceus, ἄφικτα. Lege, ἄφυκτα: quod adjectivum uſurpavit auctor lib. ii. cap. 8. et lib. viii. cap. 27.

CAP. XXXVII. Ἡ στρουθὸς ἡ μεγάλη,]

γάλη,] De qua agit auctor lib. ii. cap. 27. et xiv. 7. Adde Philen Carm. iv. ℣ 6.

οὐ πάντα δὲ ἀποκύει] Mediceus, οὐ πάντα δὲ ἀποτρέφει.

ἤδε ἐπιτολμᾷ] Gyllius legit, οὐκ ἐπιτολμᾷ. GESNER. Mediceus, ἤδε οὐκ ἐπιτολμᾷ.

CAP. XXXVIII. Οἱ στρουθοὶ] Cassiodorus in Psalm. ci. 8. *Passer est avis parva, quae propter infirmitatem suam, ne aut ipsa a praedatore capiatur, aut foetus ejus serpentinis devorentur insidiis, inter aves unica cautione munita, ad domorum fastigia celsa concurrit.*

κλαδὶ] Per metaplasmum pro κλάδῳ: ut infra lib. xi. cap. 14. Vide Eustathium in Homer. Iliad. A. pag. 58.

CAP. XXXIX. ἀναπληθῶσιν αὐτῶν,] Apostolius Cent. ii. prov. 52. ἀναπληθῶσιν αὐτοῦ. Idem etiam paullo ante cum Mediceo legit, αὗται μὲν ἀποστρέφονται, τὸ χειμῶνα ἐκνεῦσαι, καὶ τὰς ἐκ τῶν κέντρων. Vulg. αὗται μὲν ἀποστρέφονται τῶν χειμῶν ἐκνεῦσαι, καὶ τὰς τῶν κέντρων.

ἢ τοίχῳ] Mediceus addit, ἢ αἱμασιᾷ, atque etiam Apostolius.

αὐτὸν] Hoc pronomen restituendum est Apostolio.

ὅταν ἐννοήσωσι] Apostolius, ὅταν δὲ ἐννοήσωσι.

CAP. XL. ἀμβλεῖς οἱ ὀδόντες] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 20.

ὡς μήτ' ἂν ὁπλῇ] Mediceus, ὡς μήποτ' ἂν ὁπλῇ.

Τρεῖς δὲ ἄρα νόσοι κυσὶ] Idem lib. viii. Hist. Anim. cap. 22.

πλείω] πλείους. GESNER.

Κυνὰ δὲ ποδαγρῶσαν σπανίως ἀναῤῥωσθέντα ὄψει αὐτὴν.] τὸ ἀναῤῥωσθέντα peccat contra syntaxin. Mediceus, κύων δὲ ποδαγρήσας, σπανίως ἀναῤῥωσθέντα ὄψει αὐτόν: quae scriptura vere Aelianea est.

κυνὶ βίος, φασὶ, μήκιστος] Philosophus lib. vi. cap. 20. τῶν δὲ ἄλλων κυνῶν αἱ πλεῖσται περὶ ἔτη τετταρεσκαίδεκα, ἢ πεντεκαίδεκα· ἔνιοι δὲ καὶ εἴκοσι ζῶσι, διὸ καὶ Ὅμηρόν τινες οἴονται ὀρθῶς ποιῆσαι τῷ εἰκοστῷ ἔτει ἀποθανόντα τὸν κύνα τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἄργος δὲ ὁ Ὀδυσσέως] Homerus Odyss. P. ℣ 326.

> Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
> Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.

CAP. XLI. Ἔθνος ὀρνίθων Ἰνδικῶν] Ctesias apud Photium in Bibl. pag. 149. Philes Carm. xxxii.

λιτταῖς.] Λισσὸν interpretantur *asperum, altum, acclive, praeruptum,* ἡσυχῆ φαλακρὸν, *laeve politum,* et λισσάδα πέτραν similiter. GESNER. Mediceus a secunda manu, λισσαῖς. Philes:

> Καὶ ταῖς γε πέτραις, ἃς καλοῦσι λισσάδας,
> Φιλεῖ νεοττοῖς τὰς καλιὰς ἐμπλέκειν.

Σαρανδάκην] Mediceus et Philes, Σανδαράκην.

τοῦτο τὸ ἀποπάτημα] Adde ἕωθεν. Ctesias, τοῦτο τὸ ἀπόπατον καταρύσσει, ἵνα μὴ εὑρεθῇ· εὑρισκόμενον δὲ ἂν ποθῇ αὐτοῦ ὅσον σησάμου, ἕωθεν ὕπνος ἐπιλαμβάνει· καὶ καθεύδει μηδὲν αἰσθανόμενος, καὶ δυνόντος τοῦ ἡλίου τελευτᾷ.

οἷον οἱ ποιηταὶ τὸ λυσιμελῆ] Homer. Odyss. Υ. ℣ 57. et Ψ. ℣ 343.

καὶ τοῦ Αἰγυπτίου] Nimirum *nepenthis,* de quo canit Homerus Odyss. Δ. ℣ 220.

> Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον
Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
Οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
Οὐδ' εἴ οἱ καταλεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε,
Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηϊόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.

Adde Theophraſtum lib. ix. cap. 15. et Plinium lib. xxiv. cap. 1.

ἡ φύσεως ἀπορρήτων δεσμῶν τῶν ὄντων βαρυτάτων ἀπολύσης] Mediceus, ἀπορρήτως.

ὅταν ἐθέλουσιν.] Mediceus, ὅταν ἐθέλωσιν.

Cap. xlii. Ὄρνις ὁ Ἀτταγᾶς,] Infra lib. vi. cap. 45. et xv. 27.

Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι] Ver. 250, 298, 762.

Μελεαγρίδες] Infra lib. v. cap. 27. Plinius lib. x. cap. 26. Antoninus Liberalis Metamorph. cap. 2.

πάθους] Al. πένθους. Gesner. atque ita Mediceus.

καὶ μᾶλλον εἰ τὴν Ἄρτεμιν,] Clytus Mileſius apud Athenaeum lib. xiv. cap. 5. Περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τῆς παρθένου ἐν Λέρῳ εἰσὶν οἱ καλούμενοι ὄρνιθες μελεαγρίδες· ὁ δὲ τόπος ἐστὶν ἑλώδης, ἐν ᾧ τρέφονται.

τὴν νῆσον τὴν Λέρον,] Sporadum unam.

Cap. xliii. ὑπὲρ τῶν μυρμήκων] Supra lib. ii. cap. 25. et infra lib. vi. cap. 43. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 38. Apoſtolius Cent. i. prov. 8.

ὡς καὶ τῶν] Mediceus a ſecunda manu, ὡς κἀν ταῖς: κἀν pro καὶ ἐν.

Διονύσια] Hujus feſti meminit auctor lib. ii. Var. Hiſt. cap. 13. et 30.

Λήναια] Feſtum Bacchi, quod in agris celebrabatur.

Χύτροι,] Hoc feſtum quoque in honorem Bacchi agebatur die decimo tertio menſis Antheſterionis.

Γεφυρισμοὶ,] *Pontana convitia* vertit doctiſſimus Meurſius in Eleuſin. cap. 27.

Cap. xliv. καὶ οἱ ἰχνεύμονες,] Infra lib. x. cap. 47. σέβουσι αὐτοὺς Αἰγύπτιοι Ἡλιοπολῖται.

καὶ οἱ κροκόδειλοι,] Infra lib. viii. cap. 4.

καὶ τὸ τῶν ἱεράκων ἔτι φῦλον.] Infra lib. vii. cap. 9.

Cap. xlv. καὶ φίλα νοεῖν] Mediceus, καὶ φίλα νοεῖν σφισι.

Ὅμηρος μὲν φησιν·] Odyſſ. Γ. ℣ 196.

Cap. xlvi. Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται θηρία] Cteſias apud Photium Biblioth. pag. 152.

Canthari] Infra etiam haec ipſa *cantharos* nominat. Gesner.

ἐκτρέψαι] Al. ἐκτρέψαι. Gesner. nec aliter Mediceus.

Σαρδιανικῶν] Heſychius, Βάμμα Σαρδανιακὸν, τὸ φοινικοῦν, leg. Σαρδιανικόν. Ariſtophanes Acharn. ℣ 111.

Ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονὶ
Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

ὠρύονται δὲ.] Ὠρύεσθαι proprie luporum eſt. Gesner. Cteſias apud Photium ibid. αὐτοὶ δὲ οὐ δύνανται διαλέγεσθαι, ἀλλὰ τῇ ὀρυγῇ καὶ ταῖς χερσὶ, καὶ τοῖς δακτύλοις σημαίνουσιν, ὥσπερ οἱ κωφοὶ καὶ ἄλαλοι. Adde Plinium lib. vii. cap. 2.

Cap.

CAP. XLVII. Χλωρεὺς ὄνομα ὄρνιθος,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 13. Ἡ δὲ καλουμένη χλωρεὶς διὰ τὸ τὰ κάτω ἔχειν ὠχρά· ἔστι μὲν ἡλίκον κορυδός.

Συμφύτου.] Gaza *alum* interpretatur.

ὁ δὲ ἄῤῥην, χλωρέωνα καλοῦσιν αὐτόν·] Χλωρίδα et χλωρέωνα, genere differre scribit Philosophus lib. ix. Hist. Anim. cap. 22.

ἐπιπολαί,] Repetendum ὅταν ὑπάρχονται. GESNER.

CAP. XLVIII. καί πως λύει τῆς ὁρμῆς,] Mediceus, καὶ παραλύει τῆς ὁρμῆς. Supra cap. 44. Τοῦ θυμοῦ τοῦ συμφυοῦς καὶ συγγενοῦς ἅπαξ παραλυθέντα.

τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ διασφίγξας ταινίᾳ,] αὐτῷ. GESNER. Pronomen istud postulant sequentia, καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ. Ad ferocientem taurum enim hominem accedere oportuit, priusquam dextrum ipsius genu fascia deligaret; quod omnino absurdum foret. Horapollo lib. ii. Hierogl. cap. 78. scribit Aegyptios hominem in temperantia haud perseverantem innuentes, ταῦρον ζωγραφεῖν περιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ· τοῦτον γὰρ ἐὰν δήσῃς τῷ δεξιῷ γόνυϊ καρποδεσμίῳ παρακολουθοῦντα εὑρήσεις. Nullus igitur dubitem, quin τὸ αὐτοῦ probum sit, et mendum contraxerint τὰ καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ, pro quibus olim scriptum fuisse putem, καὶ ἐκράτει αὐτοῦ, *atque eum subigit*.

CAP. XLIX. ἡ δὲ θήλεια] Philostratus lib. ii. De vita Apoll. cap. 14. τάς τε παρδάλεις ὡσαύτως, αἳ διὰ θερμότητα χαίρουσι τῷ γίγνεσθαι μητέρες· δεσπόζειν γὰρ δὴ τότε βούλονται τῶν ἀῤῥένων καὶ τοῦ οἴκου ἄρχειν· οἱ δὲ ἀνέχονται τὸ ἐξ αὐτῶν πᾶν, ἡττώμενοι τοῦ τόκου.

παρδαλιάγχου,] Malim, παρδαλιάγχες ex Aristotele lib. ix. cap. 6. Hist. Anim. et Dioscoride lib. iv. cap. 77.

CAP. L. ἀλλὰ Νίκωνα,] Leg. Μίκωνα, quomodo etiam apud Tzetzen Chil. xii. 427. ℣ 560. atque etiam infra lib. vii. cap. 38. rescribendum docuit doctissimus Meursius lib. i. Att. Lect. cap. 12.

CAP. LI. Τὸν οἶστρον] Infra lib. vi. cap. 37.

CAP. LII. τὸ μέγεθος] Apostolius Cent. xiv. prov. 57. et Mediceus, τὰ μεγέθη.

ἐπὶ τοῦ μετώπου,] Iidem, ἐπὶ τῷ μετώπῳ.

τὸ δὲ ἀνωτέρω,] Apostolius, ἄνω.

δεινῶς.] Idem, δεινόν.

καί φασι νόσων ἀφύκτων] Vide supra lib. iii. cap. 41. et Philostratum lib. iii. De vita Apollonii cap. 2.

μήτε γὰρ σπασμῷ λυθῆναι] Mediceus, ληφθῆναι. Ctesias apud Photium pag. 153. ἐκ τούτων (κεράτων) οἱ πίνοντες σπασμῷ φασιν, οὐ λαμβάνονται, οὔτε τῇ ἱερᾷ νόσῳ, ἀλλ᾽ οὐδὲ φαρμάκοις ἁλίσκονται.

ἀστραγάλους ἔχειν] Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. 1. καὶ ἀστράγαλον δὲ ὁ Ἰνδικὸς ὄνος ἔχει τῶν μωνύχων μόνος.

λέγονται δὲ μέλανες] Accuratius Ctesias apud Photium, τὸν δὲ ἀστράγαλον κάλλιστον ὧν ἐγὼ ἑώρακα, οἷόνπερ βοὸς καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὸ μέγεθος· βαρὺς δ᾽ ὡς μόλιβδος, τὴν δὲ χρόαν, ὥσπερ κιννάβαρι καὶ διὰ βάθους.

ὤκιστοι οὐ μόνον τῶν ὄνων, ἀλλὰ καὶ ἵππων καὶ ἐλεφάντων] Legendum proculdubio ἐλάφων. Ita lib. iv. 21. πέφυκε δὲ κατὰ τὴν ἔλαφον ὤκιστος. Vide etiam Not. in lib. xi. cap. 25 et 26. Hanc emendationem erroris sane lepidissimi debeo typographo nostro, eandemque conje-

 cturam

ſturam per literas mihi exhibuit eruditiſſimus Wardus.

καὶ εἴ τις αὐτοὺς ζωγρήσει, εἶναι πιστοί τε ἔνδοι.] Mediceus, καὶ εἴ τις αὐτοὺς ζωγρῆσαι, εἶναι πιστοὶ καὶ τὰ ἔνδον.

τοῦτο δὴ ποιητικὸν,] Homer. Iliad. P. ℣ 75.

Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος.

Ὅταν γε μὴν ὁ θῆλυς τέκοι, καὶ πελάγηται] Mediceus, τέκῃ.

Ὄνῳ δὲ Ἰνδῶν ἄβρωτόν ἐστι κρέας.] Mediceus, Ὄνων δὲ Ἰνδῶν ἀ. ἐ. κ.

Cap. LIII. ὅ,τι ἂν θηράσῃ,] Apoſtolius Cent. xii. prov. 9.

ἀπολιπεῖν ὅτῳ δὴ (ἀντὶ δὲ τοῦ καὶ ἐννοίᾳ τινὶ σκοπεῖν ἄξιον) ἀπαρχήν.] Mediceus atque Apoſtolius, ἀπολιπεῖν ὅτῳ δὴ, καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ ἐννοίᾳ τινὶ σκοπεῖν ἄξιον, ἀπαρχήν.

τὴν δέ γε μονάδα] ἢ τὴν μονάδα. Gesner. τὴν γάρ τοι μονάδα. Apoſtolius.

πολλάκις μὴ μάθῃ;] Poſt haec verba Mediceus exhibet cap. LVIII.

Cap. LIV. ὅνπερ οὖν ἐξ Ἡρακλέους] Ἡρακλειωτικὸν Straboni lib. xvii. p. 289. et Ἡρακλεώτην ibid. pag. 809.

καὶ μέν τοι παρ' αὐτὴν εἶναι θαυμαστόν] Forte legendum, παρ' αὐτῇ: *et fuiſſe apud eam in admiratione.* Gesner.

Ὅμηρος] Iliad. T. ℣ 404.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος (ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη)
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ.

ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ἢ νόμων οὐδὲν μέλει,] Hunc Euripidis verſum non ad aſpidem, ut quidem viſum in Excerptis Grotii, et in verſione Gyllii; ſed ad ipſam potius naturam eſſe referendum, fuſe et docte docet, allegato ſimul integro hoc Euripidis verſu apud Cyrillum occurrente (hemiſtichium enim hic ſaltem apud Aelianum legitur) Th. Gatakerus in Adverſ. miſcel. poſth. cap. ix. pag. 490, 491. Triller.

Cap. LV. ἔτη βιοῦν πεντήκοντα] Mediceus, ἔτη βίουν καὶ πεντήκοντα. Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 9. Ζῶσι δ' αἱ μὲν πολλαὶ τῶν καμήλων περὶ ἔτη τριάκοντα: ubi potius legendum, πεντήκοντα, ſuffragante Aeliano, et Plinio lib. viii. cap. 18. *Vivunt quinquagenis annis: quidam et centenis.*

καίονται] Diſſentit ab Aeliano Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. ult. ſcribens, Ἐκτέμνονται δὲ καὶ αἱ κάμηλοι αἱ θήλειαι, ὅταν εἰς πόλεμον χρῆσθαι αὐταῖς βούλωνται, ἵνα μὴ ἐν γαστρὶ λάβωσι. Plinius: *Caſtrandi genus etiam feminas, quae bello praeparentur, inventum eſt: fortiores ita fiunt, coitu negato.*

Cap. LVI. τῶν δὲ ὁμοτέχνων ἦν οὗτος αἴσχιστος,] Mediceus, τῶν δὲ ὁμ. ἦν ἄρα οὗτος αἴσχιστος.

Cap. LVII. τὸ ὑφ' ὕδρου πληγέντα,] Nicander Theriacis ℣ 429.

Cap. LVIII. λέγει δὲ Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 3. Οἰνὰς δὲ τοῦ φθινοπώρου καὶ φαίνεται μάλιστα, καὶ ἁλίσκεται· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος ἡ οἰνὰς, μείζων μὲν περιστερᾶς, ἐλάττων δὲ φαβός. Atque ex eodem Athenaeus lib. ix. cap. 12. ἡ μὲν οἰνὰς (φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης) μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς [καὶ οἰνάδος] ἐλάττων δὲ φαβός: ubi τὰ καὶ οἰνάδος e margine in contextum temere migrarunt.

runt. Ex hiſce apparet Aelianum ſcripſiſſe, μεῖζον μὲν αὐτὸ εἶναι περιστερᾶς, φάσσης γε μὴν ἧττον.

Cap. lix. Κυανὸς] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 21.

LIBER V.

Cap. i. Γῆν τὴν Παριανῶν καὶ τὴν γείτονα Κύζικον] Sitam in Myſia minore, ſive Olympena.

Καλοῦσι δὲ αὐτοὺς μέμνονας] *Memnonides* vocat Plinius lib. x. cap. 26.

τῷ τῆς Ἠοῦς Μέμνονι] Confer cl. Meziriacum in Ovidii Epiſt. pag. 290, et ſeqq.

τὰ Σοῦσα,] Herodotus lib. v. cap. 55. Diodorus Siculus lib. ii. pag. 109. Strabo lib. xv. pag. 728.

ἀφικνεῖσθαι κατὰ πᾶν ἔτος,] Ovidius lib. i. Amorum Eleg. xiii. ℣ 3.

Quo properas, Aurora? mane. Sic Memnonis umbris
Annua ſollemni caede parentet avis.

ἢ πόθεν] Mediceus, καὶ ὁπόθεν.

Πελίαν] Neptuni filium, in cujus honorem funebre certamen peractum fuiſſe canit Quintus Calaber lib. iv. ℣ 307.

Ἀμαρυγκέα,] Homerus Iliad. Ψ. ℣ 629.

Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα.

Πάτροκλον,] Homerus ibid. ℣ 258.

τὸν Ἀχιλλέα.] Quintus Calaber lib. iv. ℣ 103.

Cap. ii. Ἐν τῇ Κρήτῃ γλαῦκα μὴ γίνεσθαι] Antigonus cap. 10. Plinius lib. x. cap. 29. Pleraque hujus capitis tranſcripſit Apoſtolius Cent. vi. prov. 41.

εἰσκομισθείσας] Mediceus atque Apoſtolius εἰσκομισθεῖσαν.

Πολυΐδου] Πολυΐδην, Gesner. Mediceus, Πολυείδον, quo nomine tragoediam inſignivit Euripides.

τὸν Γλαῦκον] Apollodorus lib. iii. cap. 3.

Πυνθάνομαι δὲ ἐγὼ λόγοις Κρῆτας ᾄδειν] Mediceus, λόγους.

οἷα δήπου τροφὸν,] Apollodorus lib. i. cap. 1.

ἐχθραίνουσαν αὐτῷ,] Mediceus, ἐχθαίρουσαν.

εἰ γὰρ ἐκ τοῦ Διὸς νεῦμα] Mediceus, εἰ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς νεῦμα.

Cap. iii. Ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς] Philes Carm. lxvi. ℣ 90.

ὁποῖον δήπου καὶ τοῖς ἐκ τῶν ξύλων] Cteſias apud Photium pag. 154. οἷόν περ ἐν ταῖς συκαῖς εἴωθε γίνεσθαι.

τετράγωνοι δὲ ἄμφω πυγόνος τὸ μῆκος.] Hunc locum laudat Suidas, Πυγόνος, ἀντὶ τοῦ πήχεως. Αἰλιανός· Τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Mediceus etiam legit, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος.

τοσοῦτον δὲ ἄρα τῶν ὀδόντων αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστί· πᾶν ὅ,τι ἀπ' αὐτοῖς λάβουσι, συντρίβουσι] κατεσθίουσι. Gesner. Mediceus, τοσοῦτον δὴ ἄρα τῶν ὀδόντων αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστὶν, ὥστε πᾶν, ὅ,τι ἂν ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι, συντρίβουσι.

ἐάν τε ἥμερον ζῶον] Mediceus, ἐάν τε λίθος ᾖ, ἐάν τε ἥμερον ζῶον. Philes στ. 92.

> Ζῶον γὰρ πᾶν καὶ ξύλον, ἀλλὰ καὶ λίθον
> Ὀδοῦσι δυσὶν, Αὐσονάρχα, συντρίβει.

πλατέος] πλατέως. GESNER.

ἀναπλέξαντες δὲ ἐς τὸ ἄγκιστρον ἄρνα] Mediceus, ἀναπήξαντες.

καὶ ἕκαστος ἀκοντίου τε ἐνηγκύλωται] Mediceus, ἐνηγκύληται.

κοτύλας] Ἀττικὰς addit Ctesias. GESNER.

τοῦ ζώου σκῆνος.] Idem infra lib. ix. cap. 33. et alibi: imprimis apud Hippocratem lib. De anat. de corde, De partu septimestri, in Aphorismi sectione ult. et alibi τὸ σκῆνος pro *corpore* sumi abunde demonstravi in specimine Hippocrat. ubi et multorum aliorum rariorum auctorum, et horum locorum Aeliani simul meminimus. TRILLER.

ἔχει γὰρ ἄρα τὸ ἔλαιον ἰσχυρόν] Philostratus lib. iii. De vita Apollonii cap. 1.

τὸν Περσῶν βασιλέα] Ctesias et Mediceus codex Ἰνδῶν. Propius autem ad vulgatam scripturam accedit conjectura cl. Pauwii, qui in notis ad Philen legendum suspicabatur Περσίων.

τὰς πόλεις αἱρεῖν, τὰς εἰς ἔχθραν προσελθούσας οἱ, καὶ μήτε κελὸν, μήτε χελώνας,] Mediceus, τὰς πόλεις αἱρεῖν, τὰς εἰς ε. π. οἱ, καὶ μήτε κελοὺς, μήτε χελώνας.

ἑλεπόλεις] Ammianus lib. xxiii. cap. 4. *Pro his arietum meditamentis jam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam Helepolim Graece cognominamus, cujus opera diuturna Demetrius, Antigoni filius regis, Rhodo aliisque urbibus oppugnatis Poliorcetes est appellatus. Aedificatur autem etc.*

ἐμπλήσας αὐτὰ] Al. ἐμπλ. αὐτοῦ. GESNER. atque ita Mediceus.

καὶ τῶν θυρῶν πῦρ κατεχύθη] Mediceus, κατεχήθη.

κοιμίζεται] Ctesias, καὶ ἄλλως οὐ σβέννυται, εἰ μὴ πηλῷ πολλῷ τε καὶ παχεῖ. GESNER.

CAP. IV. ὅμοιον δελφῖνι] Infra lib. x. cap. 8. Ὁ δελφὶς ὁ θῆλυς μαζοὺς ἔχει κατὰ τὰς γυναῖκας, καὶ θηλάζει τὰ βρέφη πάνυ ἀφθόνῳ, καὶ πολλῷ τῷ γάλακτι.

ἀλλὰ φυσητῆρα.] Supra lib. ii. cap. 52. Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 12.

CAP. V. Τὸν ἄῤῥενα] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. Apostolius prov. 41. Cent. vi.

ἁβρυνέται] ἀμβρύνεται Apostolius.

CAP. VI. καὶ τοῦτο τὸ μαρτύριον.] Mediceus et Apostolius, καὶ τούτου τὸ μαρτύριον.

καὶ αὐτοὺς] Conjunctionem καὶ ignorat Apostolius.

οἱ τοίνυν Αἴνιοι] Apostolius, οἱ τοίνυν νέοι.

κομισάμενοι ὡς ἑταῖρον ἕνα τῶν κηδεστῶν ἢ γένει προσήκοντα] Mediceus, κομισάμενοι ὡς ἑταίρων ἕνα τῶν κηδεστῶν ἢ γένει προσηκόντων.

CAP. VIII. Ὄφεσιν ἐχθρὰν εἶναι τὴν Ἀστυπαλαιέων γῆν] Antigonus cap. 11.

τὴν Ῥήνειαν] Antigonus Caryst. cap. 11. οὐδὲ (γίνεται) ἐν Ῥηνίᾳ τῇ πρὸς Δήλῳ γαλῆ.

κορώνη γὰρ] Apollonius cap. 8. Antigonus cap. 12. Plinius lib. x. cap. 12.

Ἡμιόνων γὰρ Ἦλιν μητέρα οὐκ ἐρεῖς,] Herodotus lib. iv. cap. 30. Θωϋμάζω δὲ, ὅτι ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ χώρῃ οὐ δυνέαται γίνεσθαι ἡμίονοι, οὔτε ψυχροῦ τοῦ χώρου ἐόντος, οὔτε ἄλλου φανεροῦ αἰτίου οὐδενός· φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἠλεῖοι ἐκ κατάρης οὐ γίνεσθαί σφι ἡμιόνους· ἀλλ᾽ ἐπεὰν προσῇ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους, ἐξελαύνουσι

ἐς τοὺς πλησιοχώρους αὐτάς· καὶ ἔπειτά σφι ἐν τῇ τῶν πέλας ἐπιέσι τοὺς ὄνους, ἐς οὓς ἂν σχῶσι αἱ ἵπποι ἐν γαστρί· ἔπειτα γὰρ ὀπίσω ἀπελαύνουσι.

CAP. IX. τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ] Diodorus Siculus lib. v. pag. 230. Strabo lib. vi. pag. 260. Antigonus cap. 1. Plinius lib. xi. cap. 27.

ποταμὸς οὖν τῆς τε Ῥηγίνων καὶ τῆς Λοκρίδος ἐστὶ μέσος,] Hunc fluvium Ἄληκα vocat Strabo loc. alleg. idemque fluvii nomen Livio lib. xxix. cap. 7. restituit avus.

καὶ εἴργονταί γε οὐδὲ πλεθραίῳ διαστήματι] Mediceus, πληθραίῳ.

καὶ ἐν Κεφαληνίᾳ] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. Antigonus cap. 3.

CAP. X. Τὸν βασιλέα αὐτῶν] Supra lib. i. cap. ult. Apostolius Cent. vii. proverb. 72.

ὁμοῦ τι] An ὁμοῦ γε? GESNER.

Πεισίστρατον] Herodotus lib. i. cap. 61 et 62.

Διονύσιον,] Iuniorem, lib. iii. Var. Hist. cap. 17. et iv. 8.

CAP. XI. Μέλει τῷ βασιλεῖ] Tzetzes Chil. iv. 125. 110.

κηρία διαπλάττειν,] Apostolius Cent. vii. prov. 72. κηρίας διαπλάττειν σκοπεῖν.

φορβάδην ἔρχεται,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 440.

ὑπὸ συνθήματι] Apostolius, ὑπὸ συνθήματος.

ὅταν δὲ δοκεῖ] Mediceus et Apostolius, δοκῇ.

ὑποσημῆναι] Id verbi restituendum est Apostolio.

εἰς κοῖτον] Apostolius, εἰς κοίτην. Adde Aristotelem d. l. pag. 445.

αἱ σχαδόνες] De quibus agit Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 22.

καὶ αἱ ἄφοδοι χωρίς.] Idem lib. ix. cap. 40. pag. 440 et 445.

ἀναρχίας] Ita legendum apud Apostolium pro vulg. ὀργίας.

Βίον γὰρ καθαρὸν ζῇ] Aristoteles ibid. pag. 442. Philes Carm. xxix. ℣ 36.

καὶ οὐ δεῖται Πυθαγόρου συμβούλου] Qui praeceperat ἐμψύχων ἀπέχεσθαι. Vide Iamblichum Protrept. pag. 134 et 160.

τὸν χελσάμενον μύρῳ διώκει] Aristot. ibid. pag. 443.

Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443. ubi ait, ἵππος ἤδη ἀπέθανεν ὑπὸ μελιττῶν.

ποτὲ ἐντυχοῦσαι] Apostolius, ἐντυγχάνουσαί ποτε.

αὐτῷ ἵππῳ.] τῷ ἵππῳ. GESNER.

ὡς ἀκούω, αὐτῶν] Apud Apostolium mendose legitur αὐτόν.

οἴτε φρῦνοι,] Confer lib. i. cap. 58. et Aristotelem lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. pag. 443.

Καδμείαν,] Sive ἐπὶ κακῷ νίκην. Vide Apostolium Cent. x. prov. 69. ubi vulgo ἐπὶ κακῶν legitur.

ἀπαλλάττουσιν.] Apostolius, ἐπαλλάττουσιν, vitiose.

καὶ Ἀριστοτέλης] Qui lib. ix. cap. 40. pag. 444. scribit, ἤδη γάρ, νοσήσαντός τινος σμήνους, ἦλθόν τινες ἐπ' ἀλλότριον, καὶ μαχόμεναι, νικῶσαι ἐξέφερον τὸ μέλι· ἐπεὶ δ' ἀπέκτεινεν ὁ μελιττουργὸς, οὕτως ἐπεξῄεσαν αἱ ἕτεραι, καὶ ἠμύνοντο, καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκ ἔτυπτον.

CAP. XII. μαλακιεῖ] μαλκιεῖ. GESNER. vel potius μαλακιᾷ.

CAP. XIII. Γεωμετρίαν] Georgius Pisides ℣ 1137.

Ὅταν γὰρ ἐπιγονὴ ᾖ, καὶ εὐθηνεῖται μελίτταις τὸ σμῆνος,] Mediceus, καὶ εὐθηνῇ τῶν μελίτταις τὸ σμῆνος.

οἶδε γὰρ ἄρα ἡ μέλιττα καὶ ὑετοῦ] Supra lib. i. cap. 11.

καὶ μὴ ἀνατρέπεσθαι] οὐ μή. GESNER. vel πρὸς μὴ ἀνατρέπεσθαι.

ὅταν γοῦν σκιρτήσωσιν] Philes Carm. xxix. ℣ 42.

καὶ

καὶ μέντοι ἀποστρέφουσιν] Mediceus, ἢ μέντοι ἢ ἀποστρέφουσιν.

CAP. XIV. τῇ Πάρῳ] Cypro, Aristoteles in Mirabilibus: alii *Gyaro*. GESNER. τῇ Γυάρῳ potius legendum docet Lucas Holstenius ad Stephanum Byzantinum pag. 88. sed et Bochartus in Hieroz. Part. ii. lib. iv. cap. 13. pag. 540. TRILLER. Confer Antigonum cap. 21. et Plinium lib. viii. cap. 58.

ἢ γῆν] Mediceus, ἢ τὴν γῆν.

γῆ] Legendum γῆς monet Holstenius l. c. pag. 319. TRILLER.

Ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς Καρίας] Apollonius ex Aristotelis Νομίμοις βαρβαρικοῖς cap. 11. Antigonus cap. 15. Plinius lib. viii. cap. 59.

CAP. XV. εἶτα καὶ περὶ τῆς τῶν κεκεντρωμένων (φηκῶν κακίας] Haec verba in editione Gesner. sequebantur post τὸ τυραννοῦνται, utpote partem alteram argumenti hujus capitis constituentia, eaque propterea eliminanda censui, quod ad sequens caput, cui idoneum argumentum praefixum est, pertinent. Error autem iste ortum exinde habet, quod in quodam mſ. codice hoc caput cum sequenti conjunctum fuit.

ἄκεντροι] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 41. de matricibus ait, ἀμφισβητεῖται δὲ, πότερον ἔγκεντροί εἰσιν, ἢ ἄκεντροι· ἐοίκασι δ', ὥσπερ οἱ τῶν μελιττῶν ἡγεμόνες, ἔχειν μὲν, οὐκ ἐξιέναι δὲ, οὐδὲ βάλλειν.

Κλέαρχον] Justinus lib. xvi. cap. 4, 5.

Ἀπολλόδωρον] Quem memorat auctor lib. xiv. Var. Hist. cap. 41. ubi vide notas.

Κασανδρέων] Κασσανδρέων. GESNER.

CAP. XVI. Ὅταν θεάσωνται νεκρὰν ἔχιδναν,] Infra lib. ix. cap. 15.

ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος] Λ. ℣ 261.

ἐκεῖνος ἔθαψε] Apollodorus lib. ii. cap. 4.

CAP. XVII. καὶ εἰκότως εἰ μὴ] γε μή. GESNER.

αἱ μυῖαι αἱ Πισάτιδες] Plinius lib. xxix. cap. 6.

καὶ τοῦ Ἀλφιοῦ περαιοῦνται] Mediceus, καὶ τοῦ γε Ἀλφειοῦ περαιοῦνται.

CAP. XVIII. Διατελοῦσι δὲ ἄρα αἱ πρὸς τῇ γῇ] Quod magis litoralis sit, quam pelagius: Athenaeus ex Aristotele, GESNER. lib. vii. cap. 18. pag. 315.

CAP. XIX. Λύκος ὁμόσε ταύρῳ] Vide Barthium ad Statium lib. iii. Theb. ℣ 52.

CAP. XX. Ὄνος ὁ θαλάττιος] Athenaeus lib. vii. cap. xv. pag. 315.

CAP. XXI. Ὁ ταὼς] Infra cap. 32. h. l. S. Epiphanius Physiol. cap. 12. Philes Carm. viii.

ἅπερ οὖν αὐτοῦ καὶ κόσμον περιεντίθησι] Mediceus, περιτίθησι.

ἀνατείνεται δὲ τὴν κεφαλὴν] Mediceus, ἀνατείνει δὲ τὴν κεφαλήν.

Καὶ Ἀθήνησι] Antiphon in oratione Περὶ ταῶν apud Athenaeum lib. ix. cap. 12. Ὅτι δὲ καὶ περισπούδαστος ἦν αὐτῶν ἡ θέα, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ πάλιν φησίν· ἀλλὰ τὰς μὲν νουμηνίας ὁ βουλόμενος εἰσῄει· τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας εἴ τις ἔλθοι, βουλόμενος θεάσασθαι, οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτυχεν· καὶ ταῦτα οὐκ ἐχθὲς οὐδὲ πρώην, ἀλλ' ἔτη πλέον ἢ τριάκοντά ἐστιν.

Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Ἐρασίστρατον λόγῳ] Περὶ τῶν ἰδεῶν. Plutarch. in vita X Rhet. pag. 833.

Ὁρτήσιος] Supra lib. iii. cap. 42. Varro lib. iii. De re rust. cap. 6. Plinius lib. x. cap. 20. Macrobius lib. ii. Saturn. cap. 9.

CAP. XXII. Εἰς τοὺς ψυκτῆρας ὅταν οἱ μῦες] Tzetzes Chil. iv. 126. ℣ 231.

CAP. XXIII. Ἐλλοχῶσιν οἱ κροκόδειλοι] Infra lib. xii. cap. 15.

τροχοὺς

τρόχους] Mediceus, πρόχους: quam vocem conjectura adsecutus fuit cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. lxxxiii. ℣ 17.

Cap. xxiv. Λαγὼς δέδοικε κυνάς,] Infra lib. xiii. cap. 24.

λέοντα] Forte καὶ addendum. Gesner.

καὶ ἔλαφον διώκουσιν.] Infra lib. viii. cap. 2.

μόνη δὲ ἡ ὠτὶς] Philes Carm. xxx. ℣ 46.

Cap. xxv. οἱ δὲ ἄρνες] Infra cap. 50. h. l.

Cap. xxvi. Μιμηλότατόν ἐστι ζῶον ὁ πίθηκος,] Plinius lib. viii. cap. 54.

καὶ ὀρχεῖται] Infra lib. xvii. cap. 25.

ἡ φύσις ποικίλον τε] Mediceus, ἡ φύσις ποικίλον τι.

Cap. xxvii. Τοὺς ἐν τοῖς Βισάλταις λαγὼς] Aristoteles lib. iii. De part. anim. cap. 7. pag. 527, 528. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 732. Stephanus Byzant. v. Βισαλτία.

Τὰς δ' ἐν Λέρῳ] Supra lib. iv. cap. 42. ubi vid. not.

τὰς ἐν Αἰθιοπίᾳ ὗς κέρατα ἔχειν.] Infra lib. xvii. cap. 10.

τοὺς ἐν τῇ Κυλλήνῃ κοσσύφους] Aristot. lib. ix. Hist. Anim. cap. 19. Plinius lib. x. cap. 30. Stephanus Byzant. v. Κυλλήνη. Eustathius ad Homer. Iliad. B. pag. 300.

τὰς δὲ ἐν τῷ Μίμαντι] *Mimas* Ioniae mons est. Plinius lib. v. cap. 29. *Promontorium Coryceon, mons Mimas* CCL.M. *passuum excurrens, atque in continentibus campis residens. Quo in loco magnus Alexander intercidi planitiem eam jusserat* VII.M.CCCCC. *passuum longitudine, ut duos sinus jungeret, Erythrasque cum Mimante circumfunderet.* ubi ms. *Erythras Mimante circumfunderet.*

τοὺς ἰχθύας] Plinius lib. ix. cap. 57. *Piscium genera etiamnum a Theophrasto mira produntur: circa Babylonis rigua decedentibus fluviis, in cavernis aquas habentibus remanere.*

Cap. xxviii. πρὸς τὸ ζηλοτυπώτατος εἶναι ὄρνις] Supra lib. iii. cap. 42.

Cap. xxix. Ἐν Αἰγείῳ τῆς Ἀχαΐας,] Athenaeus lib. xiii. cap. 8. pag. 606. Ἐν Ἀργείῳ [leg. Αἰγείῳ] δὲ παιδὸς ἠράσθη χὴν, ὡς Κλέαρχος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ Ἐρωτικῶν· τοῦ δὲ παῖδα τοῦτον Θεόφραστος ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Ἀμφίλοχον καλεῖσθαί φασι, καὶ τὸ γένος Ὠλένιον εἶναι. Apud Plinium lib. x. cap. 22. etiam mendose legitur, *Argis dilecta forma pueri, nomine Oleni:* quem locum ex Aeliano correxit cl. Harduinus.

Συὼ τοῖς Ὠλενίων φυγάσιν] Mediceus, ζωὴ τοῖς Ὠλενίων δὲ φυγάσιν.

Καὶ ἐν Χίῳ] Conf. de hac historia Plutarchum De solert. anim. pag. m. 481. Triller. Supra lib. i. cap. 11.

Οἱ δὲ χῆνες] Philes Carm. xv.

ὑπὸ σοφίας] Cl. Pauwius ad Philen legit ὑπ' ἀσωτίας.

ὕπνον.] Forte ποτόν. Gesner. Leg. οἶνον, quod aptius respondet τῷ ὕπνον. Triller.

ὡς Ἀλέξανδρος·] Justinus lib. xii. cap. 14. et cl. Berneccerus ad istum locum.

ὡς Κλαύδιος] Suetonius in Claudio cap. 44.

Βρετανικὸς] Quem potione hausta periisse tradunt Tacitus lib. xiii. Annal. cap. 17. et Suetonius in Tito cap. 2. Mediceus, Βρεττανικὸς pro Βρεταννικός.

CAP. XXX. Ὁ δὲ χηναλώπηξ] Infra lib. x. cap. 16. et xi. 38. Apostolius Cent. ii. prov. 52.

CAP. XXXII. Ταῷ δὲ τῷ ὄρνιθι τῷ προειρημένῳ] Supra cap. 21. h. l. Philes Carm. viii. 27.

τρία ἔτη γενόμενος] Aristoteles lib vi. Hist. Anim. cap. 9. Columella lib. viii. cap. 11. Plinius x. 59.

ἐπωάζει δὲ οὐ κατὰ τὸ ἑξῆς,] Hic locus mutilus videtur, atque ex Aristotele lib. vi. cap. ix. Hist. Anim. supplendus hunc in modum: ἐπωάζει δὲ ἡμέρας πρὸς τριάκοντα· τίκτει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους ὠὰ δώδεκα, ταῦτα δὲ οὐ κατὰ τὸ ἑξῆς. Ita enim scribit Philosophus: καὶ τίκτει τριετὴς γενόμενος, ἐν οἷς χρόνοις καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν πτερῶν λαμβάνει· ἐπωάζει δὲ ἡμέρας πρὸς τριάκοντα· τίκτει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους ὠὰ δώδεκα· ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, ἀλλὰ παρ' ἡμέρας δύο· αἱ δὲ πρωτοτόκοι ὀκτώ.

ὡς καὶ ὄρνιθες ἕτεραι.] Mediceus, ἕτεροι.

CAP. XXXIII. Ἡ νῆττα μέν τοι ὅταν τέκῃ (τίκτει δὲ ἐν ξηρῷ,] Mediceus, Ἡ νῆττα ὅταν τέκῃ (τίκτει ἐν ξηρῷ. Philes Carm. xiv.

ὃν καλοῦσι νηττοφόνον,] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 32. Plinius lib. x. cap. 3.

πάλιν ταῦτα] Mediceus, καὶ πάλιν ταῦτα.

ἢ γὰρ καταδὺς] Mediceus, ἢ καταδύς. Omnino legendum καταδῦσα cum cl. Pauwio in notis ad Philen.

CAP. XXXIV. ὁ κύκνος] Supra lib. ii. cap. 32.

φέρει] φέρων. GESNER. Mediceus, φέρειν.

πεπίστευται γὰρ, ὅτι] Mediceus, πεπίστευκε γὰρ, ὅτι.

Εὐριπίδης·] In Bellerophonte,

ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον. Οἱ δὲ ἄνθρωποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν· καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει λυπούμενον· μηδὲ γὰρ ἄγει χολήν ποτε ὠδίνον, καὶ μέγα τι κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχον πρόσαντες καὶ ἀλγεινόν. Ἔχει δὲ] Locum hunc mutilum ex Platonis Phaedone explevimus. GESNER. Hic locus exstat pag. 64. edit. Francofurt. ubi post τὸ ᾄδει, haec sequuntur: ὅταν πεινῇ, ἢ ῥίγοι, ἤ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἥτε ἀηδὼν, καὶ χελιδὼν, καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν, οὔτε οἱ κύκνοι· ἀλλ' ἅτε (οἶμαι) τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες, μαντικοί τε εἰσὶ καὶ προειδότες τὰ ἐν ᾅδου ἀγαθὰ, ᾄδουσί τε καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Hujus loci sensum generatim in hoc caput conferre placuit Aeliano, adeo ut lacinia Gesneri facile carere possimus, si verba Aelianea e ms. Mediceo constituantur hunc in modum: ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον· μηδὲ γὰρ ἄγειν χολήν ποτε ᾠδῇ καὶ μέλει τὴν κατὰ τῆς ψυχῆς ἔχοντά τι πρόσαντες καὶ ἀλγεινόν. Ἐστι δε.

οἷα δὴ σώφρων] Mediceus, οἷα δήπου σώφρων.

ὡς Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 12.

καὶ οὐδέποτε] Mediceus, οὐδεπώποτε.

CAP. XXXV. Ὁ ἐρωδιὸς] Philes Carm. ix. ℣ 6.

ὥσπερ οὖν οἱ πελεκᾶνες τὰς κόγχας,] Supra lib. iii. cap. 20 et 23.

CAP. XXXVI. ἀστερίας,] Philosophus lib. ix. Hist. Anim. cap. 18. ὁ δ' ἀστερίας ὁ ἐπικαλούμενος ὀκνὸς μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον· ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων [leg. ταύτην] ἀεργότατος.

CAP.

CAP. XXXVIII. τὴν ἀηδόνα,] Supra lib. i. cap. 43. et lib. iii. cap. 40. Philes Carm. xviii.

φιλόδοξον] Ita quoque legendum apud Apostolium pro φιλόξενου.

ὅταν ᾄδει] Mediceus et Apostolius, ὅταν ᾄδῃ.

ἁπλοῦν τὸ μέλος] Apostolius, ἁπλοῦν τε μέλος.

Ὅμηρος] Odyss. Τ. ℣ 518. GESNER.

Δενδρέου] Editt. Homeri, Δενδρέων. Mediceus, Δένδρων.

πολυδευκέα] Al. πολυδευκίδα. GESNER.

ἀδδευκίδα] Al. ἀδδευκέα. IDEM. ἀδδευκέα quoque praefert Mediceus.

CAP. XXXIX. τὸν λέοντα ἐκπεπταμένοις τίκτεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς] Plutarchus lib. iv. Sympos. Quaest. 3.

δερσείοντά τι μανικόν.] Mediceus, δερσείοντά τι γυνικόν.

Τοιοῦτόν τι φυλάξαντας Αἰγυπτίους] Plutarchus ibid. Horapollo lib. i. cap. 17 et 19.

καὶ γὰρ καὶ τὸν ἥλιον] Mediceus, καὶ γάρ τοι καὶ τὸν ἥλιον.

Ὅμηρον] Iliad. Σ. ℣ 484.

Ὅμηρος] Iliad. Λ. ℣ 172.

Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὣς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.

τοῦ καθ' αὐτὸν ἄσθματος,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 5. Tzetzes Chil. v. 9. ℣ 422.

καὶ αἰσθόμενα] Mediceus, καὶ αἰσθανόμενα.

τὸν γὰρ ἄῤῥεν εἰ μὲν θήλεια γένοιτο καὶ ἑτέρου,] Mediceus, τῷ γὰρ ἄῤῥεν εἰ μὲν θήλεια γένοιτο ἑτέρου.

λήθη τοῦ πρώτου λαμβάνει,] Forte leg. λήθην, ut lib. iv. cap. 35. Ὁ βοῦς ὁ πρᾶος τοῦ πλήττοντος καὶ κολάζοντος οὐκ ἂν ποτε λήθην λάβοι, ἀλλ' ὑπομνησθεὶς τιμωρεῖται.

Ἀνδρ' ἐπαμυνέσθαι,] Homerus Iliad. Ω. ℣ 369. ubi rectius editiones, Ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι.

τόν γε μὴν βαλόντα] Aristoteles lib. ix. cap. 44. pag. 450.

λυπεῖ γὰρ οὐδέν.] Mediceus, λυπεῖ γὰρ οὐδὲ ἕν.

Ἡμερωθείς γε μὴν ἐξ ἔτι νεαροῦ πρᾳότατόν ἐστι,] Mediceus, πρᾳότατός ἐστι.

καὶ ἔστι φιλόπαις,] Id est, pueros amat. GESNER. Mediceus, φιλοπαίστης. Aristoteles d. l. pag. 449. φιλοπαίγμων.

πρᾳόνως,] πρᾳϋμένως in lexicis. GESNER.

Ἄννων γοῦν] Plinius lib. viii. cap. 16. Plutarchus Πολιτικ. παραγγελμ. pag. 837.

τῶν κομώντων διαφέρων οὐδέν.] Mediceus, τῶν κομώντων διαφ. οὐδέν.

ἐφαίδρυνε γοῦν τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον] Mediceus, ἐφαίδρυνε γοῦν τῇ γλώττῃ ἡσυχῇ τὸ πρόσωπον.

CAP. XL. τὴν πάρδαλιν] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Antigonus cap. 37. Apostolius Cent. xx. prov. 21.

μετειληχέναι] Apostolius, μετειληφέναι.

ὑποκρύπτει,] Idem, ὑποκρύπτοι.

λόχμῃ] Idem, λόγῃ.

CAP. XLI. τὰ μηρυκάζοντα] Mediceus, τὰ μηρυκίζοντα.

τρεῖς ἔχειν κοιλίας,] Aristoteles lib. iii. De part. anim. cap. 14. Διὸ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων πλείους ἔχει τόπους καὶ μόρια· καλοῦνται γὰρ ταῦτα, κοιλία, καὶ κεκρύφαλος, καὶ ἐχῖνος, καὶ ἤνυστρον.

Et lib. ii. Hist. Anim. cap. 17. *ἀνομοίας δ' ἔχουσι τὰς κοιλίας· πρῶτον μὲν γὰρ, τῶν τετραπόδων καὶ ζωοτόκων ὅσα μή ἐστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέτταρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους· ἃ δὴ καὶ λέγεται μηρυκάζειν· διήκει γὰρ ὁ μὲν στόμαχος, ἀπὸ τοῦ στόματος ἀρξάμενος, ἐπὶ τὰ κάτω παρὰ τὸν πνεύμονα, ἀπὸ τοῦ διαζώματος ἐπὶ τὴν κοιλίαν τὴν μεγάλην· αὕτη δ' ἐστὶ τὰ ἔσω τραχεῖα, καὶ διειλημμένη· συνήρτηται δ' αὐτῇ τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος, ἀπὸ τοῦ ὄψεως· ἔστι γὰρ τὰ μὲν ἔξωθεν, ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ· τὰ δ' ἐντὸς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις· μεγέθει δὲ πολὺ ἐλάττων ἐστὶν ὁ κεκρύφαλος τῆς κοιλίας· τούτου δ' ἔχεται ὁ ἐχῖνος, τὰ ἐντὸς ὢν τραχὺς καὶ πλακώδης· τὸ δὲ μέγεθος παραπλήσιος τῷ κεκρυφάλῳ· μετὰ δὲ τοῦτον τὸ καλούμενον ἤνυστρόν ἐστι, τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ἐχίνου μεῖζον, τὸ δὲ σχῆμα προμηκέστερον· ἔχει δ' ἐντὸς πλάκας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ λείας.*

Σηπίαι δὲ καὶ τευθίδες,] Ex Oppiani lib. ii. Ἁλιευτ. GESNER. Adde Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. i. pag. 262. et lib. ix. cap. 37. pag. 436. item lib. iv. De part. anim. cap. 9. et Athenaeum lib. vii. cap. 21.

μάθημα] Al. *εὐλάβημα*. GESNER.

CAP. XLII. *ἡγεμόνες καλοῦνταί τινες, καὶ ἄλλαι σειρῆνες,*] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 40. init. Plinius lib. xi. cap. 16.

εὐφορεῖν] *ἐργοφορεῖν*. GESNER.

Περὶ δὲ τῶν Καππαδόκων γῆν,] Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 716.

Ἐν Τραπεζοῦντι δὲ τῇ Ποντικῇ] Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. ibid. Dio Chrysostomus Orat. ix. pag. 139. *ὥσπερ οὖν τοῦ Ποντικοῦ μέλιτος ἀπογεύεσθαι ἐπιχειροῦσιν οἱ ἄπειροι· γευσάμενοι δὲ παραχρῆμα ἐξέπτυσαν δυσχεράναντες, ὅτι πικρόν ἐστι καὶ ἀηδές.*

Ἐν Μηδίᾳ] *ἐν Λυδίᾳ*. Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. ibid.

ὡς ὁ Εὐριπίδης ταῖς Βάκχαις] Ver. 709.

ἐκ δὲ κισσίνων
Θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί.

ἐν δὲ Μυκόνῳ] Insula Cycladum.

CAP. XLIII. *Περὶ τὸν Ὕπανιν*] Apostolius Cent. ix. prov. 41. *Hypanis* Scythiae Europaeae fluvius est.

τὸ μονήμερον οὕτω καλούμενον Ἀριστοτέλης φησὶ] Lib. v. Hist. Anim. cap. 19. ubi *ἐφήμερον* habent editiones.

CAP. XLIV. *ἡ σηπία*] Supra lib. i. cap. 34. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 454. Philes Carm. xc. ℣ 6.

ὀσμύλος,] Infra lib. ix. cap. 45.

CAP. XLV. *Τὸν σὺν τὸν ἄγριον*] Infra lib. vi. cap. 1.

Ὅμηρος] Iliad. Λ. ℣ 414.

Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύονται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἐόντα.

Καὶ Ὅμηρος] Odyss. Κ. ℣ 243. et Ξ. 15.

φησί] Odyss. Ν. ℣ 409.

τό θ' ὕεσσι] Mediceus et edd. Homeri *τάθ' ὕεσσι*.

Διὰ τούτων ἐλέγχει] Odyss. Ξ. ℣ 532.

Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ὅταν

ὅταν λέγει,] Odyss. N. ℣ 407.

Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
Ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.

πεποίηκε τοὺς ἄῤῥενας ἰδίᾳ καθεύδοντας,] Odyss. Ξ. ℣ 13.

Ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.
Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.

τὸ παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. Σ. ℣ 27.

ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης.

Cap. xlvi. εἰ δὲ ἕλμινθες] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6.

πόαν τινὰ] Infra lib. viii. cap. 9. Aristoteles ibid. Georgius Pisides ℣ 925.

Πέρδικές τε καὶ πελαργοὶ, καὶ φάττα,] Aristoteles ibid. Antigonus Caryst. cap. 42.

Cap. xlvii. δακτύλιον σιδηροῦν] καὶ δακτύλιον σιδήρου. Gesner.

ἐπιλυγάσαι] ἐπηλύγασεν. Gesner. Conjecturam doctissimi viri firmat Mediceus.

ἀπελαύσαιμι] Al. ἀπελύσαιμι. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

Cap. xlviii. περιστερὰ πρὸς τρυγόνα φίλη,] Mediceus, περιστερὰ δὲ πρὸς τρυγόνα φίλη.

Κορώνην τε ἐρωδιῷ] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. i. pag. 412. Plinius lib. x. cap. 74. Philes Carm. xxx.

καὶ ἰκτίνῳ ἅρπην.] Aristoteles ibid. pag. 412.

κορῶναί τε καὶ γλαῦκες.] Supra lib. iii. cap. 9.

πυραλλὶς] Aristoteles ibid. pag. 411. Πυῤῥαλὶς ex Hesychio scribendum monuit cl. Pauwius ad Philen. *Pyralis* Plinio dicitur lib. viii. cap. 74.

Βρένθος] Βρίνθος Philae dicitur Carm. xxx. ubi vide notas cl. Pauwii.

πάγρος] λάρος ex Aristotele. Gesner. nempe lib. Hist. Anim. cap. 2. pag. 410.

καὶ αἰγυπιοὶ καὶ αἰετοὶ, καὶ κύκνοι καὶ δράκοντες,] Cl. Pauwius ad Philen legit, καὶ αἰγυπιοὶ καὶ κύκνοι, καὶ αἰετοὶ καὶ δράκοντες.

αἰγίθαλος] Mediceus, cui adstipulantur Antigonus cap. 63. et Philes, αἴγιθος, et mox αἰγίθῳ pro αἰγιθάλῳ. Αἴγινθος legendum censet cl. Pauwius ad Philen.

τῶν ὄνων τοῖς ἕλκεσι,] Nullo sensu: legendum potius σκέλεσι, *cruribus*: quae horum verborum permutatio passim in libris antiquis deprehenditur. Triller. Nihil mutandum: Aristoteles d. l. αἰγίθῳ δὲ καὶ ὄνῳ πόλεμος διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη. Plinius, *Igitur advolans ulcera ejus rostro excavat.*

cavat. Adde Antigonum Caryst. cap. 63.

ἄνθος] Infra lib. vi. cap. 19. Aristoteles ibid. Plinius lib. x. cap. 48.

Cap. XLIX. καὶ μέλιτται· μύρμηκες δὲ] Bochartus tom. ii. lib. iv. cap. 11. Hieroz. pag. 512. legit, καὶ μέλιτται, μύρμηκές τε. Vide infra lib. vi. cap. 43.

ὁσίαν τῆς φύσεως] Mediceus, ὡς ὁσίαν τῆς φύσεως.

Cap. L. Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν ᾄσας,] Supra lib. iii. cap. 31. et infra vi. 22. viii. 27.

Ἡ δὲ λίμνη] Forte, ὁ δὲ ἀμνὸς, vel μόσχος. Gesner. Supra cap. 25. h. l.

πολυπραγμονεῖ τοκετὸν] Al. τὸ τεκόν. Gesner. idemque praefert Mediceus.

Cap. LI. Πολυφωνότατα] Confer Zenodotum atque scriptorem Περὶ φωνῶν ζώων, quos nuper edidit clarissimus Valckenaerius in Animadv. ad Ammonium lib. iii. cap. 18. Adde etiam Schottum lib. iii. Observ. cap. 51.

βρύχεται] Mediceus, βρυχᾶται, nempe leo. Supra lib. iv. cap. 19. et infra ix. 1.

μυκᾶται] Bos. Infra lib. xvi. cap. 16.

χρεμέτισμα] Equi. Ibid.

ὄγκησις ἄλλου,] Asini.

βληχηθμός τε] Ovium. Infra lib. xvi. cap. 16.

μηκασμὸς] Caprarum. Ibid.

καί τισι μὲν ὠρυγμὸς,] Nempe lupis.

τισὶ δὲ ὑλαγμὸς] Canibus.

ἀῤῥάζειν] Al. ὑράζειν. Gesner. ἀῤῥάζειν, vel ὑραείζειν dicuntur canes irritati. Pollux lib. v. segm. 86. Hunc autem locum ita interpungendum esse existimat cl. Valckenaerius, τισὶ δὲ ὑλαγμὸς φίλον, καὶ ἀῤῥάζειν· ἄλλῳ κλαγγαί τε καὶ ῥοῖζοι.

κλαγγαὶ] Aquilarum, gruum, etc.

μελῳδίαι,] Lusciniarum.

Cap. LII. καὶ οἱ κροκόδειλοι] Plinius lib. viii. cap. 25.

Cap. LIII. Οἱ ἵπποι οἱ ποτάμιοι] Diodorus Siculus lib. i. pag. 31. Plinius lib. viii. cap. 25.

οἵδε ἐκ τοῦ ῥᾴστου ἐς τὸ ὕδωρ καταδραμεῖν ἔχοιεν, τοὺς πολεμίους] Cl. Pauwius ad Horapoll. lib. ii. cap. 20. legit, ὧδε ἐκ τοῦ ῥᾴστου ἐς τὸ ὕδωρ καταδραμόντες ἔχοιεν τοὺς πολ.

δοκοῦντες.] δοκεύοντες. Gesner.

Cap. LIV. αἱ παρδάλεις] Horapollo lib. ii. cap. 90. Apostolius prov. 13. Cent. x.

δολερώτερον· οἷα] Apostolius, σοφώτερον· οἷας.

ὅπου πλῆθος πιθήκων κάθηται,] Mediceus, κάθηνται. Infra cap. 56. ἐπὶ τὰς ἠιόνας ἀφίκωνται ἡ ἀγέλη.

ἀπέῤῥιψε] Al. ὑπέῤῥιψε. Gesner. atque ita habent Apostolius et Mediceus.

καὶ κεῖται νεκρά·] Iidem, καὶ κεῖται νεκρὰ δή.

ἀλλὰ πεῖραν καθιᾶσι.] Apostolius, ἀλλὰ ἐς πεῖραν καθιᾶσι.

καταπέμπουσι,] Apostolius, πέμπουσι.

καὶ πλησίου γενόμενος] Idem, καὶ πλησίον ἀλώμενος.

πνεῦμά τε καὶ ἆσθμα] Idem, πνεῦμα καὶ τὸ ἆσθμα.

παραμένοντος] Idem, μένοντος.

καταδραμόντες] Idem, καταβάντες.

ὄρχησιν] Idem, ὀρχηστικήν.

ἀναπηδήσασα] Idem, ἐπιπηδήσασα.

διέξαινε,] Mediceus et Apostolius, διέξηνε.

ὑπὲρ τοῦ τῶν πολεμίων συνδεισάντων περιγενέσθαι] Mediceus, περιγίνεσθαι.

Τέτλαθι δὴ κραδίη.] Apud Homerum Odyss. Υ. ℣ 18.

Cap. LV. πρὶν ἢ διαρρεῖσαι αὐτὸ,] Aristoteles lib. ix. cap. 1. pag. 413. τοὺς δὲ φοίνικας (καταβάλλει ὁ ἐλέφας) τῷ μετώπῳ, ἕως ἂν κατακλίνῃ ἔπειτα τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνων, καταβάλλει ἐπὶ τῆς γῆς.

Cap. LVI. Οἱ ἐν Σύροις ἔλαφοι] Mediceus, Αἱ ἐν Σύροις ἔλαφοι.

ὅταν δὲ βουληθῶσι] Plinius lib. viii. cap. 32.

τὴν φύσιν·] τὴν φύσαν. Gesner.

νέουσι δὲ κατὰ στοῖχον,] Tzetzes Chil. iv. 121. ℣ 75.

ἡ τελευταία] Gyllius hic plura legit in Graecis, vel addidit ex Oppiano. Gesner.

πόθῳ πόας] Mediceus, πόθῳ τῆς πόας.

εὔγεων οἰκεῖν χῶρον,] Strabo lib. xiv. pag. 684.

Αἱ οὖν Ἠπειρώτιδες ἐς τὴν Κόρκυραν] Mediceus, Αἱ γοῦν Ἠπειρώτιδες εἰς τὴν Κέρκυραν.

LIBER VI.

Cap. I. Λέοντας μὲν ἄνθρωποι] Mediceus, Λέοντας μὲν οὖν ἄνθρωποι.

Ὁ γοῦν ζῦς] Supra lib. v. cap. 45.

τοῦτό τοι καὶ Ὅμηρος] Iliad. N. ℣ 471.

> Ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τὶς ζῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
> Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
> Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
> Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
> Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

Adde etiam versus Homeri Iliad. Λ. allegatos in notis ad lib. praeced. cap. 45.

Καὶ μέντοι καὶ ὁ λέων] Plinius lib. viii. cap. 16.

καὶ τοῦτο δὲ ὁ ποιητὴς] Iliad. Υ. ℣ 170.

> περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
> Γίγνεται, ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
> Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
> Μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Οὐχ ἕδρας ἔργον,] Lucianus in Scytha pag. 651. ed. Salm. tom. i. Οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν, nempe Bacchylides, ut constat ex Athenaeo lib. xiv. cap. 7.

τὰ Τυρταίου μέτρα] Quae exstant in oratione Lycurgi adversus Leocratem pag. 162. ed. Paris. et in in Stobaei Florileg. Serm. clxvii. clxviii.

Ταῦρος δὲ ἡγεμὼν ἀγέλης] Mediceus, ἡγεμὼν τῆς ἀγέλης. Adde Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 21.

κονιόμενος] Mediceus, κονιώμενος.

Ἰκκὸς] Athletae nomen oxytonum hic scribitur: in Var. Hist. lib. vi. cap. 1. Ἴκχος: sed scribendum est Ἴκκος paroxyt. per duplex κ, ut apud Platonem in Protagora, et De legibus. Eustathius tamen in Dionysium ultimam acuit in *Icco*, Medico Tarentino, a quo proverb. Ἰκκοῦ δεῖπνον. Gesner.

Πλάτων] Platonis locus est lib. viii.

viii. De legibus, ut obfervat cl. Lamb. Bos in Obferv. mifcell. crit. cap. 33. ubi et fimul adnotat, noftrum in Varia fua Hiftoria lib. xi. cap. 3. hujus luctatoris, de quo hic fermo, eodem modo meminiffe. TRILLER.

πάλη] πάλα. GESNER.

τὰ γὰρ ἆθλα οἱ κοινὰ] Mediceus, κλεινά.

κότινος Ὀλυμπικὸς,] Paufanias lib. v. cap. 15.

καὶ Ἰσθμικὴ πίτυς,] Idem lib. viii. cap. 48. et Plutarchus lib. v. Symp. Quaeft. 3.

καὶ δάφνη Πυθική·] Paufanias lib. x. cap. 7.

Ἀμοιβέα] Eundem, nec non Diogenem et Clitomachum laudat auctor lib. iii. Var. Hift. cap. 30.

CAP. II. Ἀκούω οὖν] Mediceus, Ἀκούω γοῦν.

Πάρδαλιν ἐκ νηπίου] Apoftolius Cent. xx. prov. 23.

ἐν ταύτῳ] ἐν αὐτῷ Apoftolius.

καὶ νεκρωμαῖόν τι] Mediceus, καὶ νεκρόν τε, pro νεκρικόν τε, vel κενέβρειόν τε, quomodo legitur apud Apoftolium. Hefychius, Κενέβρεια τὰ θνησίδια [leg. τὰ θνησείδια] καὶ νεκριμαῖα. Pollux lib. vi. cap. 9. Segm. 55. τὰ μέντοι θνησείδια κρέα καὶ κενέβρεια ἐκάλουν.

πολλοὶ πολλάκις.] Mediceus, καὶ πολλοὶ πολλάκις.

CAP. III. Ἡ ἄρκτος ὅταν τίκτει, ὅτι τίκτει,] Ariftoteles lib. viii. Hift. Anim. cap. 17. Plinius lib. viii. cap. 36. Mediceus, Ἡ ἄρκτος ὅτι τίκτει.

σάρκα ἄσημον,] Malui aliquando σάρκα ἀσχήμονα, fed σάρκα ἄσημον etiam Oppianus habet in Cyneget. quare nihil mutandum. TRILLER.

ἄνω τοῦ λέλεκται.] Lib. ii. cap. 19.

ἐξαγάγοι] Apoftolius Cent. iv. prov. 40. ἐξαγάγῃ.

φωλία] φωλεῖα. GESNER. φωλεῶν legendum potius effe, ficuti et apud Plutarchum De folert. anim. ἡ δὲ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθους, ὃ καλοῦσι φωλεῶν exiftimat cl. Salmafius Exerc. Plin. pag. 223. et fere perfuadet. TRILLER. Apoftolius, ἐντεῦθέν τοι κέκληται τὰ ἀρκτοφώλεια τὸ πάθος.

εἶτα εἰσέρχεται] Apoftolius, ἐξέρχεται.

τεττάρων] τετταράκοντα. GESNER. Mediceus hic et paullo poft, τεσσαράκοντα.

τεσσάρων] τετταράκοντα. GESNER. Τεσσαράκοντα potius legendum, prout in margine adfcriptum ex Ariftotelis lib. viii. Περὶ ζώων ἱστορίας. Idem docet cl. Bos loc. cit. pag. 141. ubi et alia quae huc faciunt. TRILLER. Confer Petavium lib. vi. Var. Differt. cap. 7. pag. 127.

Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hift. Anim. cap. 17. et ix. 6.

τῆς αὐτῆς δεξιὰν] Leg. αὐτῆς, vel ex Mediceo, ἀπόσχῃ δὲ αὐτῇ τὴν δεξιάν.

μυρμήκων ἐσθίει,] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

κενώσεις μὲν φυσικαὶ] Mediceus, κενώσεις μὲν δὴ φυσικαί.

CAP. IV. Οἱ δὲ δράκοντες] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 6.

λέγει γοῦν] Iliad. X. ℣ 93.

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ.

CAP. V. Οἱ ἔλαφοι] Ariftoteles lib. iv. Hift. Anim. cap. 11. et ix. 5. Auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Theo-

Theophylactus Simoc. Quaest. Phyſ. cap. 5.

εἰσδύοντας παρελθόντες εἰς λοχμὰς] Mediceus, εἰσδυόνται παρελθόντες εἰς τὰς λοχμάς.

Cap. vi. Ὁμήρου] Iliad. M. ℣ 49.

Διαβήμεναι] Editt. διαβαίνεμεν.

Οὐδὲ δὲ] Mediceus et Editt. οὐδέ οἱ.

χείλει ἐφεστῶτες] Mediceus, χείλεϊ ἑστῶτες, quomodo etiam habent quaedam Homeri editiones.

Περῆσαι] Edd. Hom. et Mediceus, περῆσαι.

Ῥηϊδίη.] Hanc vocem excipiunt ſequentes verſus:

κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἵστασαν υἷες Ἀχαιῶν
Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ἔνθ᾽ οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
Ἐσβαίη.

Cap. vii. Λίμνην Μύριδος] *Myridis lacus* forte idem, qui alias *Marea* vel *Mareotis* dicitur. Gesner.

Κροκοδείλων πόλις] Strabo lib. xvii. pag. 811, 817.

Θρέμμα πανήμερον] Mediceus, θρέμμα πάνυ ἥμερον.

Καὶ τῶν ἐπιστολῶν] Alexander ab Alexandro lib. i. Gen. Dier. cap. 27.

Cap. viii. Ἴδιον καὶ ὄνομα] Mediceus, Ἴδιον δὲ καὶ ὄνομα.

Cap. ix. ἐὰν διώκηται] Mediceus, ἐὰν διώκηται.

Σκυλάκια] σκύμνια Ariſtot. lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 6. init.

Ταύρῳ δὲ λιμώττουσα ὅταν ἐντύχῃ] Ariſtoteles lib. viii. cap. 5. Plinius lib. viii. cap. 36.

Cap. x. τοὺς κυνοκεφάλους] Horapollo lib. i. cap. 14.

αὐλεῖν ψαλτικήν.] Poſt αὐλεῖν, καὶ addit Gyllius. Gesner. atque etiam Mediceus.

πάλαι κεκήρυκται.] Infra lib. xvi. cap. 23.

ἀναθέρω εἶπον.] Supra lib. ii. cap. 11. Adde infra lib. xi. cap. 14.

σιτεῖσθαι οὐδέν.] Mediceus, σιτεῖσθαι οὐδὲ ἕν.

Σιμωνίδου,] Filii Leoprepis, cujus mentio fit in marmore chronico Oxonienſi, Epocha lv. lin. 70. ἀφ᾽ οὗ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ο ΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣ Ο ΚΕΙΟΣ Ο ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝ ΗΥΡΩΝ ΕΝΙΚΗΣΕΝ ΑΘΗΝΗΣΙ. Eundem memorant Cicero lib. ii. De orat. cap. 87. et Plinius lib. vii. cap. 24.

Ἱππίου] Patria Elei, Diopithis filii, Hegeſidami diſcipuli, teſte Suida in Ἱππίας. Vide cl. Olearium ad Philoſtratum lib. i. De vit. Sophiſt. cap. 11.

Θεοδέκτου] Pollux lib. vi. cap. 19.

εἰς τόδε ἐπάγγελμα] Mediceus, εἰς τόδε τὸ ἐπάγγελμα.

Ἔνθα γοῦν ἀφῃρέθη] Apoſtolius Cent. v. prov. 76.

ψελλίων] Mediceus, ψαλίων. Gloſſa margini adſcripta, ψάλια, κρίκοι, δακτύλιοι.

Cap. xi. Τίκτει δὲ ἔλαφος παρὰ τὰς ὁδοὺς] Ariſtoteles lib. vi. cap. 29. Hiſt. Anim. et ix. 5. Antigonus Caryſt. cap. 35. Plinius lib. viii. cap. 32. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρον. pag. 971.

ἀσθενέστερος] ἀσθενεστέρα. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

Cap. xii. Ἡ χερσαία χελώνη] Plinius lib. viii. cap. 5. *Teſtudo cunilae,*

nilae, quam bubulam vocant, pastu vires contra serpentes refovet. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 49.

CAP. XIII. περαίτερον δ' ἐ χωρεῖσι] Plinius lib. viii. cap. 58. Mediceus, περαιτέρω.

ἐδ' ὅσα] Iliad. I. 404. Hunc Homeri versum allegavit auctor lib. vi. Var. Hist. cap. 9.

Ἀφήτορος] Ἀφήτωρ, Apollo jaculator, Eustath. GESNER.

ἐέργει.] Adde versum Homeri:

Φοίβε Ἀπόλλωνος πυθοῖ ἐνὶ πέτρηέσσῃ.

CAP. XIV. τρόπον ἐκεῖνον] Mediceus, τὸ τρόπον ἐκεῖνον.

Ὅταν ἡ πλήρες ὁ τῆς σελήνης κύκλος,] Confer cl. Bochartum tom. i. lib. iii. cap. 11. Hieroz. pag. 832.

παρακρῆμα αὐτὲς καλεσίγασε,] Auctor libelli Περὶ θαυμασ. ἀκεσμ. pag. 737. Plinius lib. viii. cap. 30.

CAP. XV. Ἔρωτα δελφῖνος] Confer de hac aut pari historia Gell. Noct. Att. lib. vii. cap. 8. Simile quoque habet Pausanias Lacon. cap. 25. pag. 275. TRILLER. Plinius lib. ix. cap. 8. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρον. pag. 984. Athenaeus lib. xiii. pag. 606. Tzetzes Chil. iv. 117. ὑ 1000.

Ἰάσῳ] Ἰασσὸς oxytonum cum duplici σ, insula est Cariae. Ἴασος vero proparoxyt. cum σ simplici civitas Peloponnesi, Stephanus. Ἰασὸς Athenaeo de civitate, in qua puer delphino amatus est. GESNER.

ἀναβαίνων ὡς πώλῳ] Mediceus, πῶλον. Lib. ix. Var. Hist. cap. 16. δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι. Et infra h. l. cap. 39. εἶτα μέντοι ἐς τὰς μηλέας ἀναβαίνωσιν.

οἰαδήπε μὴ μόνοις ἀνθρώποις] Mediceus, οἰαδήπε μὴ μόνον τοῖς ἀνθρώποις.

ἐραίῳ] ἄκρῳ. GESNER.

Λαΐος] Lib. xiii. Var. Hist. cap. 5.

ὦ καλὲ Εὐελπίδη,] Auctor respicit ad drama Euripidis, quod Χρύσιππον inscripsit. Vide cl. Perizonium ad lib. ii. cap. 21.

Καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρε] Pollux lib. ix. Segm. 84. Χῖοι Ὅμηρον (τῷ νομίσματι ἐνεχάραττον) Ἰασεῖς δὲ παῖδα δελφῖνι ἐποχέμενον.

οἱ Κεῖοι.] Al. οἰκεῖοι. Gyllius legit οἰκεῖον. GESNER. οἰκεῖοι etiam exhibet Mediceus.

ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει] Mediceus, ἐν τῇ Ἀλεξανδρε πόλει.

Καὶ ἐν Δικαιαρχίᾳ τῆς Ἰταλίας] Apion lib. v. Aegyptiacorum apud Gellium lib. vii. cap. 8.

ἐθαύμασε τὸ ἐπ' Ἀρίωνι] Nempe lib. i. cap. 23, 24.

CAP. XVII. ἐρασθῆναι μείρακος ὡραικῆς δράκοντα] Similem historiam de dracone puellam Aetolam amante refert Plutarchus in libello Πότερα τῶν ζώων φρονιμ.

CAP. XVIII. Οἱ ὄφεις] Plinius lib. viii. cap. 22. Lucanus lib. ix. ὑ 822. Apostolius prov. 56. Cent. xv.

συνεγνωκότες τὸ σόμαχον] Ex Apostolio legendum, συνεγνωκότες ὅτι τὸ σόμαχον.

ὅμως] Apostolius, ὁμοίως.

Ἀρισοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 4.

μεθίησι,] μεθίσησι Apostolius.

ἢ τὸ ὄνομα] Idem cum Mediceo, ἢ τόγε ὄνομα.

κέκληται τῆς ἀκοντίας.] Infra lib. viii. cap. 13. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 58.

CAP. XIX. πάρνοπα] Locustae vel culicis speciem, vel apiculam sylvestrem. GESNER. Infra lib. xvii.

xvii. cap. 19. Strabo lib. xiii. pag. 613. καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν παρνόπων, ὓς οἱ οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι, Κορνοπιῶνα τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα ἀπαλλαγῆς ἀκρίδων χάριν.

ὑποκρείζοντα,] Al. ὑποκρίζοντα. GESNER.

τρωξαλλίδα,] Gryllum interpretantur aliqui, Plinius. IDEM.

Τῶν δ' ἐνύδρων ὀλολυγὼν] Plinius lib. xi. cap. 38. *Ranis prima* (lingua) *cohaeret, intima absoluta a gutture, qua vocem mittunt mares, cum vocantur ololygones. Stato id tempore evenit cientibus ad coitum feminas.*

ὥσπερεὶ ἐπὶ τοὺς οἴκους ἐκ τῶν προτέρων ἀμείβοντες] Mediceus, ἐκ τῶν προτέρων οἴκων ἀμείβοντες.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. ii. cap. 32.

ὅθεν] ὅ, τε. GESNER. Conjecturam cl. Gesneri tuetur Mediceus.

ἄνθος] Supra cap. 48. lib. v. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. pag. 412.

ὑπολίθεται] Al. ὑποκρίνεται. GESNER. atque idem praefert Mediceus.

ἡ ἴυγξ] Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. 12.

CAP. XX. αὐτῶν γένη ἐννέα.] Octo scorpiorum genera enumerat Nicander Theriac. ℣ 769, et seqq.

Σκορπίος δ' οὐκ ᾠά,] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 26. Τίκτουσι δὲ καὶ οἱ σκορπίοι οἱ χερσαῖοι σκωληκώδη πολλά, καὶ ἐπωάζουσιν.

μαθήσεσθε.] Al. εἴσεσθε. GESNER. nec aliter Mediceus.

CAP. XXI. Ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω] Mediceus, Ἐν Ἰνδοῖς, ὡς ἀκούω.

ἐλέφας καὶ δράκων] Strabo lib. xvi. pag. 775. Plinius lib. viii. cap. 10.

τὸ δὲ ἥμισυ σφῶν αὐτῶν τὸ οὐραῖον τῶν δένδρων περιβάλλουσι τῇ κόμῃ.] Mediceus, περιβάλλουσι τῇ κόμῃ.

τείνων τῷ οὐραίῳ μέρει,] θείνων τῷ οὐ. μ. GESNER.

CAP. XXII. Ἔχθιστα δὲ τῷ μὲν λέοντι] Supra lib. iii. cap. 31. v. 50. Lucretius lib. iv. ℣ 710. Plinius lib. viii. cap. 16.

Δράκοντα δὲ ἐλέφας ὀῤῥωδεῖ.] Supra cap. praec.

CAP. XXIII. τὰς χεῖρας,] τὰς κλίνας. GESNER.

ἐς τ' ἂν οἱ πάντες] Mediceus, ἐς τ' ἂν ἅπαντες.

CAP. XXIV. Δολερὸν χρῆμα ἡ ἀλώπηξ·] Supra lib. iv. cap. 39. et infra lib. xiv. cap. 26. Apostolius prov. 48. Cent. ii. Philes Carm. xxx. ℣ 36.

θηρῶσι] Apostolius, ἀγαθηρῶσαι.

αἱ δὲ αἰσθόμεναι,] Idem, ἐνιχόμεναι.

Οἱ δὲ Θρᾷκες] Plinius lib. viii. cap. 38. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 968.

κάτωθεν] Apostolius, κάτω.

πρὸς βάθος,] Al. εἰς βάθος. GESNER. idemque exhibent Apostolius, et codex Mediceus.

Διαθεῖ τε πρῶτόν γε μὴν οὐκ ἂν ἐπιβαίη.] Mediceus, διαθεῖ τε πρώτη· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἂν ἐπιβαίη.

CAP. XXV. τὴν παῖδα τὴν τοῦ Ἴφιδος] Evadnen. Supra lib. i. cap. 15.

Τὰ δὲ ζῶα ὑπερβαλλούσης φιλοστοργίας οὐ παραλέλοιπεν.] Mediceus, τὰ δὲ ζῶα ὑπερβολὴν φιλοστοργίας οὐ παραλέλοιπεν.

Ἠριγόνης κύων] Infra lib. vii. cap. 28.

Silanionis] Gyllius legit *Gelonis*. GESNER. Confer Tzetzen Chil. iv. 131. ℣ 260.

Δαρείῳ δὲ τῷ τελευταίῳ] Tzetzes ibid. ℣ 250.

Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου] Lib. i. De exped. Cyri pag. 266. Καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ Κῦρος, καὶ οἱ

οἱ ἀμφ' αὐτοὺς ὑπὲρ ἑκατέρου. Ὁπόσοι μὲν τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀπέθανον, Κτησίας λέγει· (παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν) Κῦρος δὲ αὐτός τε ἀπέθανε, καὶ ὀκτὼ οἱ ἄριστοι τῶν περὶ αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ. Ἀρταπάτης δὲ ὁ πιστότατος αὐτῷ τῶν σκηπτούχων θεραπόντων λέγεται, ἐπειδὴ εἶδε πεπτωκότα Κῦρον, καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ· καὶ οἱ μέν φασι βασιλέα κελεῦσαί τινα ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ· οἱ δὲ, ἑαυτὸν ἐπισφάξαι, σπασάμενον τὸν ἀκινάκην· εἶχε γὰρ χρυσοῦν· καὶ στρεπτὸν δὲ ἐφόρει, καὶ ψέλλια, καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ οἱ ἄριστοι τῶν Περσῶν· ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. Mediceus, Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου.

οἴκτῳ] Lege ὀκτὼ ex Xenophonte.

Καὶ Λυσιμάχῳ] Tzetzes ibid. ✶ 252.

CAP. XXVI. Ἡ πιθήκη] Genus est phalangii, quod et Aristoteles *pulicem* vocat, utpote parvum, procax et salax. *Pithece* forsan a figura dictum: *Oribates* a loco, quod in arboribus praesertim montanis reperiatur. *Hypodromus*, quod sub foliis lateat. Nicander octavum genus phalangii sub foliis perseae degere scribit. Idem genus quartum *agrosten* nominat lupo simile. Aristoteles pulicem lupo comparat. GESNER.

κέκληται δὲ ὑπ' ἐνίων καὶ ψύλλα.] Hesychius, ψύλλα. —— ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ζωΰφίου μικροῦ ἀῤῥενικῶς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος.

CAP. XXVII. Ἀφίησι γάρ φασι] Verbum φασὶ ignorant Mediceus et Apostolius.

καὶ τὸ σφέτερον περίττωμα] Plinius lib. x. cap. 74. *Excrementa sua effossa subruunt terra, intelligentes odorem illum indicem sui esse.*

ἐπιβαλόντες.] Apostolius, ἐπιβάλλοντες.

CAP. XXVIII. ἐνιαυτοῦ βιῶναι χρόνον] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 18. lib. ix. cap. 37. pag. 436. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ✶ 553.

CAP. XXIX. καιομένους δὲ] Mediceus, καιομένους δέ γε.

CAP. XXX. Ὁ ἰχθὺς ὁ ὄνος,] Athenaeus lib. vii. cap. 18. pag. 315. Apostolius Cent. xiv. prov. 57.

διεστῶτα] Apostolius, διεστηκότα.

CAP. XXXI. τοὺς παγούρους] E cancrorum genere. Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 2. Plinius lib. ix. cap. 31.

φωτιγγίῳ] Eustathius ad Homer. Iliad. Σ. ✶ 494. ὅτι δὲ καὶ λώτινοι αὐλοὶ ἀπὸ ξύλου ἦσαν Λιβυκοῦ καλουμένου λωτοῦ, λεγόμενοι Φώτιγγες ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, ὅθεν καὶ τὸ, φωτίγγια καὶ μοναύλια κώμων, οὐ πολέμων ὄργανα.

εἶτα ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἑλκόμενοι,] Mediceus, εἶτα ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἑλκόμενοι.

CAP. XXXII. τῇ Μαρίᾳ] Μαρείᾳ Straboni lib. xvii. pag. 799.

τὰς θρίσσας] τριχίδας Athenaeo lib. vii. cap. 24. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ζωϊκῷ τριχίδα τὴν λεγομένην, ὅτι ἥδεται ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ, καὶ ἀκούσας ἀναπηδᾷ ἐκ τῆς θαλάσσης. Suidas, τριχίδες· εἶδος ἰχθύος, αἱ λεγόμεναι θρίσσαι.

CAP. XXXIV. Ὁ κάστωρ] Plinius lib. viii. cap. 30.

τοῖς ποταμοῖς καταδὺς] Mediceus, ἐν τοῖς ποταμοῖς καταδύς.

τοῦ περαιτέρω καμάτου] Mediceus, τοῦ περαιτέρου καμάτου.

ὡς ποῤῥωτάτω ἑαυτοὺς ἀποσπάσαντες τῷ δρόμῳ] Mediceus, ὡς ὅτι ποῤῥοτάτω ἑ. ἀ. τῷ δρόμῳ.

CAP. XXXV. Βούπρηστις] Plinius lib. xxx. cap. 4.

οὐ μετὰ μακρόν.] Apostolius Cent. v. prov. 76. οὐ κατὰ μακρόν.

CAP.

CAP. XXXVI. Αἱ κάμπαι] Infra lib. ix. cap. 39.

ἀπόλλυνται δὲ] Columella lib. x. ℣ 356. et lib. xi. cap. ult. Palladius lib. i. cap. 35. Apuleius lib. xii. Geopon. cap. 8. ubi vide notas cl. Needhami.

CAP. XXXVII. Εἶεν δ' ἂν βουσὶν ἔχθιστα οἶστρος καὶ μύωψ.] Apollonius Rhodius lib. i. Argon. ℣ 1265.

> Ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος
> Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
> Οὐδ' ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ' ὁδὸν, ἄλλοτ' ἄπαυστος
> Ἄλλοτε δ' ἱστάμενος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
> Ἵησιν μύκημα κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ.

Ubi Scholiastes: Μύωψ, εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις τῇ λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει· ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου· ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.

Καὶ ὁ μὲν οἶστρος] Supra lib. iv. cap. 51.

aculeo] Lingua potius vel promuscide. GESNER.

CAP. XXXVIII. οὐδεὶς ἐξαίφνης γεγονέναι τοῦ κακοῦ.] Supra lib. i. cap. 54. Apostolius prov. 65. Cent. iv.

Γίνονται δὲ καὶ πεντάπηχεις] Infra lib. xvi. cap. 39. καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις γίνεσθαι πολλάκις οἱ αὐτοὶ λέγουσι.

ἴδοις δ' ἂν καὶ πυῤῥὰς ἀσπίδας.] Mediceus, καὶ πυῤῥὰν ἀσπίδα.

οὐ περαιτέρω βιοῦσι τετάρτης ὥρας·] Mediceus, τετάρτου ὥρας.

καὶ σπάσμος] Infra lib. ix. cap. 11.

τὴν ἰχνεύμονα τὸ ἀσπίδος τὰ ὠὰ ἀφανίζειν,] Nicander Theriacis ℣ 191.

λέγει τις λόγος.] ἀκούω Apostolius.

CAP. XXXIX. εἶτα μέν τοι] Mediceus, εἶτα μέντοι καὶ.

τὰς μητέρας ἀναβαίνωσιν.] Id de capris scribit Columella lib. vii. cap. 6. *Est autem mensium septem satis habilis ad procreandum* [leg. e mſ. *progenerandum*] *quoniam immodicus libidinis, dum adhuc uberibus alitur, matrem stupro supervenit.*

καὶ καλὰ ταῦτα] Vide Brissonium lib. ii. De regno Persarum pag. 231. ed. Commel.

Καὶ ταῦτα μέντοι ζωμένης.] Forte μὲν τὰ ἄλογα. GESNER. Monstra verborum. Gesnerus emendabat, μὲν τὰ ἄλογα, quod aeque obscurum, et alienum a veteris scripturae vestigiis: mihi certe emendandum videbatur, καὶ ταῦτα μὲν τὸ ζώων γένος scil. ποιεῖ, aut τῷ ζώων γένει scil. ἐστὶ, aut τὰ ζώων γένη ποιεῖ. Elige quod lubet; certe me sensum adsequutum haud vane auguror. TRILLER. Pro ζωμένης cl. Wardo legendum videbatur ζωφρόνως, *modeste*: ut τῷ σωφρόνως opponantur seqq. πάντων ἐπιθυμοῦντες, *omnia concupiscentes*, et ταῦτα hoc loco sint ἄλογα, paulo supra memorata, quam vocem cum doctissimo Gesnero hic repetere, haud omnino opus esse videtur.

ἐπιθυμοῦντες, μηδενὸς δὲ φειδόμενοι.] Forte ἐπιθυμοῦσι, μηδενὸς δὲ φείδονται. GESNER.

CAP. XL. ἐπώνυμος,] Al. ὁμώνυμος. GESNER.

ῥάγες] Al. ῥῶγες. IDEM.

Ἵππων δὲ καὶ Διαγόρας] Utrimque etiam junxit auctor lib. ii. Var. Hist. cap. 31. ubi vide notas cl. Kuhnii.

Ἱερώ-

Ἡρόστρατος,] Is Dianae Ephesiae templum combussit. Strabo lib. xiv. pag. 640. Valerius Maximus lib. viii. cap. 14. ext. 5. Gellius lib. ii. cap. 6. Solinus cap. 40.

Cap. xli. ὑποτέμνοντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείροντες, ἤδη μέν τοι καὶ τοὺς σωροὺς δραγμάτων κεράσαντες,] Mediceus, ὑποκείροντες, ἤδη μέντοι καὶ τοὺς σ. τ. δ. κεράζοντες.

καὶ διὰ ταῦτα πάγαις τε αὐτοῖς ἐλλοχῶντες,] Forte τοὺς διὰ ταῦτα ἐλλοχῶντας, et mox ἀνασέλλοντας et ἀνείργοντας. Gesner. Mediceus, καὶ διὰ ταῦτα πάγας τε αὐτοῖς ἐλλοχῶντες ἱστᾶσι.

καὶ τοῖς λελειωμένοις ὑπὸ τῆς χρήσεως] Mediceus, χείσεως.

Πεπίστευται δὲ καὶ ἐξ οἰκίας] Infra lib. xi. cap. 19. lib. i. Var. Hist. cap. 11. Plinius lib. viii. cap. 28.

Cap. xlii. ὄνομα Κρᾶθις,] Probus ad Virgil. lib. i. Georg. ℣ 20. *Sylvanum quidam sic ortum ferunt: Crathis pastor in Italia, cum juxta flumen aliquot pasceret capellas, et unam earum incurrere soleret, hoc est, libidine sua in eam saevire: et obdormisset in ripa sedens, somnique pondere caput quasi dejectum subinde nutaret, caper, qui soleret eam capellam salire, impetu in eum facto creboque* [leg. *cerebroque*] *cum cornibus discusso, abjecit eum in flumen, quod in facti nomine Crathis est appellatum. Cum autem ex capella puer esset natus, cujus pars inferior erat caprina, eumque dominus educaret, augeretque ea re familiaritatem, ut animadvertit adultae aetatis esse educator, timens ne feritas ejus noceret suis, clam eum tollit in sylvam, et ibi destituit: quem quia agrestes in sylva primum conspexere, ut Deum venerati, Sylvanum appellarunt.*

καὶ σμίλακος] Mediceus, μίλακος. Vide not. ad lib. iii. Var. Hist. cap. 1. pag. 195.

τὸ στόμα ἀποφαίνων αὐτῷ, εἰ δεηθείη φιλῆσαι, εὐώδες αὐτῇ·] Mediceus, αὐτῆς.

καὶ στιβάδα ἐσκαθεύδειν ὡς νύμφην παρεσκεύαζεν ἁβροτάτην] Mediceus, ὡς νύμφη.

Cap. xliii. Σύελιγγας μὲν Αἰγυπτίας] Infra lib. xvi. cap. 15.

καὶ τὸ τῶν παιδῶν] Virgil. lib. v. Aeneid. ℣ 588. Ovidius lib. viii. Met. ℣ 163.

Μυρμήκων] Supra lib. ii. cap. 25.

τὴν ὑπόγειον οἰκοδομίαν] Apostolius Cent. i. prov. 8. τὴν ἐκείνων γεωργίαν [leg. γεωρυχίαν] ἐργάζεσθαι σκολιωτάτην τοῖς ἐπιβουλεύουσι σφίσι τῶν θηρίων τὴν πάροδον καὶ δύσπορον.

περιβαλόντες,] Apostolius, περιβάλλοντες.

μέσας] Hanc vocem ignorat Apostolius.

διατείχουσι,] Apostolius, διαχάζουσι, et mox ἀνδρῶν pro ἀνδρῶνα.

στιρὸν] Apostolius, σωρόν.

οὔτε Ἰσχόμαχος ἐνταῦθα, οὔτε Σωκράτης] Apud Xenophontem lib. v. Ἀπομνημονευμάτων pag. 833. et seqq.

ἐπιστήσασθαι] Al. ἐπιστήσοντες. Gesner. Prius tuentur Apostolius et Mediceus.

οὐραγοὺς] Al. οὐραχούς. Gesner. οὐραγοὺς hic locum non habet, uti nec illud in margine adscriptum οὐραχούς: οὐρύγγους enim, sive οὐρρύγκους legendum e Varrone valide docet summus Bochartus in Hierozoic. P. ii. lib. iv. cap. 20. pag. 590. Triller. οὐραχοὺς habent Mediceus atque Apostolius.

ἀλοαῖς] Mediceus et Apostolius, ἀλοητοῦ.

διαστῆσαι] Apostolius, διασεῖσαι.

τοὺς τεθνεῶτας] Adde cap. 50. h. l.

ζορεῖς

σοροῖς] Apoſtolius, σωροῖς.

Cap. xliv. ὁ Βουκέφαλος] Tzetzes Chil. i. 28. ℣ 806. Mediceus, ὁ Βουκεφάλας.

Διαῤῥεῖ πανταχόσε λόγος] Mediceus, ὁ λόγος.

Καὶ τοῦ Ἀντιόχου δὲ ἵππον] Plinius lib. viii. cap. 42. *Phylarchus refert Centaretum e Galatis, in praelio occiſo Antiocho, potitum equo ejus conſcendiſſe ovantem: at illum indignatione accenſum domitis fraenis ne regi poſſet, praecipitem in abrupta iſſe exanimatumque una.*

Καὶ ταῦτα ἐρωτικὰ] Mediceus, καὶ ταῦτα μὲν ἐρωτικά.

Cap. xlv. πελαργίῳ ἱέρακι] Quem Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 32. περκνόπτερον, ὀρειπελαργὸν, et γυπαίετον appellari ait.

πελαργὸν νυκτερίδα] Supra lib. i. cap. 37.

Πελεκάνας δὲ μὴ νοεῖν φίλα ὄρτυγι,] Mediceus, Πελεκᾶνα.

Cap. xlvi. Ἀποκτίννυσι δὲ ἀετὸν] Philes Carm. xxx. ℣ 8—25.

Μύρῳ κάνθαρος ἀποθνήσκει,] Supra lib. i. cap. 38.

στέατι δορκάδων] Mediceus, στέατι δορκάδος.

Cap. xlvii. πρὶν ἢ ταράξαι τὰ ἴχνη,] Xenophon Κυνηγετ. pag. 981.

Cap. xlviii. ἵππον ἀνέβη θῆλυν,] Idem habet Plutarchus, Arrianus, et alii, qui de Dario aliquid commentati. Vide de hoc loco Nic. Blancardum in notis ad Arrianum De exped. Alexandri lib. ii. pag. 109. Triller. et cl. Freinſhemium ad Curtium lib. iii. cap. 3.

Cap. xlix. Ἀριστοτέλης] Lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 24. Adde infra lib. vii. cap. 13. Plinium lib. viii. cap. 44. Plutarchum lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 970.

τὸν Παρθενῶνα] Templum hoc a Callicrate et Tetino architectis aedificatum fuiſſe teſtantur Strabo lib. ix. pag. 395. Pauſanias lib. viii. cap. 41.

ἐν πρυτανείῳ] De quo egit cl. Perizonius ad lib. ix. Var. Hiſt. cap. 39.

Cap. l. Κλεάνθην τὸν Ἄσσιον] Quem memoravit auctor ſupra lib. iv. cap. 45. Ejuſdem ſcripta enumerat cl. Fabricius lib. iii. Bibl. Gr. cap. 15. pag. 394.

μύρμηκας ἄλλους κομίζοντας] Supra h. l. cap. 43.

ἐξ ἀτραποῦ τινος ἑτέραν] ἑτέρας, Gesner. Conjecturae doctiſſimi viri adſtipulatur Mediceus.

καὶ ἐκείνους ἀποδέξασθαι ἀσμένως,] Mediceus, ὑποδέξασθαι.

Ἡσίοδος] Ἔργ. καὶ ἡμέρ. ℣ 277.

οἰωνοῖς πετεηνοῖς] Mediceus addit ἔδωκεν, ſupple νόμον.

ἐν αὐτοῖς·] Editt. Heſiodi, ἐπ' αὐτοῖς. Mediceus, ἐστὶ μετ' αὐτοῖς.

εἶγε καὶ ἐκεῖνος τὸν Ἕκτορα] Homerus Iliad. Ω. ℣ 230, et ſeqq.

Cap. li. Κατηγορεῖ τοῦ διψάδος τὸ ἔργον] Similiter Lucianus Περὶ τῶν διψάδων tom. ii. pag. 655. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν καὶ κατατρύχον αὐτοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ, διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ πότου.

πρηστῆρας] Infra lib. xvii. cap. 4.

κεντρίδα,] Scholiaſtes Nicandri in Theriacis (unde hoc caput Aelianus videtur paraphraſtice reddidiſſe) *dipſadem* alio nomine docet *centrinam* vocari κεντρίναν, quod faciem in acutum exeuntem habeat centri inſtar. Alius eſt *cenchrines* ſerpens. Gesner.

οἶδα, οὐ σιωπήσομαι] οἶδα· οὐ γὰρ σιωπήσομαι. Gesner.

Ἡφαίστῳ

2

Ἡφαίςῳ φησὶ,] Al. ἡ Φήμη. Gesner. Voluit haud dubie vir doctus ἡ Φήμη φησὶ, quomodo habet Mediceus. Sed in secundis curis haec ab ipso deleta sunt.

Σοφοκλῆς] ἐν Κωφοῖς. Scholiast. Nicandri ad Ther. ✝ 343.

Cap. lii. ὑποπάτιων,] Al. ὑποτάτων. Gesner.

Cap. liii. εἰς κόρον πιεῖν,] Mallem ποιεῖν: τὸ πιεῖν enim *bibere* modo praecessit. Triller.

ἐ πίνεσιν ἐπικύψαντες, etc.] Omnem hunc locum pessime esse Latine redditum ostendit, meliora adferens Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 33. Confer nostrum in Var. Hist. lib. i. cap. 4. Triller. Item Phaedrum lib. i. fab. 25. et Plinium lib. viii. cap. 40.

εἶτα ἐξαρπάζοιεν] Mediceus, εἶτα ἐξαρπάσῃ.

Cap. liv. ἤδη μοι λέλεκται·] Lib. iii. cap. x. et iv. 17.

Μέλλων ἁλίσκεσθαι] Plinius lib. viii. cap. 37. Apostolius Cent. iii. prov. 75.

Cap. lv. Αἱ λεπάδες,] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 16. et lib. viii. cap. 2.

δακτύλοις τοῦ Μίλωνος,] Adde cap. 24. lib. ii. Var. Hist.

Cap. lvi. Στρατεύονται δὲ ἄρα οἱ Λίβυες,] Confer cl. Perizonium ad lib. xii. V. H. cap. 55. et ampl. Cuperum de nummis Elephant. pag. 40.

Ἰνδῶν] Forte Λιβύων. Gesner.

καὶ δένδρα ἐκμοχλεύοντες ὑποκλίνουσι.] Mediceus, ἐκμοχλεύσαντες.

Cap. lvii. αἱ φάλαγγες] Supra lib. i. cap. 21. et lib. i. Var. Hist. cap. 2. Aristoteles lib. ix. Hist. Animal. cap. 39. Apostolius Cent. ix. prov. 58. Philes Carm. lxvii.

πεφύκασι δὲ ἄρα] Mediceus, πεφύκεσαν δὲ ἄρα.

Cap. lviii. λογιςικῆς] Ita legendum apud Apostolium pro λογικῆς.

οἱ φοίνικες] Herodotus lib. ii. cap. 73. S. Epiphanius Physiol. cap. 11. Georgius Pisides ✝ 1092. Tzetzes Chil. v. 6. ✝ 387. Apostolius Cent. xx. prov. 31.

Καὶ ἔτοι γοῦν πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τούτων] Achilles Tatius lib. iii. De Clit. et Leuc. amoribus, fine.

ὁ δὲ ἄλλος ἐκείνων ἐρίζόντων] Mediceus, ὅδε ἄλλως, quomodo etiam legendum conjecit doctissimus Petavius ad Synesium, pag. 18.

τὸν μὲν ἥλιον ἐν τῇ λέσχαις καταδυόμενον] Idem vir cl. observavit Aelianum hoc loco Callimachum imitari, qui in Epigr. in Heraclitum canit,

ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν.

Ἡλίου πόλις,] Apostolius, Ἡλιόπολις.

Σισύφων] Hesychius et Suidas in Σίσυφος.

Τελχίνων] Adde Hesychium et Suidam in h. v.

Κερκώπων] Vide Suidam in Κέρκωπες, et Κερκωπίζειν, atque cl. Schottum ad Zenobium Cent. iv. prov. 50.

καλοῖς προειρημένοις] κακοῖς τοῖς προειρημένοις. Gesner.

Cap. lix. μεταθέουσα οὖν κύων] Mediceus, μεταθέουσα δὲ κύων.

ἰχνευτικὸς γὰρ καὶ εὔρινος] Mediceus, ἰχνευτικὴ γὰρ καὶ εὔρινος.

Cap. lx. ὡς Ἡρόδοτος λέγει,] Lib. i. cap. 216. γυναῖκα μὲν γαμέει ἕκαστος, ταύτῃσι δὲ ἐπὶ κοινὰ χρέωνται· ὃ γὰρ Σκύθας φασὶ Ἕλληνες ποιέειν, οὐ Σκύθαι εἰσὶ οἱ ποιέοντες, ἀλλὰ Μασσαγέται·

γέται· τῆς γὰρ ἐπιθυμήσῃ γυναικὸς Μασσαγέτης ἀνὴρ τὴν φαρετρεῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἁμάξης, μίσγεται ἀδεῶς.

Καμήλων δὲ ὁμιλία] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 10.

λέγειν ἱκανοῖς ὑπὲρ τῶν ἀτεκμάρτων τε καὶ ἀσυμβλήτων.] Mediceus, καὶ οὐ συμβλήτων.

CAP. LXI. Λυκοῦργος δὲ νομοθετεῖ] Vide Cragium De rep. Laced. lib. iii. tab. vii. Instit. 3.

ὁ οὖν Εὐνόμου] Forte οὗτος καὶ Εὔνομος. GESNER. Nihil hoc loco mutandum. *Eunomum* enim Lycurgi patrem fuisse constat ex Eutychida apud Plutarchum in Lycurgo pag. 40.

Ἐπαίουσι γοῦν τὸ τῶν ἐλεφάντων γένος,] Infra lib. vii. cap. 15.

Ζάλευκοι, καὶ Χαρῶνδαι,] *Zaleucus* Locrensium legislator fuit, *Charondas* Catanensium, Rheginorum, et Thuriorum. Vide lib. iii. Var. Hist. cap. 17.

εἰς ὀρύγματα] Mediceus et Apostolius Cent. viii. prov. 14. εἰς ὄρυγμα.

φρυγάνων τινῶν ἀγκαλίδας, καὶ φακέλους ἐμβάλλοντες,] Iidem, φρυγάνων τινὰς ἀγκαλίδας καὶ φακέλλους ἐμβαλόντες.

γηροβαρεῖς] Uterque, γήρᾳ βαρεῖς. Infra lib. vii. cap. 2. γήρᾳ βαρεῖς ὄντας. Et ix. 1. Ὁ λέων ἤδη προήκων τὴν ἡλικίαν, καὶ γήρᾳ βαρὺς γεγενημένος.

Πῶς δὲ ἀπεκήρυξεν] Apostolius, Πῶς δέ. Mediceus, Πῶς δαί.

CAP. LXII. καὶ τὰ ἤδη λεχθέντα.] Supra h. l. cap. 25.

ἄρα τάττειν] Forte προστάττειν vel ἐπιτάττειν. GESNER. προστάττειν vel ἐπιτάττειν in margine appositum, quod nec improbo; posset tamen etiam legi παρατάττειν, aut παραστατεῖν sensu optimo. TRILLER.

Γέλων ὁ Συρακούσιος] Lib. i. Var. Hist. cap. 13. Plinius lib. viii. cap. 40. Tzetzes Chil. iv. 131. ℣ 266.

CAP. LXIII. νηπίῳ παιδὶ τὸ γένος Ἀρκάδι] Conon Narrat. 21. hunc puerum Cretensem fuisse scribit, eumque Thoantem appellatum e Democrito testatur Plinius lib. viii. cap. 17. Patris autem Achaiae urbe istam historiam accidisse refert auctor lib. xiii. Var. Hist. cap. 46. atque etiam Tzetzes Chil. iv. 135. ℣ 313.

λῃσταῖς ἐπιλυγχάνει] Mediceus, λῃσταῖς περιλυγχάνει.

CAP. LXIV. Ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῶόν ἐστι] Supra h. l. cap. 24. Philes Carm. xxx. ℣ 36.

CAP. LXV. Κανώπιον] Κωνώπιον ex Antigono et Stephano scribendum esse monuit cl. Meursius in notis ad Antig.

οἱ λύκοι] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 36. Antigonus Carystius cap. 33. Plinius lib. x. cap. 8.

καὶ εἰ θεάσαιο,] Mediceus, καὶ εἰ θεάσοιο.

τῆς ἀγορᾶς τῆς θαλαττίας μοίρας] Mediceus, τῆς ἀγορᾶς τῆς θαλαττίου μοίρας.

LIBER VII.

CAP. I. Πέπυσμαι γὰρ καὶ] Mediceus, Πέπυσμαι γὰρ ἄρα καί.

τὰς βοῦς—τὰς Σουσίδας.] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

CAP. II. ὑπὸ τῶν Συγγραφέων,] Herodot. lib. iv. cap. 184. Strab. lib. xvii. pag. 825. Pompon. Mel. lib. iii. cap. 10. Plinius lib. v. cap. 1. Maxim. Tyr. Differt. vii. cap. 7.

τῶν ποιητῶν)] Dionyf. Alexandr. ℣ 67. Sil. Italic. lib. i. ℣ 202.

ἄλσεσι πάνυ σκεροῖς] Mediceus, σκιαροῖς.

λογάδας] Legi aeque commode poffet λογχίτας *haftiferos*, aut λοχίτας *cohortes*: verum neutrum neceffe. Λογάδας enim elliptice dictum quafi λογάδας νεανίας, quomodo loquutos effe conftat Thucydidem atque Herodianum. TRILLER.

CAP. III. μόνωψ,] Ariftoteles lib. ix. Hift. Anim. cap. 45. ὁ δὲ βόνασος γίνεται μὲν ἐν τῇ Παιονίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῷ Μεσσαπίῳ, ὃ ὁρίζει τὴν Παιονικὴν καὶ τὴν Μαιδικὴν χώραν· καλοῦσι γὰρ αὐτὸν οἱ Παίονες μόναπον. *Bonafus* dicitur Plinio lib. viii. cap. 15. μόνωτος Antigono cap. 58.

CAP. IV. Ἴδιον γὰρ ἄρα ἦν ταύρου τὸ εὐπειθὲς,] Mediceus, καὶ τὸ εὐπειθές.

μέντοι δὲ] Mediceus, μέντοι γοῦν· et mox ἐθέλοις pro vulg. ἐθέλεις.

εἰς στόμα] ἐπὶ πόδας. GESNER.

ὄψει δὲ ἄρα κ.] Mediceus, ὄψει δὲ ἄρα ταῦρον καὶ.

τὴν Εὐρώπην δή.] τὴν Εὐρώπην Διί. GESNER. Sed legendum potius Δία *Iovem* ipfa antecedentia ἄγοντα κ. λ. clare evincunt. De fabula ipfa nihil monere attinet; eft enim fatis decantata. TRILLER.

CAP. V. τὸ κάτω βλέπον] Plinius lib. viii. cap. 21. Athenaeus lib. v. pag. 221. Georgius Pifides ℣ 933. Philes Carm. xlvi.

τῇ ἐντυχόντα.] τῷ ἐντυχόντι. GESNER. Philes:

θάμβος δ᾽ ἰδεῖν
Τοῖς ἐντυχοῦσι, καὶ φόβος δῆθεν μέγας.

ἀξιοβαρὲς] Al. ὀξειοβαρές. GESNER. ἀξιοβαρὲς nihili eft: in margine adjectum ὀξειοβαρὲς aeque vox nihili. Legendum putem τοξικὸν βαρὲς, *venenum grave* et *vehemens*, quam fane emendationem antecedentia efflagitant. TRILLER. Cl. Pauwius in notis ad Philen legit ἆθμα ἰοβαρές.

τῶν γὰρ ζώων τὰ πλησιάζοντα, τὰ ἀναπνέοντα τοῦτον,] Mediceus, τῶν δὲ τῶν ζώων τὰ πλησιάζοντα ἀναπνέοντα τοῦτο.

τῆς αὐτοῦ δυνάμεως] Leg. αὐτοῦ.

CAP. VI. καὶ μέντοι διὰ τῶν μεγίστων ἰέναι δένδρων, οἷον διὰ λητίου.] Mediceus, καὶ μέντοι καὶ διὰ τῶν μ. ἰ. δένδρων, οἷον διὰ λητίων.

καταχλῶντας τὰ δένδρα.] Supra lib. v. cap. 55.

τῆς μελεθούσης] τῶν μελεθόντων. GESNER.

ἑστᾶσάν τε καὶ ἀναπαύονται,] Mediceus, ἑστᾶσί τε καὶ ἀναπαύονται.

καὶ μνήμη τροφῆς αὐτοῖς εἰσέρχεται.] Mediceus, αὐτούς. Cap. 7. h. l. οὐκοῦν ὑπόνοια εἰσέρχεται καὶ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς περιεστῶτας αὐτόν.

τόν τε χοῖνον] Infra lib. x. cap. 10.

Οἵ γε μὴν διώκοντες αὐλίζονται] Infra lib. viii. cap. 16.

οὐ μεῖον τῶν λεόντων] Supra lib. vi. cap. 22.

Cap. vii. Ἐὰν δὲ καταπέτωνται καὶ βοῶσι,] Supra lib. i. cap. 44. et iii. 14.

γλαὺξ] Confer cum hoc capite Plinium lib. xviii. cap. 35.

εἰ φθέγγοιτο,] Mediceus, εἰ φθέγγοιντο.

Κολοιοὶ] Apostolius Cent. i. prov. 54.

Κορώνη δὲ ἐπὶ δείπνῳ] Κορώνη δὲ ἐὰν τρὶς κεκράξῃ, Theophrastus. Gesner.

ἐπὶ δείπνῳ] Coena insulsa hic et admodum frigida; quid enim δεῖπνον aut coena ad cornicis inconditos clamores? nisi forte de tempore repentino sit intelligendum, quo coenabant, ut notum, veteres. Sed id haud necesse videtur. Legendum igitur potius, ut mihi visum, Κορώνη δὲ ἐπὶ διπλῷ, sive ἐπὶ διπλοῦν, *si cornix plus quam bis vociferata fuit.* Clare enim Theophrastus de eadem re loquens, ἐὰν τρὶς κεκράξῃ, *si ter clamaverit:* quod et in margine notatum. Triller.

χειμῶνος ἐπιδημίας ἀποδιδράσκων.] Mediceus, χειμῶνος ἐπιδημίαν ἀποδιδράσκων.

οἱ ἠθάδες] Apostolius Cent. ii. prov. 43. οἱ ἐθάδες, prave.

ὑποτερίζοντες] Mediceus et Apostolius, ὑποτρύζοντες.

λουόμεναί τε ὄρνιθες,] Geoponic. lib. i. cap. 3. pag. 6.

σημαίνουσιν εὐδίαν. Ὄρνιθες δὲ ἀθροιζόμενοι περί τε λίμνας καὶ ποταμῶν ὄχθας,] Haec verba temere exciderunt ex editione Apostolii.

οἱ λιμναῖοι ἐς τὴν γῆν πεσόντες,] Mediceus, ἰόντες.

Cap. viii. τὴν ὀργυιὰ συνιέναι] Plinius lib. ii. cap. 40. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

καὶ τὴν ἐπιπολὴν μαρτυρεῖσθαι] Mediceus, μαρτύρεσθαι.

αὖτις ἐπιστρέφουσιν] αὖθις vel αὖτις ἐπιστρέφουσιν. Gesner

Ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ θεώμενον Ἀναξαγόραν] Diogenes Laertius lib. ii. segm. 10. Philostratus lib. i. De vita Apoll. cap. 2.

Ὕες δὲ ἐν τοῖς δρόμασι] μῦαι ἐν τοῖς δρώμασι, Gyllius. Gesner.

εἰ δὲ καὶ τὴν ὁπλαῖς κόνιν προσαναβάλλοιτο, τὰ αὐτὰ δηλοῖ που.] Mediceus, προσαναβάλλοιτο αὐτὰ, τὰ αὐτὰ δηλοῖ που.

Cap. ix. τρέφεται] τρέφονται. Gesner.

τὴν ἀλλῶν μὲν, ἐκ τούτων δὲ ἔτι] τὴν ἄλλων μὲν κομιδὴν, ἱεράκων δὲ ἔτι. Gesner.

καὶ μάλα ἀκριβοῦσι] Mediceus, καὶ μάλα γε ἀκριβοῦσι.

Cap. x. Κυνὸς ἐς τοὺς τρέφοντας] Conf. Plutarch. De solert. animal. pag. 479. Triller. et sup. lib. vi. cap. 25. et 62. inf. xii. 31. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 50, 51.

Κάλβου τοῦ Ῥωμαίου] Καιλίου scribendum suspicatur cl. Harduinus ad Plinium lib. viii. cap. 40. frustra ut puto. Tzetzes enim Chil. iv. 131. ℣ 232. vulgatam scripturam tuetur, neque eandem historiam referunt Plinius et Aelianus; quod temere existimat vir doctissimus. Plinii enim verba sunt: *Item Caelium senatorem aegrum Placentiae ab armatis oppressum: nec prius ille vulneratus est, quam cane interempto.* Adde Plutarchum lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 969.

Ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος] Plutarch. ibid. Tzetzes ibid.

ἐπιστρεφόμενος, ὡς οἷόν τε ἦν] Mediceus, ὡς οἷός τε ἦν.

καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ ἐπιλέγειν, ὅσα]

 Medi-

Mediceus, Καὶ τί δεῖ τὰ λοιπὰ ἐπιλέγειν, ὁπόσα: et mox, εἴπερ οὖν ἀνθρώπων pro vulg. εἴπερ ἀνθρώπων.

CAP. XI. Πολύπους] Apostolius Cent. xiv. prov. 25.

καὶ παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ] Mediceus, καὶ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ.

Πλόκαμοι γὰρ ἄρα ἰχθύος ἐκείνου περιβάλλουσι τῷ αἰτίῳ σφᾶς ἑαυτούς·] *Malum sibi accersens*, ut in Proverbiis, *Corvus serpentem, cornix scorpium*. GESNER.

χανὼν λύκος,] Hoc proverbium illustrat Suidas in v. Λύκος ἔχανεν, et Λύκος χανών, atque Apostolius Cent. xii. prov. 19.

Ἐν δὲ τοῖς] Ὡς ἐν τοῖς. GESNER.

ὑφ' Ἡροδότου] Lib. i. cap. 214. et lib. iii. cap. 125.

καὶ τὸν χρυσὸν] Mediceus et Apostolius, ὡς τὸν χρυσόν.

καὶ ἄλλος τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἧπαλι τεύχει·] ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἧπαλι τεύχει. Vide Erasmum in proverbio: *Malum consilium consultori pessimum*. GESNER. Idem versus occurrit lib. viii. Var. Hist. cap. 9. Apostolius, καὶ ἄλλος τεύχων ἑτέρῳ κακὸν ἑῷ ἧπαλι τεύχει.

CAP. XII. Μέγα νυῦ φρονείτωσαν] Mediceus, μέγα μὴ νῦν φρονείτωσαν.

Ταῦτα καὶ Δαρεῖος ἐθαύμασεν,] Apud Herodotum lib. v. cap. 12 et 13.

CAP. XIII. καθ' ἡλικίαν,] Malim παρ' ἡλικίαν. GESNER. Nihil mutandum; nam de eodem mulo supra dixit auctor: οὐ μὴν φιλοπόνου καὶ ἐθελουργοῦ καθ' ἡλικίαν ἑαυτὸν οὐκ ἀφῆκεν.

Ἀριστοτέλης] Lib. vi. Hist. Anim. cap. 24.

καὶ ἡμεῖς ἄνω που] Supra lib. vi. cap. 49.

τὸ γὰρ οὖν κωνὸς] Tzetzes Chil. iv. 131. ℣ 158.

καὶ ὑλακτῶν, καὶ οὐκ ἀνίει] Mediceus, καὶ ὑλακτῶν οὐκ ἀνίει.

οἱ τῆς κακῆς ἐκείνου πράξεως κοινωνοί·] Mediceus, ἐκείνης.

ὥσπερ ὑπελάμβανεν.] Mediceus, ὥς γε ὑπελάμβανεν.

CAP. XIV. παῖδες Ἀσκληπιοῦ] Mediceus, παῖδες Ἀσκληπιαδῶν.

ὑπόχυσιν] Celsus de Medic. lib. vi. cap. 6. § 35. *Suffusio quoque, quam Graeci ὑπόχυσιν nominant, interdum oculi pupillae, qua cernit, se opponit.*

καὶ παραβάλλει τῇ ἀκάνθῃ τὸ ὄμμα,] Plinius lib. viii. cap. 50. *Oculos suffusos capra junci puncto sanguine exonerat, caper rubi.*

CAP. XV. Ποταμὸν ἐλέφαντες διέρχονται,] Infra lib. viii. cap. 15. Tzetzes Chiliad. iv. 122. ℣ 91.

οἱ δὲ ἤδη τέλειοι] Videtur aliquid desiderari, forte διαβαίνοντες. GESNER.

οἱ γὰρ ἤδη] Mallem εἶτα, licet et ἤδη sensum optimum fundat. TRILLER.

Τὰ δὲ ἀρτιγενῆ πώλια ἐπὶ τῶν] Philostratus De vita Apoll. lib. ii. cap. 14.

πολὺ γὰρ ἄρα καὶ τροφῆς ἀφίστανται,] Supra lib. vi. cap. 61.

καὶ τὸ Λυκούργου] καὶ τὸ τοῦ Λυκούργου. GESNER. Mediceus, καὶ τῶν Λυκούργου.

οἱ συναγελαζόμενοι καταλείποιεν·] Apostolius Cent. viii. prov. 10. οἱ συναγωνιζόμενοι καταλίποιεν: idemque τὸ πιστῶς ignorat.

τῶν θηρατῶν] Apostolius, τῶν θηρῶν, mendose.

Οἱ τοίνυν] Οὗτοι τοίνυν. GESNER.

καὶ λέγει ὡς ἐπιβουλεύοιεν αὐτῇ.] Mediceus, αὐτῷ, nempe ἄρχοντι.

ἡ δὲ

ἡ δὲ ἆθλον τοῦ καταλιπεῖν κατηνέγκατο τὸ δούλῳ συγκαθεύδειν ἀδεῶς·] Mediceus, ἡ δὲ ἆθλον τοῦ καταλιπεῖν ἠνέγκατο τῷ δούλῳ σ. ἀ.

πατρῷοι θεοί] Hos veterum aliqui *penates Deos* verterunt, ut scribit Gyraldus. Gesner.

Μήδειαν] Adde cap. 21. Var. Hist. lib. v.

Πρόκνην τὴν Ἀτθίδα,] Apollodor. lib. iii. pag. 198.

Cap. xvi. Ταύτῃ τοι καὶ Αἰσχύλον τὸν Ἐλευσίνιον,] Plinius lib. x. cap. 3. Valerius Maximus lib. ix. cap. 11.

καὶ εἰθισμένα δήπου φιλοσοφῶν] Mediceus, τὰ εἰθ᾽ δ. φ.

Cap. xvii. γήρᾳ γε παρειμένους] Antigonus Caryst. cap. 27. et Suidas v. Κήρυλος aiunt κηρύλους dictos fuisse τοὺς ἄρρενας τῶν ἀλκυόνων.

Cap. xviii. κόρακας] Supra lib. ii. cap. 49.

Cap. xix. πρόβατον] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 3.

πτῶκας οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν,] Homerus Iliad. P. ℣ 676.

Ὅν τε [αἰετὸν] καὶ ὑψόθ᾽ ἐόντα πόδας
ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ᾽ ἀμφικόμῳ κατακείμενος.

Et adjective eadem vox occurrit Iliad. X. ℣ 310.

Ἁρπάξων ἢ ἄρν᾽ ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα
λαγωόν.

Adde cap. 47. h. l.

ὥσπερ οὖν οἱ στρουθοί] Supra lib. iv. cap. 38.

οἱ κεστρεῖς.] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. ii. pag. 382. Antigonus Caryst. cap. 100.

ἐλέχθησαν.] ἠλέγχθησαν. Gesner.

Λάθρᾳ γοῦν] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 8.

Λαγνίστατον δὲ καὶ ὁ πέρδιξ,] Supra lib. iii. cap. 5. et iv. 16.

τροφῆς δὲ κοινωνίαν] Mediceus, τροφῆς δὲ τὴν κοινωνίαν.

πολλάκις οὖν] Mediceus, πολλάκις γοῦν.

ὥσπερ οὖν ὁ Μενέλεως καὶ ὁ Πάρις] Apud Homerum Iliad. Γ et Δ.

γνοίη γὰρ καὶ τοῦ πατρός.] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 962. ὃ δὴ καὶ δῆλόν ἐστι, παραβαλλομένων πελαργοῖς ἵππων ποταμίων· οἱ μὲν γὰρ τρέφουσι τοὺς πατέρας· οἱ δὲ ἀποκτιννύουσιν, ἵνα τὰς μητέρας ὀχεύωσι.

μῆτραι] Supra lib. ii. cap. 29.

Cap. xx. καὶ τὸν τρόπον δὲ] Particulam καὶ ignorat Mediceus.

Δρῶσι δὲ τοῦτο] Mediceus, Δρῶσι δὲ ἄρα τοῦτο.

Cap. xxi. ὁ πίθηκος] Supra lib. v. cap. 26.

Αὐτίκα οὖν ἰδὼν τροφὸν] Mediceus, Αὐτίκα γοῦν ἰδὼν ἐξ ἀπόπλου τροφόν.

τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου] Mediceus, τοῦ δυστυχοῦς παιδίου.

Cap. xxii. κροκότταν.] ὁ κροκότλας tribus syllabis Hesychio et Arriano. Gesner. item Aristoteli, Ctesiae, et Straboni.

καὶ μιμεῖται τοὺς ἐμοῦντας.] Junge Aristotelem lib. viii. cap. 3. et Plinium lib. viii. cap. 30.

Cap. xxiii. Ἀμυνεῖται δὲ τὸν προαδικήσαντα ὁ λέων οἶδε.] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 69. Plinius lib. viii. cap. 16.

Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν] Homericum dictum ex Iliad. A. ℣ 82.

εὐγενής τε καὶ ὡραῖος, ἤδη δὲ θηρατικός,] Mediceus, εὐγενὴς μὲν καὶ ὡραῖος, ἤδη δὲ θηρατικός.

πρόεισι τὸ θηρίον,] Mediceus, πρόεισι τὸ θηρίον ἐκεῖνο.

Cap. xxiv. Καρκίνων] Plinius lib. ix. cap. 31.

Καὶ γὰρ οὖν] Mediceus, καὶ γὰρ οὖν καί.

δρομίαι] Eosdem ἱππεῖς vocat Ari-

Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 2.

ἐπειδὰν τὸ πνεῦμα βίαιον ἐκφέρηται,] Mediceus, ἐπειδὰν τὸ ῥεῦμα βίαιον ἐκ Πόντου καταφέρηται. Plinius: *Universi aliquando congregantur: os Ponti evincere non valent: quamobrem regressi circumeunt, apparetque tritum iter.*

παραῤῥήγνυται·] Al. περιῤῥήγνυνται. Gesner. idemque exhibet Mediceus.

ἀποτρέψῃ,] Al. ἀνατρέψει. Gesner. Mediceus, ἀνατρέψῃ.

Cap. xxv. ἄνω που οἶδα εἰπών·] Lib. iii. cap. 42.

πορφυρείων ἄγρα] Mediceus, πορφυρείων ἢ ἄγρα.

ὥσγε] ὅς γε. Gesner.

τῶν πατρώων] Al. τὸ πατρῷον. Gesner. atque ita habet Mediceus.

ἐπιστᾶται] Al. ἐπίσταται. Gesner.

καὶ ξυμβαλεῖν ἐκ τοῦ δρωμένου κακὸν εἶναι] Mediceus, καὶ συμβαλεῖν ἐκ τοῦ δρωμένου κακὸν εἶναι.

Cap. xxvi. Πτύελον ἀνθρώπου] Apostolius Cent. i. prov. 82.

Ἀποκτείνειν δὲ καὶ τὰς θαλαττίας σκολοπένδρας] Supra lib. iv. cap. 22. Σκολόπενδραι θαλάττιαι διαῤῥήγνυνται, ὥς φασιν, ἀνθρώπου διαπτύσαντος αὐτῆς.

Cap. xxvii. Λέγουσι δὲ Ἄραβες,] Apostolius Cent. i. prov. 82.

Τῶν δὲ ἁλμυρῶν] Unde etiam τὰ τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πίνοντα πρότερον ὀχεύεσθαι scribit Philosophus lib. vi. Hist. Anim. cap. 18.

ὅτι αὐτοῖς ὁ βοῤῥᾶς καὶ ὁ νότος] Aristoteles d. l. Columella lib. vii. cap. 3. Plinius lib. viii. cap. 47.

συμβάλλονται] Al. συμμάχονται. Gesner. Posterius agnoscit Apostolius, atque etiam codex Mediceus.

τοῦ ἐκγόνου] Apostolius, τοῦ γόνου.

Ἀχιλλεὺς δὲ, ἵνα φίλος αὐτῷ κείμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς καυθῇ, εὐχῆς ἐδεῖτο, καὶ ἡ Ἶρις παρεκάλει τοὺς ἀνέμους αὐτῷ)] Apud Homerum Iliad. Ψ. ℣ 194, et seqq. Apostolius, Ἀχιλλεὺς μὲν οὖν, ἵνα φίλος αὐτοῦ κείμενος.

ὁ τοῦ Νεοκλέους] Themistocles.

ὑπηρέτας ἑτοίμους καὶ ἀκλήτους ἔχουσι.] Hinc emendandus Apostolius, apud quem vulgo legitur, ὑπερέτας ἀκλήτως ἔχουσι.

Cap. xxviii. Ὅτε τὸν Ἰκάριον] Achilles Tatius lib. ii. De amor. Clit. et Leuc. Hyginus Astronom. cap. iv. Tzetzes Chil. iv. 128. ℣ 157.

τοῖς πρῶτον πίουσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν.] Forte οἱ πρῶτον πίοντες οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσόντες, Gesner. Nihil hoc loco mutandum; isti enim qui vinum potaverant, et somno sopiti erant, Icarium non occiderunt, sed, ut auctor ait, ipsorum populares. Hyginus d. l. *Qui* (Icarius) *cum perambulans Atticorum fines pastoribus ostenderet, nonnulli eorum aviditate pleni, novo genere potionis inducti, somno consopiuntur: atque alius aliam se in partem rejiciunt, ut semimortua membra jactantes, alia ac decebat, loquebantur; reliqui eorum arbitrati venenum ab Icario datum pastoribus, ut eorum pecora abigeret in suos fines, Icarium interfectum in puteum dejecerunt.*

οὐκ εἰδότες πω θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν,] Mediceus, οὐκ εἰδότες πω μὴ θάνατον εἶναι τὸ πραχθέν.

καὶ τῷ κυνὶ] Supra lib. vi. cap. 25.

Εὐριπίδης] Medea ℣ 54.

πιτνῶντα] Editiones Euripidis, πιτνοῦντα exhibent.

Cap. xxix. καὶ ἐλέους πάλιν] Mediceus, καὶ ἀνελέους πάλιν.

ὅτου

ὅτε ὠνήσονται οὐκ ἔχοντες] Cl. Wardus malebat ὠνήσωνται.

Ἄργος ὁ κύων] Homer. Odyss. P. ℣ 300.

τῷ Τηΐῳ ἀπήντησεν] Mediceus, τῷ Τηΐῳ ταῦτα ἀπήντησεν.

Cap. xxx. πετηλίαι] πηλίαι Gyllius. πετηλίαι quidem a *volando* dicti videri possunt. Gesner.

καταπέτονται] Al. καὶ πέτονται. Idem. atque ita Mediceus.

φασὶ δὲ ἰχίε] Mediceus, φασὶ δὲ καὶ ἰχίε.

Cap. xxxi. Αἱ δὲ καρκινάδες] Mutuatus est haec ex Oppiani libro i. De piscatione. Gesner. καρκίνια Aristoteli lib. v. Hist. Anim. cap. 15. et Oppiano lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 321.

Cap. xxxii. καὶ μάλα εὐπειθῶς] Mediceus, καὶ μάλα γε εὐπειθῶς.

εἰ δὲ ἀναδῦναι, καὶ τοῦτο ὑπάρχει· μελακινούμενοι δὲ ἔρχονται καὶ οἱ λοιποί.] Mediceus, εἰ δὲ ἀναδῦναι, καὶ τοῦδε ἄρχει· μελακινουμένῳ δὲ ἕπονται καὶ οἱ λοιποί: quod vulgato longe venustius et expressius est.

ὥς τι χρηστὸν καὶ ἐκεῖνος ἔχων] Mediceus, ἕξων.

Cap. xxxiii. Τοὺς ἐχίνους ὁ κλύδων] Plinius lib. ix. cap. 31. Plutarch. lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 979. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 226. Cassiodorus lib. iii. Var. Epist. 48. Michael Glycas Annal. Part. i. pag. 35. Georgius Pisides ℣ 1133.

προσαρράττων] Malim προσαράττων per simplex ρ, a πρὸς et ἀράττω; quanquam et καταράττω et καταρράττω recte dicitur; hoc a verbo ῥάττω illud ab ἀράττω compositum; sed praepositionis πρὸς cum in consonam exeat, alia est ratio. Gesner.

ὑπανίσαται] Mediceus, ὑπανίσαται.

Cap. xxxiv. Ἡ πορφύρα] Infra lib. xv. cap. 16. Oppianus lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 598.

γλῶτταν] De qua agit Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 15. et lib. ii. De part. anim. cap. 2.

διείρεται] Melius forte διήρτηται a διαρτάω, vel διείρεται a διείρω. Gesner.

Cap. xxxv. Σκολόπενδραι] Dioscorides lib. ii. cap. 16. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. ℣ 424.

εἰπεῖν] ἰδεῖν. Gesner.

κνησιεῖ,] Malim κνησείει, verbo meditativo. Gesner. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 37. βαδίζουσι δ' αἱ σκολόπενδραι πρὸς τὰ κνισώδη, ὥσπερ καὶ χερσαῖαι· τῷ μὲν οὖν στόματι οὐ δάκνουσι, τῇ δὲ ἅψει καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὥσπερ αἱ καλούμεναι κνίδαι.

Ποιοῦσι δὲ καὶ ἀκαλῆφαι κνισμὸν,] Al. κνισμονήν. Gesner. Mediceus, κνησμονήν. Diphilus apud Athenaeum lib. iii. cap. 12. ἡ δὲ ἀκαλήφη ἐστὶν εὐκοίλιος, οὐρητική, εὐστόμαχος· κνησμὸν δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείψωνται· ὄντως γὰρ ἀνιᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐτήν· ὑφ' ὧν καὶ παραφθορὰν νῦν ἀκαλήφη ὀνομάζεται· τάχα δὲ ἴσως διὰ ταύτην καὶ ἡ βοτάνη κατ' ἐρεθισμὸν γὰρ τῆς ἀντιφράσεως ὠνόμασται· οὐ γὰρ πραεῖά ἐστι καὶ ἁπαλὴ τῇ ἁφῇ, τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής.

ἰσημερίας] Scilicet μετοπωρινῆς. Vide Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. 6.

Cap. xxxvi. ἀθρήσωσι.] Al. θεάσωνται. Gesner.

Cap. xxxvii. Πῶρος ὁ τοῦ Ἰνδῶν βασιλέως] Confer Plutarchum De solertia animalium pag. 480. Triller.

Cap. xxxviii. Ὑρκαιοῖς] Hyrcaniae, quae in Lydia est, incolis, et Hyrcanorum, qui ad mare Caspium

pium degunt, colonis. Vide Patruum ad Marmoream Basin Colossi Tiberio erecti cap. 30.

Μαίνκσιν] Accolis Maeandri, quorum etiam meminit auctor lib. xiv. V. H. cap. 46.

καὶ ἐν γραφῇ εἴκασαι] Mediceus, καὶ γραφῇ εἴκασαι.

ἐν τῇ Ποικίλῃ] De qua agit doctissimus Meursius lib. i. de Athenis Atticis cap. 5.

Κυναίγειρον καὶ Ἐπίζηλόν τε καὶ Καλλίμαχον.] Quorum virtutem celebrat Herodotus lib. vi. cap. 111, 114, 117.

Νίκωνος] Μίκωνος legit Meursius loc. laud. Ejusdem pictoris mentio occurrit supra lib. iv. cap. 50. ubi Μίκωνα pro Νίκωνα quoque restituendum.

ἀλλὰ Θασίου Πολυγνώτου] Aglaophontis filii et discipuli. Harpocration in v. Πολύγνωτος. Mediceus, ἀλλὰ τοῦ Θασίου Π.

Cap. xxxix. Ὅσοι λέγουσι] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 11. et ix. 6. item lib. iii. De part. anim. cap. 1 et 2. Cervas cornua habere negat, eumque sequitur, ut solet, Plinius lib. viii. cap. 32. Iulius Pollux lib. v. cap. 12. Τῶν δὲ ἐλάφων ἄκερως μὲν ἡ θήλεια· ὁ δ' ἄῤῥην, κερωφόρος, ἢ κερασφόρος, ἢ κεράστης, ἢ εὔκερως, ἢ πλατύκερως, ἢ ὑπέρκερως, καὶ χρυσόκερως, ὁ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλούς· καὶ Ἀνακρέων μὲν (σφάλλεται), κερόεσσαν ἔλαφον προσειπών· καὶ Σοφοκλῆς, κεροῦσαν, τὴν Τελέφου τροφόν. Ὅμηρος γὰρ ὀρθῶς, Ἀμφ' ἔλαφον κεραόν.

ὁ τοῦ Σοφίλου] Mediceus, Σοφίλλου: quam scripturam tuetur Chronicon marmoreum Oxoniense, Epoch. lvii. lin. lxxii. ΤΟΝ ΑΦ ΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΟΦΙΛΛΟΥ Ο ΕΚ ΚΟΛΩΝΟΥ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ.

ἵνα δεινὸν] χρῆμα δεινόν. Gesner.

ποιμένιά τε ἄλση.] Al. ποίμνιά τε ἄλση. Malim ποιμενικά. Idem.

Ὁ γὰρ Θηβαῖος Μουσοποιὸς] Pindarus Olymp. Od. iii. στίχ. 50.

Καὶ Ἀνακρέων] Hoc fragmentum Anacreontis exstat etiam apud Athenaeum lib. ix. pag. 396. et Pindari scholiasten d. l. atque Eustathium ad Homerum.

ἐν ὕλῃ] Apud Scholiasten Pindari legitur ἐν ὕλαις.

ἀπὸ μητρὸς] Al. ὑπὸ μητρός. Gesner. idemque exhibet Schol. Pind.

Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν,] Inter quos est Zenodotus, ut apparet ex eodem Scholiaste.

Cap. xl. Πώλῳ] Ejusdem meminit Scholiastes Luciani pag. 7.

ψάλτην] Al. ψαλτικήν. Gesner. idemque etiam exhibet Mediceus.

Αἰθιόπων] Confer Plutarchum adversus Stoicos pag. 1064.

κνιζομένου] κνυζομένου. Gesner. atque ita Mediceus.

Cap. xli. Λακύδῃ] Al. Λυκάδῃ. Gesner. Athenaeus lib. xiii. cap. 8. Ἑρμείας γὰρ ὁ τοῦ Ἑρμοδώρου, Σάμιος δὲ γένος ἐρασθῆναι (τὴν χῆνα) Λακύδους τοῦ φιλοσόφου.

ὁ Λακύδης] Al. ὁ Λυκάδης. Gesner.

ἐν Ἄργει πύῤῥου] Mediceus, ἐν Ἄργει τοῦ Πύῤῥου.

φίλον] Al. φίλιον. Gesner.

Cap. xlii. Κακουργίαν γὰρ ὀρέως Θαλῆς] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 971.

ὑπὲρ τῶν ἁλῶν] ἀντὶ τῶν ἁλῶν. Gesner.

Cap. xliii. στεφανόπωλιν γυναῖκα] Supra lib. i. cap. 38.

στέφανον ἀεὶ τὸν ἐκ τῆς τέχνης τὸν καθ' ὥραν πλεκόμενον·] Mediceus, στέφανον ἀεὶ τῶν ἐκ τῆς τέχνης τὸν καθ' ὥραν πλεκόμενον.

ὑπο-

ἀποκλυσθέντες,] Al. ἐπικλυσθέντες. GESNER. idemque repraesentat Mediceus.

γενόμενοι] Al. γεγενημένοι. GESNER. atque etiam Mediceus.

CAP. XLIV. Τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα] Plinius lib. viii. cap. 1. et Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 972. e quo integrum hoc caput desumtum videtur.

'Αντιόχου] Magni.

CAP. XLV. Οἱ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ] Vide Plutarchum De solertia animalium pag. 482. TRILLER.

'Ελέφαντας δὲ ἀκούω] Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 974.

ἔχαιρε μὲν ἀκούων ἀετὸς ὁ Ἠπειρώτης Πύῤῥος·] Plutarchus Apothegm. pag. 184. Τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀετὸν αὐτὸν (Πύῤῥον) προσαγορευόντων, τί γὰρ (εἶπεν) οὐ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις, ὥσπερ ὠκυπτέροις, αἰρόμενος. Idem lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 975. Ὥσπερ αὖ καὶ τῶν βασιλέων, ἀετὸς μὲν ὁ Πύῤῥος ἥδετο καλούμενος· ἱέραξ δὲ Ἀντίοχος. De Antiocho ab auctore nostro dissentit Iustinus, atque etiam a Plutarcho: ita enim ille lib. xxvii. cap. 2. *Antiochus autem cum esset quatuordecim natus, supra aetatem regni avidus, occasionem non tam pio animo, quam affectabatur, arripuit; sed, latronis more, totum fratri eripere cupiens, puer sceleratam virilemque sumit audaciam. Vnde Hierax est cognominatus, quia non hominis, sed accipitris ritu in alienis eripiendis vitam sectaretur.*

εἰρήσθαι] εἰρῆσθαι. GESNER.

CAP. XLVI. καὶ ἔλαφον] Qualis etiam conspicitur in nummis Mithridatis.

τῇ μυκῇ] Mediceus, τῇ μηκῇ, quomodo etiam legendum monuit cl. Bochartus in Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 17. pag. 884.

CAP. XLVII. Τῶν ἀγρίων ζώων] Lege Pollucem lib. v. cap. 2. GESNER.

leunculos] Hoc et alia quaedam diminutiva, classicis auctoribus inusitata, ad Graecorum imitationem effinximus. GESNER.

'Αρισοφάνης ὁ Βυζάντιος] Cujus meminit auctor lib. i. cap. 48. et h. l. cap. 39. item xii. V. H. 5.

genus a pantheris diversum faciunt.] Possis etiam vertere, *genus alterum pantherarum faciunt.*

σκήλους] Al. σκύλους, ut et Pollux habet per υ. Eustathio ἄρκιλοι per iota in penult. sunt *catuli ursarum.* Pantherarum vero πορδαλιδεῖς. GESNER.

πανθήρων.] Qui sunt pantherae minores: alii *lycopantheros* vel *lupos cervarios* eosdem putant. GESNER.

Λάσου] Al. Λάσου. GESNER. et sic quoque Mediceus; sed vulgatum longe usitatius esse docent Meursius in notis ad Aristoxenum pag. 141. Menagius ad Diogenem Laert. lib. i. segm. 42. Fuit autem hic Lasus filius Charbini, patria Hermionensis, eumque primum De musica scripsisse, et cyclicos choros instituisse tradit Suidas v. Κυκλιοδιδάσκαλος.

λαγιδεῖς·] λαγίδες Pollux. GESNER.

ὁ τέλειος] Mediceus, ὁ δὲ τέλειος.

πτῶκα] Supra h. l. cap. xix. ubi vid. not.

Λακεδαιμόνιοι δὲ ταχίναν.] Hesychius, Ταχίνης, λαγωὸς καὶ ἔλαφος. Adde Eustathium ad Homerum Odyss. P. ℣ 295.

ἀλωπεκιδεῖς] ἀλωπεκίδες. Pollux. GESNER.

κερδὼ] Schol. ad Aristoph. Ἱππ. ℣ 1065.

ϛκαφώρη] Heſychius, Σκαφώρη, ἡ ἀλώπηξ. Suidas, Καφώρη. Τὸ τῆς καφώρης μίσησον [μισητὸν mſ. Leid.] δολερὸν καὶ κερδῷον· λέγουσι δὲ τὴν ἀλώπεκα.

ϛκινδακός.] Proximum huic vocabulo eſt, quod habet Heſychius, Κιδαφεύειν, πανουργεῖν· κιδάφη γὰρ ἀλώπηξ· ἢ ἐσθίειν ἀπὸ τῶν κιῶν. Idem, Κιδαφίων, πανούργων· κιδάφην γὰρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν· Κίδαφος, δόλιος· καὶ ἡ ἀλώπηξ. Κινδάφη, ἀλώπηξ. Κινδαφίων, πανούργων, ἀλωπέκων.

Ἱππώνακτος] De quo egit auctor lib. x. V. H. cap. 6. Adde cl. Fabricium lib. ii. Bibl. Gr. cap. 15.

μονιοί] Heſychius, Μονιὸς, ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος, ἢ ὁ περὶ τὸν τράχηλον ὅρμος· ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ Ὡσηὲ τοῦ Προφήτου ὄνον λέγει σημαίνειν· τινὲς δὲ μέγα θηρίον καὶ ἀπόνοιαν καὶ μονὰς νεμομένων.

καὶ ζόρκας, καὶ πρόκας] Hos diſtinctim memoravit auctor h. l. cap. 19.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι,] Ver. 145. ubi ὀβρίκαλα legitur:

Πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
Θηρῶν ὀβρικάλοισι.

ψαικάλους] ψακάλους. Euſtathius ψάκαλα. GESNER. Cl. Geſneri conjecturam firmat Mediceus.

νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους,] Euſtathius d. l. ὀρνίθων τὰ ἐν ὄψει ἤδη ὄντα, νεοττοί· καὶ δέ τινας ὀρτάλιχοι.

ἀλεκτρυόνων δὲ] Mediceus, ἀλεκτρυόνων τε.

ἀλεκτορίδας] A recto ἀλεκτορίδης patronymica forma. GESNER. Adde Euſtathium d. l.

Ἀχαιὸς] De quo vide Meurſium lib. i. Bibl. Gr. Verſum eundem Achaei, quem hoc loco laudat auctor, adfert Euſtathius ad Homerum Iliad. Γ. ℣. 323.

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

CAP. XLVIII. Ἀνδροκλῆς] Confer Gellium Noct. Att. lib. v. cap. 14. qui ex Appione τῷ αὐτόπτῃ hanc hiſtoriam refert. TRILLER.

οἰκέτης τὴν τέχνην] Mediceus, οἰκέτης τὴν τύχην.

ἄστροις ἐσημαίνετο,] Quomodo in illis ſqualidis Libyes ſitientis arenis neceſſe habent viatores. Vid. quae de hac re notavit Blancardus ad Arrianum De expedit. Alex. lib. iii. pag. 160. ubi et hujus loci meminit. Lucanus lib. ix. De moleſto Catonis per ſabuloſam Libyen itinere:

ἡ πέτρα ἦν.] Mediceus, ἤδε ἡ πέτρα ἦν.

καὶ τὸ κατὰ πόδα] Mediceus, καὶ τὸ κατὰ τὸν πόδα.

nec ſunt diſcrimina terrae
Ulla, niſi, aetheriae medio velut aequore flammae,
Sideribus novere viam.

TRILLER.

ὡς ἐκλίνων,] Al. οἱ ἐκλίνων. GESNER. nec aliter Mediceus.

καὶ συνῳδὸν τοῖς προειρημένοις, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶν εὔδοντος etc.] Haec verba non ſolum in verſione ſine interpretatione omittit Geſnerus: ſed ſequentem etiam notam tanto ſane viro indignam apponit: *quae ſequuntur in Graeco de Baccho hiante in Samo etc. nobis obſcura ſunt.* Nobis vero, inquam, non item, qui ex Plinii lib. viii. cap. 16. probe perſpectum habemus, quamnam hic Aelianus intelligat hiſtoriam de leone ob os quoddam morſu avidiore dentibus infixum Elpidis Samii forte Africam nave delati auxilium et reme-

remedium anxie quaerente, et quid porro sit templum κεχηνότος Διονύσου· ob memorabilem hanc historiam in Samo sacratum, de utroque affatim ibi Plinius. Adeo ut gravissime errarint Hermolaus Barbarus et Pintianus; ille quod in Plinio legere mallet pro κεχηνότος Διονύσου, quod in omnibus Codd. mss. Reg. σωτῆρος νέως Διονύσου; hic vero quod ἀρχενέτου Διονύσου infeliciter substitueret, ut et recte observavit cl. Harduinus *ad illum Plinii locum* pag. 258. tom. ii. Interim diffiteri non possum, locum hunc Aeliani et prava distinctione laborare et aliquo modo simul esse mendosum, quod et agnovit ad Plinii locum Harduinus, qui et mutilum eum esse suspicatur, sed falso, ut mox apparebit. Quare eum sic legendum et distinguendum esse judico: καὶ συνῳδὸν τοῖς προειρημένοις καὶ ἐς τὸ αὐτὸ δ' ἐστὶ λέοντος ἐν τῇ Σάμῳ ἐπὶ τοῦ κεχηνότος Διονύσου· νομίζοιτο ἄν τις καὶ τὸ φωλεὸν εἰδέναι, καὶ τοῦτο ἀκουέτω, Ἐρατοσθένους τε καὶ Εὐφορίωνος, καὶ ἄλλων περιηγουμένων αὐτό. Atque nunc hunc in modum verto: *His modo commemoratis consona, immo eadem fere est illa historia de leone in Samo in templo* τοῦ κεχηνότος Διονύσου, sive *Bacchi cum hiatu cognominato, conspicuo. Si quis vero et hujus narrationis sedem scire dignum reputet, et illam audiat, Eratosthenes, Euphorion, aliique hujus facti mentionem fecerunt.* Nunc omnia adeo liquida et manifesta sunt, ut Gesnerum, si rediret, suae supinitatis omnino, credo, puderet. Pauca in contextu ipso immutavi, sed accuratiore tantum interpunctione immedicabilem, ut videtur, locum feliciter sanavi. Pro εὔδουλος legendum esse λέοντος manifestum est, imprimis si quis consideret quanta confusio sit in majusculis Λ et Δ, de quo alibi: porro articulum τις, qui exciderat, in suum locum ad sensum juvandum reposui; φωλεὸν vero, quia sensum satis commodum habet, qui apud Suidam videri potest, sede sua movere nolui, licet maluissem substituere φώρ(?)ιον, h. e. *indicium, probatio*: quomodo Iosephus aliquoties loqui amat. Ceterum huc maxime facit, quod Clemens Alexandrinus in Protrept. ἄγαλμα κεχηνότος Ἀπόλλωνος in Elide pariter coli adnotavit. TRILLER.

ἐν τῇ Σάμῳ,] Al. ἐν τῇ Σώλῳ. Quae sequuntur in Graeco de Baccho in Samo hiante etc. nobis obscura sunt. GESNER.

LIBER VIII.

CAP. I. Τὰς κυνάς] Adde supra cap. 19. lib. iv.

καὶ ὠκίστας εἰς δρόμους,] Mediceus, καὶ ὠκίστας εἰς δρόμον.

συμπλέκονταί τε αὐταῖς,] Aristoteles lib. ii. De gener. anim. cap. 7. pag. 636. καὶ οἱ Ἰνδικοὶ δὲ κύνες ἐκ θηρίου τινὸς κυνώδους γίνονται καὶ κυνός.

Ἐκ δὲ τῆς ὁμιλίας ταύτης] Plinius lib. viii. cap. 40. *E tigribus eos* (canes) *Indi volunt concipi: et ob id in sylvis coitus tempore alligant feminas. Primo et secundo foetu nimis feroces putant gigni: tertio demum educant.*

Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. fin.

ἢ σὺν ἐμπεσεῖν] Al. ἢ συμπεσεῖν. GESNER. atque ita habet Mediceus.

Ἀλεξάνδρῳ γοῦν τῷ Φιλίππου] Diodorus Siculus lib. xvii. pag. 561. Plinius lib. viii. cap. 40.

ὡς εἶδεν] ὡς ἴδεν. GESNER. Imitatur Homerum Iliad. T. ℣ 15.

αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ᾽, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.

CAP. II. καὶ κέχρηται τῇ ἄγρᾳ ὡς ἄθλῳ,] Cl. Vlitius in notis ad Nemesiani Cyneget. ℣ 195. pro κέχρηται malebat κεχάρηται. Ita enim canit poeta ille:

Non semel indulge catulis moderamine cursus,
Sed, donec validos etiam praevertere suescant,
Exerceto diu, venandi munere cogens
Discere, et emeritae laudem virtutis amare.

ἐὰν αὐτὸν συγχωρήσῃ] Illustris Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Dianam ℣ 89. legit, ἐὰν αὐτῷ συγχωρήσῃ.

CAP. III. ὃν ἐπαινεῖ καὶ Ξενοφῶν,] Lib. i. De instit. Cyri pag. 4, 5.

τὸ γένος ἐκ Πάρου,] Ita etiam Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 985. At Phylarchus apud Athenaeum lib. xiii. cap. 8. scribit Coeranum Milesium fuisse, et περὶ Μύκονον ναυαγίῳ χρήσασθαι.

Ἔπλει γοῦν] ποτε addit Apostolius Cent. vi. prov. 98.

τὴν ἴσην] Apostolius, τὴν ἰσότητα.

Κοιράνιος] Mediceus, Χοιράνειος. Leg. Κοιράνειος. Plutarch. κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον.

παρέμειναν ὡς φίλῳ φίλος πιστός.] Apud Apostolium scribitur, ὡς φίλῳ φίλοι πιστοί.

οἵδε ἀπενήξαντο.] ἀπενήχοντο. Apostolius.

ἐκτίσωσιν] Apostolius, ἐκτίνωσιν.

CAP. IV. καὶ διδόντων τροφὰς ὁμοίως δέχεσθαι] Mediceus, ἑτοίμως δέχεσθαι: ut paullo post, καὶ ὀρέγοντος ὁτιοῦν, ἤδε ἤσθιε προθύμως καὶ ἑτοίμως λαμβάνουσα.

ἐν Ἀρεθούσῃ] Scil. Euboeae. Athenaeus lib. viii. cap. 1. Ἐγὼ δὲ ἐν τῇ κατὰ Χαλκίδα Ἀρεθούσῃ τεθέαμαι, ἴσως δὲ καὶ ὑμῶν οἱ πλεῖστοι, κεστρεῖς χειροήθεις, καὶ ἐγχέλεις ἐνώτια ἔχοντας ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, λαμβάνουσας τε καὶ λαμβάνοντας παρὰ τῶν προσφερόντων τροφὰς, τά τε ἀπὸ τῶν ἱερείων σπλάγχνα καὶ τυροὺς χλωρούς. Adde Plutarchum lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 976. et Porphyrium lib. iii. pag. 106. Περὶ ἀποχῆς.

Τὴν Κράσσου τε τοῦ Ῥωμαίου μύραιναν ᾄδουσιν] Plutarchus et Porphyrius d. l. Macrobius lib. ii. Saturn. cap. 11.

ταύτην καὶ ἔκλαυσεν] Mediceus, ταύτην τοι καὶ ἔκλαυσεν.

κροκοδείλους] εἶναι πρᾴους, supra lib. iv. cap. 44.

ἐκείνους ἔρεθε] Mediceus, ἐκείνους ἔρεσθε.

καλοῦντα γοῦν τὸν πρότιμότερον] Malim καλοῦντος: et paullo post pro συνιέντας malim συνιέναι, vel συνηκέναι. GESNER. Mediceus, καλοῦντος τὸν προτιμότερον.

CAP. V. Τειρεσίαι] Sophocles Oedipo Tyr. ℣ 494. Hyginus Fab. 68, et 128.

Πολυδάμαντες,] Polydamantis frequens mentio fit apud Homerum Iliad. Λ, M, N, O.

Πολύειδοι,] Polyidus Coerani filius fuit. Hyginus Fab. 128, et 136.

Θεσ-

Θεοκλύμϩοι,] Homerus Odyff. O. ℣ 128.

Σπλάγχνων ἄρα φύσεις] Mediceus, Σπλάγχνων δὲ ἄρα φύσεις.

Σιλανοὶ,] Xenophon lib. i. De exped. Cyri pag. 262. Philoftratus lib. viii. De vita Apoll. cap. 7.

Μεγιςᾶναι] *Megiftanes* appellabantur proceres Perfarum ac purpurati, quos arufpicinae arte celebres fuiffe nullus veterum prodidit. Appofite igitur Mediceus exhibet Μεγισίαι. *Megiftiae* vatis meminit Herodotus lib. vii. cap. 219. Τοῖσι δ' ἐν Θερμοπύλῃσι ἐοῦσι Ἑλλήνων, πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μεγιςίης ἐσιδὼν ἐς τὰ ἱρὰ, ἔφρασε τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι ἅμα ἠοῖ σφι θάνατον. Et Philoftratus lib. iv. cap. 23. De vita Apoll. Tyan. ubi cl. Olearius Μεγισίαι hoc loco legendum fufpicabatur.

Ἀκλεῖδαι,] Mediceus, Εὐκλεῖδαι. Xenophon lib. vii. De exp. Cyri pag. 425. Ἐντεῦθεν διέπλευσαν εἰς Λάμψακον, καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρου υἱὸς, τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. Et paulo poft, ἐπεὶ δὲ ἔπεμψαν Λαμψακηνοὶ ξένια τῷ Ξενοφῶντι, καὶ θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεςήσατο τὸν Εὐκλείδην, ἰδὼν τὰ ἱερὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν, ὅτι πείθοιτο, αὐτῷ μὴ εἶναι τὰ χρήματα.

Πέπυσμαι δὲ κώμην] Mediceus, Πέπυσμαι δὲ καὶ κώμην.

Σύῤῥα] Mediceus, Σύῤῥαν. Σοῦραν Plutarchus et Stephanus Byzantinus vocant.

ἐλθόντων] Mediceus, κληθέντων: quod participium flagitant fequentia, καὶ ὅταν μὴ ὑπακούσωσι. Infra lib. xii. cap. 1. γνωρίζουσι δὲ καὶ τὸν τοῦ ἱερέως φωνὴν οἱ ἰχθύες, καὶ ἐπακούσαντες μὲν εὐφραίνουσι τούτους, δι' οὓς κέκληνται· τοὐναντίον δὲ δρέψαντες λυποῦσι. Plinius lib. xxxii. cap. 2. *Nam in Lyciae Myris in fonte Apollinis, quem Curium* [forte leg. *Syrrham*] *appellant, ter fiftula evocati* [pifces] *veniunt ad augurium.* Adde Plutarchum d. l.

CAP. VI. οἱ ὄνοι μὲν τοῖς λύκοις] Leg. οἱ ὄϊες μὲν τοῖς λύκοις. Philes Carm. xxx. ℣ 62.

> Ἁλίσκεται δ' οὖν εὐχερῶς ὄϊς λύκοις
> Ἔποψιν ἡ μέλιττα.

Apud Plutarchum d. l. legitur, ὡς λύκοις μὲν οἱ ὄνοι.

τοῖς μέροψι δὲ αἱ μέλιτται.] Supra lib. v. cap. 11.

τῶν δὲ ἐλάφοις οἱ ὄφεις.] Supra lib. ii. cap. 9.

θεωμένη] θέουσα Gyllius. GESNER. Plutarchus, τῇ δὲ παρδάλει τὰ πλεῖςα προσχωρεῖν, χαίροντα τῇ ὀσμῇ, μάλιςα δὲ τὸν πίθηκον λέγουσι.

CAP. VII. ἰχθύδιον,] Idem videtur lepori marino Indico, quem defcribit lib. xvi. cap. 19. GESNER.

καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα,] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. lxxxi. ℣ 21. legit τὸν χρῶτα, *et emori colore.*

ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν] Eundem laudat Athenaeus lib. xv. cap. 8. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ Θηρίων φησὶ χαμαιπίτυν, οἱ δ' Ἀθήνησιν Ἰωνίαν, οἱ δὲ κατ' Εὔβοιαν ζιδηρῖτιν. Supple ex mf. Mediceo, χαμαιπίτυν, οἱ δὲ ὁλόκυρον, οἱ δ' Ἀθην: vel ex Diofcoride lib. iii. cap. 65. χαμαιπίτυν οἱ ἐν Πόντῳ ὁλόκυρον, οἱ δ' Ἀθήν.

CAP. VIII. ἐλαύνειν λέγει Νίκανδρος] Qui ℣ 377. Θηριακ. amphifbaenae pellem oleaftri ramo affixam rigoribus et nervorum laxitatibus mederi canit:

Τὴν

Τὴν [χροιὴν] μὲν, ὅθ' ἀδρυνῶνται, ὀροιτύπτοιο βαλῆρες

Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο,

Δέρματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρώτιστα πέφανται,

Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου· ἠδ' ὀνίνησι

Ῥινῷ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοί

Μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,

Ἠδ' ὁπόταν ξανάρῃ νεύρων κεχαλασμένα δεσμά.

Cap. ix. Κύων ὑπὸ πλήθους ὀχλούμενος] Supra lib. v. cap. 46.

τὰς ἀθέρας] τοὺς ἀθέρας. Gesner. nec aliter Mediceus.

ὡς Ἀριστοτέλης λέγει.] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. αἱ δὲ κυνές, ὅταν ἑλμινθιῶσιν, ἐσθίουσι τοῦ σίτου τὸ λήϊον. Atque ipse Auctor l. all. εἰ δὲ ἕλμινθες αὐτὰς λυποῦσι, τοῦ σίτου τὸ καλούμενον λήϊον ἐσθίουσαι, ἐκκρίνουσιν αὐτάς.

Κυνὰ δὲ ἐκεῖνο] Mediceus, Κυνὰ δὲ καὶ ἐκεῖνο.

Cap. x. δόρατα ἰσχυρά,] Addo καί. Gesner.

προσαῤῥάξαντες] προσαράξαντες. Gesner.

καὶ ὑπὸ τοῖς κέρασι πήξαντες,] Mediceus, πλύξαντες.

καὶ πρὸς τὸ μέν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἐξάπτοντες] Mediceus, ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐκπεσεῖν] ἐμπεσεῖν. Gesner.

Cap. xi. Ἡγήμων ἐν τοῖς Δαρδανικοῖς] Mediceus addit μέτροις. Hegemonem Thasium, Φακῆν cognominatum, Cratino veteris comoediae poetae coaevum fuisse constat ex Athenaeo lib. xv. cap. 16.

ὡς ἔδεισε τῇ Ἴδῃ] ὥς ποτε ἐν τῇ Ἴδῃ. Gesner. Forte scripsit auctor, ὡς ἐν πεδηέσσῃ τῇ Ἴδῃ. Homerus Iliad. Λ. ℣ 182.

τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης.

Alibi mons Ida πολυπίδακος eodem sensu dicitur Homero, ut Hymno in Venerem ℣ 53.

Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ,

Ὃς τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἴδης

Βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικώς.

Δράκοντα] Tzetzes Chil. iv. 135. ℣ 325.

ἀνέρπων] ἀνέρποντα. Gesner. Mediceus, ἀνέρπειν.

Εἰ δὲ Γλαύκης] Supra lib. i. cap. 6. et lib. ix. Var. Hist. cap. 39.

καὶ ἐν Ἰασῷ δελφὶς] Ἰασῷ, *Iasso*, Gyllius. Gesner. Vide lib. vi. cap. 15.

ἴδιον ζώου] ζώων. Gesner. nec aliter Mediceus.

Cap. xii. Παρείας] Malim παρῆας. Sic et μιλτοπάρῃος compositum est a μίλτος et παρειά. Gesner. Lucanus lib. ix. ℣ 721.

Et contentus iter cauda sulcare pareas.

Ἀπολλόδωρος θέλει] Mediceus, ἐθέλει.

ἐπευφήμησαν] Mediceus, ἐπεφήμισαν.

Cap. xiii. Συβαρίτας] Al. Σιβαρίτας. Gesner. atque etiam Mediceus.

Περὶ Κέρκυραν δὲ γίνονται καλούμεναι ὕδραι] Mediceus, Π. Κ. δὲ γίνονται αἱ καλούμεναι ὕδραι. Pro ὕδραι autem δρύινοι legendum monuit Aldrovandus

drovandus lib. i. Hist. serpent. et drac. cap. 14. pag. 259.

τυφλίνην καλοῦσι,] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 13.

Τὸν δὲ ἀκοντίαν, χέρσυδρον εἶναί φασι.] Sed perperam, cum nulli probati auctores id asseverent, ut scribit Aldrovandus lib. all. pag. 253. De jaculo serpente egit auctor supra lib. vi. cap. 18. et De chersydro cap. 7. h. l.

χρόνου δὲ ἐν ξηρῷ] Mediceus, χρόνου γὰρ ἐν ξηρῷ.

ἐν τοῖς λεωφόροις πού λαθὼν] Mediceus, ποι λαθών.

CAP. XIV. Λύκοι βοῦ εἰς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντι] Apostolius Cent. xii. prov. 14. Λύκοι βοὸς ἐς τέλμα βαθὺ ἐμπεσόντος.

καὶ φοβοῦσι] καὶ ἐκφοβοῦσι. Apostolius.

καὶ προσιόντας,] Haec ignorat Apostolius.

καὶ ἐσθίουσιν αὐτὴν.] Mediceus, αὐτὸν, nempe μόσχον.

CAP. XV. Ὅταν ὑπερβῆναι τάφρον οἱ ἐλέφαντες μὴ δύνωνται,] Supra lib. vii. cap. 15. Tzetzes Chil. iv. 122. ℣ 95.

ἑαυτὸν ἐμβάλλει,] Mediceus, ἑαυτὸν εἰς αὐτὴν ἐμβάλλει.

οἱ δὲ ἄλλοι φρύγανα ἐμβάλλουσιν ἐξ ὕλης] Mediceus, οἱ δὲ ἄ. φ. ἐμβάλλουσι καὶ ξύλα.

τοὺς πόδας,] τοῦ ποδός. GESNER.

ἀνασπᾷ] ἀνασπᾶται. GESNER. Conjecturae doctissimi viri adstipulatur Mediceus.

CAP. XVI. βραχὺ ζῶον,] Aristoteles lib. v. cap. 16. Τῶν δὲ σπόγγων ἐν τοῖς θαλάμαις γίνονται πιννοφύλακες· ἔστι δὲ οἷον ἀράχνιον ἐπὶ τοῖς θαλάμων· καὶ διοίγοντες καὶ συνάγοντες, θηρεύουσι τὰ ἰχθύδια μικρά.

Φέρει, καὶ ἑαυτὴν συστρέφει,] Aristoteles d. l. Antigonus Caryst. cap. 89. Plinius lib. ix. cap. 45.

CAP. XVII. Εἴρηται μὲν οὖν ἡμῖν ἐλεφάντων πέρι ἰδίᾳ,] Supra lib. i. cap. 37. ii. 11. iii. 46. iv. 10, 24, 31. vi. 61. vii. 6, 15, 44. et h. l. cap. 10 et 15.

Κρατεῖ μὲν βίου,] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. xxxix. ℣ 19. legit βίᾳ, et paullo post, ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλείπῃ ἡ ἐπιγονὴ ἡ ἐξ ἀλλήλων, ἐάσουσί γε σπέρμα· ἅπαξ γοῦν ἐν τῷ βίῳ.

μνημονεύουσιν] μνημονεύοντες. GESNER.

Συμπλέκονται δὲ οὐκ ἀνέδην,] Aristoteles lib. v. Hist. Anim. cap. 11. et Plinius lib. viii. cap. 5.

Ὡς μὲν οὖν εἰσι δίκαιοι ἄνω εἶπον·] Lib. vi. cap. 51.

καὶ τὸ ἀνδρεῖον αὐτῶν, καὶ τοῦτο ἤδη λέλεκται.] Supra lib. vi. cap. 1.

ὑπέχων τὰ ὦτα ἀκουέτω.] Excitatorium saepius vel ab ipso Salvatore in Novo Foedere usurpatum: ita Matth. xi. 15. ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω. Vide quae nos ibi in Observationibus nostris Philologicis. TRILLER.

Ἐλέφαντι ἡμέρῳ] Apostolius Cent. viii. prov. 18.

καὶ τὰ τῆς συνοικούσης παιδίων ἐκείνῃ γίνεται,] Haec desunt apud Apostolium.

ἐπεδείκνυτο] Mediceus cum Apostolio, ἐπεδείκνυε.

CAP. XVIII. Ἐγχραύλεις,] Oppianus lib. iv. Ἁλιευτ. ℣ 468.

ἐγκρασιχόλους] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 15. Athenaeus lib. vii. cap. 14.

εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ λυκοστόμους αὐτοὺς ὀνομάζουσιν.] Mediceus, αὐτάς.

τῇ σφίγξει] Mediceus, σφίγξι.

καὶ τὰ μὲν ἡμίτομα τῶν ἰχθύων] Mediceus, τῶν ἰχθυδίων.

Cap. xix. Τῇ γῇ τῇ Τυῤῥηνίδι] Τῇ γῇ οἱ Τυῤῥηνικοὶ correxit Aldrovandus lib. i. De quadrup. biſulcis cap. 36.

ὅσον τε γέγωνε βοήσας] Phraſis Homerica ex Odyſſ. E. ꝟ 400.

ἐπὶ θάτερα τοῦ πλοίου] Plinius lib. viii. cap. 15. *Compertum agnitam vocem ſuarii furto abactis, merſoque navigio inclinatione lateris unius remeaſſe.*

Cap. xx. Κεράννωνι] Κεραυνῶνι alias. Gesner. Κεράνωνι Apoſtolius Cent. xv. prov. 93. et auctor libelli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 733.

Ἀνωτάτω μὲν ἐμνήσθην] Scil. lib. iii. cap. 42. Triller. et lib. v. cap. 28.

εἶτα κινὸς τοιούτου,] Nempe lib. vii. cap. 25. Triller.

νοσοῦντα γάμον.] Fuit, quum legerem ἀνόσιον γάμον; ſed et νοσοῦντα γάμον eleganter et metaphorice dictum, quare nihil mutandum cenſeo. Ellipſis ceterorum verborum πελαργοῦ τὰ ἴσα, ſupplenda eſt per πράττοντος, aut ſimile quid. Triller.

Cap. xxi. περί τε τὸν ἐν Ἀντάνδρῳ ποταμὸν,] Mediceus, ἐν Ἀντανδρίᾳ. Ariſtoteles lib. iii. Hiſt. Anim. cap. 12. Καὶ ἐν τῇ Ἀντανδρίᾳ δ' ὗ δύο ποταμοί εἰσιν, ὧν ὁ μὲν λευκὰ, ὁ δὲ μέλανα ποιεῖ τὰ πρόβατα. Hinc putem ſcripſiſſe Aelianum, περί τε τῷ ἐν Ἀντανδρίᾳ ποταμῷ.

καὶ τὸν ἐν Θρᾴκῃ,] Idem, ταῦτα δὲ καὶ περὶ τὰς ὀχείας ἐστὶν ὕδατα πολλαχοῦ τοιαῦτα, ἃ πίοντα, καὶ ὀχεύσαντα μετὰ τὴν πόσιν, τὰ πρόβατα μέλανας γεννῶσι τοὺς ἄρνας· οἷον ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῇ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ Ἀσσυρίτιδι ἐποίει ὁ καλούμενος ψυχρὸς ποταμός.

οὗ τὸ ὄνομα ἐροῦσιν οἱ πάροικοι Θρᾴκης.] Mediceus, Θρᾷκες.

Ὁ δὲ ἐν Τροίᾳ Σκάμανδρος,] Ariſtoteles ibid. Plinius lib. ii. cap. 103. Homerus Iliad. Υ. ꝟ 73.

> Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
> Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Cap. xxii. ἡ προειρημένη] Mediceus, ἡ προειρημένη γυνή.

καὶ τοῖς ἡλίοις τοῦ ποτε ἀνδρὸς τλημόνως παρέμεινε,] Mediceus, καὶ τ. ἡ. τοῦ π. ἀ. τλημόνως παρέβαλλε καὶ παρέμεινε.

πρόπειραν τῆς ἑαυτῶν πλήσεως λαβόντων] Mediceus, λαμβανόντων.

καὶ χανὼν ἀνέμεσε λίθον] Mediceus, ἀνεμεῖ.

Cap. xxiii. Ἀστακὸν εἰ λάβοις] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ꝟ 263.

Cap. xxiv. Τῷ γάρ τοι μέλει] Apoſtolius prov. 62. Cent. xii.

ἀκούων μέν τοι] Mediceus, ἀκούων μὲν γάρ.

Τοῦτον ἄρα] Particulam ἄρα ignorant Apoſtolius et Mediceus.

οὐδὲν αὐτῷ πλέον τῆς ᾠδῆς] Mediceus, ο. α. πλέον τὸ τῆς ᾠδῆς.

Cap. xxv. Ἀνωτέρω εἶπον] Lib. iii. cap. 11.

Ἡρόδοτος] Lib. ii. cap. 68.

Ὁ μὲν τροχίλος] Apoſtolius Cent. xix. prov. 52.

οἷς εἶπον] Mallem, ὡς εἶπον. Triller.

καὶ ὑπεραγρυπνῶν αὐτοῦ.] Haec verba tranſponit Apoſtolius poſt τὰ, ἀλλ' ὅγε τροχίλος, et pro αὐτοῦ exhibet τροφέως.

ἐπιβουλεύει ὁ ἰχνεύμων,] Infra lib. x. cap. 47. Solinus cap. 32. Ammianus Marcellinus lib. xxii. cap. 15.

Cap. xxvi. οὗ καὶ ἀνωτέρω] Lib. i. cap. 56. et lib. ii. cap. 36.

οὕτω] οὐδέν. Gesner. In margine eſt οὐδὲν, quod vere οὐδέν. Legendum potius οὔπω, *neutiquam*, Triller.

LER. οὔπω etiam praefert Mediceus.

Δένδρῳ τῷ μεγίστῳ] Plinius lib. ix. cap. 38. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. v. 490.

CAP. XXVII. Τὸ δὲ μέγεθός ἐστι τοῦ τικτομένου, καὶ δέλφακα τὸ μέγιστον.] Supra lib. iv. cap. 31. ἐπιτίκτει δὲ ἰσήλικα τὸ μέγεθος μόσχῳ ἐνιαυσιαίῳ.

τῶν βρεφῶν νεογνῶν] Mediceus, τῶν βρεφῶν νεογόνων.

καὶ οἶνον ἐγχεόντων ἐς τὰς προβοσκίδας] Mediceus, ἐκχεόντων.

CAP. XXVIII. ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ] Homero Iliad. Π. v. 406.

> ὡς ὅτε τις φὼς
> Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν
> Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ.

Λέγει δὲ λόγος] Columella lib. viii. cap. 16. Plinius lib. ix. cap. 54. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ.

Οἱ δὲ οὐ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν ἀνθίαν] Aristoteles apud Athenaeum lib. vii. cap. 7. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἠθῶν, ὅπου ἂν ἀνθίας ᾖ, φησὶν, οὐκ ἔστι θηρίον, ᾧ σημείῳ χρώμενοι οἱ σπογγεῖς κατακολυμβῶσι, καλοῦντες αὐτὸν ἱερὸν ἰχθύν.

ἀλεκτρυόνα δέδοικε λέων] Supra lib. iii. cap. 31. et vi. 22. infra xiv. 9.

καὶ τὸν αὐτὸν βασιλίσκον,] Supra lib. iii. cap. 31.

καὶ μέντοι καὶ ὁ ἐλέφας.] Forte, καὶ μέντοι κελὸν, vel χοῖρον ὁ ἐλέφας, ut Gyllius videtur legisse. GESNER. Mediceus, καὶ μέντοι καὶ ὗν ὁ ἐλέφας. Vide lib. i. cap. 38. et xvi. 36.

LIBER IX.

CAP. I. οὐ τοῖς ἀσθενεστάτοις] οὐδὲ τοῖς ἀσθενεστάτοις. GESNER. Conjecturam cl. Gesneri firmat Mediceus.

καὶ τὸ τοῦ σώματος ἐννοῶν ἀσθενὲς.] Mediceus, καὶ τὸ τοῦ σ. ἐννοῶν ἀσθενές.

καὶ τῇ γλώττῃ μικρὰ ὑποσήμηνας] Mediceus, ὑποσήνας.

CAP. II. ἐάν τις τοῖς τῶν ἄλλων] Plinius lib. x. cap. 3. Theophyl. Simoc. Quaest. Phys. 2. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 43. Philes Carm. i. 31.

συναναμίξει,] Mediceus et Apostolius Cent. xvi. prov. 91. συναναμίξῃ.

CAP. III. πολύγονον ζῶον,] Ex Apostolio Cent. xiii. prov. 3. malim πολύγονα ζῶα. Confer Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 37. et Plinium lib. x. cap. 65.

Εἰ δέ πως] Apostolius, εἰ δὲ πως.

Οἱ δὲ κροκόδειλοι] Tzetzes Chil. xii. 438. v. 718.

ἐπιλινύσῃ] Alias ἐλινύσῃ.] GESNER. idemque exhibet Mediceus.

οἱ ἀετοὶ δὲ βασανίζοντες] Supra lib. ii. cap. 26.

CAP. IV. τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος,] Nicander Ther. v. 183.

> Τῆς ἤτοι πίσυρες κοῖλοι ὑπένερθεν ὀδόντες,
> Ἀγκύλοι, ἐν γναθμοῖς δολιχήρεες ἐρρίζωνται,
> Ἰοδόκοι· μύκητος δὲ χιτὼν ὑμένεσσι καλύπτει,
> Ἔνθεν ἀμείλικτον γυίοις ἐνερεύγεται ἰόν.

Inversis] Vel *compressis*. GESNER.

σκορπίε τὸ κέντρον ἔχειν τινὰ κολπώδη διπλόην,] Adde scholiasten Nicandri Ther. v. 788.

μαλκιεῖν] Alias μαλακίειν. GESNER.

Cap. vi. Τῶν δὲ ὀστρακονώτων] Vide Oppianum lib. v. Ἁλιευτ. ℣ 589. atque iſtic cl. Ritterſhuſii notas.

Cap. vii. ὀξύταλον λάβρακα] Mediceus, ὀξύταλον τὸν λάβρακα.

Ἀριστοτέλης] Lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 8. pag. 280.

Καὶ χρόμιν δὲ] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 19. Plinius lib. ix. cap. 56.

ταύτην τοι καὶ κατ᾽ ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἀλεαίνειν αὐτὸν,] Mediceus, ταύτῃ τοι καὶ κατ᾽.

ὁ γοῦν φθεὶρ] Ariſtoteles lib. v. Hiſt. Anim. cap. 31.

Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων] Suidas v. Κλείσοφος.

ὅτι ῥινῶν] Vide Salmaſium ad Spartianum pag. 168.

Καὶ ὁ Στρουθίας] Suidas ibid.

Κλείδημος] Κλείσοφος Athenaeo lib. vi. Gesner. Satyrus in vita Philippi, teſte Athenaeo lib. vi. cap. 12. Ὅτε Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. Idem Satyri fragmentum integrius occurrit apud Euſtathium in Homerum Iliad. Ξ. pag. 991. Ἐξ οὗ καὶ τελαμωνίζειν, τὸ ἑλίσσειν τελαμῶνι, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας· ὅτι ὁπηνίκα Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, ὀϊστῷ βληθεὶς ἐν πολέμῳ ὑπὸ Ἀστέρος, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ Κλείσοφος, ὁ ἐκείνου παράσιτος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. Cliſophi etiam meminit Suidas v. Διώνυμον et Κλείσοφος.

Cap. viii. ὁποῖον τὸ πάθος,] Malim, τὸ βάθος.

καὶ εἴσοδοι ποδαπαὶ,] Mediceus, καὶ εἴσοδοι πολαπαί.

ἀλλαχόθεν εἴσεσθε'] Nempe ex Arriano, qui in Ἰνδικῇ pag. 13. ſcribit: Θηρῶσι δὲ Ἰνδοὶ τὰ μὲν ἄλλα ἄγρια θηρία, καθάπερ καὶ Ἕλληνες· ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφιν θήρη οὐδέν τι ἄλλῃ ἔοικεν, ὅτι καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλλοισι θηρίοις ἐπέοικεν. Ἀλλὰ τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι ἄπεδον καὶ καυματώδεα, ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν, ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπαυλίσασθαι. Τῆς δὲ τάφρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυιὰς ποιέονται, βάθος δὲ ἐς τέσσαρας· τὸν δὲ χοῦν, ὅντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χείλεα ἑκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορήσαντες, ἀντὶ τείχεος διαχρέονται. Αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώματι τῷ ἐπὶ τοῦ χείλεος τοῦ ἔξω τῆς τάφρου σκηνάς σφιν ὀρυκτὰς ποιέονται, καὶ διὰ τουτέων ὀπὰς ὑπολείπονται, δι᾽ ὧν φῶς τε αὐτοῖς συνεισέρχεται, καὶ τὰ θηρία προσάγοντα καὶ ἐπελαύνοντα ἐς τὸ ἕρκος σκέπτονται. Ἐνταῦθα ἐντὸς τοῦ ἕρκεος καταστήσαντες τῶν τινας θηλέων τρεῖς ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροήθεες, μίαν εἴσοδον ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, κ. τ. λ. Adde Strabonem lib. xv. pag. 704.

Cap. ix. Αἱ δὲ φῶκαι] Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 12. Plinius lib. ix. cap. 13. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 689.

Cap. x. καὶ γὰρ λαγὼς ἁρπάζουσι,] Supra lib. ii. cap. 39.

Cap. xi. ἤλεγξε Κλεοπάτραν,] Infra h. l. cap. 61. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 19. Adde Caſaubonum ad Sueton. Aug. cap. 17. nec non epiſtolas doctiſſimorum Lanciſii et Morgagnii, quae extant in Appendice ad Metallothecam Vaticanam pag. 40 et ſeqq. Porro Aeliano, atque Plutarcho, aliiſque, qui Cleopatram ictu aſpidis, non vero epoto veneno, ſibi mortem conſciviſſe narrant, ſuffragatur elegantiſſimum monimentum marmoreum, pulcherrimam Aegypti reginam morientem repraeſentans, atque juſſu pontificis maximi, Clementis xi. Michaelis Mercati Metallothecae inſertum pag. 367.

προϊ-

προϊόντος] προσιόντος Gyllius. Gesner.

αἱρεθεῖσα] Malim τὴν προαίρεσιν, vel tale quid. Idem.

σπασμὸν γάρ τινα ἐμποιεῖν] ἐμποιεῖ ſcribendum ſuſpicatur cl. Wardus.

Ὁμήρῳ ἰδίῳ] Vide an Ὁμηρικῶς legendum, vel pro ἰδίῳ, ἰδίως. Idem. Poſtremum exhibet Mediceus. Reſpicit vero auctor ad ℣ 139. Odyſſ. Λ. et Odyſſ. Ψ. ℣ 282.

> θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
> Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται.

προσερύγοντα] προσερυγοῦσα. Gesner.

κεντρίτης,] κεγχρίτης, vel κεγχρίνης. Idem.

καὶ ἡ φρωύνη.] Infra lib. xvii. cap. 12.

Cap. xii. πανοῦργον εἶναι ζῶον ἀλώπεκα,] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 5. Philes Carm. xcii. Apoſtolius Cent. xv. prov. 47.

καὶ τῆς θαλαττίας] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 5. Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 37. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 144.

τοῦτον δήπου τρόπον] Mediceus, τοῦτον δήπου τὸν τρόπον.

τὸ ἄγκιστρον.] Apoſtolius, τὸ ἄγκιστρον: mendoſe.

Cap. xiii. κέκληται ἤδη ἡ βοὴ ὀλολυγὼν,] Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 9. pag. 283. Mediceus, κεκλ. ἤδε ἡ βοὴ ὀλολυγών.

κατὰ πολλήν τινα ἄδειαν] Mediceus, κατὰ πολλὴν τὴν ἄδειαν.

ἐπιδηλοῦσιν ὑετόν.] Mediceus, ἐπιδημίαν δηλοῦσιν ὑετοῦ. eandemque ſcripturam in ſuo codice reperiſſe videtur Gyllius.

Cap. xiv. τῆς νάρκης,] Supra lib. i. cap. 36. Oppianus lib. iii. Ἁλιευτ. ℣ 149. Theophylactus Simocatta cap. 4. Michael Glycas Part. i. pag. 37.

καὶ εἴ τι ἐστὶν] καὶ ἔνεστιν. Gesner.

ἐμβάλοι ζῶσαν, καὶ ἐπιχέῃ] Mediceus, ἐπιχέοι.

Cap. xv. Σφὴξ] Supra lib. v. cap. 16. et Auctor lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. pag. 736. qui id veſpis in Naxo ſolum tribuit.

καὶ ἡ μυῖα τοιούτῳ τινὶ] καὶ ἡ μυῖα τοιούτῳ τινὶ, Gyllius. Gesner. atque ita legit Mediceus.

πρὸς τῷ σκυθικῷ,] Mediceus, τοξικῷ, quae vox idem valet. Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. ℣ 207. Τοξικὸν δὲ καλεῖται τὸ τοιοῦτον φάρμακον διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχρῆμα βρωθὲν ἢ ποθέν· ἢ ἐπεὶ οἱ Πάρθοι καὶ Σκύθαι τοξεύοντες, τούτῳ παραχρίουσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας, οὐ γὰρ ὥς τινες, τὸ κώνειον νομιστέον· ἢ διότι ὁμοίως τόξου ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθέν· λέγεται ὑπό τινων καὶ Σκυθικόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὕδρας ἀνεφύη· τὴν γὰρ ὕδραν τόξοις ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ διὰ τοῦτο τοξικὸν καλεῖται.

ὅνπερ ἴασιν ἀπόκριμα αὐτοῖς.] Forte ἐῶσιν ἀποκρίνεσθαι αὐτοῦ, *quam ſaniem a parte craſſiore ſecernunt.* Alius codex pro ἴασιν habet ἴσασιν. Vide Ariſtotelem in Mirabilibus. Gesner. pag. 736.

Cap. xvi. Ὅταν ἀποδύσηται τὸ γῆρας ὁ ὄφις,] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 17.

ῥίπτεται,] Vide an ῥύπτεται per υ legendum. Gesner.

προσυποθίγων] *Attingens, contingens.* Poteſt et per η ſcribi in penultima, ut ſignificet *acuens.* Idem.

προσυποθίγων καὶ περιψήχων] Mediceus, προσυποθήγων (quomodo legendum conjecit cl. Geſnerus) τε καὶ παραψήχων.

τῶν ζώων] Malim τοῦ ζώου. Gesner.

τὸ μάραθρον] Plinius lib. viii. cap. 27. Plutarchus lib. Πότερα τῶν

ζώων φρονιμ. pag. 972. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 50. Καὶ ὄφις τῆς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς βλάβην ἐξιᾶται βοσκηθεὶς μάλαθρα. leg. μάραθρα.

CAP. XVII. Ἡ ἀλκυὼν] Supra lib. i. cap. 36. Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 14. Plinius lib. x. cap. 32. Plutarchus lib. De amore prolis pag. 494. et lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 983. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 41.

τοῦ προειρημένου, ζυμπλέκουσά τι] Avus malebat, τοῦ προειρημένου, ζυμπλέκουσα δὲ, et mox δύσημωσυνης pro δύθυμοσυνης. Mediceus, συμπλέκουσά τε.

τῆς βελόνης] Nempe θαλατλίας. Adde cap. 60. h. l.

δεσμῷ δέ τινι ἀπορρήτῳ] A Mediceo abest particula δέ.

τὸ γάρ τι μὴ στέγανον μέρος] Mediceus, τὸ γάρ τοι μὴ στέγανον μέρος.

εἰ δὲ διακόψαις σιδήρῳ,] Mediceus, εἰ δὲ διακόψαι σιδήρῳ ἐθέλοις.

ἄσμασιν] Ἄμασιν nomine regi proprio legendum potius acute suspicatur emunctae naris criticus, Tanaquillus Faber Epist. crit. 60. Part. i. pag. 205. TRILLER. et quidem verissime. Herodotus lib. ii. cap. 182. (Ἄμασις) τῇ ἐν Λίνδῳ Ἀθηναίῃ δύο τε ἀγάλματα λίθινα καὶ θώρηκα λίνεον ἀξιοθέητον (ἀνέθηκε) Plinius lib. xix. cap. 1. *Mirentur hoc ignorantes in Aegyptii quondam regis, quem Amasin vocant, thorace, in Rhodiorum insula ostendi in templo Minervae,* CCCLXV *filis singula fila constare: quod se expertum nuper Romae prodidit Micianus ter consul, parvasque jam reliquias ejus superesse hac experientium injuria.*

CAP. XVIII. Ὅταν γὰρ αὐτῇ ἐπιβαίη] *Cum eam calcarit.* Alii auctores non calcata, sed gustata herba lupum hoc pati ajunt: et forte Aelianus pro πάσας legit πατήσας, quod verbum et *calcare*, et *gustare* significat. GESNER.

CAP. XX. Τὸ τοῦ ἐλάφου κέρας] Plinius lib. viii. cap. 33.

Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης] Locus Aristotelis, quem hic laudat auctor, exstat apud Stephanum Byzant. in Σιντία, et auctorem libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 731.

λίθος] Qui Θρακίας dicitur Dioscoridi lib. v. cap. 147.

ἐν τῷ Ποντικῷ ποταμῷ] Mediceus, ἐν τῷ Πόντῳ ποταμῷ.

τῇ Μεδικῇ τῇ καὶ Παιονικῇ] Cl. Pauwius in notis ad Philen Carm. lxvi. ℣ 80. legit Μαιδικῇ καὶ Παιονικῇ, vel Μαιδικῇ καὶ Σιντικῇ. Mediceus, Ἰνδικῇ τε καὶ Μαιονικῇ corrupte pro Σιντικῇ τε καὶ Παιονικῇ.

ὀσμὴν ἀφιέναι ἀσφάλτου βαρύτερον] Mediceus, βαρυτέραν.

Τούτοις ὁμολογεῖ καὶ Νίκανδρος] Theriacis ℣ 45.

CAP. XXI. ὁ Θῶνις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς] Hunc locum laudat Eustathius ad Homerum Odyss. Δ. pag. 1493. Αἰλιανὸς δὲ ἱστορεῖ παραθήκην [leg. παρακαταθήκην] γενέσθαι Θώνιδι τὴν Ἑλένην πρὸς Μενελάου, ἀνιόντος εἰς Αἰθίοπας· καὶ ὡς ἠράσθη αὐτῆς ὁ Θῶνις· καὶ ὡς ἐζήλωσεν ἡ Πολύδαμα ἢ Πολυδάμνα καθ' ἑτέρους· καὶ ὡς ἐξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Φάρον οἴκτῳ καὶ ζήλῳ· δοῦσα καὶ βοτάνην ἐχθρὰν τοῖς ἐκεῖ πολλοῖς ὄφεσιν, ἣ φυτευθεῖσα καὶ βλαστήσασα Ἑλένιον ἐκλήθη.

Πολυδάμνα ἐκαλεῖτο.] Leg. ἢ Πολ. ἐκαλεῖτο.

θηρείον] Forte φυτόν. Citat hunc locum Eustathius in quartum Odysseae, sed his verbis omissis. GESNER. Ast vir ἑλληνικώτατος Lambertus Bos felicius substituit θηριακὸν,

κὸν, qui uberius de hoc loco, imo et de ipſo toto capite differit in Obſervat. miſcell. cap. 33. pag. 142, 143. TRILLER.

ἑλένιον] ἐλλέβορον legit Matthiolus. At Galenus lib. De theriaca ad Piſonem cap. 10. ἑλένιον quoque memorat, ubi βελένιον reſtituendum eſſe ſuſpicatur cl. Severinus in vipera Pythia pag. 403.

CAP. XXII. Θαλάττιον ζῶον οἱ ἀστέρες,] Ex Oppiani Halieut. lib. ii. GESNER.

καὶ αὐτοὶ] Mediceus, καὶ οὗτοι.

μαλακόστρακοι,] Ariſtoteles lib. v. cap. 15. De hiſt. anim. *ſtellas* inter oſtracoderma numerat GESNER. At De partibus anim. lib. iv. cap. 5. inter Zoophyta recenſet. De ſtella Plinius lib. ix. cap. 60. ſcribit, *parva admodum caro intus, extra duriore callo.*

οἱ τοίνυν ἀστέρες εἰς μέσον τῶν ὀστράκων διέρχουσιν] Alias διέρχουσι. GESNER. Mediceus, οἱ τοίνυν ἀστέρες μέσων τῶν ὀστράκων διέρχουσιν.

CAP. XXIII. ὥσπερ οὖν] Poteſt et ὧνπερ οὖν legi. GESNER. idemque exhibet Mediceus.

Ὅμηρος] Iliad. Z. ℣ 179.

Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

χιμαίρας φύσιν, κεφαλὰς ἐχούσαν τρεῖς.] Mediceus, χ. φ. κ. ἐχούσης τρεῖς.

Ἀμισοδάρου] [illegible]phanus penultimam per ω ſcri[illegible]. GESNER.

CAP. XXIV. καὶ καλεῖται τοῦτο ἁλιεὺς,] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 36. init. Cicero lib. De nat. D. cap. Antigonus Caryſt. cap. 52. Plinius lib. ix. cap. 42. Oppianus lib. ii. Ἁλιευτ. cap. 86.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνος. GESNER.

τραχὺ σφαιρίον] παχὺ σφαιρίον. GESNER.

πλησίον δὲ τούτων] Mediceus, πλησίον δὲ ἐκείνων.

CAP. XXV. Κάραβος πολύποδι ἐχθρόν·] Mediceus, ἐχθρός.

Ὅταν αὐτοῦ τὰς πλεκτάνας] Oppianus lib. Ἁλιευτ.

εἰσπεφυκότων] ἐκπεφυκότων. GESNER. Conjecturam doctiſſimi viri firmat Mediceus.

ἑαυτὴν δὲ τραχέας] Mediceus, ἑαυτὸν δὲ τραχέας.

νήξει·] καὶ ἥδε. GESNER. Philoſophus lib. i. Hiſt. Anim. cap. 5. Τὰ δὲ σκληρόδερμα, οἷον κάραβος, τοῖς οὐραίοις νεῖ τάχιστα. Adde et lib. iv. cap. viii. De part. anim.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 32.

CAP. XXVI. ἄγνος] Nicander Theriacis ℣ 71.

θεσμοφόροις] θεσμοφορίοις. GESNER. Vide doctiſſimum Meurſium lib. iv. Graec. Fer. v. Θεσμοφόρια.

CAP. XXVII. κατὰ νώτου θεὶς ἐάσαι,] ἐπιξύσαι. TheophraſtusDe hiſt.plant. ix. 19. GESNER. et ex eodem Apollonius Hiſt. Parad. cap. 41. Theophraſti verba haec ſunt: Τὸ δὲ θηλύφονον· οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ· ἐπιξυόμενον ἀποκτείνειν τὸν σκορπίον. Ἐὰν δέ τις ἐλλέβορον λευκὸν καταπάσῃ, πάλιν ἀνίστασθαί φασιν.

τὸ θηλύφονον] *Thelyphonum* eſt genus aconiti primum. GESNER.

σμίλον,] *Smilos* arbor eadem forte, quae *melia*, id eſt, fraxinus. GESNER. Nicander Alexipharm. ℣ 609.

Μὴ

Μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ καλὴν ἐλατηΐδα μάρψαις
Οἰταίην, θανάτοιο πολυπλαύτοιο δότειραν.

Ubi Scholiaſtes inter alia notat: Κολόφυρα [leg. Λόφουρα cum illuſtri Scaligero et cl. Bentleio ad Callimachi Fragm. ccxxviii.] δέ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δὲ ἑρπετά. Τῶν ἀεὶ τετρύφαται λοφίην. Pro λοφίην Scaliger ad marginem editionis Pariſienſis correxit *leg.* λοφίη. Bentleius vero Callimachi locum emendavit hunc in modum:

Ἑρπετὰ, τῶν αἰεὶ τεθερίφαται λοφίαι.

ut ἑρπετὰ ſint quaecunque animalia, non vero ſpeciatim ſerpentes quos ſolum hic deſignat Aelianus.

Cap. xxviii. Τὴν ὗν κρέα ἔχειν τῶν ἄλλων κρεῶν ἡδίω,] Mediceus, Τὴν ὗν κρέας ἔχειν τῶν ἄλλων κρεῶν ἥδιον.

ὅταν ποτὲ σαλαμάνδρα φάγῃ,] Leg. σαλαμάνδρας. Vide Plinium lib. xi. cap. 53.

Cap. xxix. οὐδέν·] Senſus laborat; legendum igitur aut μόνον, aut, quo magis propendeo, ἐκεῖθεν, *illuc* ſcil. adventantium. Triller.

ὅτι μὲν τι καὶ] Mediceus, ὅτι μέν τοι καὶ.

Cap. xxx. Λέων γὰρ ὅταν] Mediceus, Λέων ὅταν.

καὶ ἀφανίζει] S. Epiphanius cap. 1. Phyſiol. ὅτε περιπατεῖ ἐν τῷ ὄρει καὶ ἔρχεται αὐτῷ ὀσμὴ τοῦ κυνηγοῦ, τῇ οὐρᾷ συγκαλύπτει τὰ ἴχνη, ἵνα μὴ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσιν οἱ κυνηγοὶ, εὕρωσιν αὐτοῦ τὴν ποίμνην καὶ καταλάβωσιν αὐτόν. Michael Glycas Part. i. Annal. p. 61. Γίνωσκε καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ λέων διωκόμενος συστέλλει τὰ ἴχνη αὐτοῦ.

ἰέναι κατὰ στίβον τὸν ἑαυτοῦ,] Mediceus, τὸν ἑαυτοῦ.

δῶρα φύσεως, ἄνωθεν αὐτοῖς δοθέντα.] Ita pariter B. Iacobus in Epiſt. cap. 1. ℣ 17. πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι. Eadem paene verba. Vide, quae nos ad illum locum. Triller.

Cap. xxxi. Οὐκοῦν πόαν τινὰ] *Alyſſos* dicta medicis herba. Gesner.

Cap. xxxii. ὀπὸν] ὀπὸς *liquorem* Graecis ſignificat, et ſimpliciter pro Cyrenaico ſive laſſeris ſucco uſurpari ſolet. Sed Aelianus hoc loco aliud intelligere videtur, forte papaveris fruticem, ex quo liquor *opium* dictus colligitur, vel opocarpaſi ſtirpem. Hae quidem vi refrigerante et ſoporifera, ex qua periculum forte timebant fodientes, cum hyoſcyamo conveniunt. Mandragoram quoque facultatis ejuſdem, cane alligato ſunt qui eruendam nugentur: ut Ioſephus baaras ſtirpem, et Aelianus lib. xiv. aglaophotidem terreſtrem. Gesner.

οἱ ἔσαι] Al. οἴεται. Idem. atque ita Mediceus.

καὶ εἰς ἰλεὸν] καὶ εἰς εἰλεόν. Gesner. Cl. Kuhnius in notis ad lib. i. Var. Hiſt. cap. 32. legendum ſuſpicatur, ὅπερ οὖν οἴεται καλῶς καὶ εἰς δέον.

Cap. xxxiii. ἀνθρωπείοις δὲ νόσοις] Mediceus, ἀνθρωπείαις γὰρ νόσοις.

εἰς Ἐπίδαυρον] Peloponneſi civitatem. Gesner.

ἡσύχαζε πρὸς τὰ θεῖα.] Al. ἡσύχαζε προσαχθεῖσα. Idem. nec aliter Mediceus.

βροτὸν ἔγωγε ἀντικείνω] Mediceus, ἀβρότονον ἔγωγε ἀντικείνω.

Cap. xxxiv. Ὁ δὲ ναυτίλος] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 37. Antigonus Caryſt. cap. 56. Plinius lib. ix. cap. 29. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 338.

ἐκστρέψας] Al. στρέψας. Gesner. atque ita habet Mediceus.

Cap.

Cap. XXXV. ἡ καὶ τούτοις μὲν ἄβατά ἐστι] Mediceus, ἡ εἰ καὶ τ. μ. ἀ. ἐστι.

Cap. XXXVI. ἰχθὺς δὲ ἰδεῖν] Mediceus, ἰχθὺς καὶ ἰδεῖν.

ἐξώκοιτον] Clearchus Peripateticus apud Athenaeum lib. viii. cap. 2. Ἐξώκοιτος ἰχθὺς, ὃν ἔνιοι καλοῦσιν Ἄδωνιν, τοὔνομα μὲν εἴληφε διὰ τὸ πολλάκις τὰς ἀναπαύσεις ἔξω τοῦ ὑγροῦ ποιεῖσθαι· ἔστι δὲ ὑπόπυῤῥος καὶ ἀπὸ τῶν βραγχίων ἑκατέρωθεν τοῦ σώματος μέχρι τῆς κέρκου μίαν ἔχει διηνεκῆ λευκὴν ῥάβδον, κ. τ. λ. Plinius lib. ix. cap. 19. *Miratur et Arcadia suum exocoetum, appellatum ab eo, quod in siccum somni causa exeat. Circa Clitorium vocalis hic traditur, et sine branchiis idem aliquibus adonis dictus.*

ὅταν γάρ τοι κῦμα] Mediceus, ὅταν γάρ τοι τὸ κῦμα.

ἐπεὶ καὶ γῆν καὶ θάλατταν ἔχει φιλεῖν·] Mediceus, φιλῶ.

τοῦ Κινύρου παιδὸς] Apollodorus lib. iii. pag. 193.

Cap. XXXVII. ἐβλάστησεν, ἀναπείθει.] Forte legendum ἐβλάστησε, καὶ ἀναθάλλει.

Cap. XXXVIII. Φωλεύει δὲ καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς] Ex Oppiani Halieut. lib. i. Gesner.

Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τούτοις καὶ ὁ ὄνος.] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 15. Plinius lib. ix. cap. 16. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 152.

Δέδοικε δὲ μάλιστα] Athenaeus lib. vii. cap. 18.

Cap. XXXIX. ὥσπερ οὖν Ἀριστοτέλης λέγει.] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 39.

τὸ τῶν καμπῶν·] Supra lib. vi. cap. 36.

πρασοκουρίς.] Hesychius, Πρασικουρὶς, ζῶον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα. Palladius lib. i. De re rustica cap. 35. Πρασοκουρίδας *Graeci vocant animalia, quae solent hortis nocere.* Adde doctissimum Needhamum ad Geopon. lib. xii. cap. 9.

Τίκτει καὶ ἡ μηλέα] Mala et ficus, cum vermiculos patiuntur, pereunt, Theophrastus De causis plant. lib. v. cap. 13. ubi et de crambo uvarum morbo loquitur. Gesner.

Cap. XL. πτέρυσι] *Pinna*, ut Graeci codices Aeliani habent: *rostro*, ut classici auctores tradunt, et res ipsa indicat. Lego γένυϊ, ut infra lib. xiv. cap. 23. Gesner.

ἔνθεν τοι κέκληται.] Mediceus, ἔνθεν τοι καὶ κέκληται.

Ἡ δὲ τρυγὼν τῷ κέντρῳ.] Supra lib. ii. cap. 36. et viii. 26.

Ἡ δὲ μύραινα τοῖς ὀδοῦσι,] Supra lib. i. cap. 32.

ἔχουσι] ἔχει. Gesner.

Cap. XLI. Οἱ μὲν οὖν μῦς] Apostolius Cent. xiii. prov. 35.

Cap. XLII. οἱ θύννοι,] Infra lib. xv. cap. 3.

τῶν τὰ οὐράνια εἰδέναι ποιουμένων] Apostolius Cent. x. prov. 38. προσποιουμένων. Avus margini edit. Gesner. adscripserat "Forte πονουμένων."

Ὅποι γὰρ ἂν αὐτοὺς χειμὼν] Plinius lib. ix. cap. 15.

εἰς τὴν τῆς ἐπιδημίας ἰσημερίαν.] Avus malebat εἰς τὴν τῆς ἰσημερίας ἐπιδημίαν.

Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 13. pag. 392.

Ὅτι δὲ τῷ ἑτέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν] Philosophus l. d. pag. 393. scribit, Εἰσπλέουσι δὲ οἱ θύννοι ἐπὶ δεξιὰ, ἐχόμενοι τῆς γῆς· ἐκπλέουσι δὲ ἐπ' ἀριστερά· τοῦτο δὲ φασί τινες ποιεῖν, ὅτι τῷ δεξιῷ ὀξύτερον ὁρῶσι φύσει, τῷ δ' ἀριστερῷ οὐκ ὀξὺ βλέπουσι.

καὶ Αἰσχύλος] Eundem Aeschyli versum

verſum laudat Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 979.

Παρίασι δὲ ἐς τὸν Πόντον] Plinius et Plutarchus loc. alleg.

κατὰ τὸ αἰγίπυρα,] ἀντιπέραν Apoſtolius.

Cap. xliii. Τοῖς παγούροις τὸ πρῶτον ἔλυτρον] Pariter καράβους καὶ ἀστακοὺς γῆρας ἐκδύνειν, atque etiam καρκίνους ait philoſophus lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 17. qui lib. iv. cap. 2. παγούρους καὶ Ἡρακλεωτικοὺς καρκίνων δεύτερον γένος conſtituit.

ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ γῆρας,] Supra h. l. cap. 16.

οὗτοι τὰ ὄστρακα ἀποδύονται.] Mediceus, οὗτοι τὸ ὄστρακον ἀποδύονται.

Cap. xliv. Τρωγλοδύται] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 12. id nomen appellative uſurpat, de Pygmaeis ſcribens, Τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον.

Cap. xlv. πολύποδας] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 37. εἰς δὲ τὸ ξηρὸν ἐξέρχεται μόνον τῶν μαλακίων ὁ πολύπους.

ὀσμύλους] Supra lib. v. cap. 44. Tzetzes Chil. v. 25. ℣ 778.

Cap. xlvi. Ῥυάδες] ῥυὰς Gazae *fluta* vel *ſpargus*. Gesner.

Cap. xlvii. προβεβλημένους] Apoſtolius Cent. ix. prov. 44. προσβεβλημένους.

διαρρίψας] Idem, διαρρήξας.

Cap. xlviii. ἁλῶν] Ariſtoteles lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 19. ubi de ovibus agit, δεῖ δὲ ἁλίζειν πρὶν τεκεῖν, καὶ ἐπειδὰν τέκῃ, καὶ ἔαρος αὖθις.

Cap. xlix. ὅ τε λέων καὶ ἡ ζύγαινα,] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ.

ἡ καλουμένη μάλθη.] Hic locus exſtat apud Suidam in v. Κῆτος: ubi μάλλη mendoſe legitur.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 55.

Cap. l. Αἱ κασοειδές] Tzetzes Chil. vi. 47. ℣ 341.

Καὶ ἡ φάλαινα δὲ τῆς θαλάττης πρόεισι,] Id a vero alienum eſſe notat I. C. Scaliger in Comment. ad Ariſtot. lib. ii. Hiſt. Anim. pag. 231.

Τοῦτό τοι καὶ Ὅμηρος ᾔδει, καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ] Δ. 355 —— 593.

Cap. li. Τρίγλης πέρι ἀνωτέρω εἶπον·] Lib. ii. cap. 41.

Ἐν Ἐλευσῖνι] Apud Athenaeum non in Eleuſiniis, ſed in Artemiſiis hoc fieri legimus, nempe ut piſcis venator ceu venatrici conſacretur. Gesner. Plutarchus lib. Πότερα τῶν ζώων φρονιμ. pag. 983. τρίγλαν δὲ τοὺς Ἐλευσῖνι μύστας σεβομένους ἴσε, καὶ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει τὴν ἱέρειαν ἀπεχομένην ἐπὶ τιμῇ τοῦ ζώου· τὸν γὰρ θαλάττιον λαγωὸν, ὅς ἐστιν ἀνθρώπῳ θανάσιμος, κτείνουσιν αἱ τρίγλαι μάλιστα καὶ καταναλίσκουσι.

τρὶς τοῦ ἔτους τίκτει.] Ariſtoteles lib. v. Hiſt. Anim. cap. 9.

ἐπεὶ τὸν λαγωὸν ἐσθίει,] Athenaeus lib. vii. cap. 21.

ἴσως δὲ ἐρῶ τι περὶ τρίγλης καὶ πάλιν.] Infra h. l. cap. 65. lib. x. cap. 2 et 7. item xii. 42.

Cap. lii. αἵ τε τευθίδες] Ex Oppiano lib. i. Halieut. Gesner. Adde Plinium lib. ix. cap. 29.

Αἱ δὲ χελιδόνες] Ariſtoteles lib. iv. cap. 9. Plinius lib. ix. cap. 26.

Οἵ γε μὴν ἱέρακες] Plinius ibid. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 435.

Cap. liii. Ἀλῶνται δὲ ἄρα ἰχθῦς] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 13.

νήχονται] Alias συννήχονται. Gesner.

Cap. liv. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐκβάλλειν τὰ ἔμβρυα τὰς ἵππους,] Lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 24.

Τὴν οὐρὰν αὐτῶν καλάμῳ μετρήσαντες] Fronto lib. xix. Geopon. cap. 2.

ὡς οὖν δεδεμένοι.] Mediceus, ὥσπερ οὖν δεδεμένοι.

CAP. LVI. καὶ οἰκίαν ὑπ' ἄντρου] οἰκίας. GESNER. Mediceus, καὶ οἰκίας ὑπάντρου.

ἥδιόν ἐστι τοῖς ζώοις προειρημένοις.] Mediceus, τοῖς ζώοις τοῖς προειρημένοις.

καὶ ὅτι διῆλθον ἄνθρωποι] Plinius lib. viii. cap. 4. init.

Καὶ μέντοι] καὶ μέχρι. GESNER.

οἵδε τὰς ῥίζας ἐξορύττουσι,] Plinius lib. viii. cap. 10.

CAP. LVII. Ἐν δὲ τῷ χειμῶνι] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 15.

ἐν βυθῷ.] Mediceus, ἐν Βυσσῷ. Hesychius, Βυσσὸς, βυθὸς, ἄντρον, πυθμὴν, καὶ χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕσγης παραλαμβανόμενον.

CAP. LVIII. ἐκ βραχίστων μέγιστα ζῶα γίνονται] Mediceus, γίνεται.

ὁ κροκόδειλος.] Antigonus Carystius cap. 98. τὸ δὲ κροκόδειλον ἐξ ἐλαχίστου γίνεσθαι μέγιστον· τὸ μὲν γὰρ ᾠὸν μεῖζον γίνεσθαι χηνός. Leg. ᾠὸν οὐ μεῖζον γίνεσθαι χηνός. Adde Aristotelem lib. v. Hist. Anim. cap. 33.

πολυετῆ Λίβυν ἐλέφαντα,] Infra cap. 7. lib. xvii.

τὰ μὲν ἐκ τῆς πρὸς ἀνθρώπους συντροφίας.] Mediceus, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους συντροφίας.

Σελεύκου τε τοῦ Νικάνορος] Νικάτορος. GESNER.

CAP. LIX. Ἰχθύες] Aristoteles lib. viii. cap. 13. pag. 392.

φώκην δὲ εἴ που τρέφει καὶ δελφῖνας βραχίστους,] Aristoteles lib. viii. Hist. οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον ἔξω δελφῖνος καὶ φωκαίνης: ubi Aelianum apparet legisse φώκης: sicut et Plinium, qui ait, *in Pontum nulla intrat bestia piscibus malefica, praeter vitulos et parvos delphinos.* GESNER.

CAP. LX. Αἱ θαλάττιαι βελόναι] Infra lib. xv. cap. 16. Plinius lib. ix. cap. 51. Plutarchus De garrulitate pag. 508.

βρεφῶν] Atqui oviparus hic piscis est. GESNER. Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 13. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἰχθύες ἐν γόνῳ τίκτουσι καὶ τὰ ᾠὰ ἀφιᾶσιν· ἣν δὲ καλοῦσί τινες βελόνην, ὅταν ἤδη ὥρα ᾖ τοῦ τίκτειν, διαρρήγνυται, καὶ οὕτω τὰ ᾠὰ ἐξέρχεται. Et paullo post, ἡ δὲ γένεσις ἐκ τοῦ ᾠοῦ συμβαίνει ἐπί τε τῶν ἔσω ᾠοτοκούντων, καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω ζωοτοκούντων· ἐπ' ἄκρου τε γὰρ γίνεται, καὶ ὑμὴν περιέχεται, καὶ πρῶτον διάδηλοι οἱ ὀφθαλμοί, μεγάλοι καὶ σφαιροειδεῖς ὄντες· ᾗ καὶ δῆλον, ὅτι οὐχ ὥσπερ τινές φασιν, ὁμοίως γίνονται τοῖς ἐκ τῶν σκωλήκων γινομένοις.

CAP. LXI. Λέγεται δὲ τὰ ἴχνη καὶ τὰ γνωρίσματα τῆς ἀσπίδος] Nicander Theriac. ℣ 188.

Ἔνθεν τοι καὶ τῆς Κλεοπάτρας] Supra cap. 11.

CAP. LXII. τῇ Ῥωμαίᾳ ἀγορᾷ] Mediceus, τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ.

καὶ τῶν τοὺς ὄφεις ἐς τὰ γράμματα τρεφόντων] χρήματα. GESNER. Mediceus, τρύματα. Avus malebat φάρμακα.

ἑτέρων ὁμοτέχνων περιεστώτων] Mediceus, παρεστώτων.

μηδὲ ἀποδρυψάμενος] μηδὲ ἀποθρυψάμενος. GESNER.

CAP. LXIII. Τοῦ ἦρος ἀνακμάζοντος] Infra lib. x. cap. 2. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12.

Οἱ δὲ νηχόμενοι] Aliter de partu piscium Aristoteles lib. v. cap. 1. Confer Herodotum lib. ii. cap. 93. quem refellit idem philosophus lib. iii. cap. 5.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 14.

CAP. LXIV. μὴ τῷ ἁλμυρῷ ὕδατι τρέφεσθαι τοὺς ἰχθῦς,] Plinius lib. ix. cap. 15.

ὁ τοῦ Νικομάχου] Lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 2. pag. 279. et lib. ii. Meteorol. cap. 3.

Cap. lxv. Οἱ μυούμενοι τοῖν θεοῖν,] Graece numerus dualis eſt: Cererem et Proſerpinam intelligo, quos Athenienſes Θεοὺς (Θεώ) vocabant, ut Lacedaemonii *Dioſcuros* σιοὺς (σιώ) Varinus. Gesner. Pro τοῖν θεοῖν, ταῖν θεαῖν legit cl. Meurſius in Eleuſin. cap. 31.

παύσαιντο] παύσαιντο. Gesner.

nec aliter Mediceus.

ἐπεὶ τῷ στόματι τίκτει.] Supra lib. ii. cap. 55. Athenaeus lib. viii. cap. 12. Horapollo lib. ii. cap. 110.

Οὐ τίκτειν] Antigonus Caryſt. cap. 25.

καὶ τάς γε αἰτίας ἄνω που εἰπὼν οἶδα.] Cap. 51. h. l.

Cap. lxvi. ἐν τοῖς πρόσθεν εἰπὼν,] Lib. i. cap. 50.

Μέλλων ὁ ἔχις] Philes Carm. lxx. ℣ 11.

LIBER X.

Cap. i. ὡς ἄνω μοι λέλεκται.] Lib. viii. cap. 17.

Ἀνὴρ τῶν τούτων ἀγρευτὴς οὐκ ἄπειρος] Inſolentior et confuſa eſt conſtructio, quae ſic mihi componenda videtur, Δίων φησὶν ἀνὴρ τῶν τῶν ἐλεφάντων ἀγρευτὴς οὐκ ἄπειρος (pro ἄνδρα οὐκ ἄπειρον, nominativus loco accuſativi ante infinitivum) ἰδεῖν μόσχον ἐλέφαντος συνελθεῖν ἐλέφαντι νέῳ etc. Gesner.

ἐπεὶ καὶ ἀχρεῖοι συλλαβεῖν τὸ λοιπὸν ἦσαν] Mediceus, συμβαλεῖν.

Εἵλκετο δὲ ὁ Πάρις] Homerus Iliad. Γ. ℣ 371. de Menelao Paridis injuriam ulciſcente:

Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,
Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος.

ἐκάθευδε] Homerus ibid. ℣ 448.

Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.

Cap. ii. ἀλλὰ οἱ μὲν ἦρος ἐπιθόρνυνται,] Supra cap. 63. lib. ix.

δίχα τοῦ χειμῶνος ἐξάπτονταί τινες] δὴ καὶ χειμῶνος. Gesner. Legendum potius, διὰ τοῦ χειμῶνος: ut ſupra lib. ii. cap. 9. καὶ μάλιστά γε διὰ χειμῶνος δρᾷ τοῦτο. Et cap. 25. καὶ τούτων γινομένων ἀτροφίᾳ καὶ λιμῷ διὰ χειμῶνος περιπέσωσι. Atque alibi, διὰ τοῦ ἦρος, διὰ τοῦ θέρους. Ariſtoteles lib. v. Hiſt. Anim. cap. 8. ποιεῖται δὲ ἔνια τὴν ὀχείαν καὶ τὸν τόκον καὶ μετοπώρου καὶ χειμῶνος, οἷον τῶν τε ἐνύδρων ἄττα γένη, καὶ τῶν πτηνῶν. Ubi pro καὶ μετοπώρου et τῶν πτηνῶν malim διὰ μετοπώρου, et τῶν κτηνῶν. Addit enim Philoſophus paullo poſt, ὅσον ὗς καὶ κυνὸς καὶ τῶν κτηνῶν ὅσα.

Λάβρακα δὲ ἀκούω καὶ ἐπιτίκτειν·] Idem d. l. cap. 9. Plinius lib. ix. cap. 51.

Τρίγλην δὲ καὶ τρὶς] Philoſophus ibid. Athenaeus lib. vii. cap. 21. Artemidorus lib. ii. Oneirocrit. cap. 14. pag. 103. Philes Carm. c.

Cap. iii. Ἡρόδοτος] Lib. iii. cap. 103. Κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηροὺς, καὶ γούνατα τέσσερα· τὰ δὲ αἰδοῖα διὰ τῶν ὀπισθίων σκέλεων πρὸς τὴν οὐρὴν τετραμμένα.

Cap. iv. Ἡρόδοτος λέγει.] Lib. iii. cap. 113. δύο δὲ γένεα οἴων σφι ἐστὶ θωύματος ἄξια, τὰ οὐδαμόθι ἑτέρωθί ἐστι· τὸ μὲν αὐτῶν ἕτερον ἔχει τὰς οὐρὰς μακρὰς τριπήχεας, οὐκ ἐλάσσονας· τὰς εἴ τις ἐπήει σφι ἀπέλκειν, ἕλκεα ἂν ἔχοιεν, ἀνατριβομένων πρὸς τῇ γῇ τῶν οὐρέων· νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο· ἁμαξίδας γὰρ ποιεῦντες, ὑποδέουσι αὐτὰς τῇσι οὐρῇσι, ἑνὸς ἑκάστου κτήνεος τὴν οὐρὴν ἐπὶ ἁμαξίδα ἑκάστην καταδέοντες· τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἴων τὰς οὐρὰς πλατέας φορέουσι, καὶ ἐπὶ πῆχυν πλάτος.

οὔπερ ἂν τῶν ἁμαξίδων] καὶ ποιεῖν ἁμαξίδας. Vide Herodotum lib. iii. Gesner.

Cap. v. ὑπερέχοντες,] Al. ὑπερέχονες. Gesner. atque ita etiam Mediceus.

Cap. vi. Ποντικοὶ δὲ ἄρα κοχλίαι] Legendum potius κολίαι, et in argumento hujus capitis κολιῶν, quos *lacertos* a Romanis nuncupatos fuisse docet Aldrovandus lib. ii. De piscibus cap. 54. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 13. Οἱ μὲν οὖν κολίαι εἰσιόντες ἁλίσκονται· ἐξιόντες δὲ ἐκ τοῦ Πόντου ἁλίσκονταί τε, καὶ μᾶλλον ἄριστοι τότε εἰσίν· ὅταν δὲ εἰσπλέωσιν ἐγγύτατα τοῦ Αἰγιαλοῦ, πιότατοι ἁλίσκονται, ὅσῳ δ' ἀνωτέρω, ἀεὶ λεπτότεροι· πολλάκις δὲ ὅταν τὸ πνεῦμα ἀντικόψῃ νότιον, συνεκπλέουσι τοῖς κολιαῖς καὶ τοῖς σκόμβροις, καὶ κάτω ἁλίσκονται μᾶλλον ἢ περὶ Βυζάντιον. Pro τοῖς σκόμβροις malim οἱ σκόμβροι.

θερίζοντα μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις.] Vix dubitandum quin Auctor scripserit, χειμάζοντα μὲν ἐν Σούσοις, θερίζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Vide Brissonium lib. i. De regno Persarum pag. 43, 44.

πρὸς τῷ Αἰγιαλῷ] Aegialus locus est inter Sicyonem et Buprasium: et alius proximus Ponto, cum vico ejusdem cognominis. Gesner.

Cap. viii. Ὁ δελφὶς ὁ θῆλυς μαζοὺς ἔχει] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 12. Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 660.

ἕπονται δὲ αὐτῷ] αὐτοῖς. Gesner. Mediceus, αὐτῶν.

φιλότεκνον γὰρ καὶ φιλόστοργον] Supra lib. i. cap. 18.

τῶν ἐγγόνων] Mediceus, τῶν ἐκγόνων.

τί πρὸς ταῦτα ὁ Νέστωρ, ὦ καλὲ Ὅμηρε] Iliad. Δ. ℣ 293—325.

τακτικώτατον ἡρώων] Mediceus, τακτικώτατον τῶν ἡρώων.

Cap. ix. Νίκανδρος] Theriacis ℣ 24.

> Τοῦ μὲν [ἔχεως] ὑπὲρ κυνόδοντε δύο
>   χροῒ τεκμαίρονται
> Ἰὸν ἐρευγόμενοι· πλέονες δέ τοι αἰὲν
>   ἐχίδνης.

Cap. x. Τροφὴ δὲ ἡμερουμένοις] Supra lib. vii. cap. 6.

κιττοῦ φάκελοι] Mediceus, κιττοῦ φάκελλοι.

Cap. xi. Σκάρος] λύρα Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. 9. quod placet. Gesner.

κάπρος,] Hanc vocem Athenaeo lib. iv. cap. 9. vere restituit Casaubonus pro vulg. σκάρος.

ὡς Ἀριστοτέλης φησί.] Lib. iv. Hist. Anim. cap. 9. οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μέν εἰσιν· οὔτε γὰρ πνεύμονα, οὔτε ἀρτηρίαν, καὶ φάρυγγα οὐκ ἔχουσι· ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τριγμοὺς, οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρομίς· οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμὸν, καὶ ὁ κάπρος ὁ ἐν τῷ Ἀχελώῳ, ἔτι δὲ χαλκὶς καὶ ὁ κόκκυξ· ὁ μὲν γὰρ ψοφεῖ οἷον τριγμόν· ὁ δὲ παραπλήσιον τῷ κόκκυγι ψόφον, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔχει.

Χαλκὶς] Χαλκεὸς, forte i. e. *faber*, piscis a chalcide diversus. Gesner. Gesnerum sequitur Aldrovandus lib. i. De piscibus cap. 25.

Cap. XII. Στέαρ δὲ ἐλέφαντος] Dioscorides lib. ii. cap. 86.

Cap. XIII. Ἀῤῥαβίων] Al. Ἀραβίων. Gesner. atque idem exhibet Mediceus, in quo etiam paullo post Ἀράβιος legitur.

μαργαρίτης] Infra lib. xv. cap. 8.

Cap. XIV. Αἰγύπτιοι τὸν ἱέρακα] Plutarchus lib. De Iside et Osiride pag. 371.

τοὺς δὲ ὄρνιθας λέγουσι θαυμαστοὺς,] θαυστοὺς Gyllius. Gesner.

καὶ πρὸς τὸ πάντα ἐφορῶντα] Phrasis Homerica.

ἀλλὰ ἐλευθέρως καὶ ἀτρέπτως] Mediceus, μάλα ἐλευθέρως καὶ ἀτρέπτως.

Ὅμηρος] Iliad. O. ℣ 237.

Cap. XV. Ὁ κάνθαρος ἄθηλυ ζῶόν ἐστι] Horapollo lib. i. cap. 10.

εἴκοσι ἡμερῶν] Apostolius Cent. x. prov. 74. εἴκοσι ἡμέρας.

τῇ ἐπὶ ταύταις,] Idem, τὰς ἐπὶ ταύταις, mendose.

ὑπὲρ τὰς χώρας.] Idem, ἐπὶ τὰς χώρας.

Cap. XVI. Ἡ ὗς καὶ τὸ ἰδίων] Columella lib. vii. cap. 11.

Ἐπεὶ τοὺς πατέρας γηροκομοῦσιν] Supra lib. iii. cap. 24.

καὶ χηναλώπεκας] Herodotus lib. ii. cap. 72. Horapollo lib. i. cap. 53.

Μαναίθωνα] Al. Μανέθωνα. Gesner. Posterius etiam exhibet Mediceus, ut monuit parens in praefatione ad Manethonis Apotelesmatica, et mſ. Leidensis Suidae, apud quem vulgo Μαναίθως legitur. Fuit autem patria Mendesius. Vide Vossium lib. i. De hist. Graecis cap. 14.

ὅτι γάλακτος νέου γευσάμενος] Plutarchus lib. i. De Iside et Osiride pag. 353.

περιστέλλουσι δὲ Αἰγύπτιοι] Idem pag. 353.

ὅταν δὲ Αἰγύπτιοι πανηγυρίζωσι τὴν σελήνην] Mediceus, τῇ σελήνῃ.

Ἀθηναῖοι δὲ, ἐν τοῖς μυστηρίοις] Scholiastes Aristophanis Εἰρήν. ℣ 373.

τοὺς μὲν κενοὺς τῶν σταχύων,] καινούς. Gesner. vel κόκκους.

τοὺς πυροὺς,] τὸν πυρόν. Gesner.

Cap. XVII. ἀστακτεὶ] Al. ἀστάκτοις. Gesner. Sed legendum videtur aut ἀστακτὶ, aut, quo magis inclino, ἀειστάκτοις, *lacrymis indesinenter fluentibus*. Triller.

παρ᾽ ἑκάτερα αὐτοῖς] αὐτῆς. Gesner.

καὶ ἀγχιβαθῆ] Al. καὶ οὐκ ἀγχιβαθῆ, melius, ut conjicio. Idem.

πλεῖν αὐτὰς] αὐτούς. Idem. nec aliter Mediceus.

Cap. XIX. Τοὺς ἰχθῦς τοὺς Φάγρους Συηνῖται] Plutarchus lib. De Iside et Osiride pag. 353. Συηνῖται δὲ φάγρου ἀπέχονται· δοκεῖ γὰρ ἐπιόντι τῷ Νείλῳ συνεπιφαίνεσθαι, καὶ τὴν αὔξησιν ἀσμένοις φράζειν αὐτάγγελος ὁρώμενος.

μαιώτας] Athenaeus lib. vii. cap. 17. Φέρει δὲ ὁ Νεῖλος καὶ ἄλλα γένη πολλὰ ἰχθύων, καὶ πάντα ἥδιστα· μάλιστα δὲ τὰ τῶν κορακίνων· πολλὰ γὰρ καὶ τούτων γένη· φέρει δὲ καὶ τοὺς μαιώτας καλουμένους, ὧν μνημονεύει Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι διὰ τούτων·

> Τοὺς μαιώτας καὶ σαπέρδας, καὶ γλανίδας.

Cap. XX. Γίνονται δὲ ἄρα] Isidorus Characenus apud Athenaeum lib. iii. pag. 94. Plinius lib. ix. cap. 35.

κόγχαι καὶ ἕτεραι,] Nam et supra h. l. cap. 13. de ostreis et margaritis hujus maris dixerat. Gesner.

Cap. XXI. Καὶ τῶν τέκνων γε αὐτοῖς ἐξαρπαζομένων] Maximus Tyrius dissert. xxxviii.

Τεντυριτῶν] Strabo lib. xvii. pag. 814.

814. Seneca quaest. nat. lib. iv. cap. 2. Iuvenalis Sat. xv. ℣ 32.

μοίρᾳσι,] μοῖρᾳ legit doctissimus Hemsterhusius ad Pollucem lib. x. cap. 12.

Μασιγοῦσί τε πολλαῖς, καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζομένους καὶ δακρύοντας.] Videtur locus depravatus. Gesner. Videor mihi hunc locum desperatissimum omnisque medelae impatientem, uti haud injuria visus est Gesnero, duce ingenio, Pliniique auctoritate, ita haud infeliciter emendasse: (πολλάκις γὰρ τὰς ἐξ ἀνθρώπων σάρκας ἐξεμέουσι) *saepius enim carnes humanas evomunt crocodili:* scil. a Tentyritis a perseis arboribus sublimes suspensi, et flagris probe caesi, quod praecessit. Scilicet parenthesi sunt includenda ista a me emendata verba, ceu effectus illius flagellationis. Nunc Plinium audiamus, qui nobis verba ita, prout factum, constituendi ansam dedit. Is lib. viii. cap. 25. de iisdem crocodilorum tyrannis, Tentyritis scil. loquens, inter alia in hunc modum scribit, *ac voce etiam sola territos* (crocodilos) *cogunt evomere recentia corpora ad sepulturam.* Si igitur voce sola id potuerint efficere Tentyritae, quanto magis per flagella id ipsos effecisse concludere fas est? Triller. Cl. Hemsterhusius d. l. corrigendum censet, μασιγοῦσί τε πολλαῖς (nimirum μάσιξι) καὶ ταῖς ἐξ ἀστραγάλων ξαίνουσι κνυζομένους καὶ δακρύοντας. Cl. Pauwius malebat μασιγώσεσι πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι.

Κύει δὲ ἄρρεν τὸ ζῶον τοῦτο ἑξήκοντα ἡμέραις] Idem habet Plutarchus De Iside et Osiride pag. 381. quod observavit quoque cl. Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 33. pag. 143. Triller. Adde Aristotelem lib. v. Hist. Anim. cap. 33.

Τύφωνα] Τυφῶνα. Gesner.

Ψαμμύθου] Mediceus, Ψαμμιώτου. An Ψαμμιτίχου, quem celebrat Diodorus Siculus lib. i. pag. 61. idemque etiam doctissimo Bocharto visum.

Τὰ ἔκγονα] Al. τὰ ἔσχατα. Idem. atque etiam Mediceus.

μνήμη τούτου γε πάθους] Mediceus, μνήμη τοῦ τότε πάθους.

Cap. XXII. Βαρκαῖοι,] Gens ubique ignota; legendum haud dubie Βακκαῖοι. Firmatur id Stephani Byzantini auctoritate: Βακκαῖοι, Ἱσπανίας ἔθνος; nisi ibi malis legere Ἑσπερίας, quomodo apud nostrum, γένος ἐστὶν Ἑσπέριον; sed res eodem recidit: τοὺς Βακκαίους commemorat quoque Plutarchus in *Sertorio*, et alibi; item et Suidas. *Vaccaeos* vocat Plinius lib. iii. cap. 3. et aliis locis. Nam Οὐακκαίους scribit Strabo lib. iii. Geograph. cap. 15. Sed ne quid dissimulem, ita jam legendum in hoc nostro Aeliani loco vidit Bochartus Hierozoic. Part. ii. lib. ii. cap. 27. pag. 318. Triller. At vulgatam scripturam contra cl. Bochartum immerito tuetur cl. Kuhnius in notis ad lib. iv. Var. Hist. cap. 1. Confer eruditissimum Menagium ad Diogenem Laertium lib. vi. segm. 79.

Ῥώμυλος γὰρ ἄρρεν] Plutarchus in Vita Romuli pag. 22, 23. et Quaest. Rom. pag. 286.

Αἰγύπτιοι δὲ Ἥρας μὲν ἱερὸν] Horapollo lib. i. cap. 11.

γυπῶν πτέρυγας.] Quibus scilicet nobilitatem designabant.

Εἶπον γὰρ ἀνωτέρω] Nempe lib. i. cap. 45. ii. 46. iii. 7. iv. 18. vi. 46.

Cap.

CAP. XXIII. ἢ τοὺς ἄνδρας] εἰς τοὺς ἄνδρας. GESNER.

Ὄντων δὴ σκορπίων] ὄντων δὲ σκορπίων. GESNER.

τοὺς δὲ ἄῤῥενας καλεσθίουσιν.] Mediceus, καταθύουσιν.

CAP. XXIV. τοῖς ἤδη δινηνυσμένοις] Supra cap. 21. et lib. ii. cap. 33. v. 23. ix. 3.

Τεντυρῖται] Sextus Empiricus lib. i. Pyrrhon. Instit. cap. 14.

λεπίσι μὲν γάρ τε καὶ φολίσι πέφρακται,] Solinus cap. 32. Ammianus Marcell. lib. xxii. cap. 15.

Ἐν Ὄμβροις] Ἐν Ὀμβίταις. GESNER.

ὡς κροκοδείλοις πολεμίους] Mediceus, ὡς κροκοδείλων πολεμίους.

CAP. XXV. Ὄασιν τὴν Αἰγυπτίαν] Herodotus lib. iii. cap. 26.

Κάτεισι δὲ ὑπὸ τὴν ὑπήνην] Dracones barbati, ut et lib. xi. cap. 26. GESNER.

δρακόντων] ἀνθρώπων. GESNER. In margine est ἀνθρώπων, quod huc non facit: si quid emendandum, mallem potius δορκάδων, *caprarum* *s. damarum*. Sed nihil mutandum: dari enim omnino dracones barbatos et noster infra notat lib. xi. cap. 26. et nummi a Sponio, Spanhemio, aliisque producti evincunt, ut nihil hic dicam de recentioribus scriptoribus hodoeporicis, quippe qui in terris alieno sole calentibus istiusmodi dracones barba promissa insignitos haud raro suis ipsis oculis viderunt. TRILLER.

ἐνταῦθα] ἐντεῦθεν. GESNER.

CAP. XXVI. Τῷ λύκῳ] Aristoteles lib. iv. De part. anim. cap. x. init. Philes Carm. xlvi. ꝟ 12. Apostolius Cent. xii. prov. 21.

νυκτὸς καὶ σελήνης οὐκ οὔσης,] Mediceus et Apostolius, νύκτωρ καὶ σελ. οὐκ οὔσης.

λυκόφως] Macrobius lib. i. Saturn. cap. 17.

προλαβὼν] παραλαβών. GESNER. προσλαβὼν Apostolius.

Ὅμηρος] Iliad. H. ꝟ 433.

Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.

λυκάβαντα] Idem Odyss. Ξ. ꝟ 161. et T. ꝟ 306. Artemidorus lib. iv. Oneirocrit. cap. 12. Λύκος δὲ ἐνιαυτὸν σημαίνει διὰ τὸ λυκάβαντα, τουτέστι τὸν χρόνον, ὡς οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσιν, ἀπὸ τοῦ περὶ τὰ ζῶα ταῦτα συμβεβηκότος· ἀεὶ γὰρ ἑπόμενα ἀλλήλοις ἐν τάξει, διεξιᾶσι τὸν ποταμόν· ὥσπερ αἱ τοῦ ἔτους ὧραι ἑπόμεναι ἀλλήλαις τελοῦσι τὸν ἐνιαυτόν. Vbi pro διὰ τὸ λυκάβαντα τ. τ. χ. ὡς οἱ π. ὀνομάζουσιν e ms. Mediceo corrigendum, λυκάβαντας γὰρ οἱ ποιηταὶ τοὺς ἐνιαυτοὺς καλοῦσιν. Adde Suidam in Λυκάβας.

Ὅμηρος εἰπὼν,] Iliad. Δ. ꝟ 101 et 119.

ἀλλ' ἐπεὶ κλαπέντα] Pausanias lib. x. cap. 14.

CAP. XXVII. εἰς Ἑρμουπολίτην νομὸν] Mediceus, εἰς τὴν Ἑρμουπολίτην νομόν.

Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Ἶσιν Αἰγύπτιοι βουκέρων καὶ πλάττουσι] Herodotus lib. ii. cap. 41.

CAP. XXVIII. Ἀβὺ ἡ Αἰγυπτία,] Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία. GESNER. id ipsum exhibet Mediceus.

Τοῦτό τοι καὶ Ὦχος ὁ Πέρσης] Lib. iv. Var. Hist. cap. 8. et vi. 8.

Καμβύσου] Herodotus lib. iii. cap. 27, et seqq. Iustinus lib. i. cap. 9.

πρὸς ἦχον τῆς λύρας] Mediceus, πρὸς ἦχον τὸν τῆς λύρας.

Ἤδη δὲ αὐτῶν τινες καὶ τῷ Τυφῶνι προσφιλῆ] Mediceus, Ἤδη δὲ αὐτόν τινες καὶ τῷ τ. π. Plutarchus de Iside et Osiride pag. 362. Ἔστι δ' ὅτε πάλιν ἐκταπεινοῦσι καὶ καθυβρίζουσιν ἔν τισιν ἑορταῖς,

ἑορ͂ταῖς, τῶν μὲν ἀνθρώπων τοὺς πυῤῥοὺς καὶ προπηλακίζοντες, ὄνον δὲ καταϰρημνίζοντες, ὡς Κοπῖται, διὰ τὸ πυῤῥὸν γεγονέναι τὸν Τυφῶνα, καὶ ὀνώδη τὴν χρόαν.

περὶ τοῖς] Forte legendum, ὅτι μὲν περὶ τοῖς.

εὖ γνόμενον] εὔγονον, vel tale quid. GESNER.

CAP. XXIX. ἤδη πυ καὶ ἄνω προσεῖπον.] Cap. 38. lib. ii.

Μίγνυνται δὲ τοῖς στόμασι, καὶ παιδοποιοῦνται.] Id diserte negat Philosophus lib. iii. De gener. anim. cap. 6. Adde Plinium lib. x. cap. 12. Cum Aeliano consentit Solinus cap. 32. et Ammianus Marcell. lib. xxii. cap. 15.

Ἀπίων] De hoc auctore ejusdemque scriptis vide cl. Meursium lib. i. Bibl. Gr.

δεικνυούτας οἱ ἴδιν] Lego τὸ pro οἱ, vel potius οἷ, quod est ἑαυτῷ, *sibi*. GESNER.

ὄφεις ζηλοῦται] Supra lib. ii. cap. 38.

Νεοττεύει δὲ ἐπὶ τῶν φοινίκων] Philes Carm xvi. ℣ 14.

CAP. XXX. φησί,] φημί. GESNER.

ὅσα ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. iv. cap. 46. vi. 16. et h. l. cap. 21.

CAP. XXXI. Λέγουσι δὲ αὐτὴν καὶ Αἰγύπτιοι μόνον ἀσπίδων ἀθανάτην εἶναι,] Mediceus, ἀθάνατον εἶναι.

ἐν τούτοις ἱεροῖς,] ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς. GESNER. Mediceus, ἔν τε τοῖς ἱεροῖς.

εἶτα μέν τοι θέρμουθις εἰσῴκιζεν,] Mediceus, εἰσῴκιζον. Pro θέρμουθις leg. θέρμουθιν.

περιτιθέντες] περιτιθεῖσι. GESNER.

CAP. XXXII. Ἄκανθον] Alius est τοῦτο Graecorum. GESNER.

ἐκμελὲς καὶ ἄμουσον] εὐμελὲς καὶ εὔμουσον ex Aristotele. GESNER.

Ἀριστοτέλης] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 114.

αἰγιθάλου] αἰγίθου Aristotel. Gaza *salum* transfert. GESNER.

CAP. XXXIII. ἄνω μοι λέλεκται.] Lib. iii. cap. 44.

CAP. XXXIV. χελιδόνες λευκαί,] Aristoteles lib. iii. Hist. Anim. cap. 12.

Ἐν δὲ τῇ Ἀλεξάνδρου] Apostolius Cent. xiii. prov. 14.

οὐ πάνυ τι] Apostolius, οὐ πάνυ τοι.

Καὶ Ἀντιόχῳ] Iulius Obsequens cap. 87. *Antiocho regi Syriae ingenti exercitu dimicanti, hirundines in tabernaculo nidum fecerunt.*

Ἀνελθὼν γὰρ] Apostolius, ἀνελθὼν δέ.

εἶτα μέντοι ἐπανῆλθεν] εἶτα μὲν οὐκ ἐπανῆλθεν. GESNER. Mediceus, εἶτα μέντοι οὐκ ἐπανῆλθεν, quomodo etiam legitur apud Apostolium.

ἔσωσε] Repono ἔασε. GESNER. idemque habet Apostolius, e quo illud Aeliano restitui.

Θεοῖς μοιχίοις,] μυχίοις et μυχία Gyllius: quod placet. GESNER.

CAP. XXXV. Οἱ πέρδικες] Aristoteles lib. iii. Hist. Anim. cap. 16.

ἀποκρύπτουσαι] Addo τὰ ᾠά. GESNER.

πεντεκαίδεκα ᾠὰ ἀποτίκτει.] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 8. τίκτει μὲν οὖν ᾠὰ ἡ πέρδιξ οὐκ ἐλάττω ἢ δέκα, πολλάκις δὲ ἑκκαίδεκα.

Θεόφραστος] Apud Athenaeum lib. ix. cap. 10.

Ἄθυρμα δὲ ὁ πέρδιξ τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς, ὥς τινες καὶ ἄλλοι λέγουσι.] Mediceus, Α. δὲ ὁ π. τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς ὡς ἐστι, καὶ ἄλλοι λέγουσι.

CAP. XXXVI. Εἶπον μὲν καὶ ἀνωτέρω] Lib. ii. cap. 32. et lib. v. cap. 34.

Ἀρι-

Ἀριστοτέλης λέγει,] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 12.

CAP. XXXVII. σπουδὴν ἐχομένῳ] σπουδῆς ἐχομένην. GESNER. Cl. viri conjecturam tuetur Apostolius Cent. v. prov. 41.

νυκτὸς δ᾽ εὖθυ τοῦ Ἄργους ᾔει.] Mediceus, νύκτωρ.

οὐδὲ ἀπέστη δορυφοροῦσα, οὐ χρηστὴν ἐπὶ δορυφορίαν ἡ ὄρνις] Mediceus, οὐδὲ ἀπέστη δορυφοροῦσα οὐ χρηστὴν τὴν δορυφορίαν.

Ὅμηρος] Iliad Κ. ℣ 274.

> Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
> Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ᾽ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι
> Νύκτα δι᾽ ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.

Ὅμηρος τεκμηριῶσαι ἱκανὸς] Iliad. Μ. ℣ 18. Mediceus, ὁ μὲν Ὅμηρος τ. ἱ.

CAP. XXXVIII. Φοβερός ἐστι καὶ ἰσχυρὸς τῷ καράβῳ ὁ πολύπους.] Supra lib. i. cap. 32. et lib. ix. cap. 25. Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 2. pag. 379. Plinius lib. viii. cap. 62.

CAP. XL. τὰ δὲ ἄλλα αἴγεια Διακόπτει] Confer cl. Berneccerum ad Iustinum lib. xii. cap. 14.

ἀνάθημα ἀναθῆναι] Mediceus, ἀνάθημα ἀναθεῖναι.

χῆμα τὸ δαιμόνιον] Forte κλῆμα. GESNER. Mallem χρῆμα, aut potius σῆμα, sensu apto. TRILLER. Cl. Kuhnio in notis ad lib. i. Var. Hist. cap. 27. legendum videbatur χρῆμά τι δαιμόνιον.

Λουθησιάδος] Forte Λουσιάδος a Cerere *Lusia* Arcadibus cognominata, cujus meminit Pausanias. GESNER. Mediceus, Λουθήσιδος.

CAP. XLI. Εὐπόλιδι] Tzetzes Chil. iv. 131. ℣ 245.

οἶδεν] εἶδεν. GESNER. idemque praefert Mediceus.

ἐκπλήξας,] ἐκλήξας, Gyllius. GESNER. et Mediceus.

CAP. XLIII. ὑπονοσεῖ εἰς τὰ ἑαυτοῦ μέτρα, ὑποστρέφει τὰ ἐκ τῆς φύσεως] ὑποστρέφων εἰς τὰ ἐκ τῆς φύσεως. GESNER. Mediceus, ὑπονοσεῖ, καὶ εἰς τὰ ἑαυτοῦ μέτρα ὑποστρέφει τὰ ἐκ τῆς φύσεως.

CAP. XLIV. Ὁ μὲν γὰρ τέφρας] Hunc locum ante oculos habuisse videtur Suidas v. Τέφρα. Τέφρα, εἶδος τέττιγος· καὶ γὰρ τέφρα, καὶ μέμβραξ, καὶ ἄλλος δακέτας, [leg. λακέτας,] καὶ κέρκωψ ἕτερος· καὶ ἠχέταν τινὰ λέγουσι, καὶ ἀκανθίαν ἕτερον. Ἀκοῇ παρεδεξάμην ταῦτα ἀκούσας· ὅτῳ δὲ πλείω τῶν προειρημένων εἰς γνῶσιν ἀφίκετο, λεγέτω ἐκεῖνος. Ἠχέτας καὶ ἀκανθίας οὐκ εἴδη τεττίγων, ἀλλ᾽ ἐπίθετα τέττιγος, ἀπὸ τοῦ ἔχειν ἐν ἀκάνθαις. Vbi pro ἠχέταν et ἠχέτας ex hoc capite, et ms. Leidensi, atque ipso Suida in v. Ἀχέτας reponendum Ἀχέταν et Ἀχέτας, atque inferenda particula καὶ ante τὸ πλείω. Confer cl. Kusterum ad Suidam in v. Ἀκανθίας.

καὶ Λακέτας τε] Mediceus, καὶ Λακέτας δέ.

καὶ ἀχέταν τινά,] Aristoteles lib. iv. Hist. Anim. cap. vii. et lib. v. cap. 30. Cicades canoras ἀχέτας, mutas τεττιγόνια appellat. Plinius lib. xi. cap. 26. *Similis cicadis vita, quarum duo genera: minores, quae primae proveniunt, et novissimae pereunt; sunt autem mutae, sequens est volatu rara. Quae canunt, vocantur achetae* Vbi mss. *sunt autem mutae: sequens est volatura, qua canant, vocantur achetae.* Hinc forte legendum, *sunt autem mutae; sed*

sed quibus est tota incisura, qua canant, vocantur achetae: quibus verbis concinne respondent sequentia: *Pectus ipsum fistulosum: hoc canunt achetae, ut diximus.*

CAP. XLV. τοῦ μητρὸς ὠδῖνος] Mediceus, τοῦ μητρῴας ὠδῖνος.

τεσσαρεσκαίδεκα] δώδεκα Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 20.

CAP. XLVI. Ὀξύρυγχος] Idem, quod hic Aelianus, narrat Plutarchus De Iside et Osiride pag. 353. ut observavit cl. Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 33. pag. 144. TRILLER. Confer Strabonem lib. xvii.

ὡς ἔοικεν ἐκ τοῦ προσώπου λαβὼν τὸ ὄνομα,] Mediceus, ἢ ἔοικεν ἐκ τοῦ π. λαβεῖν τὸ ὄνομα.

CAP. XLVII. μετειληχὼς καὶ τῆσδε τοῦ φύσεως] Apud Apostolium Cent. iv. prov. 65. mendose legitur, μετειληχὼς, καὶ τοῦ φύσεως· καὶ τοῖσδε.

δέδωκεν.] ἔδωκεν Apostolius.

ὑπὲρ τοῦ τέως] Haec omittit Apostolius.

μητέρες.] Apostolius, μητέρας.

ἔχθιστον] ἐχθρὸς Apostolius.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. iii. cap. 23. lib. vi. cap. 38. viii. 25.

Εἰληθυιῶν.] Homerus Iliad. Λ. ℣ 270.

CAP. XLVIII. Λυκάονι τῷ βασιλεῖ] Tzetzes Chil. iv. 135. ℣ 329.

ἄλλῃ] Mallem ἀλκῇ: verum et τὸ ἄλλῃ locum habere hic potest. Sic enim saepius loquutus est noster. Vide supr. lib. vii. cap. 15. et alibi. Item et Plato, Xenophon, et alii. TRILLER.

Στρέφονται δ' ἰδεῖν ἑαυτῷ] στρέφονται δ' ἐν ἑαυτῷ. GESNER.

περιβολή] περιβολὴ, ὑπερβολή. i. *nimium etiam fama ei attribuebat.* GESNER.

ὁ ἑταῖρος αὐτῷ] Mediceus, ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ.

ὅπερ οὖν καὶ ἄνω λέλεκται,] Lib. vi. cap. 25 et 64. vii. 48. viii. 25.

CAP. XLIX. οὐκοῦν ἐνταῦθα χῶρος] Mediceus, οὐκοῦν ὁ ἐνταῦθα χῶρος.

ἐν ζώοις] Forte ἀζώοις vel ἀθήροις. GESNER. Vtrumque bene. Mallem tamen minore negotio ἐνζώοις; ἔνζωος enim eodem modo dicitur, ac ἄζωος, ut notum. TRILLER.

ἐπὶ ῥαυλῶνα βαθὺν] ἐπεί ῥ' αὐλῶνα βαθύν. GESNER.

CAP. L. ἐν Ἐρύκῃ] Leg. ἐν Ἐρύκι.

ὅπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω] Lib. iv. cap. 2. et lib. i. Var. Hist. cap. 15.

θύουσι τῷ θεῷ] τῇ θεῷ. GESNER.

ὁ δὴ πανημέριος] ὅδε πανημέριος. GESNER.

Ὡς δὲ καὶ ὑπολάμπει,] Lego, ἠὼς ἢ καὶ ὑπολάμπει. GESNER.

λυσιτελέστερον,] ἀτελέστερον. GESNER.

LIBER XI.

CAP. I. καὶ τιμὰς Ἀπόλλωνος ἐκεῖθι] Mediceus, καὶ τὰς τιμὰς Ἀπόλλωνος ἐκεῖθι.

ᾄδουσι μὲν καὶ Ποιηταί,] Pindarus in Pythiis Od. 10. et Callimachus Hymno in Delum ✗ 283.

ὑμνοῦσι δὲ καὶ συγγραφεῖς.] Antoninus Liberalis Fab. 20.

οὔ μοι νῦν ἡ χρεία παραλαβεῖν δοκεῖ ὄντα.] Al. παραβαλεῖν: et pro ὄντα leg. ὅσα. GESNER. Mediceus, οὔ μοι νῦν ἡ χρεία παρακαλεῖν δοκεῖ αὐτά.

Ἱεροί εἰσι τῷδε] Mediceus, ἱεροί εἰσι τιμῷ τῷδε: τιμῷ haud dubie ortum a τοίνυν.

ὅταν —— προσᾴδουσι, καὶ —— συγκεκράγασι τῷ θεῷ] Mediceus, ὅταν προσᾴδωσι, καὶ —— συγκεκράγωσι τῷ χόρῳ.

ἀκούοντες] ἀκούσαντες. GESNER.

CAP. III. Ἡφαίστου τιμᾶται νεώς,] Infra h. l. cap. 20.

οἷα δὴ φιλόφροσιν ἐνούμενοι] Al. ἐννοούμενοι. Malim οἷα δὴ φιλοφρονούμενοι. GESNER.

CAP. IV. ἑορτὴν Χθονίαν] Χθονίαν Cererem, et Χθόνια festum, quod in istius Deae honorem celebrabatur, appellari docet Pausanias lib. ii. cap. 35. Χθονίαν δὲ κομισθεῖσαν ἐς Ἑρμιόνα ὑπὸ Δήμητρος, Ἑρμιονεῦσι ποιῆσαι τὸ ἱερόν. Χθονία δ' οὖν ἡ θεός τε αὕτη καλεῖται, καὶ χθόνια ἑορτὴν κατ' ἔτος ἄγουσι ὥρᾳ θέρους· ἄγουσι δὲ οὕτως. Ἡγοῦνται μὲν αὐτοῖς τῆς πομπῆς οἵ τε ἱερεῖς τῶν θεῶν, καὶ ὅσοι τὰς ἐπετείους ἀρχὰς ἔχουσιν· ἕπονται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες· τοῖς δὲ καὶ παισὶν ἔτι οὖσι καθέστηκεν ἤδη τὴν θεὸν τιμᾶν τῇ πομπῇ. Οὗτοι λευκὴν ἐσθῆτα καὶ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσι στεφάνους· πλέκονται δὲ οἱ στέφανοί σφισιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομοσάνδαλον· ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μεγέθει καὶ χρόᾳ, ἔπεστι δέ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα· τοῖς δὲ τὴν πομπὴν πέμπουσιν ἕπονται, θήλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε καὶ ὑβρίζουσαν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητος· ἐλάσαντες δὲ πρὸς τὸν ναὸν οἱ μὲν ἔσω φέρεσθαι τὴν βοῦν ἐς τὸ ἱερὸν ἀνῆκαν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἕτεροι δὲ ἀναπεπταμένας ἔχοντες τέως τὰς θύρας, ἐπειδὰν τὴν βοῦν ἴδωσιν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προσέθεσαν τὰς θύρας, τέσσαρες δὲ ἔνδον ὑπολειπόμεναι γρᾶες αὗται τὴν βοῦν εἰσιν αἱ κατεργαζόμεναι· δρεπάνῳ γὰρ ἥτις ἂν τύχῃ τὴν φάρυγγα ἀπέτεμε τῆς βοός· μετὰ δὲ αἱ θύραι τε ἠνοίχθησαν, καὶ προσελαύνουσιν οἷς ἐπιτέτακται, κ. τ. λ.

ὅπου φησί,] Mediceus, ὅς που φησί.

σὺ κ' ἦν] Cl. Meursius lib. vi. Graeciae Feriatae pag. 280. legit σὺ κ' ἐν: et paullo ante Χθόνια.

Ἐν δέ τι] Addiderim τοῦτο. GESNER. vel potius θαῦμα. Τοῦτο etiam addendum videbatur cl. Meursio d. l.

κλῆρος] Mediceus, κλᾶρος.

CAP. V. Ἐν γῇ τῇ Δαυλίᾳ] Lego, Δαυνίᾳ ex auctore libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 729. *Daunia* alias Calabria dicta, a Dauno rege Diomedis socero appellata fuit.

Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος] Apud eundem Auctorem loc. all. legitur τῆς Ἀχαίας.

CAP. VII. τιμήσιον] Forte τιμητόν. Al. τιμόσιον.

ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας] Mediceus, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

Cap. VIII. *Ἄνω που λέλεκται*] Lib. v. cap. 17.

ὡς ἂν εἴπῃ] Mediceus, *ὡς ἂν εἴποι*.

νεὼς τῷ Ἀπόλλωνι ἵδρυται,] Clemens Alexandrinus in Admonit. ad gentes pag. 25. *Ἡρακλείδης δὲ ἐν κτίσεσιν ἱερῶν περὶ Ἀκαρνανίαν φησὶν, ἔνθα τὸ Ἄκτιόν ἐστιν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν, ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν.*

Cap. X. *Εἶτα κύκνων μετὰ τῶν Ῥιπαίων —— ἐποιησάμην μνήμην.*] Cap. 1. h. l.

ὅνπερ ἐκθεοῦσιν] Mediceus, *ὅνπερ οὖν ἐκθεοῦσιν.*

μήσιος] Al. *μίσιος*. Vide an *μνήσιος* potius. Gesner.

Θεὸς Αἰγυπτίοις ἐναργέστατος ὁ Ἄπις] Plinius lib. viii. cap. 46. Vide Lindebrogium ad Ammianum lib. xxii. cap. 14.

Ἕλληνες αὐτὸν καλοῦσιν Ἔπαφον,] Herodotus lib. ii. cap. 153. *ὁ δὲ Ἄπις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσάν ἐστι Ἔπαφος.*

Σημεῖα δὲ αὐτοῦ καὶ γνωρίσματα λέγει μὲν καὶ Ἡρόδοτος] Lib. iii. cap. 28. *Ἔχει δὲ ὁ μόσχος οὗτος ὁ Ἄπις καλεόμενος σημήϊα τοιάδε· ἐὼν μέλας, ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον· ἐπὶ δὲ τοῦ νώτου αἰετὸν εἰκασμένον· ἐν δὲ τῇ οὐρῇ τὰς τρίχας διπλᾶς· ἐπὶ δὲ τῇ γλώσσῃ κάνθαρον.*

τὸ σκεδος] *τὸ σκότος*. Gesner.

ἀκριβοῖ] *ἀκριβώσοντες*, vel *ἀκριβοῦντες*. Gesner.

Τετάρτων γὰρ δεῖ μηνῶν ἐν γάλακτι τόνδε εἶναι τὸν μόσχον.] Mediceus, *τεττάρων*. Diſſentit Diodorus Siculus lib. i. pag. 76. qui hunc in modum ſcribit, *Τῶν δὲ ἱερέων οἷς ἐστιν ἐπιμελὲς, ἄγουσι τὸν μόσχον τὸ μὲν πρῶτον εἰς Νείλου πόλιν, ἐν ᾗ τρέφουσιν αὐτὸν ἐφ' ἡμέρας τετταράκοντα.*

καὶ προφῆται.] Apuleius De dogm. Plat. lib. i. *Et aſtrologiam aduſque Aegyptum ivit petitum, ut inde prophetarum ritus addiſceret.* Adde Cauſſinum ad Horapoll. lib. i. cap. 38.

καὶ ναῶν ἀνὰ ἔτος ἐς τοῦτο καὶ τῷδε τῷ δαίμονι ἱερὸν κοσμοῦσι,] Mediceus, *ἱερῶν.*

τοῦτο γάρ φασιν] Mediceus, *Τοῦτο γάρ οἱ φ.*

καὶ ἣν ἐρᾷ θυμὸς ἀναβαίνειν αὐτὸν,] *αὐτῷ.* Gesner.

Νειλῴου] *ἀλλ' οὐ Νειλῴου*, Gyllius. Gesner. Forte ſcribendum, *λυσιτελεῖν· ἀλλ' εἰ Νειλῴου πίνει.*

τῷ δὲ αὐτοῦ καὶ μαθεῖν ἐθέλει] *ὁ δὲ αὐτοῦ.* Gesner.

αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν, ὡς εἶναι Σάγραν τὰ λεχθέντα.] Vide proverbium, *veriora iis quae apud Sagram.* Gesner. Avo legendum videbatur, *αὖθις ἑκάστῳ προλέγουσι τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ ἀληθέστερα.*

τὸ ποικίλον τῶν τρόπων] *τῶν καρπῶν.* Gesner.

ὁ Μῆνις] *ὁ Μνεῦις.* Gesner.

εἰπεῖν γὰρ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὅμηρον·] B. ℣ 480.

ἀγρομένοισιν] Mediceus, et Edd. Homeri, *ἀγρομένῃσιν.*

Cap. XI. *Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, φαίη ἂν ὁ λόγος,*] Apud Homerum Odyſſ. Θ. ℣ 492.

ἐν αὐτῷ λόγον εἶναι,] Al. *ἑαυτῷ λόγον ᾆδε.* Gesner. Pro *λόγον* ſcribendum putem *δόλον* ex Homero ibid. ℣ 494. vel potius *λόχον* ex conjectura doctiſſimi Wardi. *ᾆδε* etiam pro vulg. *εἶναι* exhibet Mediceus.

ἀλλὰ Μνεῦιν βοῦν,] Diodorus Siculus lib. pag. 119. Plutarchus De Iſide et Oſiride pag. 364. Ammianus lib. xxii.

εἴτε ἐπὶ σποερᾶς κρείττονος.] Pro *ἐπὶ*

lego ἐστί. Gesner. Conjecturae doctiſſimi Geſneri ſuffragatur Mediceus.

Βόκχωρις] Diodorus Siculus lib. i. pag. 59. Plutarchus libello Περὶ δυσωπίας pag. 529.

Οὐκ ἦν δὲ ἄρα οὐ.] Videtur locus imperfectus. Gesner.

Cap. xii. τὸ μὲν Φιλόμουσον αὐτῶν,] Supra lib. ii. cap. 6.

καὶ ἡμεῖς ἄνω που διήλθομεν τῷ λόγῳ] Lib. vi. cap. 15. Pro διήλθομεν in Mediceo legitur διεξήλθομεν.

εἰ ἐμπέσῃ] Mediceus, εἰ ἐμπέσοι.

Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης,] Lib. ix. De hiſt. anim. cap. 48. ubi hoc tanquam hiſtoriam, id eſt, quod ſemel factum ſit refert, non quod ſemper fieri ſoleat. Gesner.

Cap. xiii. Δαφνίδος] Vide lib. x. Var. Hiſt. cap. 18. Gesner. et Tzetzen Chil. iv. 131. ϛ 261.

Πόδαργον,] Ita unum quoque ex Hectoris equis vocatum fuiſſe diſcimus ex Homeri Iliad. viii. 185. verum hoc ὡς ἐν παρόδῳ. Triller.

Cap. xiv. ἄνω μοι λέλεκται] Lib. i. cap. 38. ii. 18. iv. 10. vii. 2. viii. 17. ix. 8. x. 10.

Ὅτε γοῦν Ἀντίγονος ἐπολιόρκει Μεγαρέας] Vide Polyaenum lib. iv. Strat. cap. 6. 4. et Athenaeum lib. xiii. cap. 8.

ἧς ἀκούουσιν ἐλέφαντες.] Infra lib. xiii. cap. 21.

κλαδὶ] Pro κλάδῳ, Euſtathius. Gesner.

ἡ πάντως ἀγανακτοῦσα ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος ἔτι, καὶ δρασείων τι τῶν δεινῶν]. Mediceus, ἡ πάντως ἀγανακτῶν ἡ Νίκαια ἦν δῆλος, καὶ τεθυμωμένος, καί τι καὶ δρασείων τῶν δεινῶν.

Cap. xv. πορφυρίωνος] Lib. iii. cap. 42.

καὶ κυνὸς,] Lib. vii. cap. 25.

καὶ πελαργοῦ] Lib. viii. cap. 20.

μοιχευομένην γυναῖκα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβὼν,] Eodem plane modo auctor De fluviis, qui Plutarchus creditur, τὴν μητέρα μοιχευομένην ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβών: et Achilles Tat. lib. v. Erotic. ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη. Conf. quae Graece doctiſſimus Alberti in Obſerv. philolog. in. N. T. pag. 214. et in fine adnotavit. Triller.

καὶ τὸ κέρας] Mediceus, καὶ τὸ κέρας δέ.

Cap. xvi. Λανουινείῳ] Strabo Λαουΐνιον ſcribit. Stephanus Λαβίνιον. Gesner.

Ἐνίκησε δὲ Αἰνείας ὁ Ἀγχίσου ὁ Τρὼς τὴν πόλιν] Pro ἐνίκησε cl. Freinſhemius ad Florum lib. i. cap. 14. legit ἔκτισε, et ᾤκισε. Cluverius lib. iii. Ital. Ant. pag. 937.

ᾤκησε τὴν Ἄλβαν] ᾤκισε. Gesner. Cl. Geſneri conjecturam firmat Mediceus.

ἐν τῷ Λανουινείῳ] Duas urbes nominum ſimilitudine deceptus hic temere miſcet auctor, *Lanuvium* nempe et *Lavinium*.

Παρθένοι τε ἱεραὶ] Propertius lib. iv. Eleg. 8.

ἄπαστοι μένουσι,] ἄπαστος μένει. Gesner.

Cap. xvii. Λέγει μὲν οὖν Ὅμηρος] Iliad. Υ. ϛ 131.

δράκων ὁ ἐν τοῖς ἀγιωτάταις] Talem et Babylonii draconem colebant, ut et in ſacra Danielis hiſtoria legimus. Gesner. His, quae de ſacro dracone Melitenſi hic ab Aeliano narrantur, addere operae pretium, quae habet Maximus Tyrius Diſſertat. xxxviii. pag. 383. edit. Heinſ. Conf. Doughtaei Analect. ſacr. in append. ad libr. Apocryph.

pocryph. excurſ. viii. pag. 177, et ſeqq. occaſione Belis Babylonii in Adject. ad Danielem commemorata. TRILLER.

Εἶτα ὃ μετὰ μακρὸν] Mediceus, μικρόν. Hinc Parenti legendum videbatur, εἶτα οὖν μετὰ μικρόν.

CAP. XVIII. λυτλήσασαν] Al. λυσγήσασαν. GESNER.

faciem ejus feriat.] *Facies de homine tantum* etc. Plinius: et Graecis ſimiliter πρόσωπον. GESNER.

ὡς Ἀριστοτέλης λέγει,] Lib. vi. Hiſt. Anim. cap. 18. αἱ μὲν οὖν ἵπποι ὅταν ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὁρμῆς μᾶλλον καὶ γίνονται καληφέστεραι. Plinius lib. viii. cap. 42. *Equarum libido extinguitur juba tonſa.*

σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ,] Legendum eſſe τοῦ πώλου *equi*, aut *equae*, vel me tacente quivis videt harum rerum non ignarus. TRILLER.

λαχαροπώλου] Al. λαχανοπώλου, GESNER. atque ita Mediceus. Illuſtris Grotius in Excerptis ex trag. et com. hunc verſum concinne in hunc modum reſtituit:

> Κόμης γὰρ λαχάνου τ' ἄνθος ἀπόλωλεν δίκην.

ἱππείοισιν] Mediceus, ἱππίασιν. Quae ſcriptura favet conjecturae Grotii reponentis ἱππείαισιν.

ἀπο-Σπαθεῖσα] Grotio jubente edidi ἄπο. Σπαθεῖσα.

Εἴδει] Al. ἔδει. GESNER. Grotius, εἶδε.

αὐγαθεῖσ',] Grotius, ἀγαθεῖσα.

διατετιλμημένης] Mediceus, διατετιλμένης.

> Ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείρῃ ὃν ἵππον
> Ἴσασιν αἰσχυνῆσιν.] Forte:

> Κ' ἀνὴρ ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείροι ὑπὸ
> Ὤσησιν αἰσχυνῆσιν.

GESNER. Grotius edidit:

> Τὴν δ' ἵππον οἰκτίρμων τις οἰκτείρειεν ἂν
> Ἰδών νιν αἰσχυνῆσιν.

In Mediceo corrupte legitur, Κεδαν ἂν οἰκτίρμων τις οἰκτείρῃ ὃν ἱππήσουσαν.

CAP. XIX. Μελλούσης δὲ οἰκίας καταφέρεσθαι αἰσθητικῶς ἔχουσιν οἵτε ἐν αὐτῇ μύες,] Supra lib. vi. cap. 41. fin.

Τοῦτό τοι καὶ φασιν ἐν Ἑλίκῃ γενέσθαι.] Helicae ſubverſionis ejuſque cauſae meminit et Pauſanias in Achaicis. GESNER.

Ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν] Pauſanias lib. vii. cap. 24.

τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο,] Odyſſ. M. ℣ 394.

> Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον.

CAP. XX. Argum. Ἀδερνῷ.] Al. Ἀδελανῷ. GESNER.

Ἀδερνός] Legendum omnino Ἀδερνόν. Stephanus Byzantinus De urbibus pag. 36. Ἀδερνὸν, πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ. Eodem modo ſcribit oppidi nomen Diodorus Siculus lib. xiv et xvi. Plutarchus Timoleonte, aliique, prout monetur a Berkelio ad illum Stephani locum. Ceterum quae hic in margine de Adriano imperatore poſt mortem ἀποθεωθέντι et fano honorato notat Geſnerus, νὴ Δία, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. TRILLER.

Ἀδερνοῦ νεὼς] Quaerendum an hic ſit Adrianus imperator, cui a morte templum Puteolis ſtructum, et honores divini decreti. GESNER. Eruditiſſimus Vlitius ad Gratii Cynegeticon ℣ 438. τὸ Ἀδερνῷ e gloſſa ortum fuiſſe cenſet. Ejus verba haec ſunt: " Aelianus de Animal. " lib. xi. cap. 20. Καὶ ἐν τῇ πόλει " ταύτῃ

ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος. Vir doctus de Adriano imp. an hic ſit, quaerendum vult. Nugae. Fuit quidem hic Adrani fanum a Diodoro lib. xiv. et Plutarcho in Timol. celebratum. Sed quia cap. 3. ejuſdem libri Aelianus id Vulcano expreſſe aſſignavit, malui aliquando hic quoque legi, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανῷ νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος. Atque ita τὸ Ἀδρανῷ ex gloſſemate appoſitum videtur. Νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος, *templum indigetis alicujus Dei*. Solent enim fere indigetes Dii innominatim citari, quod etiam ex S. Foederis arcano idololatris ſuis tranſcripſit ὁ κακοδαίμων. Nam et veri Dei nomen ineffabile dicitur, et exprimere illud grande nefas ſemper habitum Iudaeis. Ita et *indigetes Dii* habiti apud Gentiles, quorum nomina indigitare non liceret, quaſi per ἀντίφρασιν ita dicti. Feſtus: *Indigetes Dii, quorum nomina vulgari non licet.*" Et paullo poſt: "Sed ne quid nimium exorbitemus, ſufficit hic oſtendi, *incolas* ſive topicos Deos plerumque nomine caruiſſe, ut intelligatur cur templum illud Adranenſe ἐπιχωρίου δαίμονος ſimpliciter dicat Aelianus, non *Adrani*, ne ſibi ipſi obloqui cenſeatur. *Vulcani* potius dixiſſet, ut jam antea expreſſe cap. 3. Ἐν Αἴτνῃ τῇ Σικελικῇ Ἡφαίστου τιμᾶται νεώς. Illud ipſum templum eſt, quod hic cap. 20. in oppido Adrano eſſe dicit. *Adranum* enim, ſive ἀρσενικῶς Ἀδρανὸς in ipſa Aetna urbs fuit, auctore Stephano, apud quem ita legendum eſſe ex Aeliano patet, non Ἀδράνιος."

σωφρονοῦσιν] σωφρονίζουσιν. GESNER.

CAP. XXI. μεστὴν,] μέσην. GESNER.

CAP. XXII. Τὸν δελφῖνα ἡ φύσις] Apoſtolius Cent. vi. prov. 98.

Ὕπνου γοῦν δεόμενος, μετεωρίσας τὸ σῶμα, καὶ ἀναπλεύσας] Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 10.

κρουσθεὶς] Hoc participium ignorat Apoſtolius.

CAP. XXIII. καὶ τὸν βούγλωττον,] Heſychius, Βούγλωσσον, ἰχθύς ποιὸς, καὶ βολάνης εἶδος. Et, Ψῆττα, ἰχθύδιον τῶν πλατέων, ἢ ψῆττα, ἥν τινες σανδάλιον, ἢ βούγλωσσος. Prior locus ita legendus videtur, Βούγλωσσος, ἰχθὺς ποιὸς, καὶ βούγλωσσον βολάνης εἶδος.

CAP. XXIV. Πάρδαλις δὲ ἰχθύς.] Oppianus lib. i. Ἁλιευτ. ℣ 368. Παρδάλιές τ' ὀλοαί. et lib. v. ℣ 30.

> Παρδαλίων γαίης ὀλοὸν δάκος· ἄλλα θαλάσσης
> Αἰνότεραι.

CAP. XXV. βρέφος ἐλάφου] Leg. βρέφος ἐλέφαντος, et mox ἐλέφαντας pro ἐλάφους. Item in argumento hujus capitis ἐλέφαντος. Vide ſupra h. l. cap. 14. et infra lib. xiii. cap. 22.

CAP. XXVI. Argum. ὁ ἄῤῥην φύσις.] Al. ἡ ἄῤῥην φύσις. GESNER.

Ἔχει γοῦν ὁ μὲν δράκων ὁ ἄῤῥην τὸν λόφον, καὶ τὴν ὑπήνην δασεῖαν.] Draco barbatus, ut ſupra etiam lib. x. cap. 25. GESNER.

Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν] Infra lib. xvi. cap. 2.

Ὁ δὲ ἐλέφας] ὁ δὲ ἔλαφος. GESNER. Vide Ariſtotelem lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 11.

χαίτην ὁ λέων·] Supra lib. vi. cap. i.

ὁ τέττιξ φωνήν.] Xenarchus:

Εἶτ'

Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες
Ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς
ἔνι;

Mediceus, ὁ τέττιξ τὴν φωνήν.

CAP. XXVII. τὸ πινάκιον τὸ κατὰ τῶν Μεγαρέων.] Lib. xii. Var. Hist. cap. 33. Τόν γε μὴν Πελοποννήσιον (πόλεμον) διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον.

CAP. XXVIII. Μυῶν] Μυιῶν *muscarum*, Gyllius. GESNER.

σκολοπένδραι καὶ Ῥοιτιεῖς.] Infra lib. xv. cap. 26.

CAP. XXIX. Πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ Πόντῳ] Cujus rei rationem ex Theophrasto reddit Antigonus cap. 31. Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν τὰ πρόβατά φησι τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα οὐκ ἔχειν χολήν.

ἐν δὲ τῇ Νάξῳ τῇ νήσῳ καὶ δίχολα.] Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. 17. pag. 211.

CAP. XXX. Ὁ μέροψ] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. Plinius lib. x. cap. 33. Apostolius Cent. xvii. prov. 98.

γηράσαντες ἐκτρέφειν] Haec omisit Apostolius.

ἅμα τῷ φῦσαι] Cl. Pauwius in Observ. ad Horapollinem cap. 55. legit ἅμα τῷ ῥεῦσαι, *simulac defluxerint*.

CAP. XXXI. Πρόνοιαν αὐτῶν καὶ οἱ θεοὶ ποιοῦνται,] Idem dicitur infra lib. xiii. cap. 1. Non longe hinc abit illud Matthaei x. 29. ἓν ἐκ τῶν στρουθίων οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Vbi vid. nostras Observ. philolog. TRILLER.

καὶ δεῖται τοῦ θεοῦ ὥσπερ ὑπὲρ ἀδελφοῦ] Mediceus, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦ.

οἰκέτην,] ἱκέτην. GESNER.

ἐσκίρτα καὶ] Mediceus, ἐσκίρτα τε καί.

πρὸς θεῶν] προσθέων. GESNER. nec aliter Mediceus.

CAP. XXXII. ἡνίκα παράφορος,] ἡνίκα videtur melius omitti. GESNER. In curis secundis ad hunc auctorem cl. Gesnerus legendum suspicabatur, ἦν παράφορος.

Διώκων,] διώκειν. GESNER.

ὁμοῦ τι] τι abundat, vel τις legendum. IDEM.

βελμώμενον] Mediceus, βελμούμενον.

Ἐπεὶ μὲν] ἐπεὶ μέντοι, vel δέ. GESNER.

CAP. XXXIII. Ἀεὶ γὰρ τῇ γαστρὶ ἐχαρίζετο, καὶ ἐξ ἁπάσης αἰτίας ὁ ἄσωτος τὸ ποικίλον τῆς τροφῆς,] Mediceus, ὁ ἄσωτος οὗτος τὸ π. τ. τ.

Τινὶ τοῦ θεοῦ θεραπευτήρων,] Mediceus, τινὶ τῶν τοῦ θ. θ.

ἀμφοτέρων] ἀμφοτέροις, scil. ποσὶ vel πτεροῖς. GESNER.

Ὅπερ οὖν προδοὺς ἀργύρειον] ὅπερ οὖν προὔδωκεν ἀργύρειον. GESNER. Mediceus, ὅπερ ἦν προδοὺς ἀργύρειον.

CAP. XXXVI. χαίρουσιν ἵπποι λουτρῷ] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 24. Equum φιλόλουτρον καὶ φίλυδρον ζῶον vocat.

Σιμωνίδης ἐν τοῖς Ἰάμβοις] Versus Simonidis, ad quos Auctor hoc loco respicit, occurrunt infra lib. xvi. cap. 24.

Πέρσαι δὲ μετὰ τὴν Κύρου μάχην] Supra lib. iii. cap. 7.

CAP. XXXVII. Φάλαινα (ἐστὶ) κήτη.] Al. φάλαινα, φώκη. GESNER.

Μαλάκια τε καλεῖται,] Confer Aristotelem lib. iv. Hist. Anim. cap. 1.

ἀκαλήφη.] *Vrticam* animal marinum Rondeletius quoque inter mollia censet, Plinius inter zoophyta. GESNER.

σπλάγχνων] σπλάγχνον δ' οὐκ ἔχει ἀναλογοῦν,] Athenaeus ex Aristotele De polypo. IDEM.

κάραβοι.] *Locustas* inter μαλακόστρακα refert Philosophus ibid.

Ἔντομα

Ἔντομα] Aristoteles lib. i. Hist. Anim. cap. i. et iv. 1.

ἔνυδρος,] Scribe, ἐνυδρίς.

Ὄνος, βοῦς, ἐλέφας] Post τὸ ὄνος addo δίχηλα δέ. *Elephas* Aristoteli multifidus est, sed digitis indivisis. Hoc in loco potius ἔλαφος legerim. GESNER. Vtramque cl. Gesneri conjecturam veram esse apparet tum ex ipsa natura, tum ex iis, quae profert Aristoteles lib. ii. Hist. Anim. cap. i. pag. 216.

Πολυσχιδῆ] Aristoteles d. l.

οἷς καὶ ῥάμφος] Mediceus, οἷς καὶ τὸ ῥάμφος.

CAP. XXXVIII. ὁ χηναλώπηξ] Supra lib. v. cap. 30.

καὶ ταὐτὸ τοῖς πέρδιξι] Supra lib. iii. cap. 16. Mediceus, ταυτόν.

discedit.] *Ac saepe ut pulli facilius elabantur, capiendum se venatoribus praebet.* Haec addit Gyllii versio, sed in Graecis nostris non sunt. GESNER.

CAP. XXXIX. ἱέρακα] Gyllius legit τρίποδα ἱέρακος, et vertit, *Tripodem accipitris aliquando fuisse in Aegypto, unde oracula consulentibus divino instinctu funderentur.* GESNER.

CAP. XL. Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοι] Plinius lib. xi. cap. 37. *In Paphlagonia bina perdicibus corda.*

τοῦ ἐν Βισαλτίᾳ λαγὼς] Supra lib. v. cap. 27.

Oenis Menidis filius] *Oeneo in Menide regnante*, Gyllius. GESNER.

Καὶ Διπάλλου βασιλέως] Leg. καὶ ἐπ' ἄλλου βασιλέως.

Σῆς ἕνεκα] Mediceus, Σῆς ἕνεκεν.

περσαῖαι] περσέαι. GESNER.

ἀσώτερον] ζωηρὸν Gyllius, i. e. *utilem et adjuvantem.* GESNER.

LIBER XII.

CAP. I. Μυρέων τῶν ἐν Λυκίᾳ] Μύρων urbs est Lyciae; inde Μυρεύς, et genitivus pluralis Μυρέων. GESNER. Adde cap. 5. lib. viii.

πηγὴν] Δῖναν Epicharmus vocat apud Athenaeum lib. viii. cap. 2. pag. 333. ubi etiam ex Artemidoro addit: Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφουμένων λέγεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων πηγὴν ἀναδιδόσθαι γλυκέος ὕδατος, ὅθεν συμβαίνει δίνας γίνεσθαι· γίνεσθαι δὲ καὶ ἰχθύας ἐν τῷ δινάζοντι τόπῳ μεγάλους· τούτοις δὲ οἱ θυσιάζοντες ἐμβάλλουσιν ἀπαρχὰς τῶν θυσιαζομένων ἐπὶ ξυλίνων ὀβελίσκων, ἀναπείροντες κρέα ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ μάζας, καὶ ἄρτους· ὀνομάζεσθαι δὲ ὁ λιμὴν καὶ ὁ τόπος οὗτος Δῖνος.

καὶ τῶν κρεῶν ἐσθίουσιν,] Aristoteles apud Athenaeum lib. vii. pag. 315. Ἔστι δὲ (ὀρφὼς) ζαρκοφάγος καὶ καρχαρόδους, ἔτι δὲ καὶ μονήρης.

CAP. II. Καλὰ τῆς πάλαι Βαμβύκης,] Appianus De bell. Parth. p. 270. ed. Amst. ἐδωρήσατο τρεῖς πόλεις αὐτῷ, Λάρισσαν, καὶ Ἀρέθουσαν, καὶ Ἱερὰν πόλιν, ἣν Βαμβύκην πρότερον ἐκάλουν. Adde Strabonem lib. xvi. pag. 748. et Plinium lib. v. cap. 23.

ἤτοι τῆς Θεοῦ] Atergatis ex Strabonis lib. xvi. GESNER.

καὶ τῶν ἀλλήλων] Particula καὶ abest a Mediceo.

ἀμαθεῖς] Legendum potius ἀπαθεῖς.

CAP. III. κατὰ τὴν Βόκχορεν] Supra lib. xi. cap. 11.

καὶ

ἢ ῥῆξαι φωνήν·] Φωνὴ pro *sermone hominis*, ut supra lib. x. cap. 25. De cynoprosopis. GESNER.

Ὁμήρῳ μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ ἵππῳ δόντι] Iliad. T. 404.

> Τὸν δ' [Ἀχιλλέα] ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
> Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
> Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν
> Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
> Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
> Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
> Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.

CAP. IV. πτερύγων] πτερῶν. GESNER.

ἀναφύουσι πτίλα] Mediceus, καὶ ἀναφύουσι πτίλα.

Ἀριστοφάνης] Avibus ℣ 1179.

Τρὶς χιλίους] Edd. Aristoph. τρισμυρίους.

Χωρὶς] Legendum potius χωρεῖ, quomodo habent editiones Aristophanis.

Κερχνῆς,] Al. Κέγχρης. GESNER. atque ita Mediceus. Supra lib. ii. cap. 43. Ἔστι φῦλον ἱεράκων, καὶ καλεῖται κεγχρηΐς. Hesychius, Κεγχρὶς [leg. Κεγχρηῒς] ὀρνέου εἶδος.

κύμινδις] Alio nomine χαλκὶς, et πτύγξ dicitur Aristoteli lib. ix. Hist. Anim. cap. 12.

Φήνην] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 34. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 41.

φασσοφόντην] φασσοφόνον Homero Iliad. O. ℣ 238. et Aristoteli lib. ix. Hist. Anim. cap. 36.

Ἥρας — Ἀρτέμιδος] Cl. Wardo legendum videtur Ἥρᾳ — Ἀρτέμιδι, verborum constructione id postulante.

CAP. V. Αἰγύπτιοι] Supra cap. 7. h. l.

Καὶ Θηβαῖοι] Vide cl. Perizonium ad lib. xiv. Var. Hist. cap. 4.

ὑμνησίους] ὑμνουμένους. Sic Euripides, τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσαι ἀπιστοσύνην, pro κακολογοῦσαι. GESNER. Bene. Sed minore negotio lego ὑμνήτους, quod idem, et propius accedit ad vetus ὑμνησίους. TRILLER.

Καὶ οἱ τὴν Ἀμαξιτὸν τῆς Τρωάδος] Mediceus, τὴν Ἀμαξιτόν.

θεραπεύοντας ἣ Ἥρα ἔπεμπεν αὐτῷ.] Vide Theocritum in Heracliſco Idyll. xxxi. GESNER.

Σμίνθιον] Sminthius Apollo, de quo multa Eustathius in i. Iliad. IDEM. pag. 34. et Scholiastes Homeri ad d. Iliad. ℣ 39.

Ἀλλ' ἀρουραῖός τις ἐστὶ Σμίνθιος, ὡς δ' ὑπερφυής.] Cl. Stanleius istud Aeschyli fragmentum metro restituit hoc modo:

> Ἀλλ' ἀρουραῖός ἐστι Σμίνθιός τις ὡς
> Ὑπερφυής.

Ego malim:

> ἀλλ' ἀρουραῖός
> Τίς ἐστί σμίνθος, ὡς δ' ὑπερφυής.

Paullo ante quoque rescribendum, τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθον, pro vulg. σμίνθιον. Clemens Alexandrinus Λόγῳ προτρεπτ. pag. 25. ed. Paris. Πολέμων δὲ τοὺς ἀμφὶ τὴν Τρωάδα κατοικοῦντας ἱστορεῖ τοὺς ἐπιχωρίους μῦς, οὓς σμίνθους καλοῦσι, θρησκεύειν, ὅτι τὰς νευρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τῶν τόξων.

ἐς τοῦ Σμινθίου] ἐν τῷ Σμινθίῳ. GESNER.

ἀώρους] ἄωρα. IDEM.

καὶ ἀτελῆ τὰ θέρη τοῖς σπείρασιν ὑποφαίνειν·] Mediceus, ἀποφαίνειν.

τοῦ τῆς πεισθέντας ἀπαλλαγῆναι τῆς

τῆς μυῶν ἐπιβουλῆς.] Mediceus, ἀπὸ δὲ πειθ. ἀπαλλαγῆναι ἐκ τῆς τῶν μυῶν ἐπιβουλῆς.

εἰς ἀποικίαν Κρητῶν οἱ σαλέντες] Adde Scholiasten Homeri ad Iliad. Α. ℣ 39.

οὐκοῦν ἥκουσι μὲν εἰς τὸν Ἀμαξιτὸν] Strabo lib. xiii. pag. 604.

τόνδε τὸν χῶρον εἰσοικίζουσι,] Mediceus, οἰκίζουσι.

Cap. vi. Ἦσαν δὲ ἄρα δελφῖνες] Plinius lib. ix. cap. 8. *Conspectique sunt* (delphini) *jam defunctum portantes, ne laceraretur a belluis.*

Τὸν γοῦν ἑαυτῶν] Apostolius Cent. vi. prov. 98. τὸν ἐξ αὐτῶν.

οἱονεὶ τιμῶντες] οἷον κατελεοῦντες Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 48.

μή τι ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ] Mediceus et Apostolius, μήποτε ἄλλο κῆτος ἐπιδράμῃ.

καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσειεν, εἶτα καταθέσθαι.] Al. καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν καταδαίσηται. Gesner. Mediceus, καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν, εἶτα καταδαίσηται. Apostolius, καὶ τὸν νεκρὸν ἁρπάσαν, εἶτα δαίσηται.

Ὅσοι μὲν οὖν] Apostolius addit τῶν ἀνθρώπων.

ἀήδως ἔχουσι] Al. ἀήθως. Gesner. Mediceus et Apostolius, ἀκηδῶς αὐτῶν ἔχουσι.

Φωκίωνα] Diodorus Siculus lib. xviii. pag. 641. Plutarchus in vita ejusdem, et Cornelius Nepos. Valerius Maximus lib. v. cap. 3. ext. 3.

καὶ Ὀλυμπίῳ Διῒ] Gyllius, ἢ Ὀλυμπίας. Gesner. Gyllius vertit, *tum Olympias*. Mediceus et Apostolius, καὶ Ὀλυμπίας δέ. Cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Ταφαὶ παλρῷαι, malebat καὶ Ὀλυμπίας δή.

τὸν τοῦ Διὸς] Apostolius, τὸν ἐκ Διός.

Καὶ τὸν Ῥωμαῖον Πομπήϊον μέγαν] Mediceus et Apostolius, τὸν μέγαν. Lucanus lib. viii. ℣ 696.

Cum Ptolemaeorum manes, seriemque pudendam,
Pyramides claudant, indignaque Mausolea:
Littora Pompeium feriunt, truncusque vadosis
Huc illuc jactatur aquis.

Et ℣ 708.

Pulsatur arenis,
Carpitur in scopulis, hausto per vulnera fluctu
Ludibrium pelagi: nullaque manente figura,
Una nota est magno capitis jactura revulsi.

ὡς ἡμᾶς] Hi loci non videntur integri. Gesner. Mediceus, atque Avus ex conjectura, ὡς ὑμᾶς.

Ἐγὼ δὲ ἴδον] Mediceus, Ἐγὼ δὲ εἶδον.

εἴργοντας] εἴροντας. Apostolius.

ἐπὶ δεῖπνον· καὶ μάλα γε ἐδείπνει.] Quid si ἐπὶ δεῖπνον καὶ μάλα γε ἄδειπνον, hoc est, ad *infelicem coenam*, quo sensu μήτηρ ἀμήτωρ dicitur etc. Gesner. Casaubonus ad Athenaeum lib. ii. cap. 14. legit καὶ μάλα γέ τις ἐδείπνει, vel, καὶ μάλα γε ἄλλος ἐδείπνει. Apostolius prov. 36. Cent. xviii. praetermisit τὰ καὶ μάλα γε ἐδείπνει.

οὐδὲ ὑμῶν φείδεται,] Videtur cicadas alloqui, ut supra delphinos. Gesner. Immo hactenus Auctorem alloqui delphinos evincunt sequentia, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς ταρίχους ἐργάσασθαι τολμῶσι, iisque si jungantur verba, quibus lacunam huic loco inhaerentem venuste supplet Mediceus, nempe καὶ ἐσθίειν ὑμῶν καὶ τεττίγων ἀφειδῶς ἔχουσι, perspicuus evadet

det hujus periodi ſenſus. Mediceo quoque adſtipulatur Apoſtolius, qui tamen alterum καὶ temere praetermiſit.

καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς λελήθασι] Caſaubonus legit, εἰ καὶ σφᾶς αὐτοὺς οὐ λελήθασι, *etſi non neſciant homines offendi Muſas eſu cicadarum.*

Cap. VII. Ἔστι δὲ αὐτοῖς γυμνασία] Mediceus, Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ γυμνασία.

καὶ αὐτὸν οἶκον Ἡλίου φασὶν εἶναι.] Macrobius lib. i. cap. 21. pag. 304.

τοῦ θεοῦ τὴν ὀργὴν τὴν δικαίαν αὐτοῖς καταπνέοντος.] Mediceus, τὴν ὁρμήν.

εἰς ζωὴν ἡ λῆξις αὐτὴν μεταγάγοι,] εἰς ζῶον ἡ λῆξις αὐτὸν μεταγάγοι. Gesner. In Mediceo etiam ζῶον legitur.

Λέγει δὲ καὶ Ἐμπεδοκλῆς] Cujus placitum erat, τὴν ψυχὴν παντοῖα εἴδη ζώων καὶ φυτῶν ἐνδύεσθαι, teſte Diogene Laertio lib. viii. ſegm. 77. qui hanc in rem quoque profert ejuſdem duos verſus:

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε
Θάμνος τ' οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὸ τῶν Αἰγυπτίων σοφίας εἰς φύσιν ἐκ τῶν ἑρπόντων] Al. εἰς φύσιν ἐκτρεπόντων. Gesner. atque etiam Mediceus.

τὰ μὲν προσθίδια] Al. πρόσθια. Gesner. eandem vocem exhibet Mediceus.

σεμνοῦντες τῆτε τοῦ παρθενωποῦ]. Al. σεμνυνόντες. Gesner. atque etiam Mediceus.

Οὐρὰν δὲ ὑπήλασα] Οὐρὰν δ' ὑπειλοῦσ'. Gesner.

Ἐυνεμεαίαν ἄγοις] Εἰς Νεμεαῖαν ἄγουσ'. Idem.

Cap. VIII. Ζῶόν ἐστιν ὁ πυραύστης,] Vide proverbium, *pyrauſtae interitus*, in Chiliadibus Eraſmi. Gesner.

ὅπερ οὖν] ὥσπερ οὖν Apoſtolius Cent. xx. prov. 65.

ὑπὸ ῥώμης,] ὑπὸ ῥύμης. Gesner.

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.] Idem Aeſchyli verſus occurrit apud Suidam in v. Πυραύστου μόρον. ubi vulgo legitur:

Δέδοικα κάρτα πυραύστου μόνον.

Cap. IX. Ὁ δὲ κίγκλος] Vide Eraſmi Chil. in proverbio, *Cinclus.* Gesner. et Suidam in Κιγηλός; pro qua voce Κίγκλος reponendum eſſe recte monuit cl. Kuſterus; item Ariſtotelem lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 12. et Apoſtolium Cent. xi. prov. 44.

Γηρολόρδῳ·] Ariſtophanis Γηρυτάδης citatur ab Athenaeo. Gesner. Mediceus, Γηραλόρδου. Vnde Aelianum ſcripſiſſe putem, καὶ ἐν τῷ Γήρᾳ· Λόρδου κιγκλιοβάταν ῥύθμον. Ceterum cl. Meurſio in Bibl. Gr. legendum videbatur Γηρυτάδῃ, vel Γεωργῷ.

Καὶ Αὐτοκράτης ἐν Τυμπανισταῖς·] Suidas, Αὐτοκράτης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος· τῶν δραμάτων αὐτοῦ Τυμπανισταί· ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

αὐλῶν κόραι] Illuſtris Rutgerſius lib. ii. Var. Lect. cap. i. legit Λυδῶν κόραι ex Ariſtoph. Νεφελ. ℣ 600.

κόμας,] κόμαις. Gesner.

Cap. X. Οἱ μῦες] Meminit Eraſmus in Proverbiis *muris interitus*, et *turture loquacior*. Gesner.

κατὰ μικρὸν] κατὰ μικρὸν Apoſtolius Cent. x. prov. 77.

Ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία λέγει, τὸ μυὸς ὄλεθρον.] Mediceus et Apoſtolius Cent. x. prov. 77. λέγει, κατὰ μυὸς ὄλεθρον.

Τρυγόνος δὲ λαλίστερον] Zenobius Cent. vi. prov. 8.

καὶ ἐκ τῶν καλόπιν μερῶν] Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. fin.

ἐν τῇ Δραπέτισι·] ἐν Δραπέτησιν Zenobius Cent. v. prov. 67. et vi. 24. prave.

λυτήταλον] Al. λυτηλικόν. GESNER. atque etiam Mediceus. Apostolius λυτικός.

Τελέως δὲ ὑμῖν ὑπῆλθεν] Τέλος δ' ὑπῆλθεν. GESNER. Mediceus et Apostolius, Τελείως δ' εὖ με ὑπῆλθεν.

Φερσέφατταν,] Apostolius, Φερέφατταν.

ἀδμής.] Hanc vocem illustravit Nobilissimus Spanhemius ad Callimachum Hymn. in Dianam ℣ 6.

μυωνία.] μυωπία. Al. μυωζία: ut et Politianus videtur legisse, qui *cavum murinum* vertit. GESNER.

κέκραγε τηλικοῦτον] Versus non constat. IDEM. Iidem versus apud Apostolium leguntur hunc in modum:

μῦς λευκὸς
Ὅταν τις αὐτὴν, ἀλλ' αἰσχύνομαι λέγειν,
Κέκραγε τηλικοῦτον καλάθριον
Μαστρωπὸς, ὡς οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

Eosdem vero eruditissimus Bentleius in Emendat. in Philemonis reliquias pag. 134. sic correxit et vertit:

Μῦς λευκός, ὅταν αὐτήν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι
Λέγειν) κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἡ
Καλάθριον· ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

Mus albus est, si quando eam aliquis (sed pudet
Dicere) continuo ita clamat scelesta,
Vt saepe non liceat occulte id facere.

CAP. XI. ὑπὲρ τοὺς Χάονας,] Apollodorus lib. ii. pag. 99, 100.

ὥσπερ καὶ λαρινοὺς] Athenaeus lib. ix. pag. 376. Παραπλησίως δὲ τῷ Ἀχαιῷ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν Ἀρσινόῃ τοὺς σύας λαρινοὺς προσηγόρευσε, μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν, οἳ οὕτως ἐκλήθησαν, ἢ ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων· βόες δὲ λαρινεύοντο· ἢ ἀπό τινος κώμης Ἠπειρωτικῆς Λαρίνης, ἢ ἀπὸ τοῦ βουκολοῦντος αὐτάς. Λαρῖνος δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο.

CAP. XII. ὡς Ἀριστοτέλης λέγει·] Lib. ix. Hist. Anim. cap. 49. Plinius lib. ix. cap. 8.

CAP. XIII. Ἡ δὲ φύσα] φύσαν inter Niloticos pisces recenset Athenaeus lib. vii. pag. 312.

CAP. XIV. Argum. λάγυνος.] Al. γλανίδος. GESNER.

Ὁ δὲ λάγυνις] Al. ὁ δὲ γλανίς. IDEM. Ita etiam Aristoteles hunc piscem vocat. Plinius lib. ix. cap. 51. *Silurum.*

Στρύμονα.] Στρυμόνα, paroxyt. GESNER.

Ὁ δὲ ἄῤῥην] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 14. et ix. 37.

ὡς Ἀριστοτέλης φησί.] Lib. ix. cap. 37.

CAP. XV. Βάτραχος ὕδρον μισεῖ,] Phaedrus lib. i. fab. 2. ℣ 25. Apostolius Cent. v. prov. 43.

Κροκοδείλου] Supra lib. v. cap. 23.

καὶ ζώου ἑτέρου ἐτράπη,] καὶ ζώου ἑτέρου τὴν ἀτραπόν. GESNER. Cl. Pauwius ad Philen Carm. lxxxiv. 14. hunc locum ita emendandum censet: καὶ ζώου ἑτέρου ἐτράπη· τὴν ἀτραπὸν, δι' ἧς οἶδε κατιόντας εἰς ποταμὸν (Sic etiam Mediceus pro vulg. εἰς ποταμοὺς) ἢ ἐφ' ὑδρείαν, ἢ ἵππου τινὸς ἄρδειαν, ἢ καμήλου, ἢ καὶ νὴ Δία ὥστε ἐπιβῆναι πλοίου· ταύτην τοι νύκτωρ καὶ πολλῷ τῷ ὕδατι καταῤῥαίνει ἐμπλήσας τὸ στόμα καὶ ἕρπει κατὰ τῆς ἀτραποῦ πολλάκις.

ἰσχεῖ

ἐγχεῖ] Melius putem ἐκχεῖ, quod antecedentia probant. TRILLER.

δωύαι γὰρ ἔτος ἀλύπως] Supra lib. iii. cap. 11. et viii. 25.

CAP. XVI. Argum. καὶ περὶ μυῶν.] Leg. καὶ περὶ ἡμιόνων.

πολύγονον εἶναι ὗν καὶ κυύα] Apostolius Cent. xx. prov. 50. et Mediceus πολύγονα. De sue vide Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 18.

Ἡμιόνους δὲ λέγει μὴ τίκτειν·] Idem De gener. anim. cap. ult. Michael Glycas Part. i. Annal. pag. 61.

οὐ κομώσαις, ἀλλὰ κεκαρμέναις.] Supra lib. ii. cap. 10.

τὸ τοιόνδε γαμετὸν] Mediceus, τὸν τοιόνδε γαμέτην.

CAP. XVII. καὶ ζωότονον] Mediceus, καὶ σωότονόν ἐστι.

CAP. XVIII. καὶ ἀνωθεῖν τοῦτο θέλοντος.] Mediceus, ἐθέλοντος.

πηγνυμένη] Cl. Pauwius ad Philen Carm. xl. ℣ 43. legit πυκνουμένη vel πυκνουμένας: et paullo ante οἰδαίνοντος καὶ φλύζοντος.

δωύαται γὰρ καὶ αὐτή] Forte γίνεται. GESNER. Cum Gesnero consentit cl. Pauwius.

ὑπὸ ῥύμης] ὑπὸ ῥώμης. GESNER.

CAP. XIX. Περὶ τῶν τομίων] Forte scribendum τομιῶν. Nam genitivi plurales primae declinationis ultimam circumflectunt praeter χλούνων, χρήστων, ἐτησίων, teste Gaza. GESNER.

Οἱ δὲ τομεῖς] οἱ δὲ τομίαι. GESNER.

CAP. XX. Θρηνῶδες,] τρηνῶδες forte pro τρηματῶδες vel τελπῶδες. Nam θρίπες vermiculi sunt perforantes. Al. quidem legitur θελνῶδες. GESNER. Θρηνῶδες est lamentabile, sed quid huc lamenta? Gesnerus in margine dubitanter scribit τρημῶδες pro τρηματῶδες, aut τελπῶδες: θελπῶδες scribere voluit, certe debuit, ἀπὸ τῶν θελπῶν. Sed neutrum placet et nimium recedit a priscis vestigiis. Restituenda ergo Aeliano sua ac genuina lectio scil. τενθρηνῶδες, aut τενθρηνιῶδες, nam utrumque occurrit. Est autem τενθρηνιῶδες, exponentibus Hesychio ac Phavorino, idem ac πολὺ καὶ κενὸν κηρίον καὶ ἀραιὸν, aut, ut clarius explanat Plutarch. in Quaest. Platon. vi. πόρους καὶ οἴμας ἔχον, *foramina et meatus habens.* Adde ejusdem Symposiac. lib. viii. cap. 3. scil. ἀπὸ τοῦ τενθρηνίου h. e. κηρίου s. favo aut nido ex cellulis constructo insecti cujusdam aculeati, vespae similis, mellificantis tamen, si uno verbo, apis sylvestris, quod insectum τενθρήνην vocat Nicander in Alexipharm. ℣ 545. Aristoteles vero lib. ix. Hist. Anim. cap. 43. τενθρηδόνα, quod accurate definit Hesychius per ζῶον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων παραπλήσιον σφηκί· ἔνιοι ἀγρίαν μέλισσαν. Haec autem vox τενθρηνῶδες apud Plutarch. Hesych. paucosque alios occurrens, Aeliano, aut potius Democrito apud Aelianum hic reddita, jure quoque reddenda fuit Hippocrati, aut scriptori libelli De anatome inter Hippocratea relato, forte eidem ipsi Democrito; ibi enim omnino legendum, ὁ πνεύμων φύσει ἐὼν τενθρηνιώδης, prout emendandum accurate subodorati sunt Aemilius Portus, Foësius, qui in sua Oeconomia videri hic debet, et Lindanus, quum antea unica deficiente litterula, nullo sensu legeretur τε θρηνιώδης, pro quo Cornarius substituebat ἀντρώδης, non tam a sensu, quam veteri scriptura longius recedens. De qua voce τενθρηνιώδης, ut dictis demum finem faciam, pluribus egimus in Commentario ad illum Hippocratis libellum,

bellum, ubi et in tranſitu hunc ipſum Aeliani locum primi, quod praefiſcine dictum, ita, ut hic factum, emendavimus, quem hinc vidiſſe lectorem φιλέλληνα haud poenitebit. TRILLER. Κρηνῶδες legit cl. Pauwius ad Philen Carm. xl. ℣ 36.

αἱ τούτων] αἱ τοῦτο. GESNER.

Ἄκρῳ δὲ καὶ αὗται οὖσαι τὸ δεξιὸν] Mediceus, αὗται, ὅσαι τὸ δεξιόν.

CAP. XXI. ἔθρεψε] ἔσωσε. GESNER.

Σακχόρου,] Εὐηχόρου Apoſtolius Cent. xviii. prov. 93.

ἵνα εἴπω ἔτι καὶ ὑποπτεύσας] Mediceus, ἵνα εἴπω τι καὶ ὑποπτεύσας. Apoſtolius, ἵνα τι ὑποπαίξας εἴπω· eumque ſecutus ὑποπαίξας edidi.

Ἀκρίσιος] ἀνίλεως vel tale quid. Similis quidem refertur fabula De Danae, Acriſii filia etc. GESNER.

ὑπῆλθεν αὐτὸ, καὶ τὰ νῶτα ὑπέβαλεν,] Apoſtolius, ὑπελθὼν αὐτῷ κατὰ νῶτα ὑπέλαβε. Recte, ſi pro αὐτῷ legas αὐτό.

προσαῤῥαχθῆναι] προσαραχθῆναι. GESNER.

τοῦ χώρου] Apoſtolius, τοῦ κήπου.

Τίλγαμος] Al. Γίλγαμος. GESNER. atque Mediceus. Apoſtolius, Γίγαλμος.

πειρώμενον] Al. πειρώμενος. GESNER.

ὑφ' οὗ κάτεισιν ἡ τῶν Περσῶν ἡγεμόνεια,] Mediceus, ἀφ' οὗ κάτεισιν. Xerxes apud Herodotum lib. vii. cap. 11. ait, μὴ γὰρ εἴην ἐκ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεος, τοῦ Ἀρσάμεος, τοῦ Ἀρμνεω, τοῦ Τείσπεος, τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσεω, τοῦ Τείσπεος, τοῦ Ἀχαιμένεος γεγονὼς, μὴ τιμωρησάμενος Ἀθηναίους.

CAP. XXII. Ῥοκκαίας,] Vide an Ῥαυκαίας vel Ῥαυκίας legendum ſit. *Rhaucus* enim Stephano Ῥαῦκος, urbs eſt in mediterraneis Cretae; unde *Rhaucius* gentile: ſed et libro etiam xiv. cap. 20. *Rhoccaea* Diana nominatur in Creta, etſi alias ſcribitur Ῥικκαία. Ceterum lib. xvii. cap. 35. Ῥακίων πόλιν et Ῥᾶκον civitatem Cretae nominat. GESNER.

CAP. XXV. Τῷ δὲ ζαύρῳ] Quem pictum exhibuit Rondeletius. GESNER.

χρυσῆ] γραμμή. GESNER.

χρυσῆ] Ineptum hoc, etſi aureum, pro quo maluit Geſnerus γραμμὴ, haud male. Ego vero legerem potius γλυφὴ, aut ῥηγὴ, vel ῥωγμὴ, *fiſſura*, quod antecedentia ſuadent. TRILLER.

χρυσοειδῆ περιέρχονται.] Mediceus, περιέρχεται.

χάραξ] Athenaeus lib. viii. pag. 355.

ὅσα δὲ ἰδεῖν] ὅσα τε ἰδεῖν. GESNER. Mediceus, ὅσα γε ἰδεῖν.

Ὁ δὲ τοξότης] Hunc piſcem eundem eſſe orbi echinato ſeu muricato quidam ſtatuunt.

CAP. XXVI. Αἱ δὲ ὕστριχες] Supra lib. i. cap. 31.

CAP. XXVII. πίθηκος, οὐκ ἰχθὺς, ἀλλὰ ζελαχῶδες ζῶον,] Infra lib. xv. cap. 17.

ἄλεπον] ἀλεπίδωτον. GESNER.

οἱ κατὰ τοῦ ἰνίου πλατεῖς] τένοντες forte addendum. IDEM.

ζυμφυῶς δὲ,] Al. σιμοειδὲς δέ. IDEM.

CAP. XXVIII. Ἡ ἀηδὼν] Ariſtoteles lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 49. Plinius lib. x. cap. 29.

CAP. XXIX. ζιλούρων] De glanidibus auctorem hoc capite agere cenſet Aldrovandus lib. v. De piſcibus cap. 5. Vide ſupra cap. 14. h. l.

ἐν τῷ Κύδνῳ τῷ Κίλικι] Mediceus, τῷ Κιλικίῳ.

οὐ

οὐ τρέφει] ὅτι vel οὗτος τρέφει. GESNER.

Καὶ τοιοῦτος δὲ] Καὶ τοιοῦτος μέν. IDEM.

Πύραμος δὲ καὶ Σάρος τρέφουσι τούτους ἀδρoτέρους.] Mediceus, τούτων ἀδροτέρους: et mox Ὀρόντου pro vulg. Ὀῤῥόντου.

Πτολεμαίων ποταμὸς] Πτολεμαῖος vocatur Diodoro Siculo lib. i. pag. 30.

CAP. XXX. ἐνεστῶτι] ἐν Ἀσταχῷ. GESNER.

Χλωρῷ] Πελώρῳ, Gyllius. GESNER. Ἑλώρῳ hoc loco legendum ex Plinio lib. xxxii. cap. 2. monuit cl. Ortelius in Thes. Geogr. v. *Chlorus*. Et post eum Harduinus ad Plinium d. l. Ceterum de fluvio Heloro idem tradunt Stephanus Byzantinus et Apollodorus apud Athenaeum lib. viii. cap. 1.

Καὶ ἐν τῷ ἱερῷ δὲ τοῦ Λαβρανδέω Διὸς] Labrandus vicus est Cariae. GESNER. Strabo lib. xiv. pag. 973. Ἔχουσι δὲ οἱ Μυλασεῖς ἱερὰ δύο τοῦ Διός, τοῦ τε Ὀσογὼ καλουμένου, καὶ Λαμβρανδηνοῦ· τὸ μὲν ἐν τῇ πόλει· τὰ δὲ Λάβρανδα κώμη ἐστὶν ἐν τῷ ὄρει κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν ἐξ Ἀλαβάνδων εἰς τὰ Μύλασα ἄπωθεν τῆς πόλεως· ἐνταῦθα Διός ἐστιν νεὼς ἀρχαῖος, καὶ ξόανον Διὸς στρατίου. Τρίτον δ' ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς κοινὸν ἁπάντων Καρῶν.

ἐστι κρήνη διειδοῦς νάματος,] Subaudi χειροήθεις τρέφουσα ἰχθῦς. GESNER.

Μυλασίων] Mediceus, Μυλασέων a recto Μυλασεῖς. Stephanus Byzant. Μύλασα πόλις Καρίας — τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς. ΜΥΛΑΣΕΩΝ etiam nummi praeferunt apud Sponium tom. i. Itiner. pag. 449. Strabo etiam d. l. οἱ Μυλασεῖς.

ἐκάλεσαν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ Καρὸς] Al. ἐκλήθησαν. GESNER. Mediceus, ἐκλήθησαν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ Καρός.

Βούῤῥας.] *Chaboras* et *Saocoras* fluvii inter Euphraten et Tigrin medii sunt in tabulis Ptolemaei. GESNER. Lego Ἀβούῤῥας.

CAP. XXXI. Προκλέαν] Mediceus, Προκλέα. Apollodorus lib. ii. pag. 124. ἐκεῖ δὲ ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἀριστόδημος κεραυνωθεὶς ἀπέθανε, παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἀργείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμους, Εὐρυσθένη καὶ Προκλέα. Strabo lib. viii. fin. Λακεδαίμονος δ' Εὐρυσθένη καὶ Προκλῆ.

Ἀριστομάχου,] Potius Ἀριστοδήμου ex Pausania lib. iii. cap. 3. et Apollodoro d. l. ut visum fuit doctissimo Sylburgio in notis ad Pausan. lib. iii. cap. 16. qui hunc locum e Pausania et Herodoto lib. vi. cap. 52. et lib. viii. cap. 204. ita restituendum censebat, Εὐρυσθένην καὶ Προκλέα τοὺς Ἀριστοδήμου, τοῦ Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Ὕλλου.

ἔκ τινος ποιμένος] ποίμνης. GESNER.

CAP: XXXII. ἄπειρον.] Al. abest. GESNER.

Ὄφις δὲ ὃς ἂν ἀποκτείνῃ] Philes Carm. lxvi. ℣ 14. Plinius lib. xi. cap. 63.

εἰς τὴν ἑαυτῶν οἰκίαν] Mediceus, εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν.

οἱ ἐξ αὐτοῦ γεινάμενοι] Mediceus, γεινόμενοι.

CAP. XXXIII. Καὶ τοῦτο κατεφώρασαν Ῥωμαῖοι.] Livius lib. v. cap. 47. Columella lib. viii. cap. 13. Plinius lib. x. cap. 22.

Quod extra ordinis sui locum progressus esset,] *Quod injussu imperatoris pugnasset*. Gyllius. GESNER.

ἄληστα ἦν] ἀλωτά. Al. ἄκληστα. IDEM. Mediceus, ἄκλειστα ἐλήφθη ἄν.

καὶ ἡ ἄκρα τοῦ Διός,] De qua vide Rycquium in Comment. de Capitolio cap. 6. pag. 57.

τίνουσι δίκας οἱ κύνες] Plinius lib. xxix. cap. 4. init.

τιμᾶται δὲ τῶν τεταγμέναις ἡμέραις] Mediceus, τιμᾶται δὲ χὴν τῶν τ. ἡ.

πομπικῶς.] Addo ὁ χήν. GESNER.

in foro] Sic Gyllius. Φορεῖον quidem Graecis *lecticam* aut *vehiculum* ſignificat. GESNER.

CAP. XXXIV. Argum. μετερχομένων] μετερχομένων paſſive accipi hic videtur pro *uſurpantur*, quod non probo. Apparet autem ab alio quam Aeliano conſcripta eſſe argumenta. GESNER.

Φρύγες] Stobaeus Serm. xlii.

ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις, ἃς καλοῦσιν Ἀρνηΐδας] Conon Narrat. 19. Μῆνά τε ὠνόμασαν (Ἀργεῖοι) Ἀρνεῖον, ὅτι ἄρνασι Λῖνος συνανετράφη· καὶ θυσίαν ἄγουσι, καὶ ἑορτὴν Ἀρνίδα, κτείνοντες ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ κυνῶν ὅσους ἂν εὕρωσι.

τὰ γαμοδέσια,] τὰ γαμοδαίσια. GESNER.

ἐκείνην πᾶσαν.] Scio hoc ferri poſſe, et noſtro Aeliano cum in his libris, tum in Hiſtoria Varia perquam eſſe familiare; mallem tamen hic legere σκηνὴν πᾶσαν, *omnem apparatum*. TRILLER.

καὶ σπείσηται τῇ νύμφῃ] Mediceus, σπείσῃ.

τῷ πάλαι ἀναρίστην] Forte κατὰ παλαιὸν ἔθος ἀρίστην Διονύσῳ. Al. ἂν ἀρίστην. GESNER. ἂν ἀρίστην etiam exhibet Mediceus. Cl. Kuhnius in Indice Var. Hiſt. v. πάλαι, malebat τὸ παλαιὸν ἀρίστην.

πελέκηι] Mediceus, πελέκει.

Ἐμβοίνθῳ] Ἐμβρίνθῳ. GESNER. Mediceus, ἐν Μυρίνθῳ. Lego ἐν Ἀμαρύνθῳ. Strabo lib. xii. pag. 448. Τὴν δὲ δύναμιν τῶν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον ποτέ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἥν ἀνέθεσαν τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος. Pauſanias in Atticis cap. 31. Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν vocat, et *Amarynthida Dianam* Livius lib. xxxv. cap. 38. *Sacrum anniverſarium eo forte tempore Eretriae Amarynthidos Dianae erat, quod non popularium modo, ſed Caryſtiorum etiam coetu celebratur.*

CAP. XXXV. πρὸς τοῖς ἤδη μοι προειρημένοις.] Supra lib. i. cap. 8. vi. 25. vii. 10, 28, 38, 40. x. 41.

ὡς Ξανθίππου] Tzetzes Chil. iv. 129. ℣ 181.

πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆγε] Al. ἐξῆψε. GESNER. atque etiam Mediceus.

CAP. XXXVI. Τὸ ὕδωρ ὁ Κρᾶθις] Antigonus cap. 140.

CAP. XXXVII. Ἠράσθη δὲ ἄρα καὶ κολοιὸς] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 6. et ix. 39.

CAP. XXXVIII. Τὴν σφίγγα] Supra h. l. cap. 7.

CAP. XXXIX. πριϊούσης] παριούσῃ. GESNER.

ὁμίλησεν] Lege ὡμίλησεν. IDEM.

Ὀφιογενεῖς] De Ophiogenis lege Plinium lib. vii. cap. 2. GESNER. Item Varronem lib. i. Rer. human. apud Priſcianum lib. x. et Strabonem lib. xiii. pag. 880.

CAP. XL. Φαῦλον] De hoc Ambraciotarum tyranno vide Salvagnium ad Ovidii Ibin ℣ 503.

Ὀλύμπια ἀνελομένας] *Olympiae occiſas* verteret Gyllius. Legimus et Cimois equas poſt tres victorias Olympicas Athenis ſepultas. GESNER. Pro Ὀλύμπια, Ὀλυμπιάδας legit cl. Perizonius ad lib. ix. Var. Hiſt. cap. 32. ex Herodoto lib. vi. cap. 103.

Ὀλυμπιονικεῖς] Ὀλυμπιονίκας. GESNER.

CAP.

CAP. XLI. ὑπαρχόμενος ἐκ τῶν πηγῶν] Mediceus, ὑπαρχόμενος μὲν ἐκ τῶν πηγῶν.

ἄλιφα] Gyllius ἄλφιτα legit. GESNER

κεράςου] κέρας Gyllius. IDEM. Rectius κέρατος, quod e contextu liquet. TRILLER.

ἑαλωκότας ῥίπτουσιν αὐτῷ,] αὐτοῖς. GESNER.

κάρτα·] *Cárton* Athenaeo (lib. ix. cap. 3.) est pastinaca magna et bene aucta. *Porrum* vero *cárton* (vel potius *cartòn*, oxyton.) est quod Latini *sectivum* cognominant. *Caros*, quod vulgo *carvi:* et hujus semen inescandis piscibus convenire videtur, ut cumini etiam et anethi, suo odore. GESNER.

καὶ ἔστιν εὐθήρατα ταῦτα καὶ ἑλεῖν ῥᾷστα.] Malim, καὶ ἔστιν εὐθήρατος τούτοις καὶ ἑλεῖν ῥᾷστος, vel in plurali numero καὶ εἰσιν εὐθήρατοι τούτοις καὶ ἑλεῖν ῥᾷστοι. IDEM.

Χαίρει δὲ] Mediceus, χαίρει γάρ.

ἔκαστα] ῥᾷστα. GESNER. Sensus claudicat: Gesnerus substituebat ῥᾷστα prope ad sensum; at procul a prisca scriptura. Legendum potius οὐχ ἥκιστα, aut, quod malim, ὤκιστα, *celerrime:* ita enim passim in his libris Noster est loquutus. TRILLER.

CAP. XLIII. Ἐνύδρου δὲ θήρας] Vide Oppianum circa initium lib. iv. De piscatione: et Platonem in Sophista: et Pollucem lib. i. et v. et lib. x. cap. 30. GESNER.

καὶ δεῖται χορηγίας ποικίλης] Quaedam horum nobis obscura sunt: poterunt autem explicari ab illis, qui cum piscatoribus, praesertim maritimis versantur. IDEM.

ἐλαίαν,] ἐλαίας. Al. ἔλαιον. IDEM.

νεὼς μικρᾶς,] Lego δεῖ τῆς νεὼς μικρᾶς. IDEM.

καὶ χερμάδος,] καὶ χερμάδος λίθου. IDEM.

ἄνεων,] Vox corrupta. Al. εὐνεών. IDEM.

τὰς χρόας καὶ λευκὰς] Enallage est casus. IDEM.

πτερίνθῳ] Al. τερίνθῳ. Lego μηρίνθῳ. IDEM.

σπαρτίναις,] σχοίνοις σπαρτίναις. IDEM. Eustathius ad Homerum Iliad. B. pag. 191. καὶ μέχρι τοῦ νῦν εἶδός τι σχοινίου οἱ ἰχθυοβόλοι σπαρτίναν ὀνομάζουσι.

καὶ ῥάβδοις] καὶ ῥάβδου. GESNER. nec aliter Mediceus.

καὶ χιμάῤῥας] καὶ χιμαίρας. GESNER.

CAP. XLIV. σκινδαψὸς] Athenaeus lib. iv. cap. 25. Ἔστι δὲ ὁ σκινδαψὸς τετράχορδον ὄργανον, ὡς ὁ παρῳδός φησι Μάτρων ἐν τούτοις·

> Οὐδ' ἀπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν ὅθι
> περ τετάνυστο
> Σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο
> γυναικός.

θόρνυται.] στόρνυται. GESNER.

προειρημένων] προηγούμενοι, Gyllius. IDEM.

CAP. XLV. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος,] Supra lib. vi. cap. 15.

ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος] Herodotus lib. i. cap. 24. Καὶ Ἀρίονός ἐστι ἀνάθημα χάλκεον οὐ μέγα ἐπὶ Ταινάρῳ ἐπὶ δελφῖνος ἐπεὼν ἄνθρωπος. Adde Pausaniam in Laconicis cap. 25.

πομπαῖσιν] πομπῇσιν. GESNER.

ἔγκυμονάλμαν·] Videntur duae dictiones in codice ms. altero ἔγκυμον ἅλμαν, in altero una. GESNER.

Χορεύουσι κύκλῳ,] Mediceus, Χορεύουσιν ἐν κύκλῳ.

ποδῶν] πτερύγων. GESNER.

Σεισμοὶ] Σειστοί τε. GESNER.

Ἄς γείνατ' Ἀμφιτρίτη.] Mediceus, Ἄς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα.

ἔλιοι] Forte ἀνίλεῳ. Al. ἔλειοι. Malim ἄλιοι. GESNER.

CAP. XLVI. συναγωνιζομένης δὲ αὐτοῖς τῆς μουσικῆς,] De cervis idem testantur Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 6. Antigonus cap. 35. Horapollo lib. ii. Hierogl. cap. 91.

Πῶς δὲ] δὲ alias abest. GESNER.

ἡσυχίᾳ δὲ] Mediceus, ἡσυχίᾳ τε.

CAP. XLVII. Ἀνθίαι] Supra lib. viii. cap. 28.

LIBER XIII.

CAP. I. Γέλωνος δὲ τοῦ Συρακουσίου] Iustinus lib. xxiii. cap. 4. Chil. iv. 131. ✓ 270.

τῷ μὲν βασιλείαν] Mediceus, τῷ μὲν τὴν βασιλείαν.

CAP. II. κυκλόστομον] λυκόστομον. GESNER. Supra lib. viii. cap. 18. Ἐγγραύλεις, οἱ δὲ ἐγκρασιχόλους καλοῦσιν αὐτὰς, προσακήκοα γε μὴν καὶ τρίτου ὄνομα αὐτῶν, εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ λυκοστόμους αὐτὰς ὀνομάζουσιν.

πολλοὶ δὲ οἱ σάργοι περισκιρτῶσιν] Mediceus, πολλοὶ δὲ οἱ σάργοι περισκιρτῶσιν.

εἶτα πλησίον τῆς γῆς νεμόμενοι,] Mediceus, γενόμενοι.

CAP. III. Καὶ γάρ τοι πόαι] Mediceus, καὶ γάρ τοι καὶ πόαι.

ἄμπελοι,] Theophrastus lib. iv. cap. 7. Ἡ δὲ ἄμπελος ἀμφοτέρωσε γίνεται· καὶ γὰρ πρὸς τῇ γῇ, καὶ ποντίαι· μείζω δ' ἔχει τὰ φύλλα καὶ τὰ κλήματα καὶ τὸν καρπὸν ἡ ποντία,

σταφυλαί τινες] Gyllius *staphyline* vertit. Est autem *staphylinus* pastinaca. GESNER.

θαλαττίας πόας] Mediceus, θαλαττίους πόας.

τρίχες.] An conferta, ceu ex capillamentis contexta? GESNER. Τριχόφυλλον vocat Theophrastus.

Τροφὴ δὲ ἄρα τούτων ἄλλῳ ἄλλο ἦν,] Malim, ἄλλῳ ἄλλη ἦν. Sequitur enim τῇ ζωοτρόφῳ, et pro ἕτερον in Mediceo legitur ἑτέρας.

CAP. IV. Ἀριστοτέλης] Lib. ii. Hist. Anim. cap. 15. Ἔχει δὲ καὶ ὁ καλλιώνυμος (χολὴν) ἐπὶ τῷ ἥπατι ὅσπερ ἔχει μεγίστην τοῦ [leg. τῶν vel πάντων τῶν] ἰχθύων, ὡς κατὰ μέγεθος. Plinius lib. xxxii. cap. 7. *Callionymi fel cicatrices sanat, et carnes oculorum supervacuas consumit. Nulli hoc piscium copiosius, ut existimavit Menander quoque in Comoediis. Idem piscis et uranoscopos vocatur ab oculo, quem in capite habet.*

αὐτὸ δὲ τὸ ἧπαρ κατὰ τὸν λαιὸν φορεῖται πλευρόν.] Mediceus, αὐτοῦ.

ad laevum] *ad dextrum*, Gyllius. GESNER.

ἐνξιφίου] μηδὲ ἐν ξιφίου. IDEM.

Ὄψει διαφέρων τοῦ ἐνξιφίου κυνός.] An ὄψει διαφέρειν με ξιφίου μηδὲν κυνός· hoc est, *Si me provocaveris ad iram, et fel mihi commoveris, nihil a xiphia cane me differre videbis*; is enim asilo pungente facile in furorem agitatur. IDEM.

οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἔνθεσμον. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥρας γάμῳ· καὶ γὰρ καὶ θάλασσαι καὶ

προσέτι

προσέτι Μέσαις. Μνησίμαχος δ' ἐν τῇ Ἰσθμιονίκῃ.] Doctissimus Casaubonus lib. vii. Animadverf. in Athenaeum cap. 7. legit, ἐ ῥᾳδίως δ' αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἐν τῷ ἀπὸ τῶν ἰχθύων πανθοινίαις, πάντας ὧν τι καὶ ὄφελός ἐστι, ποιητῶν θεμένων σπουδὴν εἰς μνήμην ἀγαγεῖν· εἰσὶ δ' οἵδε. Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ θαλάσσᾳ, καὶ προσέτι Μέσαις. Μνησίμαχος δ' ἐν τῷ Ἰσθμιονίκῃ. *Callionymi non fit mentio in ulla* descriptione *epularum ex omnibus piscium generibus: cum studuerint poetae, omnes pisces, qui in aliquo pretio sunt, memoriae prodere. Poetae*, qui epulas e piscibus descripsere, *sunt isti*; *Epicharmus quidem in Hebes nuptiis, et in Terra ac mari, nec non in Musis. Mnesimachus vero in Isthmionica.*

ἔνθεσμον.] Al. εὔθεσμον. GESNER.

ἐν Ἥρας γάμῳ, καὶ γῆ καὶ θάλασσαι] Lego ἐν Ἥρας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ θαλάσσῃ. *in nuptiis Iunonis et Terra marique.* Apparet autem haec fabularum Epicharmi nomina fuisse. Vide Athenaeum. GESNER. Et cl. Meursium ad Helladii Chrestomathiam pag. 61. Mediceus, θαλάσσᾳ.

CAP. V. Βάτραχος δ' θαλάττιος] Aristoteles lib. iii. De gener. anim. cap. 3. Τὰ καλούμενα σελάχη τῶν ἰχθύων ἐν αὐτοῖς (scrib. αὑτοῖς) μὲν ᾠοτοκεῖ τὸ τέλειον ᾠὸν, ἔξω δὲ ζωοτοκεῖ πλὴν ἑνὸς, ὃν καλοῦσι βάτραχον· οὗτος δ' ᾠοτοκεῖ θύραζε δ' τὸ τέλειον ᾠὸν μόνος.

ἀγαθοί.] ἀγαθά. GESNER.

CAP. VI. γίνονται μέγιστοι.] Ταλανταίους πολύποδας etiam memorat Strabo lib. iii. pag. 215.

Ἀκούω γοῦν] Similem historiam de polypo circa Carteiam Plinius recitat. GESNER.

ἐν Δικαιαρχίᾳ] Idem Carteiae contigisse refert Plinius lib. ix. cap. 30.

Ἰβηρικὸς φόρτος,] Qui ex piscibus et praesertim thynnis sale conditis magnam partem constabat: et Gaditanos thynnorum capturae incubuisse docet Auctor libelli Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων pag. 735.

Εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τοσαύτης τὸν κίνδυνον μνήμην] Malim, εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τοσαύτης μνήμῃ τὸν κίνδυνον. GESNER. Mediceus, εἶτα οἱ μὲν τῆς ζημίας τῆς τοσαύτης.

ζωεισελθεῖν] ζωελθεῖν. Gyllius. GESNER.

ἐναπέφηνεν] ἀπέφηναν. GESNER. Mediceus, ἀναπέφηναν.

CAP. VII. περὶ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ] Iliad. Λ. ℣ 845.

ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ·

Adde Aristotelem lib. viii. Hist. Anim. cap. 26.

ἄσωτά οἱ] Mediceus, ἄσωστά οἱ.

CAP. VIII. Εἰσὶ γὰρ ἱεραὶ διωδίας.] Supra lib. i. cap. 38.

δρεπόμενος, λούεται] Mediceus, λοῦται. Thomas Magister, Λοῦμαι πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λούμενος, καὶ λοῦσθαι.

καταπλάττει] καταπάττει. GESNER.

Μέγιστον ἄρα τῶν ἐκεῖθι ἐλεφάντων] Mediceus, Μέγιστοι.

Πραίσιοι.] Πράσιοι. Gyllius. IDEM.

CAP. X. θήραν δ' ἐκ κρηπίδων] ῥιπίδων. GESNER. Mediceus, θύραν δ' ἐκ κρηπίδων.

αἴθονται δὲ αἱ θῆρες·] αἴθονται δὲ οἱ θῆρες. GESNER.

ἀνεφλέχθη, καὶ ἡ] Comma et coniunctio abundant. IDEM.

εἶτα ἐμπίπτει τῇ θήρᾳ, καὶ ἀνατρέπει αὐτήν] Leg. τῇ θύρᾳ.

CAP. XI. ἀπαντᾶν] ἀπατᾶν. GESNER.

ἀλλὰ γὰρ] ἀλλά γε. IDEM.

ταῦτα μὲν ἐν ἄλλῳ προεκθέων ὁ λόγος] Mediceus, ἄλλως.

δέδοικε γὰρ τάς] Mediceus, δέδοικε γὰρ καὶ τάς.

Cap. xii. καὶ δὴ καὶ μικρὰ ὑποθαλπόμενοι ἐξέτρεψαν,] Forte legendum, διέτρεψαν.

Cap. xiii. ἀλλ' οὐκ εὐχαρῆ ὄν.] Xenophon in libro De venatione scribit, οὕτω γὰρ ἐπίχαρί ἐστι τὸ θηρίον. Gesner.

Ἐν χειμῶνος οὖν κοίτων] Ἐν χειμῶνι οὖν κοίτην, vel κοίτωνα. Idem.

alsioris] Sic Gyllius ex Cicerone pro *algidioris*. Idem.

Cap. xiv. Καὶ ὅπερ τοῖς λέουσί φασι τὴν ἀλκαίαν] Supra lib. vi. cap. 1.

ὁπήποτε δ' ἂν ὁρμήσῃ] Mediceus, ὁποίποτε.

ἀλλὰ καί τι καὶ ἀνέστησεν] ἀνέστειλεν. Gesner. nec aliter Mediceus a secunda manu.

ἀπαγορεύσαι ὑπὸ συντόμου τοῦ δρόμου] συντόνου. Gesner. Conjecturam cl. Gesneri tuetur Mediceus.

τηνικαῦθα] Lege τηνικαῦτα. Gesner.

Φιλεῖ γοῦν ἐν μὲν τοῖς] Locus hic non videtur integer. Nos de Gyllii translatione nihil mutavimus. Gesner.

ἀπαγορευόντων τῶν ποδῶν] Mediceus, ἀπαγορευόντων αὐτοῖς τῶν ποδῶν.

ἐννόμια] ἔννομα. Gesner.

νωθεῖς] Enallage numeri. Idem.

πεφείκασι γὰρ οὔτοι συνεχεῖς] Al. πεφύκασι. Gesner. atque Mediceus.

διὰ τὴν βραδύτητα,] Mediceus, διὰ τὴν βαρύτητα.

Cap. xv. ὅθεν καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττων] φυλάττω. Gesner. nec aliter Mediceus.

Ἰβηρίαν Ἑσπέριοι] Malim Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι. Gesner. Mediceus, Ἰβηρίοις Ἑσπέριοι, corrupte pro Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι.

οἱ πάρος,] Addo παρ' οἷς: et mox lego πάμπολυς. Gesner.

ὅτι καί] ἔτι καί. Idem.

καὶ βραχυτάτη,] Al. καὶ βραχυτέρα. Gesner. et Mediceus.

λευκότερος γὰρ τὸ ―― ἄτῃ.] Haec propter obscuritatem non transtulimus: nec locus integer apparet. Gesner.

ἐκμαίνεται,] Verbum hic non incommodum, ubi de furore quasi venereo sermo: certo tamen certius legendum est ἐκμαίνεται, quod Galenus in Glossario Hippocratico scite exponit per ἀποκρίνει τὸ σπέρμα, *secernit* aut *ejaculatur semen*. Inde Mercurialis atque Foësius recte in Hippocratis, aut cujuscunque demum, libro De superfoetatione § 18. Edit. Lindan. pro ἐκμαίνεται, quod aeque ac hic de exercitio venereo legitur, substituerunt ἐκμιαίνεται. Confer Foësium in Oeconom. Hippocr. p. m. 116. Occurrit quoque haec ipsa vox in Aristophanis Ranis. Triller.

Ἔστι γὰρ καὶ ἐλάφῳ ὀστέον] Haec et quae sequuntur a suo corpore divulsa, et huc, ubi de cuniculis sermo, pertinere haud videntur, quin potius ad lib. ii. cap. 9. aut alio, ubi de cervis sermo, respicere crediderim. Quidquid est, certum interea est, ea hic locum habere non posse. Idem.

ἄλλῳ] Legere mallem ἰατρῷ *medico*, quia de usu illius officuli in cervi corde reperti cardiaco et analeptico multa passim medici. Idem.

Cap. xvii. καί περ διηγήσασθαί γε τοῦτο τὰ ἴδια] Malim καὶ προδιηγήσασθαι. Nam et alibi προδιηγεῖσθαι uti solet

ſolet. Gesner. Mediceus etiam, καὶ περιηγήσασθαι.

πιέσας,] Al. σείσας. Gesner.

οἷς Ὅμηρος ἐπὶ τῶν βοῶν ᾄδει.] Iliad. A. ℣ 551. et ſaepius in ſeqq. Iliad.

καὶ τοὺς ἄλλους γνωρίζουσιν.] κατὰ vel παρὰ τοὺς ἄλλους. Gesner.

ἕπονται δὲ τούτοις ἡγεμόσι] Mediceus, ἕπονται δὲ τούτοις οἷον ἡγεμόσι.

ὁρῶμεν δὲ καὶ τοὺς ὀρνιθοθήρας μὴ ἂν τῶν ἐλλοχώντων ὀρνίθων] Pro μὴ ἂν malim μήποτε. Gesner.

Cap. XVIII. πολυτέλειαν,] πολιτείαν. Gyllius. Vertit enim reipublicae adminiſtrationem. Gesner.

οὔτε αὐτή, οὔτε ἤκουσα ἀλλαχόθεν τρέφειν.] Mediceus, οὔτε ἤκουσα ἀλλαχόθεν τρέφει. Malim igitur, οὔτε ἤκουσαν ἀλλαχόθεν τρέφειν.

ἱεροὺς αὐτοὺς εἶναι πεπιστεύκασι] Epigramma inter Catalecta Pithoei lib. iv. pag. 153.

Indica purpureo genuit me litore tellus,
Candidus accenſo qua redit orbe dies.
Hic ego divinos inter generatus honores
Mutavi Latio barbara verba ſono.

οἱ Βραχμᾶναι] Mediceus, οἱ Βραχμᾶνες.

μόνον γὰρ ψιττακὸν ἀνθρώπου στόμα] Mediceus, μόνον γὰρ τὸν ψιττ. De Pſittaco eleganter Statius lib. ii. Sylv. 4.

Pſittace, dux volucrum, domini facunda voluptas,
Humanae ſolers imitator pſittace linguae.

navigare] *natare.* Gyllius. Gesner.

Cap. XIX. ἐπῆραν] ἀπῆραν. Gesner.

καὶ κατὰ μικρὸν] Mediceus, καὶ κατὰ μικρά.

εἰς ἄκρον, ὅσον τὸ χεῖλος] εἰς ὅσον ἄκρον τὸ χεῖλος. Gesner.

κεστρέες,] κεστρεῖς. Idem.

ἐς ἄνω τῆς νήξεως] Mediceus, ἐς τὸ ἄνω τῆς νήξεως.

ἑαυτοὺς ὑποπλήθουσι,] ἑαυτοὺς ὑπωθοῦσι. Gesner.

Cap. XX. καὶ ὄνομα τροχὸς αὐτοῖς.] Plinius lib. ix. cap. 5. *Apparent et* (in Gaditano oceano) *rotae appellatae a ſimilitudine, quaternis diſtinctae radiis, modiolos earum oculis duobus utrimque claudentibus.*

τοῦ ἀπὸ Σιγείου πλέοντα] τοῖς ἀπὸ Σιγείου πλέουσι. Gesner. Doctiſſimus Voſſius in Obſerv. ad Melam lib. ii. cap. 2. malebat, τῷ ἀπὸ Σιγείου πλέοντι. Et mox, Ἀρταχαίου κ. τάφον, καὶ τὸν Ἀκάνθιον ἰσθμόν, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Ἀρταίου φαίνεται διατομή, ἢ διαπορᾷ μέσον τὸν Ἄθω.

Παραίου φαίνεται διατομή, ἡ δίαυτα μέσον τὸν Ἄθω.] Ξέρξου φαίνεται διατομή, ἡ διατέμνουσα τὸν Ἄθω. Nam Xerxes Atho montem abſcidiſſe fertur, et velis feciſſe pervium. *Artaceus* dux fuit in exercitu Xerxis. Gesner. Pro Παραίου leg. Πέρσου, idque etiam Parenti meo viſum.

Cap. XXI. ἐν Ταναγραίαις] Mediceus, ἐν Τανάγρᾳ. Quomodo hoc urbis nomen legitur apud Pauſaniam lib. ix. cap. 20. ubi hujuſce tritonis etiam meminit.

ἐξηράνθη] ἐξηράθη ab ἐξεράω, vel ἐξεβεράσθη. Al. ἐξηρέθη. Gesner. ἐξηρέθη etiam habet Mediceus.

ἐν Διδύμοις] Vide Gyraldum de Diis ſyntagm. vii. Gesner. Mediceus, ὁ ἐν Διδύμοις.

Cap. XXII. τῆς ἄρπης] Nullum eſt dubium, legendum hic eſſe ὄρπης; eſt enim ὄρπη, Heſychio interprete, σίδηρος, ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι,

πῖλοι, quod huc apprime facere nemo non videt. Saepius vero in antiquis libris confusa leguntur ἅρπη et ὄρπη, quia uno tantum elemento inter sese differunt. Ita hunc locum laetus emendaram, quum ecce in Bochartum incido, qui Hierozoic. P. i. lib. ii. cap. 27. pag. 269. hanc emendationem jam praeoccupaverat, cui hinc ego merito assurgo, solique gloriam indelibatam venerabundus relinquo. TRILLER. Ἅρπη idem valet quod δρέπανον, quam vocem usurpavit Aristoteles lib. ix. Hist. Anim. cap. 1. de elephanti rectore scribens, Τότε δὲ ὁ ἐλεφαντιστὴς ἐπιπηδήσας, κατορθῶσαι τῷ δρεπάνῳ. Sed et supra cap. ix. h. l. vox ἅρπη etiam occurrit: Ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νὴ Δία τοῦ νώτου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς παρ' ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἅρπην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ ἐκείνῃ τὸ θηρίον ἰθύνοντα, ὡς οἴακι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα, καὶ ἐπιστάτην τοῦ νέως. Καλαύροπα, quam *pedum* dixerunt Romani, appellat Philostratus lib. ii. De vita Apoll. cap. 11. τῷ γὰρ θηρίῳ τηλικούτῳ ἐπιτετάχθαι τηλίκον τε ὄντα, καὶ εὐθύνειν αὐτὸ καλαύροπι, ἣν ὁρᾷς αὐτὸν ἐμβάλοντα τῷ ἐλέφαντι ὥσπερ ἄγκυραν.

καταινυσάξασι.] Pro καταινυσάξαι. GESNER.

Ὀμικλέους] Al. Ἰκλέους. Lego Οἰκλέους. IDEM. Confer Sylburgium ad Pausaniam lib. vi. cap. 17. pag. 494.

CAP. XXIII. ἑαυτοῖς ἐρέττουσαι.] αὐτοῖς ἐρέττουσαι. GESNER.

CAP. XXIV. Ξενοφῶν] Locus Xenophontis est in ipsius libro De venatione pag. 978. ut bene observat cl. Lamb. Bos in Observ. miscell. crit. cap. 34. pag. 147. ubi simul utriusque et Aeliani et Xenophontis comparationem haud sine fructu instituit. TRILLER.

Ἴχνη δ' ἄρα] Xenophontis verba sunt pag. 979. Τὰ δὲ ἴχνη τοῦ λαγὼ τοῦ μὲν χειμῶνος μακρά ἐστι, διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν· τοῦ δὲ θέρους βραχέα, διὰ τὸ ἐναντίον.

CAP. XXV. οἱ διὰ τιμῆς ἰόντες,] οἱ διὰ τιμῆς ὄντες. GESNER.

πινδάλους,] Pindali avis alius nemo meminit, quod sciam. IDEM. Mediceus, σπινδάλους.

Καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ. Τῶν προειρημένων βραχυτέρας τε, καὶ βωκκαλίδας] καὶ τὰς τῶν προειρημένων βραχυτέρας, καὶ βωκκαλίδας. GESNER. Legendum potius, καὶ τὰς ἔτι τούτων τῶν προειρημένων βραχυτέρας, βωκκαλίδας.

βωκκαλίδας,] Al. βαρκαλίδας. GESNER.

ἐλεφάντων τε] ἐλάφων τε. IDEM.

ὀρύγων τε,] Infra lib. xv. cap. 14. Κομίζουσι δὲ ἄρα τῷ Σφετέρῳ βασιλεῖ οἱ Ἰνδοὶ τίγρεις πεπωλευμένους, καὶ τιθασοὺς πάνθηρας, καὶ ὄρυγας τετρακέρως.

CAP. XXVI. τέττιξ ἐνάλιος.] Gammarum esse existimat Rondeletius lib. xvii. pag. 7.

CAP. XXVII. αἷμα ἐπιχεθὲν θύννου] ἧπαρ Marcellus Sidetes Ἰατρικ. περὶ ἰχθ. ℣ 70.

Φησι· τί πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε καὶ Τυρρηνοὶ Σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνο ἀνιχνεύσαντές τε καὶ πειράσαντες τὴν πίτταν, ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας ἀποκρίνειν;] Hanc periodum emendandam atque interpungendam in hunc modum censebat Illustris Scaliger in Castigat. ad Propertium lib. iv. pag. 282. Φασὶ δὲ πρὸς ταῦτα Ταραντῖνοί τε καὶ Τυρρηνοὶ Σοφισταὶ κακῶν δαιδάλων, ἐκεῖνα ἀνιχνεύσαντες καὶ πειράσαντες, τὴν πίτταν ὡς ἐξ ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας ἀποκρίνειν.

ἐκεῖνο] πρὸς ἐκεῖνο. GESNER.

CAP. XXVIII. Ὁ χρύσοφρυς] Plinius lib. ix. cap. 16.

ἄκτιον·] Action Epiri promontorium est: sed videtur hic adjectivum poni pro substantivo ἀκτὴ, quod est *litus*. GESNER.

ὑποσύρει,] καὶ ὑποσύρον. GESNER.

χρύσοφροι] χρυσόφρυς. IDEM.

δειλὸν ἰχθύων δῆμον,] Mediceus, δειλῶν ἰχθύων δῆμον.

LIBER XIV.

CAP. I. Ἐν δὲ τῷ Ἰωνίῳ] Lege Ἰονίῳ per ο breve in secunda. Non enim ab Ἴων vel Ἰωνία haec vox formatur, sed ab Ἰὼ, Ἰοῦς, et a Dionysio Afro ac aliis recte corripitur. GESNER.

Ταυλάντειοι] Ταυλάντιοι Stephano. GESNER. Et Straboni lib. vii. pag. 326. atque Auctori lib. Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 726. *Taulantii* Melae lib. ii. cap. 3. Plinio lib. iii. cap. 22. Adde Paterna ad Scylacem pag. 20.

CAP. II. Scarum] *Scombrum.* Gyllius. GESNER.

CAP. III. ἐπερείδοντας τὸ πέλμα] Mediceus, τὸ τέλμα.

ἀναξομένους,] ἀναζομένους. GESNER.

CAP. IV. εἶπον ἀνωτέρω·] Lib. vii. cap. 33. et lib. ix. cap. 47.

ἀγαθόν.] Apostolius Cent. ix. prov. 44. ἀγαθός.

Ἔστι δὲ καὶ κύστεως κενωτικὸς,] Aristoteles lib. v. De generat. anim. cap. 3. pag. 703. σημεῖον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πολλῶν ἐχίνων συμβαῖνον, οἷς χρῶνται πρὸς τὰς στραγγουρίας.

Εἰ δὲ αὐτοῦ] Apostolius, αὐτόν: et mox, τόν τε οὖν νοσοῦντα ταύτην τὴν νόσον.

Καυθεὶς δὲ ἅμα] Idem, καυθεὶς δὲ ἅμα.

Χερσαίου δὲ ἐχίνου καυθέντος] Plinius lib. xxix. cap. 6. Philes Carm. lxii. ℣ 18.

καὶ αἱ τέως] Apostolius, καὶ οἱ τέως.

σώζει δὲ ἅμα ὑδεριῶντα.] Mediceus, ὑδεριῶντας.

CAP. V. ἥκιστα] ὤκιστα. Gyllius. GESNER.

ἄκους] Lege ἀσκοὺς, *utres*. TRILLER.

αὐτοὶ καταμύουσι] Mallem, αὖθι sc. αὐτόθι καταμύουσι. IDEM.

ὁρῶσι,] Legendum potius ἐρῶσι. IDEM.

πολλὰ λέγουσι] Al. πολλὰ ἀναφλέγουσι. GESNER. atque Mediceus.

καὶ ὕδωρ ἐπάγονται μᾶλλον,] Mediceus, καὶ ὕδωρ ἐπάγονται πάλιν.

CAP. VI. καὶ παραύνεσθαί γε μὴν] Legendum μῆνιν, *iram*; sensus poscit. Sic et Noster infra locutus lib. xvii. cap. 19. TRILLER.

Φασὶ δὲ αὐτὰς παρδάλεως] Vide Bochartum P. i. Hierozoic. lib. iii. cap. 8.

δάκος.] Al. δ' ἄκος. GESNER.

CAP. VII. Περὶ στρουθοῦ δὲ τῆς μεγάλης,] Supra lib. ii. cap. 27. et iv. 37. Philes Carm. iv.

Διαγλύψασα] Διαγλάψασα h. e. Διακοιλαίνουσα, *excavans*, ut Scholia exponunt ad Odyss. Δ. 438. legendum hic esse acute suspicatur magnus Bochartus Hierozoic. Part. ii. lib. ii. cap. 17. pag. 253. TRILLER.

LER. Διαγλύψασα et διαγλάψασα, quod Bochartus malebat, idem prorsus notant. Hesychius, διαγλάψας, διαγλύψας. Adde cl. Pauwium ad Philen d. l.

ἀποσάξῃ] Al. ἀποστέξῃ. GESNER. In margine est ἀποστέξῃ, quod in textum recipiendum esse merito arbitratur idem Summus Vir loco modo cit. pag. 252. TRILLER. Ἀποσάξῃ merito tuetur cl. Pauwius ibid.

τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα ὡς ἔστι] Al. ὡς ἱστίον, ut etiam Gyllius legit. GESNER. nec aliter Mediceus.

καὶ ἤρηκε ζωὴ τῇ μητρὶ σὺν τοῖς ἐγγόνοις.] Mediceus, ἐκγόνους.

CAP. VIII. ὡς Ὅμηρός φησιν.] Iliad. Λ. ℣ 124.

οὐκοῦν τόδε τῷ Παλατίῳ πόλις] Mediceus, οὐκοῦν τῶδε τῷ Π. π.

Βιτητίαν] Al. Βισητίαν. GESNER. Mediceus, Βιγητίαν.

Bitetia,] Forte *Vincentia*. Sed Vincentiam flumen parvum praeterfluit, quod in Athesin se exonerat, non in Padum. GESNER.

Ἠρετενὸς] Ῥετενὸς] Legendum conjecit cl. Scriverius ad Martial. lib. iii. epig. 67.

καταχῆναι] καταχαῆναι. GESNER.

σπλάγχνου] σπλάγχνον pro intestino improprie. IDEM.

ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια ἔστω μοι.] Mediceus, Ἔστω δέ μοι καὶ ταῦτα τῶνδε τῶν ἰχθύων λεχθέντα ἴδια.

CAP. IX. coeruleus.] *Coeruleo colore est, et subnigris maculis distinguitur*. Gyllius. GESNER.

ἀνωτέρω μοι λέλεκται.] Lib. iii. cap. 31. et vi. 22.

CAP. X. ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. iii. cap. 2.

CAP. XI. προσαπαίρειν αὐτῷ ἵππῳ.] ἀναστέλλειν χρὴ τὸν ἵππον, vel πρῶτον ἐπέχειν δεῖ τὸν ἵππον. GESNER.

Ἁλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις καὶ οἱ ταῦροι· κοινῇ δὲ καὶ αἱ θήλειαι,] Mediceus, Ἁλῶνται δὲ σὺν τοῖς μόσχοις καὶ οἱ ταῦροι κοινῇ καὶ αἱ θήλειαι.

διπλοῦν γέρας] Al. κέρδος. GESNER. atque etiam Mediceus.

τηρεῖται,] τείρεται. GESNER.

ἂν τῶν κεράτων] Legendum ἓν τῶν κεράτων, *unum e cornibus*. TRILLER.

CAP. XII. Δράκων θαλάσσιος] Plinius lib. xxxii. cap. 11.

CAP. XIII. σιτεῖται ταῦτα,] Forte σιτεῖται οὐ τοιαῦτα. GESNER.

ὅσα ἐντρεφεῖν] ὅσοι ἐντρεφεῖν. IDEM.

φοινίκων τῶν χαμαιζήλων.] Palmas pumilas quasdam *chamaeriphes* vel *margarides* vocant, fructu baccis acinisve et margaritis simili, candido, rotundo. Aliae fructus ferunt magnitudine et figura cucumeri similes, vulgo *musas* vocant. IDEM.

ἐκ τοῦ σιτεῖσθαι.] Addo πεπειραμένοι. IDEM.

ἐπέκλα] ἐπαίκλια. IDEM.

καὶ κύκνων] Dele conjunctionem copulativam ante κύκνων. Obscura sane ejus periodi sententia et constructio est. Et forte melius hoc modo reddetur: *Et cetera quidem, quod struthionum et anserum ovis vescuntur, non reprehendo in Indis: quod vero cycnis avibus Apollinis ministris, et maxime canoris, ut fama est, non abstinent, et sobolem eorum in pullis ac ovis, quibus insidiantur, perdunt, non laudo*. IDEM.

ὡς ἡ φήμη διαῤῥεῖ,] οὓς ἡ φήμη διαῤῥεῖ. IDEM.

CAP. XIV. Καὶ οἷς μὲν οὖν καὶ τὴν γαστέρα,] Corrupta haec sunt, et a Gyllio praeterita. Conjicimus legendum, καὶ εἰσὶ μὲν λευκαὶ τὴν γαστέρα: vel

vel pro λευκαὶ alterius coloris nomen. Confer cum rupicapris nostris, ut Bellonius descripsit: etenim cognata ei videtur, coloribus tantum differens. GESNER.

Ventre sunt albo,] Sic vertimus ex conjectura. IDEM.

ad laparas usque] i. e. proximas lateribus ad medium ventris partes cavas. IDEM.

κεκοσμημέναι.] An κεχρυσωμέναι? IDEM.

τειχῶν βαθυλάτων·] Legendum omnino δασυλάτων, ut mox cap. 16. θριξὶ δασυλάταις. TRILLER.

ὡς ἐπιέναι μὲν τὴν θήραν, ἐν αὐτῷ δὲ καὶ φοβεῖν ἅμα καὶ βλάπτεσθαι καλήν.] Obscura sunt, et Gyllio quoque omissa. GESNER. Obscura haec visa sunt Gyllio atque Gesnero, et hinc malo exemplo ab utroque interpretatione haud expressa. Sed ita omnino legenda et interpretanda sunt: ὡς ἐπιέναι (aut ἐπιβῆναι) μὲν τὴν θήραν, ἐν αὐτῷ δὲ καὶ φοβεῖν καὶ βλέπεσθαι καλήν, *ut* (cornuum ope) *adscendere possit fera*, dama scilicet, *eoque ipso simul et metum incutiat et pulchra videatur*. Omnia nunc plana et perspicua: damas enim cornuum nisu editissima montium juga adscendere atque transilire pervulgatum. Nam in ista se librant, *ut tormento aliquo rotati in petras, potissimum e monte aliquo in alium transilire quaerentes, atque recussu pernicius, quo libuerit, exsultant*, ut eleganter Plinius lib. viii. cap. 53. Nihil in textu mutavi, nisi ut pro βλάπτεσθαι, quae vox nihili, legerem βλέπεσθαι sensu sic postulante. TRILLER.

ἡ κεμὰς] *Dama* Plinii videtur, et forsitan etiam *subus* Oppiani: nam convenit etiam color. GESNER. *Hinnulum* interpretantur viri docti infra lib. xvii. cap. 26. Hesychius, Κεμὰς, νεβρὸς, ἔλαφος, τινὲς δὲ δορκάς.

θρύον,] Hesychius, Θρύον, εἶδος βοτάνης.

thrya,] *juncos* Gyllius. GESNER.

CAP. XV. Μύρος] Al. μύρων. GESNER. Hunc piscem describit Athenaeus lib. vii. cap. 18. Hesychius, Μύρος· ἰχθύς ποιὸς καὶ ὁ ἄρρεν μύραινα. Vbi Guietus legit, ἰχθὺς ὁ ἄῤῥην καὶ ἡ θήλεια μύραινα.

CAP. XVI. Αἶγες ἄγριαι] Ibices. GESNER. Mediceus, Αἶγες ἄγριοι.

κατὰ τοὺς βοῦς] Boves Africae parvi sunt, ut Leo Africanus docet. GESNER.

ἐπηρτημένα] ἀπηρτημένα. Gyllius. GESNER. atque Mediceus.

ἀποπλὰς] Vox nihili, pro qua ἑρίπνας substituendum censet saepius laudatus Bochartus Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 23. pag. 918. felicissime omnino et acutissime. TRILLER.

Θραύει δὲ οὐδὲ ἕν,] Mediceus, Θραύει γοῦν οὐδὲ ἕν.

ἀποθηρίασιν.] Al. αἰγοθηρίασι. GESNER. Mediceus, αἰγοθηρίασιν.

αἱρήσει δὲ καὶ] Mediceus, αἱρήσει γοῦν αὐτοὺς καί.

ἀνασελλούσης] Al. ἀνατελλούσης. GESNER.

τῶν ἀνδρῶν κυλίκων] τῶν ἁδρῶν κυλίκων. GESNER. nec aliter Mediceus.

κέρατοφόρου,] Forte κερατοξόου, vel κερατουργοῦ. GESNER. Scribendum κέρατα, et cum antecedentibus ξέειν εἰδότος construendum; post legendum φόρου aut φόρτου καὶ τεία μέτρα ῥᾳδίως. Et tunc sensus planus. TRILLER.

CAP. XVII. ἔχουσι τὸ χελώνειον εἰς βάρβιτον ἀγαθόν.] Mediceus, εἰς βάρβιτα.

CAP. XVIII. ἀπηρτῆσθαι οἱ μὲν κατὰ τοῦ

μετώπȣ φασὶν,] Virgilius lib. iv. Aeneid. ℣ 515.

Quaeritur et naſcentis equi de fronte revulſus,
Et matri praereptus amor.

ἄλλοι γε μὴν κατὰ τȣ̃ αἰδοίȣ.] Idem lib. iii. Georg. ℣ 280.

Hinc demum, hippomanes vero quod nomine dicunt
Paſtores, lentum deſtillat ab inguine virus.

Καλεῖται δὲ τὸ ζαρκίον τȣ̃το ἱππομανές.] Supra cap. 17. lib. iii.

ἐν τῷ χαλκῷ] Al. τὸ χαλκόν. Gesner. et ſic Mediceus. Malim tamen τὴν χαλκῆν.

Cap. xx. πρῶτον μὲν καταλαμβάνειν λυγγὶ ζφοδροτάτῳ·] Mediceus, πρῶτα μὲν καταλαμβάνειν λυγγὶ ζφοδροτάτῃ.

ἀναπλεῖ] Legendum ἀποπλεῖ, *deplet, per vomitum rejicit*, quod ſenſus utique poſtulat. Triller.

ζφαλερὸν] Non penitus hoc rejiciendum: aptius tamen legeretur φανερὸν, *manifeſtum mortis periculum.* Idem.

διψῶσιν ἀκȣ́ειν αὐτȣ̀ς, καὶ ἀκȣ́ειν λειβομένȣ] διψῶσιν αὐτὸ, καὶ ἀκȣ́ειν λειβ. ut etiam Gyllius legit. Gesner.

ποιότητα] Haud dubie legendum πικρότητα. Praeceſſit enim πικρόν. Res manifeſta. Triller.

Κεράης] Proprium viri nomen videri poteſt; ſed Gyllius legit Κρής. Gesner.

Οἱ δὲ ἐκ τȣ̃] αἱ δὲ ἐς τὸν, ſcilicet νεών. Idem.

Ῥικκαίας] Al. Ῥοκκαίας. De Rhoccaea Diana lege quae annotavimus ſupra lib. xii. cap. 22. Idem. Mediceus etiam Ῥοκκαίας.

Cap. xxi. θαλαττίων κυνῶν] Quos *lutras* interpror. Gesner.

εἴρηται ἡμῖν καὶ πολλά.] Supra lib. i. cap. 17 et 55.

ἢ ἔχειν ὕδατι καὶ ὄξει ἀναμιχθέντι] ἢ ἐγχεῖν. Gesner. Locus nonnihil depravatus ita corrigendus, ἢ ἐγχεθέντι ὕδατι, ἢ ὄξει ἀναμιχθέντι, ſcil. αἵματι, quod praeceſſit, *ſanguine aut aquae infuſo, aut aceto immiſto:* ſenſu plano et perſpicuo. Triller.

Cap. xxii. Θύμαλλον τὸν ἰχθὺν τὸν καλȣ́μενον] Mediceus, ἰχθὺν ȣ̃τω καλȣ́μενον.

σέρφῳ,] Infecto aut verme ſimili formicae vel culici. Gesner.

χήμη] De qua agit auctor lib. xv. cap. 12.

Cap. xxiii. Ἀλπαίων] Al. Ἀλπίων. Gesner. Mediceus, Ἀλπέων.

ȣ̃τω κέκληται.] Videtur locus mutilus. Gesner. Depravatum hunc locum elegantiſſime emendavit atque expoſuit vir eruditiſſimus, Iohannes Caſparus Hagenbuchius, in literis, quibus A. mdccxxv. me fuit dignatus. Verba autem cl. viri haec ſunt: "Locum hunc ὕπȣλον nemo non agnoſcit. Geſnerus hic nihil praeter id quod excuſum in margine invenitur: *Videtur locus mutilus.* Penitius locum ſi intueor, certum omnino videtur, gentis alicujus, quae ortum Danubii amnis accoluerit, nomen deſiderari. Suadent id quam quae maxime illa Aeliani ȣ̃τω κέκληται· γένος δὲ τȣ̃το ἱππικοὶ ἄνδρες· γένος enim hic Aeliano, ut frequenter tum Graecis tum Latinis, non *gens* late ſumpta *Germanorum*, ſed una nonniſi eorundem natio. At quae natio illa? aut fallor valdiſſime, aut *Marcomanni* ſunt: illi ſane ad fontes habitarunt Danubii ὑπὸ τῷ ποδὶ τῶν Ἀλπαίων vel Ἀλπίων ὀρῶν (ad

fontes

" fontes usque Danubii Alpium nomen protensum) utrumque veteris Geographiae cultores vel ex Cluverii norunt Germania Antiqua: nec obstat Aeliani aevo non amplius ad fontes eos Istri fuisse, sed in Boiohaemo. Nota res ex Velleio et Tacito. Potuit Aelianus sua hausisse ex scriptore, cujus aevo *Marcomanni* adhuc ad fontes Danubii fuere: potuere tandem etiam nonnulli in sedibus illis remansisse, reliquis in Boiohaemum pergentibus. Cur autem Marcomanni praeplacent? juvat eximie Aelianus ipse, φῦλος δὲ τοῦτον ἱππικοὶ ἄνδρες· at Marcomanni sunt ipsissimi ἱππικοὶ ἄνδρες. **Marc** veteri lingua Celtica *equum*, et **mann** virum denotat: quis neget? Vide ergo si non in Aeliano legi debeat sequentem in modum: Ὑπὸ τῷ ποδὶ δὲ τῶν Ἀλπαίων [vel Ἀλπίων] ὀρῶν πρὸς ἄνεμον Βοῤῥᾶν ὑπόκειν᾽) Μαρκομανοί· κέκληνται δὲ φῦλον τοῦτον ἱππικοὶ ἄνδρες· aut, Βοῤῥᾶν ὑπόκεινται Μαρκομανοί· οὕτω κέκληνται· φῦλον δὲ τοῦτον· aut, Βοῤῥᾶν ὑπόκειν᾽) Μαρκομανοί· οὕτω δὲ κέκληνται φῦλος τοῦτον· aut si illa ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ, quibus tamen illa πρὸς ἄνεμον Βοῤῥᾶν fere aequipollent, quaeque prioris Marcomannorum nominis partis *Marco* haud obscura habent vestigia, delenda non sint Βοῤῥᾶν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ Μαρκομανοὶ etc. aut Βοῤῥᾶν οἱ Μαρκομανοὶ κ. λ. aut Βοῤῥᾶν ἀπὸ τῶν Μαρκομανῶν κ. λ. quo postremo modo si legamus, ex sequentibus assumendum πρόεισι· quod inusitatum non est. Illa enim ἐντεῦθέν τοι resumpserit tunc Aelianus juxta illa ἀπὸ τῶν Μαρκομανῶν, quia alia veluti παρένθετα interjecerat: ab Marcomannis (——) illinc, inquam, profluit. De Marcomannis, ut hoc obiter addam, nimium vulgo erratur: mea fert haeresis, Helvetiorum eos fuisse ἀπογόνους et ἀποίκους, qui priscis temporibus Tarquinii Prisci Romanorum regis ex Helvetia egressi in Transrhenanum ad Nicri et Danubii fontes tamdiu consederint, donicum tandem Boios pepulerunt, Boiohaemumque insederunt: id quod uberius data opera aliquando me demonstraturum confido." Porro in epistola A. MDCCXXVI. ad meam respondit vir cl. hunc in modum: " De Marcomannorum quidem nomine, et voce Celtica **March** quae erudite mones, valde me confirmant, qui de voce illa jam plura quoque ipse meis in schedis congesserim usurus aliquando eis in eo, quem molior de Veteri Lingua Celtica tractatu, cui omnia, quae invenire possum illius linguae λείψανα καταλογάδην subjicere est animus. Praeter Camdenum, Cluverium, Bochartum, Meyerum, quem citas mihi necdum visum, aliosque plures, egit de voce illa divinus quoque Scaliger in notis ad Propertii lib. iv. Eleg. xi. pag. 626. ed. Graev. quem et Μάρκαν Aeliani ita video explicare, ut tibi secundas faciat; nec immerito a Perizonio fecisti discessionem. Sed quid Tibi, vir eruditissime, videtur? nonne summus Scaliger minus bene fluctuatur, fluctusque quod dicitur in simpulo movet, **Mar** et **March** vix coire. Mihi certe indubium est, **Mar**, **Marh**, **March**, et **Mark** olim idem fuisse: adspirationem enim in una eademque voce Celtas nunc omisisse,

"ſiſſe, nunc levem **h**, nunc aſpe-
"ram **ch** poſuiſſe innumeris didici
"exemplis. Tuam igitur de **Marc**
"opinionem eruditam vehementer
"probo: poſſem ſuperaddere apud
"nos *equile publicum* etiamnum
"**Marchſtall**, quique equos pub-
"licos curat **Marchſtaller** et **Stall-**
"**meiſter** nominari; ſed et femi-
"nas mali κόμμαλος nunc **March**,
"nunc **Marc** plebeio apud nos con-
"vicio vocant, quod alteri **Stut**,
"*equa* aequipollet: tandem et tra-
"ctus terrae duarum plus minus
"horarum lacui noſtro, verſus ſum-
"mitatem ejus, in ſiniſtra adjacens
"**March** vulgo vocatur, quod li-
"mes ibi olim Rhaetiam inter et
"Helvetiam fuerit: ita noſtri ſcri-
"ptores Helvetici, ac ſi compoſito
"rem agerent, ut in velabro olea-
"rii: cum mihi id nomen regiun-
"culae videatur impoſitum, quod
"in ea plurimas alunt equas, pul-
"loſque Italis divendant, id quod
"ipſius loci homines mihi diſerte
"ſunt teſtati."

νθερακῖνοι] Infra h. l. cap. 26.

μυαλοὶ,] μυλλοί. GESNER.

Πρέπουσι δὲ τῷ ὀνόματι] Supra lib. ix. cap. 40.

Καὶ ὀδόντες οἱ οὐ πάντες σκολιοὶ,] Athenaeus ex Ariſtotele dentes ei omnino negat. GESNER. Mediceus, καὶ ὀδόντες οὐ πάντη σκολιοί.

τῷ τῶν δελφίνων] ὡς τῶν δελφίνων. GESNER.

qua reſpirant,] At piſces aut non reſpirant, aut non per nares. IDEM.

Καὶ διὰ πορείας] δι' ἀπορίαν. GESNER.

ἐμπίπτων ὁ ξιφίας ἰχθῦς,] Mediceus, ἰχθύσι.

αὐτοῦ θηρὸς] Mediceus, αὐτοῦ τοῦ θηρός.

ἀποσπᾶσαί τε αὐτὸν πειρώμενον] ἀποσπᾶσαι δὲ αὐτὸν πειρωμένου. GESNER.

ἐνσχεθῆναι] ἀποσχισθῆναι. IDEM.

CAP. XXIV. ἐν τοῖς ἕρμασι] Ἕρμακες αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἱμασιαί. Varinus. Et rurſus, Ἑρμὰς, ὕφαλος πέτρα. Item, Ἕρμα, πέτρα ἐν θαλάσσῃ, ὡς λέγει Διονύσιος. GESNER.

κατὰ μυελκὴν] Mediceus, κατὰ τὴν μυελκίω.

καὶ στερεὰ] Forte καὶ στερεὸς, nempe ὁ καρπός. GESNER.

παγκυώνικον] πᾶν, κυνικόν. Al. πασκυώνικον, Gyllius, puto, *cynoſpaſtum* habet, ut etiam infra vocatur. Lego *cynoſpaſtum*, ut infra quoque, vel *cynoſphaſtum* potius, ut Gyllius: quod canes marinos occidat. Nam et *Aglaophotis terreſtris*, vel *cynoſphaſtus* ſimiliter recte dicetur, a canum terreſtrium pernicie: vel *cynoſpaſtus*, quod cani alligata extrahatur. Nam φάω, φῶ, *occidere*, ſignificat: σπάω autem *trahere*. Al. παγκύνιον. GESNER. Mediceus etiam habet παγκύνιον.

ἕρμα] Malim ἕρμαιον, τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. GESNER.

καλὸν] Al. κακόν. GESNER. Legendum forte, φάρμακον ἀθροίζουσι δεύτερον· καὶ καλὸν τοῦτο ὡς καὶ τὸ τῆς καλουμένης χερσαίας ἀγλαοφώτιδος.

εἴσεσθε εἰσαῦθις] Infra h. l. cap. 27.

CAP. XXV. Ἡρακλείας] Heracleam hodie Naxium portum vocari ſcribit Munſterus. GESNER.

Tomin] Tomium vel Tomos. IDEM.

τῶν τῶν Ἀψύρτων τῶν ἀδελφῶν] κατὰ τοῦ Ἀψύρτου τοῦ ἀδελφοῦ. IDEM.

φάρμακ' εἴ,] Al. φαρμακίαις. Forte φαρμακίδι. IDEM.

τῆς τοῦ Ἴστρου ὄχθης] Atqui Iſter Europae fluvius eſt, non regionis juxta Pontum et Heracleam. Vtrobi-

que

que tamen Myſi dicti populi habitant. Vide Onomaſticum noſtrum. Idem.

μηδὲν εἶναι βοῒ κοινὸν] Τί γὰρ δὴ δελφῖνι καὶ βοῒ, φασὶ, κοινόν. Suidas, ceu proverbiale.

Βοῶν ζεῦγος] *Protelum boum* dicitur Plinio lib. ix. cap. 15.

περιείρας γὰρ αὐτῷ] Mediceus, περιείρας γὰρ ἄγρα αὐτῷ.

τεθηραμένους,] ὡπλισμένον, Gyllius. Gesner.

ποταμίων τε καὶ κυνηγεσίων ἐνύδρων·] ποταμίων τε καὶ ἐνύδρων κυνηγεσίων. Idem. Mediceus, ποταμίων τε ἔργων καὶ κυνηγεσίων ἐνύδρων.

Ὅμηρος] Iliad. Ψ. ℣ 110.

Cap. XXVI. τελάρτης] τερίτης. Gesner.

καὶ ἐξάπτει καταιέναι ἄγγελον.] Avus malebat, καὶ ἐξάπτει τὸ ἐκείνου ἄγγελον· καὶ ὁ μὲν καταφέρει ὡς εἰς πλοῦν ἀγώγιμον τὸν καθ' ἑαυτοῦ κρύσταλλον· ὁ δὲ ἀντιπίπτει ὁ βορρᾶς αὐτῷ καταπνέων μάλα γε κρυμῶδες καὶ σκληρόν.

ἀλλ' ἀναθέων] Al. ἀναχέων. Gesner. atque Mediceus.

καὶ νόθιον] Al. καὶ νόθον. Gesner.

ὁδηποροῦσιν] Mediceus, ὁδοιποροῦσιν.

Ὁπόσα] Ὁποῖα. Gesner.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. vi. cap. 24.

Θηλείου ἀλώπηξ] Mediceus, Θηλείου ἡ ἀλώπηξ.

περιστραφεὶς,] περιτραφείς. Gesner.

Καὶ οὔτε ἱστίον ἡπλωμένον ἐστὶ δὴ,] Καὶ οὔτε ἱστίου ἡπλωμένου ἔτι δεῖ. Gesner. Mediceus, καὶ οὔτε ἱστίων ἡπλωμένων ἔτι δεῖ.

νήσω.] νηΐ, Gyllius. Gesner.

Καὶ πάλιν μετὰ τὴν χειμερίαν ὥραν τοῦ αὐτοῦ φερομένους] Omiſit hic quaedam Gyllius. Haec quidem periodus obſcura videtur. Quomodo enim exacta hieme et jam ſoluta glacie, amplius Iſtrum calcant boves? niſi forte ut denuo onera ad naves per vadum revehant, ipſum jam calcantes Iſtrum, non glaciem et nivem, ut hieme. Gesner. Mediceus, τὴν χειμέριον ὥραν.

καὶ τὸν Ἴστρον πατοῦσι βόες·] Fluctus omnino in ſimpulo moverunt Gyllius atque Geſnerus circa hunc locum, quum facile admodum ita emendari poſſit, et, ut videtur, debeat: οἱ τὸν Ἴστρον πατοῦντες βόες: *boves, qui antea Iſtrum glacie obductum geluque induratum calcaverant.* Triller.

μακέλλας] Straboni lib. xiii. pag. 307. γατγάμην.

καταιόντες ἐς τὸ ὕδωρ] καταιόντα ἐς τὸ ὕδωρ. Gesner.

ἀντακαῖον,] Vide Caſaubonum ad Strabonem l. d.

ζεῦγος γὰρ] δέρματος γάρ. Gesner.

ὥσπερ οὖν καὶ οἱ πολύποδες] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 1.

καὶ λάβρως ἔθων] Al. καὶ λάβρως σπῶν. Gesner. et Mediceus.

Cap. XXVII. κυνόσπαστος] Plinius lib. xxiv. cap. 15. Heſychius v. Ἀγλαοφῶτις. Theodorus Epiſcopus Tarſenſis apud Photium pag. 681.

ὑπομνησθεὶς,] Supra h. l. cap. 24. Gesner.

μεθ' ἡμέραν] Scilicet ζυμβαλεῖν, quod verbum ſequitur. Gesner.

ἡμερῶν ἀτροφήσαντα] ἡμέραν ἀτροφήσαντα. Gesner.

προτιθέασι κρέατα] Al. κρέα. Gesner. itemque Mediceus.

ἔναντι κρέα] Addo ὁρμᾷ. Gesner. Geſnerus verbum ὁρμᾷ excidiſſe autumat; et verum eſt, ſenſum hiſcere. Mihi legendum videbatur ἀπαντᾷ κρέα, ſenſu eodem, ita ut neceſſum non ſit novum verbum intrudere. Triller.

ὑπὸ

ὑπ' ὀδύνης] Haud incommode. Malim tamen ὑπὸ πείνης, *a fame*, quod aptius. IDEM.

ἀποῤῥήτους ἱερουργίας τε] Particulam τε ignorat Mediceus.

CAP. XXVIII. νηρίτης] Ariſtoteles lib. iv. Hiſt. Anim. cap. 4. fin.

καὶ μὲν τοι καὶ διαμυθολογεῖσθαι μικρὰ ἄττα ἐν μακρᾷ τῇ συγγραφῇ, οὐδὲν] Mediceus, καὶ μὲν τοι καὶ διαμυθολογῆσαι μικρὰ ἄττα ἐν τῇ μακρᾷ συγγραφῇ οὐδὲν ἄτοπον.

Ἡσίοδος ᾄδει.] Θεογονία στ. 240—264.

καὶ Ὅμηρος] Iliad. Σ. στ. 39.

ἔδει] Leg. καὶ ἔδει. GESNER.

σὺν τοῖς ἀδελφοῖς] Al. σὺν ταῖς ἀδελφαῖς. GESNER. Poſterius tuetur Mediceus, et flagitant praecedentia, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν θυγατέρας τοῦ Ὠκεανοῦ Δωρίδα.

ἐρᾶσθαι βοᾷ Νηρίτου Ποσειδῶνα] Al. ἐρασθῆναι. GESNER. atque etiam Mediceus.

ἀντερᾷν καὶ τὸν Ποσειδῶνα.] Addo καὶ αὐτόν. GESNER.

ἀντερῶντα,] ἀντέρωτα. IDEM. Supra lib. iii. cap. 7.

ἃ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι λέγει] N. στ. 27.

Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.

εἰς τὸν κόχλον· τὸν οὖν οὐκ οἶδα] εἰς τὸν κόχλον τόνδε οὐκ οἶδα. Pro οὖν al. νῦν. GESNER.

ἐκ θεῶν] Mediceus, ἐκ τῶν θεῶν.

CAP. XXIX. Ἔνθα ὁ Ταίναρος ποταμὸς καὶ ὁ Ἠριδανὸς συμβάλλεται,] Mediceus, συμβάλλετον.

ὁ Ταίναρος] Taenari fluvii haud ſcio an alius quiſquam meminerit. Eridanume tiam i. e. Padum rariſſime conglaciari putarim. GESNER. Huic Geſnerianae notae clariſſimus Hagenbuchius adſcripſit: "At "*Tanari* meminit Plinius lib. iii. "Hiſt. Nat. cap. 16. nomenque "hodie manet *Tanaro*: ut Τάναρος "legendum videatur hic in Ae- "liano: quod cum meum putavi, "video Cluverio eſſe occupatum "lib. i. Ital. Ant. cap. ult. pag. "415. cui proin hoc εὕρημα lu- "bens tranſcribo." Τάναρος hoc loco legendum monuit Ortelius in Theſauro Geographico.

καὶ εἰς ἐμὲ δὲ ἥκουσαι] Particula δὲ abeſt a Mediceo.

καὶ τὸ ὕδωρ ἀναφέρεται] Mediceus, καὶ τὸ ὕδωρ ἀναφαίνεται.

Οὐ μὴν πλησίον ἔτι τῆς ὄχθαις] Mediceus, τῆς ὄχθης.

ὡς ἐξ ἀρχῆς ἀνετράφη] Al. ἀνετράφη. GESNER. atque etiam Mediceus.

καὶ τὸ ἐντεῦθεν τέμνουσι κρύσταλλον] καὶ τὸ ἐντ. GESNER. nec aliter Mediceus.

συνεπάγη.] συνεπάγει. GESNER.

Ὅμηρος] Odyſſ. Κ. στ. 84.

Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς,
Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

LIBER

LIBER XV.

CAP. I. Οἴγε ἂν ἔποι] Mediceus, Οὐκὲν ἔποι.

μυίαις προσεικασμένας, ἐδὲ μὴν σφηκῶν ὄψει παραπλησίες] Mediceus, παραπλησίας.

ἡμέρεσι] Al. ἡμέραις. Lego ἀνθηδόσιν ex ſequentibus. GESNER.

Ἐοίκασιν ἂν τὸ μὲν θέρος μύρα] De qua egit Auctor lib. ii. cap. 29. et lib. vii. cap. 19.

Ἔχεσι δὲ τὴν προειρημένην] Mediceus, Ἔχεσι δέ τινα τὴν πρ.

πᾶν ὅσον εἰσὶν ἐπιχώρειον.] Mediceus, ἐπιχώριοι.

μαραίνεται δὲ αὐτοῖς τὰ πλεκτὰ,] Malim αὐταῖς. Nam mox ſequitur τὰς εἰρημένας, et pro προσίασιν αὐτοῖς in Mediceo legitur προσίασί τι αὐταῖς.

οἱ δ' ἂν περιέρχονται ὑδροθηρικὴν δόλον αὐτοῖς ἐπινοήσαντες] ὑδροθηρικοὶ vel ὑδροθηρικόν. GESNER. Mediceus, Σοφίᾳ δ' ἂν περιέρχονται τὸν ἰχθὺς ὑδροθηρικῇ, δ. ἀ. ἐ.

καὶ χρυσῷ τὴν χρόαν] Al. καὶ κηρῷ τὴν χρόαν. GESNER. atque Mediceus.

ὀργυιὰ] ὀργυιαῖος. GESNER.

ἐμπλάσεται τῷ ἀγκίστρῳ] Mediceus, ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ.

CAP. II. Οἱ θαλάττιοι κηλοὶ,] Plinius lib. ix. cap. 5. Oppianus Ἁλιευτ. lib. i. ℣ 33. et 372.

εἴποις ἂν Λυσιμάχε τῦτο διάδημα, ἢ Ἀντιγόνε,] Idque iſtorum regum nummi repraeſentant.

καὶ ἐπὶ τὴν ἄκραν φθάσαι ἀναλαβόντα,] Mediceus, ἀναλεθέντα.

Atlantidis] Atlantides vel Atlanticae inſulae, quas *beatas* vocant, duae ſunt. GESNER.

καὶ ἕλκει ἀέρα ὑφ' ἑαυτῶν] εἰς ἑαυτὸν, vel δι' αὐτῶν. IDEM. Mediceus, ἐφ' ἑαυτόν.

οἱ δὲ αἰσθόμενοι] Enallage numeri. GESNER.

CAP. III. Ἐν δὲ τῷ Ῥίῳ τῷ Βιθυνίῳ] Al. Βυθυνικῷ. GESNER. Mediceus, Ἐν τῷ ῥίῳ τῷ βιθυνικῷ.

CAP. IV. λοφιὰς] Eminentias quaſdam, vel ſetas eminentes. GESNER.

μαλακὰς εἶναι] Mediceus, μαλακὰς δὲ εἶναι.

ὅταν ὁ ἰχθὺς ἔτος ὑπονήχεται] Mediceus, ὑπονήχηται.

ὅσα ἰδεῖν Κύπριοι δὲ ἁλιεῖς] Pro δὲ cl. Wardus δὴ reponendum exiſtimavit.

ἐὰν τέτοις παραβλήσῃς] Al. προσαρτήσῃς. GESNER. et Mediceus.

CAP. V. οἶδα εἰπὼν ἄνω πε τὸν λόγων τῶνδε.] Al. ὁ. ἐ. ἄνω πε τόνδε τὸν λόγον. GESNER. Mediceus, τὸν λόγον τόνδε.

καὶ μὴν καὶ] Al. καὶ μέντοι καὶ. GESNER. et Mediceus.

καὶ σκοπιά· ὑψηλὴ δὲ αὕτη] Mediceus, καὶ σκοπιὰ ὑψηλή· σκοπιὰ δὲ αὕτη.

ἐκ ἔτι] Al. ἐκ ἔςι. GESNER.

Δύο πρέμνα] ὑψηλὸν ξύλον Philoſtratus lib. i. Icon. 13.

ἀνεχόμενα] Al. ἀναγόμενα. GESNER. Mediceus, ἀντεχόμενα.

Οἵγε μὴν πρὸς τὴν φωνὴν] Videtur hic aliquid depravatum. GESNER.

ὁποῖα,] Al. ὁποῖον. IDEM.

εἶτα ἐρέτιεσιν ἄλλος ἄλλη,] Mediceus, ἄλλοι ἄλλῃ.

populum] Columella *populum* de apibus dixit. GESNER.

Ἐςε-

Ἐρετριεῖς] Eretria urbs eſt Euboeae. IDEM.

Νάξιοι] Naxus una Cycladum in Aegeo. IDEM.

CAP. VI. τί καὶ] τί γάρ. GESNER.

θυννοθήραν ὁ Σώφρων] Athenaeus lib. vii. cap. 15. καὶ παρὰ Σώφρονι ὁ θυννοθήρας ἐστίν.

Σώφρων] Syracuſanus poeta. GESNER.

πάντως δὲ καὶ ἀλλαχόθι ἄγραι τῶνδε τῶν θύννων εἰσί] Idque veriſſimum eſſe apparet ex Fragmento Archeſtrati apud Athenaeum lib. vii. cap. 14.

αἰπῶν,] Scribe αὐτῶν.

Ποσειδῶνι πάντες εὔχονται] Huc ſpectant verba Dioclis Caryſtii apud Athenaeum lib. vii. cap. 13. σοῦ ἁλιέας θυσίαν ἐπιτελοῦντας τῷ Ποσειδῶνι ὑπὸ τὴν τῶν θύννων ὥραν, ὅταν διαχρήσωσι, θύειν τῷ θεῷ τὸν (adde ex mſ. πρῶτον) ἁλόντα θύννον, καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον.

καὶ μάλα ἀπαιτῶν] Mediceus, καὶ μάλα γε ἀπαιτῶν.

οἱ δέονται] ὅτι δέονται. GESNER.

καὶ δελφὶς τὴν ἐπίβουλον δικτύῳ ζῶον] καὶ δελφίς τοι. IDEM. vel δελφὶς τό.

CAP. VII. Πραισίων χώρα] Mediceus, ἡ Πραισίων χώρα.

CAP. VIII. ὁ δὲ Ἰνδὸς μάργαρος] Tzetzes Chil. xi. 375. ꝟ 458.

(ἄνω γὰρ εἶπον περὶ τοῦ Ἐρυθραίου)] Lib. x. cap. 13.

Περιμοῦδα.] Plinio lib. vi. cap. 20. *Perimula.*

τούσδε προειρημένους] Mediceus, τούσδε τοὺς προειρημένους.

μεγάλου.] μεγάλῳ. GESNER.

ἔχειν ἡγεμόνας,] Idem, quod ſcilicet margaritae apum inſtar, ſuos reges ſuoſque duces habeant, referunt Arrian. De reb. Ind. pag. 525. Plinius lib. ix. cap. 35. Solinus cap. 53. Origenes Comment. in Matth. aliique plures laudati Harduino ad Plinium, et Huetio ad Origenem, et Salmaſio in Exercit. Plinianis. TRILLER.

πρόσεισιν] πρόεισιν. GESNER.

ἀφηρομένη] Mediceus, ἀφηρημένη. Heſychius, ἀφήρημαι, ὑστέρημαι.

Γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὸν Ἑσπέριον Ὠκεανόν,] Plinius lib. ix. cap. 35. *In Britannia parvos atque decolores naſci certum eſt: quoniam Divus Iulius thoracem, quem Veneri Genetrici in templo ejus dicavit, ex Britannicis margaritis factum voluerit intelligi.* Vide cl. Lindenbrogium ad Ammianum Marcellinum lib. xxiii. cap. 6. fin.

χρυσῷ ὁπότερος] χρυσωπότερος. GESNER.

ἐν τῷ κατὰ Βόσπορον πορθμῷ,] Plinius d. l. *In noſtro mari reperiri ſolebant, crebrius circa Boſporum Thracium, rufi ac parvi in conchis, quas myas appellant.*

CAP. IX. Μῆκος μὲν οὖν προήκων] Mediceus, Μῆκος μὲν ἦν οὖν προήκων.

Ἐγχέλυς δὲ] An huc pertinet piſcis ille Indicus anguillae ſimilis cum crumena? ſalit puto. GESNER.

τῆς μεγίστης, τὸ πάχος.] Mediceus, τῆς μεγίστης πάχος.

Λεπίδες] An πτέρυγες? Forte *pinnas* dicere voluit Auctor. GESNER.

εἴποις ἂν καὶ ταῦτα.] Mediceus, καὶ ταὐτὰ εἴπερ ἄν.

διαβαίνειν] ἐπιβαίνειν. GESNER.

ὅπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω] Lib. xiii. cap. 21. cap. 4. h. l.

faba] Synecdochice forte pro ſiliqua fabae. GESNER.

διογκωθῆναι,] διωγκώθη. IDEM.

CAP. X. κορεσθέντες εὖ μάλα τροφαῖς,] Mediceus, τροφῆς. Lib. ix. Var. Hiſt. cap. 4. πῶλος κορεσθεὶς τοῦ μητρῴου γάλακτος.

μᾶλλον

μᾶλλον] μαλλῷ, id est, *lana*, ut vel lana hac alligari escam intelligamus, vel ipsa pro esca sit, sicuti etiam ranae decipiuntur. GESNER.

CAP. XI. διακαίειν] διακονεῖν. GESNER. Quivis, credo, videt hoc non pertinere ad antecedens κολάζειν, nec sensum ullum constituere. Vidit mendum Gesnerus, sed infelicius in margine emaculavit per διακονεῖν, quod huc nihil prorsus facit. Substituendum omnino, prout mihi quidem videtur, aut διακρίνειν, aut, quo magis propendeo, διαδικέειν, *disceptare*, *dijudicare*, quo nihil ad sensum putem accommodatius. TRILLER.

Εἴη ἴδ' ἂν καὶ ἰχθὺς] Leg. Εἴη ὅδ' ἂν καὶ ἰχθύς.

γαλῆς] γαλῇ. GESNER.

πρὸς τοὺς καλουμένους γαλεοὺς] De quibus egit auctor lib. ii. cap. 55.

ἤπαΐον.] Supra lib. ix. cap. 38.

χρέμητος] χρέμυτος. Aliqui primam per κ scribunt. GESNER.

οἷς ἂν νεκρῶν] Al. νεκροῖς. GESNER. et Mediceus.

τύχῃ] ἐντύχῃ. GESNER.

χρῶνται δὲ αὐτοῖς] αὐτῇ. IDEM.

CAP. XII. Χῆμαι] Athenaeus lib. iii. cap. 13. Τῶν δὲ χημῶν μνημονεύει Ἴων ὁ Χῖος ἐν Ἐπιδημίαις· καὶ ἴσως οὕτως ὠνόμασται τὰ κογχύλια παρὰ τὸ κεχηνέναι.

τὰς χρόας τὰς προειρημένας.] Mediceus, τὰς χρόας ἁπάσας τὰς προειρημένας.

αὐταῖς προσέρχονται] προσέχονται. GESNER. nec aliter Mediceus.

ἕτερον] ἑταῖρον ex Eustathio. GESNER.

ἐὰν δὲ αἴθωνται ἐπίπλουν] Mediceus, ἐὰν δὲ αἴθωνται νεὼς ἐπίπλουν.

CAP. XIII. Ὁ δὲ αἱμόῤῥους,] Haec ex Nicandri Theriacis paraphrastice reddita sunt ab Aeliano. GESNER.

ἀλλὰ ὤκιστα.] ἀλγεινότατα. GESNER.

Τούτῳ φασὶ τῷ θηρίῳ περιπεσεῖν] Mediceus, περιπεσεῖν. Lib. i. cap. 40 et 55. περιπεσεῖν ἀγκίστρῳ. et cap. 57. περιπεσόντες τῷ κακῷ. Item vi. 34. περιπεσὼν λῃσταῖς.

καταάξαι μὲν αὐτοῦ τὴν ῥάχιν,] Nicander, ex quo haec transferuntur, non scribit Helenam exemisse spinam aut aliud quidpiam ex hoc serpente, reservandi gratia; sed simpliciter illi iratam confregisse spinam ejus, et hinc esse quod oblique ceu claudicantes et elumbes procedunt.

> Τοῦ δ' Ἑλένη μέσον ὁλκὸν ἀνέκλασε· θραῦσε δ' ἀκάνθου
> Δεσμὰ πέριξ νωταῖα, ῥάχις δ' ἐξέθορε γυίων.

Spondylos tamen de spina serpentium nostro tempore urunt, et morbis quibusdam, et elephantiasi incipienti, mederi putant. GESNER.

φάρμακον.] *Pharmacum* Graecis et *venenum* et *remedium* significat. IDEM.

CAP. XIV. κερκορώνους] κερκίωνας. GESNER. ut infra lib. xvi. cap. 3. ubi vid. not.

ὑπὲρ ὧν ἄνω μοι λέλεκται.] Lib. iv. cap. 19.

CAP. XV. ὅσοις εἶπον ἑτέρωθι·] Infra h. l. cap. 24.

οἱ καλούμενοι μέσοι,] Vocabulum μέσοι videtur corruptum. Μέσοι animalia cornuta quae sint, ignorare me fateor. Μαίσωλοι Hesychio in India sunt quadrupedes vitulis similes. Praeteriit haec verba Gyllius, ut sequentia etiam, quibus animal cornutum capreolo minus describitur: quod quidem Hyaenam appellari (ut codices nostri habent, et Gyllius similiter legit) absurdum

eſt. Cum Hyaenam conſtet abſque cornibus eſſe, lupis cognatam quadrupedem, nihil cum capreis aut cervis commune habere. Axis quidem Cteſiae Indica fera eſt, hinnuli pelle, pluribus candidioribuſque maculis. Eſt et Indica caprea illa ſeu dorcas, ex qua moſchus odoramentum legitur. Colos apud Scythas et Sarmatas inter arietem et cervum eſt, duobus parvis cornibus. GESNER. Qui illi ſint *μέσοι*, *medii*, in adjecta nota anxie quaerit Geſnerus, et ſe illud animal cornutum *μέσον* dictum omnino ignorare fatetur, ſuſpicaturque legendum forte *Μαίσωλοι*, quod apud Heſychium quadrupes eſt vitulo ſimile. Verum nodum in ſcirpo quaeſivit vir ille doctiſſimus. *Κριοὶ* enim *μέσοι* (nam id ſubaudiendum) ſunt arietes intermedii ſcilicet ſemiferi, qui ferum nempe patrem habuerunt et manſuetam matrem, aut vice verſa, atque hinc de utriuſque natura ſimul participarunt: quale *μέσον* ſ. medium genus obſervamus eundem in modum in lupo et cane, fero tauro et vacca manſueta, fero equo et equa domeſtica, aliiſque animalibus, in quorum generatione feritas patris et manſuetudo matris in unum quaſi confluxit, unde tertium quid exortum. TRILLER.

ὕαιναι.] Majore cum ratione circa hanc vocem ſolliciti ſunt Gyllius aeque ac Geſnerus, quia hyaenae inter animalia cornuta nullo unquam modo referri poſſunt. Mendum igitur hic ſubeſſe certum eſt, quomodo vero ipſi mederi poſſimus, nondum liquet: ut tamen aliquid interea dixiſſe videar, ſcripſiſſe mihi videtur Aelianus *ὄρυγες*, optime quidem ad ſenſum, ſed paullo remotius a litterarum ductibus. Quid fuerunt *ὄρυγες* de eo multis diſputat magnus Salmaſius in Exercit. Plin. pag. 157. et ipſo longe major Bochartus in Hierozoic. P. i. lib. iii. cap. 27. pag. 966. et ſeqq. ubi pro more omnia quaſi cum pulviſculo converrit quae hac de re unquam dici potuerunt, ut taceam in praeſenti, quae Vlyſſes Aldrovandus, Bartholinus, et Sachs de Vnicornu ſcribentes, de oryge attulerunt. TRILLER.

CAP. XVI. *ἀλλὰ τὸν θλιβόμενον αὐτὸν,*] *ἀλλὰ συνθλιβομένης αὐτῆς.* GESNER. Mediceus, *ἀλλὰ τὸν θῆλυν θλιβόμενον αὐτόν.*

Ὁμηρείως] Iliad. Φ. v. 220. Odyſſ. I. v. 445.

ἄνω που τῶν λόγων εἶπον.] Lib. ix. cap. 60.

Ἡρόδοτον] Lib. iii. cap. 108.

εἰ μύθους ἐγγράφω,] *εἰ μύθοις* vel *εἰς μύθους ἐγγράφω.* GESNER.

CAP. XVII. *ἦν κοινωνία*] Apoſtolius prov. 98. Cent. vi. Mediceus, *ἦν κοινωνία τις.*

τῶν ἁλίων,] Apoſtolius, *τῶν ἐναλίων.*

ὁ μὲν τὸν χερσαῖον πίθηκον] Lib. i. Var. Hiſt. cap. 9.

εἶπόν που.] Supra lib. xii. cap. 27.

ἀγαθὸν,] Subintellige *χρῆμα*, ut ſaepe alibi. Apoſtolius, *ἀγαθός.*

CAP. XVIII. *τῷ αἱμόρρῳ*] Supra h. l. cap. 13.

Νίκανδρος.] Theriac. v. 320.

ἀφίησι δὲ καί τινος μικρὰν φαντασίαν.] *μικρᾶς.* GESNER.

ἀποδείκνυσι φερώνυμον.] Scholiaſtes Nicandri Ther. v. 321. *Σηπεδὼν δὲ εἴρηται, ὅτι σήπει τῶν δακέντων τὰ σώματα.*

ἔφηλοι] *ἐφηλίδες.* Alioqui *ἔφηλος* dicitur, qui ephelides in facie habet, Varinus. GESNER.

CAP. XIX. *σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν*] Cl.

Cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Περικάμπτεσαι legit περὶ τὴν ψυχὴν, adstipulante Mediceo.

προσέψαυσε] Al. προσέπαισε. GESNER.

ὁποίας Θεόκριτος] ἐν Φαρμακευτρίᾳ sive Idyllio I.

CAP. XX. πάντα πάντη] Apostolius prov. 92. Cent. xiv. πάντη πάντως.

ὅταν Νίβας κοκκύσῃ.] Proverbium *Cum Nibas coccyssaverit*, apud Erasmum Roterod. GESNER.

CAP. XXI. προειρέποντο.] προσειρέποντο. GESNER.

συρισμὸν] Al. συριγμόν. GESNER. et Mediceus.

Ἐλέγετο δὲ ἄρα πηχῶν ὁ εἶναι.] Δὶς ἑβδομηκοντάπηχυν hunc draconem fuisse scribit Tzetzes Chil. iii. 114. ℣ 942. ubi ea, quae Auctor hic refert, miscet istis, quae lib. seq. cap. 39. prodit. Ita enim ille:

Τὸν Ὀνησίκριτον φησὶν Αἰλιανὸς δὲ λέγειν,
Ἀποσασάρην τὸν Ἰνδὸν δράκοντας τρέφειν δύο
Δὶς ἑβδομηκοντάπηχυν τὸν ἕνα τῷ μεγέθει,
Τὸν δ' ὀγδοηκοντάπηχυν μὴ περαιτέρω,
Οὓς ἐπεθύμησεν ἰδεῖν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας,
Τὴν στρατιὰν ἠρέμα δὲ διέρχεσθαι κελεύσας.
Ὡς ὁ Ἰνδὸς ἐδίδαξεν ἐκείνῳ, καὶ προσεῖπε.
Μήπως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους τῇ βαδίσει,
Εἶδεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰσομεγέθεις ὄντας
Ἀσπίδι Μακεδονικῇ στρογγύλῃ τῶν δικοίλων.

CAP. XXII. αὐτῶν πτεροῖς] Leg. αὐτῶν.

οὐ δή που] Apostolius, οὐδέπου.

CAP. XXIII. καὶ ἐκείναις μὲν ἀπολείπουσι τὴν κάτω φέρεσθαι πλῆσιν.] Mediceus et Apostolius Cent. i. prov. 59. καὶ ἐκείνας.

Τὸν ἰχθὺν τὸν πομπίλον] Athenaeus lib. vii. pag. 283.

ἁλιέως,] ἁλιέως. GESNER.

Ὀπωπεύς.] Ἐπωπεύς, Gyllius. GESNER. atque etiam Athenaeus.

Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς δελφῖνας] Idem scribit Athenaeus lib. vii. GESNER.

κορώναις τε ἐναλίαις] Athenaeus, αἰθυίαις. Κορώνας ἐναλίας etiam memorat Homerus.

Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης,] ἐν Ναυκράτεως κτίσει addit Athenaeus.

καὶ ἐπόρθμευσεν.] Mediceus, καὶ ἐπόρθμευεν.

CAP. XXIV. καὶ ὑπὸ τοῦ ὠκύτητος τῶν ἐκείνων ἁμιλλῶντο] Mediceus, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὠκύτητος.

ἐρείδεσθαι] Lege ἐρίζεσθαι.

ἄκεντοι] ἀκέντητοι. GESNER.

παρὰ τῷ Ὁμήρῳ] Iliad. Ψ. ℣ 495.

CAP. XXV. Βισονικὴν] Βισωνίδα Aristoteli lib. viii. Hist. Anim. cap. 13.

Ἀδρασίους] Γεδρωσίους Gyllius. *Adrasios* quidem nullos invenio. GESNER.

τὴν ἀποπνοὴν τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκφεύγοντας] Mediceus, τὴν ἀ. τὴν ἐκ τῶν ἀ. φεύγοντας.

ἐγκύμονας γίνεσθαι,] φασὶ, aut tale quid addiderim. GESNER.

τὰ ἐξ αὐτῶν ἔγγονα] Mediceus, ἔκγονα.

καὶ τοὺς πόδας ἀμβλυνεῖς ἔχειν.] Legendum clare apparet πόδας ἀμβλεῖς. TRILLER.

εἰς πέντε καὶ λ' ἔτη] Mediceus addit, Ἀριστοτέλης δ' ὁ Νικομάχου λέγει πέντε καὶ ὁ ἔτη διαβιῶναι ἵππον. Quae verba e margine in contextum librarii

brarii incuria migrasse videntur; sufficisset enim Aeliano alterutrum, nempe Ἀρισοτέλης, vel ὁ Νικομάχου. Tum etiam pro πέντε καὶ ὁ, legendum omnino πεντήκοντα, ut apparet ex ejusdem lib. vi. De hist. anim. cap. 22. ubi ait, ἐὰν δέ τις θεραπεύῃ, ἐκτείνει καὶ περὶ πεντήκοντα.

Cap. XXVI. ὁπότε δέοι,] Forte leg. ὁπότε διοδεύοι, *quando iter ei constitutum est*, ex auctore libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

Ῥυτιεῖς.] *Rhytium* Stephano est urbs Cretae. Ῥοίτειον Troadis, Ῥοιτεία Bactrorum. Gesner. Cl. Harduinus ad Plinium lib. viii. cap. 39. legit Ῥοιτιεῖς, ut supra lib. xi. cap. 27.

ἐχεώδεις] ἐχινώδεις. Gesner. ἐχινώδεις dicuntur auctori lib. Περὶ θαυμ. ἀκ. et Herodoto lib. iv. cap. 193. ἐχινέες, e quo apud dictum auctorem lib. Π. θ. ἀκ. pro οὓς καλοῦσιν ἐχίδνας corrigendum οὓς καλοῦσιν ἐχινέας, vel ex nostro ἐχενάτας, vel potius ἐχινάτας. Cl. Bochartus P. ii. lib. ii. cap. 3. Geogr. Sac. ἐχινώδεις et ἐχῖνας hoc loco scribendum censuit. De iisdem muribus scribit Philosophus lib. vi. Hist. Anim. cap. 37. οἱ δ' ἐν Αἰγύπτῳ μύες σκληρὰν ἔχουσι τὴν τρίχα, σχεδὸν ὥσπερ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι.

Echenatas] Vel potius *Echinatas*. Gesner.

Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ] Aegyptii mures, qui forte sunt, quos *sciuros Africanos* vocant, quorum iconem in Historia Animalium dedimus. Gesner. Vide Plinium lib. viii. cap. 31.

βαδίζουσι δὲ ὀρθοὶ ἐπὶ τοῖν ποδοῖν] Mediceus, ἐπὶ τοῖν δυοῖν ποδοῖν.

Cap. XXVII. τὰς ἀτλάγας] τοὺς ἀτλάγας vel ἀτλαγᾶς. Gesner. Mediceus, τοὺς ἀτλάγας. Confer Athenaeum lib. ix. cap. 9.

οὐ ποταμοῦ κοιλοῦ ῥυέντος] ῥέοντος. Gesner. nec aliter Mediceus. Vide Casaubonum ad Athenaeum d. l. ubi docet κοιλὸν ῥέειν dici de flumine, quod alveum suum non implet, nec ripas attingit.

λοιμὸς] λιμὸς ex Athenaeo malebat Casaubonus.

ἐναρθρότερον] ἀνορθρότερον Apostolius Cent. xix. prov. 8.

παιδίου μεῖζον] Casaubonus d. l. corrigit μείζονος. Athenaeus, οὐ διέλιπον σαφέστερον τῶν παιδῶν τῶν τεχνωτάτων.

τιθασσεύονται,] Apostolius, τιθάσσονται.

ἀλλὰ οὐ φωνὴν] ἀλλ' οὐδὲ φωνήν. Gesner. Idemque tuentur Mediceus atque Apostolius. De re ipsa, quam tractat Auctor, vide Plinium lib. x. cap. 48.

ἔμφωνοι] φωνήεντες Athenaeus.

τὴν παῤῥησίαν ἀναλαβόντες.] Apostolius, ἀπολαμβάνοντες.

Cap. XXVIII. Argum. *Scopes*,] Quidam, ut Gaza, *asiones* interpretantur.

ὧν καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται,] E. ψ 66.

ἄνδρες ὀρχηστικοὶ] ἀνδρὸς ὀρχηστικοῦ. Gesner. Mediceus, καὶ ἐκείνους ἁλίσκεσθαι ὀρχήσει ἄνδρες ὀρχηστικοί φασι, καὶ ὀρχήσεως εἶδός τι ἐξ αὐτῶν κεκλῆσθαι.

ὀρχήσεως εἶδος] Pollux lib. iv. cap. 14. ὁ μορφασμὸς παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν· ἦν δέ τι καὶ σκὼψ, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ σκωπίας· εἶδος ὀρχήσεως ἔχον τινὰ τοῦ τραχήλου περιφορὰν κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν ὄρχησιν ἁλίσκεται. Adde cl. Meursium in Orchestra v. Σκώψ. Hujus saltationis symbolum praefert nummus Ephesi cusus tesserae theatralis instar, in cujus una parte conspicitur

tur cervus circumducto collo, saltationis speciem indicans, adjectis literis ΕΦ. ΣΚΩΠΙ. et in altera parte apis cum hac inscriptione, ΚΗΡΙΑ ΔΙϹѠΔЄ ΠΡΟϹ ΠΛΛVΡΝ. quae verba ingeniose admodum restituit eruditissimus vir Edmundus Chishull in singulari de hoc nummo dissertatione, et quidem hunc in modum, ΚΗΡΙΑ ΔΙϹΩΔΗ ΠΡΟϹ ΠΛΕΤΡΑΝ.

Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν] Hunc Callimachi locum etiam laudat Athenaeus lib. ix. pag. 391. eumque ad librum ejusdem Περὶ ὀρνίθων referendum esse docuit Vir Summus, Richardus Bentleius, in notis ad Callimachi Fragm. pag. 347. Huc etiam spectant, quae profert Scholiastes Theocriti ad Idyll. i. ℣ 136. Ἀλεξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι· σκῶπές τ' ἴρηκές τε. Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι. Φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας· οἷον σκίοπας τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας φωνήν.

Λέγει δ' Ἀριστοτέλης] Vide Athenaeum. Gesner. Lib. ix. cap. 11.

Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ὥραις] Non leviter peccarunt hic librarii, ut apparet ex Aristotele lib. ix. cap. 28. Σκῶπες δὲ οἱ μὲν ἀεὶ (lego ἀνὰ) πᾶσαν ὥραν εἰσί, καὶ καλοῦνται ἀεισκῶπες, καὶ οὐκ ἐσθίονται διὰ τὸ ἄβρωτοι εἶναι· ἕτεροι δὲ γίνονται ἐνίοτε τοῦ φθινοπώρου· φαίνονται δὲ ἐφ' ἡμέραν μίαν ἢ δύο τὸ πλεῖστον, καὶ εἰσὶν ἐδώδιμοι, καὶ σφόδρα εὐδοκιμοῦσι. Ex hisce igitur emendandum censeo, καὶ τοὺς μὲν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους μὴ ἐσθίεσθαι, τοὺς δὲ (nempe σκῶπας) ἐν τῷ μετοπώρῳ δύο ἡμέραις ἢ μιᾷ φαινομένους, ἀλλὰ τούτους γε ἐδωδίμους εἶναι.

Cap. xxix. βασιλέως,] Apostolius Cent. xviii. prov. 70. βασιλέων.

ἥνπερ οὖν] Idem addit καί.

καὶ πολεμεῖ τοῖς Πυγμαίοις,] Aristoteles lib. viii. Hist. Anim. cap. 12. Ceterum apud Apostolium legitur, καὶ ἔτι νῦν ὁ γέρανος πολεμεῖ.

τῇ πέρα τιμῇ,] Apostolius, τῇ παρὰ τιμῆς.

καὶ ἀπώλεσαν.] Athenaeus lib. ix. cap. 11. e Boeo addit, ἐξ αὐτῆς καὶ Νικοδάμαντος τὴν χερσαίαν χελώνην γενέσθαι.

LIBER XVI.

Cap. i. Ἀνὴρ πορφυρεὺς] Is πορφυρευόμενος dicitur Athenaeo lib. iii. cap. 10. De purpurae captura egit Auctor supra lib. vii. cap. 34.

μιᾷ λίθου καταφορᾷ] Vide Aristotelem lib. iii. Hist. Anim. cap. 10.

τὴν βαφὴν] Hanc πορφύρας ἄνθος vocat Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 14.

Ἔλλαβε πορφύρεος] Iliad. E. 83. ad quem locum Eustathius scribit, Πορφύρεον Ὅμηρος θάνατον λέγει, οὐ μόνον τὸν ἐξ αἵματος ἢ τὸν μέλανα, ὡς καὶ κῦμα πορφύρεον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ μιᾶς πληγῆς, ὡς καὶ ὁ Αἰλιανός φησιν ἱστορῶν τοὺς πορφυρέας μιᾷ καταφορᾷ χειρὸς τὴν ζῶσαν πορφύραν συντρίβειν, ἵνα καλὸν οὕτω τὸ βάμμα τῆς πορφύρας γίνηται. Ὅθεν καὶ θάνατος πορφύρεος, ὁποῖον ἂν πάθοι πορφύρα, μιᾷ καὶ αὐτῇ θανατουμένη πληγῇ. Vbi notandum, quod

quod καταφορᾷ χειρὸς pro καταφορᾷ λίθου perperam scribitur.

Cap. II. ὧνπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην·] Lib. xiii. cap. 18.

τῶν πανταχόθι μέγιστοι] Mediceus, τῶν πανταχόθεν μέγιστοι.

πελειάδες] *Columbae liviae*, ut Gaza vertit. Gesner.

Ἀλεκτρυόνες] De quibus Ctesiam in Indicis scripsisse docet Photius Biblioth. pag. 144.

χρυσωποὺς τε καὶ κυαναυγεῖς] χρυσωπόν τε καὶ κυαναυγῆ. Gesner.

Cap. III. ἐν Ἰνδοῖς] Apostolius Cent. xi. prov. 35. ἐν τοῖς Ἰνδοῖς.

τοὺς ψᾶρας,] Al. ψάρους. Gesner.

ἀνθρώπου] Apostolius, ἀνθρώπων.

τῶν σιττακῶν] Idem, τῶν ψιττακῶν.

καὶ παῤῥησίας τῆς κατὰ τὴν ζωγροφίαν ἐπιθυμίᾳ, ἀσπάζεται] Idem, καὶ παῤῥησίας κατὰ τὴν σιωπροφίας ἐπιθυμίαν, ἀνασπάζεται.

τρυφῆς.] τροφῆς. Gyllius. Gesner.

ἐποικίσαντες,] ἐποικήσαντες. Idem.

ἃς ἀνέστησεν] Notanda phrasis, πόλεις ἀναστῆσαι aut ἀνιστάναι. Plutarcho quoque atque Dionysio Halic. familiaris, pro quo ἐγεῖραι πόλεις utitur saepius Herodianus, et Scriptores Sacri, imprimis Ioannes cap. xi. quomodo et Latini v. g. Livius, Cicero, Curtius, et alii *excitae urbes* eodem modo dicere consueverunt. Triller.

κερκιόνα.] Mediceus, κερκίονα. Apostolius, καὶ καλεῖται Κερκύων. Verum potior est scriptura Medicea; quam etiam auctori restituit cl. Gesnerus lib. xv. cap. 4. καὶ ὄρνιθας δὲ, οὓς κερκίωνας φιλοῦσιν ὀνομάζειν. Vbi vulgo editur οὓς κερκορώνους φιλοῦσιν ὀνομάζειν.

οἱ κίγκλοι] Supra lib. xii. cap. 9.

Cap. IV. ὄρνιν,] Onocrotalum Indicum dixerim, et a *cela*, id est gutturis tumore glanduloso (quem *bronchocelam* quoque nominant Graeci) appellatum. Gesner.

φέρει δὲ καὶ πρηγορεῶνα] Mediceus, προηγορεῶνα.

Cap. V. διπλάσιον ἐστὶ παρ᾽ ἡμῖν] Al. διπλασίονα ἐστὶ παρ᾽ ἡμῖν. Gesner. et Mediceus.

Καὶ Ὅμηρος μὲν λέγει] Iliad. Δ. ℣ 142.

Ἐπάδουσι δὲ ἄρα] Apostolius Cent. viii. prov. 85.

λεωργότατοι.] Λεωργὸς, πάντολμος, πανοῦργος, ἀνδροφόνος. Gesner.

ζωπόνου δὲ ἄρα αὐτοὺς πορείας δεξαμένης] Al. διαδεξαμένης. Gesner. atque etiam Mediceus.

Ἀγαθέντα] Apostolius, ἀναγνωσθέντα.

τὸν πάντας ἐφορῶντα] Apostolius, τὸν παντ᾽ ἐφορῶντα. Mediceus, τὸν πάντα ἐφορῶντα. Est autem imitatio Homerica ex Odyss. M. ℣ 323.

> Δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες καὶ ἴφια μῆλα
> Ἠελίου, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει.

ἔφευγε.] Apostolius, ἔφυγε. Mediceus, ἔφευγεν.

καὶ Ἀθηναῖοι] Mediceus, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀριστοφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Ὄρνισι] Ver. 471. Adde Dan. Heinsium ad Theocritum cap. 27. et Cruquium ad Horatium lib. iv. Od. 12.

κοὐ πολυπράγμων] Apostolius, καὶ πολυπράγμων, prave.

Αἴσωπον πεπάτηκας] Vide Pantinum ad Apostolium pag. 299.

ἐξ οὗ ταῦτα τῷ ἔποπι τῶν Ἰνδῶν.] Apostolius, ἐξ οὗ αὐτῷ τῷ ἔποπι τῷ Ἰνδῷ.

Cap. VI. κυνιδίου μελιταίου] Supra lib. vii. cap. 40.

φαττάγην

φατλάγην] Gyllius hoc quadrupes animal temere inter aves recenſuit in Indice, atque etiam ipſa animalium Hiſtoria lib. xvi. cap. 18. a quo ὁ πάνυ Geſnerus in errorem inductus fuiſſe videtur, cum in Indice hujus operis ſcriberet, *Phattage avis Indica.*

Cap. vii. Συροπέρδιξ] Apoſtolius Cent. viii. prov. 6. Philes Carm. xii. ✠ 73.

τῆς Πισιδίας,] Apoſtolius, τῆς Πισιδίας.

Μικρότερος] Μακρότερος Apoſtolius. Neutrum hoc loco idoneum eſt; mox enim ſequitur, ἔστι δὲ οὐ μέγας.

Cap. ix. δυσλόφους] δυσφόρους. Gesner.

Πραισίων] Περσίων. Idem.

πρεσβυτάτους] πρεσβυτέρους. Idem.

Cap. x. Περσισίοις] Πρασίοις. Gesner.

Cap. xi. Ἰνδοῖς] Apoſtolius Cent. xvi. prov. 57. ἐν Ἰνδοῖς.

καὶ μέλαιναν ἀκρότατως χρόαν.] Mediceus et Apoſtolius, καὶ μελαίνης ἀκρ. χρόας.

ἐξ αὐτῶν, καὶ κοσμοῦντα μάλα ὡραίως] Apoſtolius, μάλα ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦντα ὡραίως.

ὁμοῦ τι] Pronomen ignorat Apoſtolius.

Θηρατὰς,] Idem, Θηρευτὰς, et φανῆναι pro φανεῖσθαι.

Κενὴν δ᾽ ἴσχει τὴν ὑπὲρ τοῦδε] Idem, κενὴν γὰρ ἄρα ἴσχει τὴν ὑπὲρ τούτου.

ἀποκόψει] ἀπέκοψε, vel ἀποκόπτει. Gesner. Apud Apoſtolium operarum vitio ſcriptum ἀποκόπλει.

Cap. xii. χελήνην] Al. χελώνην. Forte χελωνήν, quae vox etiam Ariſtophani *labia* ſignificat. Quod ſi χελώνην legas, non *labrum*, ſed *teſtudinem* vertes: et pinnarum nomine pedes intelliges, quos etiam Nicander in teſtudine marina πτέρυγας dixit. Quamvis autem nec ceti, nec teſtudines branchias habent, branchiarum tamen locus in cetis commodius quam in teſtudinibus intelligi mihi videtur. Gesner.

βραγχίου ἐκατέρου πηχῶν τὸ εὖρος καὶ ἑπτά.] *Branchias* dicit pro loco branchiarum. Nam cete branchias non habent: καὶ autem videtur abundare, niſi addas μῆκος. Idem.

χρύσοφροι] χρυσόφρυς. Idem. Supra lib. xiii. cap. ult.

ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ ἐς τὴν γῆν] καὶ abundat. Gesner. Pro καὶ leg. τῆς.

καθειμένοις] καθημένοις. Gesner.

ἐννέαι] Al. αἰννέαι. Idem.

ἀγαπητῶς] Forte leg. οὐκ ἀγαπητῶς.

Cap. xiii. διὰ ποταμοῦ] Mediceus, διὰ τοῦ ποταμοῦ.

ſpinas] Cruſtas, vel dorſa laevia. Gesner.

Cap. xiv. χελώνειον] χελώνιον. Gesner.

χορηγοῦν] Emendat optime cl. Lamb. Bos loc. ſup. cit. pag. 148. χωροῦν *capiens*, quomodo ſupra loquutus lib. iii. cap. 34. et lib. v. cap. 3. et ipſe S. Iohannes ii. 6. Sed errat ſimul cl. Auctor, quando noſtri Aeliani cap. 18. allegat, in quo etiam teſtudinum quidem mentio, quum tamen caput ſit 14. Verum facilis lapſus. Triller. χωροῦν etiam legit cl. Kuhnius in Indice Var. Hiſt. v. Χωρῶ.

Θερπηδεστάτων] Al. Θερπηδέστων. Gesner, idemque habet Mediceus. Heſychius, Θερπήδεστον ξύλον ὑπὸ θερπῶν βεβρωμένον.

Cap. xv. Σφίγγες,] *Spinturnices* Latine reddit Salmaſius in Exerc. Plin.

σάτυροι.] Solinus cap. 27. *Inter ſimias habentur et ſphinges, villoſae comis* (mſs. *comas*) *mammis prominulis ac profundis, dociles ad feritatis oblivionem. Sunt et quas vocant ſatyros, facie admodum grata, geſticulatis motibus inquietae.*

καὶ τούτους γε αὐτοὺς] Mediceus, καὶ τούς γε αὐτούς.

στρόγγας Αἰγυπτίους] Al. σύρριγγας. GESNER. nec aliter Mediceus. Supra lib. vi. cap. 43. Σύριγγας μὲν Αἰγυπτίας ᾄδουσιν οἱ συγγραφεῖς· ᾄδουσι καὶ λαβυρίνθους τινὰς Κρητικοὺς ἐκεῖνοί τε αὐτοί, καὶ τὸ τῶν ποιητῶν φῦλον. Et ſeq. cap. auctor jungit σύριγγας et ὁδοὺς κρύπτας. Ceterum pro Αἰγυπτίους reſcripſi Αἰγυπτίας.

λοφοδίων] λοφιδίων vel λοφίων. GESNER. Mediceus, λοφιδίων.

πάτου] Al. πάγου, id eſt, *frigore.* GESNER.

τὸν μὲν χιτῶνα] Mediceus, τινὰ χιτῶνα.

φλοιῷ.] Mediceus, φλυῷ pro φλυσῷ. Heſychius, φλυσὸς, στοίβη· οἱ δὲ φλοιός.

πάλαι,] πάλιν. GESNER. De formicis Indicis egit Auctor lib. iii. cap. 4.

CAP. XVI. Ἰνδικοῖς] Al. Ἰνδοῖς. GENER.

χάσμα Πλούτωνος] *Oris Plutonii* etiam meminit Strabo lib. xiii. IDEM.

σύριγγες,] στρόγγες. IDEM.

CAP. XVII. πλάτος δὲ ἑ·] Similiter habet Plinius lib. vi. cap. 22. GESNER.

γίνονται.] φαίνονται. IDEM.

χελώνειον,] χελώνιον. IDEM.

ἀσμένοις] Legendum apparet ἀσμένως. TRILLER.

χελώνειον,] χελώνιον. GESNER.

CAP. XVIII. σκιαδαφόρα·] Al. σκιαδηφόρα. GESNER. atque Mediceus.

Κωλίγγαις.] Καλίγγαις Gyllius. Plinius enim (lib. vi. cap. 19.) *Calingas* nominat. GESNER.

Διὰ μέγεθος ἄρα] Mediceus, διὰ δὲ μέγεθος ἄρα.

ἀλλὰ ἠπειρώτου μὲν βίον τελοῦσι,] Mediceus, ἠπειρώτην.

τὴν πελεχομένην] τὴν πελχεομένην, vel πελερχομένην. GESNER.

μέντοι καὶ λεόντων] Al. μὲν λεόντων. IDEM.

καὶ κράσει σωμάτων συμπλέκειν εἰς τερατείαν ὄψεων ἀκριβῶσαι] Cl. Wardus legendum ſuſpicabatur κράσιν χρωμάτων. De pictoribus enim loquitur Auctor, eorumque duo memorat officia, delineationem et colorum mixturam.

CAP. XIX. τὸν γὰρ ἕτερον εἶπον] Supra lib. ii. cap. 45.

οὐκ ἐκπίπτει ποτὲ εἰς δίκτυον] Mediceus, ἐμπίπτει.

ἀναβιώσκεται] Forte ἀναβιῶσαι ſcilicet φασί, niſi ἀναβιώσκομαι active capiatur, ut ἀναβιώσκω. GESNER.

CAP. XX. καρτάζωνον.] Καρκάζωνον potius legendum docet ſummus Bochartus Hieroz. P. i. lib. iii. cap. 26. pag. 934. TRILLER.

pedibus inarticulatis] *Pedum digitis indiviſis.* Gyllius ex Ariſtotele. GESNER.

ἔχουσι θυμὸν] ἔχειν θυμόν. IDEM.

μέχρι θανάτου] Addo τόν. IDEM.

πρὸς τὴν θήλειαν,] Scilicet inde puto fictum, quod ad mulierem virginem accedat. IDEM. Figmentum a cl. Geſnero memoratum intelliget lector. Innoteſcet ex iis, quae adfert idem lib. i. De quadrup. vivip. pag. 784. atque etiam ex opere Petri Candidi De animantium naturis atque formis etc. libris quinque comprehenſo, quorum primo deſcri-

describuntur animalia quadrupeda centum sex. Secundo, volucrum naturae: aves numero cxvi. et quadrupeda atque terrestria. Tertio, belluarum marinarum et piscium omnium naturae et formae. Monstra lii. pisces marini et fluviatiles cii. et belluae maritimae. Quarto, serpentum et vermium natura, num. li. Quinto, res memoria et annotatione dignae. Hujus operis in pergameno exarati et in Bibliotheca Vaticana adservati notitiam debeo celsissimo atque eminentissimo principi, VALENTI GONZAGAE, S. R. E. cardinali, et Summo Pontifici, BENEDICTO xiv. Romanam sedem propriis virtutibus hodie exornanti, ab intimis consiliis atque secretis, qui pro summa sua erga me benevolentia prologum operi praefixum et caput, quo Monoceros describitur, etiam mecum communicavit; quorum utriusque conspectum hic repraesentare mihi operae pretium visum fuit.

MONOCEROS.

" *Monoceros* sive *Vnicornus*, qui " Graece etiam *Rhinoceros* dici- " tur, quia in summitate narium " prope frontem cornu habet; a- " nimal eximium et praegrandi " corpore, brevibus cruribus, et a- " cerrimum valde, ita ut a nullo " capi possit. Nam obstantia quae- " que perfringit: huic color buxe- " us est, cornu longitudo septem " et amplius pedum mensuram ex- " cedit, ut ipsi Papiae et Neapoli " ex dissectis vidimus, a quo nec " elephas tutus est corporis sui ma- " gnitudine: id saxis attritum acuit " ad pugnam. Nam cum elephante " nonnunquam congreditur, et ven- " tre perfossum terrae sternit. In " excelsis montibus habitat, et va- " stis solitudinibus. Tanta vero " cornu ejus contra venena vis est, " ut locis, in quibus magna serpen- " tum copia est, nullum animal ad " potum accedere audeat, nisi uni- " corno praecedente. Nam ex ip- " sa capitis mole terrae acclivis " dum bibere affectat, caput aquae " immergit, eoque modo cetera " turba insequentium bestiarum tu- " te potum haurit.

" Ferunt hac arte intercipi a ve- " natoribus: Puella virgo sola in " sylvis collocatur, ad quam visam " unicornus accedens, nativa feri- " tate deposita, quasi pudicitiae e- " jus aemulus caput gremio sedentis " imponens requiescit, sic clancu- " lum aggressus a venatoribus in- " terimitur subita vi; nam vivus " capi aut mansuefieri nullo pacto " potest. Qua in regione nascatur " incertum. Nam in India videri, " non nasci putant."

Hactenus de monocerote P. Candidus, cujus praefatio hujusmodi est:

" PETRI CANDIDI de omnium " animantium naturis atque formis, " nec non rebus memoria et anno- " tatione dignis, ad illustrissimum " principem D. LVDOVICVM GON- " ZAGAM, Mantuae marchionem, " liber primus incipit feliciter.

" Cum Neapoli otiosus degerem, " et legendi studio singula, ut fit, " diligentius exquirerem, incidi in " nonnullos commentarios ab igna- " ro quodam editos de naturis ani- " mantium, qui nec orationis nito- " rem, nec sententiarum eleganti- " am ullam saperent. Ego vero " cum varietate rerum, tum admi- " ratione naturae ipsius motus sta- " tui, quicquid otii mihi superesset,

"ad eorum ſcriptionem cultumque "transferre, omniaque a me ipſo "denuo inchoare, ut et aliis pro-"deſſe poſſem non inutili et ju-"cunda lectione fatigatus, et in his "retrectandis, de quibus ſaepenu-"mero dubitaſſe memini, mihi ipſi "non obeſſem. Eo profecto ni-"hil utilius agere poteram, quam "quae notitia digniſſima erant, in "lucem edere, vel quae ab aliis "aut confuſe annotata aut inele-"ganter perſcripta fuerant, Lati-"ne, ut ſic dixerim, proferre. "Quinque igitur menſium ſpatio "totidem libellos carptim exaravi, "additis memoria et annotatione "dignis rebus: ut haberent, qui "notitia earum oblectantur, volu-"ptatem, et qui ſtylum non om-"nino negligunt, loquendi digni-"tatem, quam imitari aut certe "non aſpernari poſſent. Hos igi-"tur libros, princeps illuſtriſſime, "LUDOVICE, marchio, ſplendor "Gonzagae domus, qui Virgilio "cive tuo gloriaris, antiquiſſimam-"que urbem ac clariſſimam ſub "imperio tuo poſſides, inter cete-"rorum librorum contubernium, "qui in penetralibus aulae tuae "continentur, admitti non dedig-"nabere. Habebis enim cum qui-"bus nonnunquam oblectari poſſis "a curis vacuus et depoſitis ſeor-"ſum feriis admirandas naturae res "non ſine jucunditate dignoſcere."

"Verum ne quis temere ea nos "aſſeruiſſe arbitretur, quae a com-"muni hominum notitia abhorrere "videantur, auctoritatem ſcribendi "ſumpſimus a viris graviſſimis at-"que doctiſſimis, quorum nomina "propriis locis aſſignavimus; ab "exteris Homero, Ariſtotele, Theo-"phraſto, Theopompo, Adelino "Philoſopho, Plutarcho, Galeno, "Baſilio, et Zoroaſtre; a noſtris "Virgilio, Lucano, Gratio, Iuve-"nali, praeterea Cicerone, Seneca, "Varrone, Plinio, Apuleio, So-"lino; item ab hiſtoricis, Caio "Caeſare, Cornelio Celſo, Curtio "et Pomponio Mela in plurimis; "a ſanctioribus, Ambroſio, Hie-"ronymo, Auguſtino, Gregorio, "quos nullo ordine adſcribere com-"pellimur. Iſidorum non tam au-"ctoritate, quam veritate aſſume-"re viſum fuit, cum ab aliis ſcri-"pta fideliſſime tranſtulerit. His "et inſertum eſt Vberti teſtimo-"nium, parentis mei optimi atque "doctiſſimi. Sic igitur dicere ag-"grediar. Omne animal, quod "duos aut quatuor aut nullos pe-"des habet, ſanguine alitur." Hactenus P. Candidus.

Περισίων] Πρασίων. GESNER.

κατὰ τὰς θέας πανηγυρικάς· τούτων δὲ ἀλλῶν καί ποτε οὐδεὶς μέμνηται.] Τέλειον. Gyllius. IDEM. Mediceus, κατὰ τὰς θέας τὰς πανηγυρικάς. Τέλειον δὲ ἀλ. π. ὁ μέμνηται.

CAP. XXI. Ὑπελθόντι τὰ ὄρη] Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη. Gyllius. GESNER.

Πραισίους] Περσίους. GESNER.

CAP. XXII. Σκιρῖται] *Scyritae* Plinio lib. vii. Gentes ſunt inter Nomadas Indos, quae narium loco foramina tantum habent. GESNER. Συρικταὶ potius legendum, quomodo et apud Plinium lib. vii. cap. 2. pag. 401. docet Iſ. Voſſius in Obſerv. ad Pompon. Melam. pag. 596. edit. recentiſſimae. Sed hoc laeve prae eo, quod ſequitur. Ibidem enim in textu corruptiſſime legitur ἐν θαλάσσῃ, quod modo laudatus Voſſius, loco citato, pro mira ſua, qua pollebat, εὐστοχίᾳ acutiſſime et veriſſime mutandum cenſet

in

in ἐνθλάσει: ἔνθλασις enim τῆς ῥινὸς est *naris simitas et depressio*: occurrit vox ista apud Hippocratem quoque atque Galenum. TRILLER.

καί εἰσι σιμοί] Mediceus, καί εἰσι μὲν σειμοί.

ἐν θαλάσσῃ τῇ τῆς ῥινὸς διαμένοντες] Videtur locus hic corruptus. GESNER. Mediceus, ἐνθαλάσει pro ἐνθλάσει, quam vocem conjectura adsecutus fuerat doctissimus Vossius, et ego in contextum recepi.

παρ' αὐτὰ] παρ' αὐτοῖς. GESNER.

ὥνπερ ἐν ἀνωτέρω] Lib. iii. cap. 39. Mediceus, ὥνπερ ἐν καὶ ἀνωτέρω.

CAP. XXIII. Συβαρίτας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ] Eadem historia est apud Athenaeum, et similis alia de Cardianis lib. vii. GESNER. Item supra lib. vi. cap. 10.

ταῦτα δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον] τούτους vel ἄλλως δὲ τὸν ἑαυτῶν βίον. GESNER. Apostolius Cent. xix. prov. 16. πάντα ἐστὶ τὸν ἑαυτῶν βίον. Apposite.

Δεδιδαγμένοι ἦσαν αὐτοῖς ἵπποι] Apostolius, ἐκδιδαγμένοι οὖν ἦσαν αὐτοῖς οἱ ἵπποι. Mediceus, δεδιδαγμένοι δὲ ἦσαν αἱ ἵπποι.

εἰδότες] Al. ἰδόντες. GESNER.

οἱ Κροτωνιάται] ὅτε addo ex Athenaeo. IDEM.

ἀπεσείσαντο μὲν τοὺς ἀναβάτας,] Οὐ μόνον ἐξωρχήσαντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναβάτας ἔχοντες ηὐτομόλησαν πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας. Athenaeus. GESNER.

ἀναβάτας] ἀναβάντας Apostolius.

CAP. XXIV. εἶπον καὶ ἀνωτέρω] Lib. i. cap. 37.

καὶ συμφυῆ πρὸς τοὺς αὐτοὺς] Articulum τοὺς ignorat Mediceus.

καὶ τὸ πρόσωπον φαιδρύνειν βουλόμεναι] Cl. Wardus καὶ delendum existimabat, aut βουλόμεναι mutandum in βούλονται, sicut paulo supra, καὶ βούλονται ὡραῖαι φαίνεσθαι.

Ὅμηρος] Iliad. Ψ. ℣ 280.

Τὴν δ' ἵππος] Citantur hi versus etiam a Ioanne Stobaeo in sermone De vituperio mulierum. GESNER. Tit. lxxiii.

ἀβρὴ χαιτήεσσ'] Apud Stobaeum legitur ἀβρηχαιτέης mendose. Illustris Grotius correxit ἀβροχαιτέεις. Ego malim ἀβροχαιτήεσσ'.

ἄτην] Al. δύην. GESNER. idemque exhibet Stobaeus.

Δίς, πολλάκις τρίς] Al. Δίς, ἄλλοτε τρίς. GESNER. et Mediceus.

CAP. XXV. καὶ μὴ δεδιότες ὥστε ἐκπλήσσειν] ὥστε ἐκπλήσσεσθαι. GESNER. Mediceus, ὥς τι ἐκπληκτικόν.

Οὐκ ἐλελήθει δὲ Ὅμηρον] Iliad. K. ℣ 490.

ἐμπαλαττόμενοι,] ἐμπλαττόμενοι. GESNER.

εἴρηται ἐν λόγοις τοῖς ἄνω] Lib. vi. cap. 44.

CAP. XXVI. τῆς χολῆς ὑποπίμπλαντα.] Mediceus, ὑποπίμπλαται.

CAP. XXVII. οὔτ' ἐν ὄφεως] Mediceus, οὔτε γοῦν ὄφεως.

καὶ ἅμα δέ τι ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ τῆς ὀσμῆς,] Mediceus, καὶ ἅμα τι καὶ τῆς ὀσμῆς τῆς ἐκείνων ψαύσῃ ἢ σπάσῃ.

ἄνθρωπος ἐντός.] τὸ ἐντὸς ignorat Mediceus. At pro ἐντὸς forte scribendum ἐκτός.

Ὅπως ἐστὶ ἐλέγχουσι] Mediceus, ἐλέγχωσι.

ἀνωτέρω εἶπον.] Lib. i. cap. 53.

CAP. XXVIII. τοὺς κεράστας ὄφεις,] Supra lib. i. cap. 57.

ἐὰν ἐστὶ παρήκῃ] Mediceus, ἐὰν δὲ παρῇ.

εἶτα τοῦτο εἰς κύλικα ἐκβαλὼν] Mediceus, ἐμβαλών.

Σύριτις] Al. Σύρη. GESNER.

CAP. XXIX. λέγων καὶ ἐκεῖνος] Legendum est genere tertio ἐκεῖνο: hoc enim saepius addit sermonis elegantiae, et εὐφωνίας gratia, ut supra lib. vi. cap. 62. lib. x. cap. 29. et

et alibi. Inprimis autem in Hiſt. Var. prout a cel. editoribus et Scheffero in Indice recte obſervatum. Triller.

ἀνδρόπρωρα.] Al. ἀνδρόπρωνα. Gesner. Heſychius, Ἀνδρόπρωρος, ἀνδροπρόσωπος. Adde eundem in v. Πρῷρα.

τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξαναστείνειν] ἐξανατέλλειν. Gesner. Mediceus tuetur conjecturam cl. Geſneri.

Cap. xxx. Ἐν Λυκίᾳ λέγει Καλλισθένης] Ariſtoteles lib. viii. cap. 28. pag. 406. Capras in Cilicia tonderi ait.

Cap. xxxi. Ἀπὸ τῶν θερινῶν τροπῶν εἰς μεσοῦντα χειμῶνα] Locus hic haud dubie corruptus. Pro θερινῶν igitur emendandum cenſeo χειμερινῶν, quomodo etiam legitur apud Agatharchidem in Bibliotheca Photii pag. 1358. καὶ τοὺς ἐπιφοιτῶντας αὐτῶν τὴν χώραν Ἰνδικοὺς βόας δι' αὐτῶν (κυνῶν) θηρῶσι, πλῆθος ἐπιφαινομένους ἀμύθητον, ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν ἕως μέσου χειμῶνος.

Cap. xxxii. κατὰ τὴν Κίον γῆν] Mediceus, κατὰ τὴν Κίων γῆν. Et mox, τὴν Κίων pro vulg. τὴν Κίον.

τρεφόμενον,] Τρέφεσθαι ἀντὶ τοῦ πήγνυσθαι καὶ πυκνοῦσθαι, καὶ περὶ τυροῦ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. Gesner.

καλεῖσθαι δ' αὐτὸν Κύνθιον,] *Caſeus Cynthius* (forte *acanthius*) e lacte cujuſdam ſpinae. Nos ſpinam albam novimus, cujus ſemine lac coagulatur; nullam vero ſpinam, quae lac caſeo aptum praebeat, etſi talem alicubi extare veriſimile eſt. Multae quidem ſpinae lac habent, tum ex lactucarum ſylveſtrium, tum e carduorum genere, ut carlina etiam. Gesner. Locus depravatus: quis enim de caſeo Cynthio unquam audivit? legi poſſet aut Κιόθιον, Κιοτυρὸν, aut Κίων τυρὸν a regione ſcil. quod praeceſſit. Sed haec omnia nihili, meliora tamen Geſneri ſomnio. Ille enim ἀκάνθιον malebat, et explicabat de caſeo e lacte cujuſdam ſpinae praeparato. Verum iſte ſervet ſibi illas delicias et caſeos ſpineos, nec nos ad coenam ſuam invitet. Nam quis unquam, obſecro, audivit, aut ſibi ſaltem imaginari potuit, e ſpinarum et carduorum lacte caſeos poſſe confici pingues et ſapidos? Nugae ſunt nugaciſſimae. Legendum enim omnino in hoc noſtro loco Κύθνιον, uti et obſervavit magnus Bochartus in Chan. lib. i. cap. 14. pag. 408. In *Cythno* enim, una Cycladum inſula, optimi caſei praeparabantur, adeo etiam ut hinc Κύθνιος τυρὸς, *Cythnius caſeus*, in proverbium abiret pro quovis caſeo bono. Stephanus Byzant. pag. 486. Κύθνος, νῆσος τῶν Κυκλάδων, —— καὶ Κύθνιος τυρός. Pollux Onomaſt. lib. vi. cap. 10. τυρὸς Κύθνιος, obſervante in notis Berkelio. Occurrit quoque τοῦ τυροῦ Κυθνίου mentio apud Diogenem Laert. in Vita Epicuri, et apud Lucianum in Dial. Meretric. tom. ii. pag. 554. ex emendatione quidem Lucae Holſtenii in notis ad Stephanum Byzant. pag. 177. In Diogene enim Laertio antea nullo ſenſu legebatur τυροῦ Κυθριδίου, et apud Lucianum τυρὸν ἐκ Γυθίου, pro ἐκ Κύθνου. Conf. omnino Aegid. Menag. ad dictum Diogenis librum, et ipſum quoque magnum Petr. Gaſſendum in amplo ad illum librum commentario. Triller. Ante Bochartum Κύθνιον hoc loco legendum monuit Iungermannus ad Pollucem lib. vi. cap. 10. Κύνθιοι etiamnum corrupte legitur apud Herodotum pro Κύθνιοι lib. viii. cap. 46. et *Cynthus* apud Antoni-

num

num in Itinerario pro *Cythnus*.

ἐννενήκοντα.] Forte ἑκατὸν καὶ ἐννενήκοντα, ne καὶ abundet. Gesner.

Cap. xxxiii. τὰς βοῦς τὰς ἠπειρώτας] Idem Aristoteles de Epiroticis bubus. Gesner.

Λιβύων γὰρ ἄρχειν τῶν γειτνιώντων Ἰνδοῖς] Hunc locum illustravit cl. Vossius in Observat. ad Pomponium Melam lib. i. cap. 8. Adde Athenaeum lib. v. cap. 20.

Σκαρίσκον] Al. Κάρισκον. Gesner. idemque praefert Mediceus.

οὐ γίνεσθαί φησι πρόβατον λευκὸν,] Vide supra not. ad cap. 32. lib. iii.

Cap. xxxiv. Σάρδον] Σαρδώ. Gesner.

Φορήματος] Al. Φόρεματος. Idem.

Cap. xxxv. τί δὲ, Ὀρθαγόραν] Mediceus, Τί δαὶ Ὀρθαγόραν.

Κώϋθα] Κοῦθα. Gesner.

Cap. xxxvi. Ὅτι δέδοικεν ἐλέφας ὗν ἀνωτέρω εἶπον·] Lib. i. cap. 38. viii. 28.

Μεγαρέων ὑπ' Ἀντιπάτρου πολιορκουμένων,] Polyaenus Stratag. lib. iv. cap. 4, 6.

ὗς πίττῃ χρίσαντες ψυχρᾷ,] ὑγρᾷ. Gesner.

Cap. xxxvii. εἰσὶ γὰρ καὶ Λιβύων ἕτεροι] Supra h. l. cap. 27. et lib. i. cap. 57.

Ὗν γὰρ ἐν Ἰνδοῖς] Supra lib. iii. cap. 3.

Cap. xxxix. κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ παιδὸς Φιλίππου] Addo ἀνάβασιν. Gesner.

πηχῶν μ' καὶ ρ'.] Al. μεγάλων ἑκατόν. Gyllius legit μς'. Gesner.

ὁ δὲ π'] Hic forte idem draco fuerit, quem Auctor cap. 21. lib. xv. septuaginta cubitos longum fuisse scribit, et ab Alexandro visum. Mihi tamen secus videtur. Vide quae notavi supra d. l.

ἐν Ἀσκληπιάδου] ἐν Ἀσκληπιοῦ. Gyllius. Gesner. et Mediceus.

ζῶν πολλῇ τῇ κομιδῇ αὐτοὺς] αὐτόν. Gesner.

Καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις] Et πενταπήχεις sup. lib. vi. cap. 38.

Πελινναῖον,] Πελληναῖον ὄρος, id est, *mons Pellenaeus* in Chio insula: Stephanus. Recentior quidam *Chion* Cariae urbem esse scripsit sub monte Pelleno. Gesner. Ampelius cap. 2. *Scorpius, qui dicitur ad perniciem Orionis in insula Chio in monte Pelenaeo voluntate Dianae natus.* Vbi *Pelinaeo* vel *Pelinnaeo* corrigit ὁ πάνυ Salmasius ad Solinum pag. 607. Strabo lib. xiv. pag. 645. εἶτα τὸ Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐν τῇ νήσῳ, nempe Χίῳ. Plinius lib. v. cap. 31. *Montem habet Pellenaeum* (ms. *Pillinaeum*, leg. *Pelinaeum*) *marmor Chium.*

ἐτρίφθη] Al. ἐῤῥίφθη. Gesner.

κεφαλὴν ἐκπληκτικήν·] Mediceus, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικήν.

Cap. xl. ζήψ.] Quem in Othrye Thessaliae monte nasci refert Auctor libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 739.

Cap. xli. Τὸ κέντρον γὰρ ἐγχείπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως.] Supra lib. ix. cap. 4.

Σαύρους γὰρ Ἀριστοτέλης] Lib. viii. Hist. Anim. cap. 28. Ἐν γὰρ τῇ Ἀραβίᾳ γίνονται σαῦροι μείζους πηχυαίων.

Cap. xlii. ὁ Κνίδιος] Mediceus, ὁ Κνίδιός φησι.

ἀποθνήσκειν μεθ' ἡμέραν μὲν μὴ ὁρᾶσθαι] Mediceus, ἀποθνήσκειν, καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν μὴ ὁρᾶσθαι.

LIBER XVII.

CAP. I. ὄφεις] Diodorus Siculus lib. iii. pag. 169.

προχεῖχον] Vox corrupta. GESNER. *Vox corrupta*, in margine ait Geſnerus; quam tamen facili negotio emendare poterat unius elementi abjectione, nempe τοῦ χ. Legendum enim προεῖχον, *prominebant*, chelae nempe; quod praecedit, a προέχω, *promineo*, *propendeo*. TRILLER.

CAP. II. ὄφιν πηχῶν ἑκκαίδεκα.] Arrianus in Indicis, καὶ ὄφεας λέγει Νέαρχος θηρευθῆναι αἰόλους μὲν καὶ ταχέας· μέγεθος δὲ, ὃν μὲν λέγει ἑλεῖν Πύθωνα τὸν Ἀντιγένεος, πηχέων ὡς ἑκκαίδεκα.

ἀργυρείῳ προσεικασμένους, πεφοινιγμένους] Leg. ἀργυρείῳ προσεικασμένας, πεφοινιγμένας ſcil. ταινίας.

CAP. III. Ἐν τῷ θ. περὶ Πτολεμαίου λόγῳ] περὶ Πτολεμαίων λόγῳ. Gyllius. GESNER. et Mediceus.

CAP. IV. πρηστὴρ] *Preſterum* ſerpentem alii eundem dipſadi putant (ut ſupra dictum eſt lib. vi. cap. 51.) alii diverſum. GESNER.

ἀγνώστους] Al ἀνώστους. IDEM.

καὶ τὴν καῦσιν ἐπέχει,] Al. κύστιν. GESNER. et Mediceus.

καὶ σπασμοὺς ποιεῖ,] Ergo convulſio excipit ſuffocationem, quae ratio experientiae adverſatur. Convulſionem enim ſequitur ſuffocatio. Haud dubie igitur per incuriam ſcribarum verba haec loco ſuo mota ſunt, videturque ſcripſiſſe Auctor, ἀποφαίνει, καὶ σπασμοὺς ποιεῖ· εἶτα ἔπεται πνιγμὸς, καὶ τὸ τέλος τοῦ βίου ἀλγεινότατον.

CAP. V. καὶ ἐκ ταύτης τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας καὶ χειροήθεις] Mediceus, καὶ ἐκ ταύτης γε τῆς τιμῆς ἡμερωτάτας τε καὶ χειροήθεις.

ἐπὶ δεῖπνου γενόμενοι] ἀπὸ Gyllius, ut videtur. GESNER. Gyllii verſioni ſuffragatur Mediceus.

ἑῶσι] Al. ἑστῶσι. GESNER.

περιλικμῶνται] περιλιχμῶνται. GESNER. nec aliter Mediceus. Heſychius, Περιλιχμήσασα, περιλήξασα. Salmaſius ibidem legit περιλείξασα.

ἐξίστασθαί τε αὐτοῖς] Al. αὐτάς. GESNER. et Mediceus.

CAP. VI. φανῆναί φησιν] φασιν. GESNER.

τὸν Ὅμηρον] Iliad. B. ℣ 581. et Odyſſ. Δ. ℣ 1.

κηλώεσσαν.] Alii legunt καιετάεσσαν.

confectae chordae] *arcuum* Gyllius addit de ſuo. GESNER.

πρὸς τοῖς ἤδη προειρημένοις] Lib. xi. cap. 21, 23, 24. x. 13, 19.

πηχῶν ιϛ´.] ιζ´. Gyllius. GESNER.

τοῖς μυκτῆρσιν,] τοῖς φυσητῆρσι potius, id eſt *fiſtulis* ex Ariſtotele. GESNER.

CAP. VII. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ή] Cap. 9. ubi vox κελθῶν excidiſſe videtur poſt τὰ πλεῖστον μέν.

ἔξ·] πέντε. Ariſtot. GESNER.

χειλῶν] δένδρων. IDEM. Philes,

> Τροφὴ μὲν αὐτοῦ οἱ κλάδοι τῶν δένδρεων,
> Κισσοῦ τε φύλλα, καὶ κέλθη καλακόρως.

Λακεδαιμονικοὺς] Ariſtoteles, Μακεδονικούς.

Βιοῦν δ' ἐλέφαντας] Supra lib. iv. cap. 31. et ix. 58.

ἐὰν

ἐὰν δὲ ἄπολος μένῃ,] Mediceus, μείνῃ.

CAP. VIII. Πυθαγόρας ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης,] Eundem laudat Athenaeus lib. v. cap. 21. et xiv. 8.

κῆπον] Agatharchides pag. 51. Ed. Oxon. Diodorus Siculus lib. iii. pag. 168. Strabo lib. xvi. pag. 771. et praesertim Salmasius in Exercit. Plin. pag. 276. et Bochartus P. i. Hierozoic. lib. iii. cap. 31.

ταύτης δὲ τὰ στέρνα μέχρι τῆς κάτω] αὕτη δὲ καὶ τὰ στέρνα. GESNER. Mediceus, ταύτης δὲ τὰ κάτω μέχρι τῶν στέρνων.

CAP. IX. Ὀνοκενταύρων] Apud Philen Carm. xliv. ℣ 1. ὀνοκένταυρος scribitur. Onocentauri etiam meminit scriptor anonymus mſ. de Belluis: *Onocentauri corpora hominum rationabilia* (leg. *rationabilium*) *habere videntur uſque ad umbilicum, et inferior pars corporis in agrorum ſetoſa turpitudine deſcribuntur, quos ſic diverſorum generum varia naturaliter confingit natura.* leg. *in equorum ſetoſa turpitudine deſinit, quos etſi diverſorum generum tamen naturaliter conjunxit natura.*

εἴτε ἐγένοντο ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ] Mediceus, εἴτε ἐγένοντο ὄντως ἐπιδημίᾳ πάντες μιᾷ.

εἴτε ἡ φήμη, μικροῦ παντὸς οὖσα διπλασιοτέρα] Mediceus, κηροῦ παντὸς οὖσα διπλασιοτέρα. De Centauris vide Lucretium lib. v. ℣ 836 — 889.

στέρνα εἰς ἰξύν,] Cl. Pauwius ad Philen legit ἕτερα εἰς ἰξύν.

CAP. X. Ἡ Βοιωτῶν γῆ] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 28. Καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ἀσπάλακες μὲν περὶ τὸν Ὀρχομενὸν πολλοὶ γίγνονται· ἐν δὲ τῇ Λεβαδικῇ γειτνιώσῃ οὐκ εἰσίν· οὐδ' ἄν τις κομίσῃ, ἐθέλουσιν ὀρύττειν. Plinius lib. ix. cap. 58. *In Boeotiae Lebadia illatae ſolum ipſum fugiunt, quae juxta in Orchomeno tota arva ſubruunt, talpae.* Alii Coronicum agrum talpis carere, eaſque, ſi importentur, mori aiunt, ut auctor libelli Περὶ τῶν θαυμασ. ἀκουσμ. Ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας λέγεται τοὺς ἀσπάλακας τὰ ζῶα μὴ δύνασθαι ζῆν, μηδ' ὀρύσσειν τὴν γῆν, τῆς λοιπῆς Βοιωτίας πολὺ πλῆθος ἐχούσης. Adde Antigonum cap. 10. et Stephanum Byzant. in Κορώνεια.

Ἐν δὲ Λιβύῃ] Ariſtoteles lib. viii. Hiſt. Anim. cap. 28. pag. 406. Plinius lib. viii. cap. 38. Antigonus cap. 11.

Ἐν δὲ τῷ Πόντῳ οὔτε μαλάκια,] Ariſtoteles loco alleg. Theophylactus Simoc. cap. 9. Quaeſt. Nat. de polypo ſpeciatim idem refert.

τελεόκερως] τέλκερως Gyllius. GESNER.

CAP. XI. ὑπὸ τῶν φαλαγγίων] Supra lib. ix. cap. 11.

σκεῦος] *Membrum genitale*, pudice et ſobrie. Sic *vaſculum* et *vaſatus* apud Plautum, Petronium, et Suetonium. Nos plura de hac voce diximus in Obſervat. ad Epiſt. ad Romanos. TRILLER.

Ἐνδείκνυνται δὲ ἄρα ταῦτα καὶ ἀλγοῦντες ὅσα εἶπον ἕκαστος,] Ἐνδείκνυνται δὲ ἄρα ταῦτα ἀλγοῦντες, ὅσα εἶπον, ἕκαστοι. GESNER.

οἷα δήπερ γίνονται πολλὰ] Mediceus, οἷα δήπου γίνεσθαι φιλεῖ πολλά.

εἶτα οἱ δριμὺ ἐνορῶν·] ἐνορῶν. GESNER. Conjecturam cl. Geſneri firmat Apoſtolius, quare eandem in contextum recepi.

CAP. XII. Γένος τι φρύνης —— πικρὸν ἰδεῖν.] Supra lib. ix. cap. 11.

ὥσπερ οἱ τούτων] ὅπερ οἱ τούτων. GESNER. Mediceus, ὥνπερ οἱ τούτων.

ἡ

τὴν θήραν,] τῆς θήρας. GESNER.

CAP. XIII. Χαραδρεὺς] Apostolius Cent. xx. prov. 58.

ὃ οὐ μὰ] Relativum desideratur apud Apostolium.

ἀντιβλέπῃ καὶ μάλα τε ἀτρέπτως,] Apostolius, ἀντιβλέπῃ μάλα ἀτρέπτως.

ἡ τοιαύτη] Mediceus et Apostolius, καὶ ἡ τοιάδε.

ἀνάβλεψις] ἀντίβλεψις flagitant praecedentia. Adde Theophylactum Simocattam cap. 14. Nat. Quaest. et Michaelem Glycam Part. i. Annal. pag. 43.

CAP. XV. Ἀριστοτέλης λέγει] Lib. v. Hist. Anim. cap. 5. ubi pro κατὰ νώτου legitur κατ' ἀνέμου: idque ipsum praefert Athenaeus lib. ix. cap. 10. et Antigonus cap. 87. Adde Plinium lib. x. cap. 33.

ἐγκύμονα] Eatenus nempe, ut pariat ova subventanea. Vide Aristotelem lib. iii. De gener. anim. cap. 1.

Διαπλέκει γὰρ ἄρα ὁ ὄρνις οὕτω] οὗτος. GESNER. nec aliter Mediceus. Adde Philen Carm. xii. ℣ 65—70.

Τίμαιος γὰρ καὶ Νεοκλῆς] Mediceus, Τίμαιος δὲ καὶ Ἡρακλῆς (leg. Ἡρακλείδης) καὶ Νεοκλῆς.

CAP. XVI. Θεόπομπος λέγει τοῦτο περὶ τῆς Ἀδρίαν] Confer Antigonum Carystium cap. ult. et Auctorem libelli Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων pag. 732.

Ἐνετοὺς,] Αἰνετοὺς Apostol. Cent. i. prov. 54.

ὅταν περὶ τὸν ἄροτον τείπον καὶ σπόρον ἡ ὥρα ᾖ] Idem, ὅταν ἀρότου καὶ σπόρου ὥρα ἦν.

Δημήτρειον] Idem, Δημήτριον.

τῶν ξένων] Scribe, τῶν ξενίων, quomodo etiam legitur apud Apostolium.

ἡ πεφύκασιν] ᾗ πεφύκασιν. GESNER. Τὸ ᾗ auctoritate Apostolii Aeliano restitui.

ἔρχονται μὲν κατὰ νέφη, ἐὰν δὲ] καὶ ἔρχονται. GESNER. Apostolius, ἐρχόμενα δὲ κατὰ νέφη, ἐὰν μέν.

προειρημένων,] Quia idem participium mox sequitur, convenientius foret προτεθειμένων, scilicet δώρων.

ἀπιπέτονταί γε] Apostolius, ἀπιπέτονταί τε.

καὶ τόγε] Idem, καὶ τότε, quod minus idoneum.

σὺν τῷ θυμῷ ἀνορύττοντες] Mediceus, ἐνορύττοντες.

CAP. XVII. καὶ τὰ λήϊα ἀποκείρουσι] Al. ὑποκείρουσι. GESNER. et Mediceus.

Ἀλώπεκες δὲ Κασπίαι] Mediceus, Ἀλώπεκες δὲ αἱ Κασπίαι.

καὶ διακόψαι τε καὶ διατραγεῖν οἷοί τε εἶναι] Al. εἰσί. GESNER. et Mediceus. Pro διακόψαι τε legendum videtur διακόψαι γε.

Καλοῦνται γὰρ ἄρα οὗτοι καναυτᾶνες,] Al. κἂν αὐτάνες. Lego καυνάκας. Vide Phavorinum. GESNER. Legendum forte καυνάκας, ut in margine ex Phavorino notatum, quam vocem e Chaldaico גונכא derivandum censet maximus Grotius in Comment. ad lib. Iudic. cap. iv. pag. 110. Opp. Theol. TRILLER. Mediceus, Καναυτᾶνες. Philes Carm. lxviii.

> Ἐκ τῶν μυῶν, κράτιστε, τῶν καναυτάνων,
> Οὕτω γὰρ ἐκ φάρυγγος Ἰνδὸς ἂν λέγοι,
> Κύουσαν εἰ τέμοι τις εἰς τὴν γαστέρα,
> Εὑρίσκεται ζῶν καὶ σφαδάζον τὸ βρέφος.

Vbi vide notas cl. Pauwii.

κᾆτα ἐξαιρεθῇ τὸ ἔμβρυον,] Aristoteles lib. vi. Hist. Anim. cap. 37. Antigonus cap. 113.

αὐτῆς διατμηθείσης] Mediceus, αὐτῆς δὲ διατμηθείσης.

ἐπαΐοντά φασι] Mediceus, ἐπαΐοντα ὥς φασι.

Cap. XVIII. φερνίον] Hesychius, φέρνια ἃς (leg. φερνία, ἃ) ἔνιοι ἀστήλας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον πυρίδια.

καὶ τοῦτο δήπου καινότατον] Mediceus, καὶ τοῦτο δήπου τὸ καινότατον.

Cap. XIX. τιμῶντες] μηνιῶντες. Gesner. Τιμωροῦντες τῷ ἑαλωκότι, *captae avis pennas poscentes*, legit cl. Kuhnius in Indice Var. Hist. v. Τιμωρεῖσθαι.

Cap. XX. καὶ τὰς κόρας λελάμπρυνται,] Mediceus, λελάμπρυται.

καὶ ἐξ ὑπαρχῆς] Restituenda quae excidit particula ὡς, et legendum, καὶ ὡς ἐξ ὑπαρχῆς. Triller.

Cap. XXI. τὸ κιννάμωμον] Supra lib. ii. cap. 34.

καὶ μέντοι κομίζειν] Mediceus, καὶ μέντοι καὶ κομίζειν.

ἐκ τῶν τῆς γῆς τελμάτων,] τερμάτων correxit cl. Pauwius ad Philen Carm. xxvii.

Ἡρόδοτοι] Lib. iii. cap. 111. Τόδε δὴ κιννάμωμον ἔτι τούτων θωϋμασότερον συλλέγουσι· ὅκου μὲν γὰρ γίνεται, καὶ ἥτις μιν γῆ ἡ τρέφουσά ἐστι, οὐκ ἔχουσι εἰπεῖν, πλὴν ὅτι λόγῳ εἰκότι χρεώμενοι ἐν τοῖσι δὲ χωρίοισι φασί τινες αὐτὸ φύεσθαι, ἐν τοῖσι ὁ Διόνυσος ἐτράφη· ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες κιννάμωμον καλέομεν· φορέειν δὲ τὰς ὄρνιθας ἐς νεοσιὰς προσπεπλασμένας ἐκ πηλοῦ πρὸς ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἔνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίην εἶναι· πρὸς ὦν δὴ ταῦτα τοὺς Ἀραβίους σοφίζεσθαι τάδε· βοῶν τε καὶ ὄνων. τῶν ἀπογινομένων καὶ τῶν ἄλλων ὑποζυγίων τὰ μέλεα διαταμόντας ὡς μέγιστα, κομίζειν ἐς ταῦτα τὰ χωρία, καί σφεα θέντας ἀγχοῦ τῶν νεοσιέων, ἀπαλλάσσεσθαι ἑκὰς αὐτέων· τὰς δὲ ὄρνιθας καταπετομένας, αὐτῶν τὰ μέλεα τῶν ὑποζυγίων ἀναφορέειν ἐπὶ τὰς νεοσιάς· τὰς δὲ οὐ δυναμένας ἴσχειν, καταρρήγνυσθαι ἐπὶ γῆν, τοὺς δὲ ἐπιόντας συλλέγειν οὕτω τὸ κιννάμωμον· συλλεγόμενον δὲ ἐκ τούτων ἀπικνέεσθαι ἐς τὰς ἄλλας χώρας.

Φιλοῦσι δέ πως] An legendum, φιλοῦσι δὲ ἐν πρώοσι?

Cap. XXII. Argum. ὠρίωνος] Gyllius adspiravit. Gesner.

Τοῖς μὲν καλοῦσιν ἐρωδιὸν] Τοῖς μὲν καλουμένοις ἐρωδιοῖς. Idem.

μουσικὸν] Al. μουσουργεῖν δέ. Idem.

γονὴν ὕπνῳ] Depravatissima. Legendum extra controversiam, φωνὴν ὕμνῳ, ut antecedentia clare evincunt. Triller.

Cap. XXIII. τροφὴν] Legendum τρυφὴν, quas voces saepius inter se confusas legimus in antiquis codd. Triller.

ἰδεῖν γοῦν αὐτοὺς πάρεσι] ἐνίους πάρεσι. Gesner. Mediceus, αὐτοῖς πάρεσι, scilicet Ἰνδοῖς.

κατὰ πλῆθος] Fortean legendum, κατὰ τοσοῦτον πλῆθος.

εὕρητα,] Emendo εὔκηλα, quod potius ad sensum. Triller.

παχύτερον] Lego ταχύτερον. Triller. Mediceus post παχύτερόν ἐστι addit εἰπεῖν. Scripsisse igitur videtur Auctor, ὡς εἶναι, εἰ μή πη καὶ παχύτερόν ἐστιν εἰπεῖν, *ut, nisi hoc nimis rude foret, Sirenas esse quasdam vel iisdem similitudine affines diceres.*

Cap. XXIV. οὐ μὲν ὥστε] Mediceus, οὐ μὴν ὥστε.

Εἶπον ἀνωτέρω] Supra lib. v. cap. 34. Mediceus, καὶ εἶπον ἀνωτέρω.

Cap. XXV. μεγέθει δὲ μέγιστα.] Malim, μεγέθει τε μέγιστα.

ἐλλοχῶσαν αὐτὴν] αὐτῷ. Gesner. Mediceus, αὐτόν.

ὑπὲρ τούτου, ἰξός.] Gyllius addit, ex Strabone, ut conjicio: *Nam illis videntibus Indus pelves aqua plenas in earum conſpectu ponit, ex eaque oculos oblinit, ac mox viſcum pro aqua reponit: illae aſpicientes (ut ſunt ad omnia imitanda aptae) continuo deſcendunt, oculoſque et ora ipſae ſimiliter viſco oblinunt, itaque poſtea facillime capiuntur.* GESNER. Imo ex Diodoro Siculo lib. xvii. pag. 560.

ἕρματα] Infra etiam cap. 37. ἕρματα pro *laqueis* accipit Gyllius. Quanquam ſi vi ſpeculi excaecatur, quid opus eſt laqueo? an ſi manibus accipiat ſpeculum, ut illaqueetur? quod certius eſt. Sin minus, et inſpexerit tantum, ſic quoque oculis debilitatis et luce praeſtrictis capietur. GESNER.

ἀγλυνῶς ὁρῶσι,] Leg. ἀτενῶς ὁρῶσι.

Εἴρηται μὲν ὑπὲρ πιθήκων] Supra lib. v. cap. 7, 26. vii. 21. viii. 6. xiv. 14. xvi. 9. Item infra h. l. cap. 37.

CAP. XXVI. οὐ γίνεσθαι] μὲν γίνεσθαι. GESNER. vel πoυ γίνεσθαι.

κεμάδων,] Supra lib. xiv. cap. 14.

CAP. XXVII. διευτυχοῦν εὐδαίμου] Al. διευτύχουν εὐνόμου. GESNER. Mediceus, διευτυχοῦν τῆς εὐνόμου.

CAP. XXVIII. ἐν τοῖς παλαιοτάταις τοῦ χρόνου] ἐν τοῖς παλαιοτάτοις. GESNER.

Νηάδας] Νηΐδες Heraclide de Politiis. IDEM.

μείζων βίᾳ τῶν νηάδων] Forte, μείζον βοᾷ τῶν νηάδων: in hominem clamoſum vel nimis alta voce utentem. IDEM.

CAP. XXX. περὶ Παιονίδα λίμνην] τὴν περὶ Παιονίδα λίμνην. GESNER.

CAP. XXXI. τῷ ἄσθματι ἐκπατάσαντες τὸν ἐκπτυσσόμενον ἀέρα,] Mediceus, τὸν ἐκπτισσόμενον. forte leg. ἐξαλμιζόμενον.

εἶτα οὐ θάνωσι.] εἶτα ἀποθάνωσι. GESNER. et Mediceus.

θηρωτάτοις] ἐνθηρεωτάτοις. GESNER. vel θηρωδεστάτοις.

CAP. XXXII. χειροῦντας] χειρουργοῦντας. GESNER.

CAP. XXXIII. καὶ πολυχροίᾳ διηνθισμένην] Mediceus, διηνθισμένον.

Κάσπιος ὁ ἀὴρ καὶ οὗτος ὄρνις,] Rurſus eandem avem videtur inferius cap. 38. deſcribere: ex cujus collatione quaedam utrobique emendanda videntur. Ego quidem et has duas, quae hic deſcribuntur, et tertiam, quae infra, pro ave una acceperim. GESNER.

σκέλη οἱ μικρά.] μακρά. IDEM.

νῶτον αὐτοῦ πορφυροῖς] πορφύρα. IDEM.

CAP. XXXIV. μικραὶ τὸ μέγεθος καὶ οἶμαι.] σιμαί. GESNER.

ὡς καὶ τοῖς Μιλησίοις ἐρίοις] Idem ex Cteſia refert Apollonius cap. 20. Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν, καμήλους τινὰς ἐν τῇ (ſupple τῶν Κασπίων) χώρᾳ γίγνεσθαι, ἃς ἔχειν τρίχας πρὸς Μιλήσια ἔρια τῇ μαλακότητι· τούτων (leg. ἐκ τούτων) τοὺς ἱεροὺς (leg. ἱερεῖς) καὶ τοὺς ἄλλους δυνάστας τὰς ἐσθῆτας φέρειν.

CAP. XXXV. Ῥακέων] Ῥαυκίων potius legendum monet ad Stephanum Byzant. Lucas Holſtenius pag. 270. TRILLER.

καὶ οἰκῆσαι] καὶ οἰκίσαι. GESNER. nec aliter Mediceus.

Ῥᾶκον] Ῥαῦκον. Vide quae annotavi ſup. lib. xii. cap. 22. GESNER. Hiſtoriae, quam auctor hoc capite profert ex Antenore, fidem facit nummus argenteus duobus ſymbolis conſpicuus, equo nempe, cui adſiſtit Neptunus, et tridente cum hac

hac epigraphe ΡΑΥΚΙΟΙΝ *geminorum Rhauciorum.* Hunc nummum olim evulgatum a cl. Haym in Thesauro Britann. tom. ii. pag. 147. e gaza Illustrissimi Devoniae ducis, eruditus, ut solet, illustravit diligentissimus Graecae antiquitatis investigator, Edmundus Chishull in Commentar. ad Antiquitates Asiaticas, pag. 127. Videlicet Rhaucii hoc ipso numismate cum vetustae urbis, e qua emigrare coacti fuerant; tum coloniae, quam in alia parte Cretae condiderant, memoriam apud posteros propagare voluerunt. Ceterum pro Ῥακίων et Ῥᾶκον, Ῥαυκίων et Ῥαῦκον jussu cl. Holstenii, et fide nummi, Aeliano restitui.

Cap. xxxvi. ἤδ' ὅς. (Θαυμάζων τὸ αἴτιον ὅ,τί ποτε ἦν, τὸ ἄλλων τὸ ἀναγκάζον ἀπεχομένους τοὺς λέοντας, τῶν καμήλοις ἐπιτίθεσθαι, ὃ μήτε πρότερον ὀπώπεσαν θηρίον, μήτ' ἐπεπειρέατο αὐτοῦ.)] Parenthesi inclusa ex Herodoti septimo supplevimus. Gesner. nempe cap. 25. Istam vero periodum, utpote Herodoteam, non Aelianeam, ex hoc capite eliminandam duxi.

καὶ ὅσοι λῷον] καὶ ὅσοι λεόντων] Gesner.

εἰδότας] ἰδόντας. Idem.

Cap. xxxvii. Ἀλοῶντες ἄνθρωποι] Apostolius Cent. ii. prov. 6. Tzetzes Chil. iv. 134, 302.

ἑκκαίδεκα,] Apostolius, εἷς καὶ δέκα.

ἕνα αὐτῶν] Mediceus et Apostolius, ἕνα ἑαυτῶν.

γειτνιώσης] Idem, γειτονούσης.

ἐγκρατὴς ἐγένετο,] Apostolius, κρείττων γενόμενος ἐγένετο, prave.

τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν] Iliad. A. ℣ 4. ubi vulgo legitur:

αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

Vbi pro πᾶσι Zenodotum legisse δαῖτα docet Eustathius.

ἔμελλεν] Apostolius ἔμελεν, et mox ἀπολεῖσθαι, mendose.

ἢ ἀκούων,] ἢ καὶ ἀκούων. Idem.

καὶ πολλὰς] κύλικας πολλάς. Gesner. Malim, καὶ πολλά.

περὶ τὸν χῶρον,] Apostolius, ἐπὶ τὸν χῶρον.

καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρηται] Mediceus, εἴρητο.

ὁρᾷ δὲ στραφεὶς] Mediceus et Apostolius, ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφείς.

ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ] τῷ σωτῆρι εὐγνώμων, vel εὐχαρις. Gesner. In margine legitur τῷ σωτῆρι εὐγνώμων, vel εὔχαρις, quod non improbo. Minore tamen mutatione et majore verisimilitudine emendarem, τῷ σώματι ὑγιὴς, *corpore sana atque integra aquila.* Triller. Mediceus et Apostolius, τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ venuste. Sequitur enim τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν.

εἰσφοιτήσαντι] ἐκφοιτήσαντι. Gesner.

ὥστε κρίνειν ἐμὲ] Mediceus, ὥσγε κρίνειν ἐμέ.

Cap. xxxviii. Ἐν θαλάσσῃ τῆς Κασπίας] Hoc caput codex Mediceus transponit post caput xxxiii. Vbi vide notam doctissimi Gesneri.

ἀλλὰ τὸν εὐγενῆ χῆνα καὶ τοὺς ἄλλους ἰδεῖν ὑπερέχειν.] Mediceus, ἀλλὰ καὶ τὸν εὐγενῆ χῆνα καὶ τοὺς ἄλλους ἰδεῖν ὑπερέχοντα.

τὰ δὲ ὑπὸ τὴν γῆν γαστέρα περάσινα.] Vide supra quoque cap. 33. Gesner. τὸ γῆν nihili est, et recte abest a Mediceo.

κεφαλὴν δὲ λεπτὴν] Mediceus, κεφαλὴν δὲ ἄγαν λεπτήν.

CAP. XXXIX. Ἐν τῇ Περξιακῇ] Ἐν τῇ Περσιανῇ, ut et Gyllius legit. GESNER.

πιθήκους] Imo κερκοπιθήκους proprie dictos, de quibus vide Megasthenem apud Strabonem lib. v. pag. 703.

ἔχειν δὲ οὐρὰς] Mediceus, ἔχειν δὲ καὶ οὐράς.

πηχέων πέντε] δυοῖν πηχέων, ut ait Megasthenes, idque longe verisimilius est.

CAP. XL. περὶ τὸν Ἐσαμβύον ποταμὸν] Mediceus, περὶ τὸν Ἀταβάραν ποταμόν. Pro Ἀταβάραν reposui Ἀσταβόραν fretus auctoritate Agatharchidae, Strabonis lib. xvi. et Ptolemaei. Idem nomen corruptum est apud Diodorum Siculum lib. iii. pag. 159. κατὰ γὰρ τὴν Αἰθιοπίαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτου περὶ τὸν Ἄσαν καλούμενον ποταμὸν παροικεῖ τὸ τῶν Ῥιζοφάγων ἔθνος. Leg. περὶ τὸν Ἀσταβόραν.

κωνώπιά τινα] Prior vox probi commatis non est, neque ab ullo scriptorum Graecorum, quod sciam, usurpata. Mediceus, κωνώπων νέφη τινά. Strabo lib. vi. Λεοντόβολα δ' ἐστὶ τὰ χωρία, τῶν δ' ὑπὸ κυνὸς ἐπιπολλοῦ ἡμέραις ὑπὸ κωνώπων μεγάλων ἐξελαύνεται τὰ θηρία ἐκ τῶν τόπων.

τὸν ἀέρα καταλαβεῖν] Mediceus, τὸν ἀέρα πολλὰ καταλαβεῖν.

καὶ μέντοι τὴν λίμνην] Mediceus, ἐς τὰ μέντοι τὴν λίμνην.

Ἀῤῥάταν] Al. Ἀροαλίαν. GESNER. In margine est Ἀροαλίαν nihilo melius. Summus Bochartus legendum censebat Ἀκράβατον ab עקרב (quod Hebraeis, Syris, Chaldaeis, Arabibus, et Aethiopibus idem est ac *scorpio)* in Hierozoic. Part. ii. lib. iv. cap. 29. pag. 642. acutissime. TRILLER. Mediceus, Ἀοραλίαν.

καὶ τούτῳ μὲν θηρίον] Mediceus, τοῦτο.

ἐπιπολάζειν·] Addo φασίν. GESNER.

τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κακά φασιν ὄμβρων πονηρίας.] Al. τεκεῖν δὲ περὶ τὰ κακὰ ταῦτα. GESNER. Mediceus, τεκεῖν δ' ἄρα τὰ κ. φ. ὀ. πονηρίαν.

ἐπιμελείας] ἀπωλείας. GESNER.

οὐδὲ] Mallem, οὐδὲν, aut εἰ δέ. TRILLER.

CAP. XLI. Μυῶν ἀρουραίων] Diodorus Sic. lib. iii. pag. 164. Rutilius in Itiner. lib. i. ℣ 283.

Cernimus antiquas nullo custode ruinas,
Et desolatae moenia foeda Cosae.
Ridiculum cladis pudet inter seria causam
Promere, sed risum dissimulare piget.
Dicuntur cives quondam migrare coacti,
Muribus infestos deseruisse lares.

ἢ κρυῶν,] Al. κρυμῶν. GESNER. et Mediceus.

Αὐτοριάτας] Autoriatae Stephano gens est Thesprotica. Al. Ἀνθωριάτας. GESNER. Diversa est lectio in margine, nunc Ἀνθωριάτας, nunc Αὐτοριάτας exhibens. Αὐτωριάτας vero legit vir summus, Samuel Bochartus in Hierozoic. P. ii. lib. v. cap. 2. pag. 662. quod quam prope a vero absit, aliorum esto judicium. Quod quidem ad me, ego certe huic emendationi, veluti perquam ingeniosae, haud temere subscripserim; quin potius legendum arbitror loco τοῦ Αὐτωριάτας Ἰνδῶν, Αὐτωριάτας Ἰλλυριῶν; *Autoriatae* enim non Indiae sunt gens, sed Illyriae, ut testantur Strabo lib. vii. Arrianus lib. i. De exped. Alex. Scylax, alii; quamvis eos ad Thesprotiam referat Stephanus, notatus hinc a Berkelio atque Holstenio.

Ceterum

Ceterum ab ranis civitatem in Gallia quoque pulſam commemorat Plinius lib. viii. cap. 29. Triller. Eadem de Autariatis vel Autoriatis referunt Diodorus Siculus lib. iii. pag. 164. atque Auctor libelli Περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. pag. 736. atque Iuſtinus lib. xv. cap. 2. hunc in modum ſcribens: *Dum haec aguntur, Caſſander ab Apollonia rediens incidit in Autariatas, qui propter ranarum muriumque multitudinem, relicto patriae ſolo, ſedes quaerebant; veritus, ne Macedoniam occuparent, facta pactione, in ſocietatem eos recipit, agroſque iis ultimos Macedoniae adſignat.* Caſaubonus ad Strabonem lib. vii. pag. 317. legit Αὐταριάτας, et vocem Ἰνδῶν vel mutandam, vel rejiciendam eſſe exiſtimat; at cl. Bocharto Μαιδῶν pro Ἰνδῶν corrigendum videbatur.

καὶ γένος μέντοι Λιβυστίνων] Mediceus, Λιβυστινόν.

nationem Libycam] Nomadum, cum aliis rebus felicem, tum lacte abundantem. Gesner.

οὗ καὶ ἀνωτέρω μνήμην ἐποιησάμην,] Supra h. l. cap. 27.

Cap. XLII. Ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ,] Quae auctor hoc capite narrat, de myrmecoleonibus apud Troglodytas intelligenda putem. De quibus eadem ſcribit Agatharchides apud Photium pag. 1362.

παιδοποιὸν σῶμα] Σῶμα hic κατὰ σεμνολογίαν idem eſt ac *membrum genitale*, quod continuando generi inſervit; quomodo et Latini, v. g. Phaedrus, Ovidius, Petronius, aliique τὸ *corpus* adhibere ſolent, quod et in Pandectis aliquoties legitur. Conferri meretur Wilhelmus Baxter ad Anacreont. Od. li. Plura autem hac de locutione dicta a nobis ſunt in Obſervat. ad Epiſt. ad Romanos, et Corinthios; quibus in locis vox σῶμα in hoc ſignificatu aliquoties occurrit. Triller.

Cap. XLIII. Πάρδαλις] Apoſtolius Cent. xx. prov. 21.

τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικὸν] Iliad. Φ. ℣ 577. ubi vulgo editur:

Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι.

Cap. XLIV. Ῥινοκέρωτος] De quo poſt Agatharchidem apud Photium in Bibl. Cod. pag. 1362, ſcripſerunt Diodorus Siculus lib. iii. pag. 167. Strabo lib. xvi. pag. 774. Plinius lib. viii. cap. 20. Oppianus lib. ii. Κυνηγ. ℣ 551. atque e recentioribus Sebaſt. Munſterus in Coſmographia.

γράφει τις ἕωλόν ἐστιν] γράφειν μέν. Gesner. Mediceus, γράφειν τελέωλόν ἐστιν.

καὶ Ῥωμαῖοι τεθεαμένοι] Mediceus, καὶ Ῥωμαίων οἱ τεθεαμένοι.

τὸ κέρας] Vel etiam duo cornua. Martialis Spectac. Epig. xxii. ℣ 5.

Namque gravem gemino cornu ſic extulit urſum,
Iactat ut impoſitas taurus in aſtra pilas.

Vbi pro *urſum* Viri docti emendarunt *urum*, ad quam vocem τὸ *gemino cornu* referendum eſſe iidem ſtatuunt, nec male. Magis igitur ad rem eſt, quod Pauſanias ſcribit lib. ix. cap. 21. Εἶδον δὲ καὶ ταύρους τούς τε Αἰθιοπικοὺς, οὓς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ὀνομάζουσι ῥινόκερως, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ἓν ἑκάστῳ κέρας, καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδὲ ἀρχὴν κέρατά ἐστι. Et lib. v. cap. 12. οἱ δὲ Αἰθιοπικοὶ ταῦροι τὰ κέρατα φύουσιν ἐπὶ τῇ ῥινί. Ad quem locum cl. Kuhnius notat: "Pau-
" ſaniam

"saniam juvat, quod commodum
"ad me Lutetia scripsit amicus,
"nempe doctissimum Balusium sibi
"ostendisse duo unius rhinocerotis
"cornua, una cum altero Pliniano
"et unico cornu."

σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν προσείκασαι] Mediceus, σιδήρῳ δὲ τὸ καρτερὸν αὐτοῦ προσείκασαι.

ὑποτέμνει τε,] Malim, ἣν ὑποτέμνει τε.

ὁ δὲ οὐ μὴ μικρὸν] Forte μακρὸν, vel negatio tollenda. GESNER. aut potius legendum, ὁ δὲ οὖν μὴ μικρόν.

καὶ πολλοὶ στέφα ἐντυχεῖν ἐστι] καὶ πολλοῖς, ὥς φασιν. GESNER. Locus misere depravatus: in margine est πολλοῖς, ὥς φασιν, quod nihil huc facit. Emendandum haud dubie πολλοῖς ἐλέφασιν ἐντυχεῖν ἐστι τεθνεῶσι, sensu admodum claro. TRILLER. Venusta hac conjectura scripturam codicis Medicei adsecutus fuit doctissimus Trillerus. Eadem etiam in mentem venerat cl. Pauwio.

ἀλλὰ ὑποτρέχων πως ὑποπεσόντος πιεσθῇ, περιβαλλόμενος] Addo, ὁ ἐλέφας. GESNER. Haec adjectio necessaria non est, si locus hic ita constituatur, ἀλλ' ὑποτρέων πως ὑπ' ἐμπεσόντος, vel ὑπ' ἐλέφαντος, πιεσθῇ, ὃς περιβαλλόμενος τὴν προβοσκίδα αὐτὸν κατέχει: *verum quodammodo prae timore aufugiens*. Cl. Pauwius malebat, ὑποτρέχων ποσὶν ἐπιπεσόντος, vel ὑπερπεσόντος, πιεσθῇ.

ἐμπίπτων τοῖς κέρασι κατόπτει, ὡς πελέκυσιν.] καὶ ἐμπίπτων τοῖς κέρασι κατακόπτει. GESNER. Bene in margine Gesnerus emendat κατακόπτει. Legi tamen etiam posset κατακύπτει. TRILLER. Mediceus, ἐμπ. τ. κ. κατακόπτει.

CAP. XLV. οἱ τῶν Αἰθιόπων ταῦροι,] Agatharchides apud Photium Biblioth. pag. 1363. Diodorus Sic. lib. iii. pag. 168. Plinius lib. viii. cap. 21.

οὕτως.] ὄντως. GESNER.

ἀπείργουσιν] τείνουσιν. IDEM. vel στερροῦσιν.

καὶ ἀναστήσαντες αὐτοὺς] αὐτά. GESNER. Malim αὐτοῖς, nam αὐτὰ proxime praecessit.

εἶτα οὖ] εἶτα οὖν. GESNER.

οἱ τοίνυν νομεῖς ἀπαρχεῖν] Mediceus, ἐπαρκεῖν.

ῥώμην ταύρου, σιδήρου δὲ κρείττων ἐστί.] Mediceus, ῥώμην δὲ ταύρου, σιδήρου δὲ κρεῖττόν ἐστι.

CAP. XLVI. Μνασέας ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διὸς,] ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς. GESNER. Mediceus, ἐν τῇ Εὐρώπῃ Διός. Legendum putem, ἐν τῆς Εὐρώπης δευτέρῳ. Athenaeus lib. vii. pag. 296. Μνασέας ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Εὐρωπιακῶν. Et xii. pag. 530. ὡς Μνασέας φησὶν ἐν τρίτῳ τῆς Εὐρώπης. Suidas in v. Πραξιδίκη: Μνασέας ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης. Fulgentius in Expos. Serm. Ant. *Mnaseas tamen* III. *Europae libro scripsit, Apollinem postquam ab Iove ictus* etc. Ejusdem librum i. et ii. Περὶ Ἀσίας laudant scholiastes Apollonii Rhodii lib. i. Argon. ỷ 1129. atque Athenaeus lib. viii. cap. viii. Ejusdem etiam Περίπλουν laudant Athenaeus lib. viii. init. et Suidas v. Πύθου χελιδόνος. Patria autem Patrensem [Πατρέα] fuisse docent Athenaeus et Suidas in v. Σάβοι, ex ms. Leidensi. Nam vulgo istic, ut et in v. Πύθου χελιδόνος, Παταρεὺς legitur. Confer cl. Vossium lib. i. De hist. Gr. cap. 21.

Ἱερακλέους] Ἡρακλέους. GESNER.

ἐν τῷ τῆς Ἥρας] Lege Ἥβης, quomodo vertit Gesnerus.

Ὀχετὸς δὲ ἀεννάου] Mediceus, Ὀχετὸς δὲ ἄρα ἀεννάου.

οἱ δὲ ἄῤῥενες, ὅταν ᾖ καιρὸς ὑποθορνύμενοι ὑπερπέτονται τὸν ὀχετόν· ὁμιλήσαντες δὲ ταῖς θηλείαις,] Mediceus, οἱ δὲ

δὲ ἄῤῥενες, ὅταν ᾖ καιρὸς ὑποθόρνυσθαι, ὑπερπέτονται τὸν ὀχετὸν, εἶτα ὁμιλήσαντες ταῖς θηλείαις.

οἷα εἰκὸς καὶ πρῶτα] Conjunctio abeſt a Mediceo.

αἱ μὲν μητέρες τὰς θυγατέρας, τοὺς δὲ υἱεῖς] Mediceus, αἱ μ. τὰς θ. τοὺς υἱεῖς.

EPILOGVS.

ΣΠουδῇ τῇ ἐμῇ] Potius foret, σπουδὴ ἡ ἐμή.

ἀνιχνεύσαντε] ἀνίχνευσέ τε. GESNER. nec aliter Mediceus.

ὧ ὧν οὔτε ἦν] οἷόν τε ἦν. GESNER. Mediceus, ὡς οἷόν τε ἦν. Quae ſcriptura prorſus idonea eſt, ſi ſequens periodus conſtituatur hunc in modum, ὡς οἷόν τε ἦν εἰπεῖν· μὴ παραλιπόντα, ἅπερ ἔγνων, μήτε βλακεύοντα, μήτε τὰ ζῶα, ὡς ἄλογόν τε καὶ ἄφωνον ἀγέλην ὑπεριδόντα καὶ ἀτιμάσαντα, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἔρως με σοφίας. Simili conſtructione utitur Auctor lib. xiii. Var. Hiſt. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβεν.

καὶ πῶς φιλόσοφον ἐλέφας,] θυμόσοφον, ut alibi nominat. GESNER.

καὶ εἴδη χηνῶν] καὶ εἴδη χλωῶν. GESNER. Mediceus, καὶ εἴδη ἰχθύων.

ἔχει, καὶ φυλάττω καὶ περιέρχομαι.] Mediceus, ἔχει καὶ φυλάττει, περιέρχομαι.

Ἀλλ' οὐ μοι φίλον σὺν τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, καὶ ἐκείνους ἐξετάζεσθαι.] σὺν ἐκείνοις. GESNER. Mediceus, Ἀλλ' οὐ μοι φίλον σὺν τοῖσδε τοῖς πλουσίοις ἀριθμεῖσθαι, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξετάζεσθαι.

χρήματα ἅμα καὶ κτήματα.] Mediceus, χρήματά τε ἅμα καὶ κτήματα.

μηδὲ ἰδίᾳ τὰ ἑκάστῳ εἶπον] Mediceus, τὰ ἑκάστων.

ἀνέμιξα γὰρ καὶ τὰ ποικίλα ποικίλως] Mediceus, τὰ ποικίλων ποικίλα.

ὅποι μ' ἂν ἀπάγῃ.] Mediceus, ὅπῃ.

ἀλλὰ τόγε τοσούτων] μᾶλλον τόγε τοσούτων. GESNER. Mediceus, ἀλλὰ τόγε τῶν τοσούτων.

ὁπόσα ἡ φύσις ἔδωκέ τε αὐτοῖς,] Cl. Wardus legendum exiſtimat, ὁπόσα γὰρ ἡ φύσις ἔδωκέ τε αὐτοῖς.

Κέφαλοι] De Cephalo vide Ovidium lib. vii. Metamorph. ℣ 705. et Antoninum Liberalem cap. 41. Metamorph.

Ἱππόλυτοι;] Euripides Hippolyto ℣ 15.

Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην
Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
Χλωρὰν δ' ἂν ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεὶ,
Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς,
Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας.

Poſt χλωρὰν δ' inſerui particulam ἂν, poſtulante metro.

Λεωνίδης] Quem ſaepius laudavit auctor, ut lib. ii. cap. 6 et 50. iii. 18. xii. 41.

Δημόστρατος,] Ejuſdem meminit Auctor ſupra lib. xiii. 21. et xv. 4, 9, 19.

Ἀγλαοφῶντα] Hunc pictorem laudant Cicero lib. iii. De orat. cap. 7. Plinius lib. xxxv. cap. 9. Athenaeus lib. xii. cap. 9.

ἢ νεβρὸς, ὡς Ἀπτίνη·] Al. νεκρός. Ἀπτίνη nomen corruptum apparet, forte Ἀπελλῆς. GESNER. ἢ νεβρὸς, ὡς Ἀπελλῆν.

ἢ τὸ πλασθὲν βοΐδιον, ὡς Μύρωνα,] Auſonius Epigr. 57.

Bucula ſum, caelo genitoris facta Myronis
Aerea: nec factam me puto, ſed genitam.

Sic me taurus init: ſic proxima bucula mugit:
Sic vitulus ſitiens ubera noſtra petit.
Miraris, quod fallo gregem? gregis ipſe magiſter
Inter paſcentes me numerare ſolet:

Et epigr. 58.

Vbera quid pulſas frigentia matris ahenae,
O vitule, et ſuccum lactis ab aere petis?
Hunc quoque praeſtarem; ſi me pro parte paraſſet
Exteriore Myron, interiore Deus.

Adde Anthologiam Graec. Epig. lib. iv. cap. vii. et Plinium lib. xxxiv. cap. 8.

Εἰ δὲ εἰς τὰ τῶν τοσούτων ἐπιδεικνύει, καὶ ὑπ' αὐγὰς ἄγει] Mediceus, ἐπιδεικνύοι, et ἄγοι.

καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἀνδρείαν] Mediceus, καὶ δικαιοσύνην, καὶ σωφροσύνην, καὶ ἀνδρείαν.

εὐσέβειαν — ἐλέγχομεν.] ἀσέβειαν ἐλέγχομεν. GESNER.

εἰ ταῦτα εἶπον] εἰ ταυτὰ εἶπον. GESNER.

Διάγε τὸ πεῖρας τῆσδε ὁ αὐτὸς ἐλθών.] A Mediceo abeſt articulus ὁ.

Φίλη δὲ ἡ ἀλήθειά μοι,] Supra lib. ii. cap. 11. Εἰ μὲν οὖν ἔμελλον τὴν ἐν Ἰνδοῖς αὐτῶν (ἐλεφάντων) εὐπείθειαν, καὶ εὐμάθειαν, ἢ τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἢ τὴν ἐν Λιβύῃ γράφειν, ἴσως ἄν τῳ καὶ μῦθον ἐδόκουν τινὰ συμπλάσας κομπάζειν, εἶτα ἐπὶ φήμῃ τοῦ θηρίου τῆς φύσεως καταψεύδεσθαι, ὅπερ ἐχρῆν δρᾶν φιλοσοφοῦντα ἄνδρα ἥκιστα καὶ ἀληθείας ἐραστὴν διάπυρον.

χρήσωμαι καὶ πονηροῖς] Mediceus, χρήσωμαι πονηροῖς.

F I N I S.

ERRATA in Notis ſic emendentur.

Pag.		Lin.	Lege
982.	a.	45.	Gellium
985.	a.	12.	Ἦ δεινὸν
	b.	3.	Εὐριπίδης πωλεῖ
1001.	a.	17.	*dele* διὰ
1004.	b.	2.	παρὰ τοῦ
1017.	a.	5.	τρίφει
1035.		3.	Σιταῖοι
1059.		8.	GESNER.
1062.		12.	*dele* leg.

Pag.		Lin.	Lege
1069.	b.	5.	Ψαμμιτίχου
1072.		35.	cicadas.
1073.	a.	22.	μεμειληχὼς
1082.		44.	Ὀλυμπίας
1088.	b.	36.	Cimonis
1091.	a.	36.	ᾠοτοκεῖ θύραζε τὰ
1104.	b.	35.	εἶπες
1118.	a.	13.	ὄφιας
		24.	Preſterem.

INDEX
GRAECO-LATINVS
PRAECIPVORVM ANIMALIVM
AB
AELIANO
MEMORATORVM.

Numerus Romanus librum, Barbarus caput indicat.

Αἰλωπίας,

INDEX GRAECO-LATINVS

Ἧπατος,

INDEX GRAECO-LATINVS

Ὄρτυξ,

Σκορπίος,

Δορκὰς,

INDEX

LATINO-GRAECVS

PRAECIPVORVM ANIMALIVM

AB

AELIANO

MEMORATORVM.

Sus, porcus,	Σῦς, ὗς, δέλφαξ, χοῖρος.
Sus,	Μολοβρίτης, μόνιος.
Suillum pecus,	ἡ Ὗς, οἱ ὗς.
Sus alatus,	Σῦς πτηνός.
Sus quadricornis,	Ὗς τετράκερως.
Aprinus foetus,	Μολόβρια.
Aper [pifcis]	Κάπρος.
Aphya, apua,	Ἀφύη.
Apis,	Μέλισσα, μέλιττα.
Apes chalcoides,	Μέλιτται χαλκοειδεῖς.
Apes figulae,	Μέλιτται πλασίδες.
Apes operariae,	Μέλιτται ἐργοφόροι.
Sirenes,	Σειρῆνες.
Apes Scythicae,	Μέλιτται Σκυθίδες.
Apum rex,	Μελιττῶν βασιλεὺς, ἡγεμών.
Apum foboles,	Σχαδόνες.
Aquila,	Ἀετὸς, αἰετός.
Aquila anataria,	Ἀετὸς νηττοφόνος.
Aquila afterias, ftellaris,	Ἀετὸς ἀστερίας.
Aquila Jovis,	Ἀετὸς Διός.
Aquila marina,	Ἁλιάετος, ἁλιαίετος.
Chryfaëtos,	Χρυσαίετος.
Aranea,	Ἀράχνη, φάλαγξ.
Phalangium,	Φαλάγγιον.
Rhax,	Ῥάξ.
Araneae fimile animal,	Ἀραχνῶδες ζῶον.
Ardea, ardeola,	Ἐρώδιος.
Aries,	Κριός.
Ovis,	Ὄϊς, πρόβατον.
Oves pilis camelorum hirfutae,	Πρόβατα τρίχας καμήλων ἔχοντα.
Oves Abydenae,	Ὄϊς Ἀβυδηναί.
Oves Arabicae,	Ὄϊς αἱ Ἀραβίων.
Oves Scythicae,	Πρόβατα Σκυθικά.
Ovillum pecus,	Πρόβατα.
Agnus,	Ἀμνὸς, ἀρὴν, λίμνη.
Aries [pifcis cetaceus]	Κριός.
Afellus marinus,	Ὄνος θαλάττιος.
Afilus, oeftrum,	Οἶστρος.
Afinus,	Ὄνος.
Afinus fylveftris, ferus,	Ὄνος ἄγριος.
Afinus Libycus,	Ὄνος Λίβυς.
Afinus Maurufius,	Ὄνος Μαυρούσιος.
Afinus cornutus in Scythia,	Ὄνος κερασφόρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ γῇ.
Afinorum catuli,	Ὄνων βρέφη.
Afpargi,	Ῥυάδες.
Afpis, vipera,	Ἀσπὶς, ἔχις, ἔχιδνα.
Afpis cinerea,	Ἀσπὶς τεφραία.
Afpis nigra,	Ἀσπὶς μέλαινα.
Afpis rutila,	Ἀσπὶς πυῤῥά.
Afpis facra,	Ἀσπὶς ἱερά.
Afpis Thermuthis,	Ἀσπὶς Θέρμουθις.
Afpis Libyca,	Ἀσπὶς ἡ Λίβυσσα.
Afpidum fedecim fpecies,	Ἀσπίδων ἑκκαίδεκα γένη.
Aftacus,	Ἀστακός.
Afterias,	*vid.* Aquila.
Afterias,	Ἀστερίας.
Atricapilla,	Μελαγκόρυφος.
Attagen, attagena,	Ἀτταγᾶς.
Avis bove major,	Ὄρνις μείζων βοός.
Avis quadriceps,	Ὄρνις τετρακέφαλος.

Avis

Avis unicornis,	Ὄρνις μονόκερως.
Avicula recens nata,	Νεοττὸς ὀρταλιχ@.
Aulopias,	Αὐλωπίας.
Aurata,	Χρύσοφρυς.
Balaena,	Φάλαινα.
Basiliscus,	Βασιλίσκ@.
Bestiae satyrorum formam gerentes,	Ζῶα σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφάς.
Blatta,	Σίλφη, τίφη.
Boccalides,	Βωκκαλίδες.
Bos,	*vid.* Taurus.
Bos marinus,	Βοῦς θαλάττι@.
Brenthus,	Βρένθ@.
Bubali, bubalides,	Βυβάλιδες.
Bubalidum foetus,	Βυβαλίδων πῶλοι.
Buccina,	Κήρυξ.
Buprestis,	Βούπρηστις.
Buteo,	*vid.* Accipiter.
Calamodytes,	Καλαμοδύτης.
Callionymus,	Καλλιώνυμος.
Camelus,	Κάμηλ@.
Camelus Bactrianus,	Κάμηλ@ ἡ ἐκ Βάκτρων.
Canautanes,	*vid.* Mus.
Cancer,	Καρκῖνος.
Cancer cursor,	Καρκῖνος δρομίας.
Cancer fluviatilis,	Καρκῖνος ποτάμιος.
Cancer lutarius,	Καρκῖνος πηλήλίας.
Cancelli,	Καρκινάδες.
Canis,	Κύων, σκύλαξ.
Canis domesticus,	Κύων οἰκουρός.
Canis venaticus,	Κύων ἀγρευτικός.
Canis venatica,	Κύων θηρευτική.
Canis Aegyptius,	Κύων Αἰγύπτιος.

Canis Eretrica,	Σκύλαξ Ἐρετρική.
Canis Carmanius,	Κύων Καρμάνιος.
Canis Cretica,	Κύων Κρῆσσα.
Canis Hyrcanus,	Κύων Ὑρκανός.
Canis Indicus,	Κύων Ἰνδικός.
Canis Memphiticus,	Κύων Μεμφίτης.
Canis Molossus,	Κύων Μολοσσὸς, Μολοττός. Σκύλαξ Μολοττός.
Canicula,	Κύων μικρὸς, σμικρὸς, κυνίδιον.
Catellus Melitensis,	Κυνίδιον Μελιταῖον.
Canicula Sicula,	Κυνίδιον Σικελικόν.
Canum catuli,	Σκυλάκια, σκύλακες, σκύλακες κυνῶν.
Canicula [piscis]	Κύων.
Canicula marina,	Κύων θαλάττιος, θαλαττία.
Canis Xiphias,	Κύων ἐγξιφίας.
Galeus, mustelus,	Γαλεός.
Glaucus,	Γλαῦκ@.
Centrita,	Κεντρίτης.
Cantharis,	Κανθαρίς.
Cantharus, scarabaeus,	Κάνθαρος.
Cantharus Indicus,	Κάνθαρος ἐν Ἰνδοῖς.
Cantharus marinus,	Κάνθαρος ὁ θαλάττιος.
Capito,	*vid.* Mugil.
Caprea,	*vid.* Cervus.
Cartazonus,	Καρτάζωνος.
Carulus, cerulus, alcedo halcyon,	Κήρυλος, ἀλκυών.
Castorides,	Κασορίδες.
Catoblepon,	Κάτω βλέπον.

Catreus,	Καλρεύς.
Cauſon,	*vid.* Dipſas.
Cemas,	*vid.* Cervus.
Cenchris,	*vid.* Accipiter.
Centrina, Centrites,	Κεντρίτης.
Centris,	*vid.* Dipſas.
Cepus,	Κῆπος.
Cercion,	Κερκίων, κερκορῶνος.
Cerdo,	Βυρσοδέψης.
Cervus,	Ἔλαφος.
Cerva,	Ἔλαφος θῆλυς.
Cervi Epirotici,	Ἔλαφοι Ἠπειρωτίδες.
Cervi in Syria,	Ἔλαφοι ἐν Σύροις.
Capreae, dorcades,	Δορκάδες, πρόκες.
Damae,	Ζόρκες.
Cemas Libyca,	Κεμὰς Λιβυστινή.
Hinnulus,	Κεμὰς, νεβρός.
Cetus,	Κῆτος.
Cete arietum capita habentia.	Κήτη κριῶν κεφαλὰς ἔχοντα.
Cete leonum capita habentia,	Κήτη λεόντων κεφαλὰς ἔχοντα.
Cete mulierum faciem habentia,	Κήτη γυναικῶν ὄψιν ἔχοντα.
Cete pantherarum faciem habentia,	Κήτη παρδάλεων ὄψιν ἔχοντα.
Cete ſatyrorum formam habentia,	Κήτη σατύρων μορφὰς ἔχοντα.
Cete in utraque ſede viventia,	Κήτη ἀμφίβια.
Cetacea bellua,	Κῆτος.
Cetacei generis dux,	Κητῶν ἡγεμών.
Chalcis,	Χαλκίς.
Chama,	Χήμη.
Chama marina,	Χήμη θαλαττία.
Chama aſpera,	Χήμη τραχεῖα.
Chama laevis,	Χήμη λεία.
Chamaeleon,	Χαμαιλέων.
Channa,	Χάννη.
Charadrius,	Χαράδριος.
Charax,	Χάραξ.
Cherſydrus,	*vid.* Iaculus.
Chlorion, vireo,	Χλωρίων.
Chloris, lutea,	Χλωρίς.
Chremes,	Χρέμης.
Chromis,	Χρόμις.
Cicada,	Τέττιξ.
Cicada acanthias,	Τέττιξ ἀκανθίας.
Cicada achetas,	Τέττιξ ἀχέτας.
Cicada arguta,	Τέττιξ λακέτας.
Cicada cercops,	Τέττιξ κέρκωψ.
Cicada cinerea,	Τέττιξ τέφρας.
Cicada membrax,	Τέττιξ μέμβραξ.
Cicadae Locrenſes,	Τέττιγες Λόκροι.
Cicadae Rheginenſes,	Τέττιγες Ῥηγῖνοι.
Cicada marina,	Τέττιξ ἐνάλιος.
Ciconia,	Πελαργός.
Cinamomus, cinnamomus,	Κινάμωμος, κιννάμωμος.
Cinclus, motacilla,	Κίγκλος.
Circe,	Κίρκη.
Circus,	Κίρκος.
Citharoedus,	Κιθαρῳδός.
Cochlea,	Κόχλος, κοχλίας.
Cochlea marina,	Κοχλίας θαλάττιος.
Cochlea Pontica,	Κοχλίας Ποντικός.
Cochlea Rubri maris,	Κοχλίας ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.
Columba,	Πελειὰς, περιστερά.
Columba lutea,	Περιστερὰ ὠχρά.
Columba allectatrix,	Περιστερὰ ἡ παλεύτρια.
Columbarum pulli,	Περιστερῶν νεόττια.

Concha,

Concha,	Κόγχη.
Conchae Margaritarum genitrices,	Κόγχαι μητέρες τῶν Μαργαριτῶν.
Conger,	Γόγγρος.
Cophias, typhlops, typhlines,	Κωφίας, τύφλωψ, τυφλίνης.
Coracinus,	Κορακῖνος.
Cornix,	Κορώνη.
Cornix maritima,	Κορώνη ἐναλία.
Corvus,	Κόραξ.
Corvus Aegyptius,	Κόραξ Αἰγύπτιος.
Corvus Libycus,	Κόραξ Λίβυς.
Coturnix,	Ὄρτυξ.
Crambis,	Κραμβίς.
Crex,	Κρέξ.
Crocodilus,	Κροκόδειλος.
Crocodilus terreſtris,	Κροκόδειλος ὁ χερσαῖος.
Crocodilorum duo genera in Gange,	Κροκοδείλων δύο γένη ἐν Γάγγῃ.
Crocuta,	Κοροκόττα.
Cuculus,	Κόκκυξ.
Cuculi pulli,	Κόκκυγος βρέφη.
Culex,	Κώνωψ.
Cuniculus,	Κόνιλος.
Curuca,	Πάππος.
Cyanus,	Κυανός.
Cycnus, olor,	Κύκνος.
Cymindis,	Κύμινδις.
Cynocephalus,	Κυνοκέφαλος.
Cyprinus,	Κυπρῖνος.
Dama,	*vid.* Cervus.
Delphinus,	Δελφὶν, δελφίς.
Dentices,	Συνόδοντες.
Dicaerus,	Δίκαιρος.
Dipſas,	Διψάς.
Ammobates,	Ἀμμοβάτης.
Cauſon,	Καύσων.
Centris,	Κεντρίς.
Preſter,	Πρηστήρ.
Dorcas,	*vid.* Cervus, et Hircus.
Draco,	Δράκων.
Draco terreſtris,	Δράκων ὁ χερσαῖος.
Dracones in Epiro a dracone Delphico prognati,	Δράκοντες ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἔκγονοι τοῦ ἐν Δελφοῖς Πυθῶνος.
Draco [piſcis]	Δράκων.
Draco marinus,	Δράκων ὁ θαλάττιος.
Dryocolaptes, pica,	Δρυοκολάπτης.
Echeneis.	Ἐχενηΐς.
Elephas, elephantus,	Ἐλέφας.
Elephantus militaris,	Ἐλέφας στρατιώτης.
Elephantus Praſius,	Ἐλέφας Πραίσιος.
Elephantus Taxilas,	Ἐλέφας Ταξίλας.
Elephantorum foetus, pulli,	Ἐλεφαντίσκια, ἐλεφάντων βρέφη, πώλια.
Ellops,	Ἔλλοψ.
Encraſicholi,	Ἐγκρασίχολοι.
Engraules,	Ἐγγραύλεις.
Lycoſtomi,	Λυκόστομοι.
Ephemera animalia,	Ἐφήμερα ζῶα.
Equus,	Ἵππος.
Equa,	ἡ Ἵππος, ἵππος θῆλυς, θήλεια.
Equi feri,	Ἵπποι ἄγριοι.
Equi lycoſpades,	Ἵπποι λυκοσπάδες.
Equus unicornis,	Ἵππος μονόκερως.
Equus Indicus,	Ἵππος Ἰνδός.
Equus Libycus,	Ἵππος ἡ Λιβύσση.

Equinus

Horion,	Ὀρίων.
Hyaena,	Ὕαινα.
Hyaena [piſcis]	Ὕαινα.
Hydrus,	Ὕδρος.
Hydrus lacuſtris,	Ὕδρος λιμναῖος.
Hydrus marinus,	Ὕδρος θαλάττιος.
Hydra Lernaea,	Ὕδρα ἡ Λερναία.
Hygros phoenix,	Ὑγρὸς Φοῖνιξ.
Hypodromus,	*vid.* Pſylla.
Hyſtrix,	Ὕστριξ.
Hyſtrix Libyca,	Ὕστριξ Λιβυκή.
Hyſtricum foetus,	Ὄβελα.
Iaculus, cherſydrus,	Ἀκοντίας, χέρσυδρος.
Ibis,	Ἶβις,
Ichneumo,	Ἰχνεύμων.
Ignaria,	Πυραλλίς.
Iulis,	Ἰουλίς.
Lacertus, lacerta,	Σαῦρος.
Lacertus viridis,	Σαῦρος χλωρός.
Lacertus, lacerta [piſcis]	Σαῦρος, σαύρα.
Larus, gavia,	Λάρος.
Leo,	Λέων.
Leaena,	Λέαινα.
Leo Indicus,	Λέων ἐν Ἰνδοῖς.
Leo Nemeaeus,	Λέων Νεμεαῖος.
Leonum catuli, foetus,	Λέοντων βρέφη, σκύμνοι λεοντιδεῖς.
Leo marinus,	Λέων θαλάσσιος.
Lepus,	Λαγὼς, λαγωός, πτώξ.
Lepus adultus,	Πτώξ.
Lepus campeſtris,	Λαγὼς ἐκ πεδιάδος γῆς.
Lepus montanus,	Λαγὼς ὄρειος.
Lepores in Biſaltia,	Λαγὼς ἐν τοῖς Βισάλταις.
Leporum foetus,	Λαγιδεῖς.
Lepus marinus,	Λαγὼς θαλάττιος.
Libella,	Ζύγαινα.
Locuſta,	Ἀκρὶς, κάραβος.
Locuſta Arabica,	Ἀκρὶς Ἀράβιος.
Locuſta [piſcis]	Κάραβος.
Loligo,	Τευθίς.
Lumbrici,	Ἕλμινθες.
Luna,	Σελήνη.
Lupus,	Λύκος.
Luporum catuli,	Λυκιδεῖς, λύκων σκύλακες.
Lupus cervarius,	Θώς.
Thoum foetus,	Θώων σκύμνοι.
Lupus,	Λάβραξ.
Lupus marinus,	Λάβραξ ὁ θαλάσσιος.
Luſcinia,	Ἀηδών.
Luſciniae pulli,	Ἀηδόνος νεόττια.
Lutea,	*vid.* Chloris.
Luteus,	Χλωρεύς.
Lutra,	Ἔνυδρος.
Canis fluviatilis,	Κύων ποτάμιος.
Lycoſtomus,	*vid.* Engraules.
Lynx,	Λύγξ.
Lyncum foetus,	Λυγγῶν σκύμνοι.
Maena, maenis,	Μαινίς.
Maeotae,	Μαιῶται.
Maltha,	Μάλθη.
Margarita Rubri maris,	Μαργαρίτης τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης.

Marga-

INDEX LATINO-GRAECVS

Margaritifera concha Britannica,	Μάργαρος Βρεττανικός.
Margaritifera concha Rubri maris,	Μάργαρος Ἐρυθραῖος.
Margaritifera concha Indica,	Μάργαρος Ἰνδός.
Margaritifera concha terrena,	Μάργαρος χερσαῖος.
Margaritiferarum concharum duces,	Μαργάρων ἡγεμόνες.
Martichoras,	Μαρτιχόρας.
Melanurus,	Μελάνουρος.
Melanurus,	*vid.* Dipſas.
Meleagrides,	*vid.* Gallinaceus.
Mergus,	Αἴθυια.
Mermnos,	*vid.* Accipiter.
Merops,	Μέροψ.
Merula,	Κόσσυφος.
Merula in Cyllene,	Κόσσυφος ἐν τῇ Κυλλήνῃ.
Merula marina,	Κόσσυφος ὁ θαλάττιος.
Miliaria,	Κεγχρίς.
Milvus,	Ἴκτιν, ἰκτῖνος.
Monedula,	*vid.* Graculus.
Monops,	Μόνωψ.
Mugil,	Κεστρεύς.
Adonis,	Ἄδωνις.
Capito,	Κέφαλος.
Capito oxyrynchus,	Κέφαλος ὀξύρυγχος.
Mullus,	Τρίγλη.
Mullus aſpratilis,	Τρίγλη λεπρώδης.
Mulus,	Ἡμίονος.
Muraena,	Μύραινα.
Mus,	Μῦς, σμίνθιος.
Mus agreſtis,	Μῦς ἀρουραῖος.
Mus domeſticus,	Μῦς ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν.
Mus araneus,	Μυγαλή.
Mus Caſpius,	Μῦς Κάσπιος.
Mus Ponticus,	Μῦς Ποντικός.
Canautanes, mures in Teredone Babyloniae,	Καναυτᾶνες, μῦς ἐν τῇ Τερηδόνι τῆς Βαβυλωνίας.
Mus marinus,	Μῦς ὁ θαλάττιος.
Muſca,	Μυῖα.
Muſcae in Aſtraeo flumine volitantes,	Μυῖαι ἐν Ἀστραίῳ ποταμῷ πετόμεναι.
Muſcae Piſatides,	Μυῖαι αἱ Πισάτιδες.
Muſca canina,	Κυνομυῖα.
Muſtela,	Γαλῆ.
Muſtela marina,	Γαλῆ ἡ θαλαττία.
Muſtelus,	*vid.* Canicula marina.
Myops, tabanus,	Μύωψ.
Nauta, nautilus,	Ναυτίλος.
Neades,	Νήαδες.
Noctua,	Γλαύξ.
Oenas,	Οἰνάς.
Oeſtrum,	*vid.* Aſilus.
Olor,	*vid.* Cycnus.
Onocentaura,	Ὀνοκένταυρα.
Orcynus,	Ὄρκυνος.
Oribates,	*vid.* Pſylla.
Orphus,	Ὀρφός.
Oryx,	Ὄρυξ.
Orygum foetus,	Ὀρύγων πῶλοι.
Oſmylus,	Ὄσμυλος.
Oſſifraga,	*vid.* Accipiter.
Oſtreum,	Ὄστρεον.
Oſtrea Rubri maris,	Ὄστρεα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης.
Otis,	Ὠτίς.
Ovis,	*vid.* Aries.
Ovis marina,	Πρόβατον.

Pagrus,

Pagrus,	Φάγρος.
Pagurus,	Πάγουρος.
Palumbes,	Φάσση, φάττη.
Panther, panthera, pardalis,	Πάνθηρ, πάρδαλις.
Pantherarum foetus,	Ἄρκηλοι, πανθήρων σκύμνοι, παρδάλεων σκύμνοι.
Pardalis,	*vid.* Panther.
Pardalis[piſcis]	Πάρδαλις.
Parias, paruas,	Παρείας, παρούας.
Parnops,	Πάρνοψ.
Parus,	Αἰγίθαλος.
Paſſer, ſtruthus,	Στρουθὸς, στρουθὸς μικρός.
Paſtinaca,	Τρυγὼν θαλαττία.
Patella,	Λεπάς.
Pediculus,	Φθείρ.
Pedunculus,	Φθείρ.
Pelamys,	Πηλαμύς.
Pelecanus,	Πελεκᾶς.
Percae,	Πέρκαι.
Perdix,	Πέρδιξ.
Perdices Cyrrhaei,	Πέρδικες Κιῤῥαῖοι.
Perdices Paphlagoniae,	Πέρδικες Παφλαγόνες.
Syroperdix,	Συροπέρδιξ.
Perdicis pulli,	Πέρδικος βρέφη.
Perſeus,	Περσεύς.
Phalangium,	*vid.* Aranea.
Phaſiani,	Φασιανοί.
Phattages,	Φαττάγης.
Phoca, vitulus marinus,	Φώκη.
Phoenix,	Φοίνιξ.
Phyſa,	Φύσα.
Phyſalus,	Φύσαλος.
Pica,	Κίττα.
Picus Martius,	Δρυοκολάπτης.
Pindalus,	Πίνδαλος.
Pinna,	Πίννη.
Piſcis nigerrimus in Luſia flumine,	Ἰχθὺς μέλας ἰσχυρῶς ἐν Λουσίᾳ ποταμῷ.
Piſcis ſacer,	Ἰχθὺς ἱερός.
Piſciculus Indicus,	Ἰχθύδιον Ἰνδικόν.
Pithece,	*vid.* Pſylla.
Poëphagus,	Ποηφάγον ζῶον.
Polypus,	Πολύπους.
Pompilus,	Πομπίλος, πόμφυλος.
Porcus,	*vid.* Aper.
Porcus [piſcis]	Χοῖρος.
Porphyrio,	Πορφυρίων.
Prepon,	Πρέπων.
Preſter,	*vid.* Dipſas.
Preſter [ſerpens]	Πρηστήρ.
Preſtes,	Πρῆστις.
Praſocuris,	Πρασοκουρίς.
Pſetta,	Ψῆττα.
Pſittacus,	Σιττακὸς, ψιττακός.
Pſylla,	Ψύλλα,
Hypodromus,	Ὑπόδρομος.
Oribates,	Ὀρειβάτης.
Pithece,	Πιθήκη.
Pulmo,	Πνεύμων.
Purpura, murex,	Πορφύρα.
Purpura Lacaena,	Πορφύρα Λακαίνη.
Pygargus,	Πύγαργος.
Pyrauſta,	Πυραύστης.
Pyrigoni,	Πυριγόνοι.
Pyrrha,	Πύῤῥα.
Raia,	Βατίς.
Rana,	Βάτραχος.
Rana lutaria,	ὁ ἐκ τελμάτων βάτραχος.
Rana rubeta,	Φρῦνος, φρύνη.
Rana marina,	Βάτραχος θαλάττιος.
Rana piſcatrix,	Ἁλιεύς.
Remora, echeneis,	Ἐχενηΐς.
Rhax,	*vid.* Aranea.
Rhinoceros,	Ῥινόκερως.
Rhombus,	Ῥόμβος,
Rota,	Τροχός.

Struthus,	*vid.* Paſſer.
Sturnus,	Ψάρ.
Sus,	*vid.* Aper, porcus.
Talpa,	Ἀσπάλαξ, σπάλαξ.
Tarandus,	Τάρανδος.
Taurus,	Ταῦρος.
Tauri carnivori,	Ταῦροι σαρκοφάγοι.
Tauri feri,	Ταῦροι ἄγριοι.
Tauri mutili,	Ταῦροι ἄκερῳ.
TauriLibyci et vaccae,	Ταῦροι Λιβυκοὶ καὶ αἱ θήλειαι.
Taurus Apis,	Ταῦρος Ἆπις.
Taurus Epaphus,	Ταῦρος Ἔπαφος.
Taurus Onuphis,	Ταῦρος Ὄνουφις.
Bos,	Βοῦς.
Bos ad curſum velox,	Βοῦς δρομικός.
Bos arator,	Βοῦς ἀροτήρ.
Bos caſtratus,	Βοῦς τομίας.
Bos ferus,	Βοῦς ἄγριος.
Bos larinus,	Βοῦς λαρινός.
Bos retro paſcens,	Βοῦς ὀπισθονόμος.
Bos teſtibus praeditus,	Βοῦς ἔνορχος.
Boves Chaones,	Βόες Χαόνες.
Boves Erythraei,	Βόες Ἐρυθραῖοι.
Boves Leuctrici,	Βόες ἐν Λεύκτροις.
Boves feri Libyci,	Βόες Λίβυες ἄγριοι.
Boves Suſiani,	Βόες αἱ Σουσίδες.
Bos Mnevis,	Βοῦς Μνεῦις.
Boves Geryonis,	Βόες Γηρυόνου.
Vacca, bucula,	Βοΐδιον.
Vaccae Arabicae mutilae,	Βόες Ἀράβιοι θήλειαι ἄκερῳ.
Vaccae Epiroticae,	Βόες Ἠπειρωτικαί.
Bubulum pecus.	οἱ Βόες.
Vitulus,	Μόσχος.
Vitulus Libycus,	Μόσχος Λιβυκός.
Iumentum,	*vid.* Equus.
Teſtudo,	Χελώνη.
Teſtudo terreſtris,	Χελώνη χερσαία.
Teſtudo montana,	Χελώνη ἡ ὄρειος.
Teſtudo fluviatilis,	Χελώνη ποταμία.
Teſtudines in Gange,	Χελῶναι ἐν Γάγγῃ.
Teſtudo marina,	Χελώνη ἡ θαλαττία.
Teſtudo maris magni,	Χελώνη ἐν μεγάλῃ θαλάττῃ.
Thriſſa,	Θρίσσα.
Thunnus, thynnus,	Θύννος.
Tigris,	Τίγρις.
Tigridum foetus,	Τίγρεων σκύμνοι.
Torpedo,	Νάρκη.
Torquilla,	Ἴυγξ.
Trachurus,	Τράχουρος.
Triton,	Τρίτων.
Trochilus,	Τροχίλος.
Trochilus cladarorynchus,	Τροχίλος κλαδαρόρυγχος.
Trocta,	Τρώκτης.
Turdus,	Κίχλη.
Turdus [piſcis]	Κίχλη.
Turtur,	Τρυγών.
Turtur alba,	Τρυγὼν λευκή.
Typhlops, typhlines,	*vid.* Cophias.

Venatrix [avis] Ἀγρεύς.
Vernus, Εὐλή.
Verticillus, Σφονδύλη.
Veſpa, Σφήξ.
  Veſparum rex, Σφηκῶν βασιλεύς.
Veſpertilio, Νυκτερίς.
Vipera, *vid.* Aſpis.
Vireo, *vid.* Chlorion.
Vitulus, *vid.* Taurus.
Vitulus marinus, *vid.* Phoca.
Vmbra, Σκίαινα.
Vpupa, Ἔποψ.
Vrſus, urſa, Ἄρκτος.
  Vrſae catuli, Ἄρκτου σκυλάκια.
Vrtica, Ἀκαλήφη.
Vulpanſer, Χηναλώπηξ.
  Vulpanſerum pulli, Χηναλωπεκιδεῖς.
Vulpes, Ἀλώπηξ, κερδαλέη.
  Vulpes mas, Κερδώ.
  Vulpes mater, Σκαφώρη, Σκινδακός.
  Vulpes Caſpia, Ἀλώπηξ ἡ Κασπία.
  Vulpium foetus, Ἀλωπεκιδεῖς.
  Vulpes marina, Ἀλώπηξ ἡ θαλαττία.
Vultur, Αἰγυπιὸς, γὺψ, ἱέραξ.

Xiphias, gladius, Ξιφίας.

INDEX

INDEX
GRAECO-LATINVS
PLANTARVM
AB
AELIANO
MEMORATARVM.

Δάφνης

Μαλάχη,

PLANTARVM.

Τεύ-

INDEX GRAECO-LATINVS, etc.

INDEX

INDEX
LATINO-GRAECVS
PLANTARVM
AB
AELIANO
MEMORATARVM.

Coriandrum, Κορίαννον.
Cornus, Κράνεια.
  Virga de cornu arbore, Ῥάβδος κρανεία.
Crocus, Κρόκος.
Cynofpaftus, *vid.* Aglaophotis.
Cypariffi coma, Κυπαρίττου κόμη.
Cyperus, Κύπερος.
Cytifus, Κύτισος.

Ervum, Ὄροβος.
Erucae femen, Εὐζώμου σπέρμα.

Fabae, Κύαμοι.
Fici, caricae, Ἰσχάδες, σῦκα.
Fici folia, Θρία, συκῆς φύλλα.
Foeniculum, Μάραθρον.
Fraxini fructus, Μηλίας καρπός.
Frumentum, triticum, Ἄλφιτα, πυρὸς, πυροί.
  Ariftae frumenti, τοῦ σίτου οἱ ἀθέρες.

Glans, *vid.* Quercus.
Gramen, Ἄγρωστις.

Hedera, Κισσὸς, κιττὸς, κιττὸς ἄγριος.
Helenium, Ἑλένιον.
Helleborus, *vid.* Veratrum.
Herba in maceriis nafcens, Πόα ἐν ταῖς αἱμασίαις φυομένη.
Herba fingultui contraria, Πόα ἐχθρὰ τῇ λύγγι.
Holofchoenus, *vid.* Iuncus.
Hordeum, Κριθαί.
Hyofcyamum, Ὑοσκύαμον.

Intybus fylveftris, Πικρίς.
Iridis fructus, Ἴρεως καρπός.
Iuncus, Σχοῖνος.
Iuncus holofchoenus, Ὁλόσχοινος.

Thrya, Θρύον.

Lactuca, Θριδακίνη.
  Lactuca fylveftris, Θριδακίνη ἀγρία.
Laurus, Δάφνη.
  Lauri folium, Δάφνης φύλλον.
  Lauri ramuli, Δάφνης κλώνια.
Lentifcus, Σχῖνος.
Libanotis herba, Λιβανωτὶς πόα.
Lini radix, Λίνου ῥίζα.
Lycoctonos herba, Λυκοκτόνος πόα.

Malva, Μαλάχη.
Medica herba, Μηδικὴ πόα.
Malum punicum, Ῥοιᾶς σιδή.
Malus, Μηλέα.
Mnia, *vid.* Alga.
Myrica, Μυρική.
  Myrica marina, Μυρικὴ ἔναλος.
Myrti ramus, Μυρρίνης θαλλός.

Nepeta, Καλαμίνθη.

Olea, Ἔλαια.
  Oleae folia, Ἐλαίας φύλλα.
  Oleae ramus, Ἐλαίας θαλλός.
Oleafter, Κότινος.
Olera, Λάχανα.
Opos, Ὀπός.
Origanum, Ὀρίγανον.
Oryza, Ὄρυζα.

Palma, Φοίνιξ.
  Palma pumila, Φοίνιξ χαμαίζηλος.
Pancynicus, *vid.* Alga.
Papaver, Μήκων.
Pardalianchum, *vid.* Aconitum.
Perfea, Περσαία, περσέα.
  Perfeae caudex, Περσαίας πρέμνος.
Picea, pinus, Πεύκη, πίτυς.

Piper,

PLANTARVM.

Piper,	Πεπερίς.
Platani folia,	Πλατάνου φύλλα.
Populus,	Ἄγειρος.
Porrum,	Πράσον.
Potamogiton,	Ποταμογείτων.
Quercus,	Δρῦς.
Querci trunci,	Δρυῶν στελέχη,
Glandes,	Βάλανοι, οἱ τῶν δρυῶν βάλανοι.
Rhamnus,	Ῥάμνος.
Rhododaphne,	Ῥοδοδάφνη.
Rhus,	Ῥοῦς.
Rosa,	Ῥόδον:
Rosarum calyces,	Ῥοδωνιαὶ κάλυκες.
Rubus,	Βάτος.
Ruta,	Πήγανον.
Salix,	Ἰτέα.
Scillae folia,	Σκίλλης ϖέτηλα.
Sesamum,	Σήσαμον,
Sinapis semen,	Νάπυος σπέρμα.
Smilax,	Μίλαξ.
Smilus,	Σμῖλος.
Spina,	Ἄκανθα.
Suber,	Φελλοί.
Symphytum,	Σύμφυτον.
Thelyphonus herba,	Θηλυφόνος ϖόα.
Thrya,	*vid.* Iuncus.
Thyum,	Θύον.
Tithymallum,	Τιθύμαλλον.
Triches,	Τρίχες.
Triticum,	*vid.* Frumentum.
Veratrum,	Ἑλλέβορος.
Elleborus candidus,	Ἑλλέβορος λευκός.
Verbasci folia, nuces,	Φλόμου φύλλα, κάρυα.
Vitex,	*vid.* Amerina.
Vitis,	Ἄμπελος.
Vitis lacryma,	Ἀμπέλου δάκρυον, βότρυς.
Vvae passae,	Ἀσταφίδες.
Vvae	Ῥάγες.
Vvae acinus,	Σταφυλῆς ῥάξ.
Vitis [marina]	Ἄμπελος.
Vvae [marinae]	Σταφυλαί.
Vrtica,	Κνίδη.
Vrticae fructus,	Κνίδης καρπός.

INDEX
RERUM MEMORABILIUM
IN
AELIANI LIBROS XVII.
DE
NATURA ANIMALIUM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

2 natariam

AVRATA,

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

CAPI-

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

CERCION

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

CIMONIS

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Cornicum

D

Delphini

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

HYDRA

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

LABORIS

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Leones

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Locuftae,

O

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Pavones

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Q

R

ex

SERAPIS

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

SOCRATIS

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

TVBAE

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

Vulpan-

INDEX AVCTORVM AB AELIANO LAVDATORVM.

CHARMIS

INDEX AVCTORVM.

ΛΑΣΟΥ

INDEX AVCTORVM.

ADDENDA,
MVTANDA, et OMITTENDA,

in OPERIS CONTEXTV.

Pag. Lin.

15. 28. πελαθύρουσιν] *Lege:* πελθυροῦσιν. *Vide* Notas.
170. 1. ille,] *Adde:* qui natura ſua etc.
188. 1. captos,] *Adde:* quemadmodum et columbae facere ſolent, etc.
276. 18. atteſtatur.] *Adde:* Dolorem enim et moleſtiam animo verſans nunquam cantui vacat.
277. 19. μᾶλλον.] *Adde:* Μηδὲ γὰρ ἄγειν σχολὴν ποτὲ ᾠδῇ καὶ μέλει τὸν κατὰ τῆς ψυχῆς ἔχοντά τι προσάντες καὶ ἀλγεινόν. *Vid.* Notas.
292. 17. aegithus parus] *Omitte:* parus, *et l.* 19. pari.
392. *ult.* Poſt paulum,] *Lege:* Longe autem poſt.
409. 5. ἰδὼν] *Adde:* ἐξ ἀπόπτου. *Vid.* Notas.
440. 14. Cumque ubi eſſet etc. vinctumque Romam] *Lege:* Cumque errantem eum comprehendiſſent, et cujuſnam ſervus eſſet intellexiſſent, vinctum Romam etc.
447. 13. εἴχετο καὶ ὅδε] *Lege:* καὶ ὅδε εἴχετο.
452. 10. ſacros eſſe, et manſueſcere,] *Lege:* ſacros eſſe manſuetos, et a miniſtris etc.
536. 12. profert, minime ii quidem grandes] *Lege:* profert, et delphinos, minime grandes etc.
540. 16. ut aquam tranſmittere queat,] *Lege:* ut iterum educere queat.
562. 6. tantum] *Adde:* in anno etc.
578. 4. idque in lunae defectione comprimi,] *Lege:* ipſam autem in lunae defectione connivere.
692. 14. Turdus vero] *Adde:* hieme.
812. 25. Quomodo Eridano etc. capiantur] *Lege:* Quomodo in Eridano et Taenaro fluviis piſces capiant.
874. 20. buccina hujus maris tanta] *Lege:* buccinae hujus maris tantae.
878. 1. Formicis] *Lege:* Formica.
908. 1. Indiae vico,] *Omitte:* Indiae.
26. et] *Adde:* carnes eorum.
914. 19. Serpentibus bicipitibus] *Omitte:* bicipitibus.

IN NOTIS.

984. a. *ult.* Mediceus.] *Adde:* pro προαστείῳ.
990. b. 26. καταπρήσαντες] *Forte legend.* καταπρήσαντες ἢ καταστρώσαντες.
993. a. 38. praeceſſit τῶν κρεῶν] *Lege:* praeceſſit πάμπολυ τῶν κρεῶν.
1029. b. 27. lib. Hiſt. Anim. cap. 2.] *Lege:* lib. ix. Hiſt. Anim. cap. 1.

A D D E N D A, etc.

Pag. Lin.

1029. b. 36. Αἴγινθος legendum censet cl. Pauwius ad Philen.] *Lege:* Αἴγινθος pro αἴγιθος, vel αἴγιϑος, quomodo habet mss. Bodl. apud Philen legendum censet cl. Pauwius.

1050. b. 16. Lucanus lib. ix. de molesto Catonis per fabulosam Libyen itinere:] Adscr. huc Lucani versus sequentes, loco suo dimotos:

Nec sunt discrimina terrae
Ulla, nisi aetheriae medio velut aequore flammae:
Sideribus novere viam. Triller.

1112. b. 40. intelliget lector. Innotescet ex iis,] *Lege:* intelligetur ex iis.

1127. b. 34. Gesner.] *Adde:* Mediceus.

AELIANI DE NATURA

TOM II

colorchecker CLASSIC
calibrite
mm